Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Ravnen

[Illustreret satirisk ugeblad udgivet af Socialdemokratiet].

Udkom 1876-77 og 1878-1921.

Skanningen er udført efter eksemplarer i privat eje.

Mere om tidsskriftet på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0102/sknr102245.htm

---

Udarbejdet af Niels Jensen

Nr. 1.

Ravnen

Søndag d. 4. Januar 1903

Kræmmeren: August, lad ikke Solen skinne paa Alenmaalet, Du ved jo: *Varmen udvider alle Legemer!*

Nytaar 1903.

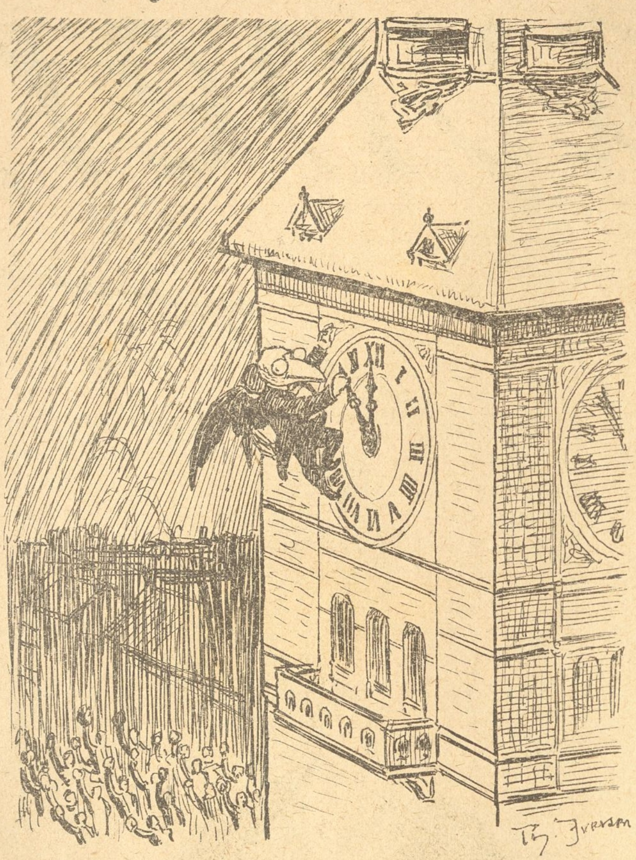

Ugen der gik.,

Mel.: Naar man faar lidt godt . . .

JULEN gik med Glans og Glæde,
mange Folk fik godt at æde,
Risengrød med Smørrets Klat i,
hvis man da'nte var for fattig,
:,: Ande- eller Gaasesteg,
Punschesold, der var en Leg,
Juletræ for mindre Børn,
Voksne leged' med en Bjørn. :,:

Første Juledag var „Ravnen"
gaat en lille Tur ad Havnen
efter ti — at sprede sine
Tanker, ja, men Død og Pine,
:,: Pludselig røg „Ravnens" Hat
Sundet langs til Kattegat,
dersom nyt man om den spør',
skal der vanke en Ducør. :,:

Nytaarsaften var der Leben,
„Ravnen" har med ærlig Stræben
altid frem det nye baaret,
skyder derfor med paa Aaret;
:,: Der var Fut og Fest og Fart,
selv *Lorenzen*, det er klart,
med Kinesere gik an,
hvad han jo'nte plejer van. :,:

„Ravnen" Nytaarshilsen sender
alle sine gamle Venner,
for det gamle Tak I Kære,
som vort Fædreland gør Ære,
:,: Tak til Ministerie,
som har Juleferie,
„Ravnen" den gaar med til Kur,
naar Rangklasserne har Tur. :,:

Drømmetydning.

— Aa, jeg havde en dejlig Drøm! Den smukke Doktor med det lyse Skæg laa for mine Fødder, bedækkede min Haand med Kyk og bøjede sig blidt ind til mig, og bad mig blive hans.

— Ja, saa maa Du se at blive gift.

Tvivlsom Kompliment.

— Hvad synes De om min Forlovede, kære Frue?
— Hun maa være en tapper og resolut Pige —.
— Hvorfor det?
— Fordi hun har Mod til at gifte sig med *Dem!*

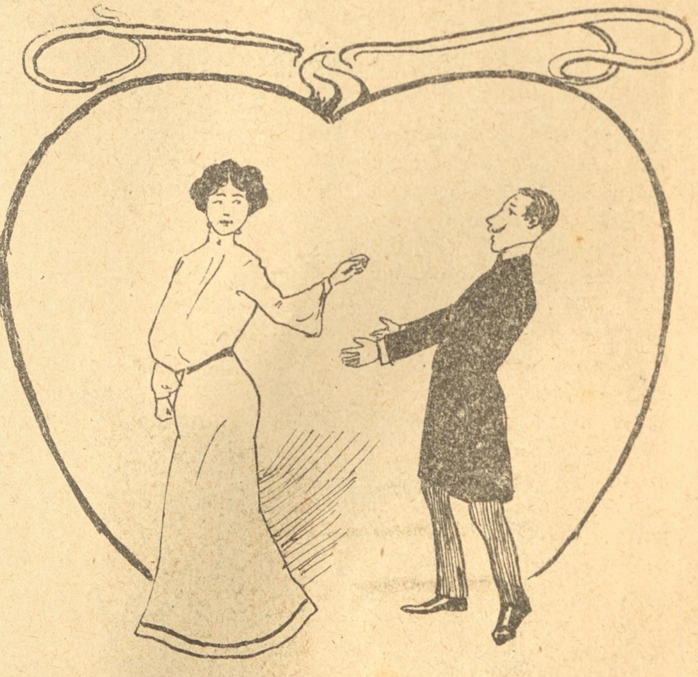

En fornuftig Pige.

Han: Dyrebareste, vil De være min?

Hun: Vil De altid lade mig gaa mine egne Veje, lade min Moder bo hos os, ikke forlange Portnøglen, melde Dem ud af Spilleklubben, og altid være hjemme til Aftensmaden?

Han: Jeg vil gøre alt hvad De forlanger!

Hun: Men saadan en *Nathue* vil jeg ikke have til Mand. Farvel!

— Ogsaa Du min Betty Brutus.

Nytaarsnat.

Paa Redaktionskontoret. Journalisten sidder og tænker paa en Nytaarsartikel, han skal skrive. Udenfor lyder Skud med løst Krudt og kinesiske Pistoler. Der bankes paa Døren.

Journalisten: Kom ind!

Det gamle Aar træder ind.

Journalisten: Hvem er Du, Gamle!

Det gl. Aar: Annus Domini MCMII.

Journalisten: Herrens Aar! Ja det maa Dn nok sige, Gamle! Men hvor kan det være, Du taler Latin, da alle andre søger at blive fri for de døde Sprog?

Det gl. Aar: Paa Gravens Rand passer de døde Sprog bedst.

Journalisten: Naa, ja — Du er jo rejsefærdig, din Tid er snart omme. Kan Du høre, hvor de skyder for din Efterfølger? Hvordan har Du tænkt at forsvinde?

Det gl. Aar: Jeg trodser Tyngdens Love . . .

Journalisten: Naa — Du har vel trodset saa mange Love, hvorfor saa ikke ogsaa Tyngdens?

Det gl. Aar: . . . stiger til Vejrs, som en Raket, og forsvinder, som et Stjærneskud i det uendelige Rum mellem Planeter og Kometer!

Journalisten: Det er en misundelsesværdig himlende svimlende Død!

Det gl. Aar: Du skal skrive min Nekrolog; hvad vil Du skrive om mig?

Journalisten: Det bliver skam ikke noget, der kan more Dig, Gamle! Du kan endda være glad ved, at jeg kun skal skrive om dine gode og daarlige Gerninger her hjemme, og ikke behøver at røre ved Udlandets Rædsler, Krige, Jordskælv og Hofskandaler. Men hvad godt har Du gjort os?

Det gl. Aar: Jeg har gjort København til en Storstad. —

Journalisten: O hør, o hør, hvor det dundrer.

Det gl. Aar: Givet Jer et nyt Raadhus, et nyt Ministerium . . .

Journalisten: Som har vakt Skuffelse!

Det gl. Aar: En ny Statue paa Højbro, et nyt Teater paa Amager . . .

Journalisten: Et nyt Havnelag i Horsens!

Det gl. Aar: Naar Folk, der er pengegridske og magtsyge, slutter Forbund med Folk, der er fejge, sløve og daarlige Kammerater, saa opstaar der Havnelag.

Journalisten: Det er sandt nok! Til Tider var Du ret fornuftig; men hvor kunde Du saa paa dine gamle Dage blive saa kaad, at slippe Stormen løs, saa den væltede Granitsøjlerne ved det ny Raadhus, som Du nys blærede Dig af, rev Træerne om i vore Skove, kastede Skorstene ned i Hovedet paa Folk og knuste alle Jens Kjeldsens Ruder! Tror Du, han sætter Pris paa den Slags Reklame? — (Gaar hen til Vinduet). Se, hvor Folk mylrer nede paa Gaden, for at tage mod det nye Aar! Hør hvor de skyder! Nu brændte Thomas Lorenzen to Kinesere a'!

Det gl. Aar: Brændte han dem alligevel a'? Jeg troede han blev enig med dem, da de rejste.

Johan Christiansson Ahlin.

Stockholms ældste Social-Demokrat.

— Hvorfor Pokkor undersøger De ikke Sengen, inden den benyttes? — —
— Ja — — — Herren maa undskylde — — jeg kan ikke forstaa — — Herren maa ha' *sovet for tungt* — —!

Misforstaaelse.

— Jeg kan ikke begribe — hvor det kan være, at mit Haar falder af! —
— Har Herren ikke prøvet vor udmærkede Haarvækker?
— Næh! — det er ikke *dens* Skyld! —

Fra Værtshuset.

Smed Poulsen kommer ind fra Gaden, grinende himmelhøjt. — Han forlanger „En fra Fad“, og sætter sig hen til et Bord, hvor et Par af hans Bekendte har taget Plads. —

„Hvad jeg griner a'? — Naa det kalder I at grine? — Næ, saa sku' I dov ha' set et ægte apperplektisk Mavegrin, jeg saa i Lørda's, det var det mest velbalberede Grin jeg har set siden min Koffermation, og hvis I vil ta' Jer over og løve op i 22, til han, den lille Tapeserer Hansen oppe paa Knasten, saa ka' I vel nok snuppe lidt a'ed endnu, skøndt det har vel nok skæmmet sig majet i de sidste Dage· — Hvodden de kommer sig? — Det ska' je' sku' nemt sige Jer Kammerater — Skaal me' de'. Jo ser I, jaj var kommen op for a' besøge Hansen, je' ha'de hørt a' han sku' være dolig. Li'som jaj kommer, ha'de han lige ha't andet Besøg — a' Kongens Foded — forstaar I; — Døren staar vidaaben, og der ligger Hansen paa en Seselaang og griner til han inte kan mer', griner saa væk igen paa en frisk, saa alle Seselaangens Ben danser Trippevals og bagved staar hans Kone og gi'er han Massage i Ryggen. Hansens Ansigt ligner en revnet Ejdammer Ost, og paa hver Plet a' hans Krop hvor der var Plads til det, sad der et svedent Grin og skruplo.“ — („Hva' Satan, Kongens Foged er da ellers den Mand, der bier grint mindst a' naar han er gaaet.“) — „Akkerat mine Ord til Madam Hansen, da hun fortalte maj'ed, for det var hinner, der ga' mig Oplysningerne om, hva' det var kommen a', hun var inte b'e'en slet saa angreven i Sittevasjonen som han. — Jo ser I Kammerater! Hansens sku' jo ha' en Barnevogn til derreses „den Lille“, og den ha'de de ta'et paa Afbedrag til en cirkus 30 Kr. à 1 Kr. ugenlig. Den ha'de de ogsaa betalt riælt hver Lørda' og der var kun en fire fem Kr. tilbage, saa var Delesjangsen deres helt igennem. Men hvad sker? Hansen b'i'er pludselig paa en Gang blodforgiftig, og hanses Arm den bli'r saa tyk, som om den ku' vente sig hver Dag, med Bul' og Edder og hele Mosekken, saa han inte ku' røre den en Tomme i Flækken. — Den var jo mildest talt go. — Men det maa man sige om Hansen, — siger hans Kone til mig —, at han har sine Kontevitter hvor a' der er Plads til dem; — hvad han har at gøre, — Eins, vej, drej, siben — han ud paa Hospitalet. „Hva' den var a',“ spørger Professeren han strax. — „Den er a' Krumnaal“, siger Hansen li'saa rask. — „Krumnaal“, siger saa han Professeren igen, li'som lidt tvivlende. — „Ja, gu, Krumnaal, Fanden polstre mig,“ svarer Hansen bestemt, „men en forgiftig Rad a' en Krumnaal var'ed, Hr. Professer. Je' stak 'en lige op under Tommelneglen, Di ka' sel' se Hullet, jeg trak den ud a' igen.“ — „Hvorfor g'ore Di det?“ sa'e Professeren bøst, mens han pudsede sine Briller. — „Voffer je trak 'en ud, Hr. Professer, sa'e Hansen li'som lidt misfornøjet; „je ku' da'nte ha' den til a' sitte der ret længe a' Gangen.“ — „Di misforstaar mig Hansen,“ sa' Professeren mens han rystede paa sit Hoved. Jeg spørger om hvorledes det gik til, at de fik den Naal stukket derind.“ — „Naa saaledes,“ siger Hansen ærbødig. „jo-o, det gik nemt nok, — jeg stak til, og saa besørgede Naalen Resten.“ „Ja ja, min gode Mand,“ tog Professeren saa tilorde, nu maa Di ligge dem ind herude i en to tre, lad os sige fire Uger saa skal vi se.“

„Godt og vel med de'“, siger saa Hansen, og lægger sig ind derude med det samme. Blodforgiften ble' osse pumpet ud a' han, Fa'en ved hvordan de bar dem ad mæ'ed, og Hansen kom sig da og kom hjem igen til Mutter og Ungerne. Men der laa der s'ku en hel lille Re'li'hed til ham. Avbedrageren ha'de været der, og vilde ha' Barnevognen tilbages, og saa endda beholde de 26 Kr., der var betalt paa den. ellers kom han med Kongens Foged. Madam Hansen ha'de maattet stampe hvad der kunde stampes for at faa lidt til sig og Rollingerne, men Afbedragene ble' der sku'nte noget til, som Enhver ka' tænke sig. Ungerne tudede og Madammen vandede Hønsene; men Hansen sa' bare de Ord: „Ingen Vandspiid Mutter, Hanen i Ro; — Hønsene faar inte mere den Gang. Jeg ska' nok dangdere den med det andet. Professeren ska' ha' en flot Sofa stoppet om, den henter jeg i Dag, Pengene kontant paa Haanden. Niks forknøtten Mutter, lad Du bare Raden komme efter Vognen, je' ska' sæl være til Stede, — er Du mukken om. — Hansen sled i Professerens Sofa og han var næsten færdig med den den Dag da Afbedrageren kom med Kongens Foged. — Stor tyk Rad, smed han sig med et Bums lige ned i Professeren Sofa, saa det peb i Krøljærnene, medens Fogden meget beskeden satte sig ved et lille Bord og slog Prottekuljen op. Nu sku' den skære. — men Omforladelse? — Hansen havde ladet sin lange Krumnaal, den han var i Færd med at sy af med, sitte i Polstringen, og da Afbedragerens velfedede Skinker kom den skarpe Spids saa stærkt i Møde, holdt den sig ikke tilbage, men gik paa med krum Hals, og tog et Sting saa dybt, at det kunde gøre en Spækkenaal skinsyg. Fogden var vist ogsaa paa det rene med, at Manden havde faaet et Sting, skøndt han nok snarest troede, at det var i Hjærtet i Stedet for — et andet Sted, thi det Vræl han afleverede var saa overjordisk at der sprang et Lampeglas — fra Hansens Kone, der stod og pudsede det ude i Køkkenet, og Mælken kogte over. Han forsøgte at springe op for at komme bort fra Dævelskabet, der bed ham, men en Krumnaal er en Krumnaal, det gaar baade op og ned med den. Den gjorde en rask Vending nedefter, Traaden fulgte naturligvis med og der Barnevognsmandens Agtersul riet fast til Sædet. Han skabte sig da ogsaa som han var ble'en bidt a' en Søløve eller en anden Krokkedille, og hylede i vilden Sky, saa Fogden ikke vidste hvad der stak ham. Han vidste det næppe selv skøndt han forsigtig følte efter det, mens han stadig gjorde mislykkede Forsøg paa at komme op af Sofaen. Begge Fogedvidnerne sprang til for at hjælpe ham op, men de fik øjeblikkelig stukne en vældig Lussing ud hver til Tak for deres gode Villie. — „Hør nu min gode Mand“, sa' Hansen grinende; „Di maa skun'ne spolere mig Sofaen, inte heller løve væk med'en, for det er sku Professerens, la' gaa endda med Barnevognen.“ Den fastsyede Mand svarede kun med Ve og Jammer. Fogedvidnerne sad og befølte deres svulne Kæber, og Fogden vidste ikke rigtig hvad han skulde tænke. Men det vidste sku Hansen desbedre. Han kendte sin Krumnaal, og han havde nylig høstet personlig Erfaring for, at naar den tog sig paa at indprente en Mand noget, saa gjorde den det meget indtrængende. — „Men saa hjælp mig dog fri for den Djævel til Sofa i Stedet for at staa der og grine; kan De da ikke se hvor Blodet render af mig? Deres Rottefælde har hugget en Pulsaare over paa mig. Fogden er mit Vidne, dør jeg, saa er De Morderen — Aa ja, aa ja, aa ja, jeg arme Mand.“ „Ja vel ja,“ sa' Hansen, „ta'en bare med Ro, nu kommer jeg a' mig selv, skøndt jeg nu'nte tror paa den med Pulsaaren. Men tror Di kanske at jeg ka' være tjent med, at Di løver a' med en fin Sofa, der ikke engang er min egen, bare fordi dereses Hale er kommen i Klemme mellem Fjedrene.“ — „Jeg siger Dem jo at jeg hverken vil eje eller ha' Deres Sofa, slip mig saa løs for Fanden.“ — „Vil De heler inte ha' Barnevognen?“ spurgte Hansen saa lumskeligt, — „Jeg gi'er Alverdens Barnevogne Døden og Djævelen, og jeg skal aldrig sætte min Fod i dette nederdrægtige Hus, langt mindre i deres skabede Møbler, løs mig saa ud af Klemherken; men — av! A—av! Mand dog, vil De myr'e mig? Hvad er det De gjør? Det brænder jo som den gloende Ild.“ — „Ja jeg ved sku nok at den er krabat“, trøstede Hansen, mens han klippede Traaden over tæt ved Skindet før han trak den igennem: det er nemlig akkurat den samme Naal der forgiftede mit Blod og min Tilværelse for cirkus 4 Uger siden. Nu er jeg kvit med den, og nu er det deres Tur til at se hvorledes De slipper fra'ed.“ Dermed trak han

den lange, krumme Naal ud med et rask Ryk, og den saaledes befriede Creditor sprang op med et Vræl, som Smerten afpressede ham, følte sig forsigtig bag paa, snuppede sin Hat og for ud af Døren uden at sige Farvel. Fogden saa efter ham, lukkede saa Protekollen med et Smæk og sagde kort: „Foged-Forretningen er udsat." Derpaa gik han rolig ned til den paa Gaden ventende Droske, og kørte bort sammen med Vidnerne. Afbedragsmanden var gaaet iforvejen, — han taalte rimeligvis heller ikke godt at køre, for Rystelsens Skyld, ovenpaa den Sindsbevajelse han lige ha'de ha't. Spørger I om hvad Hansens saa gore? — Han grinte, siger jeg jo. Grinte rent Fanden i Vold som om han var betalt for'ed. — Og hvad han saa gore mere? — Det ska' je' sku sige Jer. Han tog og betalte Raden de fire Kroner der var til Rest, li'saa snart han ha'de faaet sine Penge for Professerens Sofa, og saa var den Pot ude. (Hviskende): Barnevognsmanden, om han blev forgiftet? (Højt, affejende): Nej, — Næ—æ, det tror jeg dog ikke. Hvor Faen sku Giftigheden ku' trænge rigtig ind, og værke paa saatten en forgiftig Rad? Men han „*Lammer*", — det gør han, — for det har jeg selv set, og det vil han vist bi'e ved med hele sit Liv. For er han inte født med det, saa ka' man næsten sige a' han er døbt med det; ha, ha, ha, ka' I regne den ud — hvad?"

Karen Spids saa vred og harmfuld i Sind
haardt sætter sin Fod imod Gul'et;
— hun kan ikke faa Gadedørsnøglen ind,
saalænge Ferdinand sidder i Hullet!

Velkommen!

Konen (til sin Mand, der efter ti Aars Fraværelse kommer hjem fra Amerika): Aa, er det Dig! Det var da skrækkelig kedeligt, at Du netop skulde komme i Dag, hvor vi har Storvask!

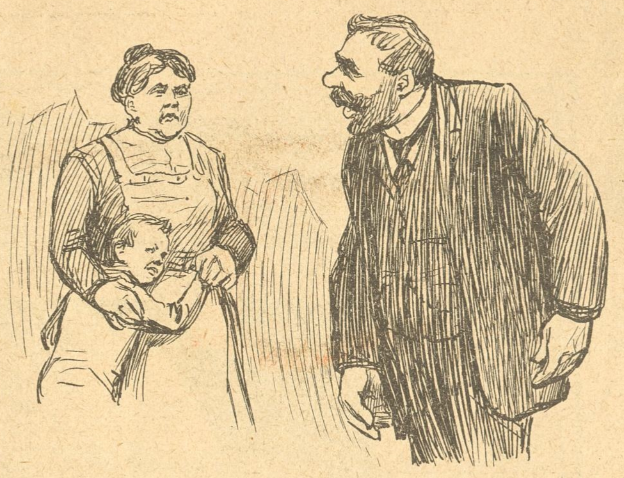

— Hvorfor fik Niels egentlig Prygl i Morges — jeg synes ikke han gjorde noget.

— Gjorde noget! — Han fortalte, at han havde drømt, at han havde vundet 500 Kr. i Lotteriet, og saa ligger den Slubbert og drømmer, at han har købt Cykler og Slikkeri og saadant Skidt i Stedet for at købe nyttige Ting.

— Frøken, De er skabt som en Venus!

— Hvoraf ved De det, De har jo aldrig set mig!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmank **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Forstyrret Middagshvile.

Frit efter Exner.

1903

Nr. 2.

Ravnen

Søndag d. 11. Januar

1903

Drengen: Onkel, hvad forestiller det der?
Onklen: En Bakkantinde, en Slags Danserinde, der kommer beruset hjem.
Drengen: Naar Fa'er kommer saadan hjem, trækker han bare *Støvlerne a'!*

Fra Kroningen i Delhi.

Da Kong Edvard blev Ridder af Elefanten.

Theatrene.

PAA *„Nørre“* vor gode gamle *Revy*
har Sange, hver Gadedreng fløjter.
Svend Flue dog skænker os glad'lig en ny
hver Gang vi til *„Sønderbro“* føjter.

Paa *Folketheatret „Spionen“* vi ser
og hører Kanonernes Torden.
Vi lytter, men fatter ej alt hvad der sker,
thi Angstens Sved fastklistrer Skjorten.

Kasino! Ja — o, da Fru Oda vi saa
de andre paa Scenen os skræmmede,
men da *vi* var Gæster, ku' roligt vi gaa
uden at se paa *„Den Fremmede.“*

Paa *„Dagmar“* vi træffer paa *„Hjærtets Begær“*
— ak, Nielsen, det er os lidt vandet.
Vort Hjærtes Begær ligger snublende nær,
men er noget ganske andet.

Forøvrigt — vi venter med Spænding paa,
hvorledes man ender Dansen.
Det kan en bedrøvelig Vending faa,
tør man stole paa Fru Betty Nansen.

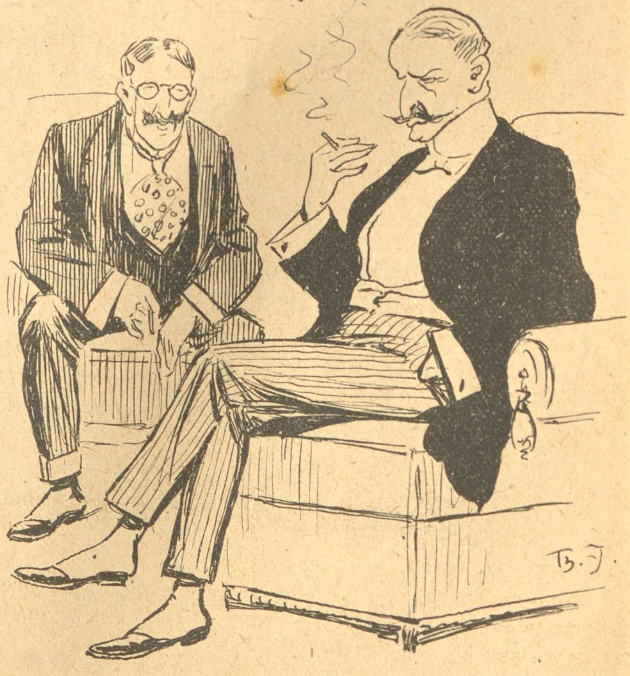

— Du rejser til Monaco, hvor længe mener Du at blive der?

— Ved det ikke bestemt — vel en cirka 100,000 Krus.

Ølring.

Mel.: Automobilvisen (af Sommerrevyen 1903.

VORT Gamle Carlsberg-Bryg var før, det
bare Videnskab,
Videnskab, Vadenskib, var det bare Videnskab,
nu gaar det med i Ølring for at gi os Andre
Tab,
før et Skab, nu et Tab, — kun en Flab vil
gi' os Tab.

Professor dit og dat har nemlig Videnskaben
kær,
staar den nær — aa la' vær'! mere nær end
eg'nlig kær,
de hader kun Bakterier og elsker dyrket Gær,
dyrket her, dyrket der' som man dyrker
Tyrker-Gær.

Og alt hvad vi i Gamle Carlsberg Øl kan
drikke op,
trække op, drikke op, brække op og drikke op
sku' bruges til at løfte Kvalitéten til dens Top,
Kvalitét, Kvalisét, Kvalibét og det med Top.

Men Stjærnen blev jo hævet over Toppen,
som I véd,
(ja I ved jo Besked: »Stjærnen« op og
»Ringen« ned
mens Videnskaben store tomme Lomme-
smærter led,
Lomme-tom, tomme-lom, tørre Lomme-
smærter led.

Derfor skal Videnskaben sælges for det gamle Øl
gammelt Øl, rammelt Øl, som skal gi' dem
gammelt Søl';
mens Øllet lever bliver Videnskaben fuld af
Møl,
fuld af Øl, fuld af Søl', Vindenskaben fuld
af Møl.

— Den nye Ring vil virke næsten som en
Skæppe Salt,
Byg og Malt, Prisen faldt — stiger nu paa
Øl og Salt
og Resultatet bliver: »*Stjærne-Bajer*« *overalt!*
Stjærne-Vej, Stjærne-Leg, Stjærne-Bajer overalt.

Det slaar til.

Fruen (mildt forklarende): Ser Du lille Mand, her er en Regning for de fem nye Sommerhatte til mig og Pigebørnene, — 99 Kr. og 90 Øre ialt.

Manden: Storartet! -- Naar jeg saa køber for 10 Øre sort Hattelak og smører min gamle Straahat over med det, saa slaar en 100-Kroneseddel jo lige til.

Høg over Høg.

Peter (vigtig): Min Fa'r er *Visedigter!*

Carl (dito): Jamen, min Fa'r er *Vicevært:*

Fru Skram: Ja, Frk. Loulou, jeg mente ganske vist, at De var en lille Gris, men det var jo ikke Meningen, at enhver skulde vide det.

„Som om det ikke skulde være den mest fortjenstfulde Gerning, en dansk Skuespilforfatter kunde foretage sig, at angribe en med udøvende Myndigheder forlenet Eksellence."
Palle Rosenkrantz.

Han kendte Politiet.

— Hvorfor ligger De og synger Automobilvisen naar De er bleven overfaldet?

— Det er jeg vel nødt til. Havde jeg raabt om Hjælp, var De s'gu ikke gaaet fra Punchen og Æbleskiverne!

Determineret.

— Jeg havde en Samtale med Værten i Morges, og hvis han ikke tager sine Ord tilbage, kan jeg *absolut* ikke blive her længere.

— Saa—aa. Hvad sagde han?

— Han sagde mig op.

Aarets Maaneder.

Januar.
I Januar paany begynder Aaret med en Flok
af Nytaarsfest, Knas og Knald og Mad og Drikke nok.
I Januar saa stamper vi den sidste Klud, vi har,
for Værten skal ha' Penge, om vi ingen Penge har.

Februar.
I Februar vi folder ud vor Toiletteprагt
med Fastelavn og Karneval i Guld og Glimmerdragt.
I Februar, mens Nøden sig tegner sort i sort,
staar Hundreder af Munde ved Samaritanens Port.

Marts.
I Marts vor Rigsdag sender os daglig Lov paa Lov
om Statshjælp til Fedesøer og til Agrarbehov.
I Marts faar arbejdsløse hundred Sider Statistik,
saa faar de Lov at glæde sig ved „Næsen" som de fik.

April.
Naar Pengemanden aabner sit Marked i April,
saa bli'r der Liv paa Børsen med Spil i større Stil.
Saa lukkes alle Sunde, saa mærkes rigtig Nød,
og be'r vi om en Skilling, saa faar vi Vand og Brød.

Maj.
I Maj ta'r vi paa Landet til Villa, Skov og Sund
at dase og at dovne i Bad og Bøgelund.
I Maj saa ta'er vi Snaden og Knortekæppen frem,
for Landevej og Grøften det er vort Sommerhjem.

Juni.
I Juni skovler Bankerne Penge ind som Skidt,
saa mærker man det koster at leve paa Kredit.
I Juni, hvor Mark og Fælled er prægtig Sovehal,
har Hjemløses Herberg Gæster i Tusindetal.

Juli.
I Juli hver en Ravnekrog sit Dyrskue faar,
saa præmieres Tyre og Lødekøer og Faar.
I Høst, hvor Fattigmanden skal tjene sig rig,
fortjener Høstmaskinen for mere end for ti.

August.
August, hvor Frugt og Blomster fra Haven kommer frem,
hvor Syltekrukker pranger paa Hylden i hvert Hjem.
August, hvor Helvedspræster forkynder Svovl og Ild,
forsømmer Embedspligten og trodser Folket til.

September.
Naar Tærskeværket hamrer paa Gaardplads og Toft,
saa fyldes Bondens Lade og Herremandens Loft.
I Roemarken ligger Polakkerne paa Knæ.
hvad er deres Kaar at ligne ved det usleste Kræ.

Oktober.
Oktober, Jagtens glade Tid, hvor Hundene gør,
saa gjalder Jægerhornet, saa skræmmes Bondes Køer.
I Oktober hugges Brænde til Grevens Vinterbrug,
saa jages vi fra Hytten, hvis vi ta'r en Pind i Smug.

November.
I November skovler Matadoren Kassen fuld,
Grossereren i Pels, forhøjer Priserne paa Kul.
Novembernattens Storme slaar mangt et Skib i Vrag,
og mangen modig Sømand ser aldrig mere Dag.

December.
December, den er Julens og Festens glade Tid
med Lys og Julegaver, med Gran og Vinter-hvid.
I December mangen livstræt med Livet spiller Bold,
naar Skabene er tomme, og Ovnen den er kold.

Farvel til Vestindiefarerne.

I rejste bort fra Danmarks grønne Vænge
til vore Ø'r. — Vi haaber ej I sover!
— En, kom for sent, men slap vel med derover —
vi ønsker at I bliver borte længe.

I grundigt ind i alle Ting Jer sætter
og maaler Sukkerrørets Diameter
— men husk, at I gaar paa en vældig „Peter",
hvis I med Rom vil væde Tungens Pletter.

Se, om I dér kan aabne alle Porte
til Gavn for vore Nigger-Brødres Næring,
og undersøg om vi (som til hver Færing)
kan give lige Valgret til de Sorte.

Og se om I kan Jer igennem fægte,
men pas paa Sukkeret! — spolér ej Tænderne!
kom hjem igen med Palmer kun i Hænderne
og med lidt Guld — helst af det rigtig ægte.

Og skulde Haabet om Gevinsten glippe,
saa bliv dog ikke derfor ganske ør.
I kan herhjemme paa de danske Ø'r
endnu faa megen Tid til *„Faar at klippe."*

Umuligt.

(Herren i Færd med at kysse Tjenestepigen.)
Fruen (som ser det): M—en Frits, hvad gør Du? — Jeg kan ikke tro det muligt.
Herren: Muligt? — Nej — havde Du ikke set det med dine egne Øjne, saa havde jeg ogsaa svoret paa at det var Løgn.

En Gardinpræken

Fru Sørensen (rejser sig overende i Sengen): Kommer Du nu først hjem? Jo, Du er en dejlig Natteravn! Her har jeg ligget og hørt Klokken slaa baade tolv og et! Maa jeg spørge, hvor Du har været henne? Fulgt Vestindiefarerne til Jærnbanen! Er Du gal! Det var i Middags — Det er fjorten Timer siden! Vil Du bilde mig ind, at Du er fjorten Timer om at gaa de Par Skrdt! Men Du bestiller ikke andet end at følge Folk, som skal rejse, eller som skal begraves! Du kender en Masse Mennesker, men Du kender ingen, der kan gøre noget for Dig! Nu rejser de Folk til Vestindien for at se, hvad der kan gøres for Øerne, de bliver indbudt til Festmiddag hver Dag, de tager deres Koner og Døtre med — det er en ren Lystrejse! Og Du nøjes med at følge dem til Stationen! Havde Du kendt en Minister, saa kunde Du ogsaa være bleven valgt ind i Kommissionen og faaet fri Rejse til Vestindien og taget mig med derover — — Tak‘ siger Du! Ja, det var slemt, om Du en Gang skulde skaffe mig en Fornøjelse, der ikke kostede Dig en Øre! — Var Prinsessen ogsaa ude at tage Afsked? Nej, Prinsessen har saa meget at bestille, hun er for nylig bleven Protektrice for Foreningen for Mænd med Redningsmedaillen; jeg forstaar ikke, hvor hun kan faa Tid til alt det. Naar Du saa endda var Medlem af den Forening; men ikke engang en Redningsmedaille har Du! Kunde det hjælpe noget, vilde jeg gærne springe i Vandet, naar jeg var sikker paa, at Du vilde springe ud at redde mig og redde Dig en Redningsmedaille . . . Næ, det har Du Ret i, det kunde jeg ikke være sikker paa! Du kunde maaske være lumpen nok til at lade mig ligge i Vandet . . . Nu vil Prinsessen arrangere en Vifteudstilling til Fordel for de stormlidte Fiskere! Til den Vifteudstilling *vil* jeg være med, saa kan Du sige hvad Du vil. Endnu i Dag gaar jeg ud og køber en sjælden Vifte til en Krone, og den skal paa Udstillingen! Du kan ingen Ting gøre for mig, Du kan ikke engang skaffe mig en Billet til Raadhusets Indvielse paa Mandag! Der er fire hundrede Foreninger, der faar Billetter, men Du er ikke i en eneste Forening, ikke engang i Foreningen for Mænd med Redningsmedaillen! — Naa, sover Du nu! Ja, det er saamænd ogsaa paa Tiden! Naar Du bruger fjorten Timer om at gaa fra Jærnbanestationen og hertil, saakan Du nok være træt!

Lille Fødeland.

„Vort lille Land er fattigt“, det hører man saa tit
men rigt det er det dog paa Officerer.
— Det er nu ellers kedeligt, for *jeg* har hørt, at sligt
er noget, som saa rædsomt sig formerer.

Naa, skidt at vi er fattige! Man kan kurere sligt
naar blot vi ikke var saa ligeglade.
— Men Landet, det bli'r, Fanden ta' me', aldrig mere rigt
saa længe vi gaar klædt til Maskerade.

Ugen der gik!

Mel.: Den som denne Leg vil lege.

Den som vil i Ølring lege,
han maa rigtig passe paa,
hurtig Aktien til sig dreje,
høje Renter vil han faa,
passe paa, passe paa
høje Renter vil han faa.

Hvorfor skal dog Carlsberg lave
Konkurrence med sig sel'?
Øllet gaar i samme Mave
bare Varen er reel,
er reel, ja min sæl
bare Varen er reel.

Carlsberg, Tuborg Bryggerier,
den private Pengesæk,
er ens Bier for Mænd og Pi'er
lad dem bare drikke væk,
drikke væk, Pengesæk,
lad dem bare drikke væk!

Desse Vej med Eders Syle,
siger *Dessau, Fritsche, Tved',*
Lassen, Benzon, van der Kühle,
Øl er deres Kærlighed,
Kærlighed, ja vi ved
Øl er deres Kærlighed.

Kirker rejser sig af Øllet,
Øl er godt for Videnskab,
Pumpen gaar og suger Søl'et,
Aktiehandel, Svindel, Tab,
Svindel, Tab, Videnskab,
Aktiehandel, Svindel Tab.

Den, som ej den Leg vil lege,
skal ej med i Ringen gaa,
Øllet har dog andre Veje,
Stjærneøl, det kan vi faa,
Stjærneøl, af skal gaa,
Stjærneøl, det kan vi faa.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmank **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

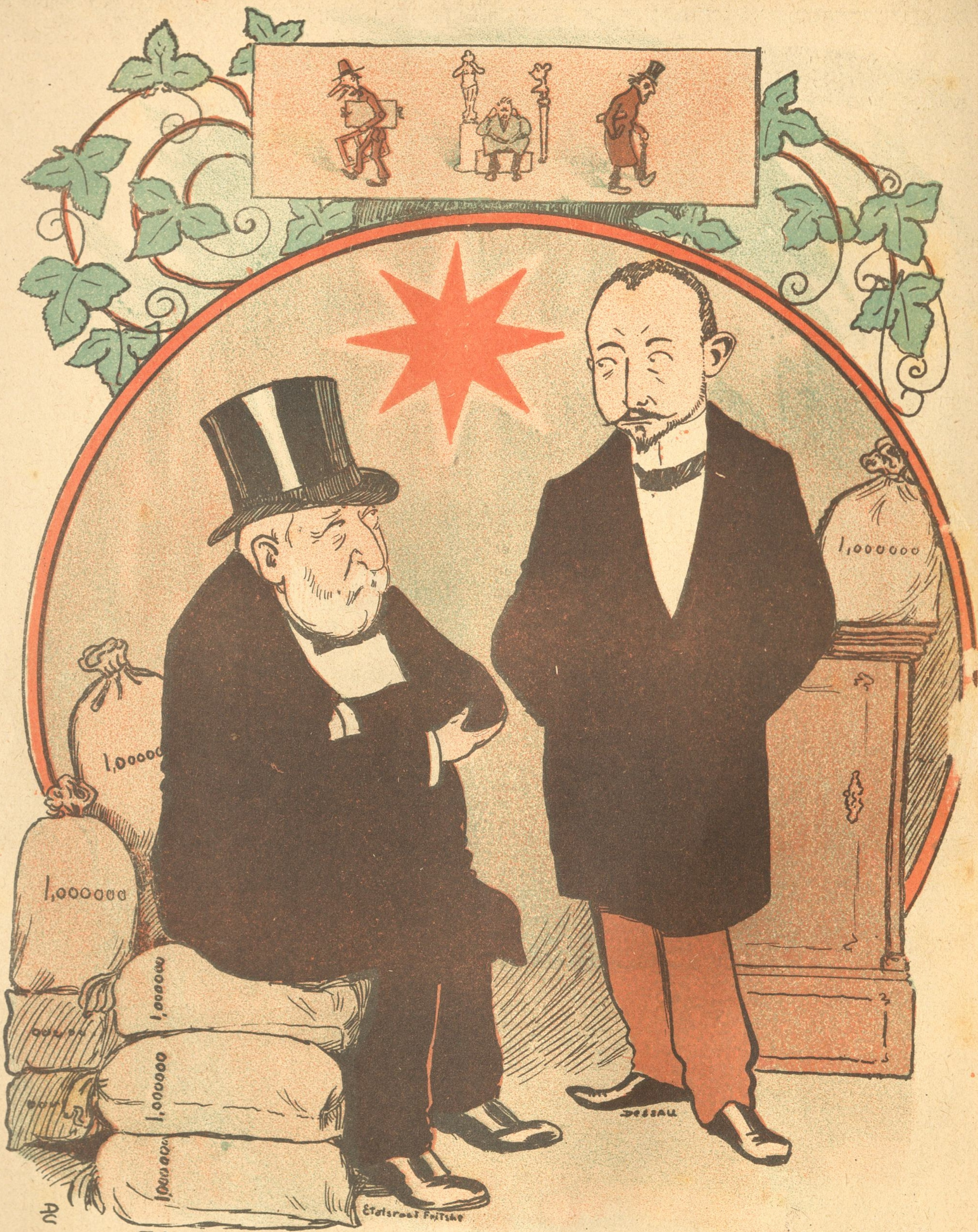

Frittsche: Bravo Dessau! Hæng bare i! Skidt med Kunst og Videnskaben. Lad dem rejse ad Hedehusene til. Bare vi klarer de 40 Millioner.

Dessau: Det kan være godt nok Mester, men jeg vilde nu hellere ha'e 400,000 til at drikke Øllet.

Frittsche: Ja, det Satans Stjerne Øl, og jeg, der har været med til at gi'e dem Idéen,

Nr. 3.

Ravnen

Søndag d. 18. Januar

1903

Afkøling

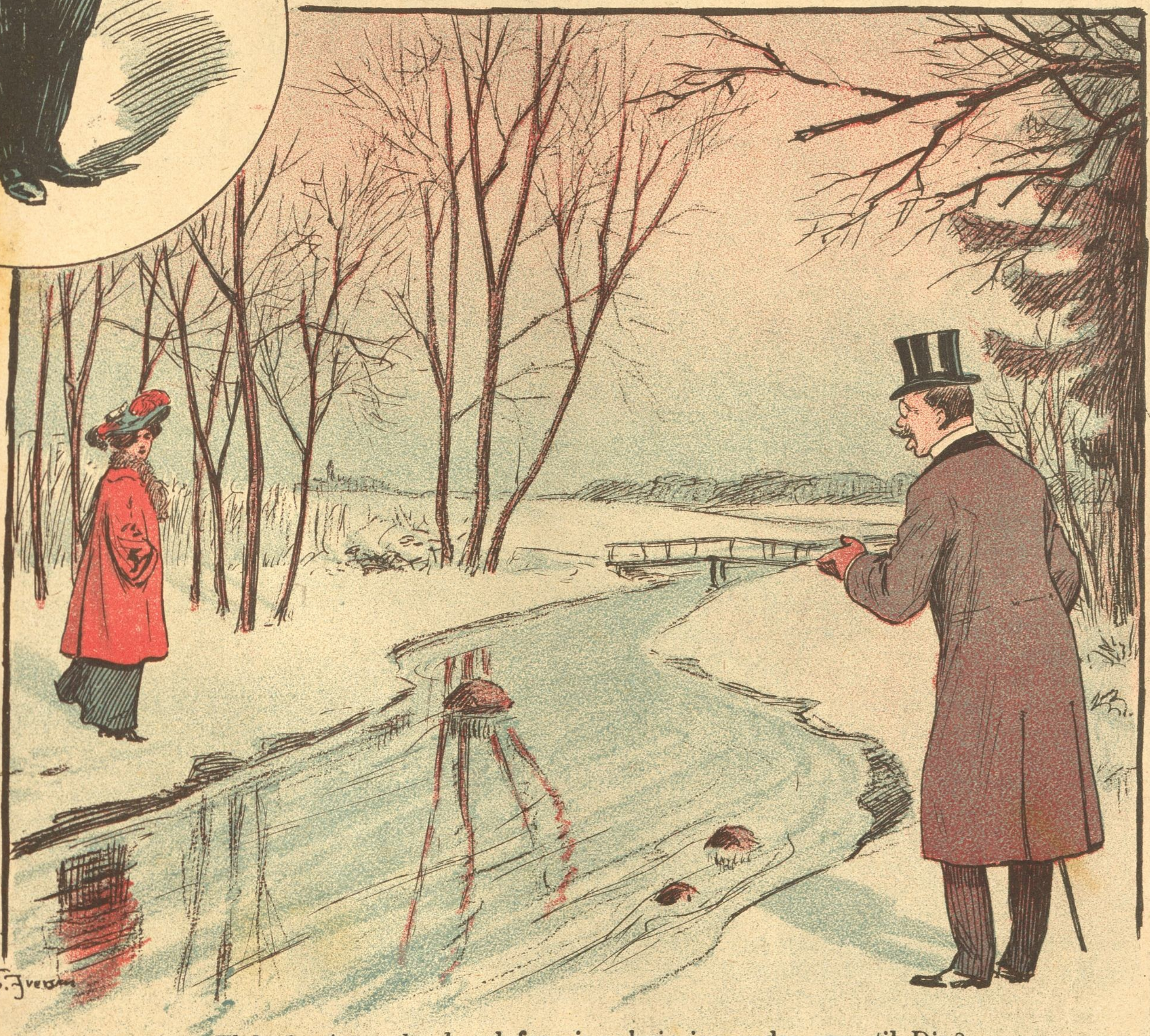

— Elskede Amanda, hvad faar jeg, hvis jeg vader over til Dig?
— Snue!

Ved Makketutten med Graad vi sad,
og ingen gad Harpen stemme.
Hvor kunde vort Hjærte dog være glad
Naar Snapsen var glemt der hjemme.

Marketenderen maa ikke medføre Spirituøse Drikke. for Fremtiden. Krigsministeriet.

Raadhusfesten.

Mel.: Der er Clæde nu hos alle brave Røde.

GU'SKELOV at jeg kom med til Raadhusfesten,
det var virkelig højtideligt og stort,
næsten som da Absalon afsløred' Hesten
ogsaa meget Stads af Folk, der der blev gjort.
Man med Palmer havde pyntet hele Hallen,
Sang og Taler og Musik man fik i Skallen,
og mens Borgernene sig listed' ind paa Sokkerne
rysted Huset, saa det kimede i Klokkerne.

Det var blandet Selskab: Frøkener og Fruer,
men det meste var dog Herrer fik jeg talt.
Der var Herrekor med hvide Sangerhuer,
ja, og Damekor med Bas, Sophran og Alt.
Der var Høkere, men navnlig Værtshushold're,
Prokurat're Farisæere og Told're,
samt saa mange høje Hatte, som sku' skjule
at de fleste Herrer havde Hat med Bule.

Oppe paa Altanen sad, som var han kaldet,
pænt en ældre Mand, jeg tro'de en Bekendt,
og min Sidemand, som saa at han var skaldet,
sa', at det var Byens Overpræcident.
Sludder, sa' jeg, hvad sku' han dog her, den Gamle,
han er vant til Folk at skille, ej at samle.
Og lidt senere, (det skal jeg aldrig glemme)
hørte vi at Manden bare var „En Stemme."

Bager Marstrand havde ordenlig sig revet,
sørget for en Stol til hver især, der kom;
og saa havde han en pæn Kantate skrevet,
som Musik og Kor og Folk nok syntes om.
Trier rejste sig og talte kort og fyndigt,
derpaa Overpræsidenten knapt saa myndigt,
og imens de lyse Tider for os malede
stod paa Raadhusspiret Hanen højt og galede.

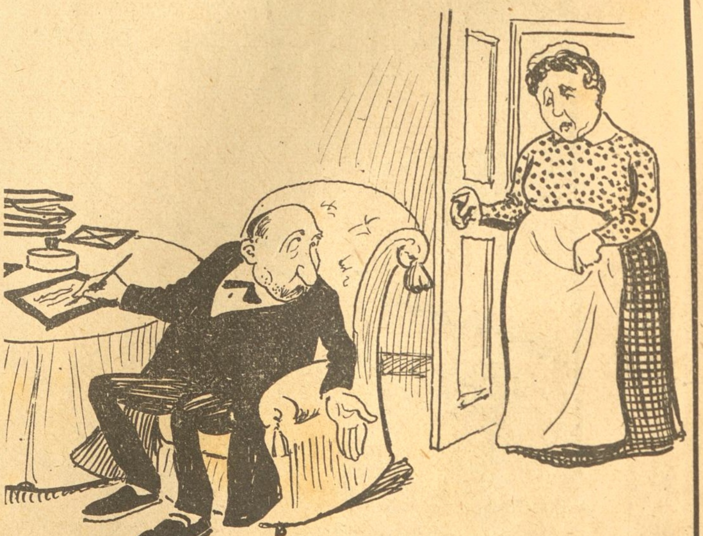

Pigen: Hr. Professor! Mændene er der, som skal hente Deres stakkels Kone!
Professoren: De er *hjærtelig* velkomne!

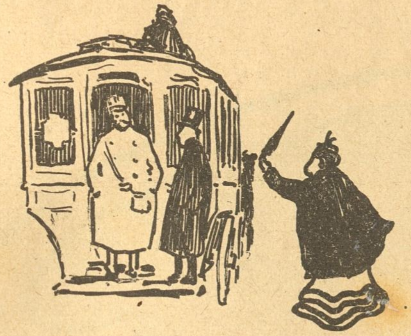

I Omnibus.

Fru Sørensen (standser Omnibussen paa Kultorvet): Vent lidt, Hr. Kunduktør, og tag mig med, hvis De har en lille Plads inde i Vognen. (stiger ind). Mange Tak! Men kør lidt forsigtigt gennem Købmagergade, for jeg kan ikke saa godt taale at blive rystet.

En ældre Dame: Ja det er fælt saa disse Omnibusser ryster; men det maa vel ligge i Brolægningen. Forleden Dag var her en ung Dame her inde; her var saa fuldt, at hun ikke kunde faa Siddeplads, hun maatte staa midt i Vognen til der blev en Plads ledig. og hun blev rystet saadan, at hendes Klokke rystede af hende.

En søvnig Mand (vaagner et Øjeblik): Hva' er den a' — ?

En ældre Dame: Det ved jeg saamænd ikke — det var Normaltøj — en rigtig pæn Klokke.

Fru Søreusen: Siden vi taler om Klokker, det er nogle dejlige Klokker, Raadhuset har faaet, og det var en dejlig Aabningsfest forleden.

En ung Pige: Var Fruen der inde?

Fru Sørensen: Næ, jeg stod lidt udenfor og hørte paa Klokkerne og saa paa Folk, der skulde derind. Slagter Juul var ogsaa indbudt, men han kom for sent.

En søvnig Mand: Mon han skulde blive henrettet?

Fru Sørensen: Hvem? Slagter Juul?

En søvnig Mand: Næ — Morderen fra Ørsted — Jens Stryg.

En munter Mand: Jens Stryg — han faar bare nogle Stryg og kommer i Tugthuset, saa er det forbi. — Jo, der var rigtig rart der inde.

En søvnig Mand: I Tugthuset?

En munter Mand: Nej, — i Raaadhuset — under Festen.

En ung Pige: Var Herren med?

En munter Mand: Nej min Kone var med!

Fru Sørensen: Herrens Frue sang maaske med i Damekoret?

Fn munter Mand: Nej, hun hører til Magistratens Fejekoner.

En ældre Dame: Ja, de var jo ogsaa indbudte.

En ung Pige: Og de havde ligesaa fine Pladser som Kontorcheferne.

Fru Sørensen: Vi har nok endnu ikke faaet det Klokkespil, der skal spille en Melodi. Hvad er det nu for en Melodi, det skal spille!

En munter Mand: Det er „København er dejlig naar bare man har de nødvendige Penge i Lommen, min Fa'er!"

En ung Pige: Nej, det skal være en Nationalsang.

En munter Mand: Nationalsang. Saa er det maaske: „I lille Kongensgade der boede Biskop Absalon!"

Fru Sørensen: I den sidste Tid er Biskop Absalon rigtignok kommen paa den høje Hest her hjemme.

En søvnig Mand: Hvor er han paa den høje Hest?

Kunduktøren (raaber ind): Højbro!

De poetiske Kandestøbere.

Jeg skulde hilse fra Mester, at de Vinger til Pegasen ikke kunde blive færdige til Indledningsfesten, men til den rigtige Aabningsfest skulde De nok faa dem. — Mester sagde, at det blev Kantate Vinger Nr. 216 af sværeste Slags.

I dybe Tanker.

Hvor Naturen er mærkelig — nu har dette dumme Bæst i flere Aar gaaet rundt med den mest fortrinlige Tunge i Munden og har ikke Spor af Begreb om hvor delikat den smager.

I Grammatiktimen.

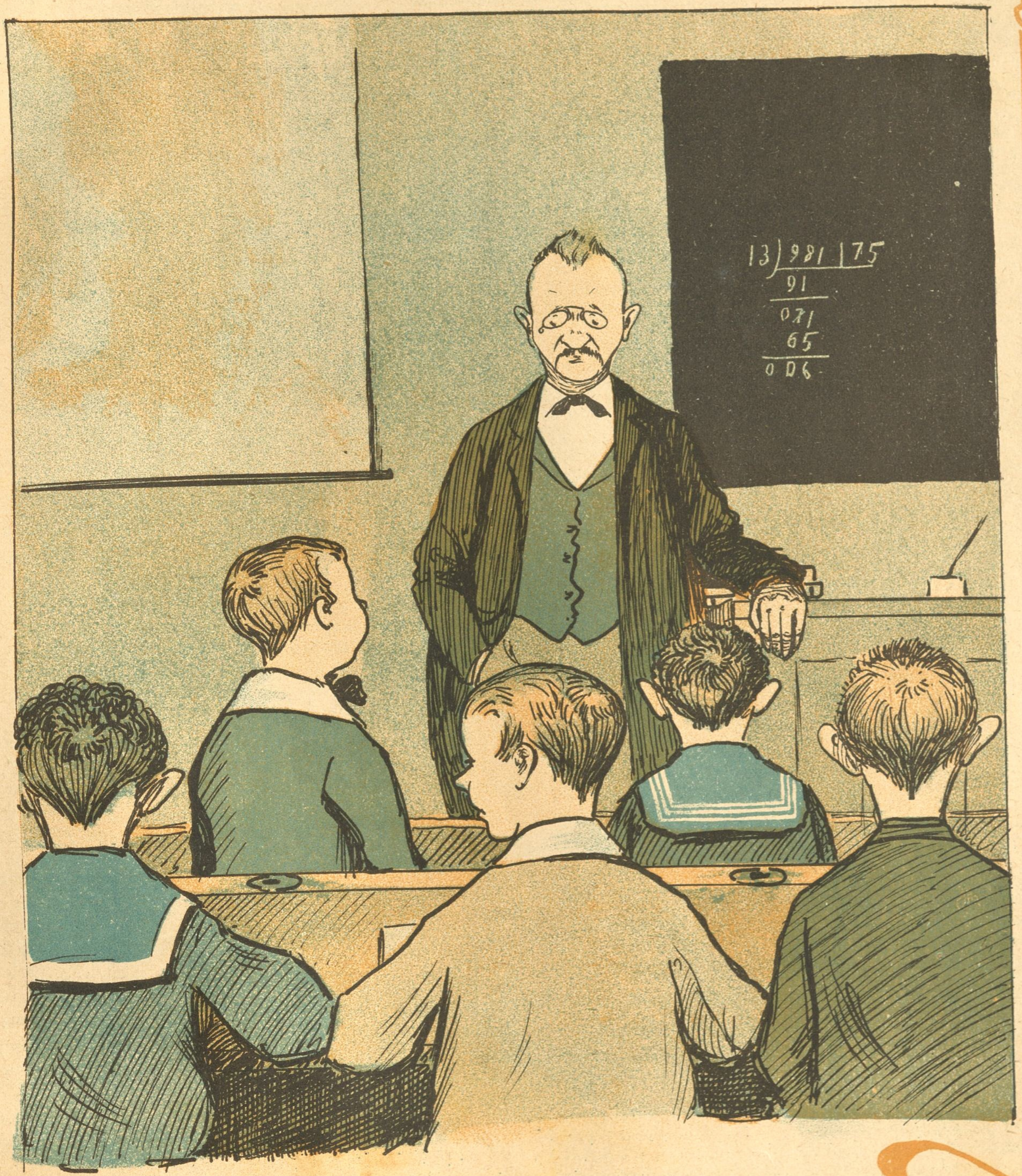

Læreren: Hvad er Fremtidsformen for „han drikker“ — Peter?
Peter: Han bliver fuld — — —

Den første Forestilling.

Den dramatisk-selskabelige Forening „Mirella" skulde have sin første, store Forestilling. D'Herrer og Damer, som skulde medvirke, gik lang Tid i Forvejen og blærede sig i Følelsen af at være „virkelige Skuespillere", og Spændingen voksede jo mere den 16de nærmede sig. Programmet skulde bestaa af „Et Eventyr i Rosenborg Have", og den af alle Dilettanter skattede Farce „Birgittes Giftermaal."

Da fik Formanden, Hr. Hansen, en glimrende Idé, som han ikke tøvede med at forelægge den ærede Bestyrelse. Hvad om man indbød den bekendte Theaterven og Kritiker Etatsraad Verner? Vilde det ikke i en betydelig Grad forøge Foreningens Anseelse og skaffe forøget Tilgang af nye Medlemmer, om den kunde pege paa en rosende Udtalelse af en saa bekendt Mand?

Forslaget blev modtaget med Akklamation; en smigrende Indbydelsesskrivelse, ledsaget af to Billetter til 1ste Række, blev afsendt til Etatsraaden. „Om den højtærede Hr. Etatsraad med Frue vilde gøre Foreningen den store Ære o. s. v. Hansen, p. t. Formand."

Den store Aften kom. De aktive Medlemmer, hvis Spænding var vokset til det uhyre ved Meddelelsen om, for hvem de skulde spille, havde Lampefeber i en ligefrem uhyggelig Grad, og mange af dem ønskede i deres stille Sind, at den store Mand ikke vilde komme.

Forestillingen skulde begynde Kl. 8, men blev af Hensyn til, at Etatsraaden endnu ikke var kommen, udsat til et Kvarter over. Saa *kunde* den ikke udsættes længere, nogle utaalmodige Fødder begyndte allerede at arbejde, og Formand Hansen, der ikke havde sine Øjne fra de to reserverede Pladser paa 1ste Række, maatte give Tegn til at begynde.

Tæppet gik op for „Birgittes Giftermaal". — Netop i samme Øjeblik besatte en ung Dame den ene af de reserverede Pladser.

„Frøken Verner", mumlede Hansen betuttet til Kassereren. „Skidt", hviskede denne tilbage, „det er da kun en Gevinst for os. Nu gælder det at strænge os an. Hun refererer selvfølgelig til Faderen. Hun er s'gu forresten nydelig!"

„Jeg maa da op og sætte Fart i dem!" tænkte Hansen, og lidt efter gik det som en Løbeild bag Kullisserne: Det er hans Datter!

Den unge Dame maatte næsten faa det Indtryk, at hele Forestillingen kun var arrangeret for hendes Skyld, ihvert Tilfælde rettede de Agerende deres Replikker til hende. Det behagede hende flere Gange at smile, ja hun lo endogsaa højt en Gang.

Formanden var i straalende Humør. Forestillingen gik med Aplomb, og under umaadeligt Bifald faldt Tæppet for „Birgittes Giftermaal".

De ti Minutters Pause henyttede Hansen til at forespørge, om der ikke var noget, Frøkenen ønskede, og da hun med et beskedent Smil svareda „Limonade", hentede han højst egenhændigt den ønskede Forfriskning, skænkede i Glasset og ventede i ærbødig Afstand, til hun var færdig med at drikke, for saa at skille hende af med Glasset. Hun takkede ham med et fortryllende Smil, dor satte Hansen i den syvende Himmel.

Anden Del af Forestillingen forløb ikke slet saa godt som den første, dog klappede Frøkenen overbærende, da den var forbi. Alle, baade de Agerende og Bestyrelsen, vare enige i at berømme den unge Dames Kunstforstand og Diskretion, og Alle som En stak de i Løb ud for at hente hendes Overtøj. Hansen var den lykkelige.

„Hvorledes har Frøkenen behaget at more sig?" spurgte han, idet han fulgte hende ud.

„Storartet! Det var jo yndigt!"

„Og tør jeg haabe paa, at Frøkenen ikke overfor Frøkenens Hr. Fader vil være altfor ugunstig i sin Dom."

„Min Fader? Aa, han bryder sig saamænd ikke om saadan noget."

„Hva'ba! Bryder Etatsraaden sig ikke om Kunst?" —

„Jo, Etatsraaden! Men det er da ikke min Far."

„Du store Gud — — er det muligt -- — hm! hm! — — Men hvem er De da for Pokker?"

„Maa jeg være her!! De ved vel nok, jeg tjener hos Etatsraaden?!" — — — — — — — — — — — — — — —

„Det var sgu en nydelig Forestilling!!" sagde Formand Hansen.

Ikke saa heldig!

„O, min Frøken, hvis det er sandt, at Menneskene nedstammer fra Abekattene, hvor skøn maa da den Abekat have været fra hvilken De nedstammer."

Hvorledes Jim Hopkins gjorde sin Lykke.

Humoreske fra Kalifornien.

Af *L. Chr. Nielsen.*

I vild, susende Fart for Toget med sine elegante, nyindrettede Bullmans Boggie-Wagoner imod Vesten — imod dette forunderlige, af gyldne Drømme fortryllede Land, hvor Guldet findes i lange Baner — imod Kalifornien.

Et Selskab af Turister befandt sig i en af Vognene. Tilsyneladende var de Europæere, og de anvendte flittigt Rejsehaandbogen, som de dog ikke syntes at være fuldstændig tilfredse med. Desuden befandt der sig i Vognen et større Selskab af — efter Udseende at dømme — kaliforniske Guldgrubeejere. Endelig fandtes ogsaa en ung Mand, klædt i et ikke altfor overdreven fin „dress" Han syntes at være sit eget Selskab.

Vi kunne sige det med det samme: det var Jim Hopkins, der var udlært Typograf og som kom fra de østlige Stater, hvor det gik skralt med Arbejdet. For sine sidste Penge havde han købt en Jærnbanebiljet fra Chikago til San Francisco for at prøve Lykken dér.

Skulde Lykkens Gudinde smile naadigt til ham?

(Fortsættes.)

Ugen der gik!

Mel.: Den lille Karen Spidsmus.

Hr. *Stadil* vil ha' Kirkeskat
ski ska Kirkeskat,
og alle Byens Præster venter Offer i den
høje Hat,
de venter paa at nappe sig
ni na nappe sig,
en kvart Miljon, hvis Borgerraadet bare
vilde rappe sig,
men Borgerraadet ynder nu ikke den Slags
Snak,
her kniber det paa Pastor *Krag* og der paa
Pastor *Schack*,
til Holmens Mønt man stryger, for den har
mange Spir
og Frue svært med Overskud den gi'er,
:,: vær nøjsom! lyder Skriften,
ja Skriften, ja Skriften
saa vi gaa ej paa Viften
med Kirkeskat, :,:

Prinsessen fik en god Idé,
gi ga god Idé,
da man om Hjælp til de Stormskadelidte
kom og vilde be',
hun fik en Samling Vifter fat,
vi va Vifter fat,
tilsammen de repræsenterer som Kultur en
vældig Skat,
man ser i Hyrdescenen, som smukt i Far-
ven staar,
hvordanne Damen med sin Kavallér paa
Viften gaar,
og Blæseapparatet med Moden skifter tidt.
tænk selv *Jens Busk* fra Viften smiler blidt,
:,: det er en evig Skiften,
en Skiften, en Skiften,
men Folk gaar sku paa Viften
for Sessons Skyld. :,:

Nu er vi ved Finanselov,
ni na nanselov,
og *Deuntzer* har doceret om Gesandters
Nytte jøsses dov,
og *Zahle* han har været der
vi va været der,
vi gi'er kun 19 Millioner ud til *Madsens*
tappre Militær,
det er en Krone mindre end Venstre gav
i Fjor,
i Fald man Venstres mærkelige Regne-
stykker tror.
men *Klausen* kan bevise det holder ikke
Stik,
Kanonskud er en meget dyr Musik
:,: og blir for Venstre Giften
bl'ir Giften ja Giften,
i Fald det gaa paa Viften
endnu en Gang. :,:

En Velgører.

Kære Ven, skulde Du nogensinde komme i Bekneb og mangle Penge saa kom Du ganske rolig til mig. Jeg skal naarsomhelst hjælpe Dig — med at slaa nogen et eller andet Sted.

Frækt.

„Det er dog virkelig for galt. Nu var min Datter næsten et helt Aar forlovet med den unge Doktor. Og nu da hun har slaaet op med ham, sender han mig en Regning paa alle de Besøg, han har gjort!"

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmank **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Da der viftedes for de Stormlidte.

Nr. 4.

Ravnen

Søndag d. 25. Januar

1903

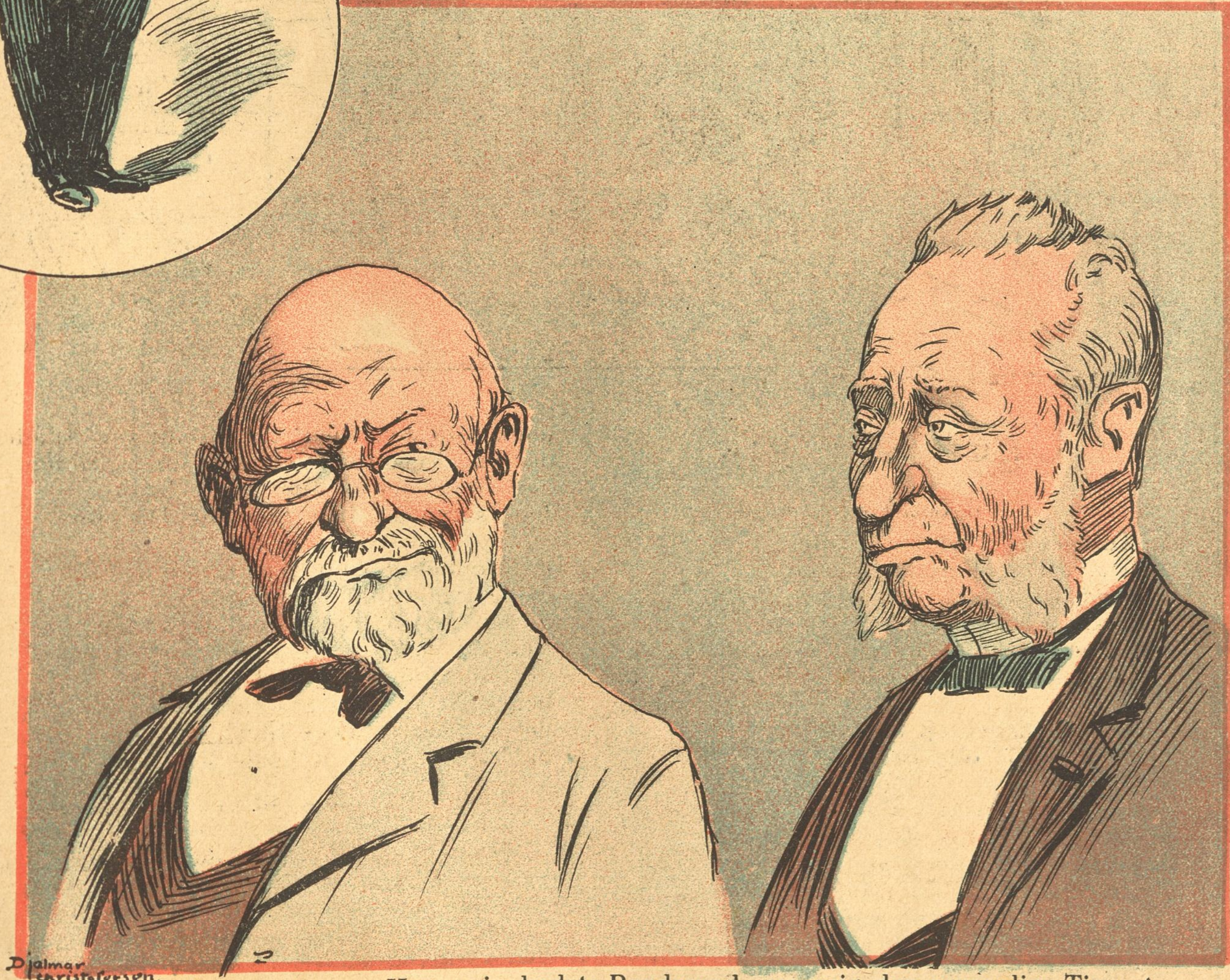

Borgmesteren: Hør, min bedste Raadmand, gør mig den personlige Tjeneste at sige til Deres Kone, at det er hendes Skyldighed at hilse først paa min Frue, naar de mødes paa Gaden. —

Raadm.: Nej — det kan jeg ikke paatage mig.

Borgm.: Og hvorfor ikke — om jeg maa spørge?

Raadm.: Af den simple Grund — at jeg staar akkurat *lige saa meget under Tøffelen som De!* —

Borgm.: — — Hm!! —

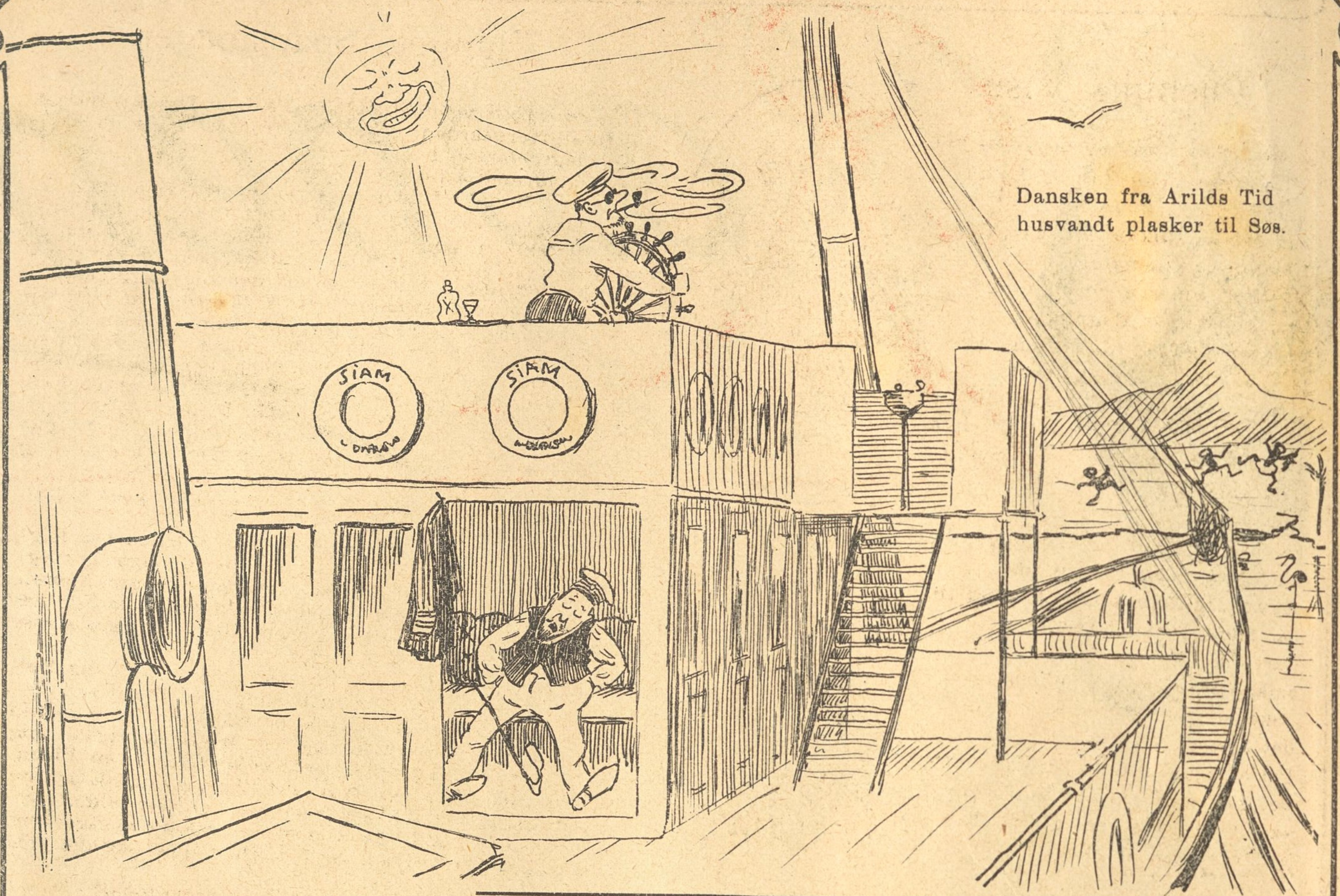

Dansken fra Arilds Tid
husvandt plasker til Søs.

Ugen der gik!

Mel.: Og kender I Didelem Madsen.

I Thinget der var en Trætten,
det var om Foreningsretten,
op stod *Jens Busk*, den tappre Svend,
drog saa sin Dyrendal fra Lænd,
Soc'elismen skulde ha' sit Banesaar.
Busk tror han er Manden, som den Sag forstaar.
Vrøvle ti Spalter op og ned
kan han, hvad alle Bønder ved.

Han slog for Frihed, Gud bevares,
paa Krudtet, der ej sku' spares,
Klausen han fik det glatte Lag,
det har han faaet før i Dag,
Busk i Horsens havde væ't paa Havnesjov,
tænk en Natvagt Brækker var, men Jøsses dov!
de Slags Ting ta'er vi rent symbolsk,
Busk bli'r i Ho'det let katolsk.

Saa sloges man i Dage tvende,
paa Komedie kom Jenses Ende,
godt at *den* ej va' Postelin,
det havde ikke været Grin,

tænk blot Jens blev ene Mand om Skaden,
der var Venstremænd, som lo af Raden,
den Gang der stemtes over *Brandt*,
Jens skreg sig hæs med sin Diskant.

De Bønder derude paa Landet,
det er vel Folk, som kan 'et,
de har kendt Frihed hundred Aar,
sidder i rigtig gode Kaar,
de har Smør og Flæsk i Masse
begge Næverne i Statens Kasse,
det er Jens Buskes Ideal,
og han er s'gu en farlig Ka'l.

De uskyldiges Røst.

Lille Karl. Bessemo'er, — hvad er en Peve'bøs?

Bedstemoderen: En Peberbøsse! — Uha lille Kallemand, rør aldrig ved den, — det er en fæl fæl en, som baade river og bider.

Lille Karl (gør sig hurtig løs fra Bedstemoderens Skød): Saa vil mej itte være ved Dej, for Du er en dammei Peve'bøs, — det sa' Mo'er selv i Middags da Du var gaaet. —

La' Rullen gaa!

I „Aftenposten" læses!

Jeg tillader mig herved at forespørge, om jeg har Lov til fra en lille Rulleforretningn at sælge Cigarer, som jeg selv ruller eller om der fordres Borgerskab.

Øjebliks Vise.

Mel.: Nu skal Du ha'e Din varme Mad.

SOLDATENS glade Liv og Lyst
var før ej bare Sjov,
han maatte slukke Sult og „Tøst“
i Marens Køkkenkrog.
Nu skal han ha'e Forplejning
paa Ministeriets Regning,
og hver Ugedag til Vejning —
ja, men ikke Spor af Sprut.
„I maa ikke drikke Brændevin,
det skal I ha' naar I skal i Krig'n,
I vil da'nte gaa som nogle Svin
i jer egen Makketut?„

Før skylled' man sit Carlsberg Øl
med en Tuborg Pilsner ned.
og var der ikke kommen andet Øl
var man ogsaa bleven ved.
Carl Jacobsen og Kühle
omkap med Dessau hyle:
„Skal de tjene vores Syle,
det maa vi ha' forbudt.
Paa'en igen med Lidenskab,
det gælder Kunst og Videnskab;
skal vi maaske gaa og lide Tab
ved vor egen Makketut?“

Naar Brandt nu en Gang si'er Farvel,
hvem skal saa arve ham?
Witzansky han har meldt sig selv,
han er Russer'ns Dæggelam.
„Ja, min Russer vil jeg tjene,
jeg er stærkest skal jeg mene,
naar som nu jeg staar alene,“
og saa svinger han sin Knut,
„nu er der ingen der lider mig mer,
nu er jeg forstødt her og der,
ja, og nu er jeg Ene-Aktionær
i min egen Makketut.“

Se naar nan er Theatermand,
skal man være det paa Kraft,
se nu Martinius som han kan,
der er Liv og Blod og Saft.
„Hvad er det med Betty Nansen,
vil Du fælde mig paa Skansen,
vil Du føle her paa Lansen,
er den ikke skarp min Glut?
Naa, giv mig ti Theatre til,
saa skal i se et Komediespil,
jeg har da Lov at gihvad jeg vil
i min egen Makketut.

Thingets Spadsmager.

Jens Busk og en Landmand sidder Tirsdag Morgen i Gæstgivergaarden og spiser Frokost, mens de læser Rigsdagsreferatet i alle Byens Aviser.

Landmanden brister i Latter.

Jens Busk: Hvad griner Du nu a', Jesper?“

Landmanden: Jeg griner af de Taler, Du har holdt i Thinget i Gaar, Jens Busk! Hver Gang Du slutter, staar der „Munterhed“ eller „Latter“, saa Du gør større Lykke end nogen Komikker ved det kongelige Theater. Du er lige som Holbergs Arv, Folk griner af alt hvad Du siger, og af alle de Hug Du faar. I Gaar fik Du mange Klø; men Du er lige glad, Du er Thingets første Spadsmager. Der burde tages Penge for Tilhørerpladserne hver Gang Du skal tale; jeg vilde da gærne have givet 50 Øre for at høre dine Taler i Gaar.

Jens Busk: De var ogsaa gode, Jesper! Jeg sagde til dem, at Venstre var Landets eneste Frihedsparti, og at jeg var den eneste Frihedsmand i dette Parti!

Landmanden: Hahaha! Det var skam godt sagt! Og saa grinte de!

Jens Busk: Men de stoppede ikke Munden paa mig!

Landmanden: Nej, det skulde de nok tage sig i Agt for; de mente vel, at det saa vilde gaa Dig som Værten mente om Gert Westfaler: den megettalende Barbèr: om man syede Munden til paa ham, vilde han lære sig at snakke med den anden Ende.

Jens Busk: Det er fælt, saa Du er stiv i din Holberg! Tror Du, Du kan drille mig med den Fyr!

Landmanden: Ja, det kunde være Sjov, at gøre Dig gal i Skallen, Jens Busk, og faa Dig til at skælde mig ud — jeg tror, jeg vilde dø af Grin! Der er en Videnskabsmand, der samler paa Ord til en ny dansk Ordbog — Du maa da kunne sælge ham en hel Pose fuld af Ord, som Du selv har lavet. Det er især Socialdemokraterne, Du er gal paa! Hvad var det, Du i Gaar skældte dem ud for?“

Jens Busk: Jeg sagde, de var Brutaliteter!

Landmanden: Brutaliteter! Det er skam et godt Skældsord — vil Du bare holde fast paa det!

— Aa, jeg har tabt mit fine Guldur i Vandet!
En Publikummer: Aa, inte andet! Vil Herren inte lone min Nøgle og trække det op med.

En Afbrydelse.

Præsten: Hvil da i Fred kære Afdøde. Paa den anden Side Graven vil Du finde Læ for Livets Storme. . . .

Matrosen: Det er Kraft suse mig Løgn, for herovre blæser det en klodsrebet Merseilskuling.

Kvalificeret.

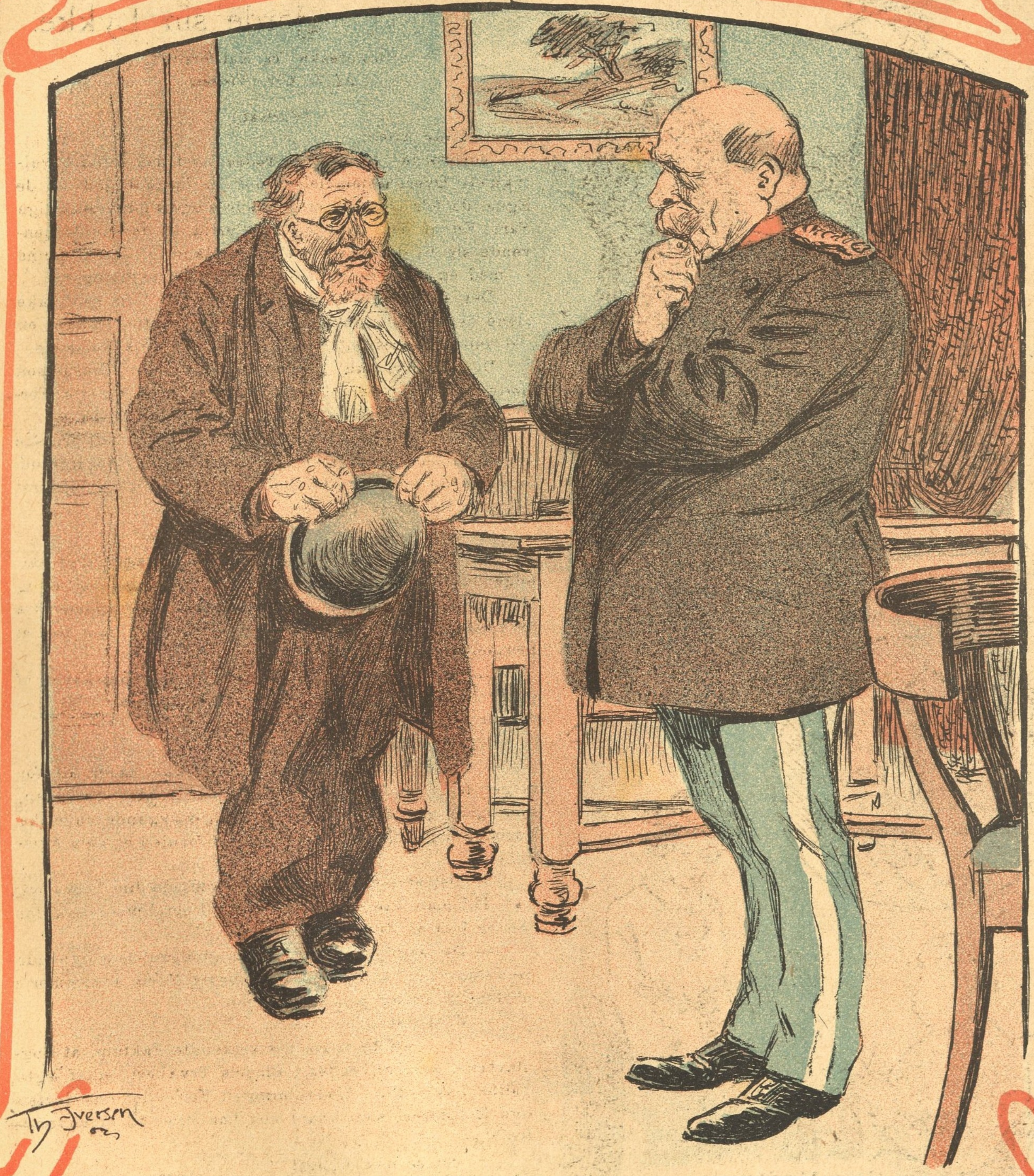

— Ja, Krudttaarnsvagt kan De skam ikke blive Hansen. De kan jo næsten ikke se. —

— Se, nej jeg ser ganske vist daarligt Hr. Kommandant, men jeg kan brilliant høre, naar Kassen ryger i Luften.

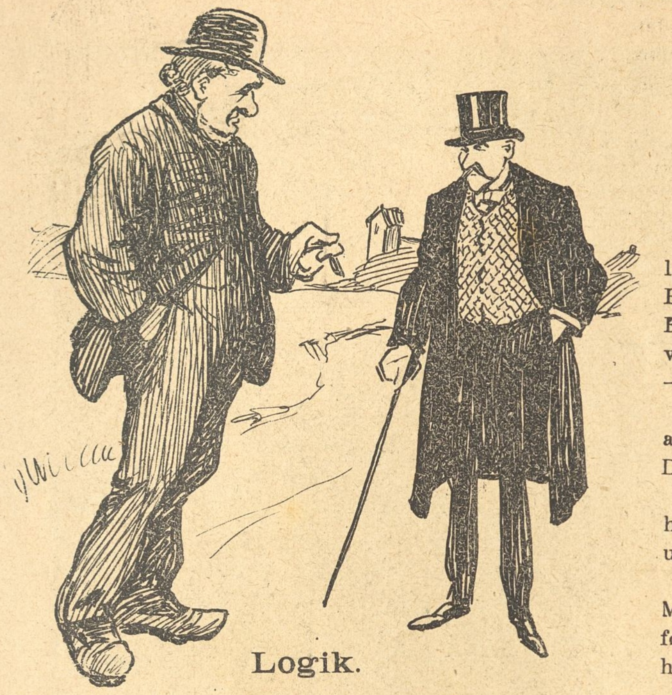

Logik.

Den Fremmede. Hvorfor ringer Kirkeklokkerne egentlig i Dag?

Den Indfødte: Hm — det kommer nærmest af, at Ringeren trækker i Rebet.

En lille Nødløgn.

Tanten: Hvor har Du og Kandidat Jensen nu drevet om i al den Tid?

Niecen: Vi — vi interesserede os saa meget for — Maaneformørkelsen.

Tanten: Maaneformørkelse — i det Regnvejr?

Niecen: Ja, men — Tante — der var Hul i Paraplyen! —

Hvorledes Jim Hopkins gjorde sin Lykke.

Humoreske fra Kalifornien.
Af *L. Chr. Nielsen.*

(Fortsat.)

Det var Aften. —

Turisterne var ikke tilfredse med den mindre vellykkede Overensstemmelse mellem Haandbogen og de Egne, de fo'r igennem med Eksprestogets forskrækkelige Fart. En af dem foreslog imidlertid, at de skulde henvende sig til den ensomme unge Mand — Jim Hopkins — med en Anmodning om yderligere Oplysninger.

Det skete ogsaa. Vor tjenstvillige Ven gav ikke alene de ønskede Oplysninger, men fortalte desuden en Del andre interessante Ting for de langvejs Rejsende.

De kaliforniske gulgrubeejerlignende Gentlemen hørte paa hans Fortællinger — først med en vis Forundring, siden med berettiget national Stolthed.

Deres Øjne straalede i den smukke, kaliforniske Maaneskinsnat med virkelig Begejstring, og det ligesom føltes varmt omkring det Sted, hvor Hjærtet og Gulduret har sine naturlige Pladser.

* * *

Jim Hopkins havde knapt naaet at vaagne den paafølgende Morgen, førend en Kunduktør med højtidelig Mine meddelte ham, at „en Deputation af Gentlemen fra de vestlige Stater“ ønskede en Samtale med ham paa et nærmere beskrevet Sted.

Jim gik derhen. Her fandt han hele Selskabet af gulgrubeejerlignende Gentlemen fra „the far West“ — de var allerede forsamlede.

Deres Ordfører begyndte:

— Unge Gentleman! Hvis jeg ikke tager alt for meget fejl, saa er De den højst vurderede Gentleman, som igaar gav de Verdens-omkring-strygende engelske Turister nogle Oplysninger om Kalifornien og dets Avisforhold?

— Det er aldeles rigtigt, bekræftede Jim beskedent.

Thi man kan sige hvad man vil om Jim — beskeden det er han al Tid.

— De sagde, fortsatte den guldgrubeejerlignende Gentleman, — at Avisen „Kalifornia News udkommer i et dagligt Oplag paa 2 Millioner.

— Just det!

— De omtalte ogsaa det velkendte Faktum, at Bogstaverne, som anvendes i Bladets Trykkeri, er af ægte, kalifornisk Guld i Modsætning til Forholdet hos de fattige Evropæer, som knapt nok har Raad til at anvende Bly? —

— Det er nok rigtigt!

— Videre tillagde De, at Hurtigpressen trykker en halv Million i Timen og at Papiret til det daglige Oplag kan naa 15 Gange omkring Jorden . . .?

— Jo—o!

— Samt at Avisen — „Kalifornia News“ — har anlagt sin egen Fabrik for Fabrikation af de Staalpenne, som Redaktion og Ekspedition forbruger . . .?

— Rigtigt!

— Og at hele Avisens Personale — stillet i en Række — skulde naa fra San Francisco til New-York?

— Fuldkommen rigtigt!

— Desuden udtalte De som deres Mening, at det Guld, som man har anvendt til Bogstaver i „Kalifornia News“, repræsenterede en Sum, der er lige saa stor som hele Evropas Statsgæld?

— Ja, jeg omtalte ogsaa dette.

— Og hvis jeg ikke husker alt for meget forkert, omtalte De ogsaa, at der hver Dag medgik en Urskov af Størrelse som Gammel-England, Wales og Scotland tilsammen – bare til Avisens Papir . . .?

— Det gjorde jeg virkelig!

— Og i fuldstændig Overénsstemmelse med Sandheden meddelte De dette Selskab af evropæiske Løsdrivere, at Indianerne hver Morgen, før de begav sig paa Jagt eller Fiskeri eller paa Krigsstien, læste „Kalifornia News“ til sin Morgenkaffe . . .?

— Det sagde jeg virkelig.

— Saa vidt som jeg observerede, noterede en af disse skævbenede, selvkloge Evropæere i sin Bog, at der paa „Kalifornia News“ daglig sporløst forsvandt imellem Valserne omtrent 50 Trykkere og andre Arbejdere . . .?

— Netop saaledes!

— Samt at tre Ligkistefabrikanter navde sin rigelige Fortjeneste ved at lave Ligkister til dem, som bliver skudt af Hovedredaktøren for Avisen, fordi de forstyrrede Redaktionen i dens Arbejde . . .?

— Saaledes var det!

— Samt at der daglig ankom Gesandter fra de evropæiske Konger og Kejsere med meget høflige Indbydelser til en eller anden Fest, som de tænkte at lave for Hovedredaktøren , . .?

— Ogsaa dette fortalte jeg!

— Ja, alt dette sagde De, unge Mand! raabte den guldgrubeejerlignende Gentleman, idet han greb Jim Hopkins Haand og trykkede den i national Begejstring. — Modtag derfor denne som et Bevis paa vor Taknemlighed for den imponerende Maade, paa hvilken De har omtalt Kalifornien.

Og hermed trykkede han en ret stor Skindpose, fyldt med Guld, i Haanden paa Jim Hopkins, som nu havde gjort sin Lykke.

Ved en Stjerneøl.

A: Det blev alligevel Tuborg, der satte Carlsbergerne Bunken. —

B: Ja, men tror Du ikke „Stjernen„ *dessa'uerer* dem alle tre?

Jens var aldrig bange,
men der var for mange.
Han har gjort sin Pligt som tapper Tinsoldat.

Fra Skolen.

Læreren: Hvad ved Du om Pontius Pilatus?“

En lille Fyr (meget bestemt): Han var en stor Gris.

Læreren: Hvad siger Du? — Hvor kommer Du paa den Tanke, dit lille Fæ?

Drengen (frejdigt): Jo, han havde jo ikke vasket sine Hænder den Dag, før han gik i Retten.“

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmank **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Paa den rette Hylde.

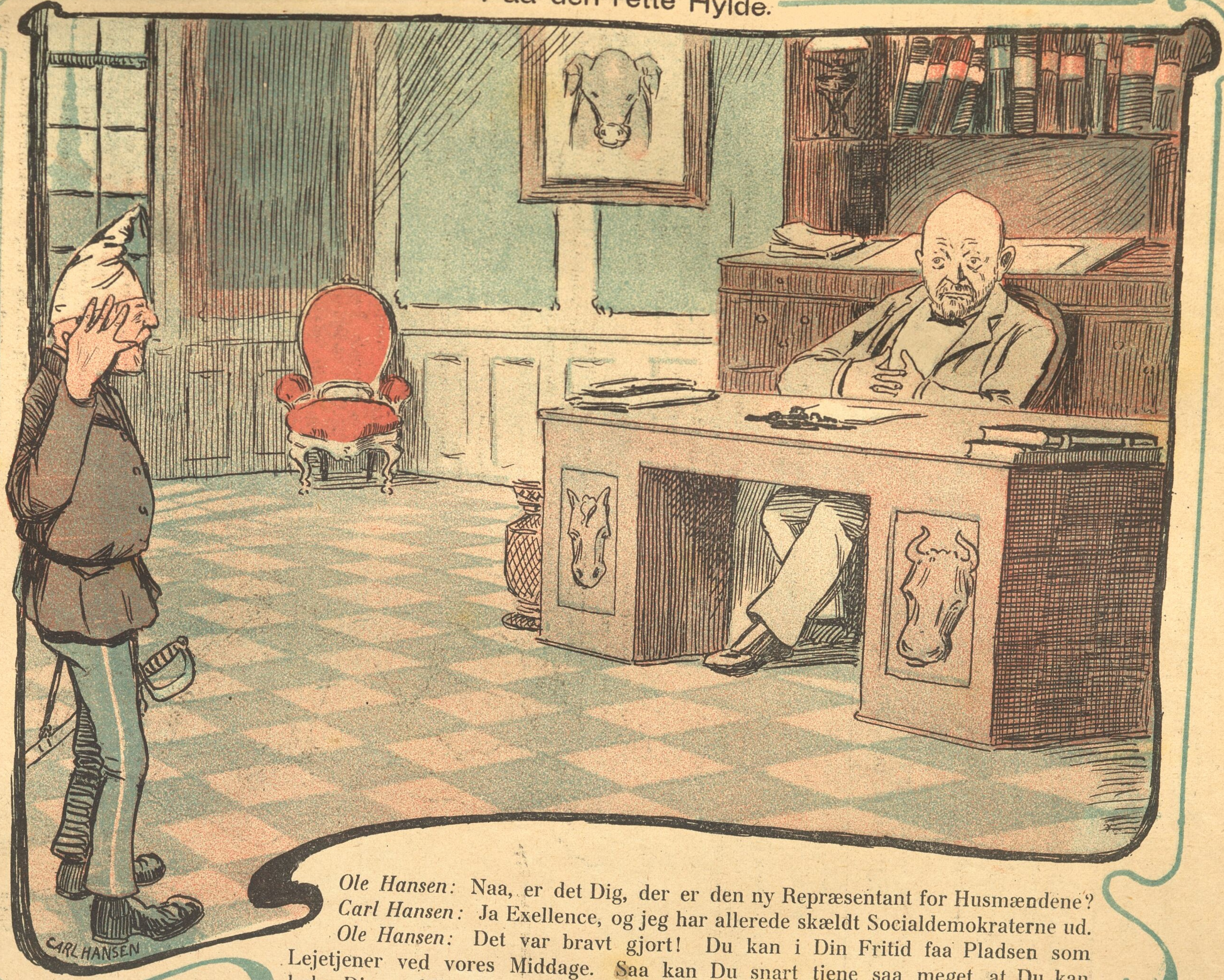

Ole Hansen: Naa, er det Dig, der er den ny Repræsentant for Husmændene?
Carl Hansen: Ja Exellence, og jeg har allerede skældt Socialdemokraterne ud.
Ole Hansen: Det var bravt gjort! Du kan i Din Fritid faa Pladsen som Lejetjener ved vores Middage. Saa kan Du snart tjene saa meget, at Du kan købe Dig en lille Gaard.
Carl Hansen: Tak Exellence! Jeg har jo været Løjtnant og saa Husmand —
Ole Hansen: Ja, det passer slet ikke. Du hører hjemme hos os.

Nr. 5.

Ravnen

Søndag d. 1. Februar

1903

Synes Du ikke, at jeg er bleven slank? Tænk, jeg vejer kun 90 Pund.

— Derved er Du kun bleven mig endnu *dyrere!*

— Virkelig?

— Ja, nu staar Pundet mig altsaa i *10 Kr.* maanedlig.

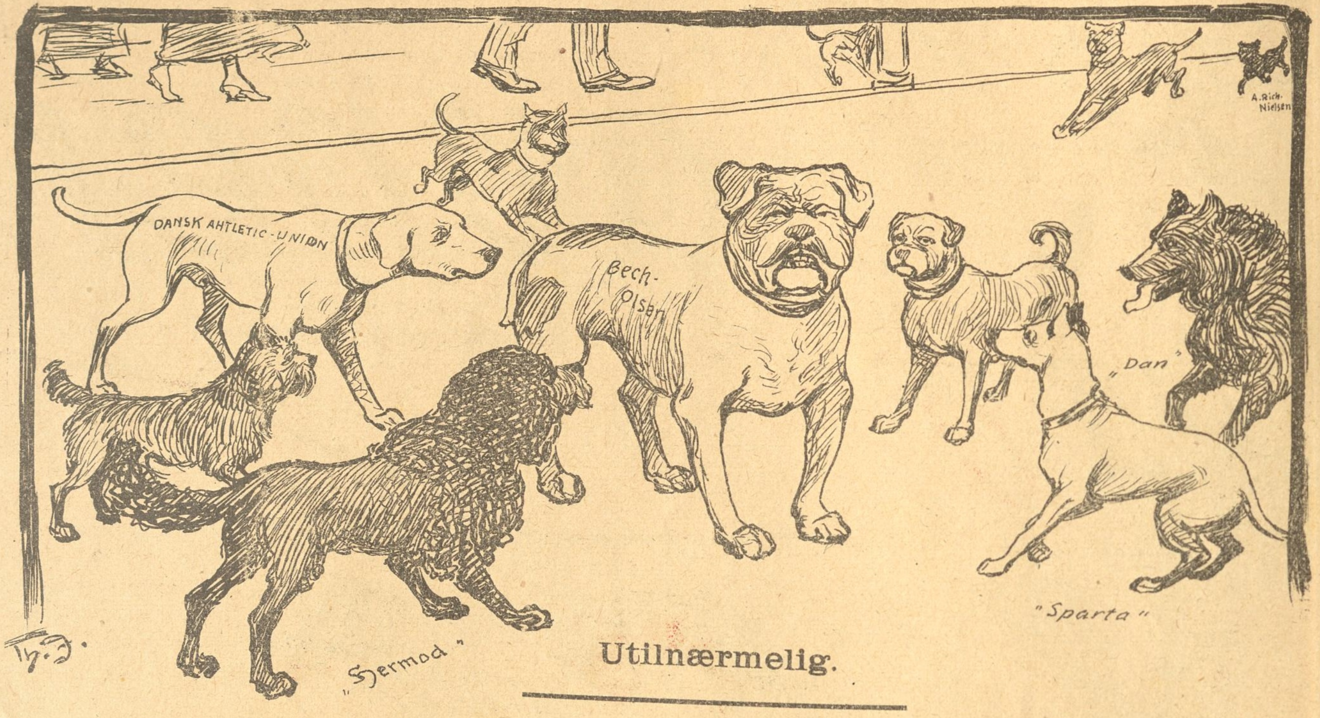

Utilnærmelig.

Ugen der gik!

Mel.: Vor gamle Karo holdt en Støj.

Der været har et svært Halløj
med disse Skattelove,
Reedtz Thotts Reform ku' være sløj,
men jeg tør dristig vove,
at Venstres nu en værre bli'r,
og Gud hvor er der spildt Papir
og Sværte, og Sværte!
Naada da, naa da da,
Madsen-Mygdal uha!

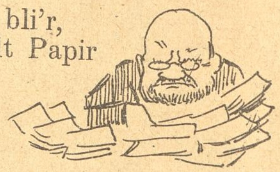

Kan nogen hitte Rede i
det Skattevrøvl og andet,
jeg ved mig selv at være fri,
for det er dog forbandet,
hvordan der væves Dag og Nat
om Gammel- Land- og Ligningsskat
med mere, med mere,
det kan Fa'en, det kan Fa'en.
det kan Fa'en forstaa.

Den lille *Hage* har sit Mas
med disse Venstrebønder,
som sværmer svært for Skattebras
og Rod i Rodet ynder.
Det er det rene Svineri
med Politik, nu staar den i
Gud ved hvad, Gud ved hvad,
bare ej, nikke nej
Skat paa dem, som har Raad.

Om Cap Horn.

En Herre (praler af sine mange Rejser): Ja, om det saa er Cap Horn, saa har jeg passeret det, — jeg ved næppe selv hvor mange Gange.

Tilhøreren (tørt): De skulde spørge Deres Kone.

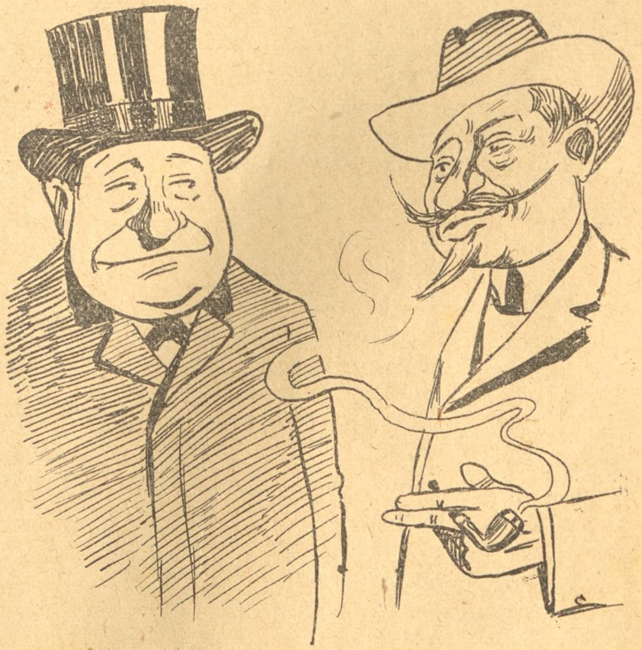

Nysgærrig.

A: Hvorfor tror Du at Shagtobak altid løfter sig op af Pibehovedet, naar man tænder den?

B: Den er natyrligvis nysgærrig efter at se hvikken Idiot det er, der ryger den.

Missions-Ideer.

Mel: Peter Schøt i Barndomsalder . .

Tænk, „Missionen" vil sig lægge
efter vore sorte Ø'r.
Sort er Præstens Kæledægge —
de vil frelse sorte Mø'r.
Til det hele vor „Mission"
mangler kun en Million.

— Kære Venner, I, som Helved
har hernede paa vor Jord,
har af Frygt I aldrig skælvet
for de sorte, som ej tror.
Spar i Dyekjærs Pengegris
til de Sortes Paradis.

Saa vil vore sorte Brødre
— Søstre med, ja, det er sandt! —
kunne Livets Aften krydre
ved den Frelse, som de fandt
gennem Ifversen & Co.
— det vil give Hjærter Ro.

Saa vil alle brave Sorte
ej med Rom og Wisky nøjs
og ej mer', som før de gjorde,
bande, naar de gaar til Køjs.
Nej, de sorte paa St. Croix
snare vil i Bønner kløjs.

Helvedstaler er vel brandfri,
men de Negre paa St. Jan
er nok ikke helt St. „Jan"fri,
naar det derpaa kommer an.
Der vil Talerne faa tændt
— Jacob ej med det er tjent.

Paa St. Thomas kan der bygges
op et bedre Bedested,
hvis det blot Missionen lykkes
at faa Port'monixen med,
sat i ord'nlig Foderstand,
— helt „St. Thomas" gaar ej an.

En Seksogtreds.

Jensen: Vil Du gi'e, Kristoffer, eller vil du ikke gi'e?

Kristoffer: Er det mig, der skal gi'e. Har Du taget a'?

Jensen: Ja, noget skal man jo bestille, som Manden sa'e, han stak a' med Pantelaanerens 10,000 Kr.

Kristoffer: Klør er Trumf!

Jensen: Jeg melder tyve!

Kristoffer: Melder Du Tyve? Det kan du somme Tider tjene noget ved, naar Du kan sige, hvad de Tyve hedder. For Tyve har vi nok a'.

Jensen: De hedder Hjærter.

Kristoffer: Naa — ikke andet! Du skulde vel ikke kunne sige os, hvad det er for Tyve, der har stjaalet Kanonerne i Randers? Ærlig talt synes jeg nok, det er et stift Stykke at tage saadan et Par voksne Kanoner under Armen og gaa hen og sælge dem til en Kludekræmmer. Det er godt, vi endnu ikke har faaet de Kanoner, vi har bestilt hos Madam Krupp, for hvis denne Kanontyv ogsaa fandt paa at stjæle dem, saa var vi jo lige nær. Hjærterbonde!

Jensen: Saa kunde vi vel have købt nogle andre! Stukken! Tag op! Der er ingen Mangel paa Kanoner — i Essen, og vores Kanonagent skal jo ogsaa leve. Her er en Konge!

Kristoffer: Sikken et Fjols! Kan du ikke begribe, at den tager jeg med en Ti, og saa gaar Du til Rotterne ligesom den gamle Karusselbane paa Alleenberg; for her er Trumf-Es, som du ikke *kan* stikke, og her er Tyve i Ruder, som Du ikke *skal* stikke, derfor kan Du godt stikke hen og bede Madamen om to Stjærne-Bajre! — Ja, det kan ikke hjælpe, Du bliver arrig som den tyske Kejser, da Bebel gav ham rent paa i Rigsdagen. Efter den Konfekt tænker jeg nok Kejseren er bleven ked af at agitere for Socialdemokraterne! Man skal være forsigtig i sine Ord og sine Bevægelser, det fik de to Københavnere at vide. De stjal saa meget i København, at de kunde gaa til Bal i Hillerød; men der blev de opdaget, nappet og sendt hjem igen — uden Haandjærn og Snøre!

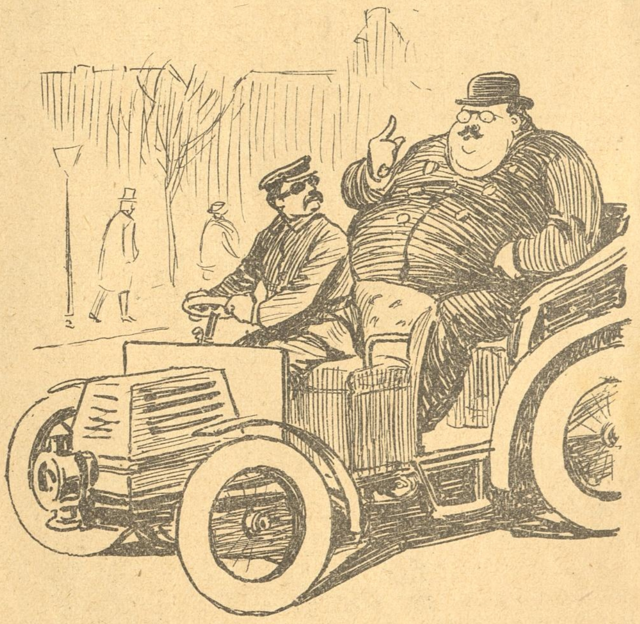

De Satans Tyngdelove.

Alberti: Husk nu paa, Kusk — ikke mere end $1^1/_2$ Mil i Timen.

Kusken: Det er jeg nok fri for med den Vægt.

Den sidste.

A.: Hvad! Vil du fri til Frk. M.? Ih, du er den sidste Mand i Verden, hun vil forlove sig med.

B.: Det haaber jeg, gamle Ven.

Klaret?

— Aa mæj har Do tilsvoren ævi' Kærli'hej — Pieter — og saa fortæller Ane,
te Do ha' vaaren te Dans mæ en aanen — og bedrav'er mæj — —
— Aa' sikke no'et Slydder, Petrine — *ded æ jo — den aanen, je bedrav'er!*

Paa Visitats.

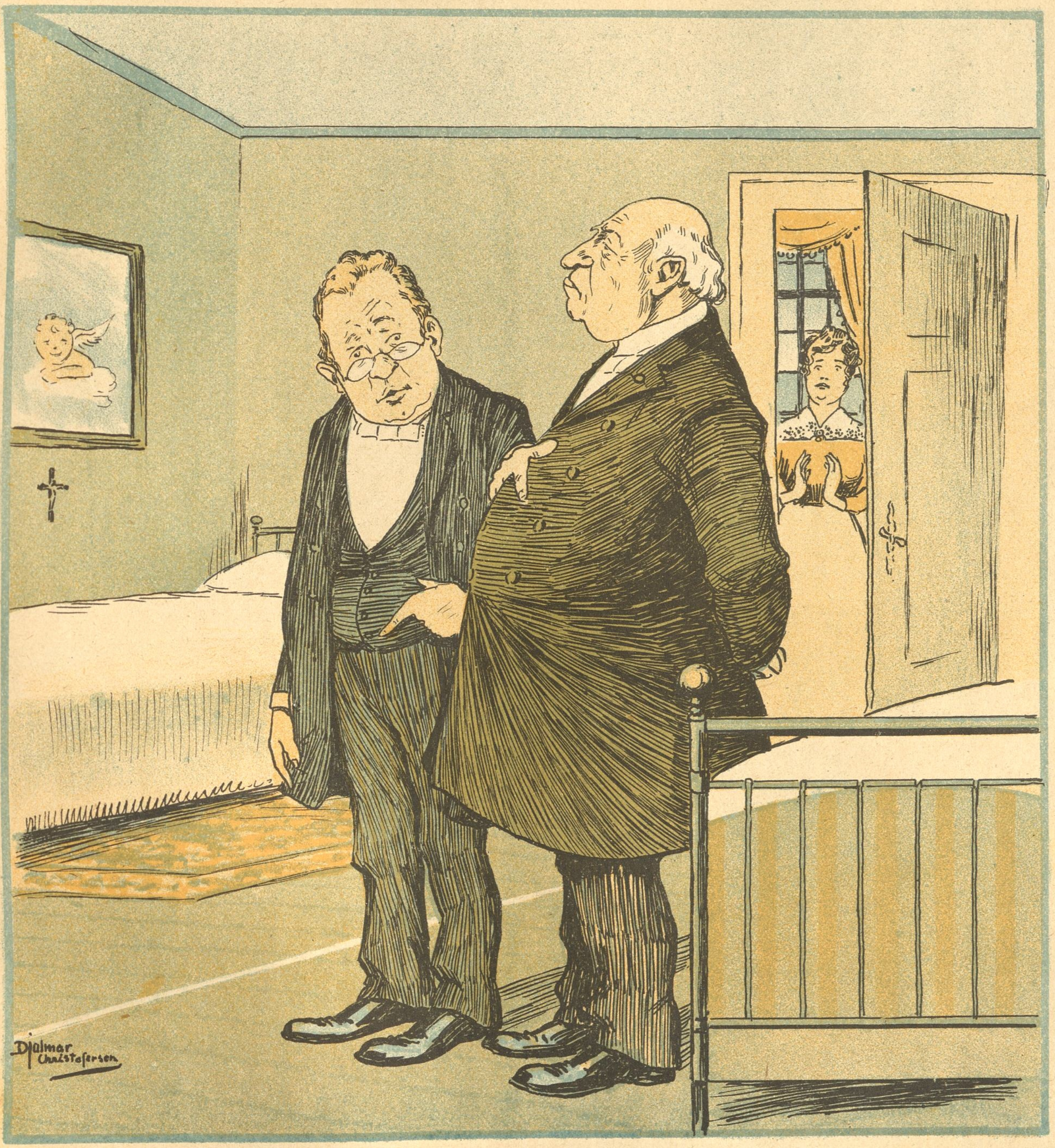

Biskoppen: Her er to Senge, Pastor Jensen -- — og *De* er Enkemand! —

Præsten: Ja, Deres Højærværdighed! — Den ene — er — Husholderskens. —

Biskoppen: Det gaar virkelig aldrig an, Pastor Jensen.

Præsten: Jo — vi — har lavet denne Kridtstreg, og hvem der overskrider den — skal betale 25 Øre. —

Biskoppen: — — Ja — men 25 Øre — — —!

Præsten (ivrig): Jo — De kan tro — det bliver til Penge i Løbet af Aaret! —

Gaasefedt og Dryppefedt.

Jeg har spist meget Gaasefedt i mit Liv. — Et Stykke Gaasefedtebrød med Salt har ligefrem været min Livret. -- Men ak — de Tider er forbi — jeg rører det ikke mere — jeg kan knap taale at se det for mine Øjne — — Og det kan jeg altsammen takke den Gavflab Olsen for — ham — min gode Ven og Kammerat paa Værkstedet. — — For havde han ikke proppet mig — ikke med Gaasefedt — men med disse nederdrægtige Historier, som han altid er saa fuld af, saa havde nævnte Ret endnu den Dag i Dag staaet paa mit Spisekort over Delikatesser. —.

Hvordan det gik til? — Ja, nu skal De s'gu bare høre, saa kan De selv dømme. —

Forleden Dag — det var mellem Jul og Nytaar. — kommer der en pæn lille ældre Bondekone til vor Dør og falbyder en Krukke hjemmelavet Gaasefedt. — Og da hun ser net og paalidelig ud, — som sagt — og er fra en kendt Egn af Landet — (Olsen er nemlig ogsaa født i Fjollerup) — og da min Kone gærne vil gøre mig en Fornøjelse i det nye Aar — Vel! — — saa køber hun hele Sylten — det vil sige Gaasefedtet. — — Der var akkurat 7 Fjerdingspund. — — — Hvem der blev glad, det var nok mig og Undertegnede. -- Nu skulde jeg da engang smage rén uforfalsket Fedt af en hjemmelavet dansk Gaas, og ikke dette russiske — Hva'behager — med en mild Tilsætning af smeltet Hesteflomme. —

Saa var det Nytaarsdag, just som jeg sidder ved en sen Frokost og er ifærd med at smøre mig en ordentlig Lonse Gaasefedtemad, at det ringer paa Døren. — Mutter lukker op — det er Olsen. — — Jeg byder venskabeligt paa en Bid Brød og en Julesnaps, og han sitter sig ned og siger „Tak".

„Hva' Fa'en er'et Du har i Krukken der?" siger han saa, og peger med Kniven hen paa Gaasefedtet, — — „Gaasefedt", svarer jeg natyrligvis. — „Prima Gaasefedt, Topnotering, forstaar Du — ren og uforfalsket og oveniaøbet hjemme fra Din egen Fødeby af — Per Pots Kone i Fjollerup har selv lavet det, og hun er ingen Griseso, men en proper Kone, saa man ved da hvor Fedtet kommer fra. — Smag selv — Tag en Bid Du. — Værs'go."

„Fra Per Pots?" siger han, og ser saa løjerlig paa mig, mens han samtidig skeler til Fedtekrukken. — Fra Per Pots Kone? — Saa—aa. — Naa saa hun blev af med sit Fedt her. — Ja, for ser Du, hun var ogsaa inde hos os, men vi sa'e „Tak" — nej tak, sa'e vi — hm!"

„Hva' — hva' — er der noget ivejen med Fedtet," siger saa jeg, halv forskrækket og helt forbavset, for det saa virkelig nydeligt ud og smagte mig brilliant. — „Og Konen svor endda paa, at det var *det vakreste Fedt* de endnu havde haft. — Du ved jo at hun er svensk."

„Vakker — ja der har vi det," bryder han ud i en Skoggerlatter — ja gu er det vakkert. — Men stop — Du er min Ven, og jeg kan ikke taale, at en Ven føres bag Lyset, se derfor skal Sandheden aabenbares Dig." Og saa fortæller Skarnet mig en lang Historie, som han foregav at have hørt 2den Juledag, da han var derhjemme i Byen. Alle de Fjollerup Folk havde snakket derom og været nær ved at grine dem en Pukkel til over alt det, de kunde byde de tossede Københavnere.

Per Pots havde en gammel Hund, som hed Vakker. Den havde gaaet og skrantet i laege Tider uden at æde en Bid, indtil den en Dag, da de smeltede Gaasefedt af pludselig fik Appetiten tilbage af Stegelugten, og slikkede 2 Pund varm, nysmeltet Gaasefedt i sig, forend Nogen kunde forhindre det. Konen — svenske Stina, som de kalder — blev rasende, og da hun just stod med den store Grydeslev i Haanden, smækkede hun den arme Vakker saadan en paa Trompeten, at han lis'saa stille kravlede af ud i Forstuen og lagde sig til at krepere. Der fandt de ham om Morgenen, død og stiv, med det klare Gaasefeot drivende ham ud af Mundvigerne. — Per hev ham op ved Halen og ruskede ham, men Aanden var ude og kun Fedtet dryppede, Dryp i Dryp, ned paa Stengulvet. Han vilde straks have begravet ham ude i Møtningen, men Stine, der altid har været en praktisk Kone, saa med et halvt Øje, at endnu var Polen nicht verloren, og sagde arrigt: häng ham up, den Fittmula, ock lat ham rinna aff int — hvat skal han met klara fitta i gvaafven, når vi andra knap har till torra Brödat vort." — „Nej saagu", sagde Per, „havde han endda ædt Brød til, men ded kalder vi pinedød for Fraadseri". — Saa blev Vakker da hængt op i Stjærten til Afdrypning, og en Skaal sat under ham, og det maa kaldes godt, at han gav 7 Fjerdingspund fra sig af de 2 Pd., han havde annammet. Stina mente nok, at hun kunde faa det solgt i Staden uden videre Tab, og til København var det sgu mere end godt nok, grinte hun".

Da Olsen var færdig med den Historie, var jeg ogsaa færdig med Frokosten, og — men lad os hellere drage et Slør over det, der senere hændte. — Da jeg omsider fik mit Vejr igen, gav jeg Ordre til, at det vakkre Fedt straks skulde kastes i Skarnbøtten, men det satte Olsen sig energisk imod — han bad om at maatte faa det med hjem — han vilde bruge det til Støvlesmørelse, sagde han. — Støvlesmørelse — jovist. — Han aad hver en Bitte, den Ka'l, — for Historien var naturligvis Løgn fra Ende til anden. Sagen var, at han — Ædedolken — lige var kommen fra en bedre Frokost, stopmæt i begge Ender — derfor spiste han ingenting hos mig, og netop derfor troede jeg ham. Men det rare Gaasefedt kunde han alligevel ikke lade gaa fra sig, og derfor opfandt han paa staaende Fod hele denne Geschickte for at hole Resten. — Naa ja, — det fik da at være, men tror De nu vel, at jeg, der er saa nem til at vende Bøtten, nogensinde mere kan se Gaasefedt uden at tænke paa Dryppefedt? Og hvor tror De saa, Appetiten bliver af? — Er det nu ikke forbandet ærkeligt? —

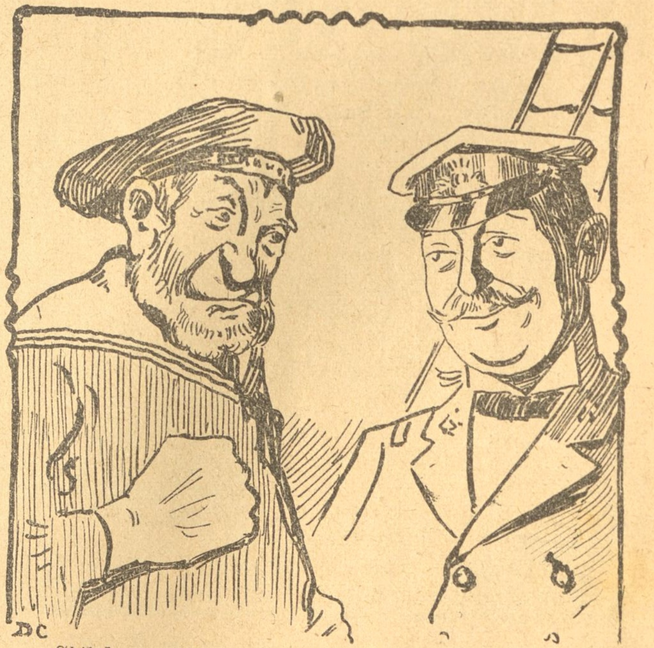

Skibslægen (til en Matros der har Kolik): Naa i Dag er det jo bedre. Fulgte De saa mit Raad og gned Maven godt ind i varm Brændevin?

Matrosen: Javel go're je' det Hr. Dokter. Je' varmede først Brændevinen i min Kaffe, og da je' ha'de drukken den, kunde je' ligefrem inte la' være at gnide mig paa Maven, saa godt go're det i den. —

Tysk Rigsdagsvise.

Mel.: Harmonikavisen (af Sommerrevyen 1897).

Grev Ballestrøm sad under Prøjsernes Ørn
at vogte sin Kejser og Kejserens Børn.
Tyve Slags Politik
førtes i hans Butik,
dog traf han paa en Prik
Kejserens Skøn.

Han Tilliden havde og god Kompetens',
især til at hjælpe sin Rigsdag at skænd's.
Hvad er det med Krupp, Krupp, Krupp,
vær nu en Knop, Knop, Knop,
nu bli'er der Svup, Svup, Svup
i Bolledejg'n.

Et Rygte var udbredt fra Rom til Stettin,
at Kejserens nærmeste Ven var et Svin;
og alle Prinsesserne
kendte Finesserne,
Takke-Adresserne
til Kejseren kom.

Den Kejser han præker, men Harme hans Ord
har vakt over Land og ved Rigsdagens Bord.
Volmar vil tale, nej,
han ku' fortale sig,
sikken Skandale, nej,
gu' maa han ej.

Og Kejseren gik og var fuldstændig fra'n,
han hikked' og nø's hele Eftermidda'en,
hik, hik, hik. hak, hak, hak,
sikke noget Snik, Snak, Snak,
det er noget Rakkerpak,
fy, føj, for Fa'en.

Da Greven fik sovet og sundet sig lidt,
havde Livet for ham faaet en ny Kolorit.
Hurra for Ballestrøm!
hvorfor gik Balle- hjem?
han skal s'gu kaldes frem
paa Scenen igen.

Skat.

Den Stor-Agrar, hvis Agre
ej hører til de magre,
men giver hundredfold —
husk paa, hvad han har kæmpet!
Han skal ha' Skatten læmpet,
for *det* gi'r Staten Hold.

Men Fattigfolk paa Landet,
hvis Jord er haard og sandet,
skal rigtig op med Mønt;
thi der, hvor intet ejes,
skal Bunden skrabes, fejes
og Dækket være tyndt.

Og saa har vi en Chance:
— „finansiel Balance“
paa denne Maade naas.
Men hvoraf det skal smage,
véd ingen, skøndt en „Hage“
dog ved det findes maas.

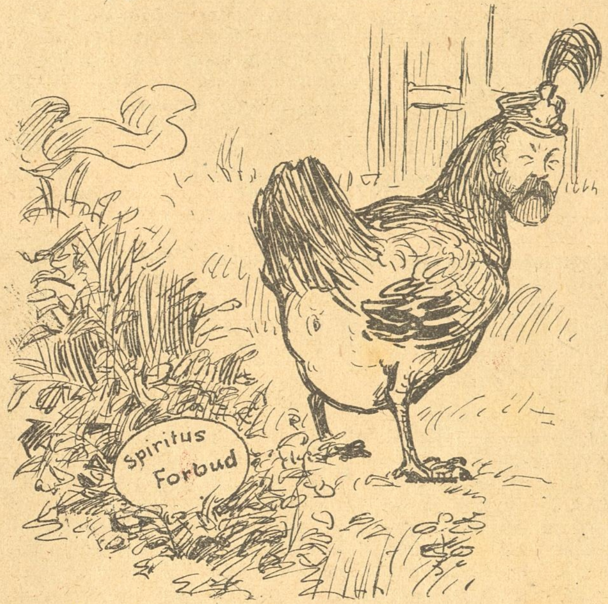

Den Høne er kendt i den hele By
for sine Reform-Æg, der kunde forny
Kaserner fra Loft og til Kælderne;
men gaar det for hurtigt, ser man tilsidst,
(at Hastværk er Lastværk er sikkert, men trist)
„En klog Høne gør tidt i Nælderne“!

Riposteret.

Anna (drillende): Jeg vilde nødig være i dit Sted og hedde *Emma*. Ved Du ikke, at naar man læser det bagvendt saa siger det „Amme“, og det er ved Gud uanstændigt.

Emma: Aa—aa, ikke saa stor paa det min Pige. Du Anna er ens i begge Ender, og det er dog endnu uanstændigere, skulde jeg mene. —

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Fra den politiske Variete

Da Jens Busk kørte løs paa Arbejdernes Foreningsret.

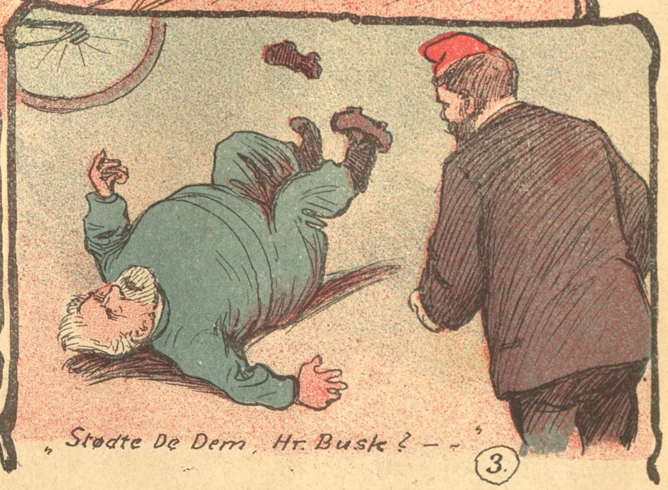

Nr. 6.

Ravnen

Søndag d. 8. Februar

1903

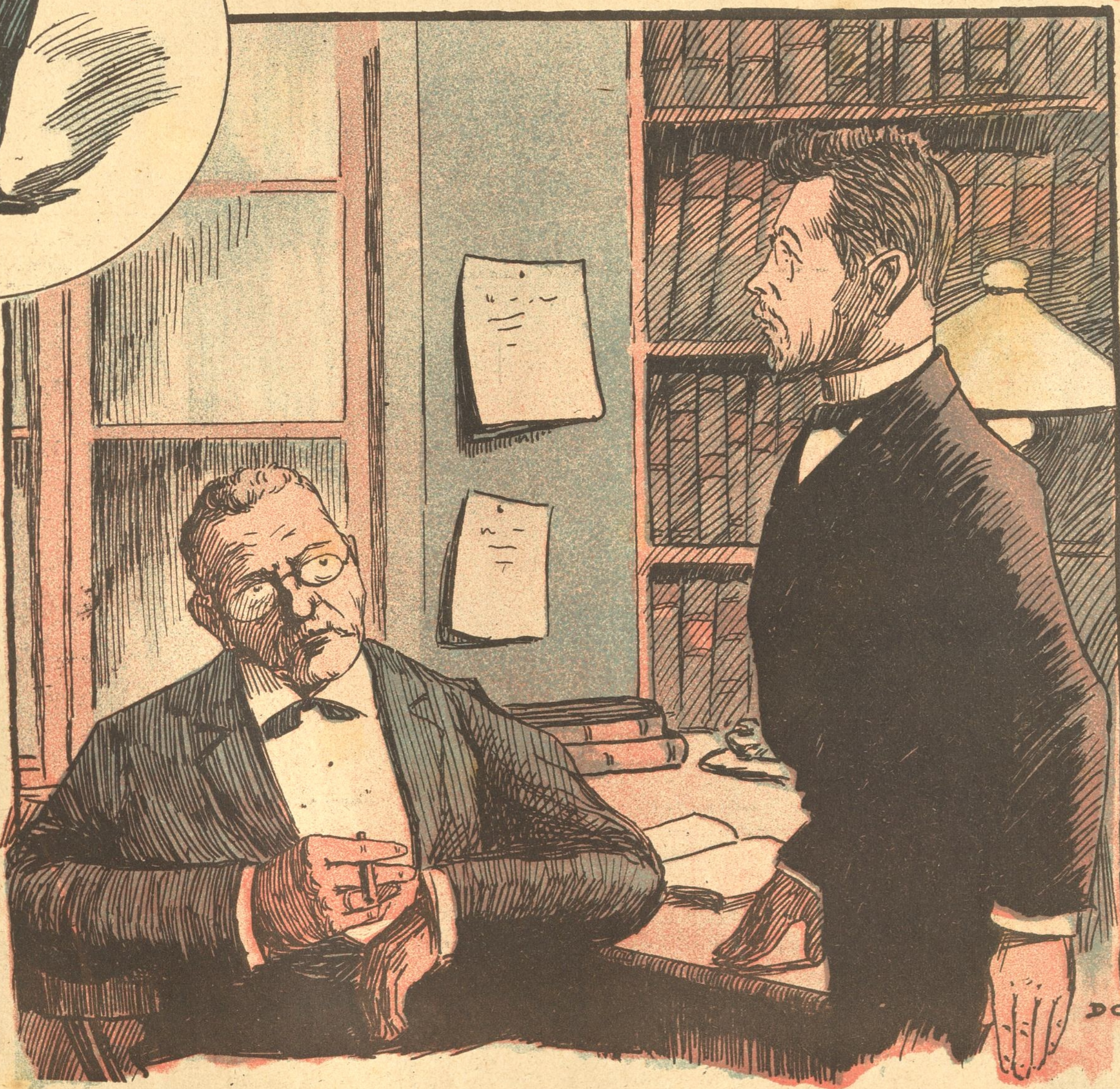

Inspektøren: Naa, kan De nu ogsaa tumle den nye Klasse — den er jo temmelig stor.

Læreren: Jo Tak, Hr. Inspektør — det værste er jo — at medens jeg prygler i den ene Ende, *skriger de i den anden.* — —

— Ministeriet har paabudt Magistraten at brandskatte Københavns Borgere med 235,000 Kr. til Kirker. I den Anledning har Borgerrepræsentationen besluttet at udvide St. Hans Hospital.

Ugen der gik!

(*Digt.*)

DER findes to Slags Præster, fæle, brave,
og to Slags Typer, magre eller fede;
paa to Facóner Præsterne kan brede,
en fæl og fed, som selv har fyldt sin Mave,
i Reglen har det med en Helveds Hede,
en brav og mager maa om Embed lede
og finder sig i Skæbnen som Guds Gave.
Men fæle magre kan man ogsaa have,
o, kære Ven, du gætter allerede
paa *Ifversen*, mon Gud vil ham berede
en Gang en Plads som Danmarks store Pave?
Hvad eller bliver han dømt fra Kjol' og Krave?
I Helveds-Brand han lader Sjæle svede,
hvem gav ham denne Ret, er han af Lave?
Sig, Kære, skal man le? Sig, skal man græde?
Lad vær at græde, det gør kun én Slave
af Frygt for Herren, som ham haardt vil ave.
Lad Præsten efter Slavesjæle mede,
den Murer ej vil Præstens Vise kvæde,
han ved, at kalkede er mange Grave,
med løftet Blik han vil i Kirke træde.
For selv om Helvedspræsterne er vrede,
fanatisk er Vorherre ej, Du Brave,
mildt ser han til os Mennesker hernede,
han lærte os som Smaabørn alt at stave,
at Gud er god. Vil Præsterne sig skave,
saa lad dem det, de magre og de fede,
vi andre ej i Deres Spor vil trave.

Hamber,

— Lever Du lykkelig med Din Mand?

— Naturligvis! — Han skulde bare probere *ikke at leve lykkelig* med mig!

2den Bogs 9de Kapitel.

Hvis Pastor Ifversen ogsaa bliver dømt af Højesteret til at vie Mureren og hans Kæreste, saa vil det faa vidtstrakte Følger for hele den store Menighed. Præsten vil forlange, at Christian den Femtes danske Lovs 2den Bogs 9de Kapitel skal anvendes mod hans to Plageaander og at de skal ekskluderes af Menigheden — saa er han fri for dem. Men da der maa være lige Ret for alle saa maa alle vi andre ogsaa ekskluderes; thi efter nævnte Kapitel skal alle de ekskluderes, som ikke gaar i Kirke, som holder Gilde om Søndagen, som bander, som tager Renter af deres Penge og som har andre lignende Laster, og naar alle disse Godtfolk skal ekskluderes af Menigheden, saa maa man have et godt Forstyrrelsesglas for at se dem, der bliver tilbage. Saa har vi ikke mere Brug for Kirkerne, og Christensen-Stadil kan spare sin Kirkeskat paa de 235,000 Kroner. Herredsfoged d'Auchamp paa Langeland, der samler paa Mordere, behøver ikke at løslade den syvende, naar han har fanget den ottende, fordi hans Fængsel er for lille til alle de Mordere, han indfanger; han kan ligefrem lukke dem ind i Kirken, hvis Menighed er ekskluderet i Følge Danske Lov 2den Bogs 9de Kapitel.

Og Havnelavets Medlemmer — hvor Politiet vilde faa det mageligt med dem! Hver Gang der nu kommer et af Russer-Brandts Skibe, som kun maa losses af Havnelavets Medlemmer, saa maa Politiet gaa omkring og hente Medlemmerne, der ikke tør gaa alene paa Gaden, og følge dem hjem igen om Aftenen. Det er besværligt og kedsommeligt, og dog skal mange Politibetjente til. Naar derimod Menigheden var blevet ekskluderet paa Grund af Pastor Ifversens Dom og i Følge Danske Lovs 2den Bogs 9de Kapital, saa var der ingen Brug for Kirken, og saa kunde Lavsmedlemmerne puttes ind i den. To Politibetjente vilde da være nok til at hente dem alle tyve og bringe dem hjem igen.

Sikken en Mængde Penge, der kunde spares hvis Pastor Ifversen vil gøre Alvor af sin Trussel naar han bliver dømt af Højesteret!

Og dømt bliver han!

En uhyggelig Situation.

Hun var lille, sød og buttet, med en allerkæreste Mund og dejlige, leende, sorte Øjne, kort sagt: Noget af det mest —! Hvad Under, at jeg forelskede mig i hende ved første Øjekast og svor at ville gøre hende til min Kone for Gud og Mennesker?

Jeg traf hende paa et Bal, dansede hele Aftenen med hende alene og var, inden vi skiltes, fuldkommen paa det rene med, hvorledes Slagplanen skulde lægges.

Takket være mine Evner som Selskabsmand i Forbindelse med en vel anbragt Snedighed lykkedes det mig en Uges Tid senere at blive indbudt til en Soiré hos Grosserer Borch. I Forvejen vidste jeg, at Eugenia — det skønne Barns himmelske Navn — sammen med sine Forældre og en Antikvitet af en Tante skulde med.

Ved Bordet fik jeg Fornøjelsen af sidstnævntes utaalelige Konversation, men — hvilken Balsam for mit blødende Hjærte! Lige overfor mig sad min Skønne med de yndigste Roser paa sin ferskenbløde Kind, og med Haaret sat op til en yppig Cleo de Merode Frisure. Det forargede mig lidt at se den Appetit, hvormed hun spiste, i Stedet for at nyde de korte Øjeblikke, hvori vi nu kunde ses og tale sammen, men det dybe, smilende Blik, hun engang imellem sendte mig under sine Silkeøjenvipper, fik mit Hjerte til at juble, men gjorde mig samtidig stum af Glæde.

Stemningen begyndte at blive animeret, og da Tanten havde vendt sig til sin mere taknemmelige Tilhører paa sin anden Side, ansaa jeg Øjeblikket for gunstigt til at begynde en Samtale med min skønne Vis'-a-vis. Til min store Fortrydelse var hun nu indviklet i en livlig Konversation med sin Bordherre. Hun agtede ikke paa de Blikke jeg sendte hende. Træde hende paa Foden? Ja, men det er dog ikke fint at trampe en ung Dame paa Fødderne — jeg besluttede mig alligevel til det. —

Sagte og forsigtigt listede jeg den ene Laksko af, og idet jeg dybt interesseret bøjede mig ned over min Tallerken, strakte jeg mig saalangt under Bordet, at jeg stødte mod den nydeligste, lille Fod, som jeg svagt berørte. Dog kunde jeg ikke bare mig for med Foden at løfte Kjolen en ganske lille Smule. Jeg mærkede, at jeg blev rød, og skyndte mig at trække Benet til mig. — — — Min Laksko var borte!!

Aldeles forvirret saa jeg op, men trak hurtigst mulig Øjnene til mig. Gud Fader bevares! Det var den unge, nygifte Fru Sørensen, jeg havde siddet og kareseret — aldrig glemmer jeg det knusende, overlegne Blik, hun sendte mig.

Sønderknust saa jeg til Siden, men for sammen som stukken af en Brems. Jeg saa en Mand ind i det hvide af Øjnene, og denne Mand var Sagfører Sørensen, trods sin unge Ægtestand vel bekendt for Skinsyge.

Han havde mit Liv og min Laksko i sin Haand. Den sidste stak han med et dæmonisk Smil i sin Kjolelomme og saaledes, at ingen andre end jeg fik det at se.

Jeg vil ikke beskrive min Tilstand. Hans Majestæt Fanden vilde have kunnet erhverve sig min Sjæl for Spotpris ved at skaffe mig ud af min frygtelige Stilling.

Eugenia, Eugenia, havde Du anet min Kvide, havde Du ynket mig i Stedet for kold og uforstaaende at vende Dig fra mig!

Jeg anstrængte min Hjærne af alle Livsens Kræfter. Jeg kunde da ikke gaa paa de bare Sokker med Dame under Armen. Jeg vilde blive til Grin for dem alle sammen — og hvad vilde Eugenia tænke!

Oh, Himmel, nu blev der skrabet med Stolene, nu rejste de sig alle, i samme Øjeblik slog den frelsende Tanke som et Lyn ned i min udpinte Hjerne.

Jeg tvang mine Ansigtsmuskler, der var begyndt at vibrere i en uhyggelig Grad. i Ro, bød med fortvivlet Frækhed Tanten Armen og stak i Rend med hende ind i Salonen.

„Men Gud dog, Hr. Jensen, har De ikke tabt Deres ene Sko?"

Og nu begyndte de Andre i Kor: „Ha, ha, ha, aa nej, se dog, han mangler den ene af sine Sko."

„Mine Damer og Herrer," sagde jeg med det mest naturlige Smil, „De tager fuldstændig fejl. Jeg er lidt af en Taskenspiller og har tænkt i Aften at fornøje Selskabet med en lille Prøve paa min Kunst."

„Nej, hvor morsomt, hvor elskværdigt," jublede de og sluttede Kreds om mig.

„Mine Damer og Herrer! Som De ser mangler den ene af mine Fødder sin sædvanlige Bedækning, en Sko. Hvor denne er, gælder det at opdage — Nuvel — i dette Øjemed binder jeg dette Tørklæde for Øjnene, udtaler tre Gange det magiske Ord: Cito! Altsaa: Cito! Cito! Cito! Skoen befinder sig i Hr. Sagfører Sørensens bagerste Kjolelomme!"

Under endeløs Jubel maatte Sagføreren indædt arrig udlevere Skoen, som jeg straalende glad trak paa.

„Engang, til, engang til!" blev der raabt.

„Ja, De kan Fanden ta' mig prøve paa det," hviskede Sagføreren. — — — Saadan slap jeg ud af den Klemme, og Resten af Aftenen nød Eugenia og jeg hinandens Selskab uden Disharmonier.

Skam faa den, der taler ilde derom.

Hun: Jens!
Han: Hva' ve' do, Katrin'?
Hun: Tror do nown kan si wos hær?
Han: Næ—æj, — hær æ' jow ingen.
Hun: Saa ku' vi da int' kom' i Folkesnak, ihvad vi saa tog wos for. —

Den ny Karl.

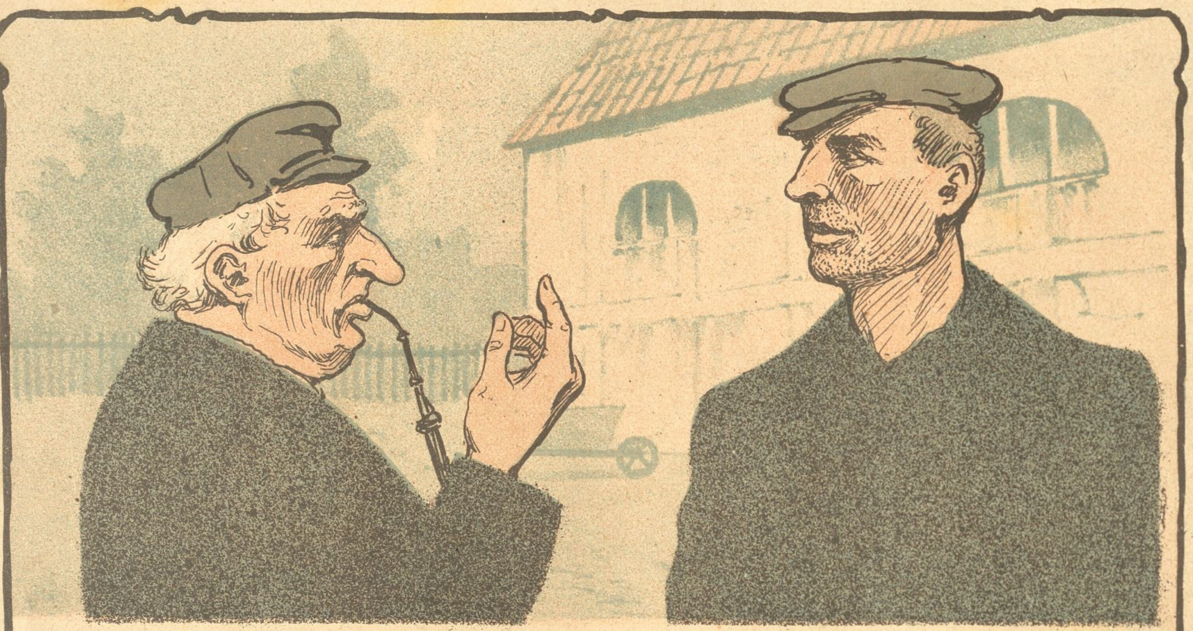

Husbonden: Her i Gaarden arbejder vi og snakker ikke. Naar jeg kalder paa Dig, gør jeg bare *saadan* . . .

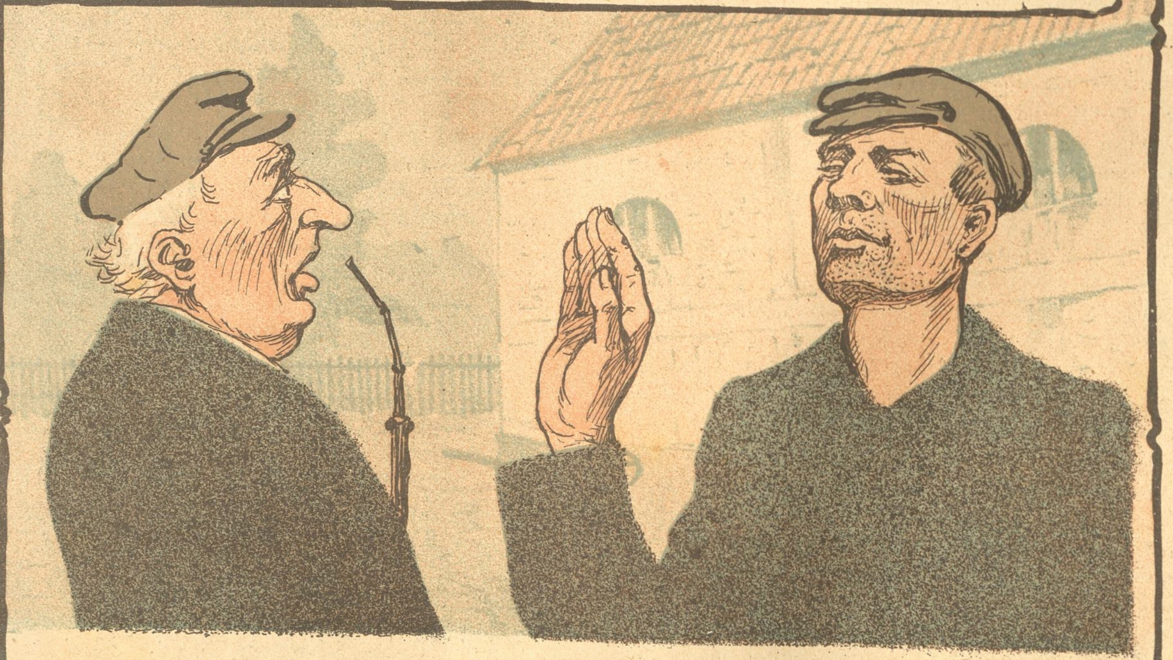

Karlen: Ja vel, Husbond. Og naar jeg ikke kommer, gør jeg bare saadan . . .

En Vision.

Iagttaget af Etatsraad N. paa en tidlig Morgenvandring over Højbroplads.

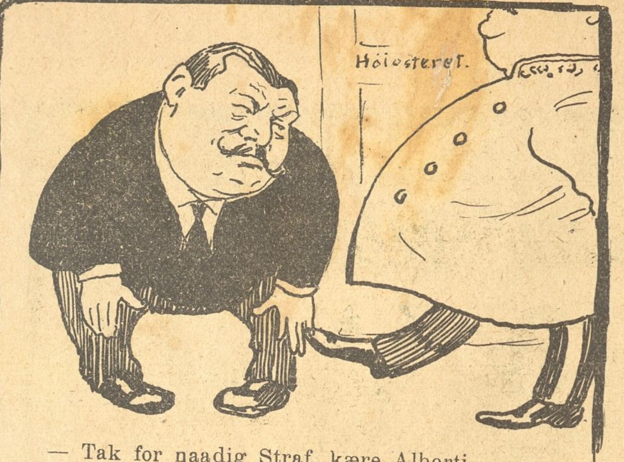

— Tak for naadig Straf, kære Alberti. —

Det vidunderlige Pulver.

Mel: Op I gæve Sønner.

Har I læst om Karlen, som en skønne Da'
Elskovsroller ga',
tænk, for han holdt a'
— aa, han *elskede* sin Madmo'r over Alt
og for Elskov faldt,
stakkels Pjalt.
Om ved Nattetid han sværmede i Skov,
kilded' hende under Næsen, naar hun sov,
og saa løb han li'saa stærkt han ku' sin Vej
— om *jeg* gør det, nej,
gu' gør jeg ej!

Tænk, hun laa i Sengen sideværts sin Mand,
drømte, ren som Vand,
ej om Karlens Brand.
Men han listed' sig, det elskovssyge Pjok,
som ej ku' faa nok,
ind paa Sok.
Under hendes Næsetip han dryssede
Melis, hvorpaa Konen ømt han kyssede —
Manden vækkes, skælder ud og ta'r paa Vej
— om *jeg* gør det? Nej,
gu' gør jeg ej!

— Vil Du elske, saa en Jomfrulil Dig fang,
men den første Gang
bliver Jagten lang.
List Dig bag paa hende — strø paa Halen Salt
tyst — ej med Gevalt,
det er alt.
Og naar saa Du har paa Fuglen faaet fat,
kan I næbbes, som I vil, ved Dag og Nat.
— Gør Du det, saa er Du paa den rette Vej
— om *jeg* gør det? Nej,
gu' gør jeg ej!

Tilfreds.

Den nye Kokkepige: Aa, Frue, det er jo et ganske dejligt Køkken, her er jo Plads til et helt *Regiment!*

Den langelandske Ruder-Solo

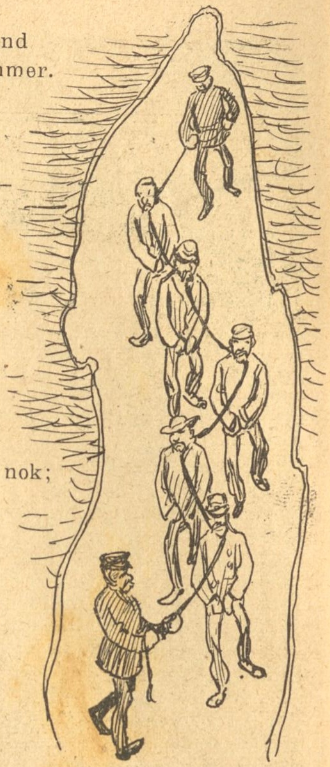

D' Auchamp er paa Langeland
en flink og dygtig Dommer.
der siden sidste Sommer
har bragt en Del i Stand.

Han har 10 Mordere forhørt —
til ham og hans Betjente
de hver især bekendte
sig som til Mord forført.

De hvisked' Alle hver for sig
i angergiven Tone,
at de den samme Kone
fik sendt til Himmerig.

— Men 10 er ej D' Auchamp nok;
han mener, der er flere,
og dem vil han dupère,
selv om der bli'r en Skok.

Og vi, som ikke har Forstand
paa sligt, og intet fatter
— vi gi'r os hen i Latter
over D' Auchamp, Langeland.

En Gæst spurgte ved et Gilde Værten, der var Maadeholdsmand, om det var Hensigten, at Gæsterne skulde drikke som Mennesker eller Dyr.

— Som Mennesker, naturligvis! svarede den forbavsede Vært.

— Godt, svarede Gæsten, saa kan vi altsaa drikke os smadrende fulde; for *Dyrene drikker aldrig mere, end de kan taale.*

Kræsen.

Gammel Oberst (til en Stuepige): Holder De af Soldater, smukke Lille?

Stuepigen: Aa ja, men kun af de *tjenstdygtige.*

Fru Hansen: Men Gud! Fru Petersen, Deres „Lady" er jo med Hvalpe!

Fru Petersen: Ja, kan De tænke Dem, det fromme Dyr! Det maa da være kommen helt bag paa hende.

Han har Ret — han skal hænges.

(En Bonde kommer ind i en Købmandsbutik, — han ser gnaven ud og sætter sin Brændevinsdunk haardt ned i Disken.)

Bonden: 'Dan, Kywmand!

Købmanden: Goddag, Jens Peter. — Jeg synes De ser saa mellemfornøjet ud i Dag — er der gaaet Dem noget imod?

B.: Go'n imo'? — Hæ! — Ja saagu pinnede æ der ded da — ded æ no saa møj vess.

K.: Hvad da, Jens Peter?

B.: Aa ded er saa pinnede, ded hære Køvsteds Paalletivæsen, en kan ærke sig ihjæl over. — En kan jo aller faa sin gue Ret om en har'n baade Maal og Top, — nej itte.

K.: Har Jens Peter været i Retten i Dag, hm!?

B.: Ja—a gu har a ded. har a — Satten flo mæ.

K.: Naa?

B.: Aa skihd! — Ded var ham den børved' Krumand, ijævne vos, der ha'd' stævnet mæj te aa møhd — A ha'd' jov slavn jen a hans Hønser ihjæl med en Pot'skaar — di renner aa pikker Kornet op i min gue Møtning, ded Skav.

K.: Og hvad blev der saa ud af den Sag, Jens Peter?

B.: A fik Ret.

K.: Se se — det var jo rart.

B.: Næj — for a fik og Mult.

K.: Hvadbehager? — Hvordan kunde De dog faa Mulkt, naar De havde Ret?

B.: Ja, si' mæj 'ed den der ka'. — Næj, ded er heller int te aa kloges av — men viss æ 'ed alligevel. Han spur't mæj føst — æ Herresfu —: „Har De slagen Kromandens Høne ihjæl?" spurt' han, „jov!" svart' a — „ded æ rele nok. A kund' ha' kvaget en treje-fir' Stykker til for a ha'd' dem jov i Fangenskav, men a gjord'et liggodt int nej." — „Deri gjorde De Ret", svart æ Herresfru — „Men hvorfor slog De saa den ene Høne ihjæl, da De dog havde taget den i Hus?" — „Fordi den had' æ hele Mavbælle fuld af Korn, som den had' stollen paa min Møtning, og Tyv falder paa sin Gerning. Hæ' Herredsfru, ded æ en vis Vej. — Men a sendt' stravs vo' Dreng over te æ Krumand med den død Høhn, aa skuld' hels' aa sej værsgue." — „Naa, deri gjorde De kun Ret," svart' æ Herresfru, „for De havde ikke Lov til at beholde den; men forøvrigt gav De nok ogsaa Drengen en anden Besked at overbringe, ikke sandt?" blev æ Herresfru ved aa spøhr mæj ud. — „Jov!" svart' a igen, „ded stemmer godt nok, for a sa'e te æ Dreng, te han skuld' hels' æ Krumand, aa sej at hvissomenti han inte heretterdavs holdt sin' Hønser fra min Møtning, saa skuld' a skyhd hver Kræ han ejed aa ha'd' i sin Goer, ja ka'ske han sæl kund' fo en Par Havl i Bællen med ved ded samm' Golaw. — For a var lissom bleven et bitte Korn overfusen den Dan, og en siger jov saa møj. Hæ' Herresfru, naar en er gal i Skrallen, ja." — „Ja deri har De sandelig Ret", svart æ Herresfru, og gav mæj min Tilkommels' for tredde Gang, saa min Ret fik a da, derpaa er ingenting aa klaw. Men saa lihg i ded sjælsamm' — ja kan Di no faasto den Spel, Kyvmand? — saa lihg i ded sjælsamm, saa smører han mæj pinnede en Mult po en hal hunner Kronner; — rut ud *jen hel hal' hunner* Kronner aa saa endda en stræng Advassel i Tilgyvt. — Næj Satten. ska' flo mæ om novn Verdens Minmisk kan klages po saant en Paalletivæsen.

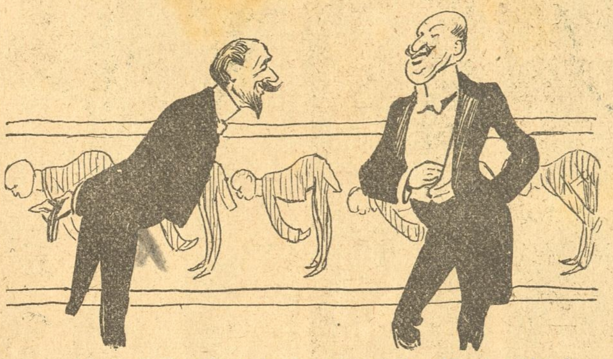

— Gratulerer til Udnævnelsen, Hr. Kammerjunker.

— Tak! Hm — ja, det kom ganske uventet. Jeg har saamæn ikke *gaaet et Skridt* for at opnaa denne Udmærkelse.

— Nej, naturligvis! Saadan noget *kryber* man sig til.

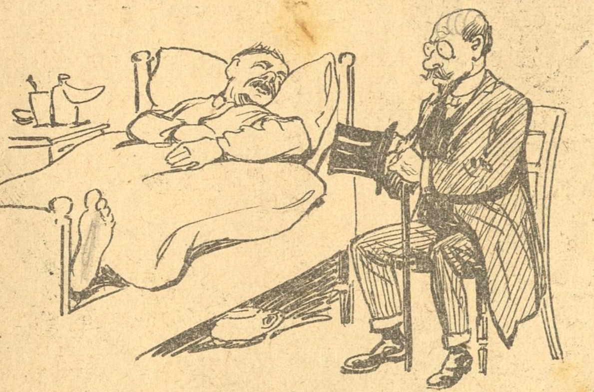

Hos Lægen.

— Har De taget Jærnpillerne?

— Hm, ja, men jeg maa kaste op hver Gang jeg tager Dem.

— Kaste op for at tage et Par Jærnpiller!?

— Hm, ja, tror De ikke, Hr. Doktor, at de var lavede af — *et Brækjærn?*

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmank **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

En Opstrammer.

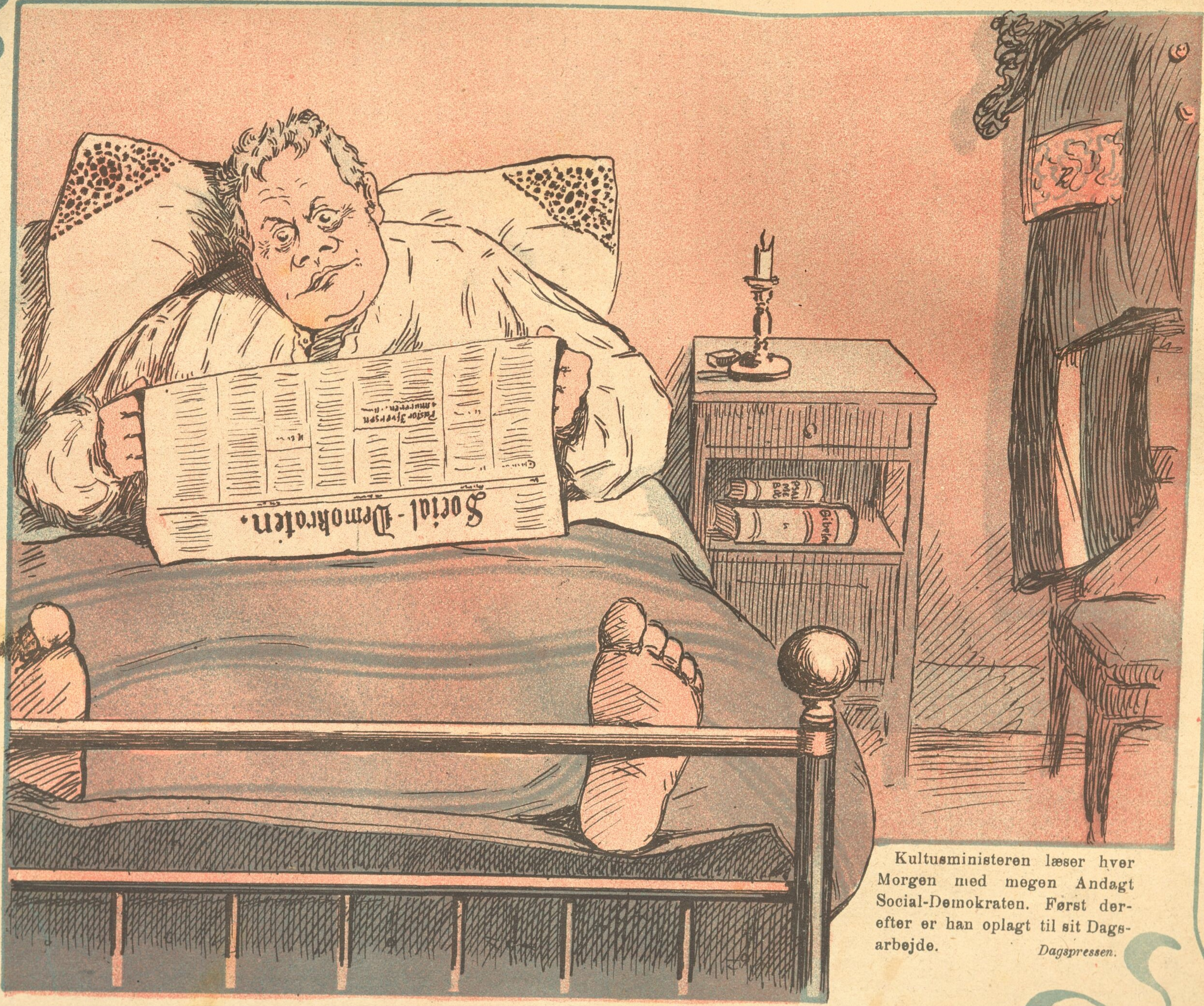

Kultusministeren læser hver Morgen med megen Andagt Social-Demokraten. Først derefter er han oplagt til sit Dagsarbejde.

Dagspressen.

Nr. 7.

Ravnen

Søndag d. 15. Februar 1903

„— Hej — De der — De tabte Deres Hest!"

Blandt *store noble Kvinder* den tredje du tog,
Du Gud for Bourgogne og Bølgebrus.
Nu faar vel til Titel din kommende Bog:
„*Den hellige Ild i det gamle Hus.*“

Ugen der gik!

Mel.: Den gamle Borgervæbning.

Der hos Missionen har væ't Suk og Graad
over den megen Snak om Stadils Raad,
Søren Nordby, gamle Liv,
kæmped' helt konservativ,
for at kun en Præst kan vie en ægte Mand
til ægte Viv,
men Søren talte dæmpet, læmped' Ordet mod-
falden
til Tidens Krav, og der var ganske stille i
Hallen
blandt Grever og Baronerne
med Vaabnene og Kronerne,
de gifter sig jo kun med Adelskonerne.

Syv hundred' syv og tredve Præster har
bidt i det sure Æble, meldt sig klar
til at skrive under paa,
at det ikke mer kan gaa
paa den gammel kendte Maade, og det kan
hvert Barn forstaa;
selv *Sørensen* i Garnisons Kirke vil ikke
ha', Kirken skal i Kamp med Stat og Øvrighed
ligge,
saa nu er der til *Ifversen*,
og da han ikke gaar paa den,
saa bli'r det jo en vældig Sejr for Mureren.

»Ravnen«, som altid ser paa Livet frit,
finder, at det vi har, er noget Skidt;
vil vi giftes, er det bedst,
vi faar borgerlig Attest,
og den, som er forlegen, kan jo osse ta' en
Præst.
Men tvinges at staa Skoleret for de sorte Sjæle,
som alle frie Tanker hos de smaa helst gad
kvæle,
nej, den er ligegodt for tyk,
til det vil vi ej lægge Ryg,
og det kan selve Ifversen s'gu faa paa Tryk.

Rivalinder.

1ste ældre Frøken: Han kaldte mig ved Gud for en Blomme — han mente naturligvis en Rosenblomme.

2den ældre Frøken: Aa—aah! — Han kan saamænd li'ssaa godt have ment en — Svedskeblomme.

Sprængt.

Slagteren (som betragter Levningerne af en Ko, der er kørt over af Toget): Jeg gad ellers vide, om dette herre inte nok kunde sælges uden at man kom i Konfluks med Lovgivningen.

Antisocialisme.

Hr. Witzansky lider efter et Forlydende af et alvorligt Anfald af Forsagelseshalucinationer.

Eftermiddagspressen.

Skrækkelig Trussel.

Moderen (til Barnet, som nylig har faaet en Tand trukken ud): Betty, hvis Du græder kommer Du aldrig mere til Tandlægen!

Dommeren: Nu har De jo igen gjort Indbrud — denne Gang hos en Vinhandler.

Anklagede: Det skete kun for min stakkels Moders Skyld.

Dommeren: Hvorledes det?

Anklagede: Ak, Hr. Dommer, den stakkels Kone vilde dø af Sorg, hvis hun fik at vide, at hendes Søn havde været nær ved at omkomme af Tørst.

Læreren: Hvad ved Du om Elias?

Eleven: Han *løsrev* sig fra Verden og boede i *Ørkenen.* —

Læreren: Hvad kalder man saadanne fromme Mænd?

Eleven: *Ørkesløse.* —

A: Hvad Forskel er der i Grunden paa ordenlige og overordenlige Generalforsamlinger.

B: Paa en overordenlig Generalforsamling foretager man sig ikke noget ordenligt, og paa en ordenlig Generalforsamling ikke noget overordenligt.

Dommeren: Nu har De været dømt 7 Gange for Tyveri, men i Stedet for at forbedre Dem i Arresten, bliver De stadig værre.

Anklagede: Ja, ikke sandt, Hr. Dommer, det maa ligge i Deres Metode.

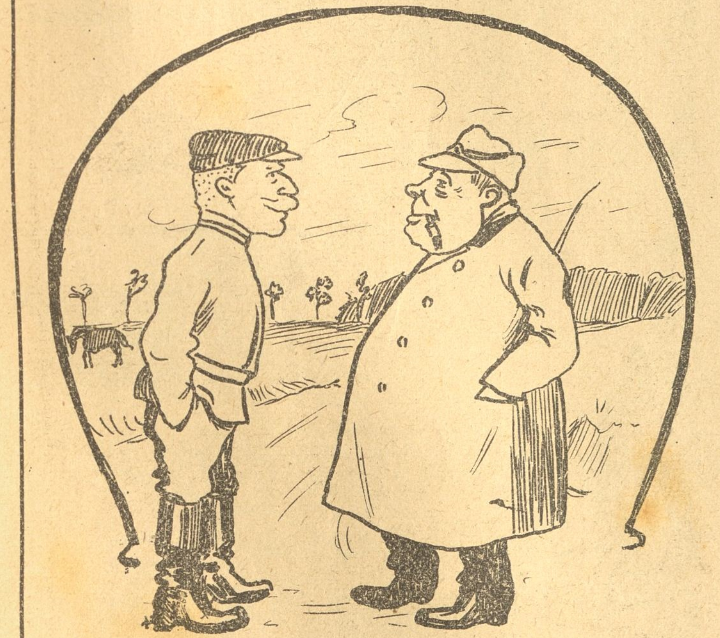

Propritæren: De har snydt mig godt med den Hoppe, De solgte mig, den er aldeles blind. Den faldt i det eneste Hul, der findes i hele Gaden.

Prangeren: Men det er jo netop Bevis for, at Hesten kan se; thi havde den været blind, saa kunde den naturligvis ikke set Hullet og var løben lige forbi det.

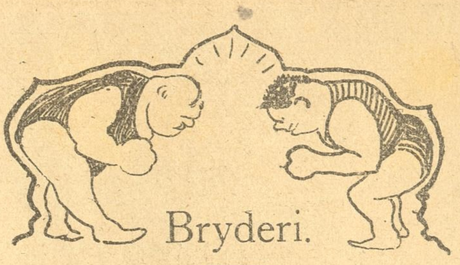

Mel.: Træskovalsen (af Molboerne).

AMATØRERNE har længe gaa't og pønset paa,
hvordan Tiden bedst sku' gaa,
og nu vil de den forslaa
med at fordre, at Bech-Olsen skal gi' sig i Lag
med det ædle Bryderfag.
Kors, hvor de ham lover Pry'l
— op de skri'r med vilde Hyl,
saa man skulde tro dem alle stukne med en Syl.

Bech han har forinden Kampen blot en lille Bøn,
som et overfladisk Skøn
siger er en ringe Løn:
Smaa tre Tusinde er bare — ja, den Sag er klar —
Bryderkongens Honorar.
Herregud, 'matør, slaa til!
Ingen af Jer da vel vil
ha', at Manden gratis vise skal sit Muskelspil.

Armfaldsgreb og en, to, tre, halv Nelson og en Bro
— og hvis man tør Talen tro
Amatøren vil sig kro
med at lægge Magnus' Skuldre haardt mod hans Madras
og ta' Mesterbrydrens Plads.
Men Bech-Olsen si-r: „Tilfals
i min egen Kælderhals
er jeg gratis, hvis I ynder en Kæp-Rygge-Vals,

Men hvad Enden bli'r paa Legen sikkert ingen ved
— Dyekjær ved jo nok Besked,
men staa i sit Ansigts Sved
for at brydes med den Murer Magnus Bech -- aa nej,
han skal ej paa den Galej;
for en Murer er ej Ven
med en Teolog — gaa hen
blot til Helligkors og spørg hos Pastor Ifversen.

From og Gram.

A: Jeg har været oppe i to af Rettens Kamre i Dag.

B: Fanden heller. Naa, hvad synes Du saa om Assessorerne?

A: Tja, hvad skal man sige — den ene var lissaa from som den anden var Gram.

— De ønsker altsaa Ansættelse ved Opdagelsespolitiet; men sig mig: har De nogensinde opdaget noget?

— Jo, Hr. Inspektør, jeg har engang opdaget en Morder.

— Hva' — det var vel ikke Hjortshøjmorderen?

— Næ — det var en *Selvmorder.*

ARBEIDERNES
FÆLLESBAGERI
RAADMANDG. 17.
Maskinhuset.
ARBEIDERNES FÆLLES BAGERI.
ÆLTERIET.

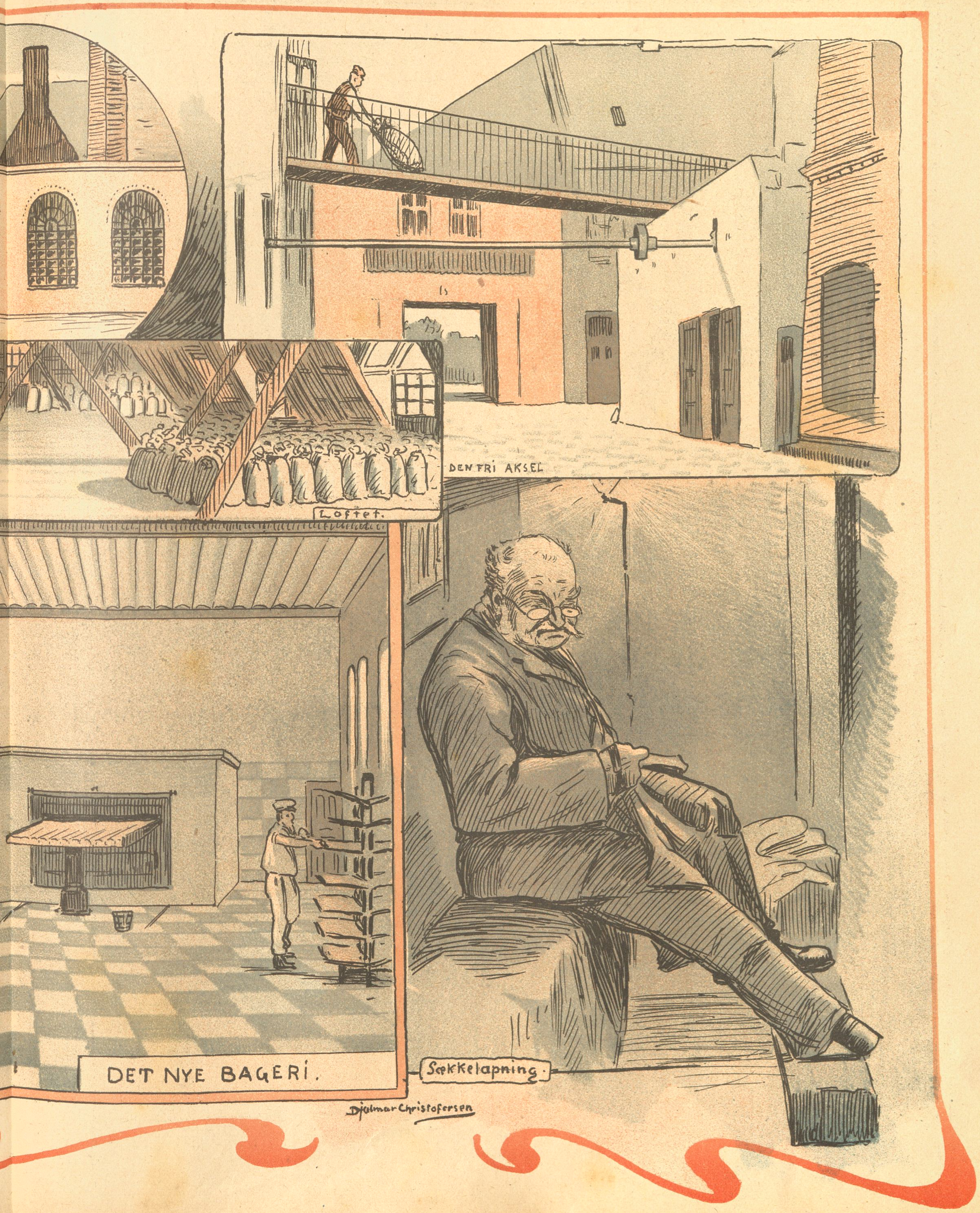
DEN FRI AKSEL
Loftet.
DET NYE BAGERI.
Sækkelapning.
Hjalmar Christofersen

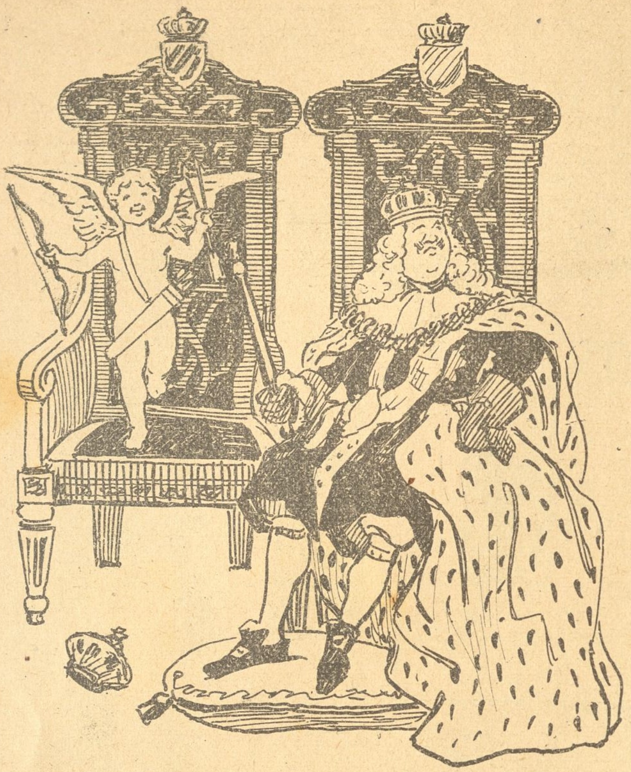

Fyrsten: Efter alt hvad der i den senere Tid er foregaaet ved evropæiske Hoffer, maa Folk desværre faa den Tro, at Fyrsterne nedstammer fra Menneskene!
(„Simplicissimus".)

Forskønnelses-Ideer.

Mel.: Og nu vil jeg indvie jer i.

Nu København vi forskønner
fra „Løgten" til Absalons Hest,
fra Nyboders gamle Rønner
til Kristeligt Dagblad i Vest.

Se, først ska der bygges et Vandskab
ved Havnen — i russisk Gevandt —,
et lille sibirisk Landskab,
bemandet med Brækker og Brandt.

Gud, sikken der bli'er reformeret:
hver Damper skal leve paa polsk,
og til Havnevagt er engageret
en Rigsdagsmand, der er katolsk.

Og mange kinesiske Søjler
skal rejses paa Kvæsthusbroen, —
og saa skal den køres i Tøjler,
den Satans Organisation.

Et tropisk Palads in natura
skal bygges i Ifversens Sogn;
det bli'er et evendelig Hurra —
der staar man jo udenfor Lov'n.

Smaa Venus'er, næstendels nøgne,
— et tyrkisk Harem i Fest —
det maa da ku' fryde to Øjne
hos den bomfanatiske Præst.

Naar Sultanen blot be'er sit „Allah",
gi'er Præsten ham Himlen paa Klods. —
Og Landstinget bli'er 'til Valhalla,
hvor graanende Oldinge slaas.

Og Frankrig vi ikke vil savne,
vi rejser en Masse Palæer,
opkaldt efter store Navne,
som Zola og Therese Humbert.

Et Par zoologiske Bjørne
fra det nordlige Rusland a'
og et Par dito prøjsiske Ørne
skal slaas med Bech-Olsen hver Da'.

Vestindiske Aktier skal sæl'es
pr. Dusin paa hvert et Kloset,
og Presseforseelser meldes
og dømmes for Højesteret.

Og Folk skal i spraglede Dragter
fra Lapland og Krim og Tyrol
farte om med Martinius-Fagter
til Musik af Max Ernst's Fiol.

Se, saadan bli'er Byen med Tiden,
en køn lille Internation,
og en Absalon faar den sig siden
— og det bli'er den lille Cohn.

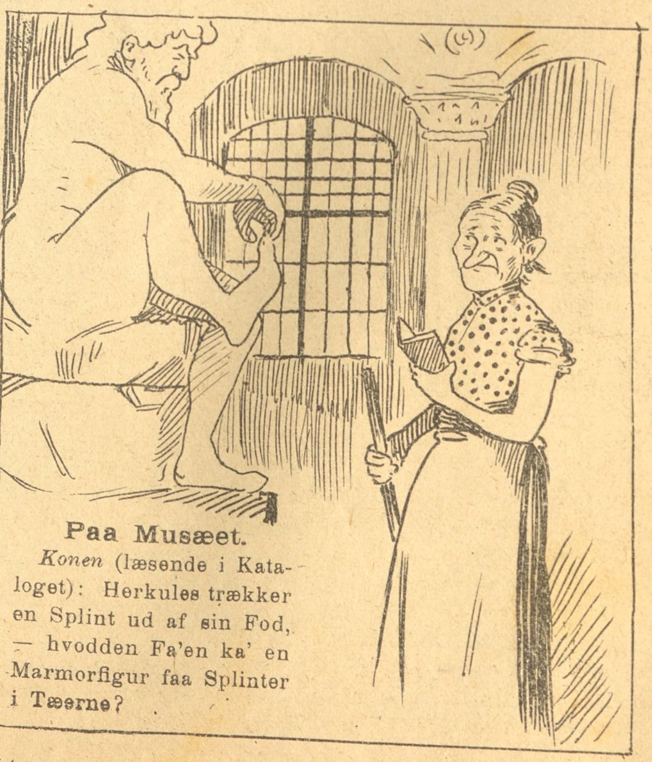

Paa Musæet.
Konen (læsende i Kataloget): Herkules trækker en Splint ud af sin Fod, — hvodden Fa'en ka' en Marmorfigur faa Splinter i Tæerne?

Det hvide Pulver.

Komisk Pantomine.

Personerne: Kassander, Gaard- og Missionsmand.
Kolumbine, hans Kone,
Pjerrot, hans Karl,
Dommeren.
Politi, Karle og Piger.

Kassander og Kolumbine ligger og sover. Kassander ser i Drømme, at Pjerrot lader den sovende Kolumbine lugte til et hvidt Pulver. Kassander nyser. Drømmebilledet forsvinder. Kassander farer med et Rejespring ud paa Gulvet, vælter noget, der staar ved Sengen, bliver vaad paa det ene Ben, tænder et Lys og holder det op til Kolumbines Næse, for at se det hvide Pulver. Han kommer til at brænde Kolumbines Næsetip. Hun kløer sin Næse og giver Kassander en Lussing. Kassander forklarer hende, at Pjerrot elsker hende og at han nylig har ladet hende lugte til et hvidt Pulver, for at hun ikke skulde vaagne, naar han kyssede hende. Kollumbine bliver ellevild af Glæde, springer ud af Sengen og danser „El Ole".

Kassander vækker Gaardens Karle, de stormer ind i Pjerrots Kammer, vælter hans Seng, saa han triller ud paa Gulvet. Kassander beskylder ham for at have ladet Kolumbine lugte til det hvide Pulver. Pjerrot nægter; men Kassander erklærer, at hvis han ikke tilstaar, vil han blive meldt til Politiet, fordi han Juleaften har stjaalet tre Pebernødder. Pjerrot bliver forskrækket og tilstaar. Karlene danser Træskodans og bærer Pjerrot hen til Dommeren.

Kassander forklarer Dommeren, hvori Pjerrots Brøde bestaar. Dommeren forhører Pjerrot, der tilstaar alt. Dommeren vil se det hvide Pulver. Pjerrot forklarer, at det har han kastet paa Møddingbunken. Dommeren lader alle Kassanders Karle og alle Byens Politibetjente gennemsøge Møddingen; men de finder ikke Pulveret. Dommeren tager en Tamp og vil slaa Pjerrot, fordi han har løjet. Da falder Pjerrot paa Knæ og erklærer, at han kun har tilstaaet, fordi hans Husbond ellers vilde mælde ham for Tyveriet af de tre Pebernødder. Pulveret i Kolumbines Næse er noget, Kassander har drømt. Dommeren lader Pjerrot løbe og peger Fingre af Kassander. Pigerne paa Gaarden vaagner ved Karlenes Støj og Latter; de kommer ned og danser med Karlene; der danses Pærevals og Stikkelsbærsidse, mens Kassander gaar til Indre Missions Bønnemøde.

I Læsetimen.

Korporalen: En Oversergent har tre Snore og en Knap. Altsaa — 83, hvorpaa kender De Deres Oversergent?

83: Paa hans røde Næse, Hr. Kopporal.

Bræk.

Gammel Dame: For Guds Skyld, lille Styrmand hvorfor standser Skibet her midt ude paa Søen?

Styrmanden: Der er gaaet Bræk paa Maskinen, lille Frue.

Damen (mildt beklagende): Er der kommen Bræk paa Maskinen? Herregud, saa har den stakkels Maskinmester da ogsaa været søsyg i Nat!

Resigneret.

— Dit Ideal var dog altid en Løjtnant, og saa forlover Du Dig med en Cand. fil., der slet ikke har noget *militært* ved sig!

— Undskyld, Kære, han er lige saa *forgældet* som en *Oberst!*

Spydig.

Tjeneren: Hvor er Stuepigen?

Kokkepigen: Jeg saa hende før — men jeg kan ikke mere huske, ved *hvilket* Nøglehul!

Fra Sporvognen.

1ste Madam: Tænk Dem, min Mand fik i Gaar for første Gang Lejlighed til at benytte Staven.

2den Madam: Ih, det var da morsomt! Hvornaar blev han ansat i Politiets Tjeneste?

1ste Madam: I Forgaars!

En god Stilling.

Fruen: Jo, Tak, min Datter har det nu godt, hun er Guvernante hos en rig Enkemand!

Herren: Jamen, saa maa hun jo plages med Børnene —!

Fruen: Aa, han har slet ingen!

A: Hvad cirkulerer mest paa vor Klode?

B: Det gør vel Rygter eller — Banknoter.

A: Sludder, det gør naturligvis Blodet.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

20 Millioner! Ingen bedre . . . .?

Siden *J. Scavenius* er kommen til Vestindien, har Amerikanerne faaet forøget Lyst til at købe Øerne. De vil nu ikke alene have Krigshavn paa St. Croix, men agter ogsaa at lave en Forsøgsstation for Krydsning mellem blaat Blod og Sorte.

Smudspressen.

Nr. 8.

Ravnen

Søndag d. 22. Februar

1903

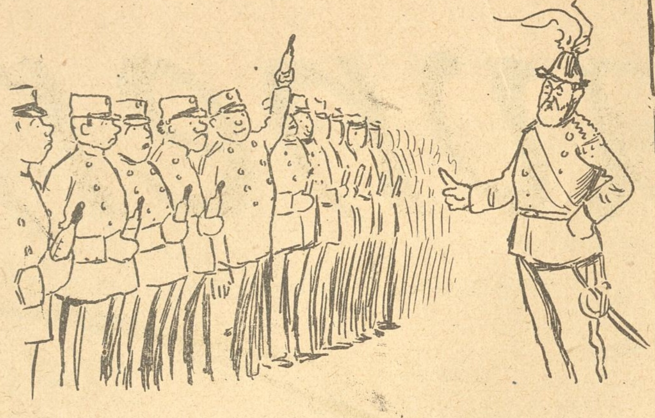

Ministeren: En—To—Tre — Flasken i Vejret! Har I glemt det gamle Tag?

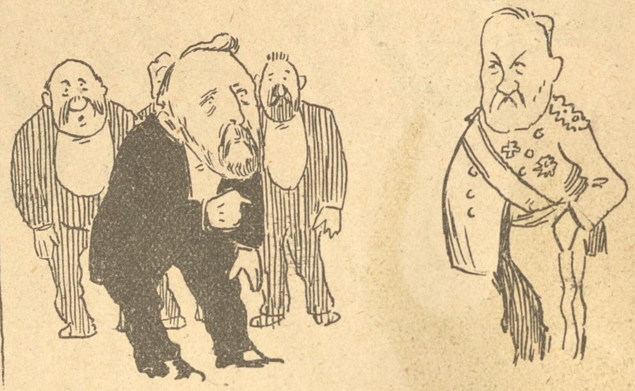

Nielsen-Grøn: Tak fordi De satte Spunds i Brændevinsankeret, Hr. Madsen. — Jeg ved, hvad det betyder at drikke. Det kostede mig en Rejse fra Saxkøbing til Odder.

Ugen der gik!

Mel.: Hele Verden kalder.

Tro man skulde næppe,
at man nitten hundred tre
skulde Bonden Jeppe
paa vor Scene se.
Olaf, som sin Kunst forstaar,
gik i tredve Aar,
førend han blev holden
nok som Phisters Arveta'r;
pænt han klared' Rollen
og Grimacer skar.

Nede i Parkettet
og i Loge, paa Balkon
Rigdom, tyk og mættet,
sad saa stram og fjong.
Dér var Adelsmanden B.,
Skorstensgreven C.
Handelsfyrster, Fruer,
Frøkner fine, fornemt Kram,
da de Jeppe skuer,
lo de svært af ham.

For de fandt, Moralen
var jo som i Holbergs Tid,
Bonden, drukken, galen,
var kun god til Slid;
raade Land og Rige, nej,
Jeppe, den gaar ej,
det skal s'gu Baronen
eller Greven Dit og Dat,
de skal angi' Tonen,
bli'r i Raadet sat.

Ak, i svundne Dage,
da Baronen noget gjaldt,
han var uden Mage,
nu er han en Pjalt,
opblæst, vigtig, hestedum,
Hjærnen har kun Rum
for de hule Glæder,
som udtærer Slægtens Marv,
medens Jeppe freder
om sin Friheds Arv.

Før drak Fatter Jeppe
bort sin Ære og Forstand,
nu har han i Skæppe,
frugtbart Agerland,
raader for sin Fædrejord,
Jeppe han er stor,
fedtet kan han være,
dermed maa han vænnes a',
men Baronen, Kære,
vil vi ikke ha'

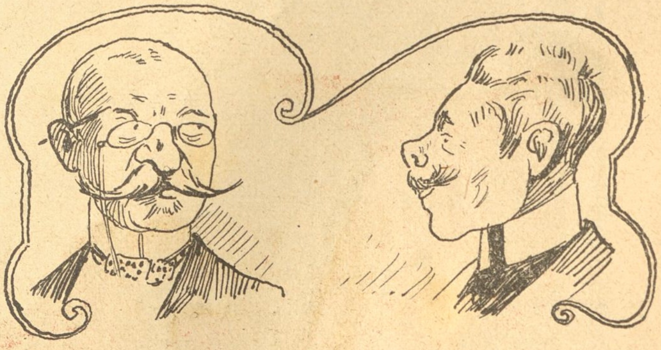

Kontorchefen: Ja, det gør mig ondt, at jeg ikke kan engagere Dem, thi her er næsten Intet at bestille.

Den Søgende: Netop paa et saadant Kontor vilde det være mig en Glæde at arbejde.

Et fornuftigt Spørgsmaal.

Han (sværmerisk): „Hvilken Gratie! De er det største Mesterværk paa Jorden. Hvilken Skat at eje Dem! Alverdens Diamanter har ikke større Værd!

Hun: Sig mig — hvor stor er Deres Gage?

Farvel, Hr. Pastor!

Mel.: Peter Schjøtt o. s. v.

Peter Krag var Præst paa Østerbro i fem og tyve Aar.
Mangen Herrens Bro'r og Søster
der i Menigheden staar.
Og naar han oplukkede sin Røst,
flokkedes hans Faar i Øst.

Ak, saa mange Saar kan heles,
men desværre nye slaas,
og nu skal jo Sognet deles,
da der Præster nok kan faas.
— Dele Peters fede Sogn?
Nej, han spænder for sin Vogn.

Længe redelig og ærlig
har han været Sognet tro,
kæmpet vældigt og vil særlig
af sin Kamp mod os sig kro.
Skulde slig en Helte-Præst
nøj's med, hvad der blev til Rest.

Nej, han skal skam ha' en Menighed, der er tilstræk'lig stor,
derom er der megen Enighed, og Menighedens Kor
synger højt ved Nat og Dag:
„Herre, sørg for Pastor Krag!"

— Præsten sidder angst og venter
paa at høre kun et Svar.
Aanden redebon ham henter,
tænk, og den forhaanden har
Søborg-Gilleleje-Kald
— Krag med Pisken slaar et Knald.

Nu er Præsten skam forsørret
og det er en Lykke, at
brat hans Velstand blev forstørret
— han et bedre Kald fik fat.
Hyrdens Lykke sti'r kun naar
stadig flere Faar han faar.

Nysgerrig.

Moderen: Da Du nu har været pænt artig i længere Tid, lille Fanny, saa vil jeg glæde Dig med at Du en af Dagene faar en lille Broder eller Søster.

Lille Fanny: Aa, det var morsomt; men hør, Mo'r, *ved Fa'er det?*

En rædselsfuld Historie.

FØRSTE KAPITEL.

Det var en kold og taaget Februar-Nat. Himmelen var skyfri, Naturen gaadefuld, og mørke Skygger sneg sig langs Husrækkerne i den store By.

Pludselig hørte man at Raadhusuret slog Et.

I det samme saa man en lukket Vogn, der kom rullende tungt hen over Stenbroen.

ANDET KAPITEL.

Natten blev om muligt endnu sortere og Vinden susede i Kviste og Tagværk.

Vognen fra forrige Kapitel gjorde holdt. To skummelt udseende Personer sprang ned fra Bukken. Man befandt sig udenfor en flot Ejendom i Bredgade. Ejendommen tilhørte Grosserer Mortensen, hvis underskønne Datter allerede i 3 Timer havde hvilet paa sit kydske Leje —.

TREDIE KAPITEL.

„I Djævelens Skind og Ben!" mumlede den ene, idet han fremtog et Bundt Nøgler, blandt hvilke han med en Lethed, som en Rocambole vilde have misundt ham, fandt en, som passede til Porten.

„Fordømte Hundevejr!" mumlede den anden og skød Porten op, derpaa nærmede han sig sin Ledsager og sagde kun dette en Ord: „Færdig." — Begge aabnede Vogndøren, lænede dem ind i Vognen og udtog en Tingest, saa stor som et lille Menneske.

FJERDE KAPITEL.

„Hurtigt, hurtigt!" raabte den første og hjalp sin Staldbroder med at slæbe Tingesten gennem Porten. Efter at have forvisset sig om, at en lille Flaske, som indeholdt en klar Vædske, endnu befandt sig i hans Lomme, forsvandt de begge for alle Nysgærriges Blikke.

Den sildige Nattevandrer, der i dette Øjeblik kom forbi, vilde kun have set en Vogn holde uden for Porten. — Det skal være næste Kapitels Opgave at skildre det Drama, som foregik inde i Huset hin skæbnesvangre Nat —.

FEMTE KAPITEL.

Da de to Mænd vare naaede inden for Porten med deres uhyggelige Byrde, satte de den et Øjeblik ned, hviskede et Par Ord sammen, hvorpaa den ene rakte Flasken med den klare Vædske til den anden. Den anden svarede med en Stemme, der syntes at komme fra Graven.

Hvad de fortalte hinanden? — Ingen ved det,

SJETTE KAPITEL.

I den ellers saa stille Nat hørtes Lyden af Døre, der aabnedes og atter lukkedes. En Gang imellem hørtes en Ed eller en Mumlen, der indesluttede en eller anden Forbandelse.

Med et blev der lyst omkring dem. De havde ladet Lyset fra en Blændlygte strømme ud.

I Nattens ubyggelige Stilhed udførte de deres skrækindjagende Gærning.

SYVENDE KAPITEL.

Atter bares Byrder ud til Vognen. En utaalelig Stank trængte sig langt ned ad Gaden, og den ene af de mørke Gærningsmænd følte en varm, klæbrig Væske paa sin Haand.

De sprang begge op paa Vognen, piskede paa Hestene og kørte bort.

Fra den røde Bygning.

— Hvad Tid kan jeg faa Chefen i Tale?

— Det er meget vanskeligt! *Før* tolv kommer han sjælden i Kontoret, og han gaar straks *efter* tolv!

Et Hjærtesuk.

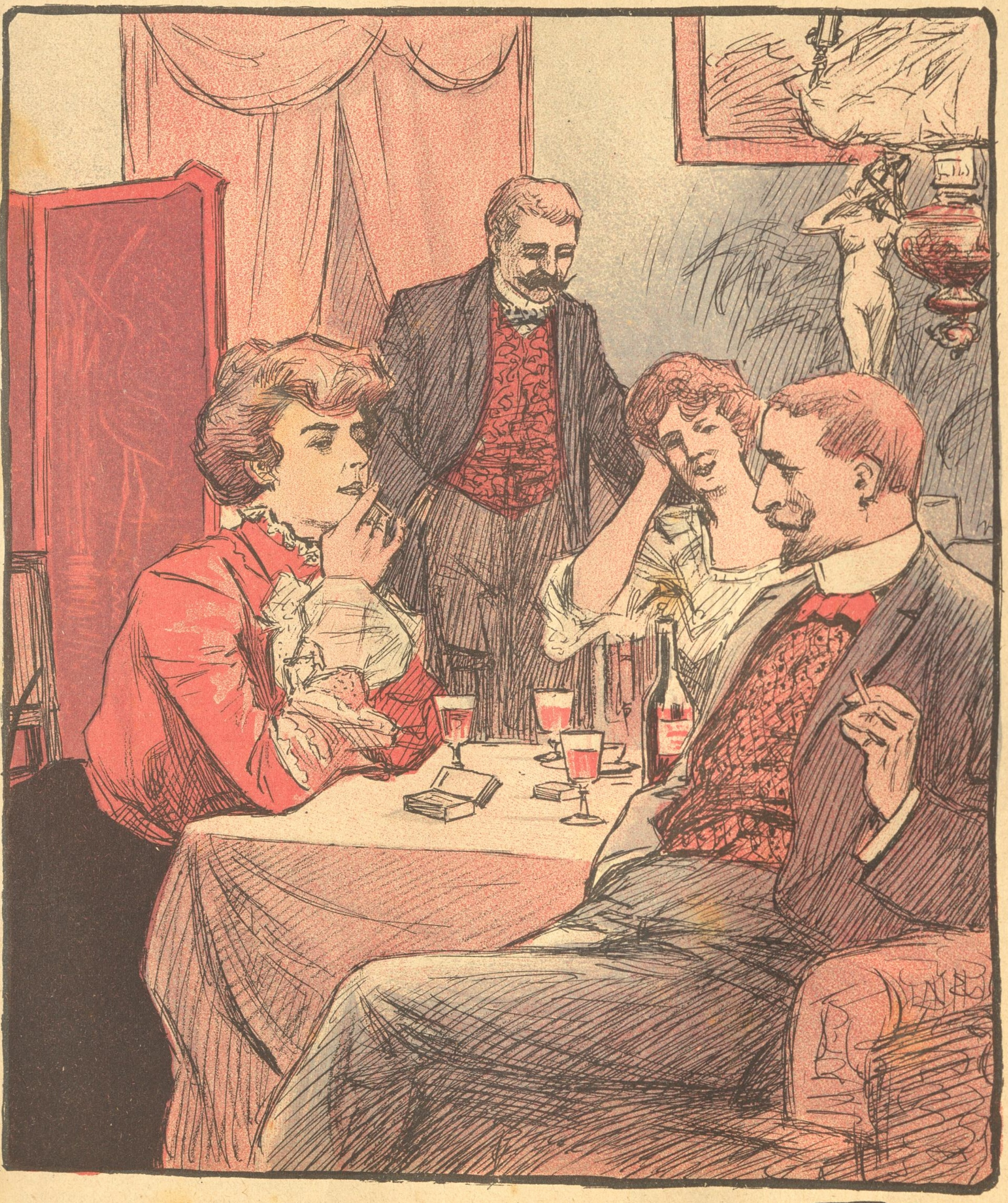

Naar I Kvinder blot lignede Stjernerne. De kommer om Aftenen og forsvinder om Morgenen.

Ikke saa gal endda.

Ham indenfor Muren:
Hvad bestiller De?
Ham udenfor:
Jeg fisker naturligvis!

— Hvormeget har De fanget?

— Ingenting.

— Hvor længe har De staaet der?

— Seks Timer.

— *Kom herind!*

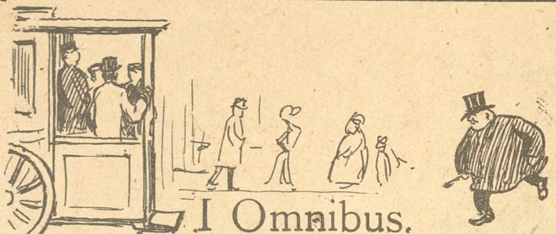

I Omnibus.

En Mand (i Omnibussen): Stop lidt, Hr. Konduktør der kommer Hr. Lorentzen løbende; man kan se, han vil køre med.

En Matros: Han skal maaske hen og indbetale de Penge, han har tjent, til de franske Sardinfiskere.

En Dame: Ja, det er virkelig kønt, at han tænker paa sin Næste, der er saa langt borte. Hvordan fik han egentlig den kønne Idé?

En Kellner: Han stod en Aften og saa paa en Sardin til 20 Øre, der laa og kedede sig paa et Stykke Smørrebrød.

Damen: Ja — Sardiner ere dyre.

Kellneren: Og dyrere vilde de jo blive, naar de franske Fiskere ikke fangede flere. Derfor mente Thomas, det var bedst at give dem en Haandsrækning, saa de kunde faa deres Baade gjort i Stand igen, og saa gav han denne storartede Matiné, hvor man ikke kunde finde Tilhørerne, fordi de var ude i Byen for at lede efter de assisterende Kunstnere.

Damen: Men saa kom der vel ogsaa et godt Overskud —?

Kellneren: Jo — skal det deles ærligt mellem Sardinfiskerne, saa maa der være syv Mænd om at dele en Øre. —

Damen: Det var da ikke for meget.

Kellneren: Nej!

En Regensianer: De véd nok, lille Frue, ved en saadan Lejlighed er det ikke Pengene, det kommer an paa! Om de ikke fik en Øre var komplet ligegyldigt, naar bare det en Gang kommer til at hedde i Historiens Aarbøger: De franske Sardinfiskere fik den første Hjælp af den danske Thomas Lorentzen.

Damen: Saa bliver han berømt.

Studenten: Han er berømt! Spørg bare Tivolis Kinesere, spørg bare den tyske Sangerinde Frk. Adamovic! — Nu har han naaet os!

Damen (til sine Genboer): Jeg turde vel ikke bede Dem om at gøre lidt Plads til ham? Jeg vilde gærne have den berømte Mand lige over for mig.

Lorentzen (kommer ind og tager Plads lige over for Damen).

Damen: Tør jeg spørge Dem, Hr. Lorentzen, hvem er det, der skal have Indtægten af deres næste Matiné?

Lorentzen: De danske Fiskere.

Damen: De har vel Idéen til flere?

Lorentzen: Fjorten!

Damen: Hvad er Nr. 3 til Fordel for?

Lorentzen: Foreningen til Hovedstadens Forskønnelse. De vil ha'e Bethelskibet væk, men Præsterne vil naturligvis holde igen. Nu vil jeg lade Bethelskibet blive helt skjult af Æføj.

Damen: Det bliver kønt! (sværmerisk) Helt skjult af Æ—føj!

Fastelavnsløjer.

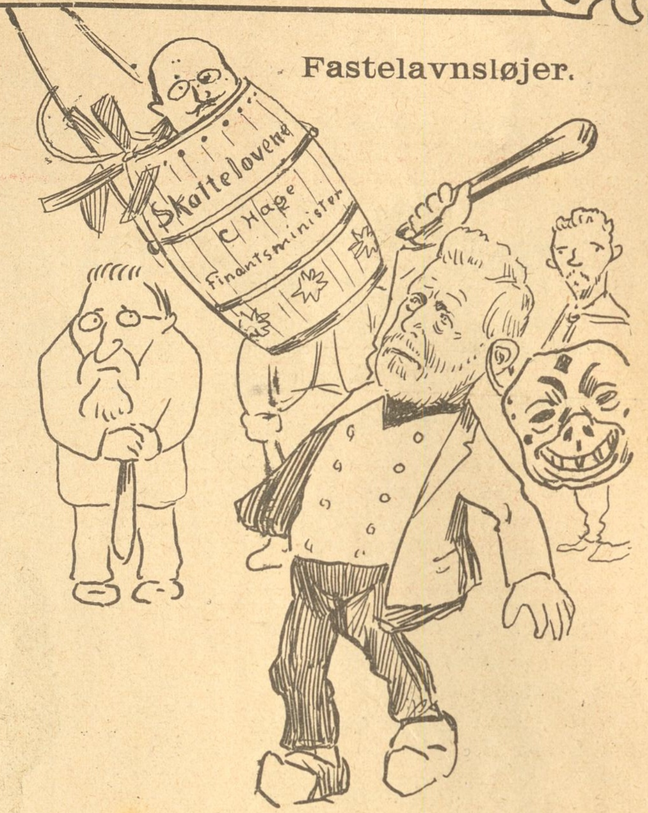

Hos Instrumentmageren.

Grevinden: Jeg vilde have et Thermometer, men et af de bedste.

Instrumentmageren: Værs'artig, her er et meget fint med venetiansk Glas og Kviksølv. Det vil Deres Naade nok blive tilfreds med.

Grevinden: Hvem anser De mig for? — *Sølv!* Det kan jeg bruge i Køkkenet- men til mit Boudoir skulde det da helst være Kvikguld.

— Sig mig, bedste Baron, hvorfra har De alle disse Skrammer i Ansigtet.

— Det er fordi, jeg har duelleret saa ofte!

— Har De da altid pareret med Ansigtet?

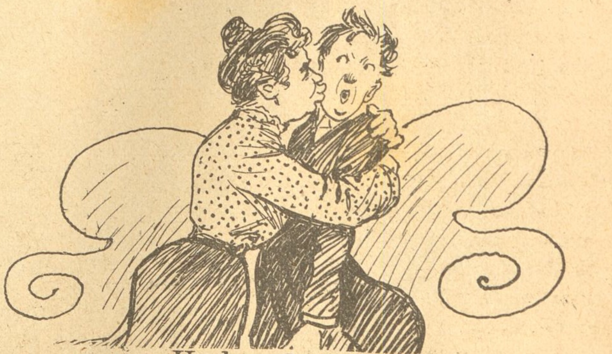

Under fire Øjne.

Hun: Hr. Petersen! Hr. Petersen! De vil bestemt fri til mig; aa, nægt det ikke — De skal skal se vi bliver saamæn nok lykkelige. Vær nu sød og tilstaa det.

Han: Jeg forsikrer — — —.

Hun: Jeg tror Dem uden Forsikring. Jeg skal nok selv besørge Lysningen (falder ham om Halsen) søde Petermand!

Storkjoven?

JEG har hørt og spurgt i Øst og Vest,
hvad en Storkjov i Grunden var,
jeg har spurgt hos Klokker, Degn og Præst,
ja hos Iversen med saagar:
Er det noget, der hører til Indre-Mission,
eller et Kapitel af Koranen maaske;
kan det faas paa et Apothek mod Kaution,
eller er det et Arkana — hvem ve'?

Er det et Væsen af Kød og Blod,
er det et Dyr, er det Fugl eller Fisk;
er det noget, der kan købes i en Slagterbod
eller bag ved en Kræmmers Disk?
Jeg har søgt Spalte op og ned hos Krak,
til jeg var ved at segne om;
jeg har spurgt fra Møen til Skagerak,
— men jeg ingen Vegne kom.

Er det noget, Alfred Benzon handler med,
eller et Lystspil hans Broder gør;
er det ham, der skal vælges i Kühles Sted
eller en Ølrings-Direktør?
Er det Albertis nye Tøfreglement,
der hedder saad'n paa Latin,
eller er det hans sidste nye Aardensrang?
Ridder af Storkjoven! — den var sgu fin!

Man har gættet paa noget med „kongelig Hof-"
og paa Scalas franske Fest,
paa det nyeste Prinseslots Møbelstof
og Gustav Phillipsens Ridehest.
En troede, det var lille Cohns Fødestavn,
en anden det var en grønlandsk Kro,
og en, at det var det sidste nye Navn
paa Ove Nielsens Skægdepot.

Selv Drachmann, der skrev „med Kul og Kridt,"
svarede kort pr. Telegram:
„Har ikke Tid, skal paa Bryllupsvisit
med mit sidste nye Paaskelam." —
Kan hænde det er Ibsens næste Bog,
der kommer om — naar Gud ved?
paa hundred og tyve levende Sprog
og en hel Del døde med.

Ja, jeg spør' og spør' og bli'er lige klog,
— hvor skal jeg faa Svaret fra? —
er det noget, der vifter med Dannebrog,
eller er det fra et Udland a'?
Er det Navnet paa en farlig Arnakist,
eller en Artist fra en Varietè,
er det en udpræget Anti-Socialist
— en ny Valgforening maaske?!

Naa endelig saa fik jeg da Svar
af en færørisk Rigsdagsmand,
for Pataarsen har sagt, at det var
en Stortyv af det reneste Vand.
Er den ved at dø ud? sikken Landesorg!
— den skal fredes i smaat og i stort;
men det behøver vi da ikke Love for,
for det har vi jo altid gjort.

Grevinden: Hr. Stationsforvalter, jeg ønsker et Ekstratog, men vil De lade *to Lokomotiver* spænde for, thi jeg kører aldrig med Enspænder.

Et Navn.

Urtekræmmeren (har vundet i Lotteriet): Hjælp mig nu at finde et rigtigt passende Navn til min nye Villa — men saadan rigtig træffende, forstaar Du?

Vennen (tørt): Du kan jo kalde den Kræmmerhuset!

Norsk Ungdom.

Frøken Emma (kærtegner en køn lille 5 Aars Dreng): Aa, Du sødeste lille Drengsemand, Gud, hvor jeg elsker Dig! —

Drengen (tørt): Ja vel saa, den kender vos nok, den Sludder.

Frøkenen: Oh Du sødeste lille Buxetrold — hi hi h — ha ha ha — hvad kender Du da Bamsen min?

Drengen: Du er bare giftersyg — det siger store Bro'er — derfor kurrer Du saa sødt — men vi kan godt holde det lidt ud endnu.

Frøkenen (puffer ham bort fra sig): Siger Din store Broder det? Uf, det det afskyelige, ækle Uhyre — væk med Dig dumme Dreng. —

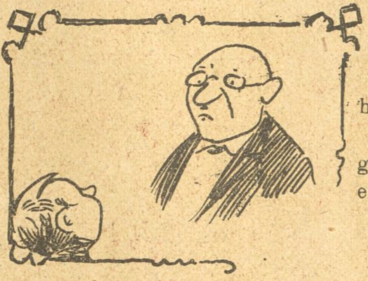

Læreren: Hvad er Hurtighed?

Eleven: F. Eks. den Bevægelse, hvormed man sætter en varm Tallerken bort.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmank **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Naar der gaar Hul paa Præstesækken.

— — Og nu skal Sognet (10,000 Kr.) deles i 3 Dele, derfor er det godt, jeg gaar, at andre kan komme til. Herren har vist mig, at han vil det saaledes (Nyt Embede: 20,000 Kr.) Sig derfor: „Guds Vilje ske!“

Kristeligt Dagblad.

Nr. 9.

Ravnen

Søndag d. 1. Marts 1903.

1903

Stukket.

Lille Pige Nr. 1: Min Fa'r er Ridder af Dannebrog.
Lille Pige Nr. 2: Jamen min Fa'r har Træben.

Vilh. Lassen: Det er nogle mærkelige Mennesker, disse Arbejdere. Her byder jeg dem 25 Øre for at hugge en Favn Brænde, og saa vil de hellere gaa og sulte. Jeg har 12,000 Kroner om Aaret, men kunde jeg tjene en 25-Øre ekstra, ja, saa Gud puttede jeg den i Lommen.

Et Fikserbillede.

Fru Hansen er en meget livlig, ung Dame, betydelig yngre end sin Mand, som hun i hvert Tilfælde ikke har taget for hans Skønheds Skyld.

Hun elsker at se unge Herrer om sig og lytter glad til de søde Ord, de hvisker i hendes smukke Øre. Onde Tunger fortæller, at hun efterhaanden har forsynet sin Husbonds Pande med et artigt Gevir. Naa — hvad Øjet ej kan se — ! Og Hr. Hansen ser absolut ingen Ting.

Fruen har i nogen Tid været i interessante Omstændigheder, som for en Maaneds Tid siden resulterede i en prægtig, lille Tøs. Hr. Hansen var lykkelig og stolt. Da fik han den Idé, at den smukke unge Frue absolut maatte fotograferes med den dejlige Lille paa Skødet. Det vilde jo blive en herlig Gruppe!

Naa, den unge Moder blev altsaa fotograferet med sit Barn, og alle var enige om, at det var et yndigt Billede.

En Dag kom en af hendes Mands Forretningsvenner i Besøg. Han var bekendt for sin Spydighed, som ikke sparede nogen. Han skulde selvfølgelig ogsaa afæskes sin Mening om det skønne Billede.

„Her skal De se, Hr. Schmidt", sagde Fru Hansen koket, „er det nu ikke nydeligt?"

Hr. Schmidt saa paa Billedet, saa løftede han langsomt Blikket mod Fruen og spurgte med godt hyklet Forbavselse: „Det er jo et Fiksérbillede, ikke sandt?"

„Et Fikserbillede, hvorledes mener De?"

„Jo, ser De, kære Frue, her ser man jo Moderen og Barnet. Nu gælder det bare om at finde — Faderen!!"

Nutidskvaler.

— Jeg boer i Nr. 17, mit Handskenummer er $7^1/_2$, min Cykle har Nr. 1216, mit Uhr 3,418, mine Briller Nr. 12, min Telefon — det er vist 27,519, min reserverede Plads 135! . . . . Og alt det skal jeg plagede Menneske huske!

En Seksogtreds.

Jensen: Det var ærgeligt, at jeg skulde tabe paa saadanne Kort — jeg sad med fire Damer paa Haanden!

Kristoffer: Det var lidt rigeligt! Saa var du lige saa uheldig som Ægteskabssvindleren Lars Nielsen, han havde fire Koner paa en Gang, og han fik heller ikke noget godt ud af det — tre Aar i Horsens Tugthus! Nu kan han sidde derinde og spørge lige som Franskmanden: Hvor er Kvinden? - Saa er det jo mig, der skal gi'e.

Jensen: Jeg gider ikke spille mere.

Kristoffer: Hvad er det med dig, Thorvald? Du vil da ikke løbe fra mig ligesom Frode Nissen løb fra Politiet? Saa kommer du s'gu ikke langt, og det gjorde han heller ikke, for han blev nappet i Yorks Passage! Drik da dit Øl! Du sidder og sparer paa det, som om Du var bleven Afholdsmand af Ærgrelse over Venstres Ølskatsnyderi — de vil lade os beholde Ølskatten, men tage Alderdomsforsørgelsen fra os. Der har Du Kort. Du kan ogsaa gerne faa en Beneciadiamant til 6 Kr., hvis Du sætter nogen Pris paa den, for det gør jeg ikke. Du kan bruge den til at forære Din Kæreste, men Du kan ikke faa noget at laane paa den. Jeg giver Dig Ret i, Du morer Dig ikke saa meget ved at sidde og spille Seksogtreds med mig, som hvis Du havde været med i Vestindiekommissionen! Det er en Kommission, der forstaar at more sig! Jeg vilde gerne give fire smaa Sorte for at se Jacob Scavenius danse Kagedans med Negerpigerne.

Jensen: Kan Du stikke den?

Kristoffer: En Nier! Den kan jeg tage med en sølle Bonde!

Jensen: Du skal ellers ikke fornærme Bonden! Nu er Bonden kommen i Højsædet; det er vel ogsaa derfor, det kongelige Theater kan hænge den røde Lygte ud, hver Gang de har „Jeppe paa Bjærget".

Kristoffer: Ti nu stille lidt! Først tager vi op — det er rigtigt! Og saa lukker jeg. Es — femten — ti — ni og tyve — nok en Gang Es — ah — det blev halvtreds! Saa er her tyve, som ikke skal stikkes! Ser Du, saadan spiller man i Leipzig.

Jensen: Ved Du, hvad jeg tror, Kristoffer!

Kristoffer: Næ! Lad mig høre lidt om Din Tro, hvis den er lige saa god som Kejser Vilhelms og hvis Du kan fortælle mig den i faa Ord, for Kejserens Trosbekendelse var saa lang som et ondt Aar! — Skaal, Du Gamle!

Paven er ikke ufejlbarlig i denne Tid, da han paa Grund af en Fejl i sin Ufejlbarlighed har faaet en Forkølelse paa Halsen.

Ugen der gik!

Mel.: Nu kan man blive giftet.

Vor Rigsdag er i Svinget,
som fører op til Tak, Farvel,
det ses i Folketinget,
hvor Venstremænd gør Spræl.
Før der bli'r grønt i Skoven,
Ski ska Skoven,
vil de ha' Skatteloven
til Fædrelandets Held.

Man havde opstemt Tonen,
da Alderdomsforsørgelsen
sku' gaa i Kommissionen;
og de var med paa den,
fra Sæby og til Assens,
i a Assens,
og Ordet flød fra *Lassens*
smaa Læber, han fik Skænd!

Det blæser ej, det stormer,
blot ikke i vor Politik,
vi nøj's med smaa Reformer,
ja selv om Skidt vi fik,
stort Politik dog gælder,
gi ga gælder,
men Træer man ej fælder,
og Haabet det slaar Klik.

Naar Bondedemokraten
opgiver Folkets egen Sag,
vi faar en Stat i Staten,
blandt andet Kirkedag;
saa kan en Velærværdig-
vi va værdig-
hed lave Loven færdig
til de Bigottes Smag.

Godsejerne er bøse,
og Præsten gaar paa Listesko,
mens vore Arbejdsløse
maa tage den med Ro.
De kan jo sagtens vente,
vi va vente,
la' Armod trække Rente
og Venstres Løfter tro.

Fruen: Det gør mig ondt Marie at Du vil skifte; men det nytter ikke, at Du anbefaler Din Søster til mig med mindre hun er over 24 Aar.

Kammerpigen: Aa, med Hensyn til Alderen indretter hun sig sagtens efter Fruens Ønske.

I et Provinsblad læses:

Hvis Skrædder Nielsen, som uden mit Vidende og Vilje har taget 3 af mine Duer, ikke tilbageleverer dem inden 8 Dage, vil hans Navn blive offenliggjort her i Bladet.

Blandt Lærde.

(Den unge Advokat, som taler paa Prøve.)

— Højtærede Dommere — der staar skrevet i Naturens Bog —
Justitiarius: Undskyld, Hr. Advokat, hvilken Pagina?

Dagen efter løb vi lidt paa Ski i Sneen,
spiste Klipfisk paa et første Rangs Hotel
og en anden Ret, som hørte til Dinéeren,
hvorpaa vi drak Kaffe — Kaffe fra *Gamél. Fællesbageriets* nye Franskbrød fik vi,
men den salte Fisk sig meldte, og saa gik vi
paa en Anti-Automat, hvor Rom're glade
tapped' *Stjærneøl* med Skum fra store Fade.

Naa, men efter at ha' drukket el've „Runde“,
maatte hurtigt vi til „Spidserne“ igen.
Paven vented' os — aa, Gud! hans Tøffelbunde
var som slikked' a' — forsikrer jeg, min Ven!
Udenfor de andre ventede med Bæven —
ja, men jeg stak straks den gamle Fyr paa Næven,
for vi har jo begge to — bevar min Tunge! —
været Børn den Gang, da vi var ganske unge.

Naa, ja kort fortalt, saa hjalp jeg jo den Gamle
med at ta' imod og byde Glas omkring.
Han var kvik, men kan jo vanskelig kun samle
Tankerne om saadan vid're store Ting.
Der var Pilegrimme, tusindvis, med bare
Ben, og der var kønne Pi'er med Øjne klare.
Med de første kunde bedst den Gamle snakke,
medens glad jeg med de sidste tog til Takke.

Tja, jeg tror nu, ærligt talt, at s'gu det hele
er forløbet, som et Jubilæum bør.
Jeg er ikke særlig kendt med slige Dele
— vil De vide mer', saa haaber jeg De spør'.
Men forinden at jeg Brevet til Dem ender,
har jeg lovet pænt at hilse Pavens Venner,
og til disse hører først og fremmest „Ravnen“
— her i Rom forhandler Paven den ved Havnen.

En „Kængoruh!“

„Hansen — Du er min Ven?“

„Din Ven — ja, det er jeg s'gu.“

„Godt! — Og Du er inte den Mands Søn, der vil narre mig?“

„Narre Dig — nej Krafte'me — men hvad er der i Stykker?“

„Du vil sige mig den rene Sandhe' — uden Vrøvl, og uden at dække over noget?“

„Ja, for Fanden, det vil jeg altsammen, men sig mig først Kammerat — hvad er der ivejen — Du ser mig saa betænkelig ud.“

„Godt, godt! — Du skal høre det hele — men sig mig først — hvad er en Kingeru?“

„En — hvaffen en?“

„En — Kinge—ru.“

„En — Kinge—ru?“

„Ja.“

„Det ved je' inte — hvad vil Du med den Kinge—ru?“

„Hvad jeg vil med den? — Jeg v'inte ha'en nej — idetmindste ikke før jeg faar at vide hvad det er for en. — Men det er bedst jeg fortæller Dig hele Re'li'heden. — Ser Du — mig og Lille-Mikkelsen, vi la i Morges oppe paa en 4-Etager og rensede Tagrenden. Jeg havde Tovet om Livet og Rageren i Næven, og han stod oppe og holdt fast. — Saa, lissom vi kommer til Hjørnet, saa raaber jeg „Stram“ — og han strammede ogsaa Linen med det samme, men meget for stærkt, for den sprang, — og jeg gik naturligvis ovenover Rækværket, og lige ner i Plat'menagen. — Den var jo kremmenel, men da jeg mærkede, at d'inte kunde være andet, saa tænkte jeg „hvad der skal til — det maa til“, og saa satte jeg af med Benene, saa jeg fløj et langt Stykke ind over Gaarden. Men se det var nu ligegodt mit store Held, — for lige nejenunder laa der et gammelt raaddent Skur med Zinktag, og deri faldt jeg, med Maa — jeg mener med Bagklæ'ningen nedefter. Der saa jeg saa i al Mågelighed nede paa Gulvet imellem to Bicycler og en gammel Barnevogn. Da jeg have funderet mig lidt ovenpaa den Bekvemmelighed, gik jeg udenfor og tog Omgivelserne i Øjesyn. — Der stod Lille-Mikkelsen, som var kommen ned fra Taget imens, og græd og jamrede saa det var fælt at høre paa, og ved Siden af ham stod der en lang Fyr, som jeg lige forinden havde set sidde og ryge Cigar oppe i et Vindue paa 3die Sal. — Han havde set paa hele Himmelfarten fra først til sidst. — „Hva' Satan,“ sa'e han det første han saa mig, „æ Di levendes endnu Mand?“

„Gu æ je' levendes — hva' sku' je' ellers være, Di — Knabstrupper“, sa'e jeg lissaadan.

„Det var den allersomstivesteste“, sa' han igen, „for De sprang jo . . .“

„Ja, som en Reje,“ tog jeg Ordet fra ham.

„Næ, som en Kingeru,“ sa'e han, og grinede saa han var lige ved at revne. — Men inden jeg kunde sanse og faa ham spurgt om hvad han mente med det, var han gaaet sin Vej op igen. Og nu vil jeg gærne spørge Dig gamle Ven — hvad kan han have ment med det U'trøk? — Mente han, at jeg klarede mig som en bra' Ka'l, eller — som en gemèn Fusker i Haandværket? — Var det en Behavelighed han vilde sige mig, eller — vilde han bare spille Halløj med Borgermosikken? Ja, man kender jo'nte dette herre latinske Sprog som saadan none Spøttegøje immer ka' ligge og bralre op med. — Men vidste jeg bare, at det var Meningen, saa tog jeg straks mit go'e Tøj paa, og gik op og spurgte ham lissaa stille — med Næven under Snydeskaftet — om han kender noget der hedder verbale Injurier — ver—ba—le — Injurier; forstaar Du — for man har da inte Lyst til at spille Kinge—ru for saadan en Svend.“

A: Hvad Lighed har en Arbejdsløs med Frue Kirke?
B: Aa, de har begge *deres* Kors at slæbe paa!
A: Rigtigt! Og saa mangler De begge to „Spir“.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

En Kreds af Kvinder, gennemgaaende af saa fin Stand, at man ikke forstaar, hvad de har at gøre alene paa Landevejen, har indgivet en Adresse til Justitsministeren for at at faa mere Politi paa Landet til Beskyttelse af værgeløse Kvinder. — — (Dagspressen.)

— Vi kommer som en Deputation fra værgeløse Kvinder . . . .
Alberti: Ja, kom bare nærmere. Jeg skal s'gu ikke gøre Dem Fortræd.

Nr. 10.

Ravnen

Søndag d. 8. Marts

1903

— Søde Axel — jeg trænger forfærdelig til *en ny Kjole.*

— Kjoler — Kjoler — og atter Kjoler! Har du da ikke Tanke for nogetsomhelst højere?

— Jo, jeg trænger ogsaa til *en ny Hat.*

Ugen der gik!

Mel.: Og nu skal jeg indvi' Jer i'.

MAN tændte den lysende Fakkel,
paa Pladsen bag Byens Slot,
:,: det lyder jo som et Mirakel,
ja, Venner, Miraklet er godt. :,:

En Arbejder, Maler af Faget,
en dygtig og ærlig Mand,
:,: som løfter sin Stemme i Laget,
en Tillidspost fik i vort Land :,:

Han havde jo flere forinden,
nu vel ja, det fandt man sig i,
:,: man satte ham helt op paa Tinden,
det ku' ej den Spidsborger li' :,:

Ja, havde det væ't en Etatsraad,
selv om han var dum og en Nar!
:,: men være Borgmester og Statsraad —
dertil man ej Smaakaarsfolk ta'er! :,:

Hos Ferslev de vare saa gale,
hos Berlingske skreg de i Kor:
:,: derom kan der ej være Tale! —
det nytted' dem dog ikke Spor. :,:

I »Samfundet« knytted' de Næver,
og svedent grinte »Vort Land«,
:,: og Spidsborgerskabet det skæver
vredt til den Borgmestermand. :,:

Men Jensen han sidder i Saddel,
og Tømmerne har han i Haand,
:,: en Ridder han er uden Dadel,
en oplyst og fribaaren Aand. :,:

Se, derfor vi Faklerne tændte,
og glad for Borgmestren vi sang,
:,: mens skrækslagne Rotterne rendte
for Lyset og Tonernes Klang. :,:

Zahles que.

„STATUS qus" paa det militære —
det er Zahles Program, som han si'er.
Ak, men Zahle la'r sig besnære
naar Kanon-Elskerne vil have „Spir".

Nej, maa jeg saa be' om vort eget
Standpunkt — Hr. Zahle kan tro
at Ingen vil give ret meget
for den „Kæphest", som han kalder „Ko".

Fejle Beregninger.

EN af Højres sidste Handlinger
var Borgmester-Gagers Forhøjelse.
i Haab om at den Slags Forvandlinger
kun blev til deres Fornøjelse.

Nu ærgrede de dem, da Faklerne
forleden lyste gennem Gaderne.
Det nytter jo ikke Staklerne
at de nu hør' til Storlønnings-Haderne.

Holger Danske.

Mel.: Didlomdeja.

Om Holger Danske kun Sagnet melder,
han var en Kæmpe i Hedenold,
og Saksos Krønikebog fortæller,
at han i Hjemmet var yngst af tolv;
han gik i Livbrog og Mamelukker
og spiste Mammuther og Kalmukker
og lærte tidlig at slaas med Dukker
og øve sig i Bersærkergang.

Han kom til Danmark en Dag om Høsten
paa eget Barkskib og slog sig ned
som Villaejer et Steds ved Kysten,
hvor han blev Nabo til Vølund Smed.
Til Kronborg Fæstning han lagde Grunden
og planted' Skove om Aftenstunden
og tjente saad'n fra Haanden og til Munden
og lidt endda til sin Alderdom.

Hans Skæg var mægtigt, men det var Manddom
det takked' han ingen Balsam for,
og alle Vegne, hvor Holger han kom,
fik Dannekvinderne Hjærtesorg, —
en Dag, han led af den store Dille,
saa fik han Madlyst og tog en Frille,
og Pigebarnet hun hed Sybille —
hun spaaede Holger hans Undergang.

Han var lidt nærsyn't og brugte Briller,
men tænk, dem misted' han i en Rus,
da han og Stærkodder fangede Biller
en Sommersøndag ved Vibenshus.
Han synded' svært, men glad han skrifted,
hver Maanedsdag han Pige skifted',
fik mange Børn, men blev aldrig giftet,
endskøndt det ikke var Præstens Skyld.

Han rejste Galge og Slot og Kirke
og tændte Begbaal hver Sankte Hans,
han havde Aktier i Dannevirke,
og Malmøruten var ogsaa hans;
og han skrev Oder og skrev Ballader,
laved' kort sagt Masser af Ballader,
han var nok eg'nlig Digtekunstens Fader,
han skrev med Sværdet, med Blod som Blæk.

Han havde Skibe i Fart paa Østen
og bygged' Nødhavne paa St. Croix,
til en Dag han pludselig tabte Lysten
og drak en Toddy og gik til Køjs.
Hans Læge sa'e, han sku' trække Vejret,
men det var noget, han indnorered',
han døde stille og ubarberet
en Søndag Morgen ved Lukketid.

Nu Holger Danske er borte — ak, man
har ingen Helte, der slægter ham;
den eneste sku' da være Drachmann,
han er jo skiftevis vild og tam.

Naa, de hylded' begge to Devisen:
at slaa til Søren og gaa paa Grisen
og lege Brav-Karl. — Her ender Visen
om Holger Danske, vor Genius.

Protest!

I sidste Nummer af „Ravnen“ fandtes en humoristisk Artikkel, „Et Fiksérbillede“. Hovedpersonen, en ung Dame, havde faaet Navnet Hansen. Til vor store Sorg erfarer vi, at der virkelig findes Bærere af dette Navn. Vi har nemlig modtaget følgende Indlæg:

— København, d. 2. Marts 1903.

I Henhold til Presseloven begærer Undertegnede herved i det først udkommende Nummer af „Ravnen“ optaget en Meddelelse om, at jeg agter at anlægge Sag mod Bladet for den for mig og mit Privatliv krænkende Omtale i „Ravnen“ for 1. Marts dette Aar.

Edv. Hansen,
Forretningsfører.

— d. 3. Marts 1903.

Ærede Hr. Redaktør! Jeg forstaar meget vel, at det er mig, De sigter til i Artiklen „Et Fiksérbillede“. Dog har De været saa diskret at lave lidt om paa mit Navn. — Jeg hedder jo nemlig Hanssen med to s'er! Men jeg forsikrer Dem, at De virkelig har taget fejl. Og er jeg i Grunden berettiget til Betegnelsen „ung Dame“? Jeg fylder 35 til Maj; men alle siger, at jeg bærer min Alder godt. For saa vidt kan De jo have Ret, men alt det andet er virkelig urigtigt. Jeg er vis paa, det er Fru Møller ligeoverfor, der har fundet paa alt det. Aa — bare De dog vilde undersøge *den* Dames Levned, saa skulde De se! Efter ovenstaaende Oplysninger haaber jeg, De berigtiger Artiklen.

Med megen Agtelse
Emma Hanssen.

P. S. Det er sandt — jeg har forøvrigt skrevet under paa Adressen om Beskyttelse af værgeløse Kvinder. Det er da Bevis nok.

— d. 1. Marts.

I Satans Skind og Ben! Hvad bilder De Dem ind!? Tror De, jeg er en gammel Nathue, der ikke ved, hvad min Kone foretager sig? — Tusind Bomber! — Dementer Artiklen, eller jeg jager Dem en Kugle gennem Hovedet!!

S. Hansen,
Oberst.

— d. 4. Marts.

Hr. Redaktør! Til vor store Sorg og Harme ser vi, at vort gamle, hæderlige Navn, som iblandt sine Bærere tæller baade Præster, Krigere og Statsmænd, er blevet draget i Smudset af en obscur Journalist, som i det sidste Numer af „Ravnen“ har benyttet det i en Skitse, kaldet „Et Fiksérbillede“. Gør nu ikke Deres Samvittighed tungere ved at kaste denne Skrivelse i Papirskurven. I modsat Fald gaar vi min Salighed til Forfatterforeningen!

Deres
A. og B. Hansen,
Vekselmæglere.

Uhrmageren: Hvad er til Tjeneste, min Herre?

Kunden: Aa, det er mit Uhr, som jeg vil bede Dem om at reparere, Det har nu været istaa i over et Aar og burde for længe siden været bragt til Dem, men jeg har saa daarlig kunnet undvære det.

Tandlægen: Kom min lille Pige, og sæt Dig paa mit Skød, saa skal vi se paa dine daarlige Tænder.

Den lille Pige: Næ, jeg tør ikke uden — uden at Mo'er ogsaa vil gøre det.

Rømersgade 22
Hjalmar Christofersen
Den

n første socialistiske Borgmester hyldes af
Københavns Borgere.

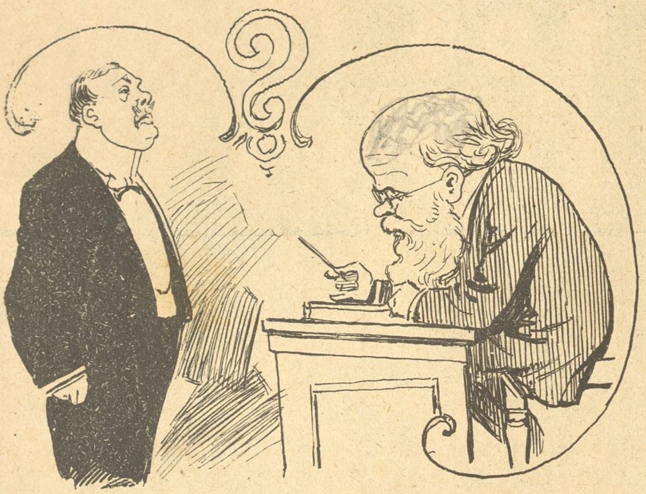

Professoren: Hvorfor aabenbarede Kristus sig efter Døden først for Kvinderne.

Studenten: Jo, han vidste nok, at hans Opstandelse derved hurtigst vilde blive bekendt i Verden.

Et Navnespørgsmaal.

Sørensen og Jørgensen sidder paa en Kafé ved et Glas Øl og drøfter Dagens Nyt. Pludselig siger Jørgensen:

„Sig mig, hvad er det Du hedder, Sørensen?"

Sørensen saa uforstaaende paa ham:

„Hva'beha'r?"

„Jeg spurgte om hvad Du hedder."

„Har Du ikke kendt mig i tyve Aar, og har jeg heddet andet i den Tid end Sørensen, Carl Frederik Sørensen? Har det Glas Øl slaaet dig saa stærkt, saa har Du s'gu ogsaa taget Dig en usædvanlig stor Morgenbitter i Dag."

„Du misforstaar mig Sørensen, det er en meget alvorlig Sag, som Du burde tage Dig en Smule af. Husk paa, at Dit Familienavn det er det højeste, Du ejer, det skal Du værne om, det skal ikke trædes i Skarnet, det skal Du ikke udlevere til Spot og Skændsel — —."

„Vil Du ikke have et Glas Vand, Jørgensen?"

„Du fatter ikke Situationens Alvor, Sørensen; Livet er ikke bare Sommerglæder — heldigvis, men der er mange, altfor mange af dem. Sig mig, læser Du noget?"

„Ja, jeg læser mit Blad en Gang hver Dag, og saa læser jeg Barometret en Gang imellem."

„Ja, men læser Du ingen Bøger, Literatur? Det er forkert af Dig, Sørensen, for saa ved Du ikke, hvor tidt Dit Navn bliver misbrugt. Du skal læse alle de Bøger, Du kan faa fat i; meld Dig ind i et Bibliotek, og saa noterer Du op, hver Gang, Du træffer Navnet Sørensen, for det er en Haan mod Dig, som Du ikke behøver at finde Dig i —."

„Ja, jeg læser jo ogsaa Vejviseren en Gang imellem."

„Vejviseren, det er en god Bog, der er mange Sørensen'er i den, noter dem op allesammen og saa skriver Du ind til Forfatterforeningen og fortæller, hvad Din Oldefa'r har været og hvad Du selv er, og at det smerter Dig at se Dit Familienavn vanhelliget og saa videre . . ."

„Ja, men hvad kommer det egenlig mig ved, at der er andre der hedder Sørensen, end jeg?"

„Dit Navn, at det latterliggøres. Føj for Satan, Sørensen, kan Du se paa det, uden at røre en Finger. Sæt nu at Du og jeg tilhører f. Eks. en anset Officerfamilie, der gennem Generationen har tjent Konge og Land, og maaske endda er blevet dekoret eller lignende, og saa en skøn Dag kommer der en Bog, hvori der er en Spekhøker eller en Snedker eller en Hotelvært, der hedder ligesom os, kan det ikke krepere Dig?"

„Jo—o."

„Ja, ikke sandt. Du kan skrive med det samme tilligemed mig, det virker bedre, naar vi er to. Jeg har flere hundrede Eksempler at konstatere for mit Vedkommende. Vi skriver altsaa, at vi haaber, Foreningen øjeblikkelig tager alle vore Navne ud af Literaturen og paavirker Lovgivningmagten, saaledes at de ikke kommer derind mere, f. Eks. ved at fastsætte Straffe fra større Bøder indtil livsvarigt Tugthus for Overtrædelser. Er vi enige?"

„Javel!"

„Saa Skaal Sørensen, og paa et godt Resultat. Kellner! Papir og Blæk!"

A: Det er da ikke noget at gøre saa meget Vrøvl om de Penge, som Staten betaler til det kongelige Theater. Det er da saadan en pæn Opfindelse, som kommer alle Folk tilgode. — Har De nogensinde været der?

B: Næ, je' har vaaren paa Landet alle mine Dage, men har Di?

A: Næ, det har Fattig folk jo ikke Raad til.

Til Søs i Storm.

Missionæren: Det var da en gruelig Storm, hvad skal Enden blive?

Kaptejnen: Ja, løjer hun ikke af' saa er vi inden en halv Time i Himlen.

Missionæren: Gud forbyde det! Det var dog rædsomt —.

Krigsminister **Madsen:** Faar vi Krig inden et Aar, resikerer vi, at vi ikke kan sætte os i Forbindelse med Søforterne, hvis vi ikke faar nye Kabler.

Harald Jensen: Hvis der bliver Fare paa Færde, kan Soldaterne blot række Hænderne i Vejret. Saa kan vi se det.

Fra Rigsdagen.

Brasen og Clasen.

Personerne: **Forfatteren**
Ole Clasen.
Ernst Clasen.

Handlingen foregaar i Forfatterens Arbejdsværelse.

Ole: Mit Navn er Clasen!

Ernst: Dito dito!

Ole: Ole Clasen.

Ernst: Ernst dito.

Ole: De har skrevet en Bog om „Sommerglæder", disse Sommerglæder foregaar paa et Hotel, der ejes af Hr. og Fru Clasen — vil De lægge Mærke til *det*, Hr. Forfatter, Hr. og Fru Clasen hedder de; de er af vor Familie! — Men De har kaldt dem Brasen! Hvad skal det være til? Tror De ikke, vi kan være vort Navn bekendt?

Ernst: Brasen er et Asen!

Ole: Nej — en Fisk! Abramis Brama! Brasen er en gemytlig Fisk, man kan let fange den, naar man ved hvor den er. Har De smagt Brasen i Rødvin, pyntet med Persille og Citron! Brasen tager sig ud paa Hotellets Borg, men Brasen duer ikke til at være Hotelvært! De maa give Manden sit rigtige Navn — det er min Mening!

Ernst: Dito dito!

Ole: Clasen er et godt dansk Navn og har indtaget hæderfulde Stillinger: Clasen har ført Galeasen, Clasen har redet Pegasen, Clasen var Chef paa Kvasen, Clasen er ikke et Asen! Clasen si'er: „alles mit Massen!" Clasen sig nicht verbløffer lassen! Kan De forstaa det! Hvis De bliver ved at kalde Clasen for en Fisk, saa river jeg Hovedet af Deres Forlægger!

Ernst: Jeg med!

Ole: Jeg klager til Forfatterforeningen!

Ernst: Dito dito!

Ole: Jeg forstyrrer Deres Sommerglæder!

Ernst: Jeg med!

Ole: Vælter det hvide Hus!

Ernst: Dito dito!

Ole: Det var det hele, jeg vilde sige Dem, og dermed anbefaler jeg mig paa det bedste!

Ernst: Dito dito!

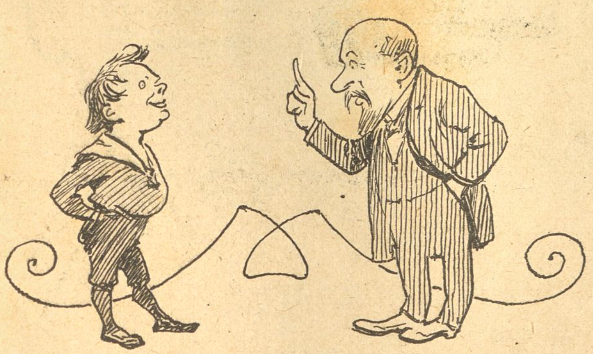

Faderen: Ser Du, mit Barn, det lønner sig altid at staa tidligt op; jeg selv fandt en tidlig Morgenstund en Pung med 30 Kr. i.

Drengen: Jamen Faden, den, der har *tabt* Pungen, har jo da været tidligere oppe.

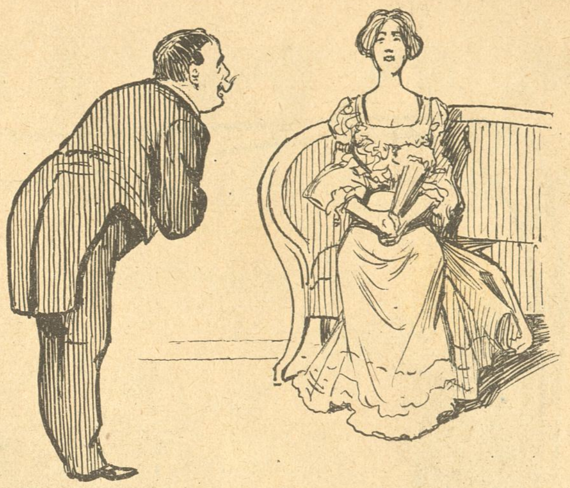

— Maa jeg engagere Frøkenen til næste Dans?

— Min Herre, jeg danser ikke med enhver Mandsperson, min Fader er nemlig *Guvernør!*

— Saa passer vi udmærket sammen, Frøken! Min Moder har nemlig været *Guvernante:*

Smæld.

Fruen (til den nye Pige): De har vel godt Skudsmaal for Troskab og Sundhed? Hos hvem har De været i Huset nu sidst?

Pigen: Jeg har boet *hos min Kæreste,* og han kan give mig det bedste Vidnesbyrd for Troskab og Sundhed.

„Sommerglæder"

Herman Bang har sine „Sommerglæder",
som slet ikke vedkommer Clasen.
De er forresten saa uskyldige
at de ikke kan bringe ham paa „Brasen".

„Oskar den II."

Et af Russerbrandts Skibe,
„Oskar den II." er kommen i Knibe.
Nu render han rundt paa Kontorerne
og ønsker sig selv paa Azorerne.
— Kan det lade sig gøre nu, da der er prop-fyldt,
saa vilde „Ravnen" gærne ha' hans Ønske opfyldt.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Spydigt.

— Hvad faar den Hund dog at æde, den ser saa radmager ud?
— Bryd De Dem aldrig om det, — forresten faar den fersk Kød hver Dag.
— Fersk Kød? — Ja, det er vel dens egne Lopper.

Nr. 11.

Ravnen

Søndag d. 15. Marts

1903

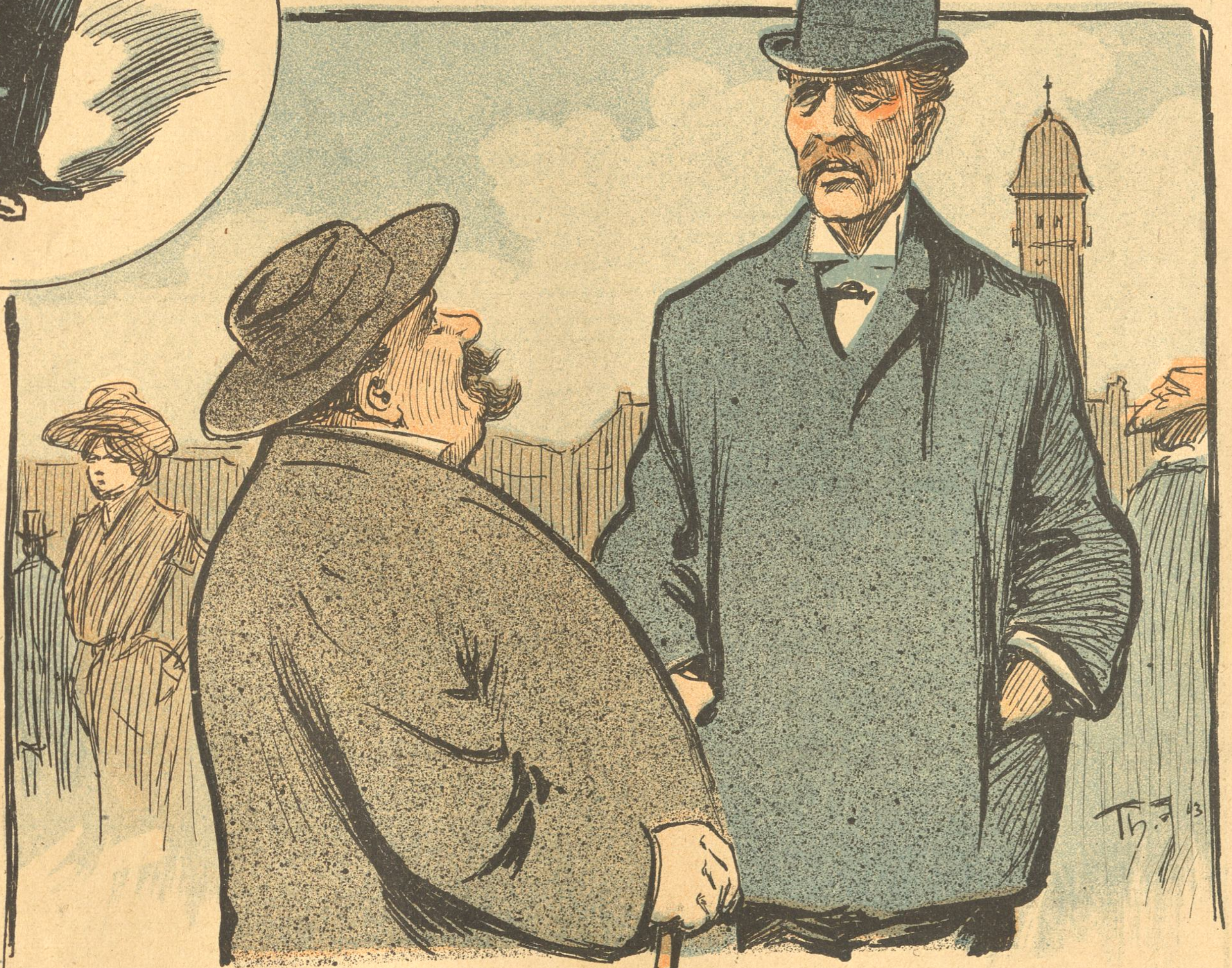

— Hvorledes er det dog, Du ser ud?

— Aa — jeg faldt ned ad Trappen i Morges.

— Hvorledes det?

— Jo, da jeg gik, siger min Kone til mig: »Pas nu paa, naar Du gaar ned ad Trappen, min Ven —« — og, ser Du, *jeg lader mig ikke sige noget af min Kone!*

Et Raad til Kvinderne.

Ideen er god, den der ligger til Grund
for dette med *Kvindernes Adresse.*
Naar du møder paa Vejen en Aftenstund
en Fyr af den simple „Noblesse",
— saa sig ham — ifald han da bliver gemén:
Min Herre — De gør mig forbavset!

Vil De voldta' *mig* paa alfar Vej — sikken Een —
saa mit Tøj bliver krøllet og snavset?
De ved vel, for Pokker, at Kvinderne skal
behandles med mere Finesse — — —
Efter halv ni De træffer mig sikrest, ifald
De vil besøge mig — her min *Adresse!*

Ugen der gik!

Mel.: Min Kæreste og jeg.

HR. *Hage* han stod i Folketing,
for nu er den gal,
i Kassen vi haver ingen Ting,
saa nu er den gal,
jo, fem Millioners Underskud,
saaledes ser Ballancen ud,
hvad bli'r det til, Du gode Gud?
For nu er den gal.

Og *Madsen* sig river i sit Skæg,
for nu er den gal,
bleg *Deuntzer* er som en kalket Væg,
ja, gu' er den gal,
og *Ole Hansen* tænker paa,
hvad Svin og Køer nu skal faa,
naar paa den bare Bund vi staa,
uha, den er gal!

Hvad hjælper os dog den Skattelov,
naar den er saa gal,
vi skulde om paa den anden Bov,
fordi den er gal,
men Tiende og Dit og Dat
er bare Skidt og ej en Skat,
saa man maa rigt'nok sige at
den er s'gu for gal!

Men man kunde Millioner spart,
naar den er saa gal,
for *Zahles* Ko malker ikke rart,
og den er s'gu gal,
nej, vi skal spare Kronerne
paa Krigsbudgets-Kanonerne,
paa Kugler og Patronerne,
thi den er for gal!

Og havde man *Harald Jensen* lydt,
den Gang den var gal,
var Kassen da ikke bleven snydt,
men nu er den gal!
Dog — naar ej mere Venstre kan,
la' vær' at være Venstremand
i Kirke- Hof- Kanoners Land,
vær ikke saa gal!

Forskrækkelse.

En Gang da Vorherre i munter Plasér
vilde hjælpe paa Præsternes Vækkelse,
saa sendte han dem (det gør han ej mer')
paa Halsen en Murerforskrækkelse.

Næsvise Spørgsmaal.

— Vil Du allerede gaa, lille Mand?
— Ja, Du gør jo Toilette —.
— Derfor maa du saamæn gærne blive her; det generer ikke mig — slet ikke!
— Men mig!

Ølringen.

BRYGGERNE samler i Hjærnen
alt, hvad de ejer af Had.
— Kunde de knuse »Stjærnen«,
aa, saa var Hjærtet glad.

Nu sér de med ufordulgt Gysen,
at vi har bestaaet Eksamen.
Vi viser blot Folk *Analysen*
og blæser ell's i Reklamen.

Rundskue.

Mel.: Bøf med Løg.

NU er vor Finanslov færdig,
den er næsten lige til at tære paa,
Hage, Stadil og Alberti
niks forknytte kender Vejen, de skal gaa.
Det ærede Medlem for Sorø første
kalder Militærbudgettet Status gus,
Madsen sier: „Hæren er dog vort største,
den maa vi skam ofre mange Penge."

Doktor dent. e kirurgie,
Mesterskytte, Hof-Dentist etcetera
Vorslund Kjær for Poesi
sværmer — han har en Time fri en Da';
han vil saa gærne en Digter være —
hvor kan Foreningen ham forsmaa? —
han har dog været i Digterlære,
ja, det har han skam ofret mange Penge paa.

Hvis Du være vil Forfatter,
gaar Du til Matthison-Hansen op en Dag,
tro mig, Dit Besøg han skatter,
han gi'er Dig Dessiner baade for og bag:
„Lad mig nu se' hvordan De rimer —
„Hjerte" paa „Stjerne", naa ja, lad gaa,
giv mig en Krone en halv Snes Timer —
det er s'gu en Felt, der tjenes Penge paa.

Der i Byen var svær Ballade,
Sidst da Redaktøren stilled' op til Klø,
Adam og hans Broder ha'de
fattet den Beslutning, nu sku Manden dø:
„Saad'n kan man sjofte en Gadeløjte,
men ikke dem, der højner vor Kunsts Niveau,
skal vi være Boldt for en Middagssprøjte,
der ikke andet har at tjene Penge paa."

Vintersorg og Sommerglæder —
Livet har jo lidt af begge Slags i Flæng,
Clasen griner, Brasen græder,
„Bræddestablen" kalder sig „den dovne Dreng".
Men — Herman Bang, han priser Lykken:
„paa den Facon sku' det altid gaa,
tiende Tusind i Dag i Trykken,
Reklamen, det er den, man tjener Penge paa."

I Provinsen gi'er man Tonen,
an paa mange Steder, a la Russer-Brandt,
knuse Organisationen,
det kan skam et Havnelav i Nakskov grant,
flere af Byens store Aander
tænkte: „den skal stækkes, saa det kan forslaa;"
nu ligger Pengesækken selv og vaander:
„ak, det Tricks vi tjente ingen Penge paa!"

Barmhjærtighed.

I en lille By i Østrig døde en Mand af en smitsom Sygdom. Der blev indført i den paagældende Protokol: Afdøde efterlod sig 300 Kr., et Møblement til Værdi af 100 Kr. og nogle gamle Klæder. Da Afdøde led af en smitsom Sygdom, blev hans Klæder skænket til de fattige

Tandlæge-Digteren og Kineser-Digteren.

Vorslund-Kjær: Du kan vente dig! Næste Gang, jeg skal trække en af dine Tænder ud, skal *jeg* tage *Timebetaling!*

Han: Men saa lad dog *Ammen* tage sig af Barnet!

Hun: Aa, den dovne Person er naturligvis ikke til at vække!

Han: Ja — kan hun ikke blive vækket nu, bli'er hun aldrig vækket!

Bedstemoderen: Naa, hvordan har I det hjemme, er I raske?
Kai: Nej, Bedstemoder, Jensen er syg.
Bedstemoderen: Saa — er han det, min Dreng. Er han i Sygekassen?
Kai: Nej, han ligger i sin *egen* Seng.

Ved Havnen.

Damen: Sig mig, min gode Mand, hvad hedder Skibet derude?

Sømanden: Hun hedder Henriette!

Damen: Hvorfor kalder De et Skib for *hun!*

Sømanden: Aa, det er naturligvis fordi Takkelagen er saa kostbar.

En Mand lod sætte følgende Indskrift paa sin Kones Grav:

Taarer kan ikke mere kalde Dig tillive derfor græder jeg.

I Digterlære.

Hansen, Digter og Digtelærer.
Kjær, Digterlærling.

Læreren: Har De øvet Dem godt paa Hexametrene og Alexandrinerne?

Lærlingen: Jeg har skrevet ti Ark Alexandrinere og fem Ark Hexametre og Pentrametre.

Læreren: Det er godt! Hæng bare i. Vil De digte mig en Strofe om Tandpine, fire Verslinier, femfodede Trochæer.

Lærlingen: Ja. (Han begynder at digte, dypper Pennen femten Gange i Blækhuset uden at skrive.)

Læreren (ser paa sit Uhr): Nu et der gaaet et Kvarter!

Lærlingen: Ja — det er svært at faa begyndt. Tillader De, jeg maa gaa lidt ned i Gaarden?

Læreren: Ja — men kom snart igen!

Lærlingen (gaar, kommer kort efter tilbage og begynder at skrive meget hurtigt):

Jeg har ondt i mine Tænder,
og min Kone paa mig skænder,
at jeg ej tør la' Dem ta' dem,
men nu maa De gærne ha' dem.

Læreren: Ta' den — ha' den — det var nogle slemme Rim! Lad os hellere sige:

at jeg lader mig forskrække,
og ej ud tør la' den trække.

Lærlingen (beundrende): Hvis jeg kunde digte saa hurtigt som De!

Læreren: Saa kunde De blive Lærer i Digterkunsten til 50 Øre i Timen. Skriv det samme Vers om paa Jamber.

Lærlingen (digter, dypper Pennen mange Gange, men skriver ikke).

Læreren (ser paa sit Uhr): Det kniber nok! Tror De ikke, det er bedst, De gaar lidt ned i Gaarden?

Lærlingen: Ja, Tak! (Gaar. Da han kommer tilbage, begynder han at skrive hurtigt):

Jeg ondt har i min hule Tand;
min Kone ikke lide kan,
at jeg er bange for at gaa
til Lægen for den ud at faa.

Læreren: Det er ikke saa galt! Nu kun det samme Vers paa Daktyler, saa er vi færdig for i Dag.

Lærlingen (begynder at digte, dypper Pennen, men kan ikke skrive). Tillader De?

Læreren: Ja — gaa bare!

Lærlingen (gaar, kommer snart tilbage og skriver hurtigt):

Jeg har saa gyseligt ondt i min Tand!
ikke min Kone fordrage det kan,
at jeg er angst for til Lægen at gaa,
for saa min Plageaand udtrukket faa.

Læreren: Det er ikke saa daarligt! Nu kan De til jeg kommer igen skrive 300 anapæstiske Vers, saa tror jeg nok, De kan skrive Deres næste Digtsamling alene.

NIENDE KAPITEL.

Til Ordino.

Efter knap en Times Forløb var alt rede til Opbrud. Inde i Vognen sad Fru Antoine og Leutnanten, paa Bukken Kudsken og en Soldat.

„Naar vi ikke kan komme videre frem tilvogns, maa vi se at faa fat i nogle Rideheste“, sagde Robert til sin Ledsagerske. Hun nikkede tavs, hvorefter Leutnanten gav Tegn til at køre.

„Holdt, holdt, for Guds Skyld holdt!“ raabte en kvindelig Stemme bagved dem.

Alle vendte sig om — den raabende var en ung Pige, som med højrødt, blussende Ansigt og vildt flyvende Haar søgte at indhente Vognen.

„Holdt, holdt!“ gentog hun stadig løbend.

Vognen holdt, og den unge Andorranerinde styrtede hen til den, næppe i Stand til at fremføre et Ord.

Den slanke Pige med de mørke, funklende Øjne og

Hvorfor.

A: Sig mig, min Herre, hvorfor drikker De tre Snapse lige efter hinanden?

B: Jo, det skal jeg saamæn sige Dem, jeg drikker en Snaps før Snapsen og en Snaps efter Snapsen.

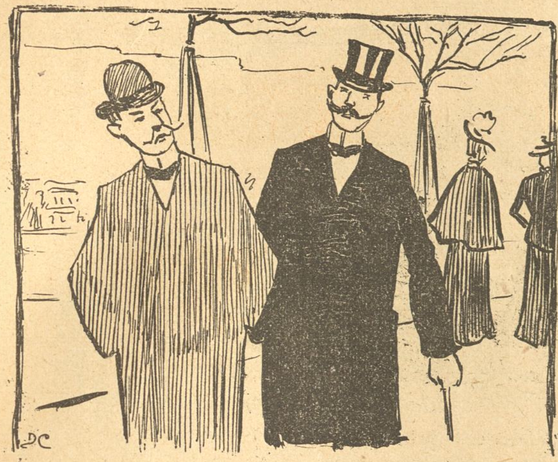

Broderskab i den „fine“ Verden.

Baron A.: Naa, hvordan gaar det, kære, Greve?

Grev B.: Skidt, kære Baron; jeg vilde give begge mine Søstre for at blive af med min ældste Broder. Saa kunde jeg maaske klare min Gæld.

Lock-out-Trusler.

Mel.: **O Ægtestand, o kære Ægtestand, faldera:**

De Snedkermestre skød med store Ord
glatte Lag,
der rungede i Oldermandens Bord
haarde Slag,
de skrev om en Lock-out med mange Sving
og med Stort
til Svendene, der virk'lig ingen Ting
havde gjortt

De Svende passede i Fred og Ro
deres Klunds;
ved Middagstid de tog en temli' go'
Kaffepunsch!
ved Aftenstid Akkorden saa var helt
færdig, men
saa stopped' man — Etagen bli'r ej delt
af en Svend.

Og det var Skyld i Mestrenes Postyr
— tænk jer blot —
for sligt at staa i Flamme og i Fyr
— den er godt!
De andre Mestre, som gaar her for koldt
Vand og Lud,
dem hjalp ved et i samme Tone holdt:
„Smid dem ud!“

Men, Gudskelov! Balladen er nu endt
og vi kan
os glæde ved at intet galt er hænd't
i vort Land.
— Jer, kære Mestre be'r jeg huske det:
„*Tru,* men smaat,
thi, hvis man *slaas,* faar begge Parter let
Pukkelblaat!“

En erfaren Pige.

En ung Ægtemand var gift med en Kone der før Brylluppet havde opført sig meget dydigt overfor ham og ikke tilladt ham en eneste Gunst. — Nu fortalte han, at denne hendes Opførsel havde bevæget ham til at gifte sig. — „Ja, det vidste jeg af Erfaring,“ svarede hun, „for de fire, som jeg tidligere har været forlovet med har alle bedraget mig.“

Da Præsten ingen Penge fik.

Præsten: Af Jord er Du kommen: (Sagte: Og det i en saadan Kulde.) Til Jord skal du blive! (Sagte: Det skal man gøre for ingen Ting.) Af Jord skal Du igen opstaa! (Sagte: Men det skal s'gu blive sidste Gang.)

Det holder nok.

— Hæng i, Folkens! Vi maa skynde os at blive færdig, inden Toget kommer!

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Hvad vore Venner mener om J. Jensens Valg.

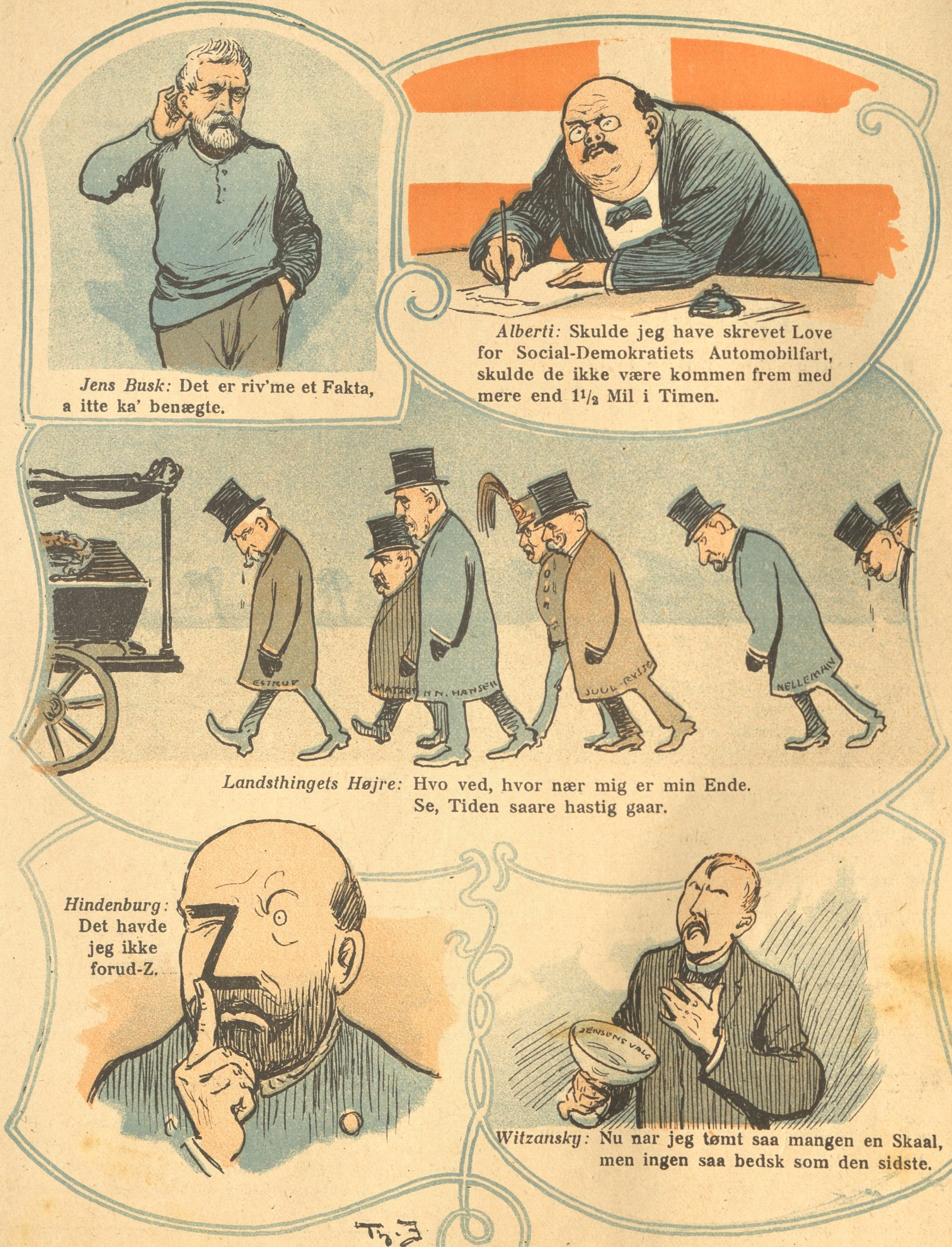

Jens Busk: Det er riv'me et Fakta, a itte ka' benægte.

Alberti: Skulde jeg have skrevet Love for Social-Demokratiets Automobilfart, skulde de ikke være kommen frem med mere end $1^1/_2$ Mil i Timen.

Landsthingets Højre: Hvo ved, hvor nær mig er min Ende.
Se, Tiden saare hastig gaar.

Hindenburg: Det havde jeg ikke forud-Z.

Witzansky: Nu nar jeg tømt saa mangen en Skaal,
men ingen saa bedsk som den sidste.

Th. B.

Tanker ved Borgmestervalget

Nr. 12.

Ravnen

Søndag d. 22. Marts

1903

De ny Mænd.

N. I. Baltzer. I. Vald. Olsen.

Socialdemokratiets Kandidater til Borgerrepræsentantvalget den 24de Marts 1903

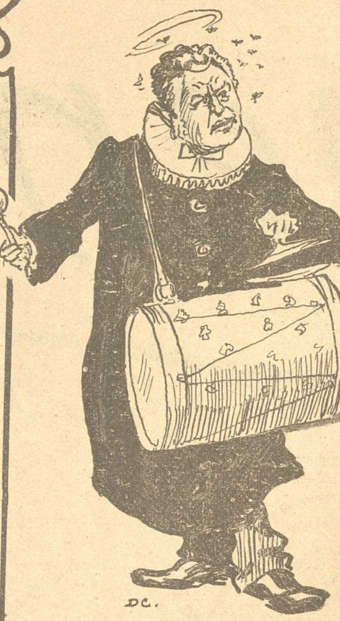

I Anledning af Deres giftige og ondskabs-
fulde Angreb paa mig, som aldrig har fornærmet
Dem, fordrer jeg medfølgende Berigtigelse optaget
i „Ravnen“. Ellers kan Deres Ondskab komme Dem
dyrt til at staa.

Præstesækkene

Fra paalidelig Kilde have vi erfaret, at vi have
gjort Pastor Krag Uret ved at angive hans nye Embede
til 20000 Kr.; det er knap 5000 Kr., altsaa ikke halvt saa
stort, som det, han forlod.

E. P. Krag

12 – 3 – 1903

Ugen der gik!

Mel: Nu skal Du ha' Din varme Mad!

Vi ud til Valg skal atter gaa,
og den bli'r vistnok stram,
vi denne Gang skal atter slaa
det gamle Højrekram,
som før har snusregeret
og i *Kaysers* Aand marscheret
og Byen halvt spoleret,
før vi paa dem fik Ram.
Nu vil de frem af Graven staa,
og Hr. *Alberti* hænger paa
li'som *Witzansky*, ham, den smaa,
det kan De nok forstaa!

Nu ryster Pengekisterne,
Borgmestervalg, hu hej,
hør Antisocialisterne,
de ta'er saa fælt paa Vej.
»Vort Land«, som ellers glædes,
naar Venstre ondt beredes,
vil nu, at man skal fredes,
for nu staar den paa Steg.
Den portrætterer og gaar paa,
Kors, sikke't Slag de nu vil slaa,
ja, det vil sige i det Blaa,
det kan I nok forstaa!

Mød frem, Du tapre Arbejdshær,
som altid tappert slog.
Det røde Flag Du modigt bær'
og ikke »Dannebrog«.
Du ved jo, hvad det gælder,
ved Hæren Du Dig mælder,
og *Ørum* kækt Du fælder,
og *Møller*, sølle Skrog.
Saa skal vi snart et Facit faa,
ét, som Du trygt kan lide paa,
Højre i Hundene skal gaa,
det kan Du nok forstaa!

Hun: Maa jeg være fritaget for din Jalousi, Avgust! Hvis din Fætter virkelig vilde forføre mig, tror du da, at han vilde vise sin Hensigt saa tydeligt, at du opdagede noget? Nej, det kender jeg bedre, kan du stole paa! —

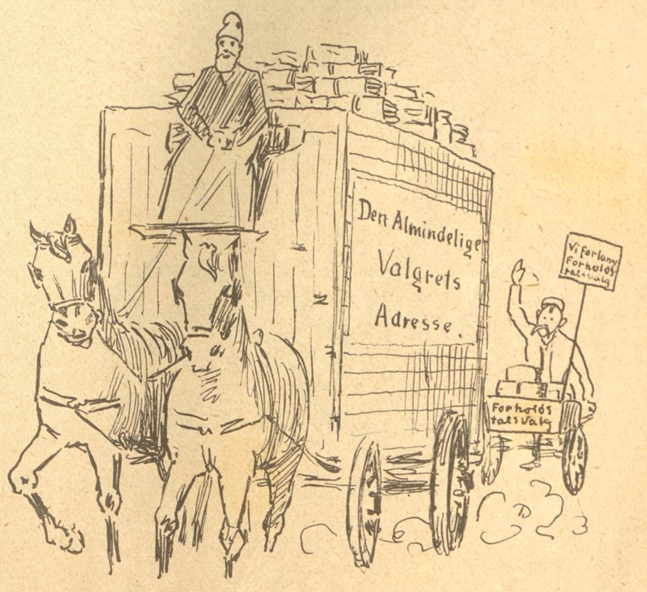

— „Hov! Kusk! Maa jeg hænge bag paa? — Den vejer ikke ret meget!“

Socialistfresseren Witzansky — en komisk Analyse

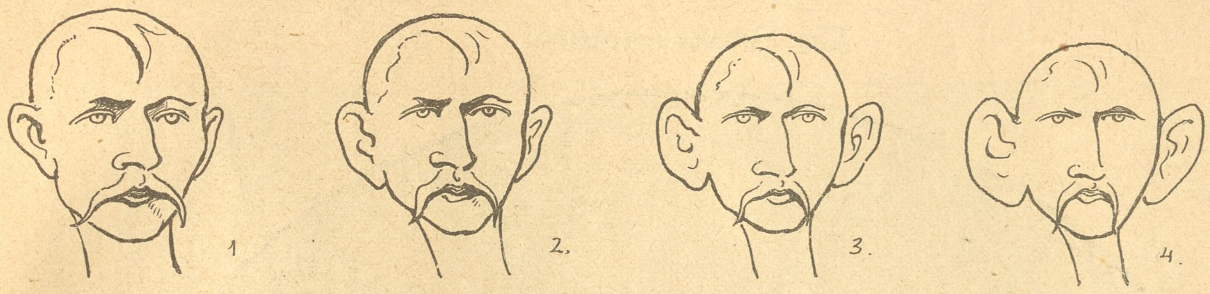

Morderligt Overfald.

Mel.: Kejseren af Kinesiens Land.

ADAM har vundet saa mangen Pris,
Scenen, den er hans Paradis.
Selv er han rank, den unge Knøs,
Gangen er fin og gratiøs,
og naar han spanker igennem Strøget
striglet og kreppet og fix i Tøjet,
hver en Pigelils Blik
hviler paa ham — den kælne Strik.

Lad ham beglos af det hele Bundt
— det skal ham ikke være misundt —
Kvinder er ikke min Livret — Nej;
jeg skal ej krydse hans Elskovs Vej.
Ak, men Hr. Hansen ved „Middagsposten“
synes ej mer' at ku' døje Mosten,
og han skriver med Kraft.
om Adam Poulsen og Livets Saft.

Adam bli'r gal i sin tynde Skal,
griber sin Stok for i værste Fald
at banke Hansen i „Nødden“ ind,
at man skal holde sig i sit Skind,
og at man ikke maa laste sin Næste
(særlig naar selv man med Kvinder vil feste)
— og trods klingrende Frost
staar med sin Bro'r han ved „Porten“ paa Post.

Hansen sig viser lidt rød i sin Kam,
Adam knapt kender ham, si'r han saa skam,
prygler dog løs paa den Redaktør,
medens Fru Hansen til Hjælp viser Kløer.
Alle, saa øver de Heltebedrifter
— en Statistik over Flænger og Rifter
frem i Retten bli'r lagt,
naar Tæppet gaar op for den næste Agt.

Splinter.

Direktøren: De ønsker at optræde som Sanger? — Ja, jeg skal gerne prøve Deres Stemme (sætter sig til Klaveret og anslaar en Akkord). Det er vel bedst, at vi begynder med en Akkord?

Sangeren: Næ, Tak, Hr. Direktør! Da je' inte er saa øvet i Faget, vil jeg helst begynde med Dagløn.

Sergenten: Nævn mig nogle Sorter Krudt.
Rekrutten: Ukrudt, Rottekrudt og Rekrut!

En Dreng faldt og revnede sine Bukser.
— Gud bedre det! sagde hans Moder.
— Nej, la' hellere Skrædderen! bad Drengen.

Bedstemor! — raabte en lille Pige — Du har jo ingen Glas i Brillerne!

— Aa Gud! — sukkede den gamle — det har jeg ikke en Gang set! Ja, mit Syn bliver stadig daarligere!

Præsten (ved Konfirmationsforberedelsen): Ja, mine Børn, Præsten er som en Hyrde for Menigheden, og Du, Peter, kan Du sige mig, hvad Hyrden gør ved sine Faar? —

Peter: Han klipper dem, Hr. Pastor!

En General, der havde været tapper i Krigen, men kun havde bekymret sig lidt om Videnskaberne, kom engang ind til en Boghandler og forlangte et Landkort.

Ønsker Deres Excellence et Specialkort eller et Generalkort? spurgte Boghandleren.

— Kender De mig ikke?

— Jeg har den Ære — De er General A.

— Saa ved De vel ogsaa, at jeg naturligvis skal have et *General*kort.

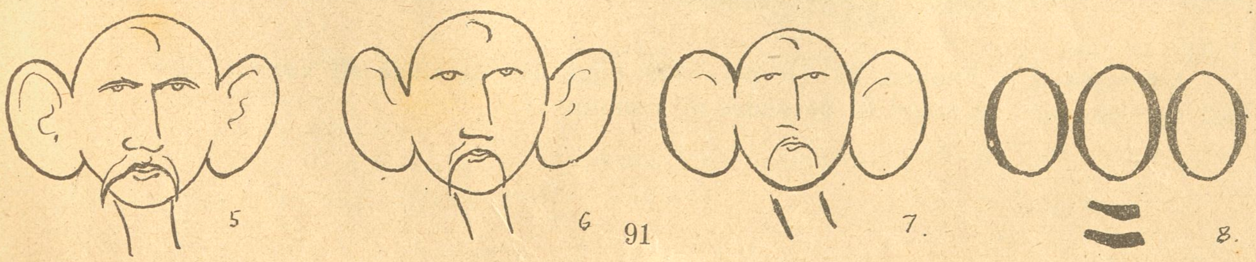

En Drukkendidrik.

Sergenten: F[illegible] Fanden, 87! De maa ikke ligge der og sluge alt Vandet. Der skal s'gu ogsaa være noget til de andre at svømme i!

— Ka' Du sige mig — Petersen — hvilken Fordel er der ved at spille Violoncel —

— Fordel?? —

— Jo — ser Du, paa en Violoncel ka' man godt spille »Piano« — men paa et Piano ka' man sgu'nte spille Violoncel.

Mysterier.

Hist paa Smedelinjen
gror om Som'ren Pinjen
op ad Egestammens brune Ved —
svale Aftenlufte
søde Blomsterdufte
aandes ind — Ork ja, Du ved Besked!

Unge Pi'r og Koner
under grønne Kroner
mødes dulgt med deres Hjærtenskær.
Over slige Møder
Aftensolen gløder,
kaster roserødt sit Trylleskær.

Mange sære Lyde
høres; man kan tyde
enkelte, naar blot man hør' en Stump.
Tys! — Et Kys — det smækker,
som naar rask man trækker
et Par Skaftestøvler af en Sump.

— Ak ja; Nogle stjæler
Kys — og Andre kvæler
Børn — det er en rædselsfuld Mani,
som os Penge koster
— gid det var et Foster
af en lidt for livlig Fantasi.

I Omnibussen.

En Student: Stop lidt, Hr. Konduktør! Der kommer en Anti-Socialist løbende midt paa Gaden, som om han vilde køre med!

En ældre Dame: En Anti-Socialist! Aa, maa jeg se ham? Jeg har saa længe ønsket at se en ægte Anti-Socialist! Har vi mange af dem?

Studenten: Jeg kender kun tre: Alberti, Vitzansky og Doktor Ørum; men det kan godt være, vi har et Par Stykker til. Han, der kommer løbende, er Doktor Ørum

Damen: Aa, Herregud, ser han saadan ud! Nu faldt han —!

Studenten: Men han faldt blødt! Til Valgdagen, naar han vil være Borgerrepræsentant, falder han vist ikke saa blødt.

Damen: Ja, de Heste er nogle Svin! Hr. Konduktør, vil De bede Doktoren om at børste sin Frakke af inden han kommer herind!

Doktor Ørum kommer ind.

En gammel Pensionist: Det var godt, jeg traf Dem Hr. Doktor! Der var noget jeg gærne vilde spørge Dem om —.

Doktoren: Jeg giver ikke Konsultation i Omnibussen! Er De en af mine Patienter?"

Pensionisten: Nej — jeg er en af Deres Vælgere.

Doktoren: Ah, om Forladelse! Undskyld, jeg ikke kendte Dem straks! Det glæder mig at se dem! Maa jeg trykke Deres Haand! En Vælger er mere værd end en Patient i disse Tider. Hvad var det, De vilde spørge mig om?

Pensionisten: Er det ikke underligt, de har lagt vor Valgseddel til Underskrift paa københavnske Apoteker!

Doktoren: Ja, hvorfor mener De?

Pensionisten: Jo, jeg har da aldrig før gaaet paa Apoteket for at skrive mit Navn paa en Adresse, og jeg holder heller ikke af at komme paa Apoteket uden at købe noget. Men skrive under skulde jeg jo som gammel Højremand. Saa gik jeg op paa Apoteket og spurgte: Har De Skægbalsam! — Nej, svarede Apotekersvenden, vi har ingen Humbugsartikler! — Har De Koldkream for ømme Fødder? — Nej, vi har slet ingen Humbugsartikler! — Har De da heller ikke Albertis Valgretsadresse? — Jo, *den* har vi! — Det var da godt! Vil De saa lade mig faa den! — Men jeg kom dog ikke til at skrive under, for da det kom til Stykket, havde jeg glemt, hvad jeg hed!

Latter i Omnibussen.

Doktoren: Kunduktør, vil de holde! (Stiger ud).

Studenten: Doktoren syntes nok ikke om Selskabet!

Damen: Men det var godt, at jeg fik set en rigtig Anti-Socialist.

En lille Misforstaaelse.

Paa et Bal kom to Herrer i højrøstet Ordstrid med hverandre, og tilsidst raabte den ene rasende: Min Herre, De har fornærmtt mig! Her har De mit Kort! Jeg er til Deres Tjeneste, naar De fordrer det

— Tak, svarede den anden, idet han puttede Kortet i Lommen, jeg har ikke Brug for Dem i Øjeblikket, men til Flyttedagen skal jeg benytte mig af Deres venlige Tilbud.

Hos Huslægen.

— Jeg vilde gærne bede Doktoren om at udstede mig en *Sundhedsattest.* Jeg søger nemlig en fast Plads.

— Med Fornøjelse!

— Dernæst vilde jeg gerne bede Doktoren om en *Sygeattest,* da jeg vil ansøge om 4 Ugers Permission.

— Saa gærne!

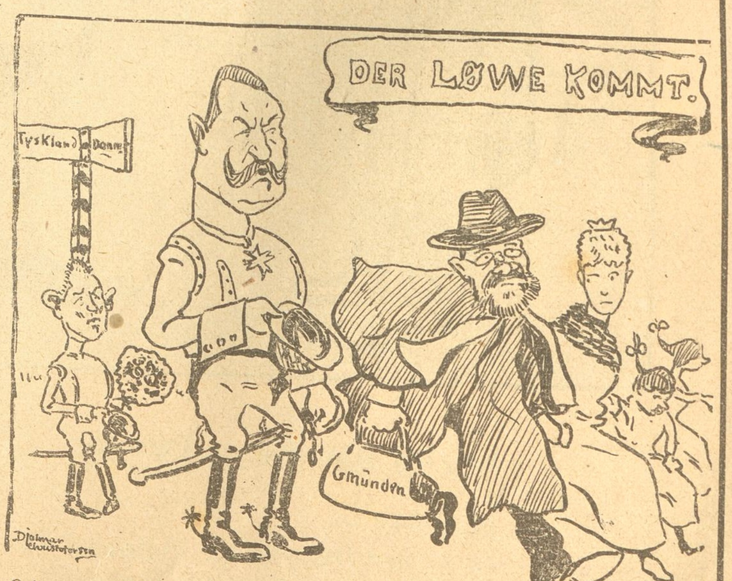

Svigermors Begravelse.

Jeg drømte — hvor kan dog en Drøm være sød —
jeg drømte min Svigermoder var død,
Begravelsen skulde vi fejre;
jeg sværted' mit graasprængte Overskæg
og spiste den vældigste Bøf med Æg
samt drak en tre, fire Bajre!

Saa, medens min høje Hat fik et Strøj,
for første Gang siden mit Bryllup jeg røg
i Dagligstuen paa Pibe;
jeg sad i Svigermors Lænestol
og damped — mit Ansigt var som en Sol
mellem Skyer, kan De begribe!

Saa sendte jeg Bud til Vinhandler Fehr
om Portvin og Sherry og Banko med mèr,
Samt tolv Flasker Cognac med Stjerne;
min Kono gav som et lille Suk,
min Svigermoder sa'e aldrig et Muk,
det vilde hun ellers saa gerne.

Saa lukked jeg Pengechatollet op,
jeg tilstaar, mit Hjerte slog i Galop
ved Synet af alle de Sedler!
For Svigermoder havde mig holdt saa smaat
med Lommepenge til al Slags godt,
der Menneskelivet forædler.

En Bunke jeg putted i Lommen, mens
jeg tænkte: Nu bliver Du næppe læns,
i hvad der end maatte komme!
Men førend jeg gik, en Tanke mig slog:
Gadedørsnøglen ilsomt jeg tog
Af Svigermors Kjolelomme.

Med dette herlige Frihedspant
Ad Trapperne ned jeg hurtig forsvandt,
jeg skulde jo Præsten bestille;
naturligvis gik jeg til en af dem,
der kører saadan lidt grovkornet frem
og Skruphøvlen bruge vilde.

Saa sagde jeg grumme snedigt da:
»Hr. Pastor, den Gamle er kradset a',
De véd nok, min Svigermoder!
Hun var en Martha til Hjemmets Dont
og samled tilhobe Aaret rundt
en Mængde af Verdens Goder!«

Da rynkede Præsten det sorte Bryn
og sagde, imens hans Øjne skød Lyn:
»Hvad nytter det travlt at virke?
Jeg mærker tydeligt bag Deres Ord,
hun levede bare for denne Jord
men søgte vist aldrig min Kirke!«

»Ak, strenge Hr. Pastor«, jeg indskød blidt,
»det har jeg hende bebrejdet saa tit
under mangen en huslig Scene;
sin Kogebog kunde hun udenad,
men Biblen — Hr. Pastor, dog vèd De hvad;
de mortuis nil nisi bene!«*)

Dermed jeg visked en Taare af,
men rørt Pastoren mig Haanden gav,
hvorpaa jeg saa anbefalede mig;
til Guldhuset styrede jeg mine Skridt,
fik Frokost med Lysholmer-Akvavit
og andet, der mildt husvalede mig.

Tilsidst, da den store Dag fremskred,
da Svigermor skulde i Jorden ned
og gøres fuldstændig uskadelig;
der var et Følge saa stort, kan De tro,
jeg titted paa skraas efter Pastor Moe,
der stod med en Mine saa hadelig.

Og saa beskrev han, hvordan hun sad
midt i et sydende Tjærefad,
hvor hun kunde grundig varme sig;
en Djævel rørte omkring med en Skovl,
fra oven fik hun en Douche af Svovl —
jeg tænkte: Vorherre forbarme sig!

Jeg syntes, det blev dog næsten for hedt,
vel havde hun ærligt fortjent sit Fedt,
men der er med al Ting Maade;
imidlertid sluttede Pastor Moe,
og før jeg besinded mig sang de: »Hvo
ikkun lader Herren raade!«

Naturligvis var det jo kun en Drøm,
jeg vaktes af Svigermors Talestrøm,
hun vilde Sofaen børste!
Ak, jeg maatte op, og det i en Fart,
jeg tilstaar det er sgu slet ikke rart
at vaagne saadan og — tørste!

*) Om de døde skal man kun tale godt.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Valg-Foraar.

Marts 1903.

Ravnen

Nr. 13.

Søndag d. 29. Marts

1903

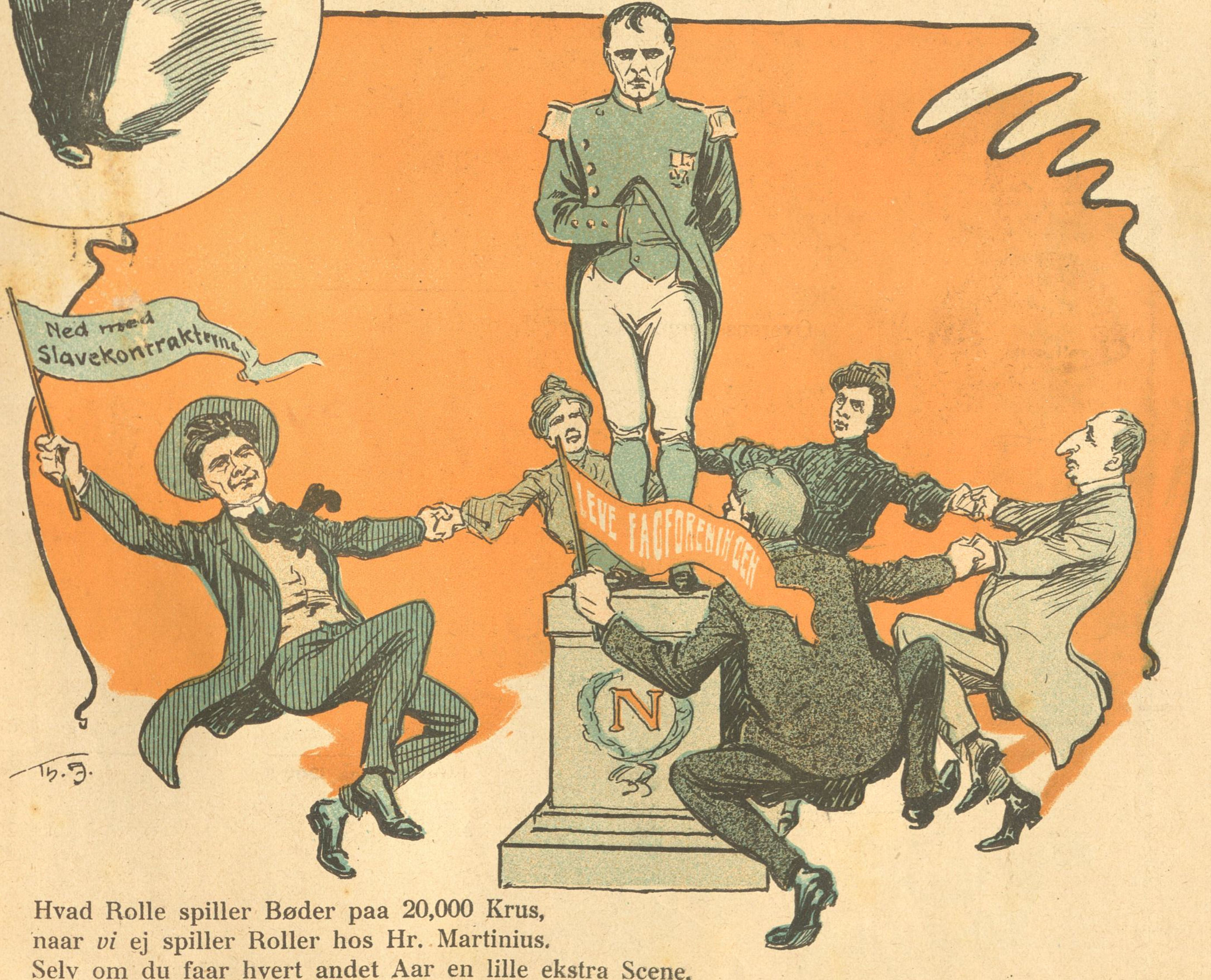

Hvad Rolle spiller Bøder paa 20,000 Krus,
naar *vi* ej spiller Roller hos Hr. Martinius.
Selv om du faar hvert andet Aar en lille ekstra Scene,
din Ende — som Napoleons — bli'r sikkert ej »sans gene«.

Stormen paa København.

Marts 1903.

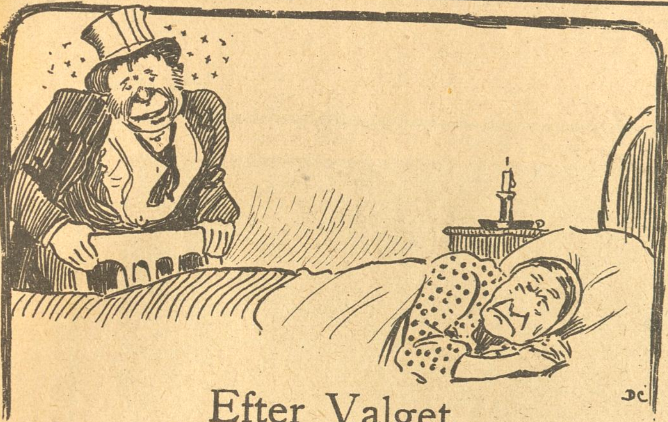

Efter Valget.

Hr. Petersen (kommer hjem efter Valgkampen — det er lys Morgen). Sikken en Sejr vi vandt, sikken en Masse Penge vi ga' ud — og sikken en Mængde, vi drak! Det smager mig ikke! . . . De sa'e vi skulde drive Socialdemokraterne ud at Borgerrepræsentationen — men de sidder der endnu — alle sammen — den smager mig ikke! Tre af de Liberales bedste Mænd fik vi Bugt med! Men Restavratør Andersen fik vi sat ind! Gud hvor Andersen var glad! Han og Slagter Juul stod og omfavnede hinanden et helt Kvarter og græd deres modige Glædestaarer, saa store som Potteben og Svedskeblommer! Den smager mig ikke! Kaffefarver Hansen fik vi ogsaa valgt; han vilde gi'e Kaffe; men der var ingen, der vilde ha'e Kaffe — den smager mig ikke. Doktor Ørum gav Stikpiller til de Overvundne! Han var saa glad og gik og fortalte os allesammen, at Holger Danske var vaagnet. Den smager mig ikke. Vi skal allesammen til Middag hos Alberti, og Witzansky skal være Krigsminister . . . nej, Krigsassessor vil jeg sige, og Bagger skal være lige saa meget, han kan blive! Den Gang han begyndte at rulle som en Snebold og trak os andre med for at knuse Socialdemokraterne, saa stødte han Popoen — men saa var det godt, han havde Doktoren ved Haanden. Sikken en Socialistforskrækkelse, de havde sat os i Livet! Vi maatte alle sammen ud af Fjerene! Havde vi ikke haft de mange Penge, saa havde vi heller ikke vundet — men Gud ske Lov for vore Penge og for den 1000 Kroners Census! Socialdemokraterne har nitten Mand i Raadet der oppe paa Raadhuset! Naar jeg har sovet paa det, vil jeg prøve paa at regne ud, hvor mange Aar det kan vare, inden vi kan faa de nitten drevet ud! For Øjeblikket kan jeg ikke regne den ud! De er nitten Mand, og vi er otte -- med Witzansky! Puh — Witzansky — han smager mig ikke!

Passe her — og passe der —.

Fruen (indigneret): Men synes Du da virkelig ikke, at min nye Kjole passer mig ganske storartet?

Herren (gnaven): Ja, til Din Krop passer den s'gu godt nok, men desværre ikke til min Pung.

Altid Fagmand.

Professoren i Historie (fæster en ny Pige): Naa, Vidnesbyrd har De altsaa ikke? Lad mig da engang høre, hvad De kan . . . Sig mig, naar begyndte egenlig *Trediveaarskrigen?*

Valg-Erindringer.

Mel.: Du er jo ell's ikke saad'n (af Reklameprinsessen).

BARBÈREN *Knuth* hør' til de Store,
og han stemmer imod os
— stakkels Dos!
Og hos Lørup nys han gjor'e
sig som Taler — av!
snart han tav.
For hvad kan det skade den Barbèr, om en Borgmester
sætter sig en Aftenstund i Selskab lidt til Ro,
faar en Stjerneøl og klinker med os andre Gæster
— Knuth, la" bare vær' — Du drikker *to:*
:,: *Du er jo ell's ikke saad'n!* :,:
Du snyder ikke paa Din Skat —
Skidt, bli'r der til en Ekstra-Sjat —
:,: *Du er jo ell's ikke saad'n!* :,:
men Du er en rar Barbér,
der si'r lidt mere, end Du ser.

Riis kurerer gamle Tænder
og er Antisocialist
med en Gnist
af Respekt for store Mænder,
— selv han har en svag Forstand,
stakkels Mand!
For han si'er, at aldrig er her sket saa stor Skandale,
som at sætte Malersvenden paa Finansens Laag.
„Maleren," han kan da heldigvis lidt mer' end male,
jamen Riis gaar under *Guldets Aag.*
:,: *Du er jo ell's ikke saad'n!* :,:
Kan Du være helt bekendt,
at Du ikke mer' har tjent.
:,: *Du er jo ell's ikke saad'n!* :,:
Skynd Dig blot, at snart Du kan
faa trukket ud den raadne Tand.

Stakkels Mænd — at ej I kendte
hvad der var til Byens Gavn
— København —.
Alt paa Hovedet man vendte —
jeg bli'r snart (det bli'r vel troet?)
Idiot.
Alle dem, der har en Klat, og dem der venter paa den,
rottede sig sammen til et stort og vældigt Stød,
for at „hugge" Byen — det ser ud, som de skal faa den —
Kære Demokrat! er Du da død?
:,: *Du er jo ell's ikke saad'n!* :,:
Spænd kun Musklen i din Arm
og bliv igen begejstrings-varm.
:,: *Du er jo ell's ikke saad'n!* :,:
— *Næste Gang vil vi paany*
beherske Landets største By!

— Har Du nogensinde set et halvt Lammehoved med to Øjne?

— Næ-h.

— Lukker Du da altid det ene Øje, naar Du ser paa et halvt Lammehoved?

— Hvad græder Du for, min lille Ven?
— Uhu — je' drømte i Nat, at Skolen var brændt. —
— Det er den jo ikke!
— Ja — men — Uhu — det ha'de jeg netop saadan glædet mig til!

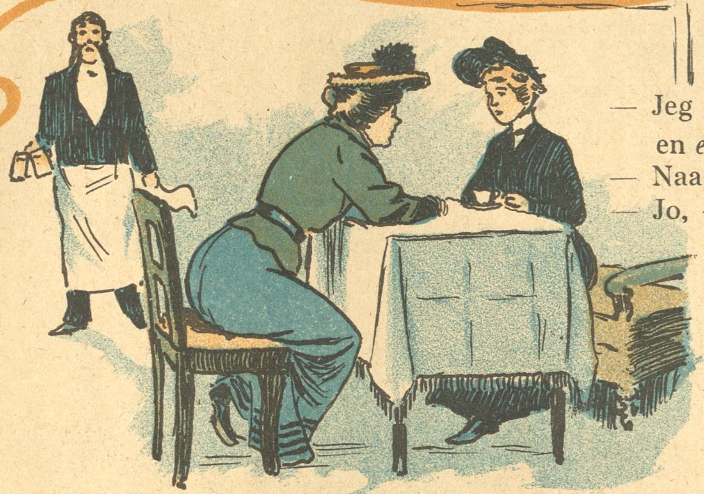

— Jeg har i Bladet averteret, at jeg søger en *elskværdig Herres* Bekendtskab.
— Naa — og har der meldt sig nogen?
— Jo, — *Fa'er!*

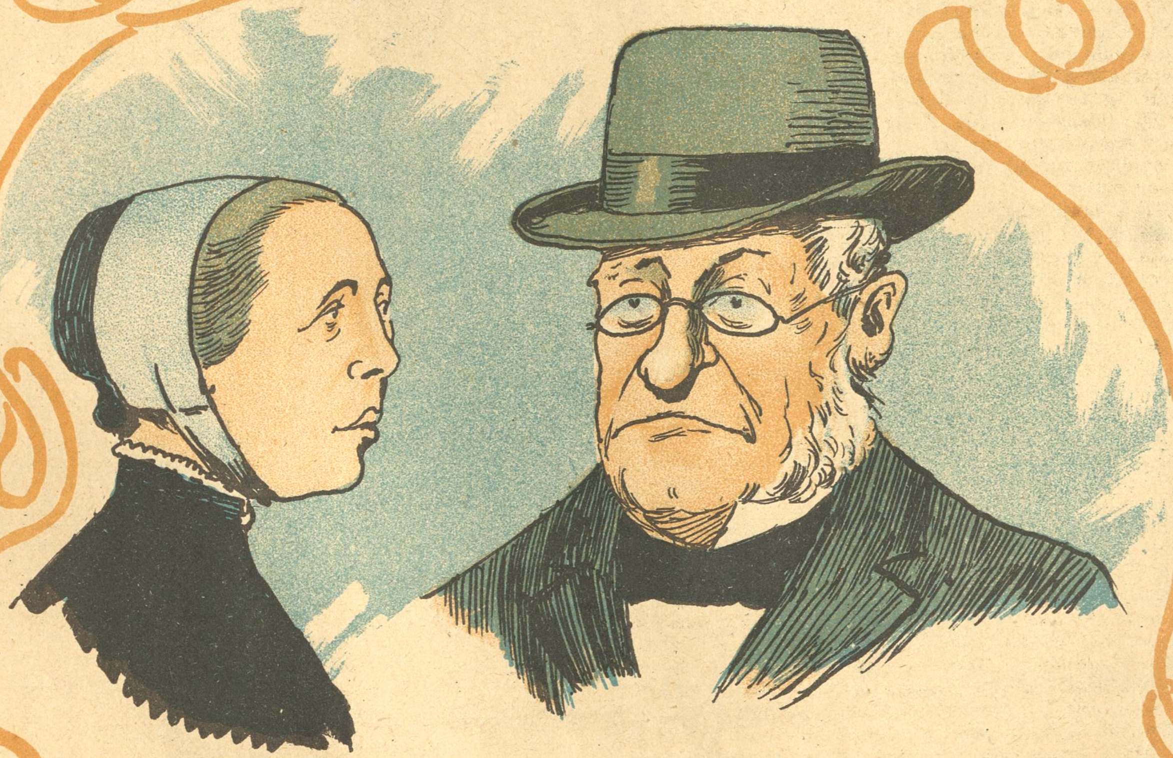

»Hvad for noget, Maren — der staar jo kun en Adresse paa Tavlen? Har der ikke været Bud fra flere Patienter?

— Jo Kors, Hr. Dowtor — hier haar væ't et faaligt Rend den hiele Dau — men da Tavlen var fuld, maatte jeg jo viske hinner rien for at faa Plads til alle de andre! —

Venezuelas danske Gæld.

Humoristisk Skitze af *C. N.*

„Halløj, Du Josesen — har du læst at vi ska ha' en morderli' Hoven Syle te'go,e nere i det Land Venesela?"

„Javel har je' det — det staar der jo i Avisen. — Men hvor ligger forresten det Land Venesela? — Det har je'nte set i min Gemmegrafi."

„Inte det? — Ja, saa maa jeg sige Dig Josesen, at Du har læst'n mej—et dorli, for er der noget Land, der staar rosende omtalt i Gemmegrafien, saa er'et vel nok Venesela." —

"Hva' Fa'en sku' di rose den for? — Det ku' je' s'gu nok li' og vide."

„Naada, den var ellers go' — inte rose det Land. Er det maaske inte rosværdigt at et Land som Venesela, der er fuld a' alleslags usevelliserede Mennesker, He'-ninger og Sulukafferter, har kunnet hitte helt herop te' Danmark, og sla' vos for saadan en Bunke Mønt? Det kalder je, s'gu da ellers al Heden og Ære værd."

„Naa, ja saagu — set fra den Ende ka' Sagen jo ha' sin Rimelighed, men je' ka'nte forstaa hvordan di dov har baaren sig ad med det." — Men det staar vel inte omtalt i Gemmegraflen?"

„Nej, Du — det gør'et inte — den Sag hører inte hjemme i Gemmegrafien — der maa vi søje paa Landkortet. — Hej, Du Kressesen! — Værtshus! — Har Du 'nte et Landkort, Du ka' lone vos et Øjeblik — vi sku' netop til og afgøre en Stridighed po Gemmegrafiens Omraade? — Naa — Du holder inte den Slags — nej, det vil jeg tro — men kalde Dig prevelligeret Gæs'giver, det vil Du alligevel. — Men ligemejet ogsaa med det — jeg har det hele her i Hovedet, og kan lægge det ud for Dig, naarsomhelst Du forlanger det. Jeg har sæl Landkortet hjemme og har stoderet den Sag fra Begyndelsen a' — Naar Du altsaa vil vide, hvad Grunden er, til at disse herre Veneselanere ku' ta' og klodse saatten en Bunke Syle ved os, saa ka' det hele siges med di tre Ord: „— *di ha'de Tavet.*"

„Hva' ha,de di."

„*Tavet!* — Ta—vet, ha'de di — Veneselanerne."

„Javel, Tavet ha'de di — Venesel . . . . men je' forstaar spilleme alligevel inte rigtig . . ."

„Nej, Josesen, det gør Du 'nte — medmindre jeg forklarer og lægger det ud for Dig efter de forhaandenværende Omstændigheder. — Ser Du altsaa — disse herre Veneselanere ha'de engang di var i Knibe, valgt dem en Præsendent til deres Konge — immellem os sagt Josesen — en forbandet dyr Fornøjelse — og derfor var jo ogsaa suksomsives Statskassen bleven tom. — Hvad di har at gøre — di gaar straks op til Præsendenten og siger som det var, og lader tillige et Par Ord falde om, at nu var det hans Tur at skaffe Mønt. — „Hvor sku' je' ta' dem fra," svarte han lisaa studs, for han vidste med sig sæl fra tidligere Da'e, at hans Underskrift inte var mange Knapper værd — Ja; det maa Du s'gu sæl om," kom det fra en af Ministrene, en gammel graaskallet General — ja, for der ovre har di osse Ministre — den Post er meget eftertragtet hele Verden rundt. „La' vos hellere faa Landkortet frem," er der saa en af di fornuftigste imellem dem der siger, og hans Raad blev lydt. — Di faa altsaa Landkortet halet frem, og ham den gamle graaskallede Generalminister peger først paa Tyskland. „Nix", siger Præsendenten, „den hopper vi s'gu'nte paa, — Tyskerne er noget fattigt Rak, der har nok i at forsørre dem sæl, og desuden er jeg ikke det tyske Sprog fuldkommen mægtig. Nej, la' vos hellere" — og saa sætter han sin Tommelfinger lige midt i Sjælland — og nikker saadan betydningsfuldt hen til de andre. — „Ja, Du siger s'gu noget, sa' saa Generalen, „der maa vi absolut kunne faa dem. — Ta' saa hellere og stik derop med det samme — saa stiller vi et Krigsskib te' Din Raadighed." — „Det ska' je'," sa' Præsendenten, — „Sjælland, det er et Sted, der er værdt at komme, for der ka' man vente sig en anstændig Modtagelse. — Jeg har vaaren der engang før i mine yngre Da'e og ved, at je' vil træffe Gentlemænder deroppe, som ikke er bange for og gi en Skylle, naar di ser et fremmed Menneske hos sig. — „Ja, saa la' vi gaa med de'," sa' di andre, og saa var det Menisteriumsraad sluttet. Præsendenten kom herop i god Behold — fik ogsaa Mønten, men om det var paa en Veksel. eller paa et simpelt Gældsbevis — det maa je'nte sige — for det staar der inte noget om paa mit Landkort. — Det omtales ikke. — Ved den Slags deplematiske Translaksjoner i Fenanssagerne holdes der altid en vis Gedulthed. — For at ingen ska' vide det, — forstaar Du —.

Ja nu ved Du hele Beskeden, min kære Josesen, og skulde der en anden Gang være en Genstand, som Du ikke kan finde i Gemmegrafien, saa kom Du bare trøstig til mig — nu ved Du at jeg kender mit Landkort —."

Med Ondt skal Ondt fordrives.

Hos en Barbèr
kom der en Dag en Officer.
„Værs'go' tag Plads," Barbéren Herren bød,
tilfreds fordi han saadan Ære nød.
Han satte sig for at barbéret blive,
idet han spurgte: „Har De skarpe Knive,
barbér mig saa; men dersom De mig skær',
saa skyder jeg Dem straks med denne her!"
Og frem han en Revolver trak;
men straks derpaa han den i Lommen stak.
Barbéren tænkte: „Jeg maatte være gal,
om jeg barbérede en saadan Ka'l;
man bør jo ej sig selv udsætte
for Overfald af en vanvittig Fyr,
og blive nedskudt som et Dyr,
for at han kan sin Blodtørst mætte."
Her tog han Mod til sig og sagde:
„Om end De Tusind Kroner her erlagde,
saa vil jeg ikke Livet resikere,
ved den velbaarne Herre at barbere."
„Vil De?" han spurgte saa mod Svenden vendt;
men denne var straks ud ad Døren rendt.
„Ja, tør min Mester ikke, og Svenden heller ej,
saa er der en, som tør, og det er mig!"

Og frem af Krogen sprang en femtenaarig Purk,
som straks indsæbede den gallaklædte Skurk,
og ham med største Sikkerhed renskrabed,
foruden ombemældte Rifter laved.
„Sig mig Du Knøs", den gale Mand vedblev,
„hvad Fanden mon Dig til den Frækhed drev?"
„Jo, hvis jeg havde Dem med Kniven saaret,
var Deres Hals straks bleven overskaaret!"
Den Officer
kom ikke oftere til den Barbér.

Skræderens Risiko.

Det var en Aften i gamle Dage, at en hel Del Haandværksmestre sad paa Lavshuset, gemytligt passiarende og nippende til Krofa'rs Øl.

Tilsidst faldt Talen paa, hvem af dem der udsattes for den største Risiko under sin daglige Dont. — Man kunde ikke blive enige, og udvalgte derfor en Mand, som sammen med Krofa'r — (der betragtedes som upartisk) — skulde fælde en Dom i Sagen.

En efter anden traadte frem og anførte hvorfor netop han mente, at han var mest udsat for Fare. Smeden fremviste svære Brandsaar, ja endog et blindt Øje, som han havde erhvervet sig under sit Arbejde, Tømreren manglede en Finger, som han af Vanvare havde hugget af, og saaledes fremkom enhver med sin Skavank. —

Omsider kom Turen til den tilstedeværende Skræder, som var en lille Mand, men klog og betænksom, og da han havde sundet sig lidt, sagde han rolig: „Jeg kan se paa Eders Ansigter, I gode Mestre og Venner, at I ikke tror der findes nogen Risiko for en Skrædder — og dog siger jeg Jer, at netop han bærer den største. — Thi," vedblev han noget højere for at overdøve de andres Indvendinger, „maa ikke han sidde hjemme hos Konen den ganske Dag?" — Der blev et Øjebliks Stilhed i Kredsen, thi enhver tænkte sit om den Sag, og desuden vidste de Alle, at den lille Skrædders Kone var en særdeles haandfast Kvinde med et overmaade hastigt Sind. Men da tog Skomageren tilorde og sagde, at i saafald kunde han ligesaagodt tilkomme Prisen, eftersom han ogsaa sad hjemme hele Dagen.

Et fint Smil spillede om Skræderens Læber, og han udbrød: „Javel Hansen, men Du kan tumle Din Madamme — det kan jeg ikke." — Under stormende Latter og Bifaldsraab blev Skræderen enstemmigt tilkendt Prisen der bestod af gratis Øl hele Aftenen.

Ugen der gik!

Mel.: Naar man faar lidt godt at drikke.

SAA fik Valgets Dag en Ende,
glade var de Højresvende,
man til Møde saa dem rende,
store Festblus lod man tænde,
Fred'rik straaled' tyk og fed,
Fyren badet var i Sved,
stak til *H. P. Ørum* ned:
»Du, der fik de s'gu Besked!

»Tænk Dig Ørum, vi kan knalde
Socialisterne, dem alle,
vi skal frem og de skal falde —
lad os gaa til Basseralle,
Hansen, Howitz, Møller, Kock
møder vi hos Wittmack nok,
Andersen skal være Blok,
han er en gemytlig Sok!«

Kors bevar's, det blev et Gilde,
Højres Børn blev ellevilde,
Glædens Taarer saa man trille,
Barber *Knuth* fik næsten Dille,
og *Witzansky* var saa fro,
Fred'rik han om Livet to',
men *Alberti* sov i Ro,
saadan Valgdag den er go'!

Naar mod Vaar det atter lakker,
vogt jer da, I fine Frakker,
efter sligt Postyr man bakker,
Tømmermænd, ja vel, jeg takker!
Derfor op, Du fjerde Stand,
vis dem, at Du sejre kan,
for i dette Høkerland
er du kun en Fremskridtsmand!

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Pest-Byen.

I Odense er der udbrudt en heftig økonomisk Krig, hvorunder Handel og Haandværk ødelægges. Frem af Ødelæggelsen groer Masseprocesserne frodigt, indtil en socialdemokratisk Luftning paa den kommende Valgdag atter renser Byen. —

Nr. 14.

Ravnen

Søndag d. 5. April

1903

Hr. Madsen-Mygdal vender som bekendt altid den tunge Ende nedad. *P. G. C. Jensen*, Landsthinget.

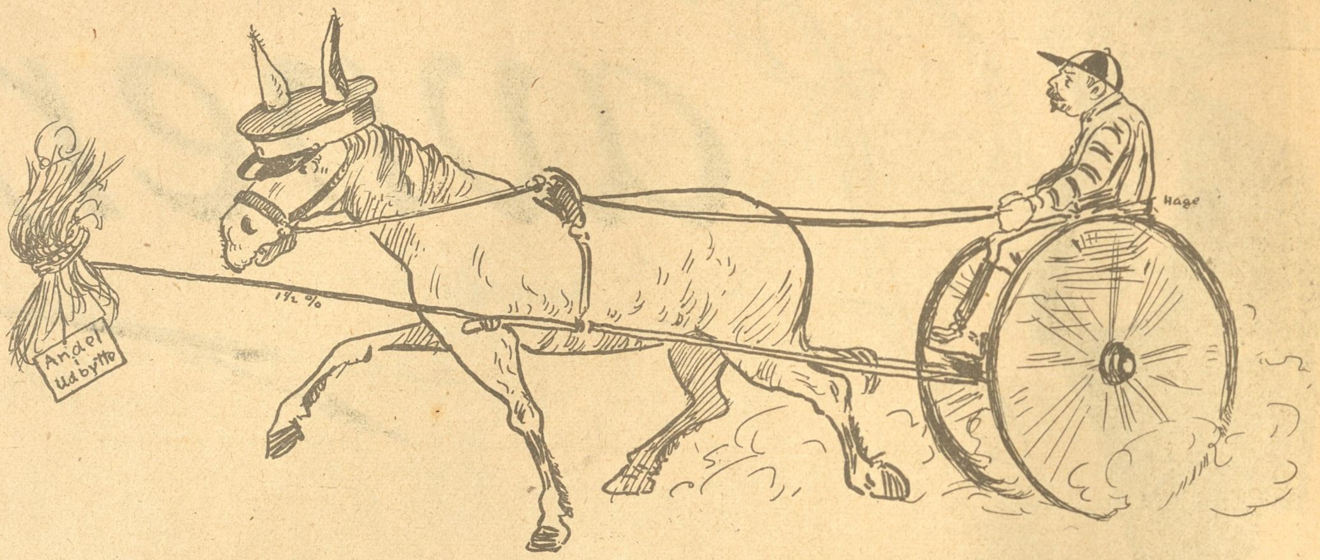

Statsbanefunktionærerne skal have Andel i Statsbanernes Udbytte, efter at Staten har faaet $1\frac{1}{2}$ pCt.

Hm! Det er godt at have noget tilgode.

Kejserens Besøg.

Jensen: Naa, Kristoffer, skal vi saa ikke se om vi kan bore os ud af Trængslen og komme hen paa et Sted, hvor man idet mindste kan faa Plads til at rulle lidt med Øjnene, for mine Øjne er blevne helt stive af at stirre i to stive Timer efter Kejseren. Endelig kom han, Gud ske Lov, og jeg fik da lidt at se af hans ene Øre, og det er jeg godt fornøjet med! Vil Du se ham i hele Ansigtet, saa kan Du se om Du kan komme hen i en anden Gade. Nej, det var det, jeg sa'e, vi skulde have gaaet hen paa Kongens Nytorv og lejet et Vindue i Højgaards Pensionat; der var Plads nok, efter at Anmelderne havde gjort Reumert gal i Hovedet og faaet ham til at jage alle Pensionærerne ud, saa de nu maa blande sig med Gadens Børn. Ved Du, hvad der har undret mig, Kristoffer? Nu har jeg gaaet et Par Timer om mellem den Folkemængde, der vil se Kejseren — naar jeg siger gaaet omkring, saa mener jeg egentlig, at jeg er bleven flyttet som en Skakbrik et lille Stykke ad Gangen, en har sparket mig i Hælene, en anden traadt mig over Tæerne og en tredie gjort Forsøg paa at spille Fodbold med mig, ved at give mig et saadant Spark, at jeg Pokkers gærne vilde have faret langt bort, hvis der bare havde været Plads til det — nej, det var det, jeg vilde sige, mens jeg har siddet helt indeklemt i Massen og stirret efter Kejseren, saa har jeg lagt Mærke til, at der her i Byen ikke er saa faa Folk, der endnu ikke har et eneste lille Kors eller et eller andet Ordenstegn; hvordan Pokker kan de slippe fri for dem, da der bliver uddelt saa mange! Der er ganske vist nogen, der taget en hel Del, saa er det vel *det*, der hjælper! Ved du, hvad jeg ogsaa tænker paa, Kristoffer? Kejseren maa da kunne se, at der ikke boer saa faa Folk i København, siden der alene er en saadan Mængde, der ikke har andet at bestille end stille sig op for at se paa ham — eller maaske tror han, at det er bare Arbejdsløse! — Hvad er det nu, de raaber Hurra for der henne? Er det Kejseren, der kommer? Kommer han først nu? Saa var det slet ikke hans Øre, jeg saa før? Vil Du saa bare gøre lidt Plads, Kristoffer, saa jeg kan komme til at se hele Kejseren!

Eins Bier.

— Min Frøken, det forekommer mig, at jeg keder Dem, De hører slet ikke paa mig! Det er vist bedre, jeg gaar!

— Aa, bliv bare — jeg keder mig ogsaa, naar De *ikke* er her!

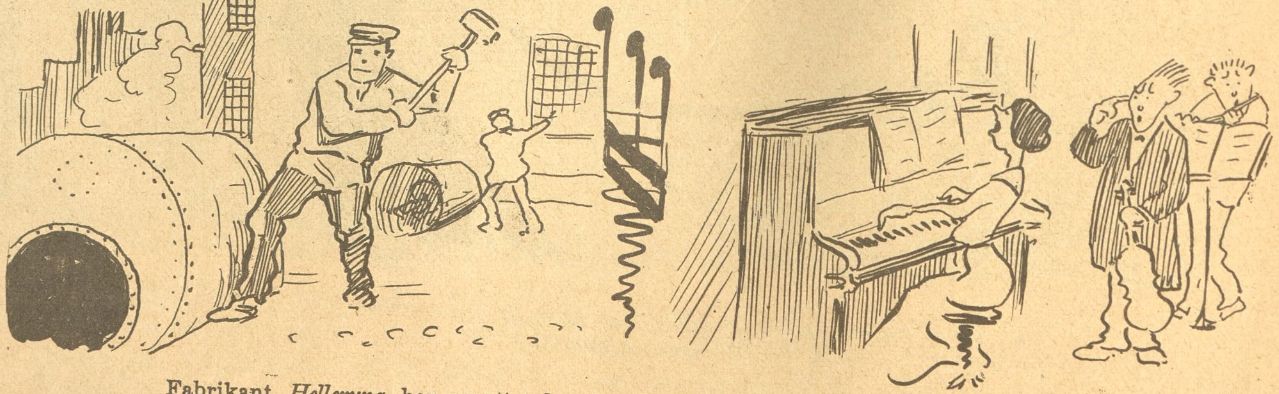

Fabrikant *Hellerung* har maattet betale 200 Kr. i Mulkt, fordi hans Musik ikke stemte med Konservatoriets. Han vil herefter lade en Stemmer dirigere Hammerslagene.

I Vaar.

Der fødes vel tusinde Haab i Vaar,
de fødes med Liv og Længsel,
de næres saa trygt, og saa langt de naar,
helt ind i det mørkeste Fængsel.
Som Barnets Haab er en Feriegaard,
er Faders og Moders om bedre Kaar,
hvor ikke de mangler til Føden
— de tænker paa Vinternøden:
i Vinterens Armod jeg fik min Daab,
og „Venner“ viste mig Ryggen,
nu kommer Vaaren paany med Haab
om Lyset, Livet og Lykken.

Der fødes et fattigt Haab i Vaar
derhjemme i Syerskens Stue,
hun smiler dertil, mens Naalen gaar:
til næste Aar er jeg Frue!
saa strør hun lidt rødt paa den blege Kind
og haaber, at Solen og Vaarens Vind
vil venligst sørge for Resten
— og tænker imens paa Præsten.
Og Svenden, der gaar mod det fjerne Land
med alt, hvad han ejer, i Haanden,
han tror paa et Guldland bag fremmede Strand
— og bygger Kasteller i Aanden.

Der fødes saa mangt et Haab i Vaar,
der blegner, før Sommeren svinder,
for Barnet saa tit ingen Feriegaard,
og Piger fik blegere Kinder,
og Bordet blev tomt, som det var det før,
og Panden rynket og Armen tør,
og Svenden fandt ikke Landet,
hvor Guldet voksed i Sandet.—
Og dog har vi Ret til et Haab i Vaar,
naar Solen og Grøden kommer,
vi kender det Tegn, og vi ved, at det gaar
mod den rige, den herlige Sommer.

Lad fødes de mange Haab i Vaar,
de Haab for Dagen og Livet,
de bringer kun fattige Banesaar
for Vrøvlet og Kævlet og Kivet;
et Haab jeg kender et Maal saa højt,
og det kommer slet intet slapt eller sløjt,
for det bringer Lykken til alle.
— for det skal *mit* Jagthorn gjalde,
Det kaster en Glans saa fakkelfin
ud over vort Liv og Færden,
det rummes i dette: at Din og min
er hele den dejlige Verden!

Hvorfor svulmer Weichselfloden?

Paa en større københavnsk Kafé skete for nogen Tid siden en morsom, lille Episode.

Det var lige efter Theatrenes Lukketid, saa Lokalerne var fyldte til sidste Plads. En kendeligt anløben Herre, der netop var kommen ind, saa sig derfor forgæves om til alle Sider. Pludselig klarede hans Ansigt synlig op.

Han styrede lige hen mod en ung Mand, der i Fred og Ro, sad og nød en Kop The med Franskbrød, stillede sig lige foran ham og sagde med mildt bebrejdende Stemme: „Hvorfor svulmer Weichselfloden —?“

Den unge Mand slog i lutter Forfjamskelse Knæk paa sin umaadelig høje Flip og stirrede betaget op paa Manden. Denne gentog sit Spørgsmaal, kun var Røsten bleven dybere, mere sørgmodig og gravalvorlig: „Hvorfor — svulmer — Weichselfloden —?“

De omkringstaaende vare blevne opmærksomme og syntes at more sig over Spasen. Men den unge Mand blev ganske naturligt mere og mere uhyggelig til Mode, ude af Stand, som han var, til at give en tilfredsstillende Løsning paa Fænomenet. Mu tabte den anden ogsaa Taalmodigheden. Han skreg ham ing i Øret: „Hvorfor Satan svulmer Weichselfloden?“

Det var for meget! Ud stak den unge Mand, alt hvad Remmer og Tøj kunde holde, mens den videbegærli e Herre indtog hans Plads og forlangte ganske roligt en Sjus!

Forslag til Forligsprøve.

Dr. Joh. Boch skriver forleden Aften i Berlingeren, at et voksent Menneske højst maa nyde saameget Alkohol, som indeholdes i to halve Flasker Baiersk Øl — hver Dag. Ja' det kan være meget godt! Men hvormeget maa man saa drikke om Natten? Maaske vi kunde opnaa et Kompomis med Manden.

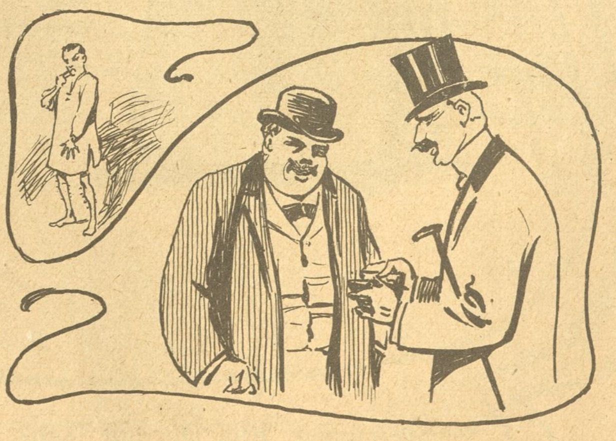

— Det er svært, som Du altid er ved Muffen sidst paa Maaneden.

— Ja, jeg blotter mig aldrig saa meget, at jeg skal staa og blive forlegen. —

Geografi.

Lærerinden: Kan Du, lille Anna, sige mig noget om Lemvig?
Anna: (tier)
Marie: Maa jeg, Frøken!
Lærerinden: Værs'god, lille Marie. Hvad ved Du om Lemvig?
Marie: Der er vores Pige fra. —

„ — Der skal Du s'gu se. Nu har Jensen faaet sig en ny Taske!"

Spøgelsehaanden.

Sent om Aftenen naaede jeg træt og tilstøvet til Købstaden.

Byen ejede kun et Gæstgiversted, som til Gengæld bar det stolte Navn: Hotel „Kongen af Babylon.“

I gamle Dage havde Kroens Bygninger været en Slags Forport til et Graabrødrekloster, idet man først skulde passere gennem dem for at naa ind i Klosterets hemmelighedsfulde Gange og Celler med de mer eller mindre hemmeligsfulde Munke; thi i de Dage spurgtes det vidt og bredt, at der gik Ting i Svang bag de skumle Mure, som ikke taalte Dagens Lys.

Klostret sank i Grus og tilbage fandtes nu kun Herberget for de Vejfarende, som havde søgt Vederkvægelse hos Graabrødrene, og dette Herberge var bleven beskyttet mod Tidens Tand, saa at det endnu fire Aarhundreder efter kunde opfylde sin Bestemmelse.

Paa denne Aften søgte jeg altsaa Ly i Hotel „Kongen af Babylon og fik anvist et Værelse i den ene Gavl.

Det var et stort, et uhyggeligt stort Kammer med nøgne Egetræsbjælker tværs over Loftet, høje udskaarne Paneler og en mægtig Himmelseng med Løvefødder og fantastiske Figurer paa Fodstykket, medens Søjlerne var prydede med allegoriske Skikkelser, hvis Hoveder ligesaa godt kunde have passet til Djævle som til Engle.

De svære Tæpper omkring Hovedenden bidrog ogsaa mægtigt til at føre Tanken hen paa Biskop Absalons eller Dronning Dagmars historiske Sengesteder.

Vinduerne næsten skjultes af tykke mørke Gardiner. der vejede tungt i Haanden, som det Guld, de engang i Tidernes Morgen havde kostet.

Alt i alt virkede Omgivelserne saa stærkt paa min Fantasi, at hvad jeg havde læst om Middelalderens Røverborge og skumle Genfærd samlede sig som Myriader af Smaatrolle om min af Træthed forvirrede Hjærne, saa at det forekom mig, som om et Spøgelse tittede frem fra hver Krog, som om hemmelighedsfulde Paneldøre knirkede paa rustne Hængsler og aabnedes snart her, snart der, hvor jeg vendte Ryggen til, alt medens Lyset fra Stagen paa Bordet gjorde min egen Skygge til noget overnaturligt, der truende hævede sig op over mig.

Jeg slukkede Lyset og gik i Seng, idet jeg dog først anbragte min Revolver ved min højre Side.

Og snart sov jeg ind.

Pludselig vaagnede jeg og følte en kold Luftstrøm gennem Kammeret. I det samme slog et Uhr 12 drønende Slag og forkyndte Midnatstimen.

Jeg havde en Følelse, som om jeg ikke var alene, og ligesom Maanen kastede sit Skær ind gennem de gammeldags, blyindfattede Ruder, saa jeg paa Væggen ligeoverfor Fodenden af min Seng en fantastisk Skygge, der syntes at vugge sig frem og tilbage i regelmæssige Svingninger.

Der maatte være et Væsen, der skjulte sig foran Fodenden af min Seng, som jeg ikke kunde se, men som ikke desto mindre var der.

Angstens Sved perlede paa min Pande, medens mit Blik fæstede sig som fortryllet paa Skyggen af det spøgelseagtige Væsen, der syntes at synke langsomt ned mod Gulvet, indtil det tilsidst forsvandt — og i samme Øjeblik gled Maanelyset henover Sengen og viste mig Omridsene af fem Fingre, der ligesom klamrede sig fast til Kanten af min Sengs Fodende.

Følelsen af, at Faren nærmede sig, fik mit Mod til vende tilbage. — Forsigtig greb jeg min Revolver, sigtede omhyggeligt og med forbavsende Koldblodighed paa den hemmelighedsfulde Haand og — fyrede.

Skuddet fremkaldte et frygteligt Drøn i Nattens Stilhed, men endnu frygteligere lød mit vilde Smertenshyl, idet jeg rasende kylede Skyderen hen i den anden Ende af Kammeret.

Jeg havde bortskudt to af mine bedste Tæer!

Det var dem, der ragede opover Sengekanten og i Maaneskinnet aftegnede sig som fem Fingre.

Siden den Tid tror jeg ikke mere paa Spøgelser.

De fem Fingre.

Vise fra den politiske Børnesangbog.

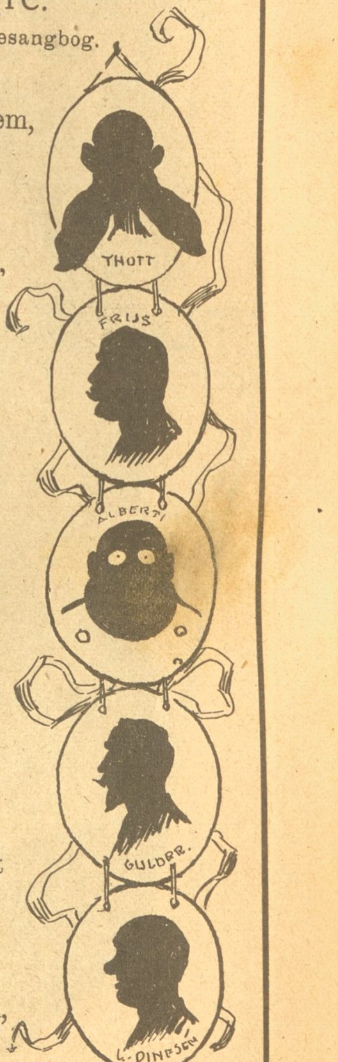

SØSKENDE vi kender fem,
Held om vi ej kendte dem,
ved hinandens Side sat
hli'r de Højres nye Stat.

Tommel-*Thott* er Patriark,
vakkelvorn og dreven Knark,
Vært og Alderspræsident,
ellers ikke stort bevendt.

Slikkepot er *Frijs'* Natur,
han er stadigvæk paa Lur,
han er Pegepind med mer',
og hans Valgsprog: „Alliér!“

Langemand *Albertis* Krop
højst i Klyngen rækker op,
nys som Valgretssnyder drog
han til Felts i „Dannebrog“.

Guldbrandsen er Redaktør,
det har han nok været før,
om hans Fortid tier Sang,
ellers Visen blev for lang.

Lille *Dines* Spillemand,
ikke meget evner han,
Lars han fylder ud saa smaat
som en sølle Askepot.

Alle fem i Silhuet
er en rigtig sød Buket:
„Vil du Valgret ha', min Ven,
kig da i Vejviseren“.

— Hils Fa'er og Mo'er og sig Tak! Men hvad Tid paa Onsdag Aften skal vi komme?

— Det ved jeg ikke! Mo'er sa'e bare: Gid den Historie var vel overstaaet!

Ugen der gik!

Mel.: Nu kan man blive giftet.

Nu kan man blive vasket
paa finsk og russisk i vor Stad,
og er man tyk og lasket,
saa er der Svedebad.
Og man kan faa Massage,
si sa sage,
samt morderlig Kurage
plus Stjærneøl fra Fad.

Det Bad bli'r søgt af flere,
som trænger til en renset Hud,
Alberti saas marschere
forleden Dag derud,
han vilde af med Fedtet,
fi fa Fedtet,
der er ej meget ve' det,
han sku' ha' Skrub, den Stud.

Christoffer Hage lider
af *Podagra finansia,*
et Folkebad til Tider
vil Ekscellencen ta',
men naar det rigtig gælder,
gi ga gælder,
et Luksusbad han heller
i Brænd'vinsskat vil ha'.

Vor Krigsminister *Madsen,*
hvis Mave aldrig er i Ro,
skal ind i Svedekassen —
den Kur skal være go';
lidt dyrere det bliver,
bli bla bliver,
men ekstra Sødmælk giver
nok lille Zahles Ko.

Før Valget *Poul Rasmusen*
blev sæbet ind og Fodbad fik,
og derpaa under Brusen
som Arbejdsløs han gik.
Nu si'er de nok i Randers,
ri ra Randers:
ja, det var s'gu was anders —
God Morgen, Madam Dick!

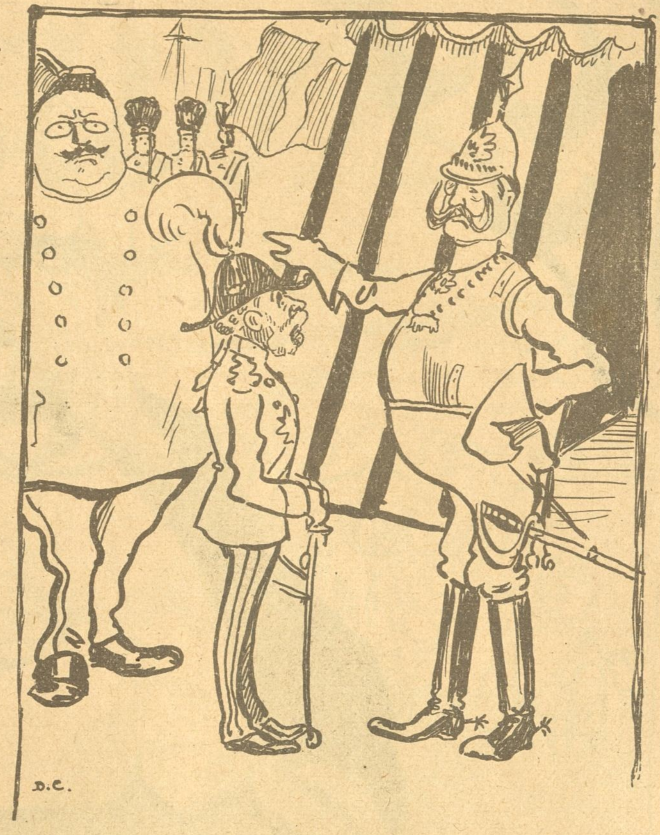

Kejser *Wilhelm:* Donnervetter! Das war ein schønes Grenadier.

Fornærmet. Næ, – det er til at blive rasende over, naar man betænker, hvad Mandfolkene nu til Dags kan finde paa at kalde „Engel"!

Hvad er en Anti-Socialist?

Da vi har modtaget en Mængde Forespørgsler, som vi ikke selv har været i Stand til a' besvare, om hvad en Anti-Socialist og Anti-Socialisme egentlig var, indsendte vi Spørgsmaalet til kemisk Analyse paa Prof. Steins Laboratorium, hvorfra vi nu har modtaget følgende Svar:

Anti-Socialisme indeholder ifølge Analysen:

Frækhed 9 pCt.
Løgn 18 pCt.
Dumhed 73 pCt.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmank **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Secher — Dagen efter Valget.

Det var vel nok os, der sejrede. Nu skal jeg for Resten nok ordne Venstres Papirer! —

Nr. 15.

Ravnen

Søndag d. 12. April

1903

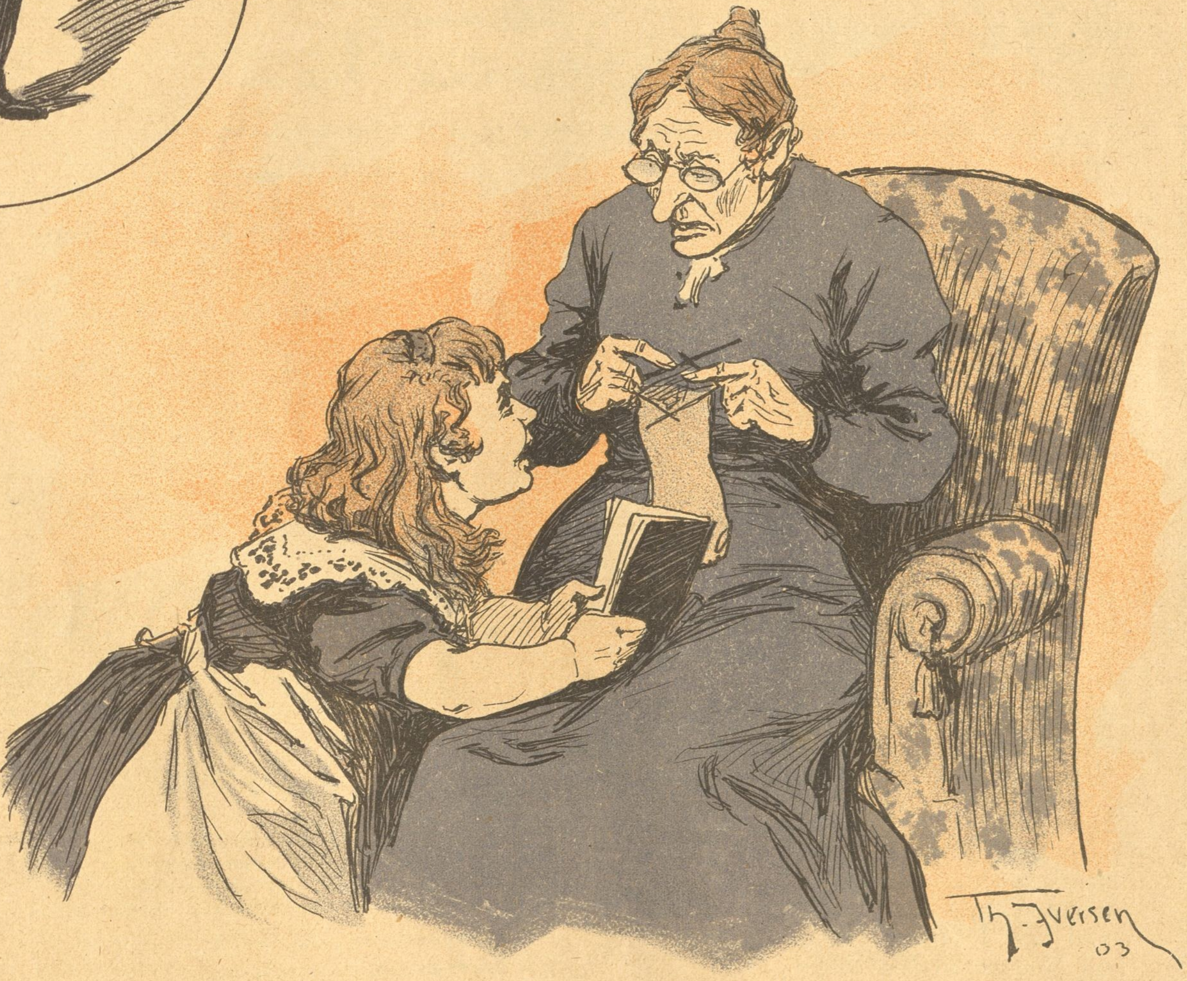

— Og saa fulgtes de To og To ind i Noahs Ark, ikke Tante?
— Jo vist, mit Barn.
— Hvem fulgtes Du med, Tante?

Nu kommer de raske Soldater —

Rid længere fra hinanden! Vi er jo et helt Venstre-Regiment!

Ugen der gik!

Mel.: Og Bonden gik til Smeden.

Og *Madsen* gik til *Zahle*
med Tal og Statistik,
»Hør, De maa Fanden gale
mig gi' Svar, saa det har Skik,
paa *Harald Jensens* Ord,
den Liste her, jeg tror
vil være højst vejledende,
skønt Tal er kedende.«

Og *Zahle* sagde: »S'gærne
jeg skal, det kan De tro,
nok Venstres Ære værne
og bevise *status quo!*«
Og saa tog Zahle fat,
og det gik meget glat;
der var paa fri Bevillinger
spart mange Skillinger.

Men *Harald* sagde værdig:
»Du glemmer nok min Ven,
at vi er ikke færdig
dermed med Bevillingen,
ved Lov I blottet har,
og *Madsen* blottet har,
en Stigen er der, nægt det ej!«
Da dukked Zahle sig.

Saa rulled frem Hr. *Madsen*,
mens *Hage* lytted til,
for han faar s'gu paa Kassen
hver Gang lille Madsen vil,
og Madsen peger paa
os, vi er kun saa smaa
og skatter lidt kun hver især
til Madsens Militær.

Til Randers *Madsen* rejser,
hvis man kan Ritzau tro,
han stolt paa Ryggen knejser
og den lille Zahles Ko,
men hvis Retur han fik
med Ko og Statistik,
er Madsen vistnok gram i Sind
og Ko'n kun Ben og Skind.

I Byraadet.

I en Provinsby har Byraadet besluttet enten at anlægge W. C. eller Tørvemels-Klosetter. Ved det afsluttende Møde erklærer Ingeniøren imidlertid, at W. C. ikke kan anlægges, da der ikke kan skaffes fornødent Afløb.

Borgmesteren: Ja, saa er vi jo nødt til at holde os til Tørvemels-Klosetterne, og jeg vil betragte dem som enstemmigt vedtagne.

Ældre Byraadsmedlem: Nej, tøv lidt! Jeg stemmer imod Tørvemels-Klosetterne, fordi det er noget forbandet Svineri med det Tørvemel. Nu har min Kone og jeg forsøgt med Tørvemel de sidste 14 Dage, men vi holder mere af den gammeldags Manér, saa jeg stemmer for at vi bliver ved at bruge Papir.

Kejser-Leben.

Mel.: Kolumbusvisen

Der var Flag paa hver en Kasse,
da den tyske Kejser kom,
og den store Folkemasse,
som ham modtog, syn's han om.
Med Haanden ud han slog,
peged' op paa Dannebrog,
men han sa', at Rødt og Hvidt saa Fandens til hin-
anden sto'.

Han blev ta'et imod af Kongen,
kørte hjem i hans Karét,
la' sig lidt paa Chaiselongen,
da han Blad'ne havde sét.
Han ga' en Times Kur,
tog sig saa en lille Lur
for derefter gennem Byens bedste Strøg at gaa en Tur.

Først han gik en Tur til Havnen,
som han naaede adræt,
derpaa takkede han »Ravnen«
for et vel udført Portræt.
Kun syn's han ikke om,
at bli' tegnet med en Vom,
der ku' rumme flere Tønder Snavs, hvis den havde
været tom.

Han gik ned i Baltzers Kælder
og forlangt sig en Rund.
og da stegte Frikadeller
ikke passer til hans Mund
fik han et Spisekort
at beslutt' sig faldt ham haardt,
men tilsidst bestemte han sig for en Lob'skows og
gik bort.

Han var ogsaa inviteret
ud paa Stjærnens Bryggeri,
og hvad der blev ham leveret
stak han dristig Næbbet i.
Af fulde Bryst han drak,
lo og klinked' og sa' Tak,
mens han slikked' sig om Munden og et Smæk med
Tungen »smak«.

Naa, om Aftenen paa Slottet
han til Prinsemiddag gik,
og endskøndt han var lidt »snottet«
tog han sig en Lædskedrik.
Han sa' at han var stolt
af det Spræl, han havde voldt,
men om »Kejs'rens nye Klæ'r« ell's minded' Talen,
som han holdt.

Efter Talen arrivered'
»Ruderkonge«, inviter't
og endskønt han sig genered'
saa blev han dog præsenter't.
Og Kejs'ren var saa glad —
de to Fyrster fulgtes ad
og blev »ta't« i Kabinet til et større illustreret Blad.

Tja, saa rejste han da atter,
og han sa'e skam pænt Adjøs,
da der ingen Kongedatter var
gav han Sønnerne et Kys;
og til Kanoners Dump
roed' han en lille Stump.
til han naaed' Skuden, hvor han la' sig rolig paa sin
Gump.

Nu er Byen atter rolig,
men Humøret, det er tyndt,
for saa mangen Mand er dolig
til der viser sig lidt Pynt.
Og Kejseren selv er stødt
— tænk, hans Hjærte helt har blødt
ved at tænke paa, at ingen ham med Fakkeltog har
mødt.

De søde Børn.

En Familie plejer hvert Aar at blive forøget med en Dreng, hvorfor Konen en Gang hvert Aar maa holde Sengen en halv Snes Dage. Imidlertid sker det engang at Konen af *anden Grund* maa holde Sengen nogle Dage. Da der er gaaet 8 Dage siger den ældste seksaarige Søn: Hør Mo'er, hvor Fa'en bliver Drengen af."

Sørgeligt.

— Aa, Madam Jensen, De gør Dem ingen Idé om, hvor skinsyg min Mand er!
— Har han Grund til det?
— Nej — desværre!

Nedbør.

Der er faldet en mild Ordensregn over Danmark. Blandt andet er en enlig Svane blevet Kroneridder.

Naar Faren er ovre, og Fjenden rejst hjem
la'r *Eugen* sine Forposter kækt rykke frem.

Uegennyttig.

— Det gør mig ondt, a' je' immervæk ska' være nød' te aa tampe Dig — Din imfame Æsel!

— Um — gør'et Dem virk'lig ondt, Mester, hæng — saa bare i — —!

Overlegen.

1. *Konfirmand:* Hva' sa' han?
2. *do.:* Han sa' »til Lykke!«
— Du smak ham vel en paa Tæven?
— Næ, je' innorerede han. —

Kejser Wilhelm er rejst og Politidirektøren har derfor tilladt de danske Soldater at indtage deres Plads i Boghandlernes Vinduer.

God Besked.

En Rejsende kom til en Stad;
men ukendt, som han var med Staden,
han raabte an en Dreng paa Gaden,
idet han høflig denne bad,
ham sige hvor Hotellet laa;
han skulde nemlig bo derpaa.
Men Drengen sa'e: „Jeg ved slet ikke,
at i vor By, der et Hotel skal ligge."
Med den Besked
den Rejsende ad Gaden saa gik ned,
mens Drengen i en anden Kant
forsvandt.
Lidt efter kom den samme Dreng tilbage,
for mulig atter Herren at opdage.
Han ogsaa Øje paa ham fik,
og styrtede af Sted i samme Øjeblik.
Den Rejsende stod atter stille,
og spurgte Drengen hvad han vilde.
„Jo," sagde han, „De spurgte før mig sel',
om ikke i vor By der fandtes et Hotel;
men da jeg intet derom kendte,
jeg til min Moder hjem saa rendte.
Hun sagde, at hun heller ikke
ved, i vor By der et Hotel skal ligge."

Lotterigevinsten.

Petersen havde i mange Aar haft en Seddel i Klasselotteriet, det var oven i Købet et helt Lod, for han tænkte som saa: Hvorfor Fanden klatte med det, naar Lykken — det Trevl — endelig engang finder paa at ramme sin Mand, saa bør samme Mand ogsaa have Plads til at tage mod dens Gaver — — Rigtignok løb det efterhaanden op til en stor Sum — det blev jo over 50 Kroner om Aaret — og nu havde han paa det nærmeste spillet i 10 Aar, men aldrig en eneste Gang havde han haft den Fornøjelse at læse sit Numer i Trækningslisten. Derfor havde han imellemstunder sine triste Øjeblikke, — særlig efter 6te Püeknings Slutning — hvor han bandte paa, at det nu skulde være Slut.; men naar Fornyelsesdagen atter kom, optalte han dog altid Pengene i sin Kones Haand, thi hun besørgede Fornyelsen. Hun havde endog Lodsedlen i Forvaring, hun gemte den sikrere end han, der var saa slem til at forlægge slige Smaapapirer. Nummeret huskede han dog meget godt, det var 2 Ettaller og 3 Nuller, og derfor spurgte han heller aldrig efter Sedlen, ja, han havde ikke engang set den, siden den allerførste Dag, da han købte den af en Kammerat paa Værkstedet og straks gav sin Kone den til Opbevaring. Det var dog alligevel Pokkers saa rart, om man en Gang kunde vinde en Slump til at have i Ryggen paa de gamle Dage, thi bemeldte Ryg begyndte allerede at blive noget stiv i Bøsningerne, og lægge en Skilling til Side blev der dog aldrig Raad til.

Nu hændte det sig, at der netop i disse Dage blev tilbudt ham et Levebrød, let og behageligt og saa sikkert, som man i det hele taget kan være paa noget i denne usikre Verden, men, — — ja, for der var et „men" ved det, ovenikøbet et fælt ét — der skulde nemlig stilles en Kaution paa 1000 Kr. For Stillingens Erhvervelse. — Ak ja — det er haardt at være fattig. — Petersen sukkede, men deraf blev det ikke bedre, — han talte med sin Kone og sine Venner derom, men Vennerne havde nok med at klare deres egne Affærer, og Hustruen — naa ja, — gavnede det ikke, saa skadede det heller ikke, de var jo to om at bære Skuffelsen. — — Et lille Haab havde han dog endnu. — Det var lige før 6te Trækning, maaske kunde Lykken være ham huld, nu, da han trængte haardest — en Gang maatte Nummeret da komme ud, — men hvis ikke, — da skulde Fanden og ikke han ofre en Søsling mere paa den Keglebane. — Den sidste Trækningsdag kom, men forgæves spejdede han efter sit Numer paa Listen. — Saa var altsaa den Potte ude og det Haab forbi. — Han sad just hjemme i sin Sofa, med Avisen i Haanden, og saa ørkesløst frem for sig.

Han var ene — hans Kone var gaaet et lille Ærinde i Byen, men nu hørte han hende ved Døren. Det blev ogsaa en Skuffelse for hende, stakkels Grethe — hendes Ryg var ogsaa ved at blive gammel og stiv, hun havde jo trolig staaet ham bi i Kampen for Livet, og taget sin Tørn deraf. Hvordan mon hun vilde tage det. — Nu kom hun, han kunde ligesaagodt sige hende det straks.

„Ja, ser Du, Mutter", begyndte han, „nu maa vi helst slaa Tanken af Hovedet om at faa det godt paa vores gamle Dage, for Nummeret kom da ikke ud, heller den Gang".

„Er Du vis paa det, Petersen?" sagde Konen og saa saa forunderlig polisk ud. Hun tog en lille flad Pakke frem under sit Overstykke og lagde den paa Bordet. Jeg troer nu li'egodt, at Dit Nummer er kommen ud, og for ikke at tage fejl har jeg selv været henne for at hente Gevinsten. — Se nu selv, Du". Og dermed skød hun Pakken hen til ham.

Petersen studsede. Han forstod hende ikke, men begyndte dog saa smaat at løse Pakken op. Indeni laa der henimod 1300 Kroner i ganske nye Sedler. — Petersen sprang op, som om der havde været en Naal i Sædet, han stirrede forbløffet paa hende og raabte endelig:

„Men hvor i Al— hvor har Du faaet alle de Penge fra?" —

„Det er jo din Lotterigevinst, — som jeg siger," vedblev hun, da han endnu saa lige saa forvirret ud.

„Sludder og Vrævl, — mit Nummer er jo slet ikke kommen ud, hvor kan jeg saa vinde? — Op med Papirerne, Mutter, — nu vil jeg vide ren Besked".

„Naa ja ja, — saa skal Du ogsaa faa den, men Din Lotterigevinst er det nu alligevel, endskønt Du aldrig har spillet i Lotteriet".

„Hvad har jeg ikke?" udbrød Manden endnu mere overvældet.

„Nej, Du har saamænd ikke, lille Petersen, ialtfald ikke mere end de allerførste Gange, — for naar du siden-efter gav mig Pengene til Fornyelsen, saa lod jeg det være og satte dem ind i Sparekassen i Stedet for. Nu er der omtrent gaaet 10 Aar siden den Tid, og med Renter og Rentes Rente er Summen løben op til det, Du der sér. — Er Du vred paa mig derfor, — Du ved, jeg har aldrig kunnet lide det Lotterispil, — og jeg har heller aldrig set Held med de Lotteripenge".

Hvad Petersen svarede herpaa, kommer ikke Sagen ved, men der skal dog siges, at 14 Dage efter var Kavtionen betalt og Familien sikker for de gamle Dage. —

Men en Dag, da Petersen atter sad ene hjemme hos sin Kone, kunde han dog alligevel ikke lade være at spørge: „Men hvad vilde Du nu have gjort, Grethe, hvis Sedlen virkelig var kommen ud? Du ved, at jeg er ikke at spøge med til enhver Tid."

„Aa pyt", svarede hun nok saa frejdigt, „den Slags Held hænder ikke saa tit, som spillelystne Folk gaar og bilder sig ind, desuden maatte jeg være en daarlig Kone, om jeg ikke kunde klare den Sag med min egen Mand, selv om han til Tider er en gammel Brumbasse?

Den gode gamle Tid.

Næ, Mutter, Menneskene er altfor ugudelig nu til Dags. Næsten ingen Bryllupper i Kirken, ingen Barnedaab og heller ingen Begravelser vil de nu ha'e Præsten med. — Næ, saa var det noget ganske andet, da *vi* var unge! Naar man dengang havde et eller to Børn, gik man til Præsten og sa'e, „Deres Velærværdighed, nu er det paa Tiden, klap os nu sammen!"

Det værste.

Fruen: Det var nok en stræng Tur i den Varme, Karen?

Vaskekonen: Jøsses ja! Hele Skoven igennem saa jeg ikke et Menneske!

Fruen: Saa var Karen vel bange?

Vaskerkonen: Næ, bange var jeg ikke, men det er rædsomt at skulle holde Mund saa længe!

Slaraffenland.

I Panoptikons Slaraffenland er der et Fængsel, og i det Fængsel har de sat Pjerrot-Larsen; men det er Synd, for Pjerrot-Larsen har ikke gjort noget, af den gode Grund, at Busholm altid selv vil gøre Spillopperne. Vilde de have en i Fængsel, der har sat sig op mod sin Øvrighed, saa kunde de have taget Pastor Ifversen — lige saa godt først som sidst.

Saa er der ingen Fæstning! Det er en Mangel! Der burde i det mindste have været en Vold, hvorpaa vi kunde lægge alle de Kruppske Kanoner, vi nylig har købt. Og Krigsminister Madsen burde gaa paa Volden og vise Kejser Wilhelm de kostbare Kanoner og forklare ham, at dem har vi kun købt for at skyde Salut, naar der kommer en fremmed Fyrste. Saa vilde Kejser Wilhelm le og sige: „Donnervetter, kære Fætter! Jeg kan da begribe, at De ikke køber Kanoner for at skyde *paa* mig, men for at skyde *for* mig, og andet har De vel heller ikke at bruge dem til, med mindre De skulde komme op at slaas med Amerikanerne om de vestindiske Øer. Jeg takker dem for den Opmærksomhed, de viser mig! Det er rart at have en Del gode Kanoner, naar der kommer et fremmed Menneske! Vil De ha'e en rød Ørn?

Det er ogsaa godt nok med den Guldregns-Allé, der er; men mellem Guldregnen burde der vokse Dannebrogskors, Elefanter og Kammerherrenøgler, og enhver skulde have Lov til at gaa hen og plukke lige saa mange, han vilde have. Der burde være to Slags Guldregntræer, ægte og franske, og Blomsterne skulde saaledes være ægte Guld og fransk Guld. For det ægte Guld skulde Christensen Stadil have Lov til at bygge lige saa mange Kirker, han vilde, men i det mindste en i hver Gade, og i hver Kirke skulde der være otte Præster og 16 Klokkere, og Klokkerne skulde have Lov til at vie alle de Brudefolk, som Præsterne ikke vilde vie. Hvad der blev tilbage af det ægte Guld, skulde Agrarerne have. Damerne skulde have det franske Guld til Smykker.

Naar de Par Forbedringer bleve foretagne, saa var der mere Mening i Slaraffenland.

Praktisk.

Brudens Fader (til Frieren, en ung Sagfører): *Kontante* Penge giver jeg ikke min Datter i Medgift, men jeg har nogle Tusind Kroner i usikre Fordringer . . . . dem kan de stævne!

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmank **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

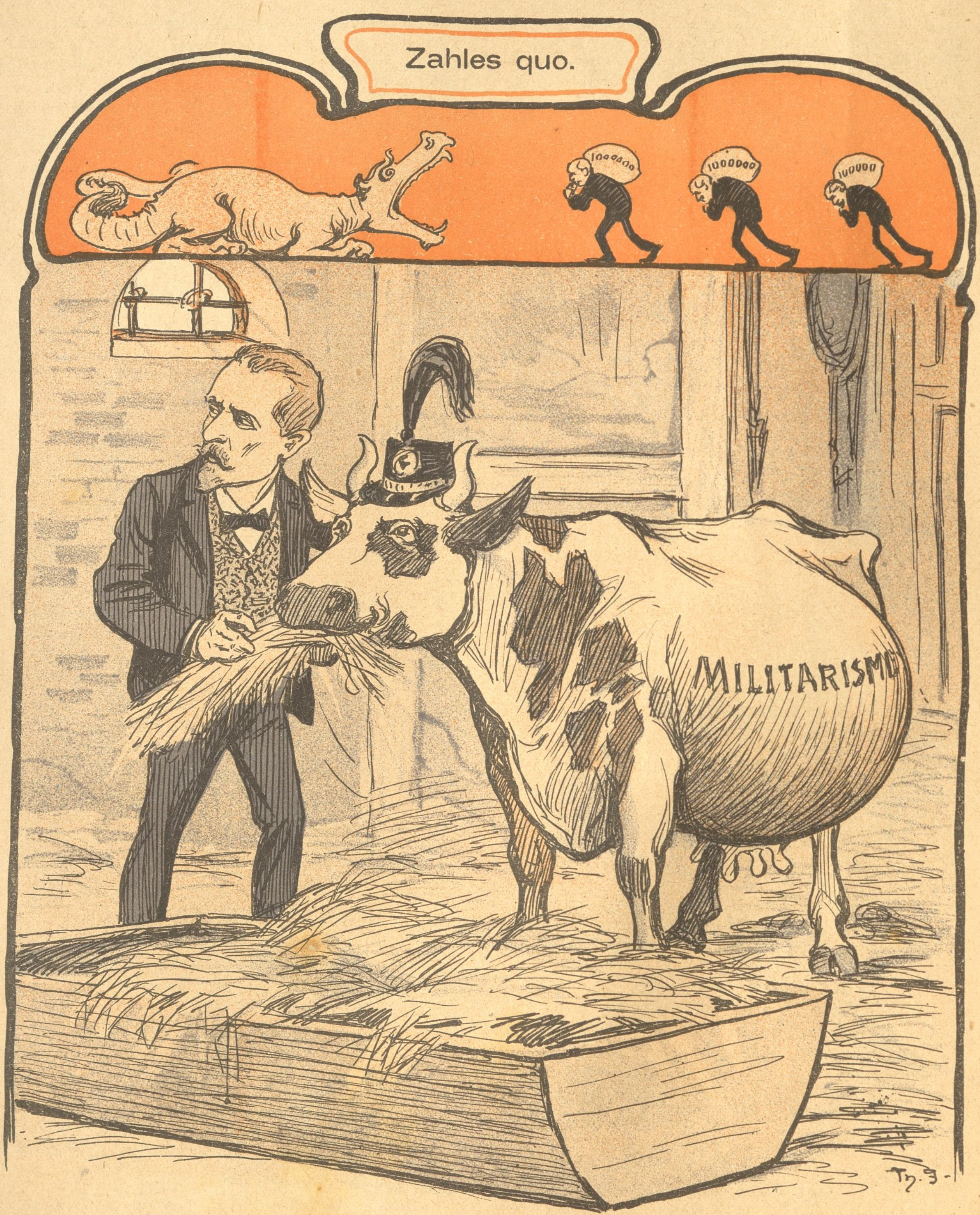

— Se saa, lille Bassemand. Jeg skal nok stikke lidt ekstra Foder til Dig, uden at den slemme Harald Jensen ser det. —

Nr. 16.

Ravnen

Søndag d. 19. April

1903

Moderen: Naar Du er rigtig sød, lille Carl, saa har Fa'r lovet at tage Dig med i Scala i Aften.

Lille Carl (vrisser): Nej, mig vil itte med i »Scala«.

Moderen: Men hvad siger Du, Barn, — hvorfor vil Du dog ikke i »Scala«?

Lille Carl: Far sa'e imorges, at der fik man rigtig Smæk for Skillingen.

Kommandantskabet og Politiet har forbudt Omdeling af et socialistisk Flyveskrift til civile Personer, der *„skulde være“* Soldater. De Godtfolk kunde spare sig Ulejligheden.

Ugen der gik!

Mel.: Min Far han var en Fiskermand.

Alberti var en fiffig Mand
med god Forstand,
ja, tænk, forsand
han blev til Slut Minister,
men Venstre bavde med ham Sjov;
han stod bag *Hages* Skattelov,
som Hartkornsmanden frister,
men er for Smaafolk Klister.

De Venstremænd ej turde kny,
skønt Land og By
fra Mø'n til Thy
kun Loven nødig haver,
Alberti sad med sin Krabask
og Bonden tænker paa sin Mask,
hvori hans Sengsvin snaver
og Guld til Gaarden laver.

Han tjener maaske en Snes Krus
til Hjem og Hus,
den stakkels Lus,
for det sin Ret han sæl'er;
nu griner Greve og Baron,
som soldede og spilled' Jon
og i en vældig Gæld er,
som Rygtet nok fortæller.

Den Skat, vi faar, er noget Skidt,
det si'er jeg frit
og mindes tidt,
hvad *Hørup* os fortalte,
at Store trykker ned de Smaa,
at Stærke vil de Svage slaa,
at Uret Retten kvalte,
det Hørup lumpent kaldte.

Herredsfogden: Hvad Pokker er det for et Spektakkel, der er inde i Arresterne i Dag, Madam Sørensen.

— Aa, det er Kræmmeren, der sidder paa Vand og Brød. Han skælder ud fordi jeg ikke kunde skaffe ham frisk Vienerbrød til hans Kaffe efter Frokosten.

En Udvandring fra Charlottenborg.

Det er Midnat. Klokken slaar 12 paa Garnisonskirke. En Sky trækker bort fra Maanen, der er halvfuld. Den kigger ind ad Charlottenborgs Vindue til den nøgne Dame ved Pachts Baad.

Damen hopper ned paa Gulvet, kigger efter et Par Tøfler, men finder ingen, gaar derefter paa bare Ben gennem Malerisamlingens Sale, nejer for Ernst Bojesen, der smilende rækker hende Haanden, hilser ogsaa paa Biskop Rørdam, der lukker det ene Øje, gaar derefter hen til en Mark, hvorpaa der staar et Kors, som Fru Anna Ancher har malet. Ved den ene Side af Korset knæler en gammel Kone med stort Tørklæde paa, paa den anden Side en ung Dame med ingen Ting paa.

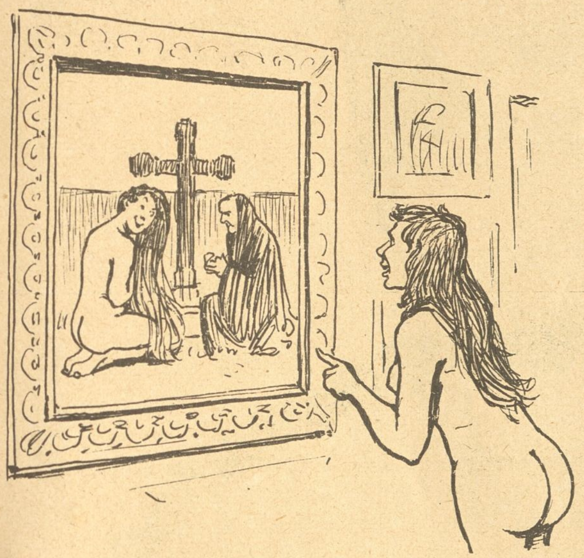

Damen fra Baaden: Hvorfor ligger De her in puris naturalibus?

Damen ved Korset: Jeg sørger.

Damen fra Baaden: Derfor kan man da godt tag e lidt om sig. De ved nok ikke, hvad De udsætter Dem for ved at ligge her? Pastor Dyekjær vil skælde Dem Huden fuld, hvis han kommer forbi og ser Dem. De har nok heller ikke læst de forskrækkede Kvinders Adresse om mere Politi paa Landevejene! Jeg vil raade Dem til at stikke a'; selv den skikkeligste Landpolitibetjent vil anholde Dem naar han finder Dem her.

Damen ved Korset: Hvorfor har De selv ingen Tøj paa?

Damen fra Baaden: Det maa Vorherre og Vilhelm Pacht vide — kanske ogsaa Sophus Michaelis ved det! Tror De, det morer mig at staa som nøgen Model for den forsamlede Menighed? „Kristeligt Dagblad" har allerede givet mig tre Spalter Grovheder og jeg har staaet og frosset, saa baade jeg selv og Luften, der omgav mig, er bleven blaa af Kulde, saadant et Hundevejr vi har haft i Paaskehelligdagene! — Kom, følg med mig, jeg har en Baad liggende i Tivolikanalen, og en Baadfører hvis urene Øje ikke kan vanhellige vor Kyskhed.

Damen ved Korset (rejser sig): Aa, jeg er bleven hel stiv i Knæerne.

Damen fra Baaden: Det tror jeg! Følg bare med! Skal vi tage Eva med? Bertha Dorph har friseret hende og foræret hende et Slør! Jeg kan godt lide at se Eva med Frisure, Vi kan ogsaa tage Jenningers Slavinde med —

Eva lader sig lokke med Udsigten til Sophus Michaels Æbelø, Slavinden løses og Spillemand Marcellus af Garden slaar en Humørmarsch paa Trommen, da de fire Damer drager forbi ham for at gaa ned til Baaden og ro bort med den.

Foraar.

Træd varsomt, Du Søndags-Vandrer,
paa Skovbundens Tæpper bløde!
Der slaar Dig fra spirende grønne Skud
en løfterig Friskhed imøde.

Ud titter fra Blade og Knopper
det Grønne og Gule og Røde
— det stirrer som tusinde nye Haab
den store Verden imøde.

Det bryder og gærer og bryder,
det svulmer af Livslyst og Grøde.
— Maatte dog bare Sommerens Sol
paa sin korte Livsvej det møde.

— Din Kone ser rigtig sød og huslig ud. Kan hun lave Mad?

— Lave Mad —? Ja det kan Du tro hun kan. Det er blot ikke altid, man kan spise den.

Som man raaber —

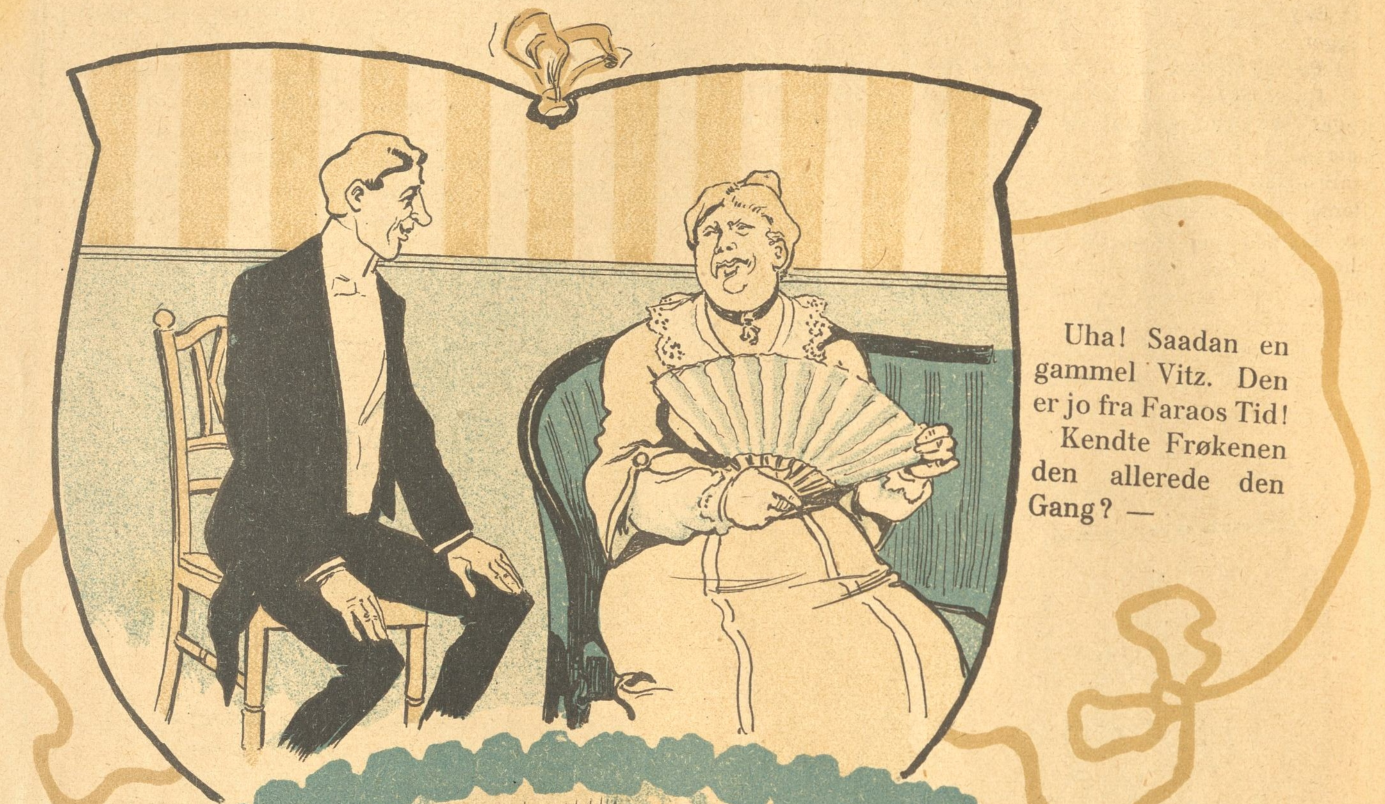

Et Hjærtesuk.

Uf! Hvor jeg kunde lide at gennemgaa noget rigtigt slemt, saadan som Dreyfus — og saa bagefter blive erklæret *uskyldig!*

Gud ved, hvor det er!

Mel.: Vi er vel de fleste endnu. (Sommerrevyen 1897.)

Hr. Madsen, Minister for Kugler og Krudt,
for Bommer og Sprængstof i Flæng,
i Snore paa langs og paa tværs er han skudt,
ja han er skam en sød lille Dreng.
Vort Land staar tilbage med større Granater
jævnfør hans Kanon-Statistik,
en Skyder pr. Mand er nødvendig for Stater,
der sejler i hans Politik,
ja, Rigsdagsmand det sku' Hr. Madsen skam være,
der er Bud om en Militarist
fra Højre og Venstre og Frireaktionære —
ja, Gud ved, hvor han ender til sidst. —

Fornylig havde Byen et Kejserbesøg,
det var stort, det var smukt, det var rart,
man stilled i Kø, ja paa Næsen man røg
for at glo paa hans viksede Bart.
Det Besøg skal betyde saa mangt og saa meget,
der er dem, som tror paa et Nul —
naa, men *Adlerens* Søn er naturligvis steget
i vor Gunst og vort Gods og vort Guld.
Aa, Gud hvor han slog te'en, tog villig til Hatten,
trykked Haanden paa en kendt Socialist,
gik i Kirken om Dagen og til Fester om Natten,
og Gud ved, hvor han endte til sidst.

Se naar man er Greve og Pære man har
— det sidste kan undver's til Nød —
ja saa er man født til at være Agrar-
Politiker i Liv og i Død.
Naa, ingen forstaar sig dog paa Politiken
med saadant et Sving som Grev Friis,
Alberti og Ole og hele Butiken
velkommen og værs'god og spis!
Vil i følges med mig, skal jeg være jer Fører
med lidt Omslag imellem, ja vist;
ja, det Fakultet har skam mange Kulører —
Gud ved hvor det ender til sidst.

Jakob Brandt lille Russer med Hjærte og Haand,
lille Knutski a la Pædogog,
vi kender hans Sjæl og hans russiske Aand
og hans hjærte- aa, vindende Sprog.
Hver Havn og hver By skulde danse til Knutten.
det var netop et Syn for en Brandt, —
saa sagte, saa sagte, kan hænde at Gutten
slaar Panden imod, ikke sandt;
ja, Bægret er fyldt, men vi mangler den Draabe,
der skal være det afgørende: brist!
ja, Russer-Brandt, lad os nu ønske og haabe,
Du maa ende i Sibirien til sidst.

Kejseren af Slaraffenland.

Der var en Kejser, som regerede i et stort Land, som hed Slaraffenland. Han var frygtet af alle sine Undersaatter og elsket af en ringe Procentdel af dem. Denne Kejser havde en udpræget Lyst til at foretage Rejser, og derfor kaldtes han ogsaa i Almindelighed for „Rejsekejseren".

En Nat hændte det ham, at hans nærmeste Overordnede, Vorherre, fortalte ham, at han skulde foretage en Rejse til 56. Breddegrad, til et lille Naboland, fra hvilket hans høje Forfædre havde hugget en god Bid, da han var 5 Aar gammel. Tro mod sin Gud adlød han og bad det lille Lands Konge, om han maatte komme til ham i Besøg. Kongen i det lille Land sagde „Ja", og saa kom „Rejsekejseren." Men hvor forbavset blev han ikke, da han erfarede, at det lille Land slet ikke havde Soldater af Tin og Heste af Træ, saadan som han havde tænkt sig. Næ, baade Soldater og Heste var af Kød og Blod, og Kanonerne af Jærn og ikke af Sukker, som man havde indbildt ham. Da Kejseren var kommen sig af denne første Forskrækkelse og Vildfarelse, vilde han vises rundt i Byen. Den største Sorg for ham var, at han ikke maatte se det lille Lands mange Fæstninger; thi det var jo nærmest det, han kom for. Men det fik jo være. Fra Morgen til Aften fortalte han, at han morede sig i dette Land; men det var vistnok kun Løgn, næh — Sagen var den, at han kedede sig, men holdt gode Miner med slet Spil af Hensyn til, at han jo var det lille Lands Konges Gæst, og saa bød jo simpel Høflighed, at han lod tilfreds. Da nu Kejseren af Slaraffenland havde været der et Par Dage, saa vilde han hjem, men forinden faldt der en lille Skylle af Ordener og Legetøj i Grams. Nogle blev Riddere af den røde Ørn, andre af den sorte. Kroneordenen uddeltes med en mild Haand, men en Orden, hvoraf Kejseren havde 2000 Ø. med af, var „Husordenen". og den uddelte han af et godt Hjærte. Ja, selv hans Skopudsers Kæreste ragede sig en „Husorden" til for Husorden.

Da saa den store Kejser havde sat sig tilstrækkelig ind i dette Lands Militærmysterier, saa rejste han atter tilbage til Slaraffenland, og nu sidder han der den Dag i Dag og venter paa en Lejlighed til at kunne fortælle det lille Land, at det havde været billigere og fornuftigere, om Soldaterne havde været af Tin, Hestene af Træ og Kuglerne af Sukker.

Regnemester Madsen.

Mel.: Træskovalsen (af „Molboerne".)

Ja, De kender vel Hr. Madsen? — Ikke det! Nuvel,
jeg skal fjærne Øjets Skæl,
(grin Dem bare ej ihjæl!):
Det er Danmarks nye Regnemester-Champinon
paa en ganske ny Facon.
— Er han Krigsminister? — Jo!
Ja, og tænk Dem, De maa tro:
Han er Ridder af og Skriverka'l ved Dannebrog.

Til at regne er han nu saa ganske mageløs
— ikke hver en Skoletøs
kan, som han, fortælle løs
op ad Vægge ned ad Stolper, som Ministre skal
med en rædsom Bunke Tal.
Men en Géne er det nu,
og det gør ham trist i Hu,
at han aldrig kan faa Facit rigtig til at due.

Tænk, han havde netop regnet ud reelt og klart
— men nok regnet i en Fart —
alt hvad Landet her har spar't
ved at være, ork ja, ikke nær det villigste,
men saa langt det billigste
med at gi' til Militær
— og nu staar den Stakkel her
og fortæller, at han kun har regnet med vor Hær.

Jamen, det ku' Madsen ha' forklaret ligestraks.
— Naa, en kløgtig Lurifaks
er vel ikke af den Slags,
og det nytter ham forresten ikke heller stort,
for en Bommert har han gjort.
Selv om kun vi *Hæren* ta'r,
saa *Marinen* ligger bar,
er vi dog den *ni'ende* med den Milits, vi har.

Men forøvrigt, lille Madsen, hvis et Stykke skal
regnes ud med store Tal,
som nu nys Du gjor'e, skal
Du et større Kursus ta' i vores smaa Tabel,
Du maa — Gu' bevar me' vel!—
kile paa Tabellen — klem!
Øv din Hjærne! — Den er slem,
naar en Krigsminister ikke tælle kan til fem.

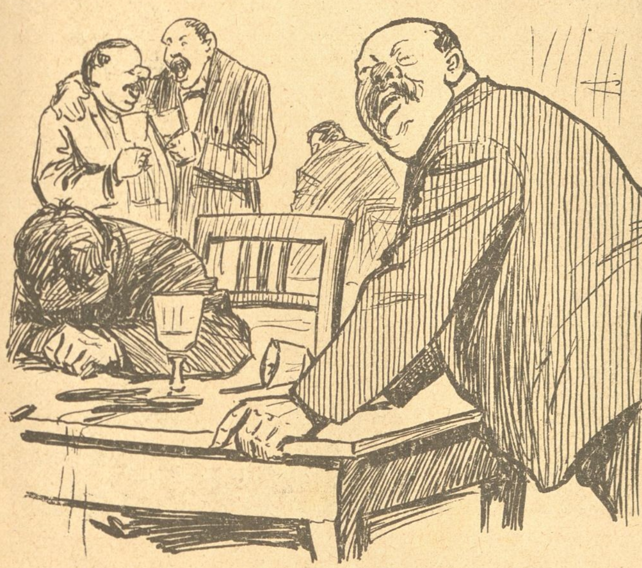

— Hør De der, Vært, dette hersens Bord — hik — maa De s'gu la' gøre i Stand. — Det er jo livsfarligt — hik — at ligge under!

Prof. Torp: Vil De se mine Herrer. Ikke en eneste af dem klager.

En juridisk Forklaring.

(En Bonde, kendelig anløben, kommer ind paa Herredskontoret i en Provinsby. — Ved Pulten nærmest Døren sidder Kontoristen, ved et stort Bord paa den anden Side Herredsfogden, og hans Hustru staar og taler med ham.)

Bonden: Goddav i Stuen.

Herredsfogden (kort): Goddag.

B.: Ja a kommer med en Klaw til æ Heresfow. — Er han hjemm'?

H.: Det er mig. — Hvad er det for en Klage, min gode Mand? — Men fat Dem i Korthed.

B.: Korthed? — Naa ja, saa mælder a, te min Hund har mistet sin Haahl, og den har min Nabos Sow ædt af ham. — Æ ded lowle, Hr. Herresfow?

H.: Hvad er det for en Snak? Hvorledes kan Deres Nabos So komme til at æde Halen af Deres Hund?

B.: Ded kund' han nu saa møj magsle, Hr. Herresfow — for æ Hund stod i Tanker og lovted til en raaden Pøls, som min Kuhn had smidt ud po vor Møtning."

(Fortsættes.)

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Regnskabet opgøres.

Hu ha! Det var en dyr Omgang. Og det vil Deuntzer ha'e, at vi skal gaa til Valg paa.

Nr. 17.

Ravnen

Søndag d. 26. April

1903

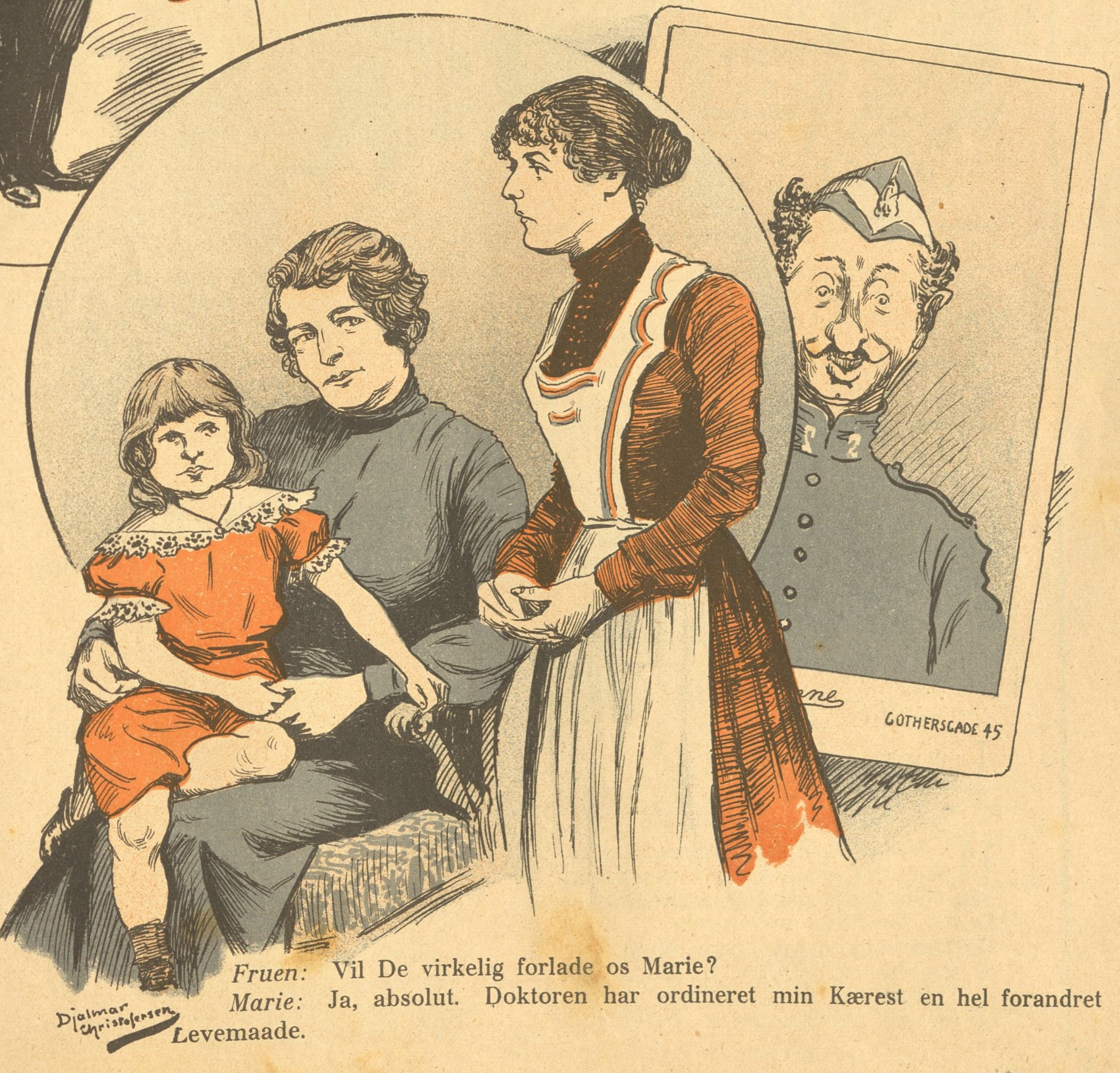

Fruen: Vil De virkelig forlade os Marie?

Marie: Ja, absolut. Doktoren har ordineret min Kærest en hel forandret Levemaade.

Snestormen den 20. April 1903.

(Et Par Spøgefuldheder fra det indesneede Roskilde.)

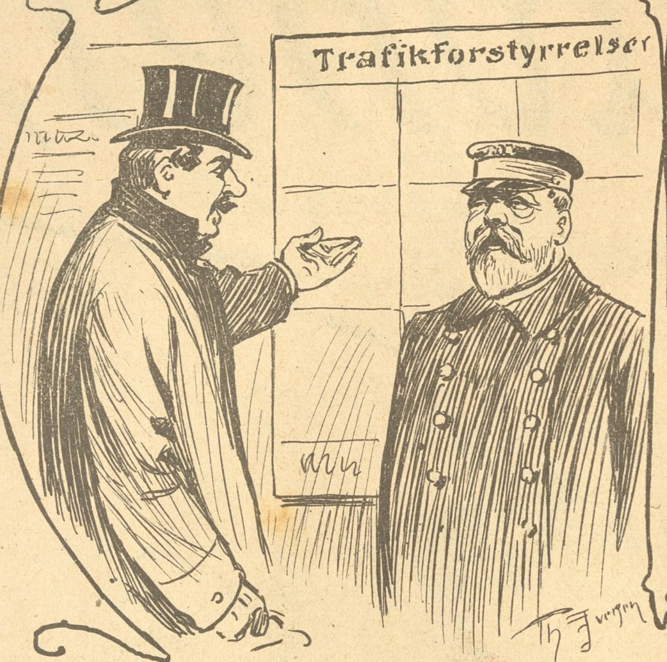

Logik.

Den Rejsende: Hr. Stationsforstander! Der staar jo ikke Spor paa Tavlen der om *Trafikforstyrrelser! Hvorfor* gør der ikke det?

Stationsforstanderen: Fordi der ikke er nogen *Trafik!*

De er sure, sagde Ræven — —

— Hm — ja — naar jeg ikke kan komme videre, saa tager jeg ikke til København. Saa rejser jeg tilbage igen.

Ugen der gik!

Mel.: Ved Vintertid, naar Skoven staar.

Hr *Nourlach*, Kristenhedens Skræk,
stod stor og stærk paa Cirkus Scene,
han vilde gærne slaas med Bech'
for der var Penge at fortjene.
Og Bech, som ogsaa bruger Mønt,
og saa, der var i Cirkus tyndt,
:,: til Traverbanen fik sig skyndt
og saa paa Skovens grønne Grene. :,:

I Søndags alt var klar til Slag,
nu ventede man Solskin bare,
aa sikke Muskler, sikke Tag!
Gud ved, om Magnus sig kan klare?
For vel er han nok svært riæl,
men Tyrken er saa grum og fæl,
:,: paa Højde med en Lygtepæl,
og sikke Labber, de er rare! :,:

Mon Bech har nok af Kristendom,
der kan til Kamp ham give Styrken?
Bedst var det, hvis vi spurgte om
Hr. *Dyekær* vilde gaa mod Tyrken.
Men førend vi et Svar fik se,
saa væltede det ned med Sne,
:,: Bech, Nourlach, Dyekær, alle tre
saa Traverbanen blev en Ørken. :,:

Og Stormen skreg, og Sneen føg,
et Armfaldsgreb og alt var væltet,
og Brydekamp i Lyset røg, —
men nu er Sneen atter smæltet.
to store Kæmper træder frem,
to Verdensmestre, Plads for dem!
:,: Og Jorden skælver, den er slem,
Til Traverbanen, Skidt med Æltet! :,:

En juridisk Forklaring.

(En Bonde, kendelig anløben, kommer ind paa Herredskontoret i en Provinsby. — Ved Pulten nærmest Døren sidder Kontoristen, ved et stort Bord paa den anden Side Herredsfogden, og hans Hustru staar og taler med ham.)

Bonden: Goddav i Stuen.

Herredsfogden (kort): Goddag.

B.: Ja a kommer med en Klaw til æ Heresfow. — Er han hjemm'?

H.: Det er mig. — Hvad er det for en Klage, min gode Mand? — Men fat Dem i Korthed.

B.: Korthed? — Naa ja, saa mælder a, te min Hund har mistet sin Haahl, og den har min Nabos Sow ædt af ham. — Æ ded lowle, Hr. Herresfow?

H.: Hvad er det for en Snak? Hvorledes kan Deres Nabos So komme til at æde Halen af Deres Hund?

B.: Ded kund' han nu saa møj magsle, Hr. Herresfow — for æ Hund stod i Tanker og lovted til en raaden Pøls, som min Kuhn had smidt ud po vor Møtning."

H.: Og hvor var Soen da?

B.: Ih tu den var s'gu og po æ Møtning, og vild' ha' fat i den samm' goden Pøls.

H.: Jamen jeg forstaar ikke . . .

B.: Da æ ded s'mænd let og faasto. Men nu skal a endda gi' en Slavs juridisk Beskryvels' o Sagen. — Se her er no æ Møtning. (Hermed slaar han i Pulten saa Kontoristen farer sammen) — og her er æ raaden Pøls, (Nu ligger hans brede Lab paa Kontoristens Skulder, og denne viger forfærdet tilbage). Fruen der er min Nabos Sow, og æ Herresfow kan vær' Hund.

H. (forbittret): Nej, hør nu min gode Mand, dette gaar for vidt. — Ud med sig, eller . . .

B. (uanfægtet): Akkorat sgu! — Ud med sig. — Saad'n sa'e a jo netop til min Nabos Sow, da han kom vankeserend ind i min Gaard; men hva' kund' det hjælp — æ Sow vild' hverken høre eller lyde, for den kund' begriveligvis lowt den her raaden Pøls, skal a si'e wos, og rele nok render han ogsaa lige hen og gi'er sig til at smage i den. — Aa bette Fruw, trin en lille Korn her hen til æ Konterist og lowt te ham, for saa kan vi bedder faasto, at hun er æ Sow og han den raaden Pøls' —.

H. (nærmer sig truende): Uforskammede Karl . . .

B.: Rigtig, rigtig! — Saadan sa'e han s'gu omtrent æ Hund, for han gøed og gav Hals, ilav han foer hen imod æ Sow. Men inden han kom saavidt — havs! — saa had' æ Sow snopped æ raaden Pøls'. — No, bette Fruw, nu maa Di snop æ Konterist, og saa imens render æ Herresfow hen og gi'r hinner en Glævs i Rompen. — Saa skraaler æ Fruw op, op taber æ raaden Pøls', over det det gør saa skammelig ondt i hinner Rump, og flyvarrig vender hun sig om i en Hast og bidder Haahlen a æ Herresfow, ligh ind ved Skavtet. — Aa hvor æ Hund han hylet og to po — det sælle Træl — saa møj forfærdele . . . (Herredsfogden river forbittret et Vindue op, kalder paa Karlen, og befaler ham at smide Bonden ud.) — Nej se endda til den Sattens Herresfow — han kan s'gu sin Rolle. — For justement saadan skreg æ Hund op, og kaldt mej tilhjælp, lissom æ Herresfow nu kalder po æ Kaahl. — Men nu vil a lighgodt spøhr — æ ded lowle, Hr. Herresfow?

Karlen (kommer ind, gaar sindig hen til Bonden og tager ham i Armen): Kom saa Jens Peter — Du er jo fuld idav.

B.: Fuld? — No ja, helt æddre er a it, ded æ en vis Vej. — Men hva' Satten — æ 'ed it Jens Jørren? — Ja lad vos saa følles ad Jens Jørren over til æ Værtshusmand, saa gi'er a tow gue Ponser i fri Fortæring, og saa skal a endda faatæll' dæ om hvodden æ Fruw bidt Haahlen o æ Herresfow.

H. (i højeste Raseri): Ud med ham — øjeblikkelig — eller jeg lader ham sætte i Brummen. (Karlen faar ham ud i en Fart, men lidt efter høres et Rabalder, og atter stikker Bonden Hovedet ind af Døren): Omfeladels' Hr. Herresfow, men æ 'ed nu ogsaa lowle? (Saa trækkes han atter ud, og Døren lukkes med et Smæld.)

H. (puster og tørrer Panden): Gudfader beva's, — sikken et Bæst. — (Fruen er forarget og — Kontoristen griner i Smug.)

Hik, hik.

Afholde sig fra Mad og Drikke
at Nogen kan, det tror jeg ikke.
Men Maadehold er Ideal,
som alle sikkert hylde skal.
Om det engang for mig oprandt,
stor Lindring i min Sorg jeg fandt.

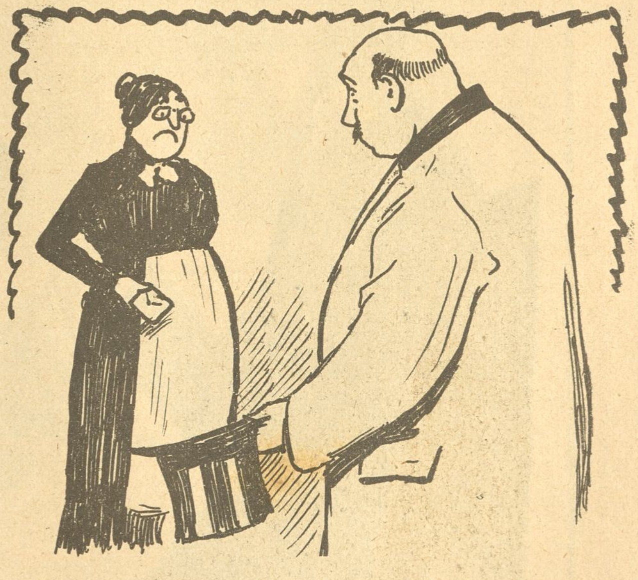

Brændt a'.

Han: Det er muligt, lille Mutter, at jeg ikke kommer hjem til Middag i Dag. Jeg skal træffe en Forretningsven. Men hvis jeg ikke kommer, skal jeg nok sende Dig et Par Ord med Kiosk-Bud.

Hun: Den 25-Øre kan Du spare. Jeg har fundet Brevet i Din Overfrakkelomme.

Fremmeligt Barn.

— Du Mor, hvad er et illigitimt Barn for et?

— Det — det er noget, som Du ikke forstaar Dig paa —.

— Naa saadan — altsaa noget med *Griseri!*

Beklageligt!

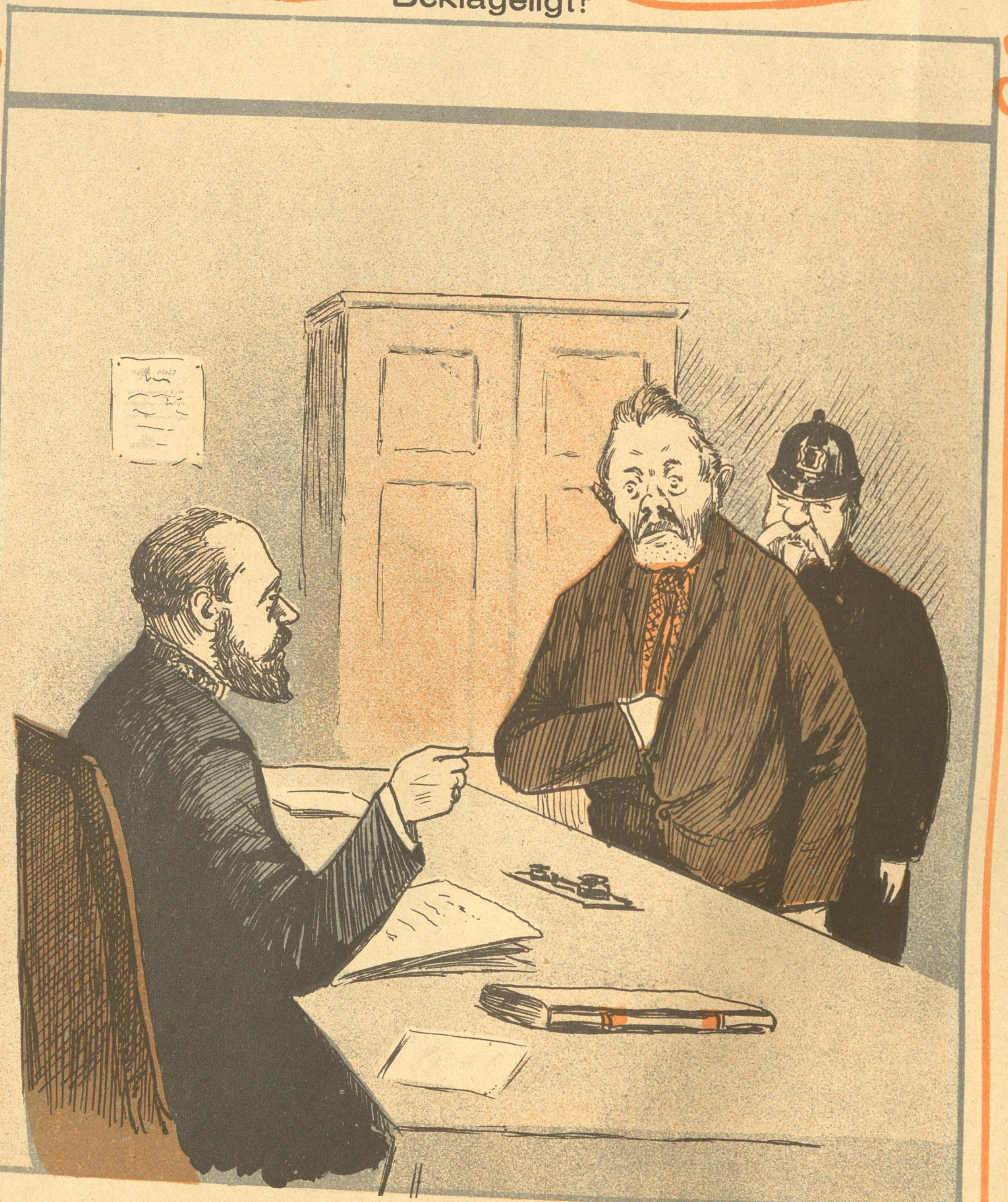

Assessoren: Vidne, er De ikke den samme Hansen, der for fire Aar siden stjal 10,000 Kroner fra Bankier Guldmann?
Vidnet: Nej — desværre — —!

Læreren: Menneskene skal altsaa være medlidende og velgørende. Sæt nu Max, at Du gav Indholdet af Din Sparebøsse til en fattig Mand, hvad var Du saa? —
Max: Fallit, Hr. Lere!

Nyere Kæmpevise.

Ud drager Bech Olsen, den Kæmpe bold,
at slaas med den store Tyrker
— forinden gi'r han et lille Sold,
der stimulerer og styrker.

Op rejser sig da den liden Svend Trøst
(i Datiden kaldt Roland Meyer)
og holdte en Tale med Kæmperøst,
alt mens han løfter sin Bajer:

„Ginge Du ud, Hr. Magnus Bech,
at hævde Dit Navn med Ære
og indtil Du slaar den Tyrk i Dæk
skal jeg ved Din Side være.

Vidt skal der klinge om Danskens Kraft
et Ry, der aldrig skal blegne,
og vi skal vise, at Næver paa Skaft,
det har dog bedst vore egne!"

— Hr. Magnus falder Hr. Roland om Hals;
saa svor han ved Thor og dem alle,
at før skulde Værtshuset blive tilfals
end han for en Muselmand falde.

— Om Magnus holdt Ord? — Da Sol gik ned
bag Snesky med blodrød Skive,
saa vidste det hele Land Besked:
At Magnus endnu var ilive. —

Den stærkeste.

Hvorledes det gik til, at baade Muselmanden og Muskelmanden besejredes.

En anden Sag.

Anna: Jeg gifter mig aldrig med en Mand, som jeg ikke elsker.

Marie: Aa — hvis der nu kom en Mand, som ejede et Par Millioner Kroner?

Anna: Ja, saa elskede jeg ham begribeligvis.

(Frit efter Fritz Jürgensen.)

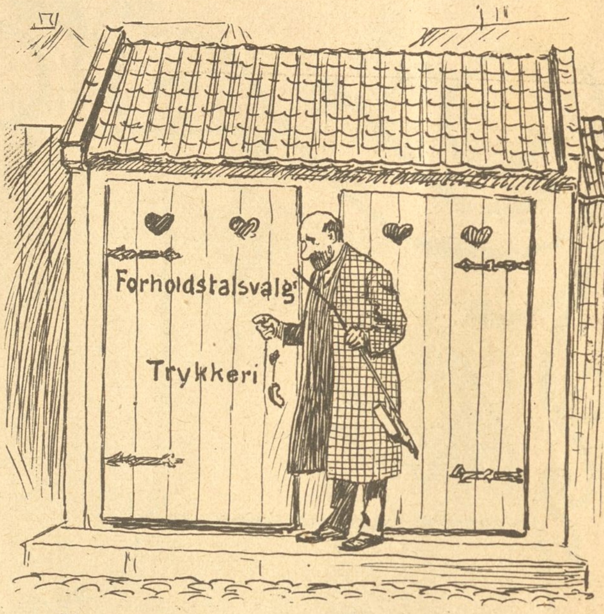

Undskyld, Frk. Alberti. Er De ikke snart færdig?

En Præsent.

Som et Lyn kom han farende, min gode Ven Sørensen, og Ophidselse stod præget i alle Træk.

„Min Ven," sagde han, og jeg lagde Mærke til, at hans Stemme skælvede, „som Du ved, havde Din og min fælles Ven, Spækhøker Madsen, Fødselsdag i Gaar. Blandt mange andre Ting fik han overrakt en mægtig Pakke bragt af et kæmpestort Bybud, der var ingen Navn eller noget, der kunde give Oplysning om den ædle Giver. Hansen var meget forbavset. Under den dybeste Spænding fjernede han Sejlgarnet og det yderste Papir. Hansen hev nok et Lag Papir af. Det var s'gu godt emballeret, hvad det saa var! Der gik en lille halv Times Tid, saa var Hansen træt, og jeg tog fat. Og endelig belønnedes mit Arbejde. Det var sandelig paa høje Tid! Aller inderst traf jeg paa en langagtig Æske, og i den laa, Gud hjælpe mig, *en Grisetaa!* Ja, jeg bliver helt poetisk ved Tanken. Men ved Du, hvem den var fra? Ingen af os andre var i Tvivl om det. Og Du ved det jo forresten ligesaa godt som jeg, Din Skurk!"

„Hva'beha'," svarede jeg, „hvor Fa'en skulde jeg vide det fra?"

„Den var fra en Gris!" brølede han, og som et Lyn for han ned af Trapperne, medens den Støvleknægt, jeg sendte efter ham, knuste Ruden i Gadedøren.

Taalmodighed.

Manden (til en Dreng, som har fisket i 3 Timer): Hvad fanger Du?

Drengen: Fisk!

Manden: Har Du faaet noget?

Drengen: Ja!

Manden: Hvad da?

Drengen: Taalmodighed!

Manden: Du skal faa 2 Kr. om Ugen, hvis Du vil komme hjem og lære min Kone at fiske.

I Snesjap.

En grov Mand kommer gaaende i Amaliegade, en Lavine styrter fra et Hus ned paa ham og slaar Hatten ned over Ørerne paa ham. Han falder om i Snesjappet.

En høflig Mand: Maa jeg hjælpe Dem?

Den grove (sparker efter ham): Næ, De maa ikke!

Den høflige: Sikken en Tølper! Kan De se de Telefonarbejdere oppe paa Taget? De maa jo være glad ved, at det ikke var en af dem, der faldt ned og slog Hovedet ned i Maven paa Dem.

Den grove (rejser sig og rækker ham Haanden): Det har De Ret i! Tak fordi De huskede mig paa det. Det vilde være det værste, der kunde hænde mig, at blive slaaet ihjæl af en Arbejder, der er ingen, jeg hader som Arbejderne.

Den høflige: Saa er det maaske Russer-Brandt, jeg har den Ære at tale med?

Den grove: Brandt hedder jeg, *Hr.* Brandt, Hr. *Direktør* Brandt — ikke andet. Jeg kommer lige fra Sø- og Handelsretten — den har dømt mig til at betale Søfolkene paa „Oscar den 2den“ en hel Mængde Penge! Det er skandaløst! Men vent bare til jeg har faaet mine egne Havnelav i hver By, saa vil jeg ogsaa have mine egne Dommere i Sø- og Handelsretten, og saa skal De se Domme!

Den høflige: Jeg er Folkethingsmand Nielsen-Jeksen. Jeg har været ude at tale med min Ven Greven . . .

Den grove: Kommer De ogsaa til Grever?

Den høflige: Ja — dog ikke ofte. Jeg talte med ham om hans Indtægter, om Tiendeloven, om de nye Skattelove og om hvor meget han tjente ved dem.

Den grove: Det er dejlige Love for Godsejerne! Jeg vil haabe, at Venstres Gavmildhed ikke faar dem til at opgive Polaker og anden billig Arbejdskraft.

Den høflige: Næ — min Ven Greven —

Den grove: Deres Ven! Holder De Venner?

Den høflige: Det gør vi vel alle!

Den grove: Jeg ikke!

Den høflige: Nej — blandt Arbejderne har De ingen Venner, det ved jeg nok; men jeg troede . . .

Den grove: Blandt Kontorpersonalet? Jo Tak! De saa mig hellere hængt i Dag end i Morgen!

Foraar.

Jo gu er det Foraar
med Knopper og Spirer,
med Digtere, der som
sædvanligen lirer
den urgamle Lektie
om sollyse Vaar
— mens Snesjappet over
Galoscherne staar.

Saa synger de Lapse
om bly Anemoner,
om Gæk og Violer
i store Portioner,
saa Foraaret føler
sig overbesølet,
mens Digteren snøfter,
af Snue forkølet.

— Hold op med det Sludder!
Hæng Lyren tilside,
smøg Bukserne op,
for nu er det paa Tide,
naar Tø-Sneen vælter
i Læs ned fra Skyen
og tynger i lispunde-
vis Paraplyen.

— Jo gu er det Foraar!
Men Kulden og Blæsten
slaar gennem Frakken
og Jakken og Vesten;
og ude i Skoven,
paa Gader, paa Marker
i alenhøj Sne man
med Støvlerne sparker.

Maa vi be' om lidt Varme
— la' Vinteren slutte!
Vi ska' da, for Pokker,
ej Lemmerne skutte,
naar Datoen viser
April, tæt ved Maj!
— ja, nu har jeg bedt,
men det nytter s'gu ej!

Af Dagens Program.

Herskabskusken (ved sig selv): Saa, nu har jeg kørt den naadige Fru Baronesse til Spillelæreren. Naar jeg saa har kørt Baronen til den lille Chansonette' saa er jeg færdig for i Dag.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

FRIT EFTER VILLUMSEN

Det er rigtigt at ligne Skattereformen ved Rachel, men jeg siger, at Rachel har aldrig været saa køn og fyldig, som netop nu.
Vilh. Lassen i Folkethinget.

Nr. 18.

Ravnen

Søndag d. 3. Maj 1903.

1903

— Ja, Christoffer, jeg kan kun love Dig Tilgivelse for dine Synder, naar Du angrer dybt og oprigtigt og giver Dine Medmennesker alt det tilbage, som Du har snydt og bestjaalet dem for.

— Ja, Hr. Pastor, naar jeg skal give dem det hele tilbage igen, saa angrer jeg oprigtigt — — at jeg har stjaalet det!

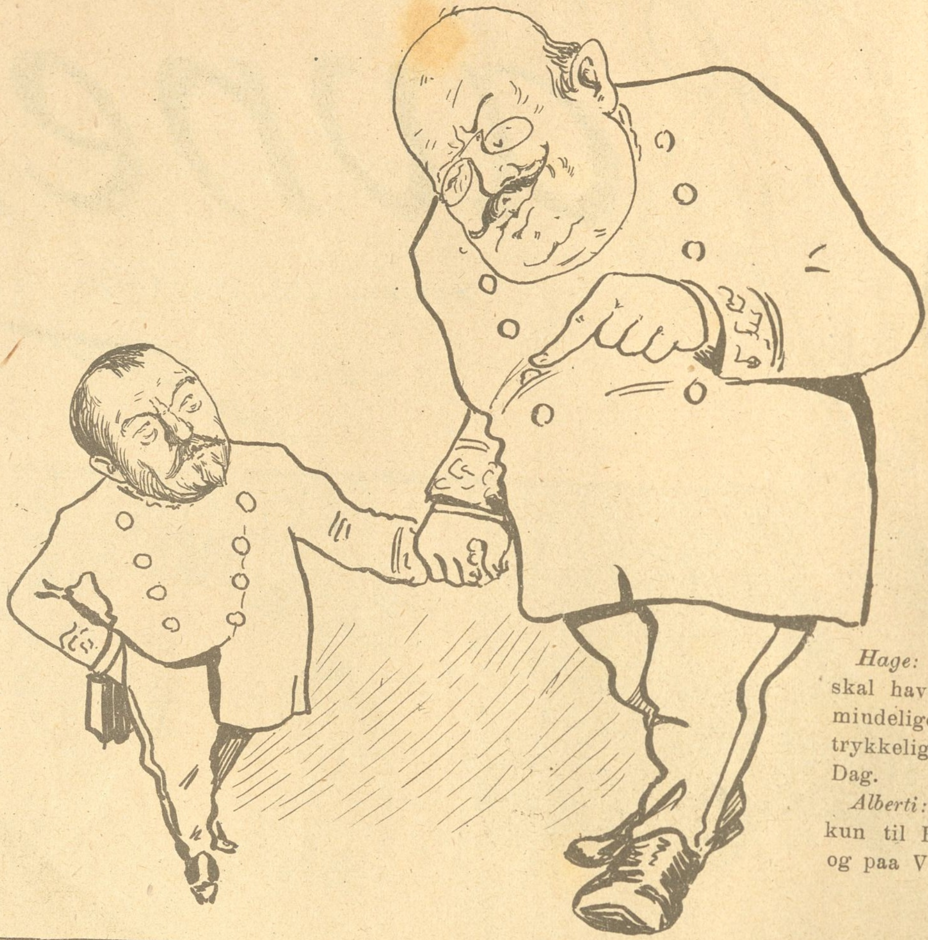

Hage: Jeg hører, at Du skal have anbefalet den almindelige Valgret saa eftertrykkeligt i Landsthinget i Dag.

Alberti: Ja, pyt! Det var kun til Brug paa *Færøerne* og paa Valgtribunerne.

Skatter.

Der stredes de oppe i Salen høj,
hvor Love og Vedtægter skrives;
men hvor der skal tages en Dyst saa drøj
om noget de Fattige gives.

— Der sidder den Mamd med Gaard og Borg,
og sidder der helt som Herre —
dømmer, at Flertallet skal have Sorg
til Gavn og Behag for de Færre.

Og vi, der med Møje kun vinder med,
og kun vælger faa af de Kaarne,
læser med Spænding de Ord, som af Sted
over Bælt og Skov bliver baarne.

Ikke de Ord, som *vi* ventede paa!
— De Mænd, som før vare bistre
paa Baggrund af Husmandens fattige Vraa,
de er jo — ja, de er Ministre!

Der sidder nu den Minister tavs
i Huset, som han er Vært i.
— Synes vist selv at hans Stilling er snavs,
bastet af A. Alberti.

— Nu tager de Store det fede Stik,
den dejlige, melede Kage,
mens vi kun øgede Byrder fik
og staar med Smærten tilbage.

Ikke med Undskyldning eller Forlov!
Nej, Herremænds ældgamle Vaner
var altid at være parate til Rov,
og glad de fra Fattige raner.

Ingen Skinsyge mere.

I et af vore Dagblage læstes forleden følgende Annonce:

Forlovelsesringe af nyeste Konstruktion for Forlovede af begge Køn. Har man sat en saadan Ring paa sin Finger, kan den kun aftages, naar Fingeren først amputeres. Dybeste Diskretion forsikres. Billet mærket o. s. v.

Udspekuleret.

— Du siger, at han kyssede Dig paa Munden. Du lod ham da vide, hvor uforskammet det var, at tage sig en saadan Frihed?"

— Nej Moer, det var saa flovt. Derfor lod jeg, som om jeg slet ikke havde mærket det.

Ugen der gik!

Majdigt.

Sneen smælted', Vaaren vinked,
gyldne Spyd i Solen blinked,
røde Flag med ung Devise
viftede i Vaarens Brise,
fremad rykked' hvert Geled,
Hærens Fodslag var saa stærke,
Jorden gyngede derved,
alle Lande var jo med
under fælles Bannermærke.

Det var Folk fra lave Rønner,
Arbejdskvinder, Arbejdssønner,
det var Folk, som Kummer lærte,
men som ejed' Haab i Hjærte,
Tro paa deres egen Kraft,
godt Humør og unge Tanker,
ru og barket Haand paa Skaft,
aldrig før har Verden haft
Ungdom, der saa kækt sig ranker.

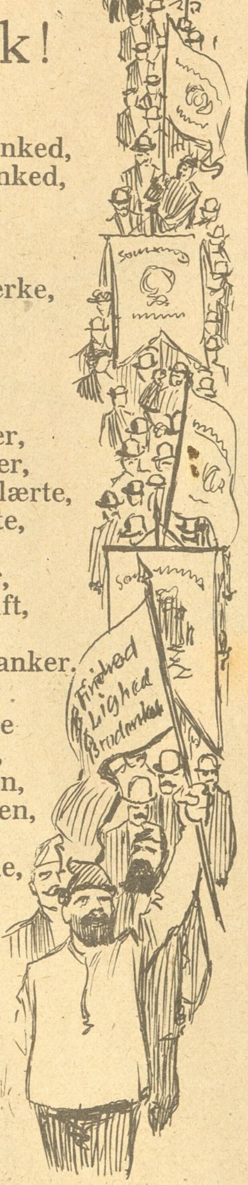

Det er Ungdom, som vil løfte
Livet og dets Velfærd drøfte,
mildne Sorg, borttørre Taaren,
varsle Lykken ind med Vaaren,
fjærne Grænsen, bryde Vej
gennem Fordoms tætte Mørke,
det er Nytaar, det er Maj,
Jorden flytter sig en Streg,
Folket prøve vil sin Styrke.

Her kan Diplomaters Hære,
se, hvad Disciplin kan bære,
Livets Sag og Verdensfreden,
Sværdet blive skal i Skeden,
Nationalhad, Brodernag,
Krigerfærd og Vaabenbrag,
Østerland og Vesterleden
mødes vil i fælles Sag.

Hun er saa træt.

Der er kommen en Kurre paa Traaden mellem Leutnanten og hans unge Hustru. Han gik ind i sit Værelse og smækkede Døren i efter sig med et Knald, og hun satte sig til at tudbrøle udenfor hans Dør.

En Time gled hen paa den Vis, saa raabte den unge Frue til sin Stuepige:

Sidder min Mand endnu rolig i sit Værelse?

— Ja Frue.

— Saa sæt Dig her og græd. Jeg *kan* ikke holde det ud længere.

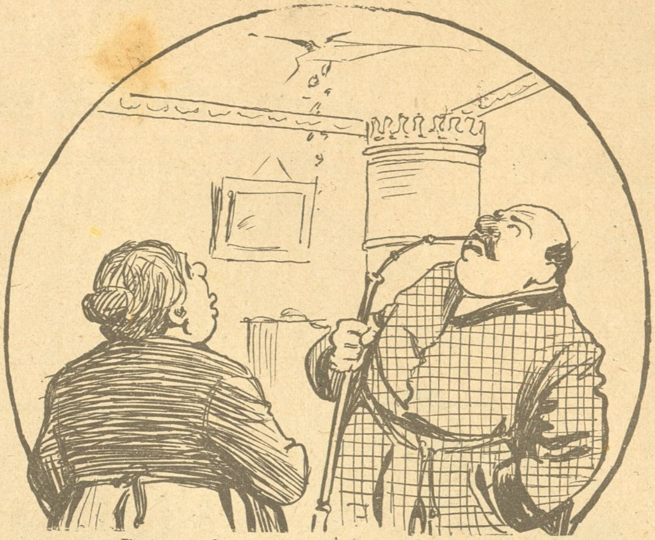

— Det er dog næsten for galt, som de Mennesker oven over os opfører sig. Nu falder saagar Loftet ned i Hovedet paa os.

— Ja, det er da en Guds Lykke, at det er os selv, der bor neden under dem. *Ordentlige Mennesker* var da flyttet ligestraks.

Et Mæglingsforsøg.

— Ja, kære Ven, jeg maa gifte mig.

— Stakkels Fyr!

— Og saa er hun gyselig grim.

— Naa.

— Men Gælden er endnu værre.

— Ak ja.

— Den Gamle gier mig tre hundrede Tusinde her i mit Skab, naar jeg tar Datteren.

— Kunde Du ikke ordne Sagen saaledes, at Du faar de tre hundrede Tusinde og Datteren begge ind i Skabet —?

— Ja, Fru Jørgensen, jeg har det nu saadan med min Mand, at jeg altid maa sørge for at faa Pengene med det samme, naar jeg be'r min Mand om en ny Kjole. Faar han først Tid til at regne ud hvormange Glas Øl han kan faa for Pengene, saa faar jeg skam en lang Næse.

De søde Børn.

Tanten: Naa, hvad skal Du saa være, lille Emil, naar Du bliver stor?
Emil: Mo'r siger altid, at jeg bliver lige ssa ynkelig en Fyr som Fa'r.

En Fiffikus.

— 49 har faaet et Brev fra sin Pige, men han kan ikke læse. 52 skal læse det for ham, og mens dette sker, holder 49 ham for Ørene, saa at han ikke kan høre, hvad der staar.

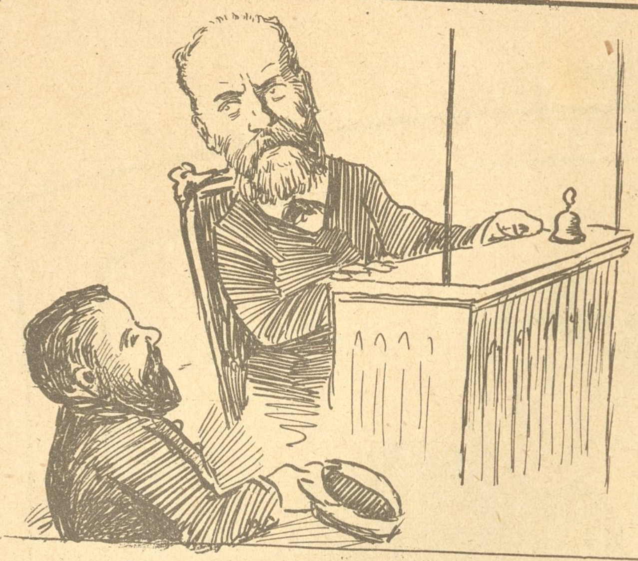

— Jeg skulde sige fra Landsthingets Formand, at der kom ikke mere Korrektur i denne Samling. —

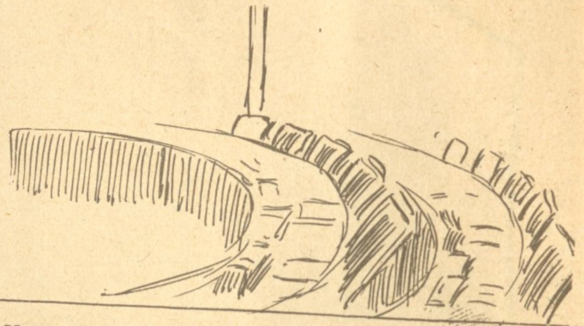

København, Korsør.

Mel.: Automobilvisen.

Jeg synger om en Rejse, li'som salig Peder Paars,
rejse rundt det er sund — mange Meter pr. Secund,
ja Gudskelov, man rejser mere hurtig nu til Aars,
og bekvemt, tænk hvor nemt, ja man rejser altfor nemt.

Vi Søndag Aften tog fra København i rette Tid —
Iltogsfart, det er klart, til Begyndelse saa skar't,
endskønt der laa en Tomme Sne i Bunker hid og did,
Fred'riksberg kom vi nær, ja paa næsten tre Kvartér.

Til Brøndbyvester naaed vi i uforstyrret Ro,
saa et Hop, Dampen op, og saa gik det i Galop;
ved Vridsløs stod vi af og naaed henad Klokken to
Taastrup Kro — sov i Ro, sov i Baasen hos en Ko.

Den næste Formiddag det gik ad Hedehus'ne til
først med Il, saa et Hvil — naa vi klared da en Mil,
saa stod vi, for vi mangled' baade Kul og Brændeild,
lille Bør, Trillebør, Kul vi trilled paa en Bør!

Til Roskilde kom vi Tirsdag Morgen Klokken fem —
spilled Sjavs, det var Snavs, der var lidt Humør i Klavs;
der vilde gaa halvandet Døgn, før vi ku' komme frem,
komme frem, komme hjem, vi kom Fanden ikke hjem.

For atten Øre Timen og med Udsigt til Pension
fik en Mand Plads paa Stand, hjælpe til med hvad han
kan —
og et mindre Alderstillæg sku' han ha' ved hver Station,
hvor han sled, Sneen skred, mens han skovled i sit Sved.

En gammel Plov, man sa', den havde været med i Krig'n
hængtes paa let paa Taa — sikke skæve den ku' slaa,
ved Viby vælted Ploven, glemt at lægge Ballast i'en —
sikken Sjov, sikken Plov, hundred' Tusind Pund behov!

I Borup laa vi alle i en Ladeport en Nat,
Ole Hansen med paa Skansen, han var næstendels fra
Sans, —
til Hovedpude fik jeg Eksellencens høje Hat,
Ole sæl, arme Sjæl, maatte sove paa en Fjæl.

I Kværkeby vi drejed' ind paa nordre Vigespor —
ind paa Spor't, det var stort, men det sku' vi aldrig
gjort,
vi stødte nemlig paa en gammel Drive fra i Fjor —
er det Løgn? Saa De Røg'n? Og der sad vi mindst et
Døgn.

Til Ringsted naaed vi en Middag, Solen, den stod paa,
Sol i Brand, alle Mand havde Koldbrand i hver Tand;
det sidste Stykke maatte vi staa af og skyde paa,
naa det kneb, men vi hev, og vi klared det Begreb.

Den næste Morgen af Sted, men Klokken tre vi stopped a,
stopped' a', hopped' a', til et Hus vi sopped' a',
vi øjned Sorø Kirke en halvanden Mil derfra —
Saalelæ'r aad vi her og drak Spild'vand til Dessert.

Om Freda'en gik vi Sorø om af Sted til Fred'rikslund,
bakked op, bakked ned, og vi bakked' og sled,
og kom med Nød til Slagelse en silde Aftenstund —
Slagelse — men af Sne var der ikke Spor at se.

Fra Slagelse vi jolled', som vi aldrig havde før —
tro mig at Fredag Nat var en herlig Sommernat —
og naaede Lørdag Morgen ganske tidlig til Korsør:
Hæk i Flor! tro mit Ord! men af Sneen ikke Spor.

Vi klagede til Hage, da vi siden tog Retur,
klaged lidt, lidt for blidt, om hvad ondt vi havde lidt,
men Hage lo i Skæget, Hage er en stor Filur:
Passiar, vær nu rar, Banen er jo atter klar.

Vekselvirkning.

— Hvorledes gaar det til, at den ludfattige Student altid kan gaa saa flot klædt?

— Han bor i en flot Lejlighed i et af de fineste Kvarterer.

— Men hvor i Alverden faar han Penge til Husleje og Møbler?

— Man giver ham Kredit, fordi han altid er saa flot i Tøjet.

Den frygtelige Tyrk.

Jeg havde nok Lyst til at tale et Par Ord med Nourlach, den vældige tyrkiske Bryder, der i Søndags overvandt Bech Olsen. Da jeg kom ind til ham, sad han paa en Stol midt paa Gulvet og lavede et Ansigt, som om han havde ondt i Maven og røg vældigt af en lille Pibe med et langt Rør. Jeg skyndte mig at forsvinde; jeg vilde vente lidt udenfor paa Gangen; men han kaldte mig tilbage, lod mig tage Plads paa Divanen og ryge en tyrkisk Pibe.

Jeg spurgte høfligt til hans Befindende; men herpaa glemte han at svare, da i det samme to Tjenere kom slæbende ind med en Bærebør, hvorpaa der stod et vældigt Fad med Plukfisk. Det var Tyrkens Frokost. Han begyndte straks at spise. „Man maa samle Kræfter til i Aften,“ sagde han.

„Hvorledes har Deres kære Familie det?“ spurgte jeg, for dog at sige noget, „Deres smukke Hustruer og Deres søde Børn?“

„Jeg har ingen Børn — er ikke gift,“ svarede han, og efter at han havde spyttet et Toskeøje ud, som Kokkepigen ikke havde faaet Øje paa, da hun plukkede Fisken, sang han lidt af en Vise, som han vist har lært af Dagmar:

„Nej, af den Kærlighed,
man bliver aldrig fed.“

„Hvad synes De om København?“ spurgte jeg.

„Grinagtig By — den grinagtigste By i hele Verden.“

„Og hvad synes De om Bech-Olsen?“

„Rask lille Fyr — hurtig som en Mus i et Fuglebur.“

„De er bleven berømt, siden De kastede ham. Man taler kun om Dem lige fra Albuefjord til Nakkehoved.“

Han saa rasende paa mig; han blev vist gal i Hovedet og troede, det skulde være en Spydighed, fordi han selv intet Nakkehoved havde. „Nakkekoved?“ spurgte han, „har De et Nakkehoved?“

„Ja — vi har et, der ligger og flyder oppe ved Gilleleje.“ —

Nu kom unge Rasmussen og indbød os til en Køretur gennem Strøget. Da Tyrken tog Plads i Vognen, krængede den og rullede gennem Byen, som en Baad med Slagsider og da den kom tilbage til Studiestræde, kæntrede den.

Forinden havde jeg fortalt Tyrken om den ny Badeanstalt med de finske Svedebade. Nu fik jeg ham med derind.

Men Du store Kineser, hvor Tyrken svedte! I Løbet af en lille Time var han saa udmattet, at unge Rasmussen og jeg maatte tage ham under hver sin Arm for at lede ham hjem. I dette Øjeblik vilde det være en smal Sag for den mindste Letvægtsbryder at kaste den frygtelige Tyrk med en halv eller en trekvart Nelson.

Han var rolig.

„Nu er det vist bedst, Du gaar hjem,“ sagde Hansens Venner til ham paa Stamknejpen, „ellers er vi s'gu bange for, at Din Kone skærer Tænder af Dig, naar Du kommer hjem.“

— Nej, det gør hun ikke, for paa denne Tid ligger de paa hendes Natbord.

Min Aftenbøn: Bare jeg ikke maatte blive gift, og hvis jeg bliver gift, blot jeg saa ikke maa blive tagen ved Næsen, og hvis jeg bliver tagen ved Næsen, blot jeg saa ikke maatte opdage det, og hvis jeg opdager det, gid jeg saa ikke maatte blive skinsyg!

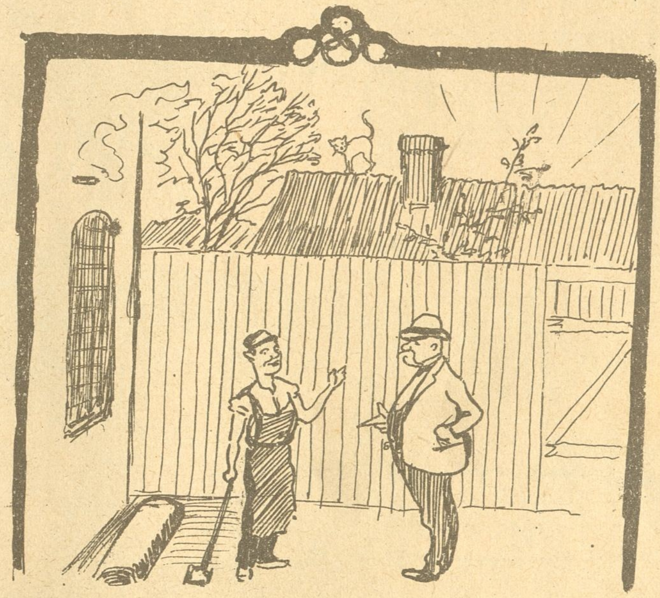

Mester: De bliver afskediget, hvis De gaar til Majfest.“ —

Svenden: Skudt forbi Mester. Nu er Katten paa Taget, og Majsolen skinner, saa gaar Svenden gerne i Luften. —

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Cake-walk.

(Frit oversat: *Kage-Valgdans.*)

Hr. Madsen, Hr. Madsen
han var en pudsig Fyr.
Han ved ej, hvem han staar
sig bedst ved —
Frier til Randers, Odense
og Næstved.
Og nu skal — han slet inte
op i Helsingør!

Nr. 19.

Ravnen

Søndag d. 10. Maj

1903

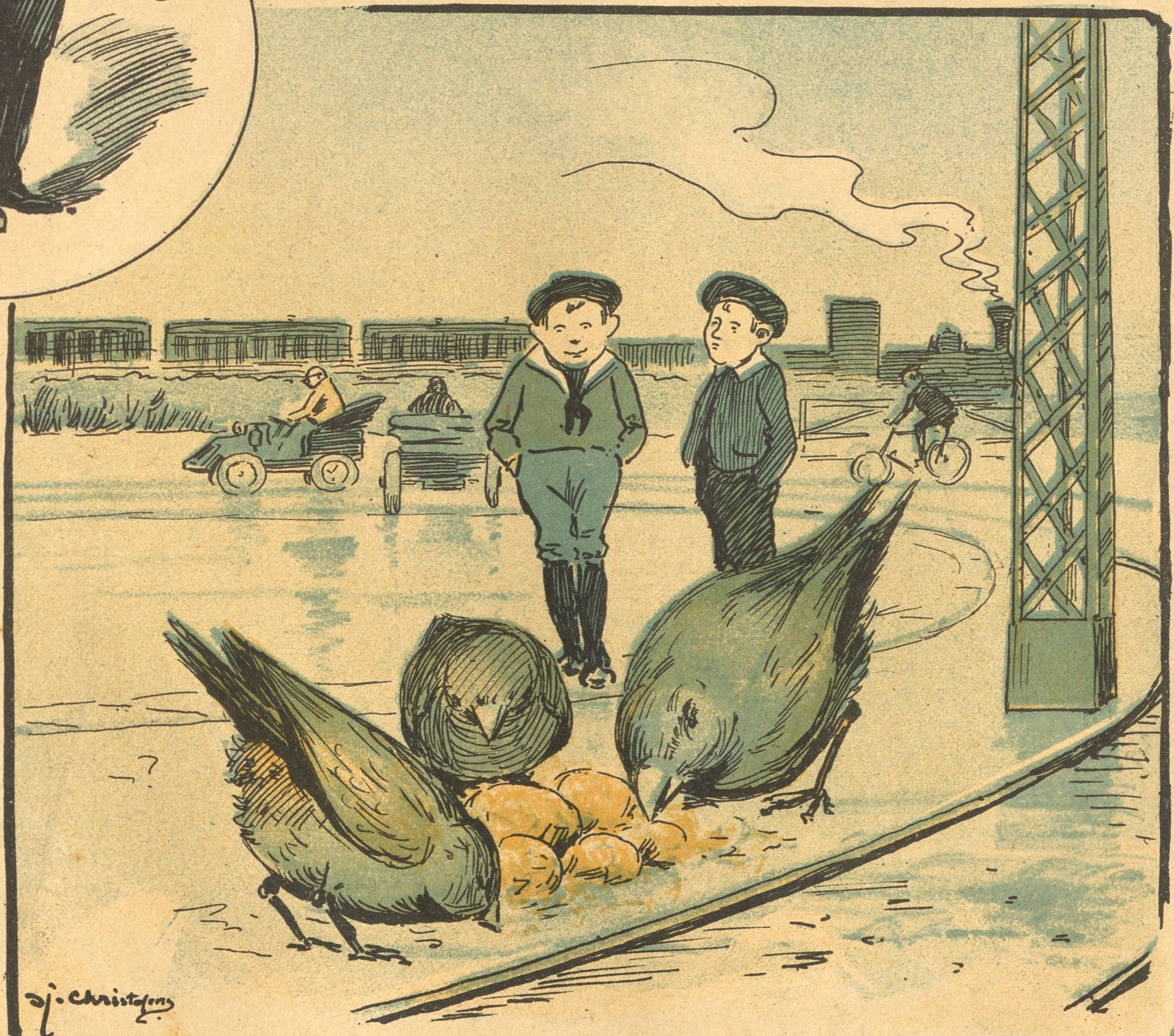

— Hør Peder, naar nu alle Hestene er døde, hvad skal Graaspurvene saa leve af? —

Fra Rigsdagens sidste Dage.

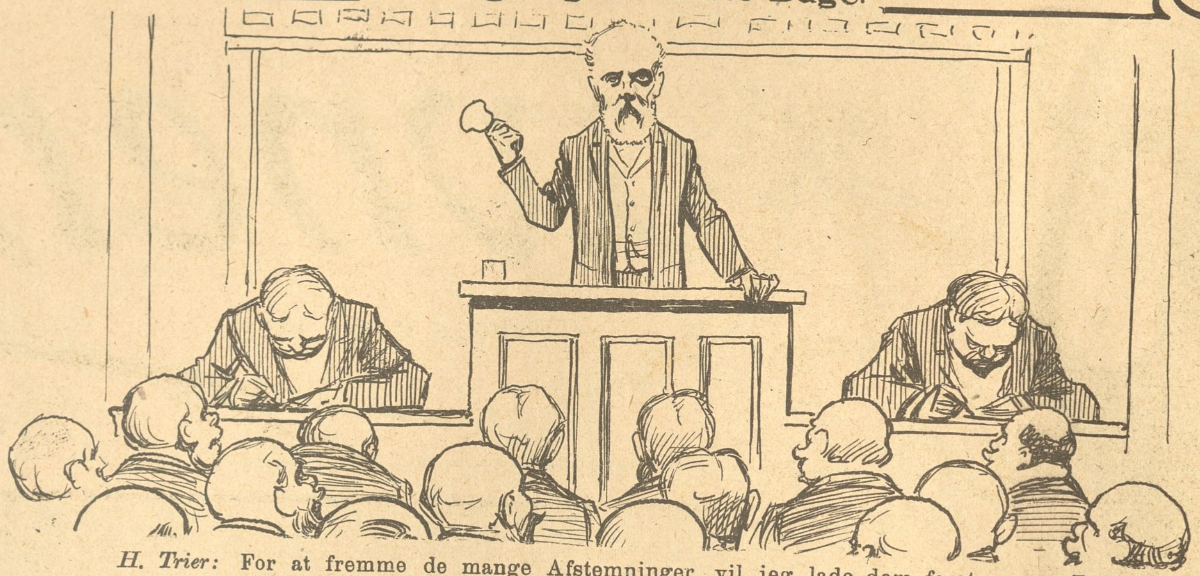

H. Trier: For at fremme de mange Afstemninger, vil jeg lade dem foretage paa Tælling. Naar jeg siger 1, rejser ethvert Medlem sig op og bliver staaende, til jeg siger 2. Lovene er da vedtagne.

Ugen der gik!

Mel.: Kejseren af Kinesiens Land.

BØNDERNE i vor Rigsdag har
lovgivet godt i Aar, min Far,
al Ting i Gruppen vedta'et bli'r,
førend man til Debat det gi'er.
Kors hvor Alberti er forvoven,
han skal til Kildebrøndeskoven
:,: ned og tale om en Lov,
det bli'r et vældigt Hartkornssjov! :,:

Bønderne skal ha' Skatten væk,
mens der for Skillingen er Smæk,
Kragen ta'er sit saavel som Ravn,
blæse paa Folkets København!
Folk, som af Land har Masser Tønder,
Byens Brosten ikke ynder,
:,: men en Tiendelov,
det er s'gu vældigt Bondesjov. :,:

Bønderne er skam dygtige
og de er svært gudfrygtige.
Christensen Stadils Kirkesag
knæsatte de forleden Dag.
Præster skal Tankerne regere,
Folket de vil hovmesterere.
:,: Lov, Lov, de skal ha' Lov,
Gud, hvor vi vil faa Kirkesjov! :,:

Bønderne nu vil drage hjem
og vise Resultater frem,
sikken Regering vi har faa't,
den gi'er da baade stort og smaat,
kom blot I kære Propritærer,
I, som af Smaamand bred Rem skærer,
:,: Lov, Lov, aa, vi har Lov,
nu skal vi ha' et rigtigt Sjov! :,:

Bønder, Jer Politik er gal,
Bymand Du er ej liberal,
under konservativ Musik
driver I Venstrepolitik,
nu kommer Landets Proletarer,
de under Folkets Flag sig skarer,
:,: Lov, Lov, de vil ha Lov,
Venstre, det Valg bli'r ikke Sjov! :,:

A: Har Du hørt, at Folkethinget har forandret Tiendeloven?

B: Nej, hvorledes?

A: Nu skal ogsaa dem, der ingen Tiende betaler, have Penge til Afløsning.

B: Død og Pine! Saa maa jeg op i Finanshovedkassen.

En Forbier.

Han: Min Familie vil tvinge mig til at gifte mig med Frøken Hansen.

Hun: Det skulde Du gøre. Hun er jo baade smuk og begavet -- —

Han: Ja, men jeg vil ikke gifte mig med en, der er smuk og begavet. Jeg vil gifte mig med Dig.

Godgørenhed.

Pigen: Fru Baronesse, der er en fattig Kone derude, som spørger om De ikke har en gammel Kjole at forære hende.

Baronessen: Nej, det har jeg ikke; men hun kan faa en gammel Modejournal.

Forretningsmanden: Jeg er færdig, fallit, æreløs! Uden Ære kan jeg ikke leve.

Vennen: Aa fortvivl ikke, kære Ven! Tænk Dig rigtigt om, saa hitter Du nok paa en ny Svindelforretning. —

— Hua tøkkes Du aaa om Køvenhavn?

— Jou, te de æ en møjet stor By. Og sikken Masse Huse, det ene ligger klods op ad det aa'net. Ha'de inte Gaderne været, saa ku' en jo aldrig ha' kommet frem.

Den bedste Løgn.

Der sad en Kreds af Løgnehalse, som fortalte Historier, og den ene Løgn var endnu mere hasarderet end den anden. Saa kom de til at tale om Østers.

„Ja," siger Smith, „jeg kender forresten en Mand, som jeg maa sige, har en brillant Maade at spise Østers paa. Ser De, han lægger bare sine Østers i en Kreds omkring sig, anbringer sig selv midt i Kredsen, og saa begynder han at fortælle — aa, det gyseligste Sludder, siger jeg Dem, og saa kedeligt, saa forbandet kedeligt. De forskrækkeligste Løgne, som han kan hitte paa, propper han i de her Østers! Og det kan de ikke staa for, ser De. En efter en gaber de højlydt, nogle af Kedsomhed, andre af Rædsel over de skrækkelige Løgne, og straks er han der, strør Salt og Peber paa dem og sluger dem. Det er ganske fikst, ikke sandt?"

Der blev en dyb Pause. Saa var der endelig En, som i en stilfærdig Tone bemærkede: „Havde vi nu haft et Dusin Østers her ved Haanden, kunde De have prøvet Metoden med det samme."

Smæld og Smuld.

Petersen: Jeg har lagt Mærke til, at Barbèren altid taler tysk til Dig; jeg vidste ikke af, at Du forstod det Sprog.

Olsen: Det gør jeg heller ikke; men det maa Du ikke sige til ham.

— Og saa blev jeg baaret ind i Ammunitionsvognen . . . .

— I Ambulancevognen, mener Du.

— Nej, som jeg siger, i Ammunitionsvognen. Jeg var saa fuld af Kugler, forstaar Du, at Ambulancen ikke kunde bære mig.

— Hvilken Maaned tror Du er den heldigste at forlove sig i?

— Ja, jeg ved ikke rigtigt. Jeg har forsøgt April, Maj, Juni og Juli, men næste Gang tror jeg nok, jeg vil prøve en anden Maaned.

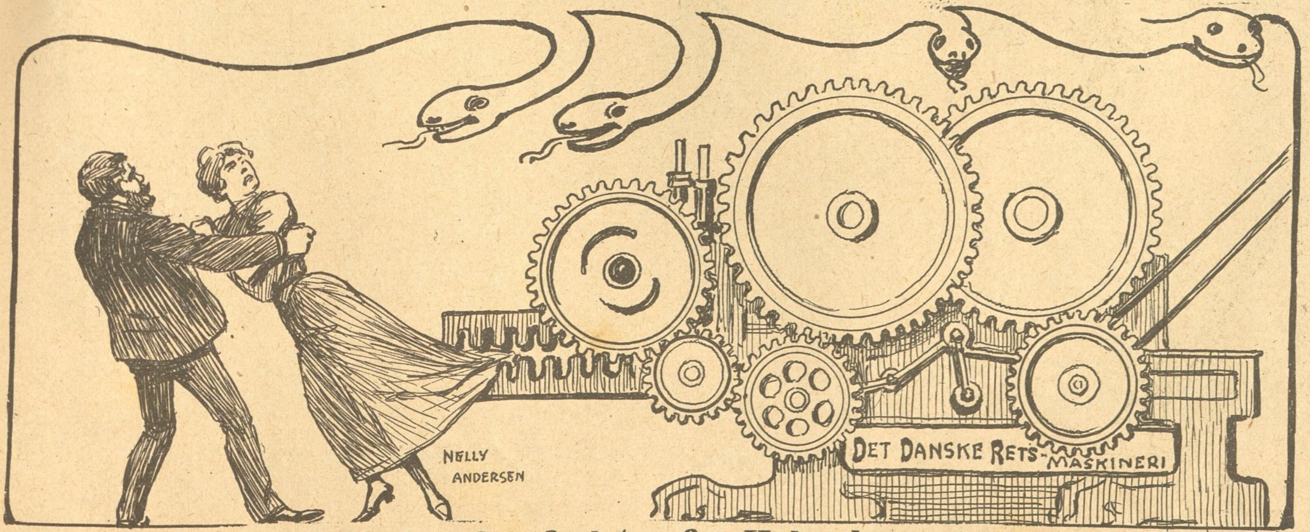

En af de faa, der frelstes fra Helvedesmaskinen.

— Han siger, at han elsker mig overalt, at han ikke kan leve uden mig.
— Det siger alle unge. Herrer.
— Jamen ikke til mig.

Fra Gaden.

Hvad en Skomagerdreng kan slumpe sig til.

Da Randers var i Nød.

Mel.: Min Søn, om du vil i Verden frem.

Om Randers Kvide der lød en Sang
med Gru;
til en Rigsdagsmand man følte Trang
endnu,
en, der ku' samle de konservative
og samtidig ku' holde Venstre i Live
og med Dikkedarer
tilnikke Agrarer
lidt Haab.

Man gik og var rent fra Sansen a'
og ræd,
om Morgenen kom man fra Dansen a'
og græd.
Man spurgte hos Dit og hos Dat, om de vilde,
men alle betakked' sig li'saa stille,
ja, hvem som man spurgte,
de troed' man gjorde
kun Spas.

Niels Ebbesen stod med et sorgfuldt Blik
paa Torv,
og Randers Handsker fallit de gik
af Sorg;
og Chefen for Politiet dømte
paa bedste Beskub, mens Honnens drømte
om Mord're in mente,
der ikke bekendte
et Kvæk.

Man lyste ved Opslag udenpaa
hver Mur,
og Laksene gjorde i Gudenaa
ej Kur;
man ivred' og mødte ved Nat og Morgen
og kigged' og spejded' paa Banegaarden
i Østen og Vesten,
i Kirken gik Præsten
og bad.

Saa gik man til Torvs og spurgte Statyen:
„Vor Fa'r!
aa, sig os nu, hvad vi skal gøre for Byen,
saa svar!"
og Ebbesen svared': „Gaa I til Madsen,
jeg tror bestemt, han vil modta' Pladsen,
for han er en Krigsmand,
en rask lille Stridsmand,
han kan!"

Og saa fik man travlt, baade Revl og Krat
skrev paa,
og Madsen kom med Ministerhat-
ten paa,
han takked' og loved' i Glædesrusen,
at slaas med Mortensen og Rasmusen.
men vogt Dig, Minister,
at ej Socialister
Dig slaar.

Publikummet stod paa Ho'det.
Det man saa, det saa man helst,
og det genlød over Cirkus:
Gu'skelov, vort Land er frelst!
Og Jublen lydelig
toned' højt og frydelig;
selv i Sverrig tror man, at man hørte Glæden tydelig.

Bech tog hjem til sin Beværtning.
Folket helt ham fulgte hjem.
Overkellneren ham ventede
og holdt Døren lidt paa Klem;
og Glædestaarer randt,
da man der hinanden fandt
— ingen Glæde nogensinde vist er udtrykt mere sandt.

— Nu vil Bech hver Dag servere
os en „Ruske-Toddy". — Hvis
man er mere tørstig, skænker
han en „Nelson-Bryder-Spids."
Og „Nourlach-Lob'skow's" vil
han med vanligt Smil gi' til,
mens Orkestret intonerer fint „Bech-Olsen-Muskel-Spil."

Fa'er, hvad levede Møllene af, før Adam og Eva fik Klæder?

I Omnibus.

En pæn ældre Dame (stiger ind i Omnibussen): Mange Tak, Hr. Konduktør, det gør godt at komme lidt op at køre, naar man har løbet og pisket om en halv Dag! Vil De tage Penge med det samme?

Konduktøren: Ingen Omstigning?

Damen: Jo — jeg skal have mange Omstigninger. Først skal jeg ud paa Nordvestvej hos den Spaakone, der averterer i Bladene, at hun spaar i Stjærner, i Kabaler og i Haanden; jeg vil have, hun skal sige mig, om Krigsministeren bliver valgt i Randers. Han er virkelig saadan en rar Mand, og det vilde gøre mig ondt, om saadan en tapper Kriger skulde falde. Saa skal jeg hen og trøste Fru Nellemann, stakkels Skind, hun er ude af sig selv over den Skandale, hun lavede med sin

Tjenestepige Nelly Andersen. Hun er daanefærdig saasnart hun hører Tale om en Gylp, og naar hun ser en Fodpose besvimer hun. I disse Dage, da hun kan læse om sig selv i alle Blade, er hun helt fra det. Saa skal jeg ud paa Sommerlyst og høre Schnedler-Petersen, hvad han nu siger til Damekapellet i den mavriske Hal. Fogden forbød Damerne at spille, men Damerne blæste baade Fogden og Schnedler-Petersen et Stykke.

Konduktøren: Ja, saa mange Omstigningsbilletter kan De ikke faa.

Damen: Ikke det? Ja, lad mig saa nøjes med en (Til en veltalende Mand med et vejrbidt Ansigt): Undskyld min Herre, jeg synes jeg har set Dem før.

Den veltalende Mand (afbryder sin Historie, ser smilende paa Damen, svarer ikke, men fortsætter sin Historie.)

Damen (lidt efter): Undskyld, min Herre, at jeg igen afbryder Dem. De ved vel ikke om Uhyret i „Siegfried" er bleven fotograferet? Det er et uhyre morsomt Uhyre, og det synger uhyre dejligt. Har De set det? —

Manden (ler igen men svarer ikke).

Konduktøren (til den veltalende Mand): Var det ikke her, Du skulde ud, Kammerat?

Manden (afbryder sin Historie, nikker smilende til Konduktøren, trykker tavs hans Haand og gaar.)

Damen: Undskyld, Hr. Konduktør, kendte De den Herre?

Kunduktøren: Ja — han er Vognstyrer paa den Elektriske, men i Dag er det hans Fridag.

Damen: Det var svært, saa veltalende han var.

Konduktøren: Ja, men han svarer aldrig, naar man spørger ham om noget, for der staar paa alle elektriske Sporvogne: „Det er Vognstyreren forbudt, at svare paa Publikums Spørgsmaal.

Damen (kaster et himmelvendt Blik ud ad Vognruden): Hvor saadan en Bestyrelse forstaar at finde de rette Udtryk!

Brydekampen.

Mel.: Columbusvisen.

JEG vil synge om Bech-Olsen,
for han var en Kæmpe bold —
vel lidt tykkere, men omtalt
som den tapre Tordenskjold.
Og Sagnet om ham véd,
at han vældig fra sig bed,
— selv de største Kæmper han med nordisk Kraft i Gulvet smed.

Han fornylig med en Tyrker
— denne store Nourlach — stred.
Tyrkeren ham havde mulet,
og saa var Bech-Olsen vred.
Hos Cirkus Rasmussen
mødtes Kæmperne igen
og med Hændervridning Tyrken gik i Gang med Bryderen.

Ganske rædsomt begge svedte,
vaade — gu' bevar me' vel!
Og saa klemte de hinanden
saa omtrent trekvart ihjel.
Med Nelson og med Bro
hængte begge i min Tro!
Mens af Tørst de skænkede en Tanke til Bech-Olsens Kro.

Bech, han ruskede den Store
— denne var lidt vnnfør skabt,
hvorfor han en Mine gjor'e,
som han ha'de Ho'det tabt.
De daskede og sled,
men de fede Hænder gled
ned ad Ryg og Arme i en Mængde fedtet Brydersved.

Aa, det var en Ynk at skue,
som de stred, de stakkels to.
Alle Midler maatt' de bru'e
— det var knapt, at de forslo'.
— Dog endelig vor Gut
Sejrherre var til Slut,
og da ha'de Kampen varet 30 og 1/2 Minut.

Op han rakte sine Hænder;
man ku' se at ej han frøs.
medens Tyrkeren skar Tænder
og af Galde harmfuld fnøs.
Og Jubelen brød ud —
Pierri han blev bleg om Tud,
medens Nourlach helt sank sammen som en slunken Kareklud.

Trøsterig

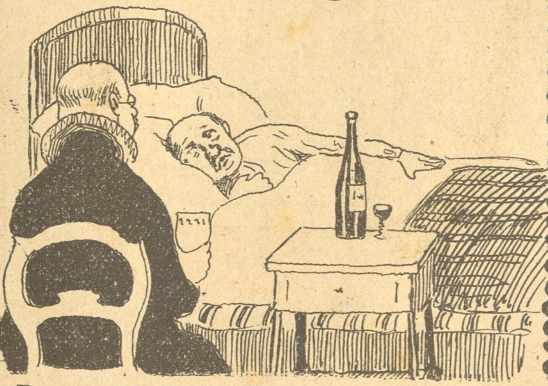

Præsten (der besøger en dødssyg Mand): Er det alt, hvad De har at trøste Dem med, inden De forlader de jordiske Boliger?

Den syge: Nej, Hr. Pastor, jeg har en fem—seks Flasker til i Kælderen.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmank **I Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Konen med Æggene.

Mo'er *Alberti:* Socialdemokraterne havde kun 45,000 Underskrifter, knapt 1/10 af Københavns Befolkning og ikke engang 1/60 af Landets Indbyggere. Min Adresse havde 10,000 Underskrifter, en hel Fjerdedel af samtlige kommunale Vælgere, og mange flere end Dannebrogs og Samfundets Abonnenter. Jeg skal nok faa Forholdstalsvalg, saa kan *jeg* knejse med Nakken . . . . klask!

Nr. 20.

Ravnen

Søndag d. 17. Maj

1903

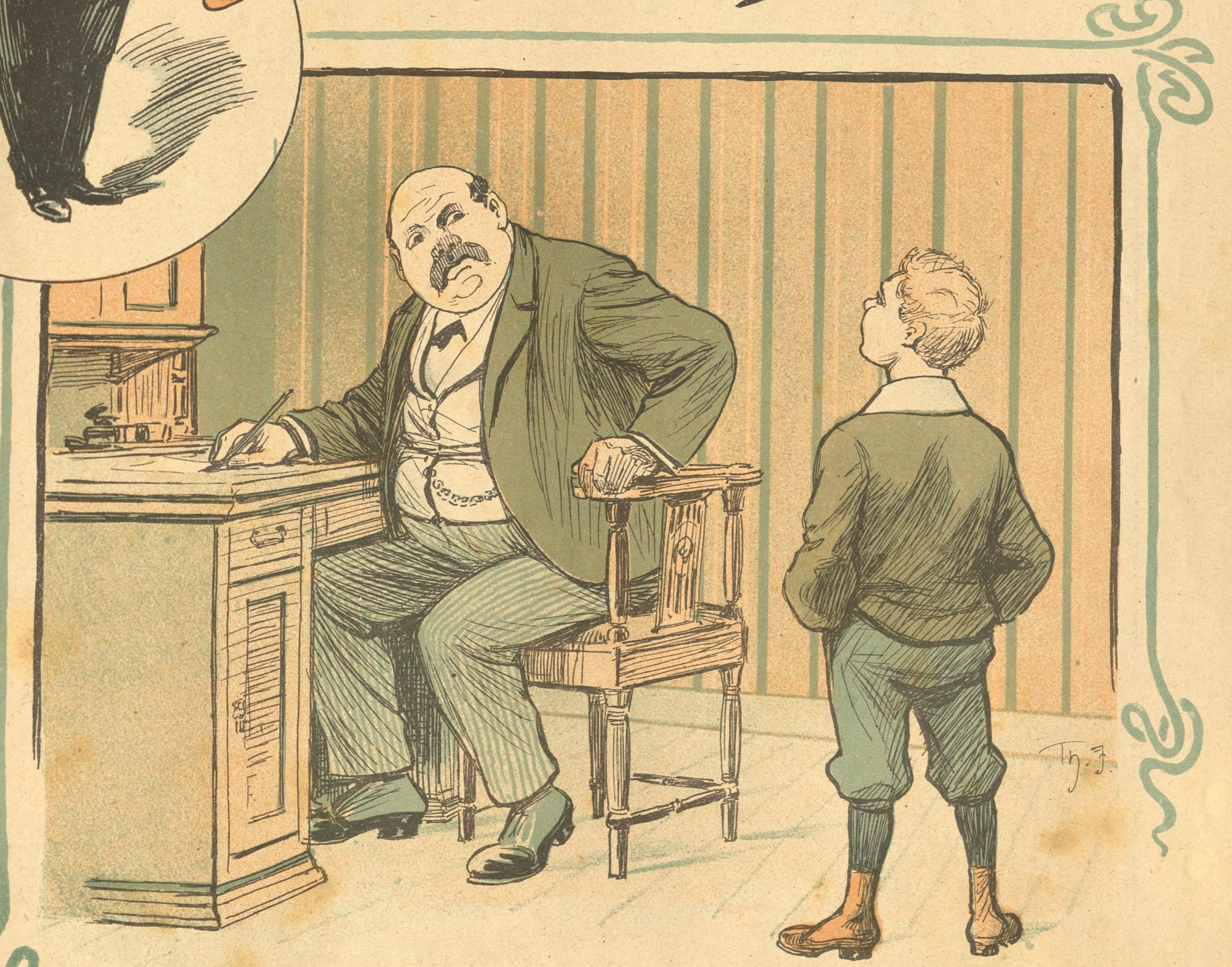

— Du skulde skamme dig, Johan, at lyve saadan! Da jeg var i din Alder, havde jeg aldrig løjet!

— Hvornaar begyndte Du, Fa'er?

Afdød Partifælle.

Journalist Søren Larsen
† 7/5 1903.

Ugen der gik!

Mel.: Klapfinale.

FORLEDEN Da'
Hr. *Trier* sa':
»Nu maa I gærne stikke a',
I gode brave Rigsdagsmænd,
og bli'r I valgt, saa kom igen«!
Knapt havde Trier dette sagt,
før *Anders Nielsen* nu fik bragt
et Leve Grundlov og vor Drot,
og det ved Gud, det lød skam godt,

Saa pa ked' Folketinget ind,
en Del var jo lidt bleg om Kind,
Rasmusen han var svært nervøs,
og Krigsminister *Madsen* gøs.

Hr. *Oscar Hansen* stoisk stod,
Filosofi er meget god,
naar Livet det er graat i graat,
ja, det er overmaade godt.

Vi sa' Farvel til *Christen Ravn*,
at miste ham er dog et Savn,
han laver Love, det gaar fort,
men han forlængst har sat Rekord,
vi nikkede til *Reventlow*,
med *Bresemann* han skal paa Sjov,
han paa os saa og sukked' blot,
Farvel, Hr. Greve, hav det godt!

Christoffer Hage han var væk,
mon ikke han sku' faa sit Smæk?
Alberti selv var ikke fro,
hans Politik er ikke go'!
Af Pinden ryger Køgehøns,
og *Stadil*, tænk, hans Aftenbøn
højst sørgelige Indhold blot
er: give Gud det maa gaa godt!

Afsted trak *Zahle* med sin Ko,
og den var tyk og fed og go',
men *Nanke* græd ved Tanken om,
at han ej mer tilbage kom,
og *Martin Madsen* strøg sit Skæg,
bleg var han som en kalket Væg,
sæt Dr. *Bang* vandt nok saa flot —!
Det finder vi var meget godt.

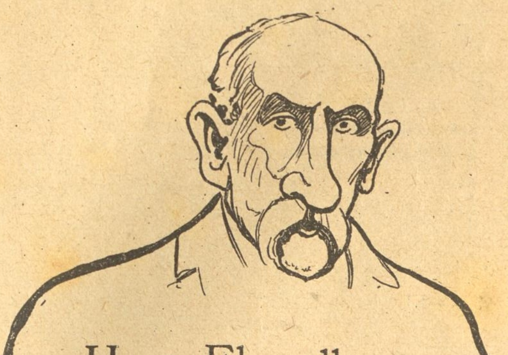

Hans Ekscellence.

Personerne:

Ekscellencen. Fruen. Frøkenen. Journalisten. Tjenestepigen.

(Ekscellencen sidder i en Lænestol med Luftpuder bag Ryggen og Fodpose under Fødderne og læser i „Berlingske Tidende" Nelly Andersens Højesteretsdom. Fruen stopper Ekscellencens Sokker og Frøkenen lapper Fruens Kjoleliv).

Ekscellencen brummer som en Bjørn.

Fruen (deltagende): Er det Nelly, Du ærgrer Dig over, min Ven?

Ekscellencen (barsk): Hvor længe skal Du sidde saa livløs?

Fruen (sagtmodig): Livløs?

Ekscellencen: Ja — uden Liv!

Fruen: Uden Liv?

Ekscellencen: Ja — uden Kjoleliv for Fanden! Med dine Gentagelser tager Du Livet af mig!

Fruen: Saa bliver vi to Livløse, min Ven!

Ekscellencen (bliver rasende, river Berl. Tidende i tusind Smaastykker og kaster den paa Gulvet).

Fruen (ringer paa Pigen).

Pigen (kommer).

Fruen: Pil det Svineri op!

Pigen (piller op og gaar, kommer lidt efter tilbage og melder en Herre, der vil tale med Ekscellencen. Pigen, Fruen og Frøkenen gaar).

Journalisten (kommer): Deres Ekscellence har jo en Gang været Hofmand og kender derfor lidt mere til Livet ved Hoffet end en anden. Jeg vilde gærne tale med Deres Ekscellence om det russiske Hof. Jeg tror ikke, den russiske Kejser har det rigtigt godt.

Ekscellencen: Ingen russisk Kejser har det rigtig godt. —

Journalisten: Nej, han tør jo ikke engang gaa alene paa Gaden, han ved vist ikke, hvad der sker i hans Navn, han hører ikke Skriget fra Finland. Det er vist nogle slemme Ministre, han har, men Alverden ved jo, at danske Ministre er mageløse. Skal vi ikke sende den russiske Kejser en af vore Ministre. Vi elsker jo selv vore Ministre saa højt, at det kun er med blødende Hjærte vi giver Kejseren en af dem; men alligevel kan det bidrage til, at Kejseren kan blive saa gode Venner med Finnerne og med sine egne Russere, at han tør gaa en Maaneskinstur paa egen Haand, saa vil vi bringe Offeret. Hvad mener Deres Ekscellence om den Idè?

Ekscellencen: Ingen Ting!

Journalisten: Det var ikke meget. Hvad mener Deres Ekscellence om Højesteretsdommen. Agter Deres Ekscellence at gøre Nelly Andersen en Undskyldning for den Uret, De har gjort hende?

Ekscellencen: det kunde aldrig falde mig ind!

Journalisten: Eller en Erstatning saa stor som den, Staten giver hende?

Ekscellencen farer i Flint, kaster sig tilbage paa Luftpuden, der giver ham et Stød, saa han falder paa Næsen paa Gulvet.

Journalisten: Undskyld Ulejligheden, Deres Ekscellence, og Tak for god Underretning! (gaar.)

Diagnose.

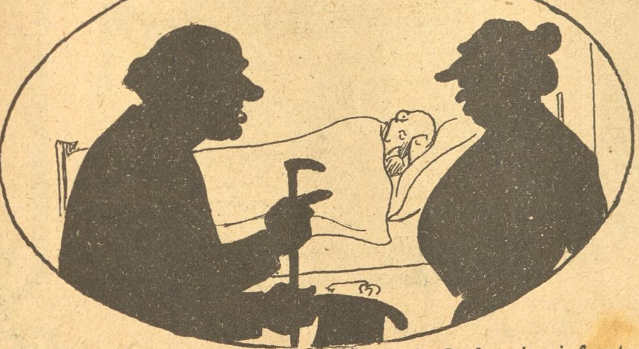

Lægen: Deres Mand synes at befinde sig i første Stadium af Dilerium tremens. Har De aldrig lagt Mærke til, at han tager fejl af Personer?"

Konen (meget skrap): Kun lige over for mig og vor Pige. Han anser ~~tit~~ mig for en Hex, og hende for en Engel.

Bondefanger-Vise.

Mel.: Min Amanda.

Jeg er født i Munkebjerby-Bromme
i den unge, friske Dynevaar,
og da Skoletiden den var omme,
blev jeg Tjener i min Faders Gaard,
for min Fa'r var Kvæg- og Hestepranger,
og jeg lærte hurtig Kunsten a',
jeg var allerede Bondefanger,
længe førend jeg kom hjemmefra.

Jeg var altid Moders Kæledægge,
og hun paastod, jeg var et Geni,
jeg sku' lære at bli' Præst og præke,
for det var der da Fortrøstning i;
naa, hvad ellers Trøsten anbelanger,
fandt jeg Livets Lykke ved et Glas —
jeg blev decideret Bondefanger
og en Beverding min Tumleplads.

For en Tegnebog med løse Blade
kan mit Hjærte banke i Galop,
og der bliver Sol paa min Facade,
naar jeg møder Peter Dummerup.
Hvis jeg næste Morgen føler Anger,
er det fordi, han ej blev helt klædt a',
ja, for Hjærtet hos en Bondefanger
det er Kleptoman fra Fødslen a'.

Jeg er ikke altid lige yndet,
og man kalder mig et Snyltedyr,
naa, kan gerne være jeg har syndet,
men jeg er en grumme føj'lig Fyr.
Jeg har væ't paa Brasen mange Ganger
-- det er Livets Lammefrikase —
ja, en rutineret Bondefanger
kender mere end sin A-B-C.

Hvis jeg mister Troen paa Klør Bonde
og kan ikke slaa en Volte mer,
faar jeg gratis Rejse til den Onde,
ned og være første Kavaller.
Saa skal Lastens glade Mestersange
synge Mindesangen ved min Grav:
Fred med Verdens største Bondefanger,
her han lagde ned sin Vandringsstav!

Hvis de Herrer ellers vil besøge
mig en Aftenstund fra syv til to,
kan De sikkert træffe Peter Øje
ved det lille Bord i Snapsekro;
saa skal De faa se, at vi Talanger
hylder Gæstfrihedens blide Bør, —
Hatten a' for hver en Bondefanger,
uden os fik Livet ej Kulør!

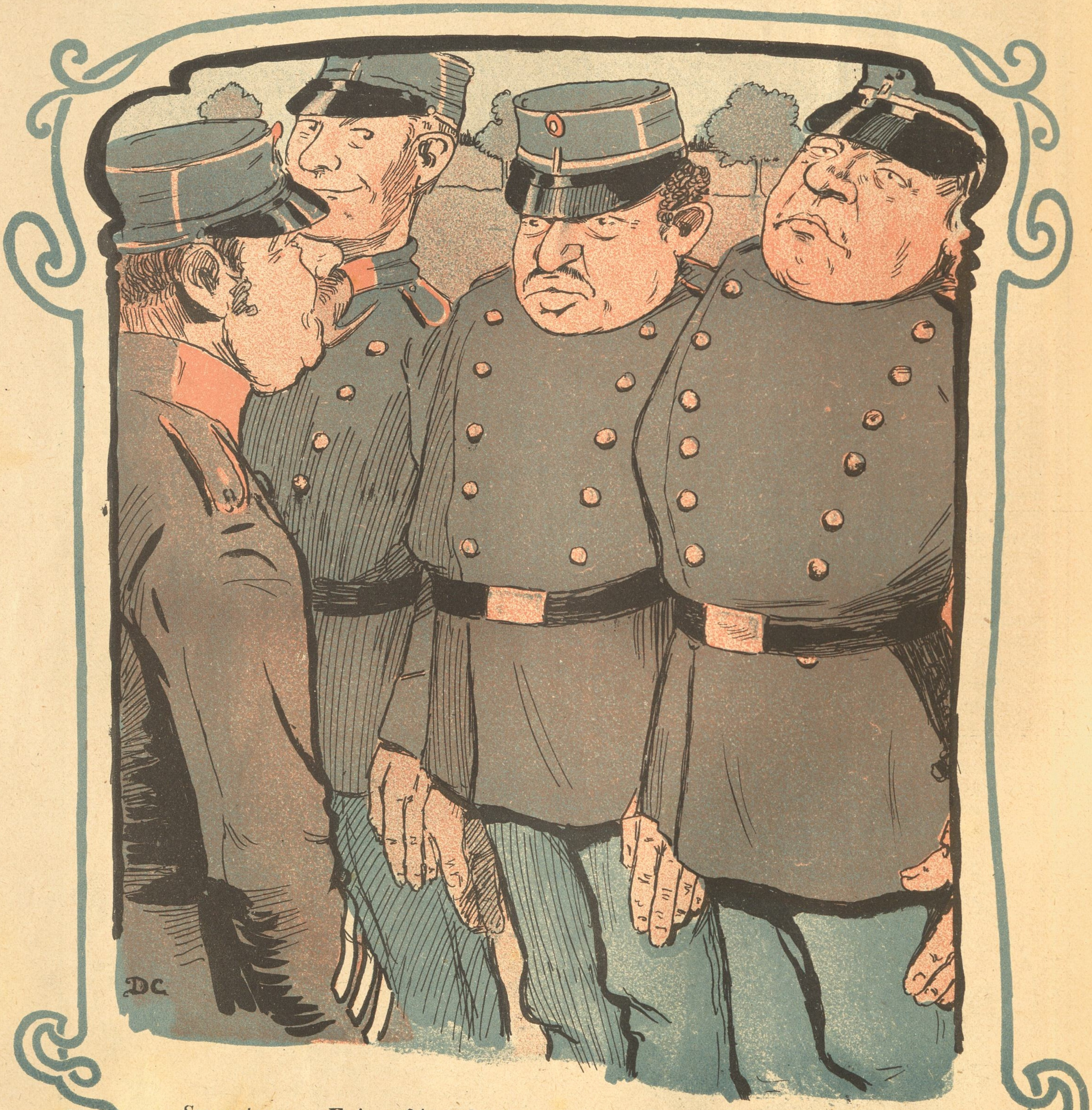

Sergenten: — Æv! — 64 — hva' staar han og glor ned etter i Græsset — har han ikke spist Frokost?

Drengen: Vi gi'er ikke noget — — — vi har selv 7 uopdragne Børn at forsørge! — —

Rim.

En Værtshusholder-Poet har ophængt en Plakat med følgende Indhold i sin Beværtning „Sydvest“:

Til Eftertanke.

Hver Gæst
her i „Sydvest“
er hjærtelig velkommen
selv naar
han mere faar
end han har Penge til i Lommen.
Nu hænder det jo tit,
at ikke jeg faar mit
for hvad til Gæster jeg serverer,
forinden de saa gaar,
en Ekstrataar de faar,
og Deres Uhr som Pant leverer.
Saadan gaar det hver Gæst,
som kommer i „Sydvest.“

Husmand Peter Jensen i X-kjøbing indrykkede følgende Bekendtgørelse paa Rim i Byens lokale Avis:

Vagt i Gevær.

Min Kone Mette Juliane
i Sandhed var engang mig tro;
men nu har hun en rædsom Vane,
som pirrer ved min Sjælero.
Jeg har forsøgt saa mange Midler,
som der er Dage i et Aar.
selv Byens kloge Mand Hans Fiedler
min Kones Vandel ej forstaar.
Hvert Sted i Byen hun proberer
paa min Person at faa Kredit,
og hvor man hende krediterer,
der kommer hun igen for tit.
Derfor hver Kreditor skal vide,
som ikke sælger mod Kontant,
at tage sig i Agt itide.
thi hvad hun siger er ej sandt.
Jeg for enhver jo var en Nar,
om jeg betalte det hun ta'r.

Formildende.

Grossereren (til Kontoristen, der møder for sent i Kontoret): Cohn, Klokken er snart halvti! De er en slem Sovetryne!

Kontoristen: Ja, desværre — men jeg drømte hele Tiden om *Forretningen:*

St. Peter: Nej Julle dog, er det Dig. Er Du virkelig bleven ked af Dyrehavsbakken?

Frk. Westermann: Gu' er jeg ej Gamle, men jeg blev ked af Kisten, og nu vil jeg tralle væk her oppe, hvis Du har en Caloric og et Glas Soda.

Af et Brev

fra en en ung Kone til sin Mand som er paa Rejse:

Til Slutning kan jeg meddele Dig at vi alle ere raske, og at lille Johannes kan allerede krybe opad Trapper. Haabende det samme om dig, med Tusinde Kys

Din hengivne

Erna.

Kærlighedens Magt.

En Sømand med sit Skib paa Havet flød,
hans Kone værnede om Hjemmets Hygge.
Naar han var hjemme, de i Forening nød,
den sande Kærlighed og Livets Lykke.
Den meste Tid han vel paa Søen laa,
og kun én Gang om Aaret Konen saa.
Nu er det haardt for Koner, Mænd at savne,
og særlig Mænd, som er i andre Havne;
men hun Erstatning i en anden fandt,
en Spanioler. fyrig, smuk, galant.
Om denne smukke Mand man meldte,
han Konens varme Følelser gengældte.
Og se, hvad der i Hjemmet foregik,
ved Aarets Udgang man besvaret fik.
Den Kones rette Mand derpaa
kom hjem, og saa
en Dreng af sydlandsk Æt, som vrælede paa dansk.
Født med to Tungemaal, han raabte „Fa'r“ paa Spansk.
— — — — — —
Om Følgerne jeg intet ved at melde;
men spørg den Sømand selv, han kan det nok fortælle

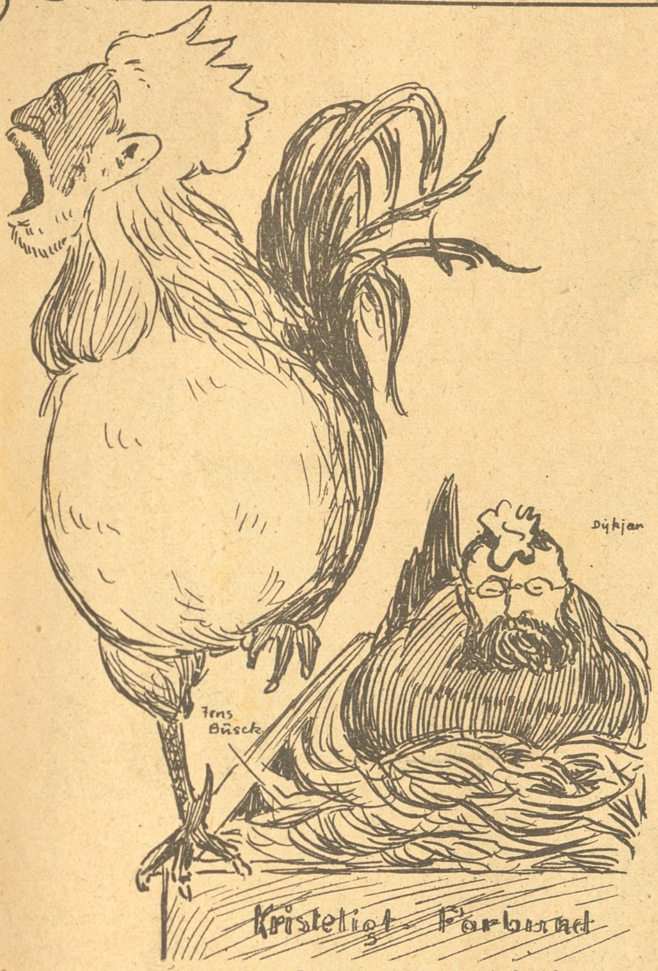

Jens Hanemand: Kykyliky! Arbejderne maa ikke strejke mere. Det skal vi nok vænne dem af med!

Faderen: Se lille Erik, den fine Mand der gaar der henne, det er Kongen.

Lille Erik: Hvor er saa Keglerne?

Unødvendigt.

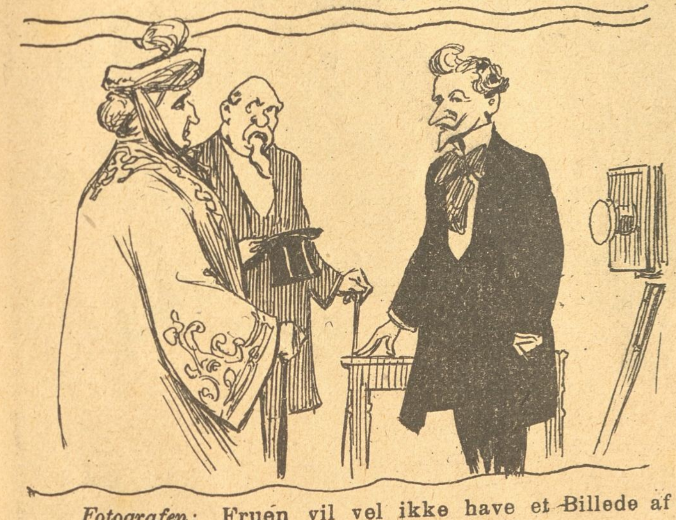

Fotografen: Fruen vil vel ikke have et Billede af Deres Mand, taget med X-Straalerne?

Fruen: Nej Tak, jeg kan heldigvis gennemskue ham uden dem."

Der er noget ved Alle.

Marie Kokkepige (beundrende): Ok, Du Oline – hvem der ha'de faaet dit kønne Ansigt at smække sig med om Søndagen . . . .

Oline Stuepige (gnaven, ser ned af sig): Saa ha'de Du vel ogsaa haft min — hm — daarlige Mave at trækkes med om Hverda'en.

Paa Velgørenhedsbasaren.

Lapsen (til en Komité-Dame af jødisk Herkomst): Smukke *Rebekka!* Kan jeg faa en Kognac?

Damen: De kan ikke Deres Bibel, kære Herre: Rebekka gav ikke *Kamelerne Kognac* at drikke, men *Vand!*

Smæld og Smuld.

Præsten (til en Konfirmant): I Dag svarer Du helt forkert paa alle mine Spørgsmaal, kan Du maaske sige mig, hvad koster et 4-Skillings-Lys?

Drengen: Henne hos Købmand Winter faar vi 2 for 7 Skilling.

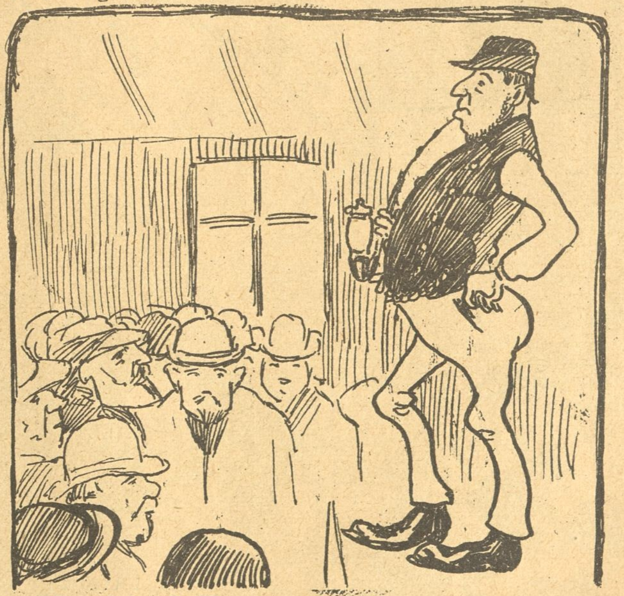

Gaardejer *L. Hansen* (Hedensted): Husmandens Landbrug er kun et Bierhverv og derfor er der ingen som helst Grund til at tage Hensyn til *deres* Fordringer.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmank **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

De gustibus non est disputandum,

(Om Smagen skal man ikke disputere.)

Om Spiritus graver vor Ungdoms Grav,
om Spiritus hører til Legemets Krav,
om det styrker eller svækker vor Manddom — — —
jeg er ganske forfærderlig ligeglad —
jeg drikker min »Stjærne-Øl«, skænkt fra Fad:
De spiritns non ist disputandum!

Nr. 21.

Ravnen

Søndag d. 24. Maj

1903

— God Morgen Frøken, maa De køre herinde?
— Næ, her maa jeg kun trække.

Ugen der gik!

Mel.: Nu skal Du ha' din varme Mad.

DEN sekstende i sjette gaar
det atter løs igen,
et lille muntert Slag vi slaar,
det bliver rigtig Spænd,
naar hver skal tælle Tropper
og alle Venstres Snobber
en Omgang faar for Lopper,
stem, Venner, i paa den:
:,: Nu skal det ha' sin varme Mad :,:
Adler Alberti er ej glad,
der bli'r til ham den Rad!

Men mon *Witzansky* stiller sig?
Man venter paa et Svar,
i hvert Fald han indbilder sig,
han alt Mandatet har,
i Fald han Lykken frister
blandt Antisocialister,
han nok Humøret mister
for *Borgbjerg* er nok klar,
:,: han skal s'gu ha' sin varme Mad :,:
pakkes i »København« sit Blad
og saa i Seng, den Rad!

Og Krigsminister *Madsen* gaar
i Randers ked af alt,
han ikke Politik forstaar
og sæt at Madsen faldt!
Det vilde gaa til Hjærte
og *Anders Nielsen* smærte
trods Skriveri og Sværte.
naar Stemmerne bli'r talt,
:,: sæt om han fik sin varme Mad :,:
Højre er vistnok lige glad,
for *Madsen* er en Rad.

og *Hage* er skam slemt nervøs,
hvad skal det blive til?
I syvende det med gaar løs,
og Kredsen staar paa Spil,
men hvorfor vilde Hage
med Hr. *Alberti* drage,
o Ve, o Ve, o Plage,
han nødigt dumpe vil!
:,: Hage faar nok sin varme Mad, :,:
og *Oskar Hansen*, se kun ad,
gaar samme Vej, den Rad!

En kritisk Elev.

Privat-Læreren (indsmigrende): Sig mig engang, lille Peter — hvor langt tror Du, vel, at Maanen er borte fra os? —

Peter (spidst): Ikke saa lidt længere end baade De og jeg har lært Astronomi nok til at regne ud.

Paa Frederiksberg foretager man Boreforsøg, for at undersøge Jordbundsforholdene under Kridtlagene. Man er allerede truffet paa Jordlag, der er flere Hundred Tusinde Aar gamle.

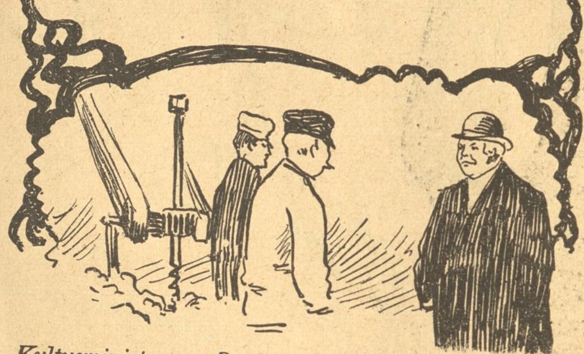

Kultusministeren: De maa endelig ikke leve længere end til de naar 5870 Aar. Ellers kommer vi i et syndigt Kludder med Almanakken.

Peters Luftkasteller.

Mel.: Og alle Folk de sige, at Madamen.

DE svandt, de svandt de sløje Barndomsdage,
jeg ønsker dem krafte'me' ej tilba—ge —
med Skoletvang, med Klaps og Skænd tillige,
Taler: Saa snart man bare vilde emancipere sig en Smule og —
Synger: dikkedikke lidt en Pige.

Men sidste Søndag blev jeg konfirmeret —
— nu bli'r man dog som Voksen æsteme—ret.
Høj Hat, Cigar i Munden, Paraplyen,
Taler: den nye Silkes, De ved, — flot under venstre Arm, og
Synger: saa heraus — afsted i Byen.

Uf! saa kan De s'gu tro, at den skal skære —
— jeg skal jo snart i Urtekræmmerlæ—re —
der kommer unge Piger i Butikken:
Taler: Uhm, sikke Øjne de langer En, naar man er fjong og har
Synger: dygtig Mønt i Fikken.

Jeg frier og bli'er forlovet straks paa Studsen,
og næste Søndag trækker jeg i Pud—sen.
Vi Arm i Arm dangderer ned af Strøget,
Taler: Men skulde Principalen møde os — fy Fa'en! — saa var den
Synger: dog — en Smule røjet.

Vi kun besøger første Rangs Caféer
og gaar hver Aften paa Varieté—er.
Om Sommeren vi ta'er et Svip paa Bakken —
Taler: Tøf-tøf, lys Sommerhabit, Sjentlemand forstaar De, for min
Synger: Tøs — skal sla med Nakken.

Natyrligvis, er jeg en Mand af Ære,
og Pigen fjong og elegant skal væ—re.
I et og alt jeg giver Sjentlemanden,
Taler: For spare naar man er ude at more sig — gaa væk — den
Synger: Skik — den gi'er jeg Fanden,

Det gælder bare om at tjene Mønten,
for Pi'ebarnet maa ha' Hjælp til Pyn—ten.
Men der vis falder af lidt Drikkepenge —
Taler: naar man saadan slæber Varer i Byen, saa siger Folk: „Aa de stakkels
Synger: Urtekræmmer-*Drenge!*"

Uheld.

Student Lund: Naa, hvordan gik det saa til Eksamen i Dag?

Student Holm: Jeg dumpede, og jeg besvarede dog de tre første Spørgsmaal godt nok.

Student L.: Hvad spurgte de Dig da om?

Student H.: Om *Navn, Fødested* og *Alder.*

Troen.

— Naa, hvorledes staar det til med Troen i Deres Hus, Hr. Baron.

— Jo Tak, godt. For Børnene har jeg den kære Gud; selv holder jeg mest af Venus og Bakkus.

Læreren: Naa Anna, kan Du saa sige mig, hvad en Skat er?

Anna: En Skat, det er saadan en, som min store Søster finder i den mørke Korridor om Aftenen.

Lyngbykredsen.

Det vrimler med Valgkandidater i Lyngby. *Piper* stillede sig som Højre-Agrar, Postmester *O. Koefod* som konservativ Frihedsmand, og *Brandt* som demokratisk Konservativ. Da der endnu er stærk Tale om, at Kammerjumker *Scheel* vil stille sig som anti-agrarisk Villa-Politiker, frabeder vor Partifælle *Wilmann* al videre Tilgang af Valgkandidater til denne haardt forfulgte Kreds.

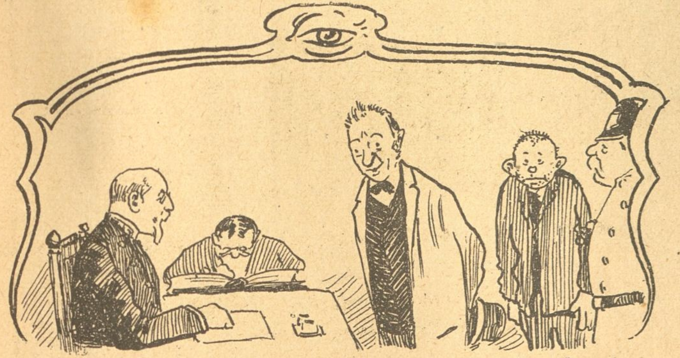

Assessoren: Den Anklagede paastaar, at han har fundet Uret og Kæden paa Landevejen. Kender Vidnet noget til Sagen?

Vidnet: Ja, hvis jeg ikke husker fejl, hang der ved Kæden en ung Mand med lyse Bukser og mørk Frakke.

— Saa Du noget til den store Ildebrand i Nat?

— Sludder! Man kan da ikke se noget, naar det er mørkt.

Davids Flytning.

Mel.: Lad dadle Kvinderne hvo vil.

Jeg kom til Verden kæmpestor,
skønt af Natur jeg var kun lille.
Straks stredes man om Pladsen hvor
min Skabelon man skulde stille.
Med eller uden Figenblad.
det Spørgsmaal lod man debattere.
Jeg selv var nærmest ligeglad,
jeg la'er mig ej genere.

Omsider fik man mig da rejst,
tiltrods for mange Slags Meriter,
dernede foran „Helliggeist",
gemt bag et gammelt rustent Gitter.
Jeg stod som Fange i et Bur
og mange Skoser har jeg døjet;
jeg stod jo der i bar Figur
til Sjov for Folk paa Strøget.

Til Kirkeurets tunge Slag
jeg mangen Dag og Nat har lyttet,
til sidst oprandt den store Dag,
da jeg fra „Helliggejst" blev flyttet.
Ved Vartov kom jeg til at staa,
Madammerne mig æreskændte,
de aldrig paa min Fordel saa.
fordi jeg Ryg dem vendte.

Nu har man flyttet mig igen
fra Vartov med sin Kaffesludder.
Jeg kom til Østre Anlæg hen,
til Børneskraal og Børnemudder.
Hvorlænge jeg faar Lov at staa,
før man igen mig bort vil skikke,
det Magistraten vide maa,
for jeg — jeg ved det ikke.

Til Pryd for Byen skænked' mig
en Mand som Bajersk-Øl tilvirker,
derfor min rette Plads er ej
ved Anlæg, Vartov eller Kirker,
Stil mig ved „Stjærnens" Bryggeri,
med Paaskrift: „Denne Vej med Søl'et;
det rette Sted her finder I
hvor David købte Øllet!"

Bestemte Priser.

Kunden: De siger, at De holder aldeles bestemte Priser; men jeg hørte jo nu, hvorledes den Dame pruttede Dem 2 Kroner af.

Hr. Levy: Jawohl, jawohl. Aber unter den bestimte Pris kom hun dock ikke.

Billig Mad.

— Hver evige Dag staar Skolelæreren og stirrer saa arrigt paa Din Gris. Har han monstro noget imod den?

— Nej, men ser Du, først sluger han Grisen med Øjnene, og saa gaar han hjem og spiser Kartofler til.

Slægten samler Kræfter.

Professoren: Unge Mand. Husk paa, at De har Traditioner at opretholde. De bærer en stor Slægts Navn, Baade Deres Fader og Bedsteiader har tilhørt Videnskaben . . .

Studenten: De har Ret. Vi har udrettet store Ting, men — nu hviler vi os.

Misforstaaet.

Hun: Se den gamle Stakkel med det prægtige Ansigt. Han ligner en Eg, der er rykket op fra Roden.

Han: Jeg synes saagu Roden sidder der endnu.

„En Fejltagelse."

„'Maaren Stoffer — og et gledeli' Nyaar — Helsen und Gesundhejt, gamle Svend. — Men hva' Fa'en æ'ed med Dig? — Du har vist inte set Din Navle i Dag, saa gnaven som Du ser ud." —

„Inte gnaven Petter — bare spekulativ. — Og hva' Navlen anbelanger saa ka' de' nok ha' sin Rigtighed, for den plejer je' inte van og kigge mejet etter te' dav-li'da's; men je' har set de' som æ mejet værre — Fandens Oldemo'er, forstaar Du — baade set og været oppe og nappes med hinner, har je'."

„De' æ da Løgn vel?"

„Æ'ed Løgn Petter? — Ja ja! — Da har je' aldrig i mine Levedage været saa vis paa nogen livskaftige Ting som det. — Men nu ka' Du jo sæl' høre:

„Det var i Forgaars Aftes — Nytaarsaften — saatten lidt henad Skomringen til, ved et—to Tiden. Vi ha'de sittet nere i Pippens Kælder — her lige om Hjørnet — og skaalet og drukken Nyaar ind, baade med Tudser og Kinesere og alt til Faget henhørende, som man siger. Jeg begyndte saa smaat og ku' mærke paa mej sæl, at der var ved at gaa Orm i Nødden — hva' der forrestens slets inte var saa møjet mærkeligt, ettersom vi ni Mand, vi var i Samling, hver en Kæft og Sjæl ha'de gi'et vores fire Omgange. Vi ha'de moret vos rigtig brelliant, og i et morderli't godt Humør sa' je' A'jøs te Kammeraterne, gledeli' Nyaar, og sjaaskede af hjemad til Madammen. — Men lissom jeg allerbedst gik, kom je' li'egodt te' og grublesere paa hvodden det mon stod te' med Homøret hjemme hos Mutter, for je' ku' mærke paa mej sæl' at je' var be'en en Smule blisset i Ansigtet, og saa kom je' i Tanker om, at det vist var bedst om je' gore en Svingning bag om i Gaar'en, henad Vandposten te, for at heje mig lidt med Tøjlettet og di Dele. Det vil dov gøre et Satans nydeligt Indtrøk paa hinner, naar hun ser Dig komme hjem pænt og orrentli', paa saatten en højhellig Aften, tænkte je' ved mej sæl. — Posten staar i en mørk Krog inde i Baggaar'en, men je' finder den straks, og ska' lige te at gi' los paa Straalen, da je' faar Øje paa en høj sort Skikkelse, tynd foroven og tyk forneden som et Fruentømmer, der stod henne i Krogen. „Dekkedek, lille Jomfru, sa, je', men hun svarede inte. — Nu æ man jo 'nte født i Gaar, og heller inte æ man sønnerli't bange for Katten — jeg røkker hinner derfor nærmere ind paa Livet, og dekkede hinner etter Hagen, mens je' samtidig smækker med Tongen og siger: „Krrrittsch!" — men hun daskede mig bare en Smule over Fingrene med en lille Urtekost, hun stod med i Haanden, saatten som Fruentømmerne plejer van, naar de inte mener no'et mæ'et, og saa hviskede hun ganske stille: „Sy—ss." Se den var jo reguleri nok, og je braser derfor paa. — Forstaar sig — je' vilde hinner sgu'nte andet end som bare gi' hinner et Kys eller saatten, for—e, — man æ jo 'nte altid li'egodt oplagt til at nyde Kærli'hedens Gleder, og saa vidste je' jo heller inte med Sekkerhe' hva' det var for en Hunstillits man hade foed fat i. — Je' ta'er saa i en Snop og vil lægge Armen om hinner for og gi' hinner denne her' Kys, men den skinbarlige Satan staar i 'et, for lissom je' rask vil bøje mig hen over hinner for og ta' Kysset, saa jager den Hundjævel mig en lang Finger lige ind i Øjet — splintreme saa baade Sol og Stjerner dansede Galloppade for dem begge to. — „Saa skulde da den Onde inderlig brandstage i 'et" — brøler je' op, For nederdrægtig ondt gore det s'gu, og nu be' je' først rigtig opsat paa og neje hinner, — Haps! — griver je' hinner lige i Flanken; men Satan staa i 'et, hun var sej' som et Piskeskaft, inte til og faa Tav i, og hele Tiden daskede hun mig med denne herre Urtekost i Ansigtet, saa det baade sved og bed. — Desuden rev hun i mig, som om hun havde tusinde Negle.

„Ja, de ka' je' Fanneme se Stoffer — Du ligner jo min Sali'he' en Pløjemark i Ansigtet."

„Gø' je'? — Ja je' ka' s'gu godt mærke det sæl, — men Hænder og Haandled æ da ellers endnu mejet værre. — Se kons sæl."

„Føj for Satan Du! — Det maa jo ha' væ't den Skinbarliges Oldemo'er i ejen Person, maa'et."

„Det var je' s'gu sæl overbevist om, dengang vi var kommen saavidt i Karreseringen, men det gore mej blot endnu mere arrig i Kalotten."

„Voffer Fa'en stak Du hinner inte en po Taasken og lod hinner løve — den Træstave? — De, vilde je, ha' g'ort — Fanneme."

„Naj Du vilde slets inte, lille Petter — formedelst det, at Du inte kunde komme til og ramme hinner den ud — og løve — jovist — hun bed sig saa fast i mig, som en Borre, og rev og stak og kradsede værre end noget Tjørnekrat. Vi laa te sidst begge to nere paa Jo'ren og tævedes saa Haarene røj, a vos, men alligevel ku' je' 'nte faa Tav i hinner og hele Tiden sa' hun aldrig et Mok. —

I det samme kommer heldigvis Mutter springende ner med Kykkenlampen paa de bare Ben — hun ha'de jo kendt min Stemme deroppe fra — for je' bandede og galede og slog og masede, og lavede kortsagt en farli' Fest dernere i Gaar'en.

„Hva' æ den a'?" si'er hun. — „Hva' Fa'en ligger Du der og bakser me' Urtekræmmerens brugte Juletræ for? —"

Patent.

(En ældre, sømandsklædt Mand kommer ind paa et Patentbureau — han ser sig først tøvende om — endelig hilser han.)

„G'mor'en herinde! — 'Fo'lov og spørre — er det her a, di leverer Patenter ud?"

„Her er Patentbureau — ja" — svarer den tilstedeværende Herre høfligt. —

„Naa — ser vi det. — Jeg troede stejleme ellers, at jeg var gaaet forkert i Landskabet — for her er jo hverken Mekkenekker eller andre af den Slags Puslerier di sætter Pant paa — her ser jo næsten mere ud til saadan en ganske almindelig Skriverkontorstue."

Herren (afventende): Ønsker De at udtage Patent paa noget?

Sømanden: Akkurat s'gu — derfor kom jeg, — Jeg skal navnlig sige Dem, jeg har gort en mejet stor, videnskabelig Opfindelse.

Herren: Ja saa! Og hvori bestaar den, om jeg maa spørge?"

Sømanden (blinker polisk med det ene Øje): „Ja, det ku' Di li' at vide, Di; — men Di maa da heller inte tro at jeg er fra i Gaar. — Først Patentet og saa Hemmeligheden — det kalder vi Ærlighed tilsøs."

Herren (koldt afvisende): Ja, saa kan jeg ikke hjælpe Dem — jeg maa naturligvis først og fremmest vide hvad Sagen drejer sig om. Forresten er vi edsvorne her, saa Deres Hemmelighed er sikker nok."

Sømanden: Ih nej da — er De det? — Ja, det kunde De helst have sagt straks, saa havde den Ende været kuttet a'. Men ellers er det da en en Maskine til at klippe Negle a' paa, at jeg har opfundet — ja, rentud sagt udspekuleret den ganske af mig selv og uden Medhjælp — baade med Sving og Haandtav og — Møttringer og det hele. —

Herren: Ja saa — en Negleklippemaskine? Men tror De nu ogsaa, at der er Trang for den i Øjeblikket?

Sømanden: Trang? — Gaa væk. — Har De da aldrig lagt Mærke til hvikke gebommerlige Klørfemmer at de fine Folk og Sjentlemænderne nutildags gaar om og blærer sig med — rene Klohager, min Sæl og Salighed, lissom Fanden og Kineserne Jo De kan ellers være nogenlunde muggen om, at der er adskillige Folk iblandt

os, der trænger lumsk til at faa Neglene studsede — ikke at tale om Bulbidere, Løver, Pansere, eller hvad di nu hedder alle de andre Krukkediljer derude i Alverdens sokoloniske Haver, som man hidtil inte rigtig har kunnet komme til at at klø a', formedelst deres naturlige Vildskab og Nederdrægtigheds Skyld. — Jo, den Maskine skal s'gu magelig gaa af mellem Brødre.

Herren: Men hvorledes virker den Maskine da egentlig?" —

Sømanden: Værker? -- Uhm! — den værker s'gu ligefrem storartet. Den gaar som en Mølle, baade med Valser og Krumtap, og midt inde i Maskineriet sidder fem Knive, saa skarpe som den gloendes Ild og snurrer rundt som en Hurrenvind. Den der vil klippes stikker bare alle fem Fingre ind i Værket — Haps! — flyver Splinterne til alle Sider — korte og lange efter Behag — Maskinen kan stilles ind, akkorat som en Liirumkasse til den Meledonte man synes bedst om.

Herren: Har De medbragt nogen Model?

Sømanden: Model? — Nej — hvad skulde det du til? — Men ligemeget osse med det — Model skal vi s'gu nok faa alligevel. — Her har vi nu min Skibskniv — nylig sleben — bider som den slemme Syge — den svinger vi rundt som et Lyn, og — bi lidt — hit her med Poterne — saa skal det være besørget i en Svup — forstaar sig — saa godt som en Model *kan* lave det.

Herren (farer forfærdet tilbage, gemmende begge Hænder bag sin Ryg): Nej Tak — ellers Tak — jeg tror alligevel ikke, at der behøves nogen Model. Men — rentud sagt — det nytter Dem ikke at foretage videre i denne Sag, thi den Maskine faar De dog aldrig Patent paa. —

Sømanden (ærgerlig): Inte det? — Aa nej saagu — her hos Dem faar jeg det vel allenfals inte, kan jeg godt forstaa. I saadan en gemen Skriverstue, hvor der hverken er Mekkenekker eller Matmetikker at se, kan der vel ikke laves stort. Men for min Skyld maa Di ellers gerne kalde deres Stue for et Patentkontor, for den faar De s'gu dog aldrig Patent paa alligevel. —

— Naa, Du har været til Begravelse med Din Svigermoder?

— Ja, jeg har Du,

— Hvor var det henne?

— Paa Krenatoriet. Vi brændte hende, det var det sikreste.

Koldblodighed.

Grosserer Jensen fandt forleden Dag i sin Kones Syskrin et Brev, hvori hun af sin Kæreste blev anmodet om et Stævnemøde Fredag Middag paa Hjørnet af Kongens Nytorv og Gothersgade.

Hr. Jensen købte sig ikke nogen Revolver, og han stillede sig heller ikke paa Lur paa Hjørnet af Kongens Nytorv og Gothersgade. Nej, da Fredag Morgen kom, kyssede han sine Børn og gik glad smaanynnende afsted til sit Kontor. — Han havde sin Kones forlorne Tandsæt i Frakkelommen.

„Konfirmation“ paa Assistens Kirkegaard.

„Julle blev begravet forleden Dag, og i den Anledning havde en Bunke af „Bakkens“ muntreste Kavalerer besluttet at holde Fest. De havde imidlertid gjort Regning uden Præsten, *Gottschalk-Hansen*, som fra sin grønne Ungdom selv har været en haard Negl. Senere hørte han praktisk Børneopdragelse ved Hoffet, og kunde nu tumle de værste Drenge.

Da han kom hen ved Julles Kiste, saa han straks, at han var falden iblandt Røvere, og derfor sagde han straks ganske rolig og fredsommelig: „Hold Kæft eller skrup af!“

Se det var et Sprog, de Drenge forstod. Han kendte ligefrem deres Modersmaal, og der blev saa stille, at man kunde have hørt en Lommekniv falde til Jorden. Og saa brugte han Skrallen, saa det havde Skik. Han brød sig ikke en Døjt om „Julle“. Hun var jo død, og kunde begribeligvis ikke gøre for, at de skabede sig bagefter, men nu høvlede han løs paa dem, og fortalte dem, at de skulde glemme deres Fader og Moder, Drik og Piger og hvad de ellers kendte af godt og skønt her i Verden, men han skulde give dem en saadan Herrens Formaning, at de aldrig skulde glemme ham, om de ikke blev bedre Mennesker fra Dato.

Da Præsten holdt inde, græd alle Gummidrengene, som de var piskede. De var blevne „konfirmerede“ efter alle Kunstens Regler, og kort efter gik de badede i deres Ansigts Sved og sang som vigtige Konfirmander bag efter „Julles“ Kiste:

Lyksalig, lyksalig hver Sjæl, som har Fred.

Om Aftenen sad Præsten sammen med Postskriveren, Skovrideren og Toldforvalteren og fik sig en L'hombre. Medens han „vaskede“ fortalte han Historien om Konfirmationen paa Assistens, og den Klø' Solo misundte de ham allesammen.

Enkefru Hansen fik af sin Huslæge det Raad at flytte paa Landet i de nærmeste Sommermaaneder for sin Sundheds Skyld. „Hvis jeg maatte raade,“ sagde hun, „saa skulde alle større Byer anlægges paa Landet af Sundhedshensyn.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Fattigmands Dom.

— Goddaw Niels.
— Tak for det Bane-Jens. Ja, I fik da noget af Rigsdagen?
— Ja—a, lidt fik vi da, men fik I ikke ogsaa en bitte gennem den fri Fattigkasse?
— Nej, det var ikke saa vel. Sognet havde jo lovet mig, jeg skulde faa min vanføre Stine paa Hospitalet, hvis de fik Tilskud; men saa kom jo ham, Greven derovre, og skulde ha'e alle Pengene.
— Ja, og saa vil de nok endda blive ved at kalde dem Venstre.

Nr. 22.

Ravnen

Søndag d. 31. Maj

1903

Værs'artig ærede Vælgere! Kom og køb! Ny Kanoner! Hele Krudttaarne, Krudt og Kugler, Sabel og Geværer, Tandbørster, Afholdssalve og Kasernetvang. Det er den bedste Venstrepolitik i hele Landet, saa sandt jeg er Krigsminister Madsen. Gode ny Venstremeninger! Værs'artig!

Witzansky søger.

En Mand, der vil arbejde ved hvad som helst og som ikke har nogen bestemt politisk Mening, kan faa Beskæftigelse, foreløbig ved at stille sig mod Borgbjerg i 5. Kreds.
Billet mrkt. „Til Rotterne" modtager Witzansky.

Ugen der gik!

Mel.: Julia, Julia, hopsasa.

Nu haver Højre stillet op
af Kandidater den hele Trop,
politisk Dygtighed, hu ha,
nu skal vi rigtignok ha Dada.
Magius,
Møller plus
Damkier og *Birch,* der vil blive Sjus,
Christensen
og i Rend
Østrup, paa'n igen.

Ja, der kom en, og der kom to,
Damkier i Ahlefelds gamle Sko,
og der kom tre og fire, fem,
seks med Hr. *Christensen,* følg mig hjem,
Magius,
Møller plus o. s. v.

Hr. *Magius* i første staar
trofast paa Post, selv om Klø han faar,
og Lærer *Møller,* Alvorsmand,
kiler paa Benzon saa godt han kan.
Magius,
Møller plus o. s. v.

I tredje *Damkier,* sølle Fyr,
vover sig atter paa Eventyr,
for et Mandat en Tusind Krus,
og Damkier han er kun en fattig Lus.
Magius,
Møller plus o. s. v.

Doktor paa lidt, den glade *Birch*
rasler med Nøglen og prøver Dirk,
Gud ved om han kan slippe ind,
han er dog ellers saa rar, det Skind.
Magius,
Møller plus o. s. v.

Araber-Dokter *Østrup* rider glad
ind gennem syvende, sikken Rad!
Han venter vistnok Løn for sit,
men Vælgernes Flertal, det vil ha' *Smidt,*
Magius,
Møller plus o. s. v.

Detajlmand *Christensen* paa Stand
laver sig om til en Holmensmand,
men *Martin Olsen* ved saa godt,
at en Farmaceut skal ha' Pukkelblaat,
Magius,
Møller plus o. s. v.

Brøndkur.

De Pengesække,
som sidste Vinter aad sig mætte,
var stedt ud i den største Nød,
om Rosenborg dem ej til Brøndkur bød;
thi mæsket Flæsk og bævret Sul
ej eksistere maa fra Maj til Jul.

*

Moderen (til sin vanartede Søn): Aldrig har jeg da haft nogen Glæde af Dig! Kun Sorg og Bekymring.
Sønnen: Moderglæde har Du da haft! Regner Du slet ikke det for noget?

Pinse.

Nu gløder Pinsesolen i Øst
og stiger sin stolte Bane,
mens Kirkeklokkernes dybe Røst
forsøger hver Sjæl at mane.

De kalder Store, de kalder Smaa,
Hr. Sørensens hele Familje,
og mangen Stakkel maa Gaasegang gaa
fuldstændig imod sin Vilje!

De høje Vindver er dækket svært,
at ej man generes af Solen,
Orglet serverer sin triste Koncert
og Ifversen dundrer paa Stolen.

Han præker om Synd, han præker om Død,
om Fandens begfyldte Potte,
han taler sig ganske hummerrød,
som selv han den prøve maatte! —

Men ude i Skoven er ogsaa Fest
i løvrige Tempelsale,
Moder Natur er den store Præst,
der holder sin Foraarstale:

„Lad dem derinde kun nyse rødt
og hyle som Grædekoner,
kom Du til mig, her er Græsset blødt
og virket med Anemoner!

Kapelmester Drossel giver Koncert
med samt sit hele Orkester,
og den er gratis, som nobel Vært
jeg blokker ej mine Gæster.

Det eneste, som kunde mangle end,
var lidt for de sultne Ganer,
hvis ikke tilfældig min brave Ven,
Du er Vegetarianer?

I saa Fald, kære, tag for Dig kun,
af alle de lækre Sager,
Brøndkarsen er jo saa mavesund
og Kildevand haves paa Lager!

Til Kildevand hører Kærlighed,
saa hvis du har med Din Genstand,
sæt jer kun trøstigt i Græsset ned,
med Lejen gives der Henstand!

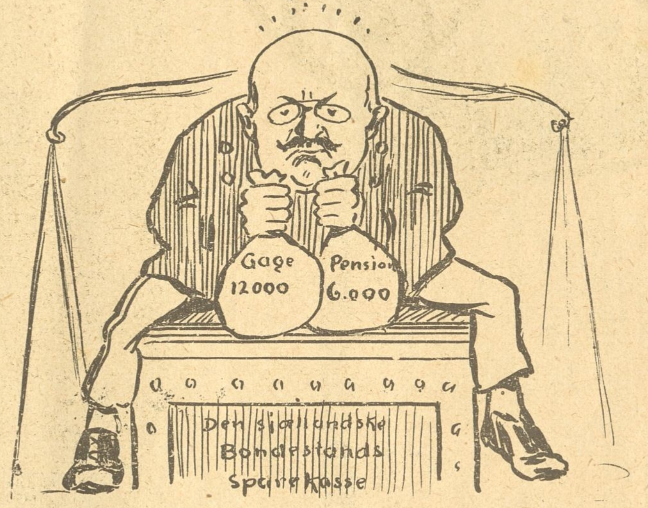

Minister *Alberti:* I maa ikke smide mig væk. — Jeg har saa daarlig Raad til det.

*

— Sig mig Hr. Baron, har De ingen Medlidenhed med de stakkels Dyr, De skyder paa Jagten?

— Herre Gud, min gode Hr. Pastor, det er jo dog yderst sjældent, jeg træffer Dyrene, som Regel er det ikke andet end en eller anden af Klapperne, jeg rammer.

*

— Hvorfor gaar Du altid med saadant et venligt Smil om Munden?

— Jo, ser Du, det vrimler jo nu i den Grad med Amatørfotografer, saa man intet Øjeblik ved sig sikker for at blive taget.

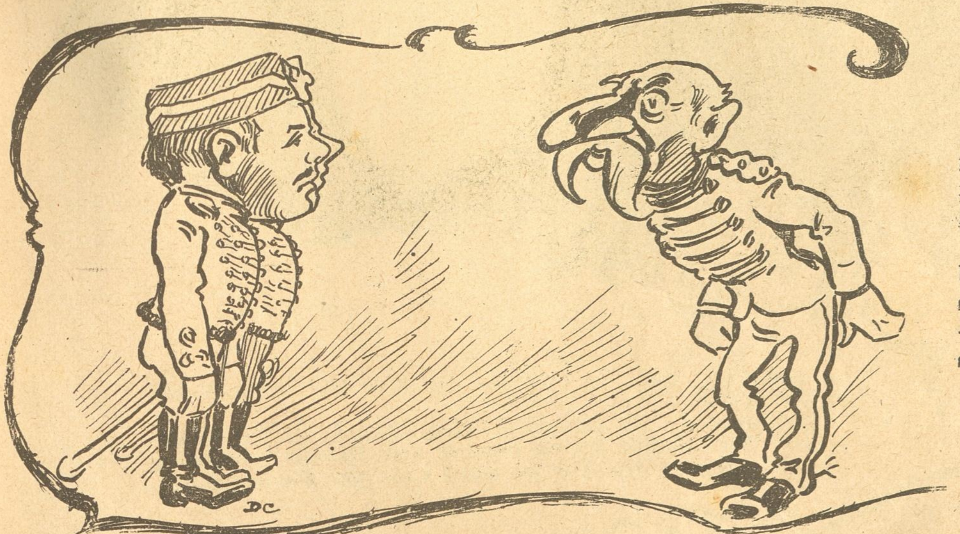

— Vi kan ikke spise Sergent Andersens Kones Mad, for hun smager saa daarlig Hr. Oberst!

— Madam Andersen har bare lidt Mavekatarh. Det skal I ikke bryde Jer om. — Havresuppe er en meget sund Spise — for Menige. —

Ægteskabspolitik.

Ungkarlen: Gaar Du med ind og lader Dig barbere, saa er det gjort?

Ægtemanden: Nu paa en *Lørdag* Aften? Er Du skrubtosset! Hvad skulde jeg da have at sige til min Kone, naar jeg vilde gaa en lille Tur ud *alene* i Morgen Formiddag?

Svar paa Tiltale.

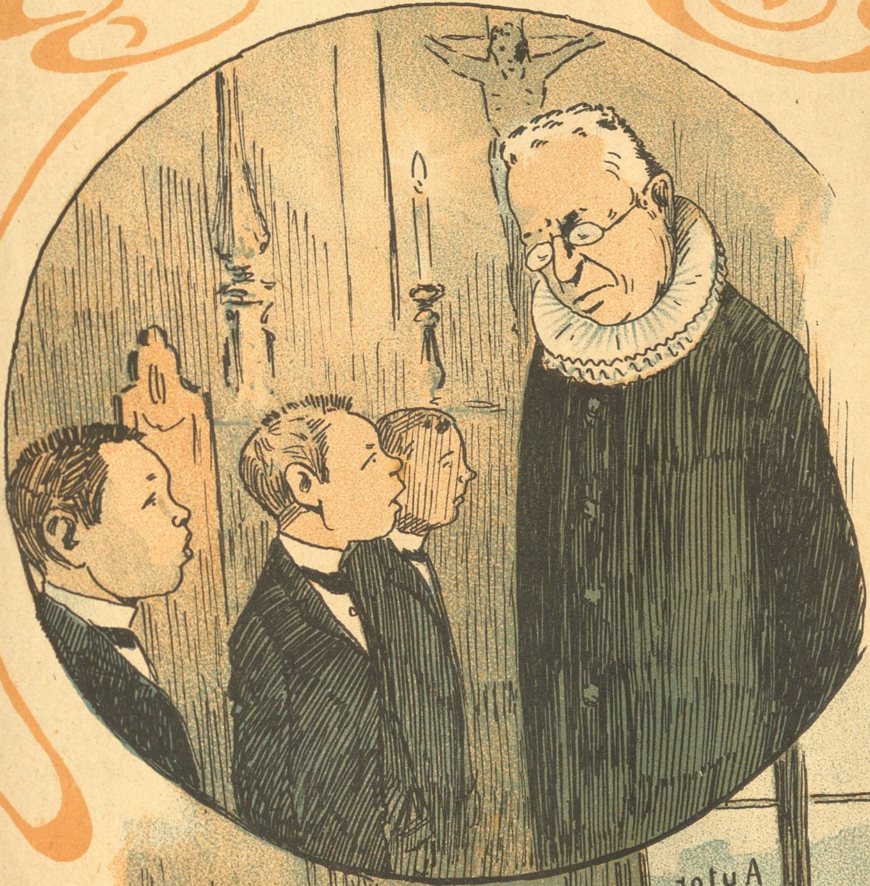

Præsten: Kan Du saa sige mig, hvorfor slagtede Faderen den fede Kalv, da den forlorne Søn vendte tilbage?

Konfirmanden: Fordi Sønnen var bleven ked af den megen Svinemad, han havde faaet i Udlandet.

Præsten: Hm, ja, men hvorfor var det da netop en *Fede*kalv?

Konfirmanden: Fordi de skulde have foroloren Skildpadde af Hovedet!

Paa Laanekontoret.

— Gu—j! hvor er 'en ble'ed rynket —

— Hvodden tror De igrunden De vilde ha' set ud — hvis De ha'de hængt her et halvt Aar?

Efter „Ingolf"s Hjemkomst.

(Ved et Glas Øl i en Sommerknejpe.) — — Næ Doktor — det var en dejlig Mand! Han mente, at det var er hel Fornøjelse at fægte! At det ikke morede Bageren, maatte være en Fejl ved hans Opdragelse. Han vidste, at de vilde være længe om at slaa Bageren ihjel med deres Fægtekonster. Kom han derimod ned i Arresten, der laa lige over Kedlerne, vilde han snart være færdig; han vilde enten blive kvalt eller stegt eller maaske begge Dele. Ja, er det ikke mageløs Betænksomhed af dem, der har bygget Skibet, at lægge Arresten lige over Kedlerne! De har ment, Fangerne skulde have det lidt lunt, mens de sad inden Døre, og kunde til en Afveksling faa et Svedebad og blive stegt i deres eget Fedt. Doktoren saa da ogsaa paa Fægtningen mellem Fægtemesteren og Bageren. Ombord har man ikke andre Fornøjelser end dem, man selv skaffer sig. Nu ved jeg ikke, om det morede Doktoren at se, Bageren tage mod de mange Stød, han fik, i hvert Fald klappede han ikke, da Forestillingen var forbi . . . jo, det er sandt, han klappede ham paa Skulderen og sa'e: „De skal se, det gaar nok!" Bageren skulde ned at klappe Kage til Officersmessen — han glemte at takke for Trøst og Bifald. Selv var han saa mør som banket Bøfkød, og han skulde jo snart op igen og ha'e en ny Overhaling. Jo, det kar nok være, han fik Kærligheden at føle ombord. Tilsidst fik de da banket Humøret ud af ham, og saa slog han en Saltomortale ud i Søen. Lad os haabe, at Hajerne ikke pinte ham saa længe, som Menneskene havde pint ham. Men Doktoren, det er ligegodt en dejlig Mand! Han paatagen sig hele Ansvaret — og det er pænt af ham, og det bedste er, at han føler, han kan bære det. Ak ja, Kammerater, hver har sit Kors at bære og har Doktoren intet Kors, vil Jøhnke nok sørge for, at han faar et — ved en passende Lejlighed! For Doktoren er virkelig en dejlig Mand!

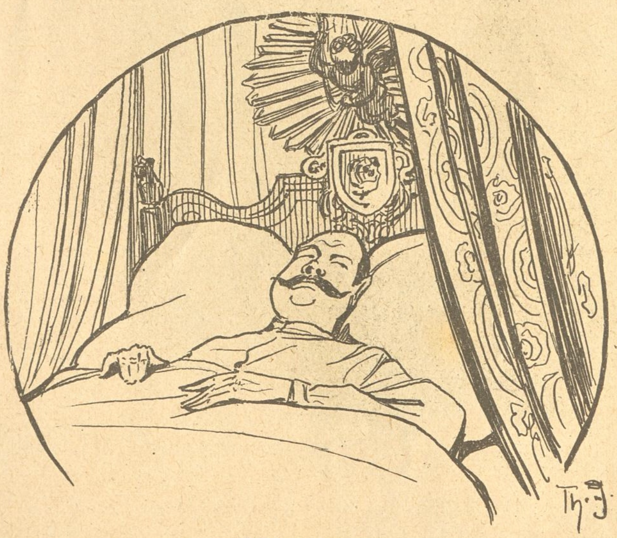

Hjærtesuk.

Millionæren (om Morgenen i Sengen): Ja, nu er jeg vel nødt til at staa op; men saa har jeg heldigvis heller ikke mere at gøre i Dag!

Pr. Avtomobil.

Mel.: Malborough er død i Krigen.

Der startede tohundred' Biler
:,: — bile tøf-tøf-tøf! :,:
Afsted ud af Vejen de iler,
som et Ildtog paa Fart,
og med højlydt tøf-tøf-tøf!
i et Vejr saa kla-kla-klart.

De skulde fra Frankrig til Spanjen,
:,: bile tøf-tøf-tøf! :,:
med Folk fra Britan- og Germanjen
man var glade og lo
overdøved' tøf-tøf-tøf
— Ingen ændred' Kro-kro-kro.

Knap man havde kørt paa femte Time
:,: bile tøf-tøf-tøf! :,:
saa ku' Klokken for de Døde kime
de var knuste mod et Træ!
Under væltet tøf-tøf-tøf
laa de døde Kræ-kræ-kræ.

Derpaa styrtede man over hverandre,
:,: bile tøf-tøf-tøf! :,:
— Dem der overleved' det vil vandre
rundt med Vanvid i Blik
bande løs paa tøf-tøf-tøf
for Skæbnen de fik-fik-fik.

— Alle I der er ilive
:,: og har Tøf-tøf-tøf :,:
har vel lært ikke at overdrive
— hold Jer jævnt kun i Fart,
og naar I kør' Tøf-tøf-tøf
saa hold Ho'det klart-klart-klart.

Kong Volmer og Tovelille.

KONG Volmer sad i Halle
og snitted' paa en Skralde.
Saa lod han Tove kalde,
Komfaldi-raldi-ralle.

„Oh hør Du liden Tove,
i Nat Du hos mig sove.
Sig vil det Dig gefalde?
Komfaldi-raldi-ralle."

„Ak nej, min Herre Konning,
sov *helst Du* hos Din Dronning.
For hende kan Du tralle
dit Faldi-raldi-ralle."

Kong Volmer fnøs af Galde,
og snurred rundt sin Skralde.
„Vil I mig trodse alle?
Komfalde-raldi-ralle."

dog Tove monne falde
for Dronning „Rappenskralde,"
og dø i Badeballe,
Komfaldi-raldi-ralle."

Sommerglæde.

Bøgeløv
og Anemoner,
Vejens Støv
i smaa Portioner,
Sommervarme
og Veninder,
runde Arme,
Glød paa Kinder.
Smilehuller,
Parasoller,
lyse Kjoler,
Kaffeskjolder,
Limonade,
Skum i Glas,
Is paa Fade,
godt tilpas,
hjem ved Nat,
fra andre Sogne,
bagest sat
paa gale Vogne;
Raab og Skrigen,
ned at vandre,
Kys hos Pigen,
Spark hos andre,
Morgendrik
hos en Beværter,
Tømmermænd
og Lommesmærter.

Ud i Skoven!

Mel.: Jeg ha'de til min Mesters Birthe.

Lad Solens milde Aasyn glinse,
lad Himlen straale lyseblaa,
nu skal vi til at holde Pinse
og trække Pinsetøjet paa.
Vi kaldes ud til Skovens Glæder,
til Klampenborg og S'lottenlund;
de triste Gader, mørke Stræder
vi vil forlade for en Stund.

Pr. Cycle, Sporvogn, Dampskib Bane
man farte kan ad Skoven til,
mens andre efter gammel Vane
sig helst tilfods begive vil.
Blandt smaa Violer, Anemoner
man breder Dug i Græsset frit,
ved lystig Skemt og „Lærke"-Toner
man stiller saa sin Appetit.

Har man saa inte mer' paa „Lærken,"
man under Bøgen søger Hvil,
og bliver man saa tør i Kværken,
man læsker sig hos „Kirsten Pil".
Naar Dagen melder sin Forsvinden,
saa ta'r man hjem saa glad i' Hu
med Banen, hvis man ej forinden
i „Baasene" bli'er klemt itu.

Hvis 2den Pinsedag man klemmer
sin Pung og finder lidt deri,
saa kan det være, man bestemmer
sig til at gaa i Tivoli,
Paa Peter Svendsens Keglebane
gemytligt man en „Skæv" kan slaa
og hvis man fugte vil sin Gane,
man kan en „Stjærnebajer" faa.

Hvad eller Du har Lyst at gøre
en Rejse til „Italien",
saa for en Femogtyve-Øre
Du komme kan dertil min Ven.
Og tænk Dig, samme Aften Kære
Du vender hjem, det passer bedst;
Du vil jo nok paa Fredag være
med til vor „5te Juni-Fest"

Fra Automobilvæddekørslen Paris-Madrid.
Et Øjebliksfotografi.

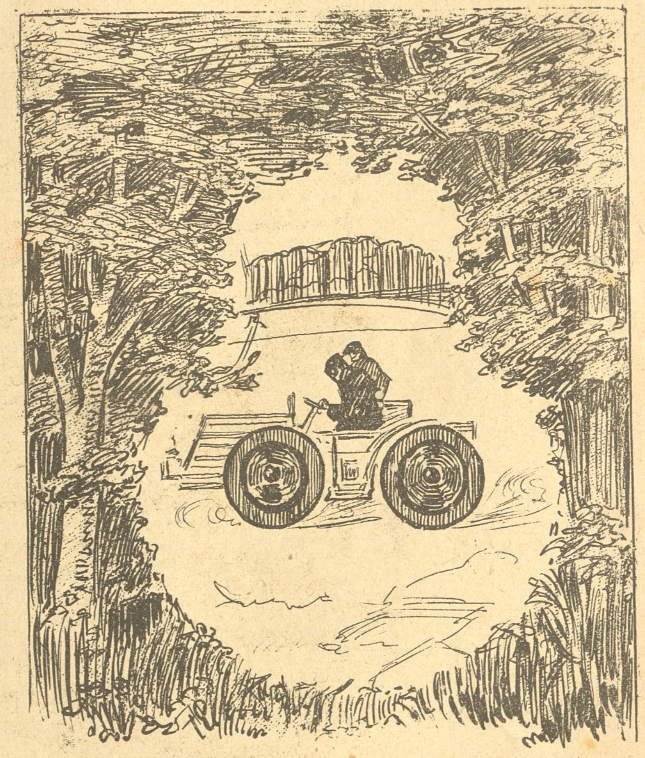

Ved en pudsig Tilfældighed kan dette Billede ogsaa ses med Udbytte, naar det vendes paa Hovedet.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Systemskifte.

Højre 1901

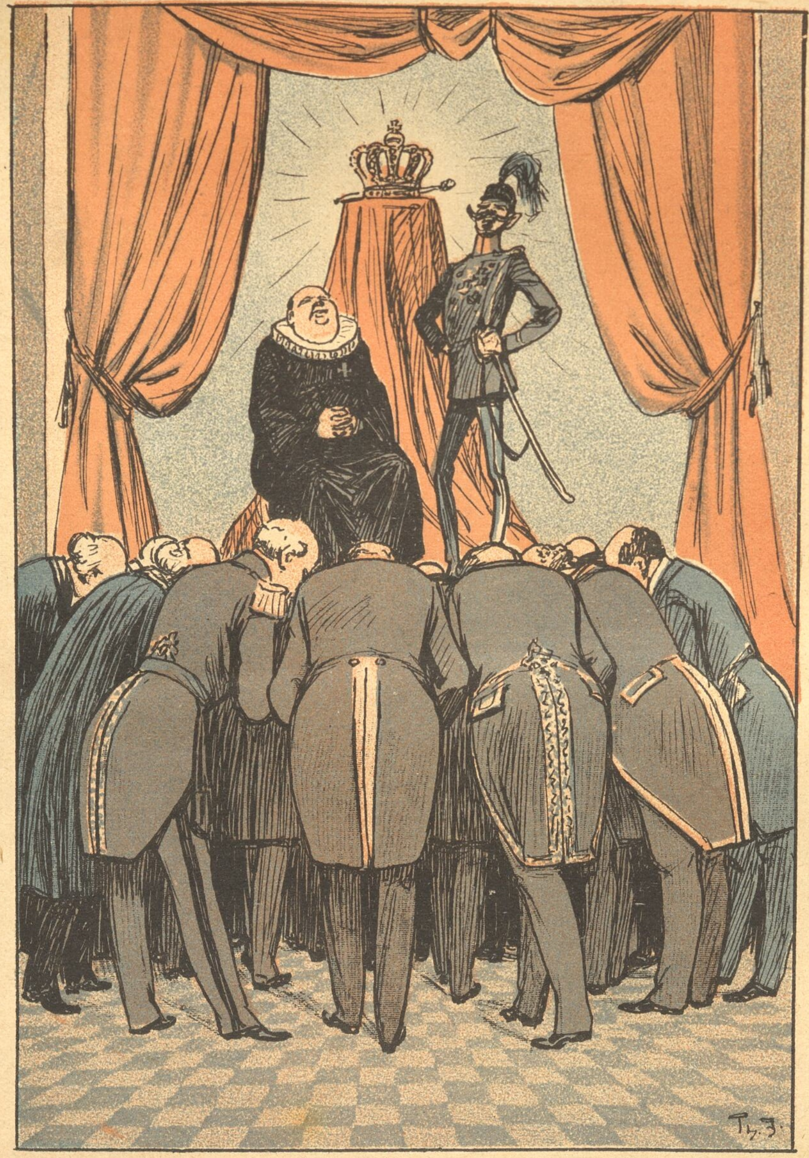

Tiderne skifte . . . .

Venstre 1903.

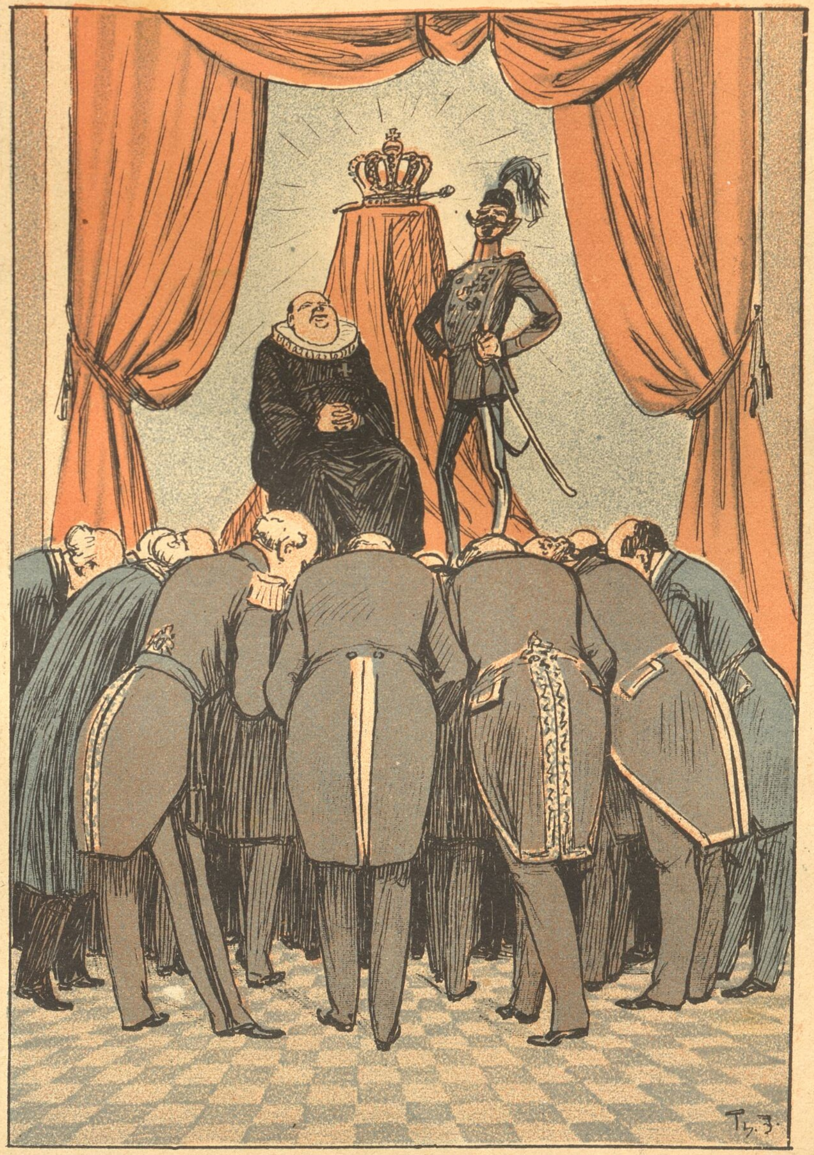

(Frit efter en fransk Karrikatur fra 1848).

Meningerne ogsaa.

Nr. 23.

Ravnen

Søndag d. 7. Juni

1903

Fra Bakken.

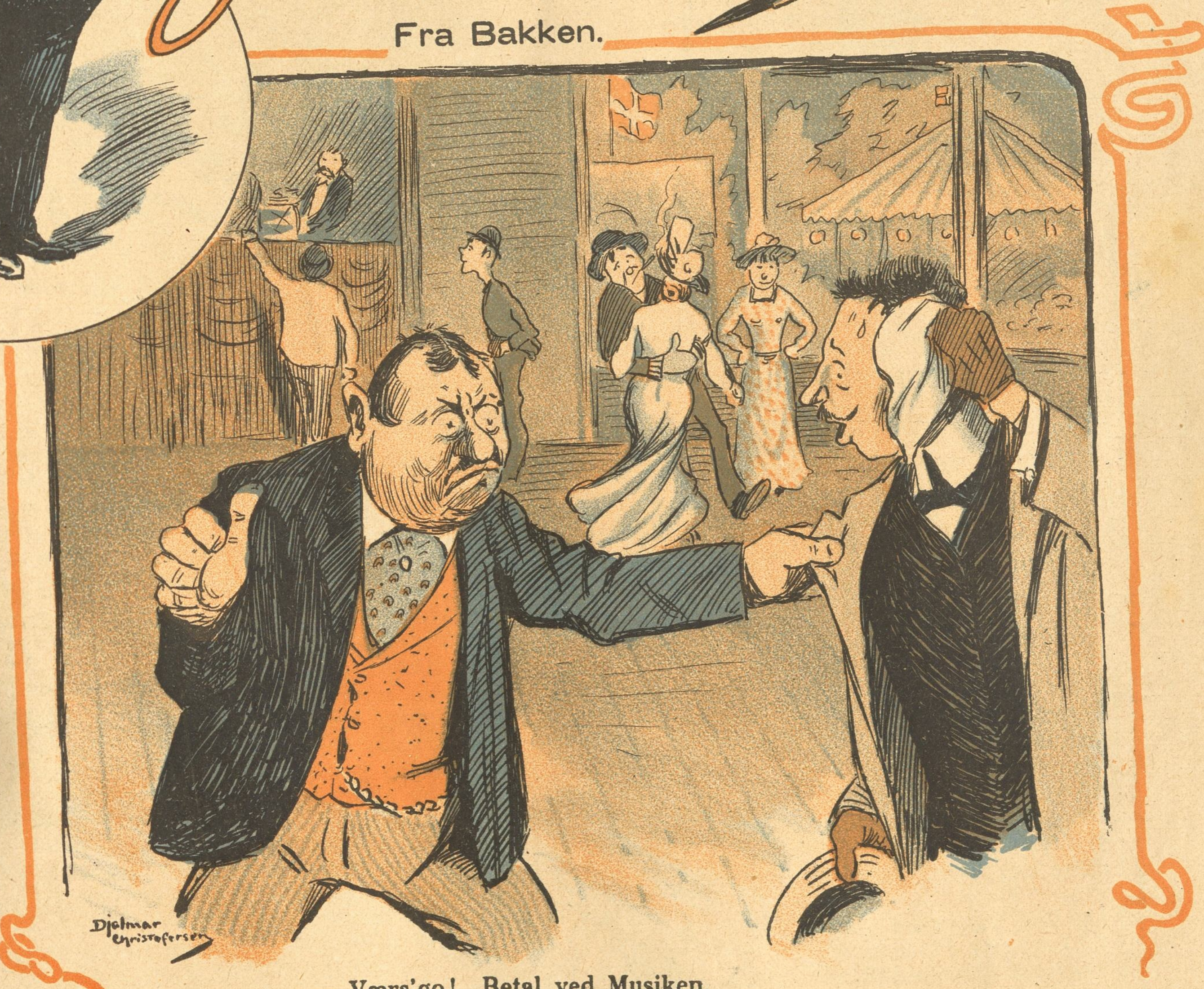

— Værs'go! Betal ved Musiken.
— Undskyld, jeg har slet ikke danset.
— Ingen Ophævelser. De sveder. Det er 5 Øre.

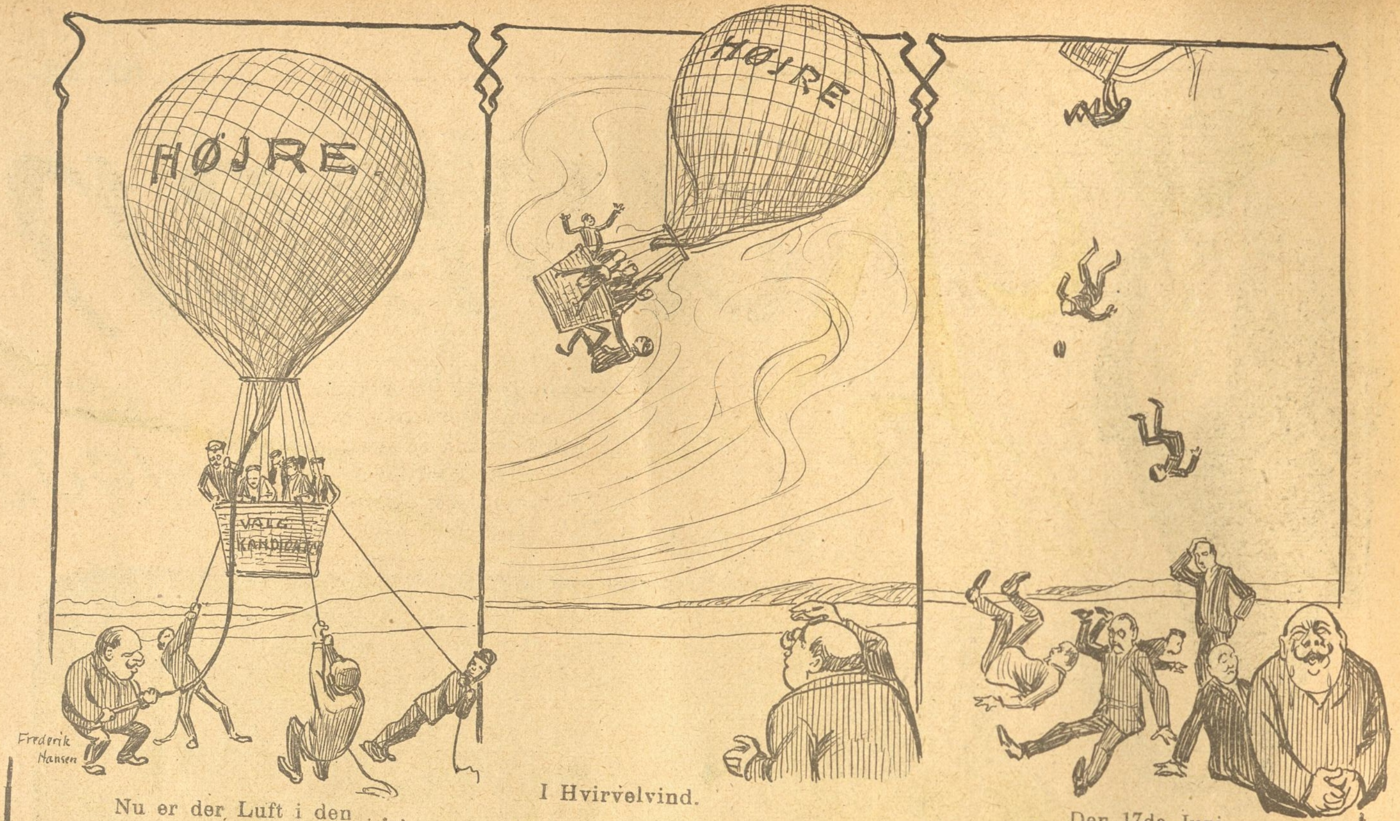

Nu er der Luft i den . . .   I Hvirvelvind.   . . . Den 17de Juni.

Ugen der gik!

Mel.: Vor gamle Karo.

Det kniber for de Venstremænd,
for alle deres Synder
i denne Tid der vanker Skænd,
og selv de mindre Bønder
er ikke for *Alberti* glad,
han er — man ved sgu ikke hvad —
han blæser, han blæser
sikke du, sikke da, sikke du la la la.

Han nys i Sygekassen stod
i gamle Klosterskoven,
om ikke just med samme Mod
som da han var forvoven,
nu var han Antisocialist
men ak, Alberti, det er trist,
vi blæser, vi blæser,
sikke du, sikke da, sikke du la la la.

Og lille *Ole* ogsaa gik
til Fest paa Pinsedagen,
docered Bondepolitik,
hvortil man ej saa Magen,
hør, Ole, vær blot ej saa kry
hold op med denne Paraply,
vi blæser, vi blæser
sikke du, sikke da, sikke du la la la.

Og *Hage* er saa grusom træt
han træde vil tilbage
for *C. A. Schmidt*, forstaar man let
ham volder Ve og Plage,
og den Fuldmægtig *Jensen*, ak
som Delk det ham i Hjærtet stak,
han blæser, han blæser
sikke Du, sikke da. sikke uha ha ha.

Det blæser friskt med Valgvind nu,
der holdes Møder mange,
frem, Kammerat, thi jeg og Du
ved Valg skal Sejren fange,
en Omgang Venstre har til Rest
de Godtfolk svajer fælt i Blæst,
det blæser, det blæser,
sikke du, sikke da, sikke uha ha ha.

*

Rar Trøst.

Fruen: Jeg maa sige Dem, Anna, jeg synes aldeles ikke om Deres Madlavning.

Den nye Kokkepige: Nej, jeg havde heller ikke ventet, at Fruen skulde synes om den lige straks; men De skal se, med Tiden vænnner De Dem nok til den.

Idyllisk.

Den Rejsende: I denne lille, idylliske By, maa De jo kunne leve lykkeligt.

Fabriksherren: Aa ja, Arbejdsforholdene er jo slet ikke saa daarlige. Jeg kan endnu faa Arbejdere til 6 Kr. om Ugen.

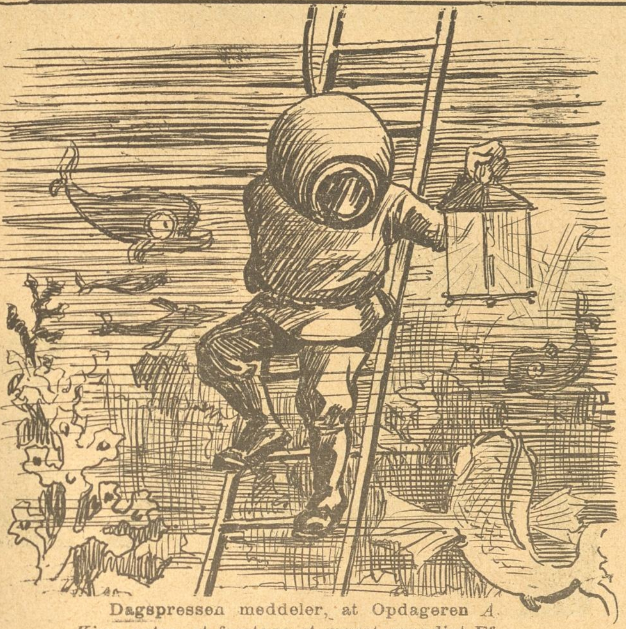

Dagspressen meddeler, at Opdageren *A. Kjær* agter at foretage et meget grundigt Eftersyn af Kattegat for at finde den bortrømte Forbryder *Cesario*

Valg-Sang.

Mel.: Skærsliber-Mazurka.

Er Du Københavner, gamle 5te,
saa stem som hidtil Du har gjort!
Femte-Kredsen aldrig før jo glemte,
at den var skabt til noget stort.
Og Borgbjerg er en Mand, som piller
ved alt det raadne — han er fæl!
Men fy for Fanden' ta' hans Stiller —
nej, lad os heller ta' ham sel'.
At Rasmussen da
ka' være bekendt a'
stille sig mod sin Ven, da?
— fy føj, Jens Rasmussen!

Ottende! Ja, Du maa rigt'nok klynke;
at Du som gammel Nybo'r-Kreds
ikke kan faa stillet op Hr. Jøncke
— med Smærte Apothek'ren ses.
Naar Candidat Du skulde have
er pharmaceutisk s'gu for stift;
tag Martin Olsen som en Gave
i Stedet for den andens Gift.
Christensen vilde
som Samfunds„pille"
snavs sig fra Hværvet skille
— fy føj, cand. Christensen!

Lyngbykreds! Aa, hold Dig bare tapper!
Med fire Candidatsr vil
man bedaare Dig paa Folkets Trapper
— kun én Du gi'r Din Stemme til.
Lad Wilmann stadig ses i Tinget
— til Piper, Koefod, Brandt sig „Nej".
Paa Politik de har ej Svinget,
og de gaar hver sin øde Vej.
Nej, ta' en snild Mand,
ta' bare Willman,
han er skam en stabil Mand
— fy føj, de andre væk!

Nakskovkredsen stiller med en Kejser
der hedder Nielsen og er Præst.
Naa, vi mener Alle at han dejser
— saa er der Reventlow til Rest.
Men selv om han en Kende snakker
saa er han derfor ikke val't,
thi Stemmeret har ej Polakker,
og Bresemann er skarp som Salt.
Hvis I vil leve
byt Jeres Greve
med Bresemann, hvis Greve
fy føj, gør Greven tam.

Køgekredsen er en liden Tue,
som vælte kan et større Læs
Køge-Høns, dem kan Alberti bruge,
naar de dem stikke vil som Gæs.
Men nu kan Folket ikke nøjes
med Venstre-Flæsk — det si'r i Flok:
„Alberti er ej mere Køges,
nej nu vil vi ha' Simon Koch!"
— Farvel Alberti,
Du *har* væ't Vært i
Køge, nu er Du færdi'
— fy føj, Minister„spids"!

Helsingørs- og begge Aarhus-Kredse
er noget, vi vil holde paa.
Vi har Candidaters Tal i Snese
og vil ej vælge altfor faa.
Fra Horsens, Randers og de andre,
hvor vores Styrke før er maalt,
kan alle andre trygt udvandre,
thi ingen af dem bliver taalt.
I Odense skal
vi os udbe' Tal,
hvoraf de andre se skal
— fy føj, de Rødes Hær!

Købmanden: Jeg har ogsaa været Handelsrejsende engang, men jeg har aldrig tilladt mig at røge mine Kunder lige op i Næsen. —
Handelsrejsende: Saa har De i al Fald haft finere Kunder, end jeg har! —

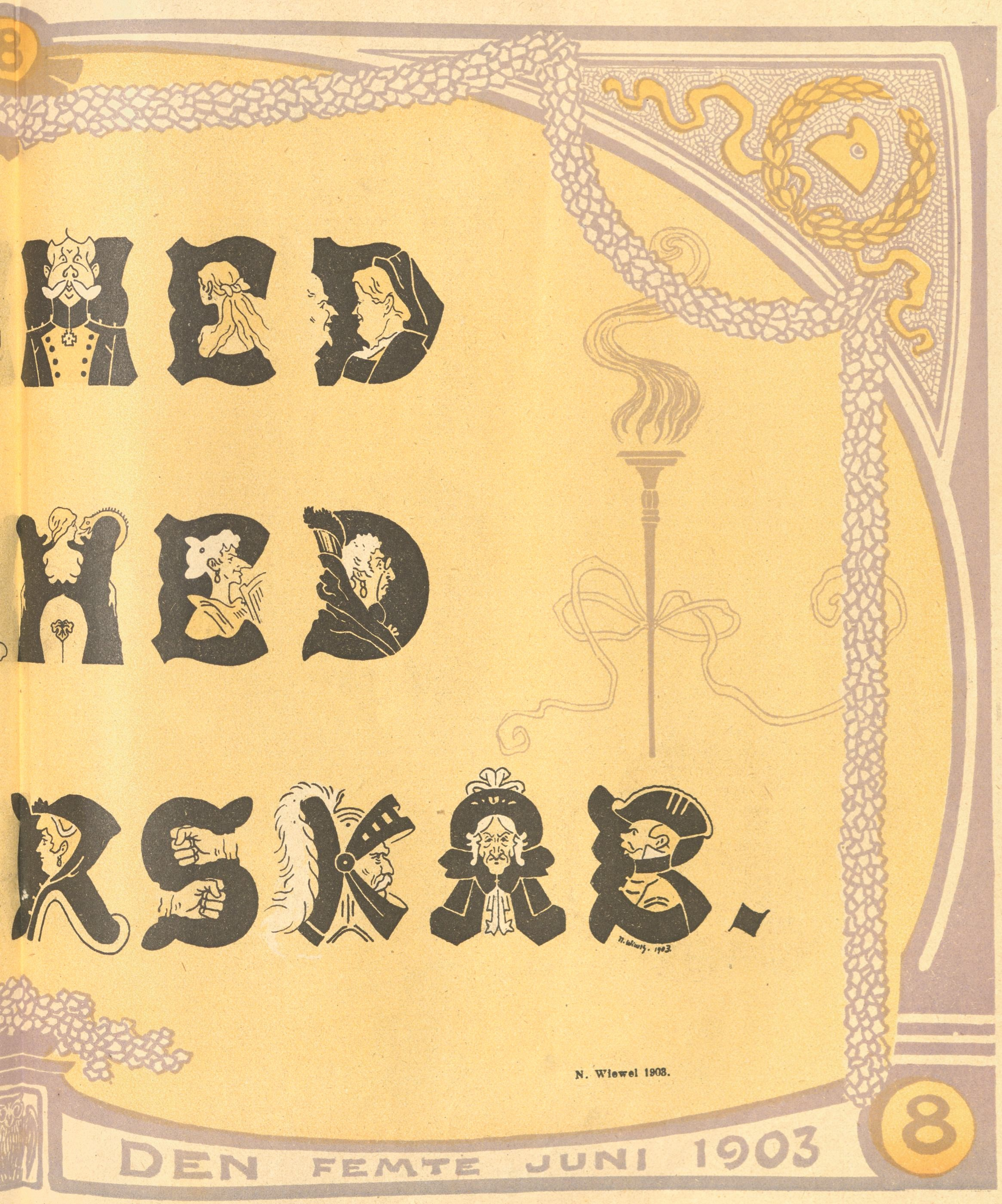
HED
HED
RSKAB.
N. Wiewel 1903.
DEN FEMTE JUNI 1903
8

Jeg stemmer paa —

Mel.: Der er Glæde nu blandt alle brade Røde.

Maa jeg præsentere mig som gammel Vælger
der har ærlig mødt ved Urnen mange Aar.
Jeg er en af dem, der ej sin Stemme sælger,
selv om jeg et noksaa „nobelt" Tilbud faar.
Politiken følger jeg med Interesse
og jeg holder mig a jour med Landets Presse.
Ingensinde jeg i Blinde la'er mig lede,
jeg nok selv paa Tingene vil hitte rede.

Flere Aar, jeg efter god og gammel Vane
traskede i Hælene paa Højres Mænd,
fulgte Reaktionens gamle, slidte Fane
ind i Kongens Have og holdt Grundlovspænd.
Med i Procession ad Toldbodvej jeg listed'
den Gang Fatter Estrup Frakkeknappen misted',
men da Højre rev vor Grundlov helt i Stykker
kom jeg meget snart paa ganske andre Nykker.

Jeg til Højre sa'e — „I skal ha' Tak for Seven,
søbe mere Kaal med Jer vil ikke jeg,
i en anden Haand jeg nu vil tage Sleven,
I skal ikke øse mere op til mig!". —
Venstre om jeg gjorde, uden det genered'
og med faste Skridt til Venstre jeg marschered'
hvor jeg haabede, jeg Sympathi sku' finde
for de Sager, som mig særlig laa paa Sinde.

Jeg som troede, jeg det rette havde truffet,
tilmed da vi Venstremænd ved Roret fik,
blev desværre i en meget høj Grad skuffet;
jeg er færdig med den Venstrepolitik.
Venstre ruttede med Landets Millioner
til Prinsesseudstyr og til Feltkanoner.
Større Skatter har vi end'lig ogsaa faaet,
Venstre er komplet i Højres Fodspor gaaet,

I den Valgkreds, hvor for Tiden jeg har hjemme,
har vi Kandidater tre at vælge blandt,
hverken Højre eller Venstre faar min Stemme,
I kan tro mig, om I vil, men det er sandt.
Jeg er klar paa, hvem der bedst vor Sag kan tale,
gør som jeg, det vil enhver jeg anbefale,
trods jeg er en gammel Embedsmand i Staten,
stemmer jeg paa Social-Demokraten!

En Gardinprædiken.

Fru Sørensen (rejser sig halvt op i Sengen): Er det Dig? — Om jeg venter nogen anden, spørger Du? Næ, jeg behøvede for Resten heller ikke at spørge, om det er Dig, der kommer hjem nu, da det begynder at dages; jeg kender Dig paa din onde Samvittighed — Du trækker Støvlerne af ude paa Gangen og lister Dig her ind paa Hosesokker; men den Ulejlighed kan Du spare Dig! Naar jeg om Natten ikke kan sove, fordi jeg skal ligge og høre efter, hvad Tid Du kommer hjem, saa kan jeg høre al Ting, ogsaa naar Du trækker Dine Støvler af ude paa Gangen . . . Ja, ti bare stille, jeg kender din Vittighed, at der staar i Biblen: drag dine Sko af, thi det Sted, Du staar paa, er helligt! Og derfor træder Du al Tid ind i Sovekammeret paa Hosesokker! Næ, den er for gammel! Du har vel igen været til Vælgermøde? Hele forrige Uge var Du hver Aften til Vælgermøde til langt hen ad Morgenstunden. I hvad for en Kreds er Du saa bleven stillet op? — Er Du ikke stillet op endnu? — Du vil slet ingen Kreds ha', siger Du! Ja men jeg vil ikke finde mig i, at Du løber til fjorten Vælgermøder og kommer hjem henad Morgenstunden, uden at blive Rigsdagsmand! Højre stiller Kandidater op i Gud ved hvor mange Kredse, og skulde Du ikke kunne faa en lumpen Kreds! Kunde Du besejre en Socialdemokrat, saa vilde Alberti trykke Dig i Haanden, og han vilde lade det regne ned over Dig med Ordner og Titler! Du, som kender alle Rotterne, som har været til Torskegilde med Secher og spillet Kegler med Witzansky, Du skulde ikke kunne blive stillet op mod en Socialdemokrat, naar der er saa mange Kredse, hvor der endnu mangler Højremænd! Duer Du ikke engang til at være Højrekandidat, saa gad jeg nok vide, hvad Du duer til! Og jeg, som har opofret mig i den Grad, at jeg begge Pintsedagene tog ud med vor Svigersøn, for at Du kunde tage i Skoven med dine politiske Meningsfæller, og saa finder de Dig ikke engang god nok til at være Højrekandidat! Det skulde jeg bare have anet for to og tyve Aar siden!

*

A: Hvorfor bor Du ikke i Amaliegade mere?

B: Kunde ikke, Du. Vagtparaden vækkede mig hver Morgen Kl. 8 om Eftermiddagen.

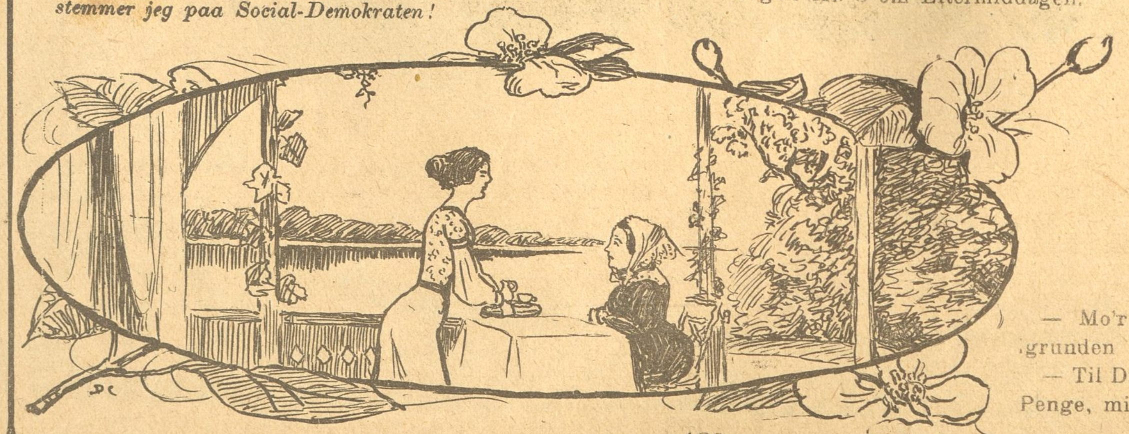

— Mo'r — hvorlænge varer grunden Hvedebrødsdagene?
— Til Du beder Din Mand om Penge, min Pige! —

Den kvindelige Malersvend.

(En sandfærdig Beretning om, hvilke Farer en Kvinde
udsætter sig for, ved at trække i Mandfolketøj.)

ENGANG — det er nu lange Tider siden —
der leved' i en By en ganske liden
og ældre Mand, benævnet „Potifa'r".
(Nu tror De vist, den Sag er klar,
at det var ham ud af Ægyptens Land,
hvis Kone vilde Josef ha' til Mand,
fordi den Første var lidt slidt
af Ægteskabets „Kys mig tidt.")
Nej, De ta'r fejl — den Mand jeg her omtaler,
han født paa Sjølunds grønne Strande var,
oprindelig han kaldtes kun „Jens Maler",
først siden fik han Navnet „Potifar".
Tidt uden Grund — og det er jo det triste —
kan man sig ind i Daarekiste liste,
men her var saamænd mer' end Grunde nok,
for Manden var et Pjok. —
Pjok nemlig over for sin Kone,
som var en saare trivelig Matrone,
med muntre Miner, skælmske Smil i Øjet —
— det burde vel den Malertamp fornøjet. —
Men nøgne Sandhed frem, om den skal bankes ud,
— hun regnede sin Mand ej mere end en Stud,
og han — han hende rædsomt negligerte —
— som just var det, der hende mest kreperte.
Mod unge Mandfolk gav hun derfor den kokette,
og trods hun var til Aars, var Øjnene s'gu helt adrætte,
hun vrikkede med Gumpen som en Tøs,
og veksled' Øjekast paa Gaden med hver Fløs.

* * *

Nu hændte det en Dag, at vor Jens Maler fik
en stor Bestilling paa et Hus at male,
og hvis det skete morderlig gelik,
man vilde ham et Ekstrahonorar betale.
„Ho ho! — saa maa jeg have mig en Svend,
for ellers vil det Arbejd' fort ej glide,"
saa tænkte han, og snart paa Bygningen
der stod en yngre Maler ved hans Side.
Kost og Logi levered' hans Madam —
— kanske hun helst levered' ham lidt mere —
men unge Mand sa'e: „Tak, det er en Skam,
— jeg ej af Grisetæ'r mig ønsker flere."
Men Malerinden blev dog aldrig træt,
hun tisked' og hun smisked' for den unge,
hun nødte i ham trods han alt var mæt —
Æg, Lammesteg og skaaren Oksetunge.
Hun tykkes at hans Hud den var saa fin,
hel kvindeligt var Smilet omkring Munden,
hun tænkte ham i Skørter Hovedlin —
— han ligned dog en Pige mest i Grunden.
Men dette for Madammen netop blev en Spore,
og skøndt han kysk som Josef altid var,
hun kurtiserede ham rigtigt „con amore",
saa hendes Hensigt laa for Dagen klar.
Dog aldrig hun forstod, hvorfor saa lumsk han grinte,
naar hun i heftig Lidenskab kom ham for nær,
og skøndt det hende stadig grusomt pinte,
hun aldrig dog begreb, hvorfor han var saa sær.
Men Malersvenden lo som en Besat,
— og Manden grinte med — den Abekat. —
Og hele Byen grinede tilsidst —
— om Malersvendens Køn de længe havde vidst. —
Omsider blev Madammen flov, hun mærked' Spasen,
— først over Manden gik det ud — det sølle Asen —
og saa blev Malersvenden jaget væk. —
— Ak, hendes Kærlighed, den havde lidt et Knæk
Men hvordan hun tilslut fik Kundskab om hans Køn,
— thi Malersvenden var jo kuns en Pige —
om selv hun undersøgte ham i Løn —
tys! derom kan og tør jeg intet sige.
Men siden kaldtes hun „Fru Potifar",
og Manden døbt blev med det samme.
Det ærgred ham — men dog en Trøst det var,
at mer' end tusindfold det ærgred hans Madamme.

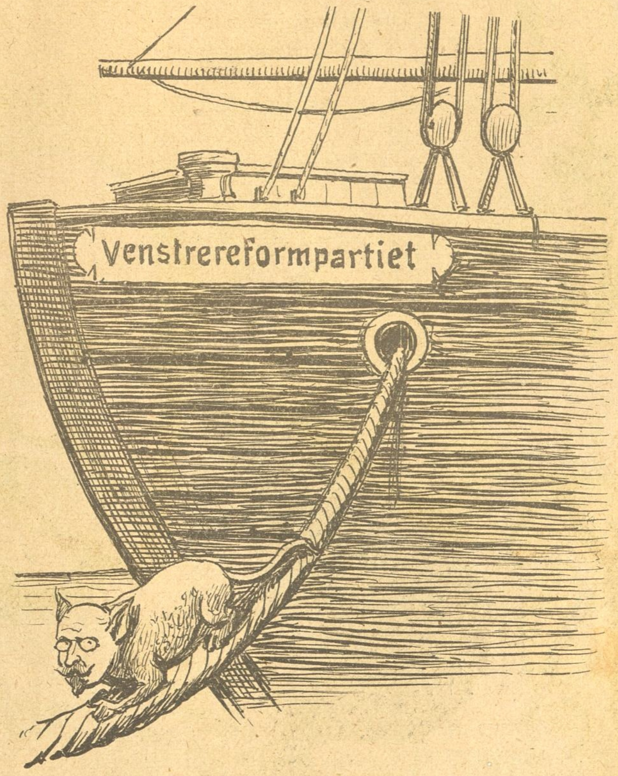

Efter sikkert Forlydende vil Finans- og Trafikminister Hage efter Valget fratræde sin Stilling. —

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Ubegribeligt.

Alberti: Det maa være noget rent Vrøvl af de Socialdemokrater, at der virkelig findes Folk, som er sultne.

Nr. 24.

Ravnen

Søndag d. 14. Juni

1903

— Hva' Niels — Du sa'e, Du va' be'en Good-Templar og saa drikker Du alligevel?

— Jo — ser Du — der gaar immer et Stykke Tid, før man bi'er rigtig opta'en!

Svinedrengen.
Frit efter H. C. Andersen.

„Skal en Mand som f. Eks. Hr. *Borgbjerg* fældes, forekommer det os ganske naturligt, at *det liberale Højre og hele Venstre* handler *i Fællesskab.*“

— „Staa for!“ sagde Witzansky, og saa stillede alle Anti-Socialistdamerne sig for, og han kyssede da det gamle Højre-Liv.

Ugen der gik!

Mel.: Klapfinale.

SAA lad os da til Vælgermøde gaa
for at faa Rede paa,
hvorledes vi skal staa,
i *første* Kreds vi *Trier* vare skal
med mægtigt Overtal
for Fald.
I *anden* Kreds der stemmer vi vel nok
paa *Benzon,* for han er en munter Sok,
tredje Kreds, min Ven,
den er go' nok den,
stem paa *Alfred Christensen!*

I *fjerde* Kreds, kan *Philipsen* gaa an,
vi alle holder Stand,
han er dog mest vor Mand,
i *femte Borgbjerg* Stemmerne skal ha',
ja, det ved Gud han ska',
Hurra!
I *sjette Rasmussen* vi sætter ind,
lad Hammerich gaa af, det stakkels Skind,
Byen fejet ren
vælges skal ej èn
Højremand med skæve Ben.

Til *syvende* vi slaar et lille Slag,
der ta'r man Brydertag,
men *Schmidt* er paa det Lag
den bedste Kandidat, ja stem paa *Schmidt,*
med Hage er det skidt —
— Fallit!
I *ottende* for raske Nyboersfolk
er *Martin Olsen* allerbedste Tolk,
niende, min Fa'r,
Hørdum straks er klar,
Grønvold?! Naada, hvadbeha'r!

I *tiende* har *Knudsen* bedst sin Plads,
og Damkier faar sit Pas,
hvad vilde han paa das?
I *elvte* er den ganske ligefrem:
paa *Sigvald Olsen* stem
med Klem!
I *tolvte* kaares *Wiinblad* ganske glat,
i *trettende* vi *Meyer* ind har sat,
gamle København.
værg dit stolte Navn
og tænd Sejrens lyse Bavn!

Smuld.

Frk. Rosenbaum, kendt for sit smukke Ydre, sender sin Pige for at hente Lægen i Anledning af en Benskade.

Pigen: Jeg skulde bede Doktoren om at gøre Frk. Rosenbaum den Fornøjelse at komme og se paa hendes Ben.

Lægen: Tak for Indbydelsen — hvad Tid?

Pigen: Kl. 1—2.

Lægen: Tak, jeg skal komme. Er der flere indbudte?!

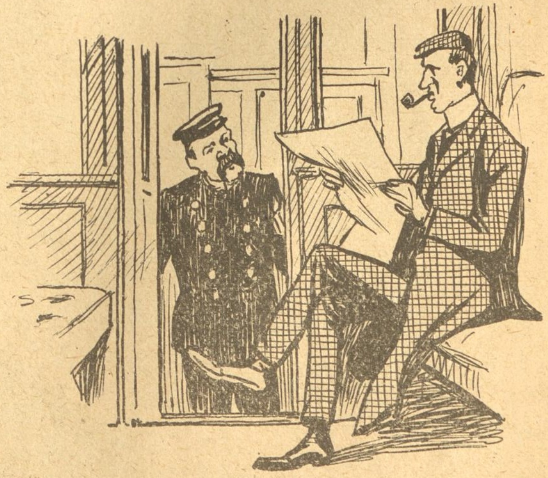

Sindsligevægt.

Kunduktøren: Jeg maa desværre meddele Dem, Mylord, at Deres Tjener er faldet af Toget og skaaret i Stykker af Hjulene.

Englænderen: Well! Vil De bringe mig det Stykke med Nøglerne.

Paa Tirsdag!

Mel.: Hr. Madsen, det var en lystig Fyr.

:,: *Paa Tirsdag* :,: det store Slag skal staa.
Op brave Røde mød alle paa Pletten,
Kampen sig drejer om Frihed og Retten,
:,: og Sejren :,: vi hjemad bære maa.

:,: Det gælder :,: at møde alle Mand,
Ingen maa svigte, thi det maa I vide,
Frihedens Fjender i Græsset skal bide;
:,: slaa fra Jer :,: det bedste som I kan

:,: Til Kampen :,: vi møder med Humør.
Rotter og Lækatte, lyssky Kaniner,
Sneboldemænd og hver fræk Albertiner
:,: skal mærke :,: at vi har Næb og Klør.

:,: Witzansky :,: er ret en snurrig Fyr.
Falsk er hver Tone han har i sin Fløjte
og i sin galdeudspyende Sprøjte
:,: han laver :,: et morderligt Postyr.

:,: Han dypper :,: ej Pennen sin i Blæk;
han bruger Galde, saa giftig som Pokker,
selv sku' han dyppes i Galde, den Klokker,
:,: de Andre :,: til Advar og til Skræk.

:,: *Paa Tirsdag* :,: et mægtigt Slag vi slaar;
vi er de smaa, men tillige de mange,
almindelig Valgret vil vi forlange
:,: som Løfte :,: før man vor Stemme faar.

:,: Mod Kirker :,: vi tappert kæmpe vil.
Vi har faaet nok af Præsternes Kvaler,
lad os i Stedet faa ny Hospitaler,
:,: det trænger :,: vi meget mere til.

:,: Kanoner :,: og Mønt til Militær,
Udstyr og Stads til Prinsessernes Kjoler
stemmer vi mod, men vi holder paa Skoler
:,: og Penge :,: til Arbejdsløses Hær.

:,: „Den Femte" :,: med Sang, Musik og Flag
drog vi afsted, vore Sager at drøfte,
vi gav som Brødre hverandre det Løfte,
:,: at hævde :,: vor Ret paa Kampens Dag.

:,: *Paa Tirsdag* :,: vi rykker atter frem.
Naar vi blot alle som én giver Møde
hver paa sin Plads under Fanerne røde.
:,: saa bringer :,: vi sikkert Sejren hjem!

Før og nu.

Mel.: Konferentsraad Meyer er den brave.

I de gode, gamle radikale Dage,
dengang Højre endnu sad ved Statens Ror,
da Alberti, Jøhncke, Christensen og Hage
endnu ikke havde spist ved Kongens Bord;
dengang Deuntzer ej med Politik hefatted sig,
og da, Ole Hansen, Bønderne de skatted Dig,
dengang Sørensen var noget stort i Pressen
og da Madsen var Agent hos Krupp i Essen.

Dengang var der Mening skabt i „Politikken",
skønt til Tider var den noget vanskelig;
men *nu* ramler det for Integade-Kliken,
og dens Standpunkt nu er uudgranskelig.
Forhen radikale Ord i Bladet fandtes,
nu kun valen Politik af Edvard Brandes,
hvor der før var Fynd og Smæld og Frihedsvækkelse,
bydes nu kun paa lidt Socialistforskrækkelse.

Og paa Thinge hvor der før blev talt og kæmpet,
imod Højre-Krigsministres Graadighed,
siger man nu med en Stemme mild og dæmpet:
„Gud, Hr. Madsen, Kassen staar til Raadighed!
Tag De blot, hvad De skal bruge til Kanonerne,
Venstre ofrer grumme gærne Millionerne; —
naar det gælder at forsvare Landets Grænse
stoler Venstre trygt paa Deres Ekscellence!"

Aa, men meget andet er der ogsaa lavet
i de to Regeringsaar, der nu er gaaet:
Skolebørnsbespisningsloven er begravet,
den almindelige Valgret næsten flaaet;
vi fik Brudeudstyr til et Par Prinsesser;
vi fik plejet Herremandens Interesser;
vi lod Træerne i Dyrehaven fælde;
vi fik Udsigt til et herligt Præstevælde.

Ja, og Øerne, som først vi sælge vilde,
fik vi dog alligevel til evig Arv;
vi fik Skattelove, som skam ej var ilde,
hvis de blot var mere efter Folkets Tarv.
Arbejdslovene dem lod vi vente —
naa, det var ej noget nyt, som derved hændte,
ikke heller maa det kaldes noget ægte Tab,
at vi strandede det borgerlige Ægteskab.

Alt i alt har disse Aar bragt store Frugter
af Alberti-Deuntzers, Madsen-Jøhnckes Magt, —
ganske vist, de lidt af Reaktionen lugter,
naa, men derpaa skal man ikke give Agt.
Mænd som Hage, Christensen og Ole Hansen
senest Hr. Sørensen vil gærne bryde Landsen
for den Frihed, hvorpaa at de hidtil troede,
og de gør det bravt — blot efter ny Metode.

Ønske noget Ondt — Gud, nej! det vil vi ikke —
over disse otte brave Frihedsmænd'
lad dem kun lidt Spyt i Landstingssalen slikke,
— oh, de traver jo saa kønt i Højres Spand.
Men naar vi den sekstende har overstaaet,
vil de ny Mandater, som *vi* da har faaet,
nok belære dem om, at „den ny Metode"
ej er dannet efter Vælgerfolkets Ho'de.

Søndagsjægeren: Herregud, lille Hare, hvad kan det nytte, Du løber din Vej for mig; vi træffes jo dog igen — hos Vildthandleren.

DEN 16de JUNI
FEIES AL
REAKTION
UD AF
LANDET
FRA FOLKEFESTEN
PRINDSESSE
UDSTYR
ELSKET og
SAVNET og
BEGRÆDT.
Borgelig
ALM.
KOMMUNAL
VALGRET
VENSTRE „REFORM" PARTIET
Hjalmar Christofersen

DEN 5TE JUNI 1903
FOR GUD KONGE OG SPAREGRIS
MILITÆR UDGIFTERNES NEDSÆTTELSE SOV SØDT.
KIRKEGAARD.

En Valgkandidat.

Personerne:
Christensen, Materialist,
Jens, hans Lærling,
en fin Mand.

Christensen sidder ved sit Skrivebord i Kontoret bag Butiken og synger, mens han trommer med et Penneskaft paa Protokollen:

Christensen vilde
som Samfunds-Pille
snavs sig fra Hvervet skille
— fy føj, Cand. Christensen!

Jens (staar i Døraabningen og griner): De holder nok meget af den Vise, Hr. Christensen! I de sidste Dage har De ikke sunget andre Viser!

Christensen: Jeg er voldsom glad ved den Vise, Jens! Det er den første Vise, der er skrevet om mig! Husk paa, at Du hver Lørdag køber „Ravnen„ til mig.

Jens: Det skal jeg nok!

En fin Mand kommer ind i Butiken): Med Forlov, er det her De har Samfunds-Piller?

Jens: Vi har kun en; men Witzansky har nok af dem. —

Manden: Er han Kvaksalver?

Jens: Ja — politisk!

Manden: Koster de meget, de Samfunds-Piller?

Jens: Det kan jeg ikke tro, der er nemlig ikke meget ved dem.

Manden: Farvel, og tak for god Underretning! (gaar).

Jens: Farvel! (Gaar ind til Christensen.) Hvordan skal det nu være med Nyboders Flytning?

Christensen: Du interpellerer mig som Vælger, min Dreng, saa skal jeg ogsaa svare Dig som Valgkandidat, Nyboder vil jo tilsidst blive flyttet, desværre! Men for Butikkens Skyld kan det ikke gaa an, vi flytter pø om pø et Par Huse ad Gangen, og tilsidst maa vi flytte Butiken med.

Jens: Og saa tror jeg rigtig nok ogsaa, Hr. Christensen, at det for Søgningens Skyld var bedst, vi gav Kvinden Valgret.

Christensen: Det vil vi ogsaa min Dreng; men det maa ogsaa ske pø om pø! Først gi'er vi hende Valgret, senere gør vi hende valgbar; vi kan ikke saadan gaa hen og sætte hendes Valgret durch aug bloc lige igennem —!

Jens: Naar vi nu kan faa større Skat paa Brændevinen . . .

Christensen: Ja, det maa vi ha'e . . .

Jens: Saa tjener vi vel ogsaa mere ved at sælge den?

Christensen: Jo, det er klart!

Jens: Uh, bare vi saa maatte faa en rigtig Skat paa Brændevin og sælge rigtig meget!

Christensen: Er der mere, Du vil interpellere mig om, Jens?

Jens: Ja, jeg vilde gærne spørge Kandidaten, om vi ikke kunde forbyde Aktieselskaber at handle?

Christensen: Jo — det maa nok kunde lade sig gøre, naar vi kan faa fat i en fiffig Prokurator; men det Spørgsmaal vil jeg imidlertid først tale med min Skomager om. Jo, Du skal se, Jens, jeg klarer mig nok, naar jeg kommer op paa Valgtribunen. (Synger fornøjet):

Christensen vilde
som Samfunds-Pille
snavs sig fra Hvervet skille

syng med, Jens!

Begge: Fy føj, Cand. Christensen!

Oldermand *Juul* stiller sig i tredje Kreds som Højres Kandidat.

Glade *Juul*, dejlige *Juul*,
lad ham dumpe ned i Skjul . . .
(Af en utrykt Valgsang.)

Valg-Tips.

Ved Køge-Høns var Alberti glad,
men Glæden fortager sig nok,
naar „Hønsene“ vrager hans vamle Mad
og vælger en anden „Kok“.

*

Naar Officerer i Kanoner er Agenter,
saa tjener de men taber og adskillige Procenter.

*

I „Ottende“ er Apotheker Christensen den „vittigste
— som Rigsdagsmand vil Martin Olsen blive langt den flittigste.

*

Det Ordensvæsen, Sigurd Berg, hvad sa' din Fa'r til det?
Mon ingen Ting? — Nu sukker Du: „Ak, vores Konge vil det?

*

Ved Sechers Jubilæum vi skuede tilbage.
Nu er han ej saa „sikker,“ som i de gamle Dage.

*

Pastor Moe er vistnok hellig — desværre ikke renlig.
Paa Præstehænders Tvætning ser han ikke altid venlig.

*

Løjtnanten og Hanen.

Undskyld, de Herrer, at jeg blander mig i Samtalen, men jeg hører, de klager over, at Æggene er saa dyre i Aar! Jeg vil nu ogsaa indrømme, at Hønsene er noget meget chikanøse Skabninger, for naar Æggene staar i høj Torvepris, lægger de næsten slet ingen, men naar man kan købe i Snesevis for en ren Slik, ved de ikke, hvor mange de vil toppe i Reden.

Hele Hemmeligheden er, at Folk forstaar slet ikke at behandle de Dyr rigtigt og studere deres hele Naturel — —

Ser De, jeg havde en overmaade dejlig Hane til mine fire og tyve Høns, Peter kaldte vi ham, han var minsæl den flotteste Karl, en Høne kunde se for sine Øjne, og der var da ogsaa det nydeligste Familieforhold i Hønsegaarden med Æg i Masse og Kyllinger og de Dele.

Men saa, kan De tænke Dem, gaar Peter hen og kraperer! Naa jeg kører rundt til Naboer og Bekendtere, for at købe mig en ny Hane, men hvordan det nu kom sig, der var ingen, som kunde undvære nogen, de havde alle sammen, kun en i Gaarde. Det var begribeligvis en gal Redelighed, men heldigvis var der da Skovløberen, som hjalp mig ud af Klemmen og overlod mig en aarsgammel Krabat, som jeg fik i Kurven og kørte hjem med.

Nu tænkte, jeg, den hellige Grav var vel forvaret, men Pyt sa'e Per til Povl! Hønsene lagde lige godt ikke mere Æg end her bag paa min Haand, og det var saa meget mere mærkeligt, som Tiden skred nær op til Paaske, og det med overmaade mildt Vejr. Jeg gjorde da mine stiltiende Observationer og bemærkede snart, at Hønsene slet ingen Respekt havde for Hanen, der dog ellers var, om jeg maa sige, et stort og kraftigt Dyr, men den var paa den anden Side ikke nær saa fjong i hele sin Optrædeu som gamle Peter; i Besynderlighed hængte Halen altid og slaskede efter den, akkurat som dens Hovedmission her i Livet bare var at feje Gaarden og de andre Udenomsbekvemmeligheder, vi havde.

Naa, mens dette hersens staar paa, faár vi saa Indkvartering af en Officer, som var paa Foraarsmanøvre der i Omegnen, og han var ellers et grumme omgængeligt Menneske, maa jeg attestere, men en rigtig Presser var han lige godt med stort Overskæg og Sporer, der baade kunde skinne og klirre.

Nu havde jeg, maa De vide, foruden mine egne Tøse to N'æser fra København, som var i Huset hos mig; de Pigebørn var da evigt fornøjede ved den lille Opmuntring i Tilværelsen derude paa Landet, men jeg lagde pø om pø Mærke til at de ikke altid var lige glade ved denne Løjtnant; som f. Eks. naar han havde været ude paa Manøvrene besynderlig i Regnvejr og kom hjem, saa han næstendels ud som et andet civiliceret Menneske, og da var Pigebørnene slet ikke saa geskæftige for at komme i Lag med ham, men naar han saa havde været inde at fikse sig lidt op, var han s'gu en Helvedes Fyr, rigtig en Dongsevang, saa Tøsene smidskede og tiskede og vrippede og svippede hist op og her ned, og alt det, jeg spekulerede, kunde jeg ikke begribe, hvad Fa'en det var, han gjorde ved sig selv.

Naa, saa sker det hverken værre eller bedre, end at jeg staar en Dag ude i Gaarden og ærgrer mig over denne hersens Skidtkarl af en Hane, ligesom, i det samme Postbudet kommer med et Brev til Løjtnanten. Nu troede jeg inte at Fyren var hjemme, og derfor gik jeg rask ind paa hans Kammer uden at pikke paa, men han var lige godt derinde og stod i Skjorteærmer foran Spejlet og vendte sig helt forstyrret om, da han hørte mig komme.

Nu kan De tro mig, om De vil, men det er saa vist som jeg staar her, jeg havde nær tabt Skrivelsen ud af min Haand ved det Syn, saa forbløffet blev jeg! Den ene Side af Overskægget stod tilvejrs saadan ungefær, som man kunde tænke sig Frelserens Kirketaarn i Modifikation, mens den anden hængte og slaskede som Halen paa en kolik Ko; tilmed observerede jeg, at han havde et Brændejærn i Haanden og en tændt Spirituslampe paa Bordet.

Naada, som jeg staar saadan akavet og tjatter med Brevet i Haanden, siger han:

„Det er godt Lars Andersen," siger han, „læg kun Brevet der paa Bordet!

Saa var der inte andet for mig at gøre end som at lægge Brevet og gaa min Vej, og det gjorde jeg da ogsaa, men uden for Døren tænkte jeg: Det var da som syv Sataner til en Redelighed den med Løjtnantens Overskæg, og saa kunde jeg ikke bare mig for at skele saadan ganske ubetydeligt gennem Nøglehullet.

Kan De tænke Dem, saa ser jeg Løjtnanten tage Brændejærnet og snurrer Skægget om med, det var kun justement saadan lige et bestemt Sag, saa sad den venstre Snip ogsaa til Vejrs ganske som Dependant til højre.

Nu havde jeg, om jeg saa maa sige luret ham Kunsten af; det var jo uden Spørgsmaal Overskægget, der imponerede Tøsene, og den Opdagelse rendte rundt i Hovedet paa mig, alt imens jeg traskede over Gaarden.

Men saa var det, jeg fik en Idé -- ja nu skal De høre:

Da Løjtnanten var gaaet ud, tog jeg ganske stille Hanen og kaldte paa Amanda, det var den ældste af mine Næser fra København, og saa siger jeg til hende:

„Hør bitte Amanda, hjælp mig en Kende med denne hersens Operation her paa Knægten, for det forstaar Du Dig nok paa, han duer inte til at være Hane saadan, som han nu er!"

„Hvad for en Operation?" spørger hun og bliver helt rød i Hovedet.

„Aa, jeg vilde bare have Halen krampet i Vejret paa ham," siger jeg, „ungefær saadan som Leutnanten gør ved sit Overskæg!"

Naa, saa blev der ikke videre Snak om den Ting, men vi gik ind i Løjtnantens Værelse, og der krøllede hun Halen saa nydelig til Vejrs paa Fyren, mens jeg holdt ham. Ja den Amanda var dog Satan til Pigebarn, for ikke nok med det, men saa tog hun noget Guld, vi havde tilovers fra Julen, da vi forgyldte Valdnødder, og det satte hun paa Sporerne af Krabaten.

Da det var besørget, lader vi ham uden videre spasere ud i Gaarden til Hønsene, der dryssede rundt omkring derude og ikke tænkte paa nogen Verdens Ting — men da skulde De have set en Komedie!

Alle Hønsene lagde Hovedet paa Siden og bredte Vingerne lidt ud og saa nejede de saa ærbødigt, da han spankulerede forbi, ganske ligesom, hvis jeg vilde sige, at det var Kongen, der paa en Gang var dukket op i Vartou for at inspicere Lokaliteterne!

Og sikken Paaske med Æg vi fik! Ja, det var det, jeg vilde sige: fra den Dag af vidste jeg, hvordan Madposen skulde skæres. Saa snart det sløjede lidt med Æglægningen — vupti fik Hanen en Opstrammer med Krøllejærnet, saa var alting i Orden!

Ja, de Høns det er nogle komiske Kanaljer, hvor de nu har kunnet faa saadan nogle Idéer fra?

Paa Heide som Driftsmand man før lagde Vægten.
Nu har selv Pengemænd for ham nok tabt Respekten.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Det første Forsøg.

— Nej, vil Du se, Tante Blangstrup. Nu kan min lille Gussemand gaa alene.

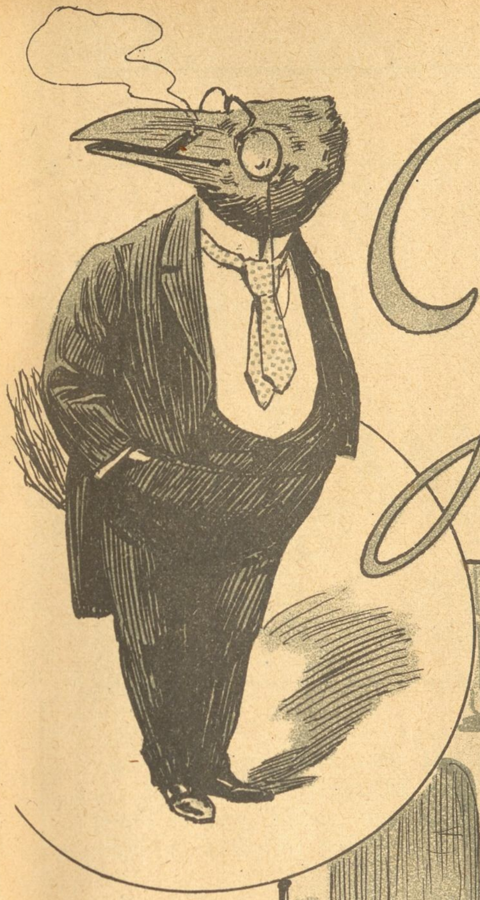

Ravnen

Nr. 25.
Søndag d. 21. Juni
1903

— Fa'er, er den Mand Præst?
— Ham der. — Nej! Hvorfor tror du det?
— Jo, han sagde, at han skulde Faneme *konfirmere os*, hvis vi ikke blev fra Jollerne!

Hjem fra Valget.

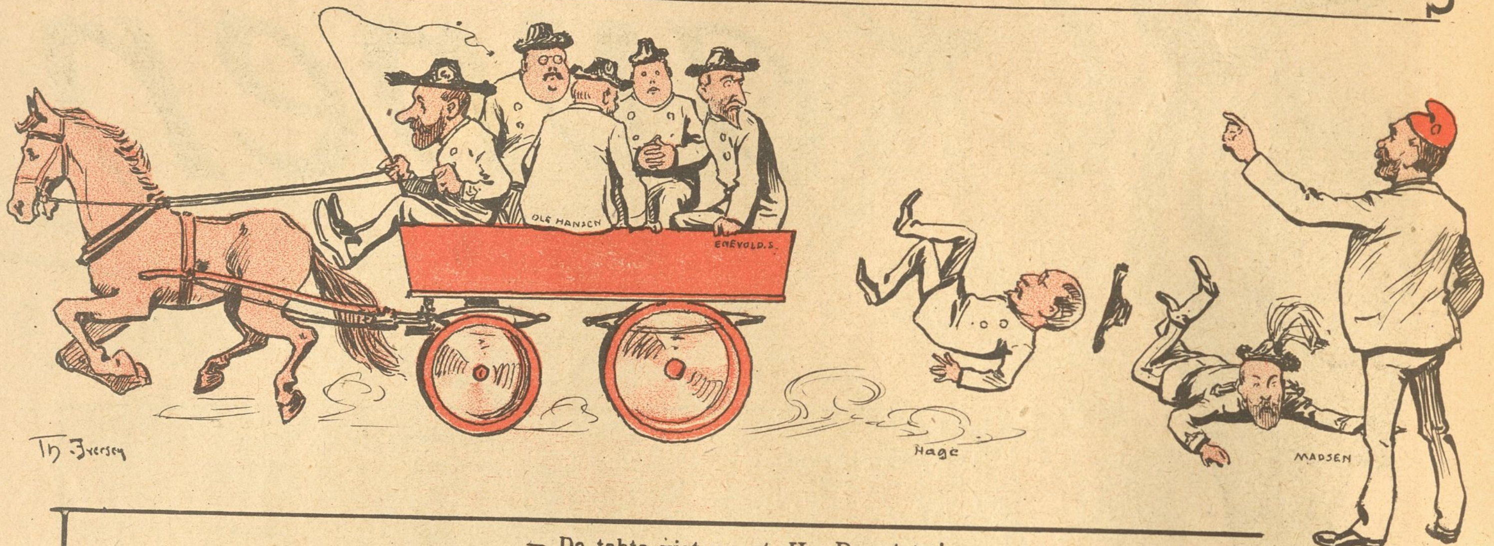

— De tabte vist noget, Hr. Deuntzer!

Ugen der gik!

Mel.: Der er Glæde nu.

Nu er Valget ovre, men et Digt maa skrives
om den overmaade hæderfulde Dag,
ak, saa herligt som en Valgdag intet gives,
naar man kæmper for sin egen gode Sag,
fugtig var vel Dagen til helt ud paa Natten,
men med godt Humør vi hele Tiden ga' den,
den Gang Midnatsklokken slog var Sejren
vunden,
og med Jubelsang vi hilste Morgenstunden.

»Ravnen« fløj en Tur til alle Valglokaler,
referere vilde føre altfor vidt,
men den holdt paa Forhaand ligegodt en Daler
paa at Sejren vilde hælde først til *Schmidt*,
sikkèn Jubel — knaldet *Østrup* ja og *Hage!*
»Ravnen« maatte dog til *femte* hurtig drage
for at give *Fred'rik Borgbjerg* nok en Stemme.
og han sejred', aldrig kan vi Dagen glemme.

En Visit til *ottende*, der var en Glæde,
Martin Olsen havde sejret nok saa flot,
i en Krog stod *Drechsel*, Staklen maatte græde,
og Hr. *Christensen* fik ekstra Pukkelblaat,
saa stak »Ravnen« videre paa Farten, Kære,
ud til *niende*, som gjorde *Hørdum* Ære,
Hr. Vinhandler *Sørensen* han fik en Bitter,
som var stram, og *Grønvold* trak s'gu altfor
mange Nitter.

Damkier, som De ved var Lejesvnnd hos Greven,
stod i tiende og spilled' rask, jo Tak,
Der var Storvask, og han sagde Tak for Seven,
den Gang *Peter Knudsen* ham paa Badet trak,
»Ravnen« fløj og var saa inderlig fornøjet,
mødte Nemesis, som blinkede med Øjet,
for kun *Alfred Christensen* og *Herman Trier*
havde fundet Naade — eller skudt Forbier.

Og til Slut kom *Hyllers* Sejr, den var jo herlig,
Oscar Hansen maatte vige, stakkels Fyr,
naa han kunde ogsaa væ't lidt mindre kærlig
naar *Alberti* gik paa Bondeeventyr.
Medens Folket jubled', Telegrafen mældte,
at i Odense man kæmpede som Helte,
der var gaaet Ild i Huset nu hos Spotterne,
og de Ninki Nanke' puer gaa't til Marotterne.

Sommer.

Før var jeg med i Skjaldenes Kor
naar Sommeren kom saa varm og lun,
men nu har jeg vokset mig mandig og stor
med Børster, hvor før der var Dun.

Før tændtes mit Hjærte af Solen til Baal
og blussede op, nys som Kul jeg det fandt.
Og nu har jeg sat mig et hensynsløst
— mit Hjærte er en Diamant.

— Jeg kender Dig Sommer, min falske Ven!
Dit Favntag og Kys sætter dybe Saar
og selv om Du tusindfold Lykke mig spaar
— Du narrer mig ikke igen.

Det er udlagt.

Læreren: Der staar i Salmen: Jeg gaar i Fare, hvor jeg gaar, Passer det ogsaa paa Dig, Hans?

Lille Hans: Ja, for Svend gaar altid og slaar mig!

Hr. Flovmand tænker paa alle de Stemmer han kunde have faaet . . .

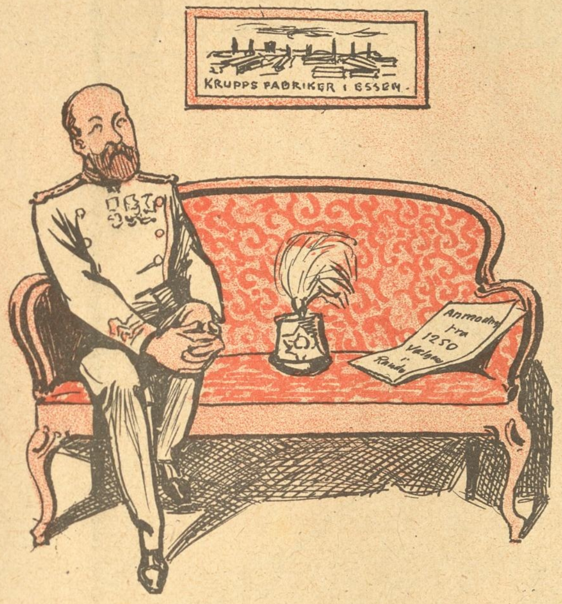

— Hvis jeg nu havde lovet dem, at jeg skulde lade det næste Hold Kanoner lave her hjemme, saa havde de 400 af mine Anbefalere, som glemte at stemme paa mig, maaske alligevel gjort det!"

I Tirsdags.

Et Valg-Referat.

Mel.: Columbusvisen.

SIKKEN Valgdag! — Alt det vaade
strømmed' ned, ja, den var ren!
Ud man sejlede i Baade
ad en mag'lig Rendesten.
Til Valg jeg sejled' støt
— mange Mennesker var mødt,
men forinden det begyndte, var jeg ganske gennemblødt.

Jeg har Stemmeret i „Tol'te" —
der var jeg naturligvis,
hvor jeg hørte Wiinblad sol'te
Venstre under Indkøbspris,
Og Madsen — jeg si'r Tak! —
han og Exminister Schnack
fik en saadan Omgang, at de nu ku' trænge til lidt Lak.

Regnen styrted' ned i Strømme,
men en Paraply jeg bar,
saa jeg vil jo nok indrømme,
jeg stod godt med tændt Cigar.
Fra Paraplyen gled
Vand i stride Baner ned,
saa jeg havde tem'lig ord'nlig Plads — ja, De ved jo nok Besked.

Pastor Ifversen stod lige
saa den tyk'ste Straale faldt
i hans Lomme — han ku' skrige,
Kors, det hørtes vidt, Gevalt.
Han vender Lommens For
paa en Maade, saa man tror,
at han staar paa Kirkegaarden ved en Grav og kaster Jord.

Der er paa min venstre Side
stillet op en Afholdsmand.
Da han træ'r mig, maa han lide
samme Skæbne — faar lidt Vand.
Han skælder ud for ti
— men jeg be'r mig være fri,
da hans Knaphulsstjærne viser, at han ej kan *Cognak* li'.

Saa til højre Fabrikanten,
kvabset i sin hvide Vest,
Parodi paa Elefanten,
over Vanddryp gør lidt Blæst.
Han tør' sit Guldsignét.
Da jeg siger: „De sku, set
at faa Skidtet *mønjemalet!*" bli'r der ganske rædsomt lét.

Naa, vi faar da end'lig Ende
paa en Timestid, og Kock
skynder blot en lille Kende
paa Interpellanters Flok.
En Missionær med Liv,
Petrus Beyer med sin Viv,
og en Hoben andre taler til „behag'lig" Tidsfordriv.

Damerne, dem saa jeg løfte
aa, saa himmelsk meget op,
meget mer' end de behøfde
— jeg tog Maal og det med Top.
Jeg si'r, at Kvinden ska'
s'gu ha' mere end Hurra
— nu ska' hun, Saft suse me', til næste Gang sin Valgret ha'.

Og saa skal i flere Kredse
vi ha' Kandidater valgt!
Næste Gang vi vil ha' Snese
— vi er denne Verdens Salt!
Det gamle skal ha' Fur —
spil Musik, en anden Dur,
der skal være Takt i Marschen, naar vi gi'r den sidste Kur!

Smuld.

I Porcelænsudsalget.

— Jeg vilde gerne have et Par Kopper, hvorpaa der staar: Til min kære Svigermoder.

— Det har vi skam ikke, det forlanges aldrig.

*

— Hvad er det for noget Svineri, Opvarter, her svømmer jo en død Flue i Øllet.

— Undskyld, hvis den er død, kan den umulig svømme.

En kær Sjæl.

— Ja, saadan er nu min Natur. Jeg kan blive — uh — saa hidsig, saa jeg slaar en Mand ihjel — og fem Minutter efter har jeg glemt det!

Ukendt Begrebsform.

— Hvad hedder »Jomfru« paa Fransk?
— Paa Fransk? — Det eksisterer ikke!

Her kommer vi Højre-Soldater
med renset Halm i Støvlerne —.
Vi kæmper for vor Barnetro.
Tra-ra-ta-ta-tra-ra-ta-ta . . .

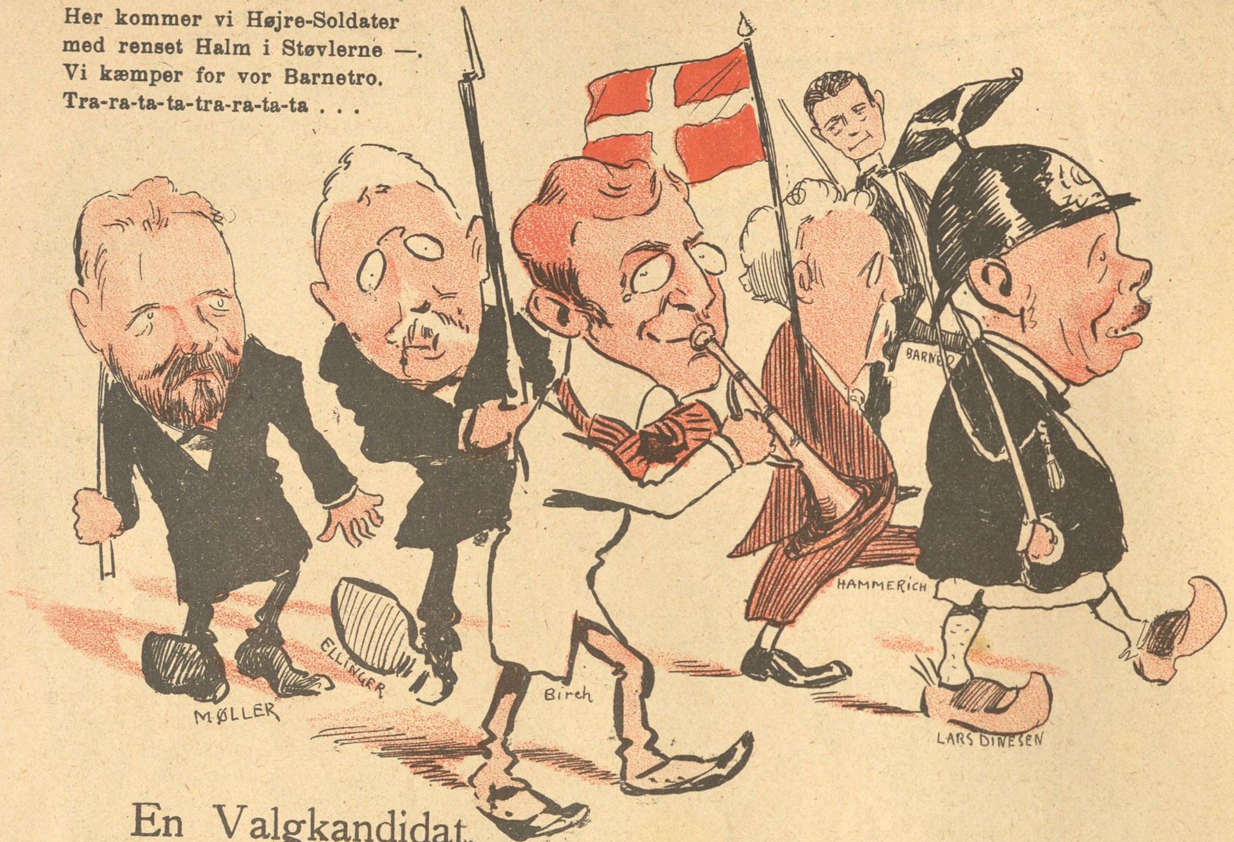

En Valgkandidat.

(En lille Sylfigur.)

Det var det, jeg sagde — det er det, jeg altid har sagt, at den holder ikke længere — den revner! Og nu er den revnet, sprængt! — splittet for de tørre Vinde er vor Barndoms skønne Legeflok. Frihedens hellige Flommesild — Flammeild lyser atter over dansk Politik. Maaske I nu kan blive nødte til at tage Hensyn til vos, der staar udenfor, fordi vi ikke vil være Slaver af Jer andre. Nu har jeg overvejet det, — jeg ser Situationen klart for mit indre Blæk — jeg stiller mig selv. Jeg tror nok, jeg har flere Betingelser for at kunne samle alle Partier — jeg tror næsten, jeg har *alle* Betingelser for at kunne samle flere Partier. — Der er nu først min Bedstefader, han var Kammerjæger — det kan nok være, Rotterne tog til Harens Gevær, naar han nok saa ræveagtig kom stikkende frem med sit Kattefjæs med det lille Museskæg; han indlagde sig store Fortjenester hos Grundejerne — dem er jeg sikre paa. Min Moders Gudfader var Agrar, han dyrkede Purreløj i en Urtepotte, og min Kærestes Fader var Fiskepranger — altsaa stemmer Fiskerne ogsaa paa mig, — og saa støttede han den danske Industri — han drak sig ihjæl. — Saa er der Restauratør Andersen, han vilde ogsaa saa frygtelig gerne stille sig, men det skal være i en Kreds, hvor der ikke er for mange Værtshusholdere; han vil arbejde for sin Stands Interesser, han vil samle alle Partier — om Ølringen, han vil oprette en Mælketoddyafdeling til sin Forretning — for at Witzansky ogsaa kan have et Sted at komme. Apropos Witzansky! Han vil stille sig i femte; jeg troede ellers, det skulde været en Venstremand. Russer-Brandt skal op i ottende Kreds, naar Jøhnke ikke vil; han vil gøre saa forfærdelig meget godt — for Arbejderne — de elsker hinanden. Han vil tale privat med Martin Olsen — han vil lære ham Kunsten af, hvordan han skal vinde dem. — Alberti vil ikke stille sig i Køge, slet ikke stille sig i Køge; han vil op i Københavns syvende — for at splitte Højres Stemmer derude til Fordel for Hage, for at Hage kan blive valgt; Hage er Albertis Smertensbarn. Nej, Køgekredsen skal Edvard Brandes have, han mente sig kvalificeret til at supplere Alberti; jeg mødte ham i Søndags — han havde været ude at plante en Forglemmigej paa Hørups Grav — men Blomsten er visnet allerede. — Nej, vi skal ind paa Kompromisserne, det er Fremtidens Politik. Jeg tror godt, Højre og Venstre kunde blive enige om flere af de store Reformspørgsmaal, naar de bare forstod det. Jeg tror slet ikke for Eksempel at Højre var uvillig til at lade os faa nogle nye Kaniner — Kanoner, saa mange, som Madsen har Brug for, og en lille Fæstning — skønt nu har København jo sin egen lille Byvold, men saa kunde vi jo tage fat paa for Eksempel Randers, og lave den om til en lille Voldby — det tror jeg, som sagt, at Højre gærne gik ind paa, naar Venstre saa til Gengæld gav Afkald paa for Eksempel den almindelige Valgret. — Nej, jeg stiller mig ikke paa den almindelige Valgret — jeg stiller mig paa Ærligheden. Jeg siger: Ned med Lokkepolitiken, ned med Vidskelæders- og Valgflæskpolitiken — leve den indignerede Selvstændighed! Op med Snapsen! Gudedrikken, der faar alle andre Mennesker til at blive Dummepetere, men som faar mig til at stille mig. For jeg vil være Kandidat Syl.

Den, der kommer allersidst . . .

— Maa jeg ogsaa være Valgkandidat?

Vor Sejr.

Mel.: Og det var i Aaret 1807.

Se, det var da en Valgdag, som havde vasket sig
— og Storvask var der over hele Landet —
Gud Fader! hvor det regnede og ruskede — hu, hej!
hvor Reaktionen den gik tykt i Vandet.
man vilde have knækket hele Danmarks Arbejdsstand,
men ak! man fik kun trukket *et* Mandat fra os i Land,
de andre Stormløb druknede jo kun i det bare Vand,
og vi vandt Sejr — og *skal* vinde flere!

Mod *Borgbjerg* hyled Højremænd og Venstremænd i Kor:
„Ham maa vi fælde, han skal ud af Femte!"
Men Borgbjerg vandt — o, rædselsfulde, skrækkelige Ord,
tænk, at man virkelig paa Borgbjerg stemte;
han, som med Ministeriet vil strængt i Rette gaa
og sige os paa Tinge, hvor at Skabet det skal staa;
han, som ihærdigt kæmper for de Fattige og Smaa —
tænk, at *han* smed *Rasmussen* paa Porten.

Jeg gyser, naar jeg tænker paa den Ende, som det tog
med lille Hr. Finansminister *Hage*.
Gud, at man i det Herrens Vejr ham ud af Kredsen jog,
som om han var Beboerne en Plage.
Han tappert stred imod, men ak! det hjalp ham ikke Spor,
i Syvende der vilde man nu have skiftet Ror,
og derfor kastede man Excellencen overbord
og valgte Snedker *C. A. Schmidt* i Stedet.

I Valby Filosofen Dr. Oscar *Hansen* sad
og grubled over mangen vigtig Gaade —
om hvordan at man skulde nægte Fattigbørn lidt Mad,
for mættes maatte de paa ingen Maade.
Men saa kom der en Mand, rent ud sagt en Socialist,
der minded' Filosofen om, hvordan han stemte sidst,
det hørte Vælgerne — og saa blev Enden meget trist
for Filosofen; thi de valgte *Hyller*.

I Odense, der gik det ikke heller rigtig godt,
— Gud ved, hvor Vælgerne har deres Tanke —
dèr foretrak man denne Gang en Redaktør *Marott*
i Stedet for en fin Borgmester *Nanke*. —
I Randers dumped *Krigsminist'ren*, det var sørgeligt,
hvem skulde tro, der kunde hænde Excellencen sligt!
Monstro at alle Stillerne de gjorde deres Pligt,
hvad eller mon de hellere blev hjemme?

I Tiende stod *Knudsen* mod en Højre-Redaktør,
men Knudsen slog ham knusende tilbage. —
Og Christian *Rasmussen*, som kæmpede i Helsingør,
han kunde *Kuhn* ved Vingebenet tage. —
Og *Lyngsie*, som i Horsens mødtes med en Mand saa fin
som Fred'rik Hansens Lejesvend, Kontorchef *Schovelin*,
han holdt sig tappert og gav Schovelin en Bunke Klin
og sendte ham saa atter hjem til Fred'rik.

I Aalborg holdt vi Stillingen, endskønt man sled og hev
i *Christensen*, for grundigt ham at plyndre; —
og *Sabroe*, ja, og Harald *Jensen*, begge to forblev
i Aarhus nordre og i Aarhus søndre. —
og Martin *Olsen*, *Hørdum* og *Klausen*, *Winblad*, *Meyer*
og Sigvald *Olsen* — alle vandt de som sædvanlig Sejr,
— kun søgte man at vælte *Wiinblad* ved at afgi'e „Nej"'er,
men denne Gang det lykkedes dog ikke.

Et kedeligt Uheld i femte Kreds.

— Av! der gik det Valgflæsk op i Røg!

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Mordet paa Kong Alexander og Dronning Draga af Serbien d. 11. Juni 1903.

(Efter et Øjeblikafotografi.)

Nr. 26.

Ravnen

Søndag d. 28. Juni

1903

— Husk altid at komme Vandet først i Spandene. — Ærlighed varer længst. Vi maa kunne sige, at vi aldrig kommer Vand i Mælken!

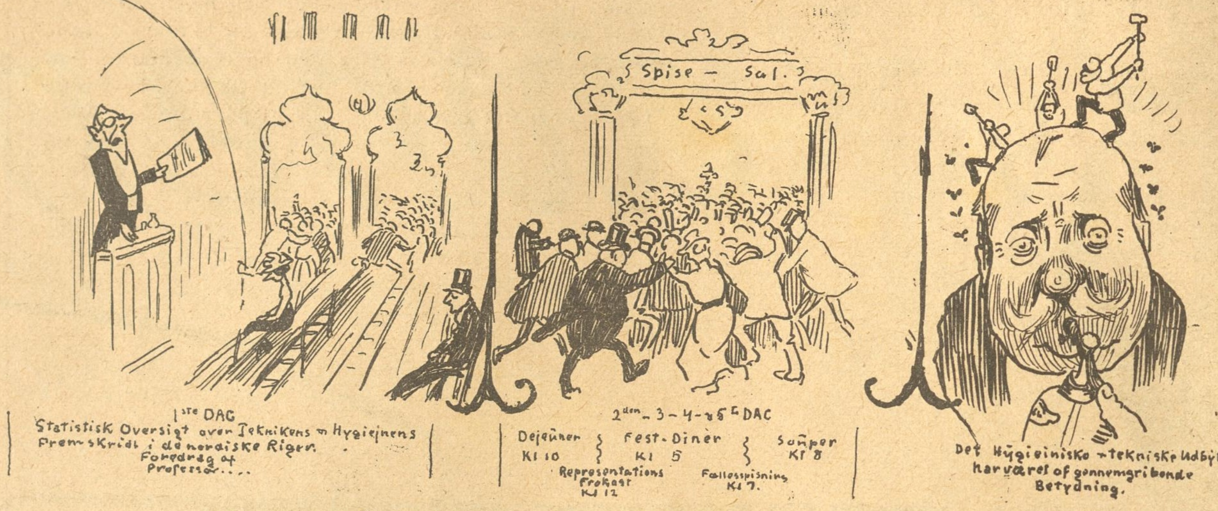

Fra den teknisk-hygiejniske Kongres.

Ugen der gik.

Mel.: Kejseren af Kinesiens Land.

Valget er ovre. — I Tyskland slaas
man dog lidt læng're end hos os.
Centrum faar Klin og nyser rødt,
selv Telegrammerne lyser rødt.
Højest vi ler dog i disse Dage,
naar vi kan tænke tilbage paa Hage.
Han løb Panden mod Schmidt
— Hage nu syner *forfærdelig lidt!*

Schiøtt for sin „Dyrehave“ er angst
og efter Dyr han tog paa Fangst.
Særlig med Rottefangst fik han Held,
mangled' dog en Attraktion med Smæld,
indtil han skreg, saa Alverden forstummer:
„Nu har jeg faa't et *Kanarifugls*-Nummer,
grøn Fugl, fix Nummer ét!“
— Aa, men den fylder *forfærdelig lidt!*

Et Jubilæum der fejres i Aar
— tænk Lotteriet, det fyldte i Gaar!
Ak, det er gammelt — jeg husker grant
alt hvad jeg i Lotteriet vandt.
Tyve Aar har jeg nu spillet i'et,
hader ell's Spil — jeg kan ikke li'et!
— *Kollektør*, det er fedt
— *Spillerne* tjener *forfærdelig lidt!*

Nede ved Skodsborg man hørte et Skrig,
Jærnbanen gjorde et Liv til Lig.
Længe man vidste ej hvad og hvem,
savned' en Mand dog, som ej kom hjem.
Nu blev der skrevet i Bladene Stykker,
men saa fik pludselig Liget Nykker,
løb hjem, pustende svedt:
„Gu' er jeg død, men *forfærdelig lidt!*“

Herold bedaarer det smukke Køn,
Kvinderne! — aa, de ham elsker i Løn
fylder ham Salen, ja den er hvas!
jeg sølle Mandfolk faar bagved Plads,
og mens han slaar sine smæltende Triller,
som helt i Damernes Hjærter kriller,
bli'r mig Helvedet hedt
— alt mens jeg hører *forfærdelig lidt!*

Et Blad af Fatter Rasks Dagbog.

1/6. Mat i Sokkerne, gispede som et forpustet Automobil og snappede efter Vejret som en trangbrystet Harmonika — maatte krybe i Køjen.

3/6. Dr. Galle blev hentet og kom. Han stak mig et Thermometer i Haanden, hvormed jeg skulde grade mig. Han gik imidlertid ind i den anden Stue til min Kone. Efter nogle Minnuters Forløb vendte han tilbage, stak Haanden ind under Overdynen, lige som for at undersøge om jeg var født med Hale. „Hvor Pokker er Thermometret“ — udbrød han — „Skulde det gaa durch,“ siger jeg, „saa maa jeg da først sluge det.“ — Jeg havde i mit Ukendskab til Brugen af den Slags Instrumenter, stoppet det i Munden.

6/6 Min Kone var gaaet et Ærinde i Byen og havde ladet Døren staa aaben, i det Tilfælde Lægen skulde komme. — Ind i Stuen, hvor jeg laa, kom to Mænd travende, bærende paa en Baare. — „Vi skulde hente et Lig.“ — Jeg protesterede, men de blev ved deres — „jo, det maatte være her, det stod paa Seddelen. — Jeg bad dem da at tage Plads og vente til jeg var død. — Imidlertid kom min Kone tilbage, og det opklaredes, at det var paa Kvisten i Forhuset, Liget skulde hentes; jeg boede til alt Held i Baghuset.

10/6. Dr. Galle i Dag ualmindelig gnaven. Da han trak sit Hørerør frem for at høre paa mig, brølede han „Hvorfor Pokker ligger De altid helt ind til Væggen, jeg kan jo daarligt naa at høre paa dem?“ — „Herregud min gode Mand,“ svarer jeg, „det er jo fordi at jeg saa nødig vil ligge paa det *yderste*.“

13/6. Befandt mig usædvanlig godt, rigtig oplagt til Plasér. — Dr. Galle, Edder og Forgift, lynende gal i Ho'edet greb han min Haand, følte min Puls, hviskede min Kone noget i Øret, tog Hat og Stok og for ud af Døren. — Min Kone spurgte mig, om der var noget jeg særlig ønskede, jeg svarede: „Skaf mig at vide hvad en brugt Ligkiste koster.“ Den Spøg skaffede mig en extra Udgift, idet min Kone af Latter tabte Medicinflasken, som gik itu og Indholdet flød ud over Gulvet.

16/6. Opgivet af Lægen.

20/6. Spiste 13 Stykker Smørrebrød til Frokost, gik derefter til Dr. Galle og takkede ham fordi han havde opgivet mig.

En brødløs Kunst.

(To Ladegaardslemmer, kaldet „Bølle-Jens“ og „Ole Kuk“, sidder sammen paa en af Magistratens Bænke — Bølle-Jens tager en Flaske op af Lommen og drikker - Ole Kuk ser misundelig til. —

Ole Kuk: Ta' og gi' en Sopken med, Kamsjuk — hva' Du?

Bølle-Jens (vrængende efter ham): Gi' og gi' — de' ka' hveranden Bondefræ'rik komme og sige. — Tror Du je' har mine Varer te' den Pris, saa ta'r Du Krafteme fejl — nu ve' Du 'ed.

Ole Kuk: Naada — bi' maj inte. — Je' mener natyrligvis for go'e Ord og redelig Betaling.

Bølle-Jens (stadig vrængende): Bita—ling — hæ — de' ve' je' nok sige, — Du ejer jo'nte engang saamajet som Skyggen a' Rojen a' en Pive Tobak, dit — Ladegaardslem — hva' ve' Du saa betale me'?

Ole Kuk: Je' ve' lære Daj en Konst for 'ed.

Bølle-Jens: En Konst? — Vaffen en æ de'? — 'Va' æ den a' den Konst?

Ole Kuk: Lang maj Lærken Du, saa ska' je' ovenbare den for Daj.

Bølle-Jens: Naa saa de' var der, Du vilde hen, din Tyveknægt? — Næ Du ka' tro morderli' Løgn, min Gris. — Ovenbare! — Tak -- den æ s'gu ovenbar nok.

Ole Kuk (drager Fingeren trærs over sin Hals): Smaddre maj, om je'nte kan en Konst, som je' ve' lære Daj for'et.

Bølle-Jens: La' gaa me' de' da. — Men sig mig alli-'evel først hva' de' æ for'n en, den Konst Du kan.

Ole Kuk (højtidelig hviskende): De' æ den Konst aldrig a' ku' bi' fuld hvormajet Du saa hæller paa Donken —.

Bølle-Jens (bryder ud i en haanlig Latter): Aldrig a' ku' bi' fuld? — Tak for Seven Du — de' var spilleme' ellers en rigtig nydelig lille Konst, den. — Hi, hi, hi, hi! — Næ ha'de Du endda ku' lært maj, hvodden je' immer og altid ku' holde den gaaende med Bal paa Gesimsen, — de' var da endelig en Konst man ku' være bekendt at byde en anstændig Bitaling for — men aldrig a' ku' b'ie svedt — næ tak — Du æ nok be'en lidt skruk i Kongkyllien min Kammerat. For de' var da omtrentlig den allerstørste Ulokke, der ku' overgaa en Sjentlemand med di rigtige Begreber om Tilværelsens Højtidelighed, ja, rentud sagt, at berøve ham hanses Ejendom og bedste Klenodiom. Næ, byd Du hellere den Konst fal paa et andet Torre, for her æ den s'gu ude a' Kurs for længe siden. —

Ole Kuk (fornærmet): Aa—aa, inte saa sej Du — je' ved mere end ѐu fin Herre a' di store Selskaver, hvor di osse drikker majet flinkt te Medallien, som be morderli' glaj, og ga' mange Penge ud te den, der vilde lære ham saatten en go' Kunst — de' ka' Du være majet mokken om,

Bølle-Jens (spottende): Jo vist — naa saa de' tror Du? — Ja,, kaskese' nok ve' en enkelt Lejlighe' a' di ku' bru'e dem, men Du ka' rolig drikke Vand paa, at di vilde føle sig maj—et uløkkelige i deres Stilling, naar hverken Sjampanjevinen eller Konejakken kn' gi' dem Blus paa Lampen mere. Inte engang de fine Damor — ska' vi se — vilde undvære Gejsten — for di æ s'gu mangen Gang lissaa tossede etter Demmelemsen som et andet reguleri Mandfolk. — Aldrig a ku' bi fuld! — Huha! — Det gyser mig Krafteme helt ner i Vestelommerne, bare' ve' Tanken om a' saatten en Uløkke ku' overgaa En. Jaj har kendt et eneste Exemplom paa'ed, og det var et sørkeligt et, var 'et. — De' var en go' Ven a' maj — han ha'de vær't Grosser i sine tidligere Da'e, men var senere falden a' paa 'en formedelst Druk og Kærlihe'. En dajli' Mand var han s'gu — og som han kunde hælde paa Sparebøssen. — Naada! — Hans Hals løb aldrig tør — immer s'gu han ha' lidt ved Haanden og læske sig paa. Sperrikummet drev ham s'gu te sidst ud a' hver en Obning han ejede og ha'de paa hele sin Krop, og vi turde ligefrem aldrig komme i hans Nærhed med Lys, saa bange var vi for, at han sku' futte a' me' det samme. Men en Da' mærkede han pludselig, at han inte ku' bi fuld mere. — Jo hidsigere han stak paa Varerne, desmere ædru be han — men tillige ganske grusom melankolsk og nedslaaet i Karreten. Han prøvede pø om pø alle di Spirritusser der æ skaft te i Verden — ptøj — han ku' lissaa godt ha' drukket det bare Kommynevand — ingenting a'et vilde værke. — Det be ham tilsidst en hel Hjærtesorg, og en Æresag tillige, at han inte ku' faa den Kæfert stavlet op igen. Saa en Da' forsøgte han da med ægte russisk Skedevand. — De' maatte da for Fa'n kunnne røste Pæretræet fra Bunden a', tænkte han. — Jo' go'maaren Madam Dik! — Ved Du hvad han ha'de ud a'ed? — De' ska' je sige Daj, min Gut. — Bagsmækken paa hans Skjorte be pilfuld a' Huller, som Skedevandet ha'de ædt — de' var hele Reseltatet. — Da overvældede Sorgen ham — han krøv te sengs med 'et Sok og en Pæleflaske, og næste Maaren laa han og var død — stiv og kold. — Uløkken ha'de dræft ham. — Se dera' ka' Du tydeligt ingse, at den Konst æ inte let a' b'i'e a' me' her te'lands. — Men nu ligemajet osse me' de' — ta' Daj en Draave alli'evel Kammerat — je' sad s'gu og fik hel Medlidenhe' med mine Medmennesker, ve' Tanken om de Uløkker, der pludselig ka' komme over dem.

Høeg-Guldberg: Hvor mange Stemmer var det jeg havde til Rest — hm! — Skulde der være glemt et Par Urner? Næste Gang ta'r jeg Kredsen igen — hvis nu blot ikke de andre Stemmer ogsaa er -- — Fejltælling.

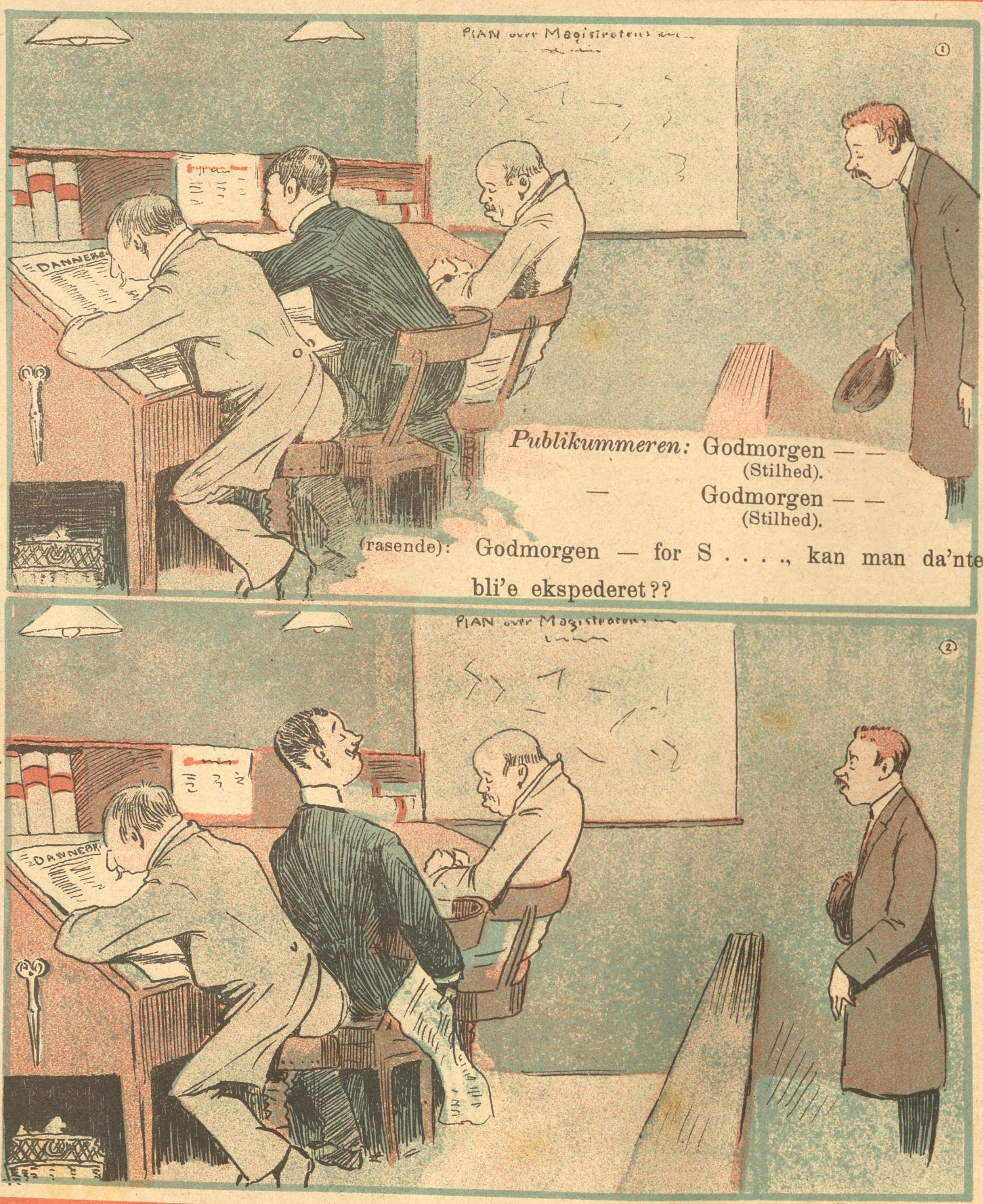

Fuldmægtigen: Den Herre, som skal sige Godmorgen, er endnu ikke kommet!! — —

— Gui—j — er han kørt ov—ver? —
— Næh — han er overkørt!! —

Malurt.

(Frit efter Holger Drachmann.)

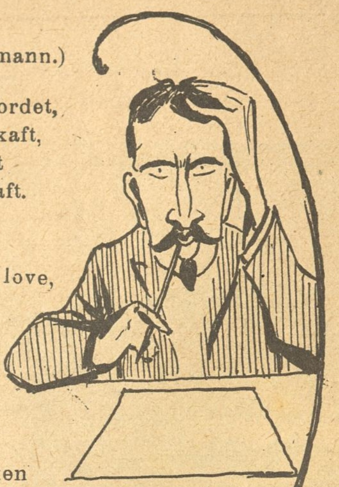

EDVARD BRANDES sad ved Bordet,
tygged' paa sit Penneskaft,
skulde skrive, fandt ej Ordet
— strænge Tider har han haft.
Kaldte saa paa lille Ove:
Kære, Du maa staa mig bi,
hjælp mig dog, det maa Du love,
med lidt Højre-Maskepi.

Lille Ove vred sig længe
— skrev jo ellers radikalt
saa paa Alliancestrænge
nu for Højre var for galt.
Men dog efter megen Snakken
lille Ove moderat
bøjed' under Aaget Nakken,
svor sin Ed som Renegat.

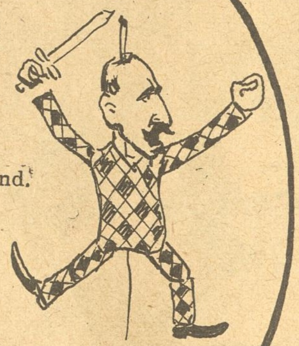

— Lille Ove skrev og talte
Uger, Maaneder i Træk.
Fanden han paa Væggen malte,
tro'de ikke selv et Kvæk:
Skældte ud paa Socialister,
lefled' lidt med højre Spænd,
roste hver Civil-Minister,
elsked dem med Sværd ved Lænd.

Valget kom, men lille Ove
fik sig ingen Glædesdag.
Ej for Sorg han nu kan sove,
Sorgen over tabte Slag.
Sejersrusens gyldne Bæger
aldrig han at smage fik
— kun en anden Kalk ham kvæger,
fyldt med Malurts bitre Drik.

Lille Ove nu maa græde
Taarer skiftevis med Blæk,
hver en Allianceglæde,
den er nu forduftet væk.
Venstre sparker, Højre haaner,
Socialister ler saa smaat —
lille Oves Haar, det graaner
— E. B.s alt er ganske graat.

Venstre har i Regnekunst en ny Methode fundet —
naar den anvendes har vi *Alle* flere Kredse vundet.

*

Venstre hæver sig selv til Skyerne,
(og godt var det forvaret, hvis deroppe det bo'de)
vi andre ved jo, at det *rodløst* er i Byerne,
endskøndt det i Byen her dog har Ove *Rode*.

Sankt Hansnat.

Stor Sankt Hansfest paa Dyrehavsbakken. Folk af alle politiske Meninger og uden Mening løber omkring med Tudehorn og tuder hinanden Ørene fulde.

Statsrevisor *Anders Nielsen* har klædt sig ud som Sirene og lokker ved bedaarende Toner Krigsminister *Madsen* hen til en Kreds af Jyder, der er samlede ved Gyngen. Krigsministeren gaar i Gyngen sammen med *Poul Rasmussen,* men dumper ud og bliver liggende. Der tudes baade fra Højre og Venstre, fra Højre spottende, fra Venstre jamrende.

Alberti optræder som Rottefangeren. Saa snart han fløjter kommer alle hans dresserede Rotter fra 5te Kreds med Witzansky og Svend Høgsbro i Spidsen. Derefter laaner han Klovn Bellings Idé og lover 6 Kroner om Dagen saa længe Rigsdagen varer til den, der kan staa fast paa hans hurtig omdrejende Bord. *Chr. Hage, Oscar Hansen* og flere af deres Bekendte gør Forsøg paa at blive staaende, men kastes langt bort.

Ved Skydeteltet forklarer Højesteretssagfører Bagger hvorledes Peter Valby i Hummergade skød til Madam Nielsen Skive og ramte lige ved Siden af Centrum.

Telegram ved Ritz. Bur.

Æbeltoft, d. 27. Juni, 1908.

Gaardejer Hans Jensens Gaard nedbrændt.
Ilden formenes opkommet ved en Tændstik.

*

Indtil nu er der kommen Meddelelse om fejl Optælling i 110 Valgkredse. I Resten foretoges ikke Afstemning.

Der var nok endda.

Den gode, gamle Herre: Din slemme Knægt! Vil Du holde op! Du slaar jo din lille Bro'r fordærvet!
Drengen: Det gør ingenting. Jeg har fire til!

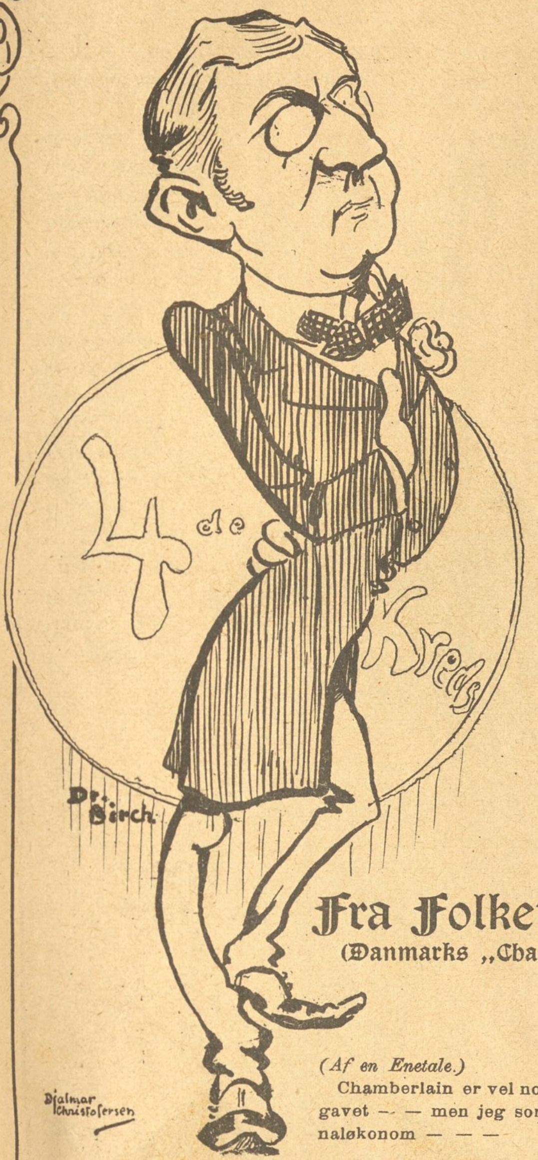

Fra Folkethinget.

(Danmarks „Chamberlain".)

(Af en Enetale.)

Chamberlain er vel nok endel begavet — — men jeg som er Nationaløkonom — — —

Fremtiden tilhører Socialdemokratiet!

Frihedsvenner Verden over
Rives med af Tidens Strøm,
Ene kun de sløve sover,
Mængden vaagner af sin Drøm
Tro paa bedre, lyse Dage,
Ildner op til Mandedaad'
De Fortrykte, Gamle, Svage
Ej hensygne skal i Klage
Nyde Livet kun med Graad.

Trang til Klæder, Mad og Drikke
I vort nye Samfundshjem,
Lediggang og Sult skal ikke
Have Lov at fostres frem.
Ødselhed og Tiggerstave
Ryddes bort — — med andre Ord:
***E**ns for Alle, vil vi have,*
***R**etten til vor fælles Jord!*

Socialismens Sæd skal spredes
Overalt hvor tænkes kan.
Civilisation udbredes
I ethvert befolket Land.
Adelstand og Rangspersoner
Lovbefalet Massemord,
Drivere med Distingtioner,
Enemægtigt Præstekor,
Moloks graadige Sjakaler,
Overklassers Tyranni,
Kristelige Kannibaler,
Rovbegærligt Anarki — —
Alt vil Socialismen vende
Til det Heles Ve og Vel. —
I en Samfundssag som denne
Efterslægten vil erkende,
***T**idens Krav blev løst med Held!*

Uoverlagt.

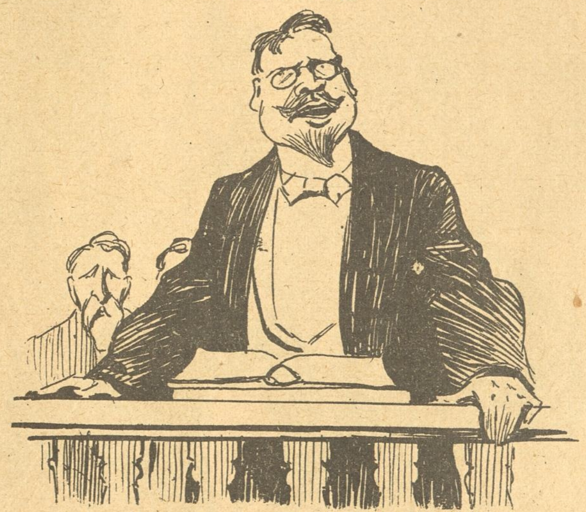

— Den anklagede er en heltigennem umoralsk og letsindig Person, som jeg mange Gange har truffet paa Steder hvor hæderlige Mennesker ikke kommer!

*

Ifølge hertil indløbet Meddelelse er alle Valgbestyrelsesformænd udnævnt til Konfusjonsraader med Rang 7. Klasse Nr. 9.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmank **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

De fire nyvalgte socialdemokratiske Folkethingsmænd.

Nr. 27.

Ravnen

Søndag d. 5. Juli

1903

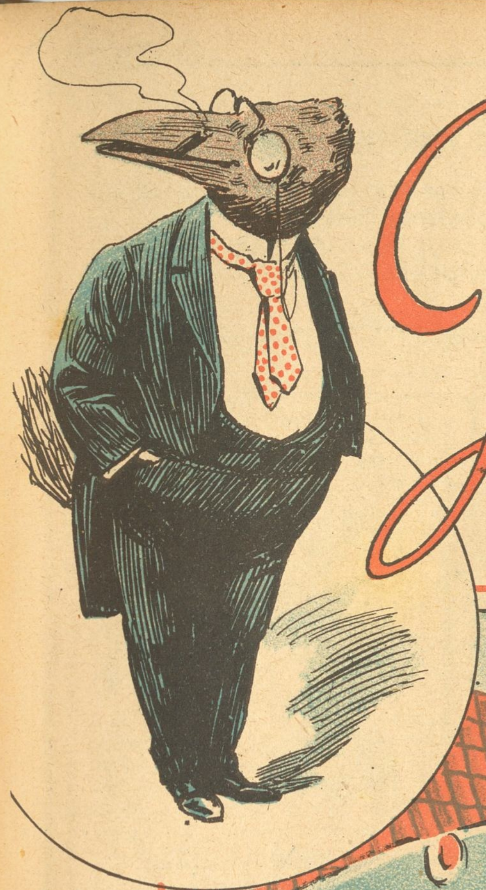

Tjenestelæsning.

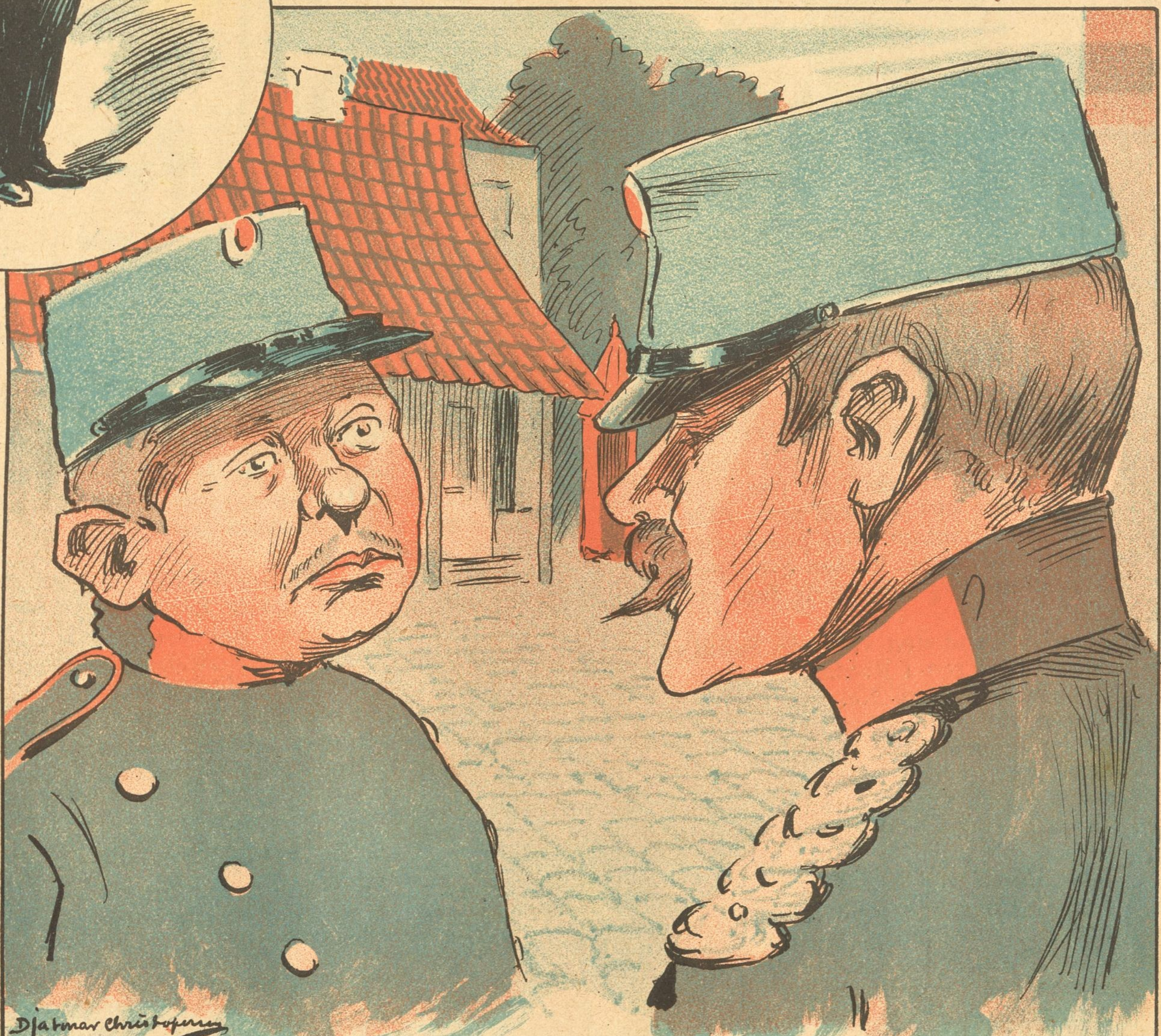

Løjtnanten: Over Uniformskraven sidder et Hovede, som angiver, hvor højt Haanden skal føres op, naar Soldaten gør Honnør. —

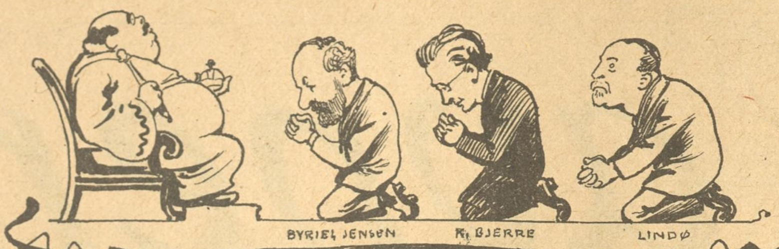

Vor Fader, Alberti!

At være hos Dig er vor hele Tragten —
tag os moderate Bænkebidere!
Thi dit er jo Riget, Æren og Magten
— — indtil videre.

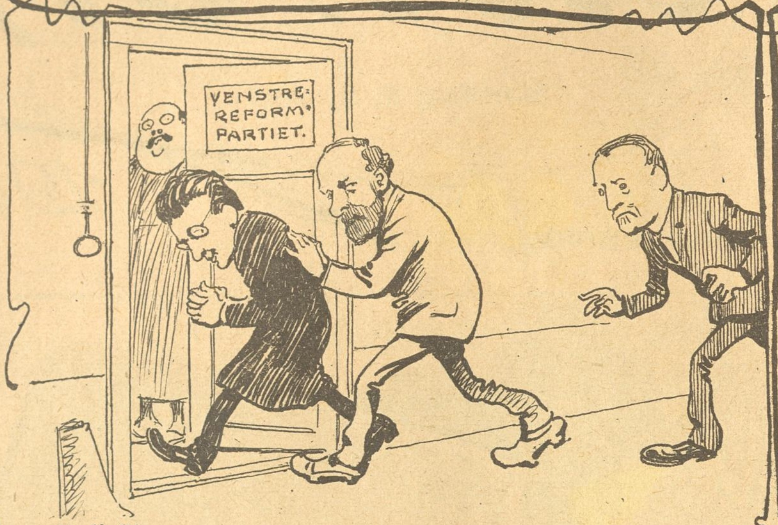

Ind smutted' Bjerre og Byriel — i Klumpens Allersomhelligste —.
Ak, ja — Moderate, de ligner sig sel': de bli'r til det allerforskelligste!

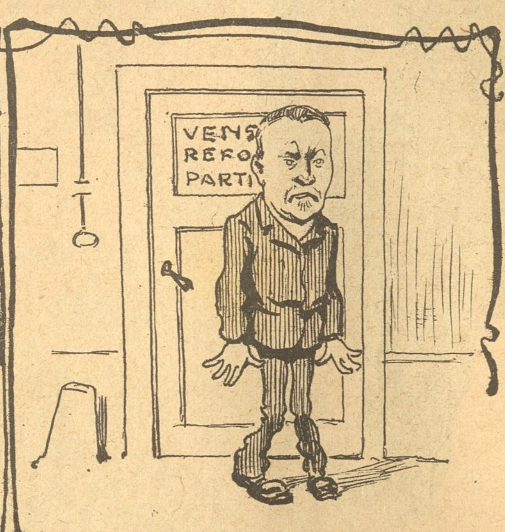

Da Døren smak i for Næsen af *Lindø*,
da lignéd' han ganske en virkelig Skindød!

Ugen der gik!

Mel.: Stakkels Hanne.

FOLKETHINGET nys var sammen,
Dage fem i Fryd og Gammen,
Valgbrevsprøvelse den stod paa,
Otterup man havde Mod paa,
og der var nok somethings rotten,
Lohmann kommer vist paa Potten
:,: femten Stemmer, femten Stemmer,
hvoraf ugyldig mindst de fem er. :,:

Fred'rikssund den var min Sandt'en
heller ikke ren i Kanten.
der var nok, som Nej gad skrive,
og det var s'gu da den stive-
ste, at *Sigurd Berg*, den lille,
deres Nej ej høre vilde,
:,: deres en og femti Stemmer
til Oktober hans Valg beskæmmer. :,:

Selv *Alberti* var paa Tale,
Valgets Bøger var nok gale,
og i Kolding man gelassen
gemte Stemmerne i Kassen,
Aarhus talte tvende Gange
Stemmer, *Guldberg* fik for mange,
:,: tænk et hundred tyve Stemmer,
Valgets Formand sig rædsomt græmmer. :,:

Moderate følger Heldet,
de bli'r opta'et i Hotellet,
alle Værelser besatte,
Byriel maa overnatte,
og en Plads sig kneb Hr. *Bjerre*,
skønt han er en af de værre,
:,: men han stemmer, men han stemmer,
naar *A. Nielsen* ham bare klemmer. :,:

Til Oktober er der Ferie,
saa begynder næste Serie,
Ingen aner, hvad der venter,
Klumpen dog for godt bekendt er
til at noget stort bli'r lovet,
men da vi er Folk og lavet,
:,: vore Stemmer, seksten Stemmer
ligegodt Hr. *Alberti* klemmer. :,:

En Spøgelsehistorie.

Der var en større Festlighed paa en Gaard ovre i Jylland. Anledningen dertil var Bryllup, og Gæsterne maatte overnatte, da Festen skulde vare i tre Dage.

Da Brudeparret sent paa Aftenen trak sig tilbage, begyndte Lystigheden naturligvis først rigtigt. Der blev talt og disputeret om alt mulig mellem Himmel og Jord, og Samtalen gik efterhaanden over til at dreje sig om overnaturlige Ting, og saa var der tilsidst En, som nævnte Ordet Spiritisme.

Der gik en hemmelighedsfuld Gysen gennem de tilstedeværende, næsten alle sammen unge Folk. De var meget enige i at erklære alt, hvad der havde med Speritisme at gøre, for Humbug, og mange var de Historier, de kunde fortælle herom. Kun en ung Mand sad stille og smilte overlegent. Paa Sidemandens Spørgsmaal, hvad *han* mente, erklærede han, at han var troende Spiritist.

Nu blev der en Larm, — Latter og spydige Bemærkninger regnede ned over den unge Mand, der uanfægtet vilde udvikle sine Theorier, men hans Ord druknede i Latteren, saa han tilsidst indsaa, at han talte for døve Øren, og følgelig holdt op. Lidt efter slog Klokken 2, og Selskabet opløstes. Kun en 6—7 uforbederlige Viregaster blev tilbage.

Vor spiritiske unge Mand havde trukket sig tilbage til det Værelse, der var anvist ham, og som han skulde dele med en Gaardmandssøn, en af dem, der var bleven tilbage i det lystige Lag.

Da han var krøben i Seng, laa han og tænkte paa, hvad der var bleven talt om nu i denne Aften, og han kunde ikke lade være med at spekulere paa, om der nu alligevel ikke skulde være noget fordægtigt ved denne her Spiritisme. Han viste Tvivlen fra sig, men den kom stadig igen.

Nu slog Klokken tre — — — med et Brag fløj Døren op, og ind svævede seks spøgelseagtige Gespenster, klædte i hvide folderige Gevandter. Da de alle vare komne ind i Værelset, gik Døren i med den samme tordenlignende Larm. Og det var ikke saa underligt, thi den sidst Ankomne havde med et kraftigt Stød af Bagen slaaet den i, men det saa vor unge Mand ikke. Han følte sin Tvivl beskæmmet paa denne virkningsfulde Maade og var nu en ivrig Tilskuer til Spøgelsekompagniets øvrige Meriter.

Og de var højst mærkelige. Først snoede d'Herrer Gespenster sig paa en skrækindjagende Maade tæt forbi hans Seng idet de holdt sig lige i Kølvandet af hverandre. Saa listede de sig under en mærkelig hvislende Lyd langs Væggen, og tilsidst gav de sig midt i Værelset til at danse en dødningeagtig *cake walk* omkring Bordet. Efter denne luskede de atter hen imod hans Seng hvor de saa kilede løs paa en frisk.

Uheldigvis var det ikke saa let for Spøgelserne at holde fast paa den flagrende Kjortel, og derfor kunde vor Ven ikke undgaa at lægge Mærke til et Par, selv for et Spøgelse usædvanlige store, sokkeklædte Plader. Langt snarere vilde han tro, at de tilhørte hans Fælle, Gaardmandssønnen, og da han et Øjeblik efter fik et Glimt at se af denne Gentlemans alt andet end spøgelseagtige Fjæs, var han jo ikke i Tvivl om, hvad han skulde gøre.

Saa lydløst som muligt viklede han sig ind i sine Lagener, og da de andre lidt efter var i Færd med deres *cake walk*, listede han sig ned paa Gulvet og sluttede sig stilfærdig til dem. Det syntes, som om Seancen nu var sluttet, thi Anføreren svævede, saa godt hans ømme Fødder tillod det, hen imod Døren. Formodentlig vilde han se, om de andre fulgte ham, i hvert Tilfælde drejede han sig om, men blev staaende stiv som en Støtte. Hans Øjne strakte sig i Forfærdelse længere ud af Hovedet, end de egentlig havde godt af, medens han stivt pegede paa deres uindbudne Ledsager, der paa Grund af sin store Slankhed rigtignok ogsaa gjorde et ganske anderledes tilforladeligt Indtryk ved Siden af deres egen Velnærethed.

— — „Vi er syv!“ skraatnde de i Munden paa hverandre. Et Øjeblik efter var Værelset kemisk renset for Spøgelser, — — — —

Da den modige Jyde en Time senere, bevæbnet med to ladte Muskedonnere, vovede sig ind i Værelset, fandt han sin Nattefælle badet i Sved. Han tvivlede jo ikke paa, at Manden havde faaet en høj Feber paa Halsen paa Grund af det frygtelige Spøgeri. Hvor kunde han ogsaa vide, at den unge Mand bogstavelig talt havde grint sig i Søvn?!

Pletskud.

Mel.: Skærsliber-Mazurken.

TRINITATIS- (kaldet „Runde“-) Kirke
har brækket op sit gamle Gul',
Sten for Sten man op har maattet lirke
og underneden fundet — Hul.
Fra gammel Tid en Mængde Grave
man her til Lig har rettet an —
Skeletterne af Folk med Mave
og uden do. er ligedan.
Man ku' behøvet,
at bli' bedøvet,
naar man skal omgaas „Støvet“
af slig en Fortidsrest.

„Frelsens Hær“ har nys med stort Rabalder
haft Møder i en større Sal.
Talen ellers pænt, men lydløs, falder
for Hærens gamle General.
Og der var ingen vid're Fare
ved Paahør af den gamle Both
— jeg og de fleste kan os klare,
mig gør han ej til Idiot.
Dog tænk den fæle
ku' li'godt stjæle
til „Jesos“ trende Sjæle!
— Hip, hej, halleluja!

„Ingeborg“, det er en liden Gryde,
som sku' ta' Tur til Helsingborg
og til Kullen — hvis den kunde flyde
saalangt — men nu bær' Danmark Sorg.
Thi Politiet, som har Øje
i Midten af sit Handskeskilt,
sa'e, at der manglede en Bøje,
og saa blev Skuden afbestilt.
Sikken Ballade —
naa, vældig Glæde,
kan vi langs Kysten vade
— *Livet*, det er da spart.

I vort Eksercerhus er en Mængde
af vore smukke Faner stillet ud
— *stillet* ikke just, thi no'n er hængte —
der ser man mangen gammel Klud.
Det var forresten smukt at skue,
men kunde være mere stort
— og hyggeli're Rum at bru'e
sig vilde nok saa godt ha' gjort.
Ej med Besøjet
man var fornøjet —
kun Frikort gik i Tøjet
— det var nu Synd og Skam.

Damperen „*Ingeborg*“ vil efter Forlydende blive restaureret og omdøbt til „*Helsingeborg*“. I Haab om snarligt Gensyn har Byen Halsingborg sendt „Ravnen“ et kort Telegram med Anmodning om Videre-Befordring. Telegrammet lød: „*Hels-Ingeborg!*“

Fyldestgørende Forklaring.

— Kan Du kende Forskel paa en Han- og en Hun-Svane, Peder?

— Nej, kan Du?

— Ja, ser Du, man smider et Stykke Brød i Vandet. Naar *hun* tager det, er det en Hun-Svane, men naar *han* tager det, er det s'gu Fatter, der napper Stumpen.

Forsigtighed er Borgmesterdyd . . .

— Sæt Dig ned, lille Emmy, og fortæl mig, hvorledes Du befinder Dig i Ægteskabet.

— Aa, Mille, det er storartet! Min Mand har købt mig saadan en yndig Cycle, og saa — —

— Og saa —?

— Og saa har han paa det strengeste forbudt mig at lave Mad!

Tyven i Vanløse.

Fortalt af Gartner Møller i Borgerrepræsentationen.

Klokken ti holder Politibetjenten i Vanløse Fyraften, saa gaar han hjem til sin Kone og sine Børn i København. Han tager høflig Afsked med Beboerne i Vanløse, trykker deres Hænder og siger Tak for i Dag. De smaa Gadedrenge, der endnu ikke er komne i Seng, klynger sig til hans Ben og hænger sig i hans Frakkeskøder, Gartneren, Gaardmanden og Smeden følger ham et Stykke paa Vej.

Næste Morgen Klokken ti kommer Politibetjenten igen.

Mens Politibetjenten ligger hjemme og sover, kommer Tyvene.

Forgangen Nat fangede Gaardmanden, Gartneren og Smeden en Tyv, da de kom hjem til Byen efter at have fulgt Politibetjenten et Stykke paa Vej. Tyven vilde skjule sig bag en Træstamme paa Vejen; men da Stammen ikke var tykkere end en velnæret Spadserestok, lykkedes det ikke. Da han. saa han var opdaget, stak han i Løb og brød ind i et lille Hus, hvor det ikke var muligt at finde ham, skønt der ikke var saa meget Skjulested som en gammel Paraply. Da de tre Vanløseborgere atter kom ud i den mørke Nat, kom de tidsnok til at se Tyven fire sig ned ad Gavlen i et Reb, som han havde fastgjort oppe om Skorstenen, smutte hen bag Huset og skjule sig. Tyven maatte altsaa være kommen ind i Huset, kravlet op gennem Skorstenen, krøbet ud paa Taget og derfra ladet sig fire ned paa Jorden for atter at forsvinde for sine Forfølgere.

Men de tre Vanløsere gik hen og kiggede ind under Trappen, som de oplyste med tre Tændstikker, og her fandt de Tyveknægten, og de trak ham ud og fulgte ham hen til Gaardmanden, hvor han skulde være til Politibetjenten kom til Byen i Morgen Kl. 10. Gartneren og Smeden skulde hjælpe at passe paa ham.

„Har Du faaet noget Aftensmad, din Tyveknægt?" spurgte Gaardmanden.

„Ja, men det er nogle Dage siden."

„Stine! Tænd den store Lampe! Dæk Bord til ham! Lad det gaa lidt rask! . . . Tag nu for Dig af Retterne! Du kan nok selv smøre; Du ser jo ud til at være et dannet Menneske, din Skurk! Her er Lammesteg og Agurkesalat, her er Æg og her er Munkebjærgost. Her er ogsaa Rejer. Holder Du af at pille Rejer?"

„Nej, det gaar saa sent."

„Stine, pil ham et Stykke med Rejer, dobbelt belagt! — Hvad glor Du efter, din Æsel?"

„Jeg ser, om her ikke er en Serviet."

„Hvad Pokker er det, Stine, har Du glemt at give ham Serviet?"

„Værs'god!"

„Tak!"

„Har Du været straffet før, min Ven?"

„Nej — aldrig. Der skulde vel ikke være en lille Snaps?"

„Undskyld, den har Stine glemt. Skal det være Hobro eller Randers?"

„Tak — helst Aalborg."

„Stine, giv ham Aalborg-Akvaviten. Og saa maa Du ligge hos Lise i Nat, for han maa have dit Værelse."

„Jeg har siddet og tænkt paa," sagde Smeden, „om det i det hele taget er værd at gøre saa meget Stads af ham. Lad os tage det Reb og gi'e ham nogle Klø og la'e ham rende ind til København, hvor de har de syv hundrede Politibetjente."

„Ja, det mener jeg ogsaa," tilføjede Gartnen.

„Som I vil!" svarede Gaardmanden. „Er Du snart færdig med at spise?"

„Ja, Tak for Mad!"

„Velbekomme! Du har vel forstaaet, at nu faar Du nogle Klø, og saa slipper Du for at blive arresteret. Klø væk, Smed!"

*

Om Morgenen Kl. 10 kommer Politibetjenten. Han hilser familiært paa Byens Folk og faar at vide, at man om Natten har fanget en Tyv.

„Hvor har i ham?"

„Vi tog et Reb . . ."

„Et Reb! I hængte ham da ikke?"

„Nej — vi gav ham nogle Klø og lod ham løbe."

„Hvad havde han stjaalet?

„Han — han havde vist ikke stjaalet noget."

Det ældste Fag.

(Frit efter det Svenske.)

Der var en Skraalen, en højrøstet Galen
af stærke Stemmer — Trusler lød der bag,
og lytted man, saa hørtes det paa Talen,
at Stridens Aarsag var: Det ældste Fag.

En raabte: „*Lysestøberi!* I Hunde,
det er det ældste Fag! — Før Lys blev til
man intet her paa Jorden ordne kunde,
— det jeg for Alle dristigt paastaa vil!"

— „Jeg mærker nok, at ej paa slige Sager
Du dig forstaar. Din Visdom er lidt let,
Uhrmageriet dristigt *jeg* fremdrager
som ældste Fag og skal bevise det.

Thi den Gang det blev Lys, (tænk Jer tilbage),
da var alt Tiden til, hvor nu vi bor,
Vorherre og hans Engle *brugte Dage*
til at frembringe denne skønne Jord."

— Da smøg sig ind paa Salens Gulv en Kviinde,
som havde hørt det sidste, der blev sagt,
og netop da hun var vel midtvejs inde
blev Dødens Stilhed over Salen lagt,

Og ingen voved hendes Vej at spærre,
hun talte som blev hun for Straf befriet:
„I Daarer! Spørg, selv om I vil, Vorherre —
det ældste Fag er *Englemageriet!*"

Kunden: Hvor kunde De dog lave dem saa smaa — jeg kan umulig gaa med de Støvler — de trykker frygteligt.

Skomageren: Ja, ser De Hr. Petersen — det er jo li'som gjort med lidt god Villie, for at De ikke sku' glemme og betale dem. — —

Forsigtig.

Kong Peter af Serbien: Min første Regeringshandling skal være at forbyde Officererne *at bære Vaaben!*

Juni.

Mel.: Der var engang en tapper Mand.

Den første Sommermaaned svandt,
den var lidt variabel,
til Tider var den intrigant,
men ellers respektabel.
Den vekslede med Graad og Smil,
hvad kan man mer' begære?
Til Tider kølig som April
den kunde ogsaa være.

Du skønne Junimaaned kom
med Pinseglans i Øjet,
for trist Humør Du satte Bom,
Du bragte Liv i Tøjet.
Fra Pinsefest i Skoven sval
Du modtog vore Hilsener,
Din Skaal af skummende Pokal
vi drak i „Stjerne-Pilsner".

Med Solskin og med Himmel blaa
Du mødte frem „den femte";
at vi holdt Folkefest, vi Smaa
Du ingenlunde glemte.
Vi drog afsted, en mægtig Hær
med vore røde Faner
og under Søndermarkens Træer
vi lagde Fremtidsplaner.

„Den 16de" med Valg oprandt
og Venstre gik i Vandet;
vi allevegne Fremgang vandt
i Byen som paa Landet.
Vi klarede os ganske stolt,
endskønt vi stod alene,
men Regnen fløð, vi Storvask holdt,
og Stemmerne blev „rene".

Fra vore tyske Brødre, som
med os ku' Valgdag fejre,
der mange glade Budskab kom
om kolossale Sejre.
Derfor en Tak vi bringer Dig,
Du frihedskære Juni! —
Hvordan mon han vil stille sig,
Din Efterfølger — Juli?

Uhyggeligt.

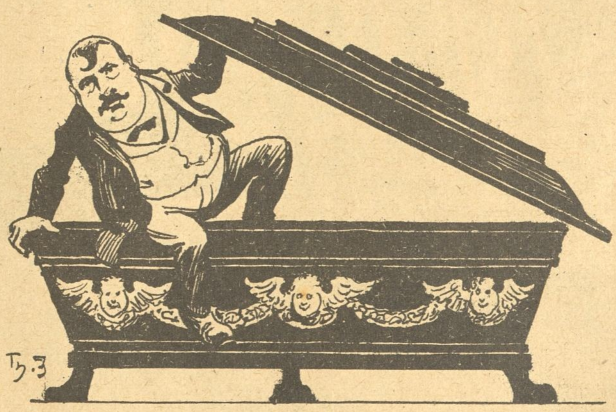

Scheel Wandel forlod „Kisten" i Tirsdags Aftes.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Træt efter Vælgermøderne.

Nu er jeg valgt — igen — nu taler jeg ikke et Ord mere det første Aar! — —

Nr. 28.

Ravnen

Søndag d. 12. Juli

1903

Ingen Fridag.

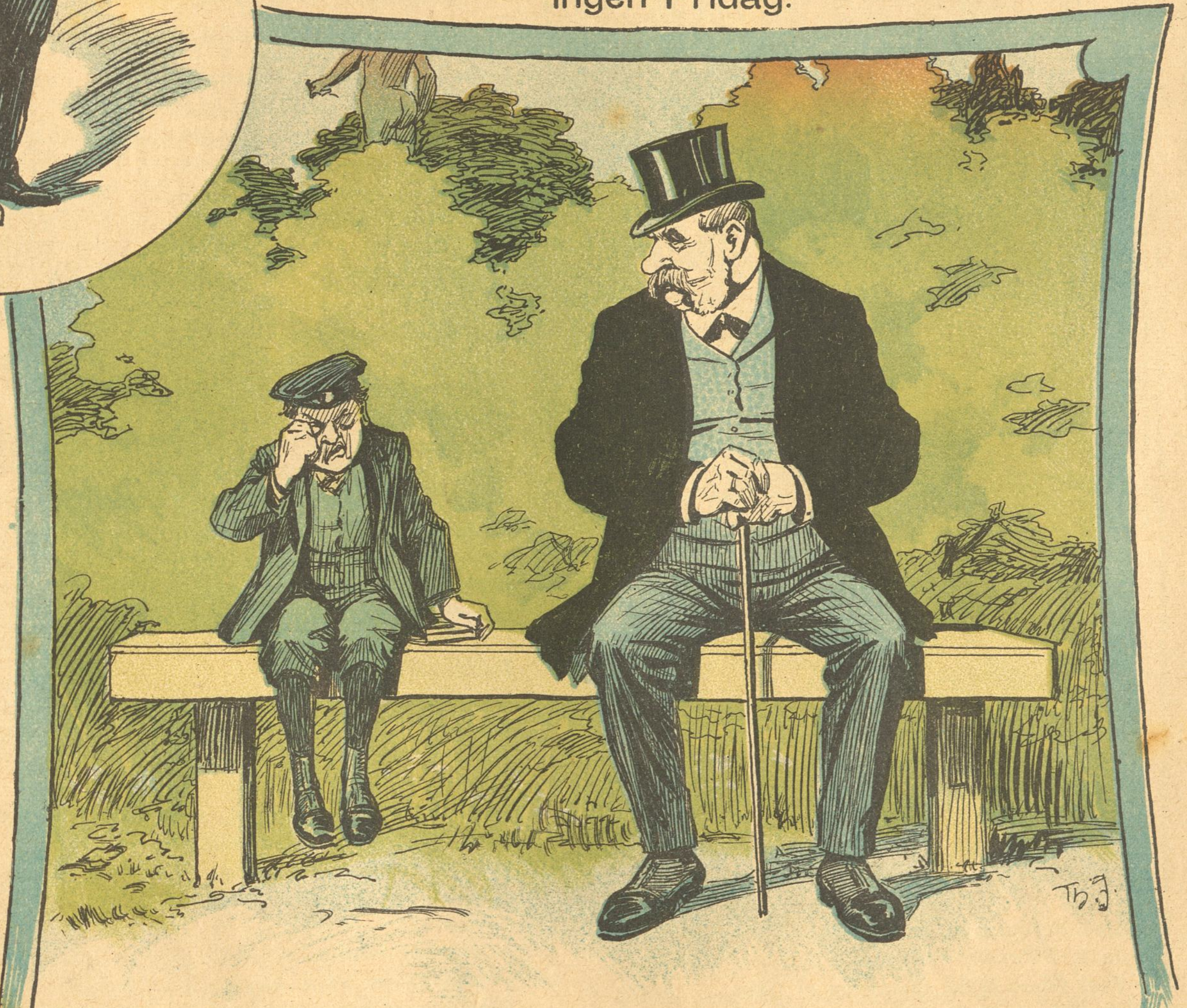

— Naa, min lille Dreng, hvad græder Du saa stærkt for?
— Uh hu! min Bedstemoder er død.
— Holdt Du da saa meget af hende?
— Nej, men hun skal begraves paa en Søndag.

Cirkusvise.

Mel.: Så ljunka vi.

HALLOK, hallok og i Galop,
en Mand paa Hesteryggen op,
nok en og saa to Damer smaa,
hvordan kan det dog gaa?
Det er *Lecussons*, en fransk „Kvartet",
de har aldrig før i Byen væ't,
De kan tro, den er go', hvilke dristige Spring,
og det gaar dog som ingen Ting!

Med Brydekamp, en Parodi,
de to *Villand*'er hænger i,
Bech Olsens Byld sprang op af Grin,
og Grin er Medicin
for Enhver, som gnaven er og tvær,
Gud ske Lov at Villands de er her,
og *Tom Belling*, der ogsaa er lystig, den Fyr,
og holder et gevaldigt Styr.

Men det er ikke bare Sjov,
der føres frem hos *Beketow*,
Dressur Hr. Direktøren gi'er
og han har smukke Pi'er,
Ricgels „Harem" det er — sikke Ben!
Og i Fald man turde snuppe en!
Skal man nøjes med Synet, naa ja, saa lad gaa,
de er s'gu søde, disse Smaa.

Og *Woodwards* smukke Sælhundflok
vil more Dem, det tror jeg nok,
Søløven morer Publikum,
og den er ikke dum,
den kan dyppe Tuden, spise Sild,
spille Bas, jonglere flot med Ild,
den er Styr, sikke Dyr, gaa i Cirkus min Gut,
Besøget bliver ej fortrudt.

Kæmpe-Bylden.

En Vise om Bech Olsens Overmand.

Mel.: Visen om Tordenskjold.

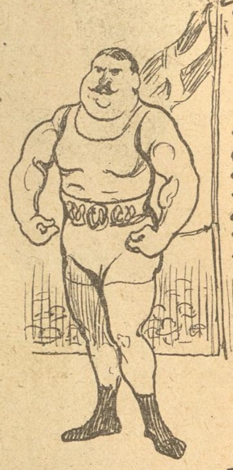

MAGNUS var en hel Bersærk,
knusende, ja, voldsom stærk.
Han i Kræfter var Agent,
— rejste rundt med sit Patent.

Sidst han var i Aarhus By
— „Vennelyst" gav Vennely
for hans Kræfter og Triko'
lige til at Slaget sto'.

Straks han ved Signalets Lyd
gik mod Fjenden, Østrigs Pryd;
han var ikke bare Fyld;
haardt han klemte Magnus Byld.

Magnus misted' Vejr og Aand,
viste frem en bolden Haand,
sa'e saa: „Jeg vil træde a',
jeg kan ej med Bylden ta' —."

Publikummet hylede,
alt man mod ham kylede,
bandte hanses Bryderi,
raabte op om Snyderi.

Bech forbanded' Skæbnen, som
ramte ham med Daarligdom,
sa'e til Aarhus fluks Adjøs!
og stak derpaa rask til Søs.

— Nu han først kan dække sig
— han har maattet lægge sig.
Hjemme nu han smiler lun
under Dynens Edderdun:

„Ingen Mennesker med Magt
skal mig faa paa Ryggen lagt.
Men for en Forandrings Skyld
bøjer jeg mig for en Byld!"

Oversvømmelsen.

„G'Maaren Stoffer! — Naa, hvordanne morede Du dig saa i Gaar? — Du var jo i Skoven med hele Familien?“

„Gu' var jeg ej, nej,“ svarede Sørensen tvært, „der kom noget ivejen.“

„Aa, Fa'en vel? — Hvad var det?“

„Ja' jeg kan vel li'saa godt fortælle det straks — for jeg slipper inte fri alligevel. — — — Ser Du, alting var s'gu parat, og Mutter havde lavet os den nydeligste Madkorre, man kunde se for sine Øjne, baade med Rejer og Lammelaar og al Slags go'e Sager, jeg havde købt en extra Akkevitter med Skibsøl Nr. 1, og 14 Skovbajere, og for at holde dem i Temperance havde jeg stillet dem ud i Vadsken, med en langsom rislende Dusj ned over sig —.

Vi krøb tidlig tilkøjs, for vi vilde op med Solen, og Mutter havde lagt Stadstøjet baade til sig og Ungerne tilrette paa den lille lave Puf vi har ude i Korredoren. —

Midt om Natten, li'som jeg ligger og nynner den yndigste Slumrepolka ud af mit venstre Næseboer — der var nemlig Snue i det højre — saa dunser Mutter mig i Siden, saa jeg ryger op midt i en treottendedels Pavse

„Hva' æ' der ve'et,“ siger jeg.

„Der er vist kommen en Mus i Vandfadet,“ svarer min Kone ganske tørt, og lytter videre — jeg kan høre den sprælle i Vandskorpen.“

„La'en det, Mutter — det er varmt i Vejret, saa den ka' nok trænge til et Bad.“

„Tror Du Mus gaar frivillig i Vandet, din Dyrplager — den er naturligvis kommen for Skade.“

„Saa faar den s'gu ta'e det for Hjemgæld, for det kunde aldrig falde mig ind at sætte Redningsbaaden ud paa desse Nattetider. — Læg dig bare ned igen Kone, og husk paa, vi skal i Skoven i Morgen.“

Saa sa'e Mutter ikke mere i den Omgang. — Lidt efter snorkede hun, og jeg faldt hen i en lang Drøm om, at jeg forliste i Sundet og maatte svømme i Land. — Saa vaagnede jeg igen. —

„Hør Mutter“ — jeg ruskede lidt i hendes ene Flætning. — „Der er alligevel noget galt med Vandfadet. Jeg maa have den Sag undersøgt. — — — Aah, Du lebendigste Nattemare — dumpede jeg ikke der ned i koldt Vand til langt over Haserne. -- Men i alle syv Himles Navn, hvor var dog alt det Vand kommen fra. — Var Byen bleven oversvømmet? — — — nej, op til 4de Sal kunde det i altfald ikke komme, og selv om Musen havde væltet hele Vandfadet, var det jo bare en Theskefuld mod hele dette herre Atlanterhav — — —.

Halløj! — Skovbajerne! — Der tændtes pludselig en Praas for mit indre Blik. — Vandhanen havde faaet for meget los, Vasken var løbet over. — Jeg fik endelig Lyset tændt og modig pulsede jeg igennem Strømmen ud i Køkkenet. Ganske rigtigt, — fra Vandhane og Vask stod Vandet som en Fos, som et Niagara. —

Naada — der blev noget at bestille. Mutter og jeg asede hele Resten af Natten med at faa Vandet væk, og da Dagen gryede var vi begge to saa trætte, at vi smed os paa den vaade Seng og snuede til langt op af Formiddagen. — Skovtur blev der naturligvis ikke noget af, for Mutters og Tøsenes lyse stivede Stadstøj laa og svømmede ved siden af Puffen, saa vaadt og slatten som en Karklud. — Baade hun og Ungerne tudede, saa det var en Ynk, men jeg trøstede mig efterhaanden, som jeg fik Bugt med de 14 Skovbajere. — De havde s,gu holdt sig brilliant — friske og kølige saa det var en ren Fornøjelse —.“

Prinsefødsel.

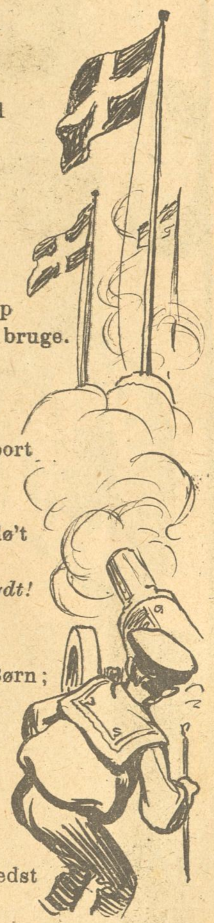

Paa Rheden ligger de Orlogsmænd
— en enkelt er stærkt bedaget.
Pludselig bliver der Støj og Spænd,
og lynsnart tilvejrs gaar Flaget.

Der løber ad Snore og Tove op
de broget farvede Duge
der flagres fra Skibets Ræling til Top
— man har knapt de Flag man skal bruge.

Hver rolig Næve er ivrig gjort
paa Søvejens gamle Kanutter
og ud gennem Skibsluge, -lem og -port
drøner de første Saluter.

— Da længe jeg har mig i Ho'det kløt
saa faar jeg mit Spørgmaal besvaret
„Kæreste Mand dog — *en Prins er født!*
— mit Ansigt lyser forklaret.

Jeg ved at med Smærte man føder Børn;
den Sandhed er virk'lig beklag'lig.
Mens Moderen tager den sidste Tørn
saa fyres Kanonen antag'lig.

— *Mine* Børn giver ogsa Fest
baade for mig og Kvinden.
— Vi synes dog begge at Livet er bedst
et lille Aars Tid forinden!

De søde Børn.

Læreren (til lille Peter): Hvad var Luther, lille Peter?

Peter (tier).

Læreren: Naa, lille Peter, hvad er nu det? Du kan jo godt! Hvad er jeg for Eksempel?

Peter (ivrig): Skeløjet, Hr. Lere!

Begejstring.

— Sikke Dukketøj, den Dame der. Hun kunde magelig gøre *tre* lykkelige!

— Mange flere, Du!

Ogsaa noget at spørge om.

— Naa Gamle, skal Du nu igen paa Knejpen?

— Naturlig. Den Gamle har jo i Dag sendt „Drikkepenge“.

En lille Misforstaaelse.

— Det var dog mærkeligt. Inde i Købstaden kunde den godt brænde.

— Ræven bide mig, om jeg ikke tør vædde en Lammesteg paa, at den gule Hankat, jeg var efter i Middags, har en Finger med i Spillet her.

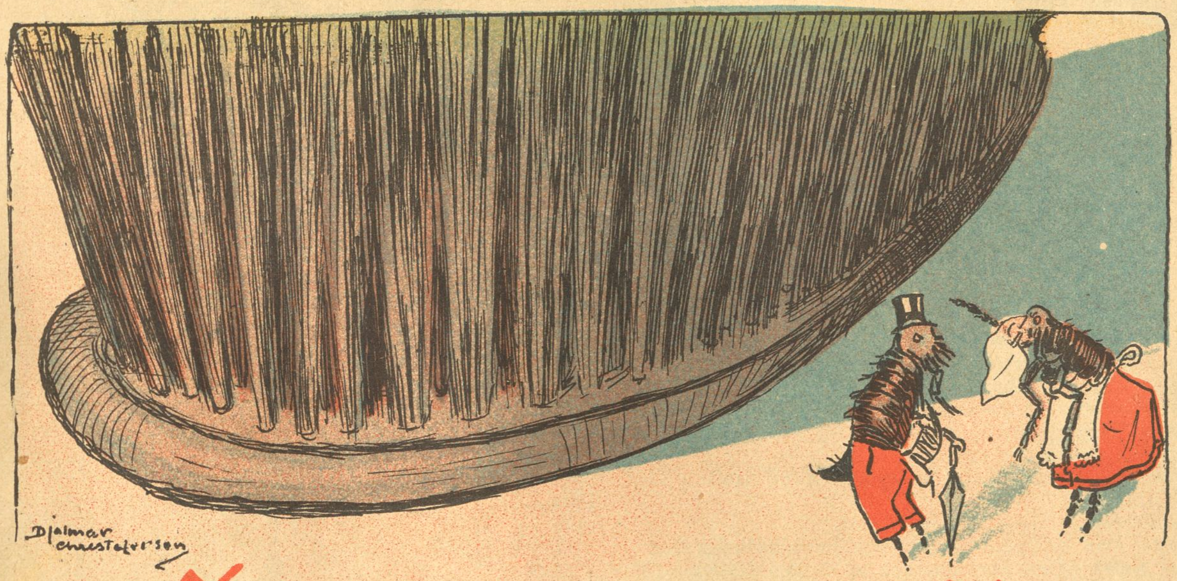

1ste Loppe: Hvorfor ser De saa fortvivlet ud kære Svigerinde?
2den Loppe: Aa Gud! Min yngste Søn sprang for en Time siden ind i Skoven der, og er ikke senere kommen tilbage.

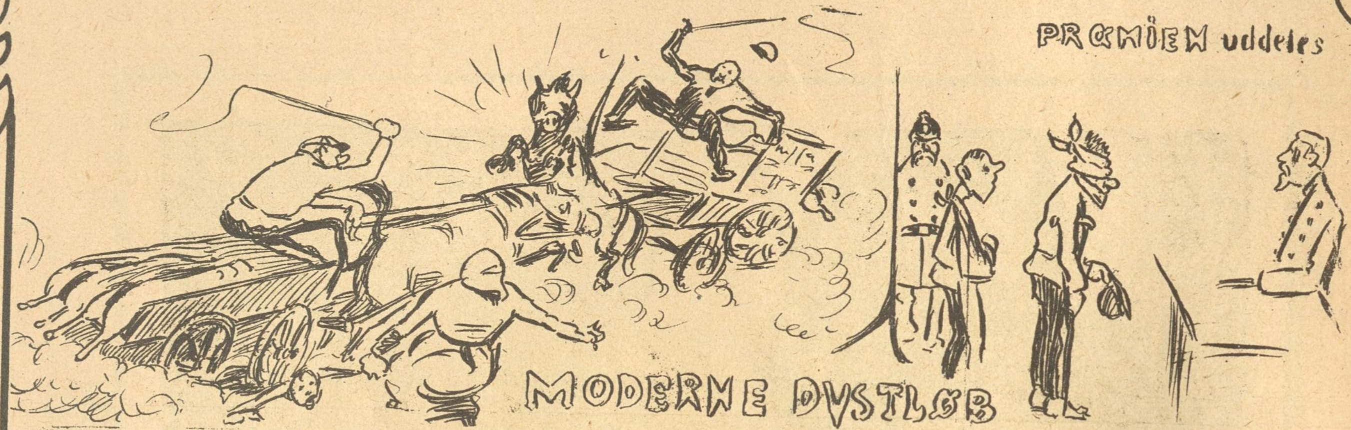

Bech Olsens Byld.

Tre af Bech Olsens Stamgæster sidder sammen med tre af deres Venner og Bekendte paa en Bænk udenfor det skønne Italien ved Frihedsstøtten.

Øltoft: Der kommer Bech Olsen hjem. Se, hvor han skynder sig! Han maa nok længes efter Italien, for selv om Italienerne ingen Penge faar, er de dog aldrig saa bistre som Aarhusianerne.

Snakkenborg: Mon det er rigtigt at Aarhusianeren slog ham?

Øltoft: Nej, det er ikke rigtigt, man slaar ikke en Kæmpe.

Romberg: Mon han har sin Byld med?

Snakkenborg: Ja, han har den hele Tiden i Haanden, fordi der er saa mange, der gærne vil se den. Den er jo allerede verdensberømt. Jeg har kendt den fra den ikke var større end et Loppestik.

En Dame: Tænk!

Snakkenborg: Men allerede en halv Time efter var den saa stor som et Krebseøje. Man kunde formelig se den vokse, mens man drak en Bajer. Da jeg saa den tredie Gang var den saa stor som en Ræddike og lige saa gloende rød.

Romberg: Man kunde hele Tiden se, at Bech havde noget i Haanden, selv om han lukkede den.

Øltoft: Og da Bech skulde have sine hvide Handsker paa, maatte han skære et Hul i den ene Handske saa stort som en 1-Krone, og der stak Bylden igennem som en rød Næse paa en Pjerrotmaske.

Damen: Hvor stor blev den tilsidst?

Snakkenborg: Saa stor som en Hvidero — en rød Hvidero.

Damen: Jeg vilde ønske, jeg kunde faa der at se.

Romberg: Han viser den ikke gærne til andre end sine personlige Venner, dem, der kalder ham Magnus, og til Medlemmer af Pressen. Men Bylden er naturligvis bleven fotograferet.

Damen (glad): Er den?

Romberg: Ja, man kan faa den at købe baade i Visit og Kabinet.

Snakkenborg: Og i Empireformat.

Øltoft: Den er ogsaa fotograferet i overnaturlig Størrelse og malet. Den skal hænges op inde i Italien.

Damen: Den vil nok blive et godt Trækplaster.

Øltoft: Ja, det er Meningen!

Damen: Hvor stor er den i overnaturlig Størrelse?

Øltoft: Som en af Kejserens forgyldte Ræddiker paa den russiske Kirke i Bredegade.

Damen: Den stakkels Magnus, at han kunde rejse til Aarhus med saadan en Byld.

Romberg: Men han kom ogsaa hurtig hjem igen.

Naar Munden løber.

Hvor *lykkelig* vilde dog min salig første Mand være, naar han kunde se, hvor henrivende min anden Mand er!

Paa Bryllupsrejse.

Den ældre Ægtemand: Kæreste lille Kone, hvor jeg er lykkelig ved endelig at være alene med Dig!

Den unge Kone: Ja, Du kan sagtens, Du har jo ogsaa taget den *„bedre Halvdel!“*

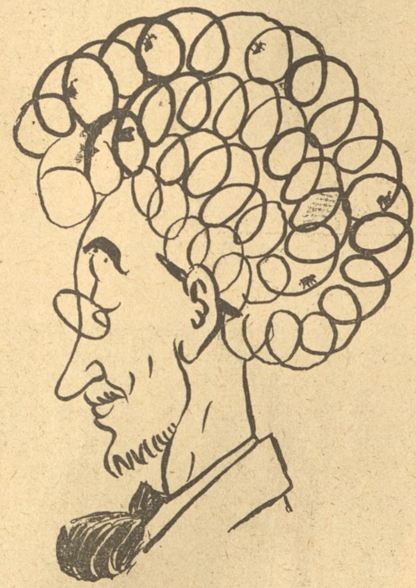

Looping the loop!

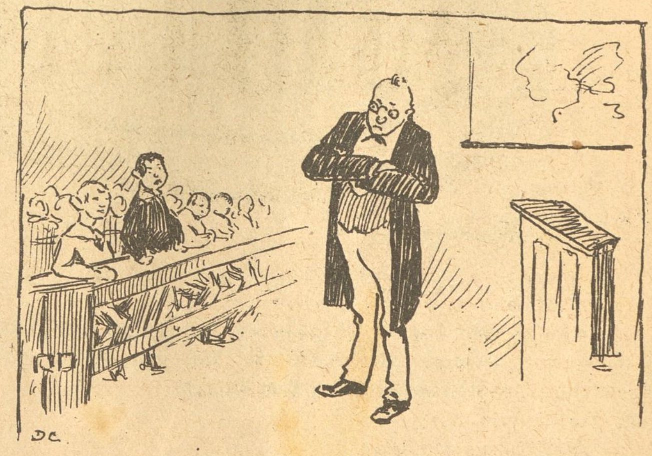

Læreren: Kan Du sige mig — Peter — hvad Hovedstaden i Skotland hedder?

Peter: Næh — men jeg ka' maaske nok skaffe Dem det at vide.

Ogsaa en Bestilling.

— Kellner! En Gæst —!

Et Interview.

Jeg tog mig sammen til en rigtig kraftig Beslutning, da jeg havde læst det sidste Kejsertelegram fra Berlin. Det om det socialistiske Fænomen, som Kejseren i sin Naade ikke foreløbig vil udrydde fra Jordens Overflade. Jeg bandt mit røde Slips fastere om Halsen, tog en Cognac indenfor Vesten; og saaledes udrustet satte jeg Kursen mod vor sydlige Nabo. Jeg naaede Kejserpaladset ved Kineser-Thetid, og blev ført ind af en overordentlig (stor) Gesandt med 14 Sabler tvers over Brystet og et Bøsseløb under hver Neglerod. Kejseren selv sad ved Skriverbordet med en prøjsisk Ørn paa Skulderen. Paa Væggene hang livfulde Interiører fra de sidste større Verdenskrige, og paa Bordet laa en vældig Bismarcksklump, der tillige tjente som Brevpresser. Jeg rømmede mig og bukkede let.

„Jeg er dansk" — begyndte jeg.

Kejseren sendte mig et overraskende, Ørnen et sønderknusende Blik. „Glæder mig," sagde han, „kønt Land Danmark — jeg er selv dansk Officer.".

„Jeg er fra København," fortsatte jeg.

„Glæder mig dobbelt," sagde han, „Pokkers flink By er København; men hvormed kan jeg tjene Deres Ekscellence? Ønsker De maaske et lille Indlæg i Babel-Bébel-Striden, eller vil De maaske engagere mig til at holde en lille oplivende Tale til jeres Soldater, forinden de gaar i Krigen — — —?

„Nej, Deres Majestæt, jeg er Socialist.

Kejseren slog i Bordet, Ørnen hvæsede. „Socia—? vil De gaa — straks — nej, vil De blive — i Fængsel skal De!"

„Jeg er kommen for at bringe Deres Majestæt vor hjærteligste Tak for den ophøjede Naade, De agter at bevise os — —"

„Ved Krupps hellige Kanoner, ved min trofaste Bismarcksklump og mit berømte Skæg, jeg skal Frankrig elsass-lothringe mig sønderjyllandknuse hele det socialistiske Fænomen!

„Efter næste Valg danner vi Deres Majestæts egen Regering. Vi skal nok komme ud af det!"

„Ud af det! Jeg giver jer Vaaben i Haand og Pikkelhuer paa Hovedet og sender jer til Sydpolen i Kamp mod Pingvinerne; naar i har overvundet dem, giver jeg jer Landet i Arv og Eje — —"

„Deres Majestæt ta'r en Smule Fejl; under vor Regering faar vi slet ikke Brug for Vaaben i Tyskland!"

„Ikke Brug for! Hvad skal Soldaterne saa gøre Honnør med?"

„Vi faar heller ikke Brug for Soldater!"

„Donnerwetter! Hvem skal saa slaas med Fjenden?"

„Vi faar heller ingen Fjender."

„Ingen Fjender, siger De — ingen Fjender? Jeg vil ha' Fjender. Jeg bliver Anarkist, Nihilist, Dreyfusard, Kommunist — blot for at faa Fjender — jeg køber dem i Stykkevis, Snesevis, Tusindvis — —"

Kejseren fik et vedholdende Hosteanfald, Ørnen baskede med Vingerne og skrabede med Fødderne — og Gesandten salutterede 10 Skud fra Neglerødderne, da jeg gik.

Spis—!

Spis Jordbær! Spis Jordbær!
med Melis og med Fløde paa.
— Kan Du anden Føde faa
intet kan dog bøde paa,
de Jordbær
med bløde, røde Kinder!

Spis Jordbær! Spis Jordbær!
det bedste, der kan læske Dig.
— Aa, jeg kunde tæske Dig,
hvis jeg saa Dig mæske Dig,
med Jordbær
— og Bærrene var mine.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Storvask.

Kuløren vil ikke gaa af ham.

Ved Hasle Hereds Ret er P. Sabroe for Udtalelser angaaende General Bahnsons Forhold til Invalidefonden og dens Anbringelse af Penge i hans Ejendom „Thaarupgaard" idømt en Bøde til Statskassen paa 300 Kroner.

Det havde været bedre, om Bahnson havde skaffet Invalidefonden nogle af deres Penge igen. Dagspressen.

Nr. 29.

Ravnen

Søndag d. 19. Juli

1903

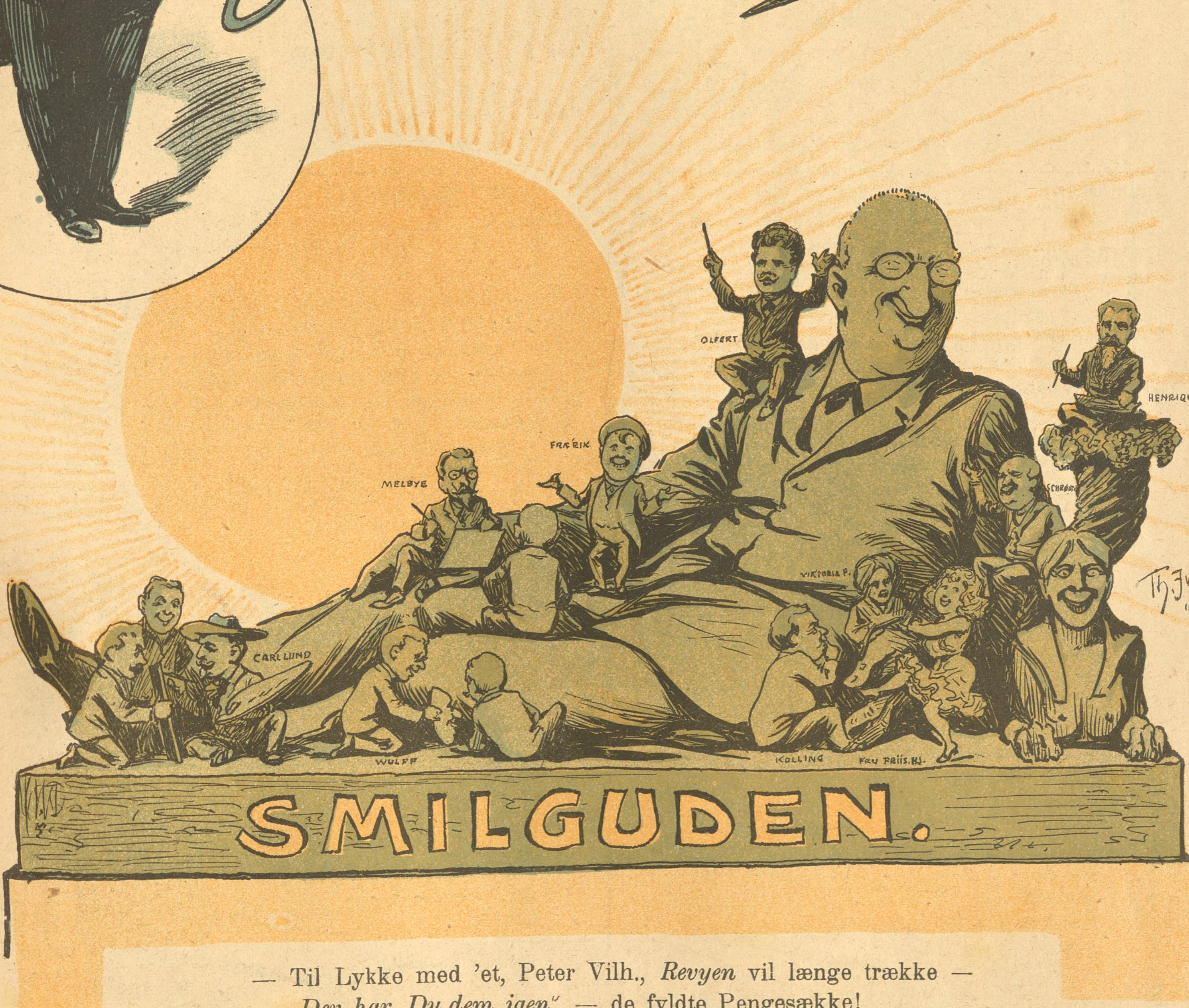

— Til Lykke med 'et, Peter Vilh., *Revyen* vil længe trække —
„Der har Du dem igen" — de fyldte Pengesække!

Leo, den Trættende . . . .

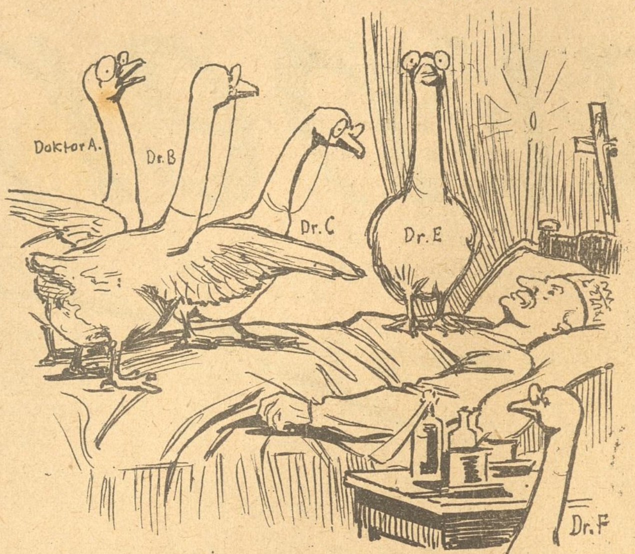

— Det er en sen Død at trædes ihjel af Gæs.

Tivoli-Vise.

Mel.: Op i gæve Sønner.

TIVOLI, du Perle, tungeste Karat!
aabn dit Apparat
for en smuk Soldat.
Lad mig lytte til Joachims Toners Brus,
bælle mig en Rus
af hans Krus.
Men det er forresten ell's en redsom Skam
at Musikken staar saa skidt til Hundeglam.
— Ku' Musikken ikke med sin Tryllemagt
til hver Hund faa sagt:
„Gø dog i Takt!“

Tivoli, Du fanger tit mig gamle Ræv
og bag Løvets Væv
slaar jeg mangen „Skæv“.
Svendsens Keglebane — lad mig komme til,
nu er jeg i Spil,
slaa jeg vil.
Kuglen løber ud ad Banens Planke flot
og det hele gaar — gaar altfor Satans godt.
Efterhaanden slaar de mange gæve Mænd
Slag i Venstrespænd
— Slag for en Svend.

Har Du prøvet Svendsens Skydetelt — nej *-slot?*
Det er Pokkers flot
— turde man dog blot!
Man kan mene hvad man vil, men jeg si'r,
Anna'r og Mari'r
det er Pi'r!
Prøv en Gang! De lader Bøssen med et Smil:
„Vil de ha' et Hagl? Maaske en Kirsten Pil?“
— „En af Amors!“ svarer Du den søde Glut;
endnu en Salut
og Du er skudt!

Naa, med Skud i Hjærtet gaar Du paa Besøg,
ser — ja, mest for Spøg —
under Eg og Bøg.
Inderne, der paa Lakritsrods-Penneskaft
tygger løs med Kraft,
brun af Saft.
Op de skriver, hvad de sammentigget har,
og med ét saa er den hele Sag Dig klar:
Tiggeri forbyder Politiet, men
her, min brave Ven,
er det igen.

— Der er Tjans i Tivoli en Aftenstund,
naar man, tør om Mund,
vender Glassets Bund.
Til Bodega gaar man under Lampers Skær
— kan sin Hjærtenskær
være nær.
Og med Armen lagt om hendes bløde Liv
drives Tiden hen — ja, *det* er Tidsfordriv!
Druens Draaber gløder rødt paa Glassets Rand
— aa, den fjollet kan
gøre sin Mand.

En Smule Spøg.

Et Skib var i Havsnød udfor Jyllands Vestkyst, og en af Søfolkene skylledes over Bord. En vældig Bølge førte ham ind mod Land og kastede ham op paa Strandbredden, hvorefter Bølgen atter rullede tilbage.

„Se saa, nu kan Du ligge i min Maas,“ sagde Sømanden.

Men i det samme kom en anden Bølge, som atter rev ham ud i Søen.

„Det er dog underligt, at de ikke kan forstaa en Smule Spøg,“ sagde Gutten.

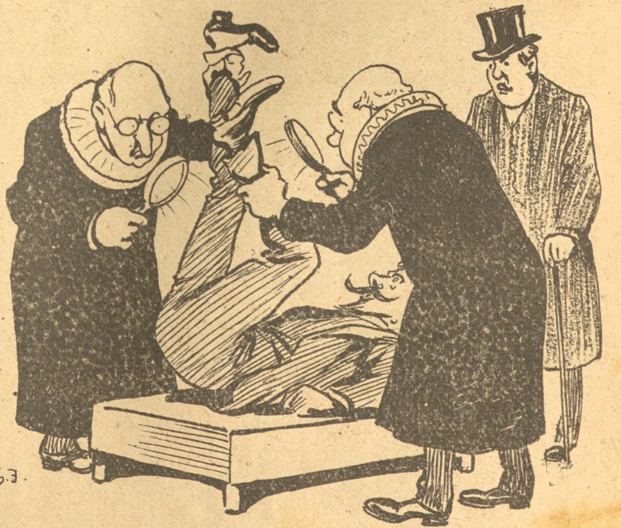

— Men hvad i al Verden bestiller I dog der?
— Det er en Vælger til Menighedsraadet. Vi undersøger, om han er *„værdig“*.

Hvorfor i Kikkert, Hr. Assessor?

Krigsassessor Paul Petersen er geraadet i komplet Raseri over alle de splitternøgne Mandfolk, der bader paa vore Badeanstalter.

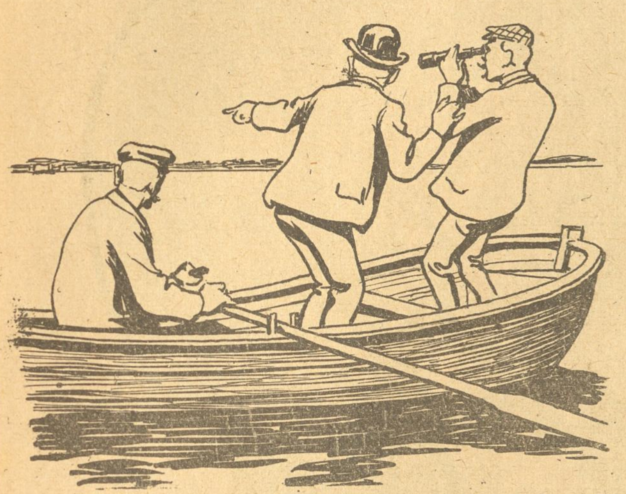

Journalisten: Er der nøgne Mandfolk i Badeanstalten derinde? Ja, men det er jo saa langt væk at man ingenting kan se?

P. P.: Ikke det? Vil De saa bare se i min Kikkert — maa jeg spørge, ser saadan et nøgent Mandfolk ikke rædsom uanstændig ud!

Økonomi.

— Hu ha! Her er nederdrægtig koldt hos Dig!

— Ja, ser Du, Værelset er udlejet til *en* Person, og følgelig varmer min Værtinde kun op til *en* Person!

Den, der dør af Skræk . . .

— I maa ikke benaade Modermorderen. Vi dør af Skræk, hvis I gør 'et!

Amerika.

Mel.: Talangvisen.

Se, Lars og Stine tjener i Gaarde sammen,
han passer Kvæget, og hun passer Hus,
lidt Kær'steri de har vel imellem — ja, men
skøn Stine hun har cirka tre hundred' Krus;
se, først har Stine sagt „ja" dertil,
men nu betænker hun, om hun vil,
og Lars han tørrer en Taare bort
og siger: „Stine, det er saa haardt,
for Du har Penge, og jeg har ingen,
men det var mig, som der gav dig Ringen,
og jeg har plukket dig røde Roser,
og du har stoppet paa mine Hoser,
og hvis Du ikke mig mer' vil ha',
saa rejser jeg til Amerika."

Amerika — et Land i det fjerne Vesten,
hvor Jim gaar i Skole, og Rødhuden bor,
hvor Miljonæren snyder omkap med Præsten,
et sandt Eldorado for Tyve og Mord,
for Teksas-Jacker og Cowseboys,
for Skruebrækker og Galerøjs, —
ja, mod vort lille Agurkeland
det er et frygteligt Skurkeland,
man driver Handel med Humbugssager
og har et vældigt Arkanalager,
og hvis Du ejer en halvdød Krikke,
saa slagte Dyret — det skal Du ikke,
nej, Du skal bare — hvad ler I a'? —
be' om et Raad fra Amerika.

Ifald Du har lidt Penge, du ej har Brug for,
og ellers fejler et og andet fra Isse til Fod,
saa send Du Din Adresse ekspres — og Du faar
et Middel, der straks lover Bedring og Bod,
og er Du skik'lig og sender fler',
saa kan Du ogsaa faa meget mer',
og Du bli'r yngre i Sind og Sjæl,
naar bare Du vil Dit eget Vel,
for i New York og Chikago kan Folk
faa gratis Kure for svage Mandfolk,
for Meningitis og Neglerødder,
for Saar i Maven og ømme Fødder,
for Fnat og Bylder og me'r endda —
Billetten mærket „Amerika."

En Kassetyv, en sørgelig Skufferøver,
et miskendt Geni, der har rapset lidt Mønt
— naa, Herregud, man ta'r kun, hvad man behøver,
det glider saa let, naar man først har begyndt —
han ta'r Billetter en skønne Da'
til sig og Tøsen og stikker a'
han rejser ganske incognito,
og Pigebarnet ham følger tro;
om Dagen læser de smaa Noveller,
om Natten sover de paa Hoteller,
og er der gaaet syv—otte Dage,
saa sender Manden et Brev tilbage:
„Hils Børn og Mutter og fler endda,
for nu er vi i Amerika!"

— Et abstrakt Substantiv er en Ting, som vi vel kan tænke os, men ikke tage og føle paa. Kan Du, Emil, sige mig saadan et Substantiv?

— En gloende Ildrager!

Apropos Berner-Konventionen.

— Ja, min kære Hr. Maler. De maa gerne udstille min Søn paa Charlottenborg, men — Retten til Mangfoldiggørelse forbeholder *jeg* mig!

Sol og Skygge.

Mel.: Til min gamle Væltepeter.

Gu'bevares sikken Hede.
den er næsten kriminel,
man kan sidde ned og svede
uden mindste Spor af Spræl
Sveden driver ned ad Ryggen
Panden glinser li'e som Tran. —
Tyve Grader mindst i Skyggen,
hvis man Skygge finde kan.
Øl paa Is
kan i pottevis
godt man bælle i sig, men man bliver let en „Gris".
Gaa med Blyhat paa
det kan aldrig gaa,
naar selv Bryggerheste møder med en Hat af Straa.

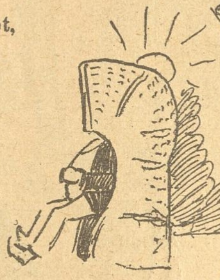

Pengemænd kan ta' paa Landet,
nyde Sommerens Idyl,
bo i Villa nær ved Vandet,
leve Livet mit Gefühl.
mens vi andre flittigt aser
i den trange, lumre By
de i Hængekøje daser
under Løvtags svale Ly.
Bli'er engang
Tiden dem for lang,
Luften altfor trang her i det lille „Dannevang,"
spør' naturligvis
de sletej om Pris,
løser blot Billet og rejser lige til Paris.

Der er Forskel her i Livet,
ikke alt er ligeligt,
nogle er formeget givet,
de har altfor rigeligt.
Andre nøjes med de Smuler
som fra Rigmandsbordet faldt,
i en Baggaard de sig skjuler,
hvor med Sollys det er skralt.
Ej saa helt
ærligt og reelt
Sol og Skygge i vort lille Samfund er fordelt —
Mærk dog mine Ord;
Bedst det er, jeg tror,
at i denne Hede man paa Skyggesiden bor!

Nøjsom.

— Nu maa De ogsaa snart gifte Dem, Baron. Min Mand har jo foreslaaet Dem det.

— Det haster ikke, Frue!

— Tro mig, den sande Lykke gives kun i Husligheden.

— Aa, jeg er saamæn meget lykkelig — her!

Trøst.

— Direktøren skriver her, at Dit Stykke er *faldet igennem!*

— Ja vel, men — *med Glans!*

Paven.

Specialtelegrammer.

Paven ligger paa sit yderste. Dødskampen begyndte i Morges Klokken fire. Den var dog forbi henad Middag, uden at Paven tog nogen Skade af den.

Natten var meget urolig. Paven var ikke hele Tiden ved sin fulde Bevidsthed. En Gang troede han, at en Loppe stak ham. Han sprang op paa Gulvet paa bare Ben og vendte Dynerne for at fange Loppen. Derved skaffede han sig en Forkølelse paa Halsen. Kl. 12 om Natten blev Paven sulten og spiste to hellige stegte Duer. Efter Maaltidet nøs Paven tre Gange.

*

Paven er meget daarlig. Alle Kardinalerne er raske. De er samlede i Vatikanet og skændes livligt om, hvem der skal være Pavens Efterfølger.

*

Paven er i Bedring. Nogle af Kardinalerne ere blevne syge.

*

Paven bliver stadig bedre, Kardinalerne værre. Kardinal Volpini er allerede død, og flere menes at ville følge ham med det første. Den troende italienske Befolkning tror, at Kardinalerne dør, fordi Paven ser paa dem med onde Øjne.

*

Da Doktoren kom i Morges saa han, at Paven ikke havde langt tilbage. Paven drak en Kop Kaffe uden Rom.

Kardinalerne taler med Lægerne om, hvornaar Begravelsen og det ny Pavevalg kan finde Sted.

*

Paven er saa godt som rask. Det viser sig nu, at Lægerne har taget fejl og kureret ham for en gal Sygdom. De rettroende Italienere mener heller ikke, at det er Lægernes Kunst, der har helbredet Paven, men derimod de hellige Relikvier, som er bleven bragt ind i hans Sygeværelse, saa som den hellige Januarius' Bispehue, en Aaretol af Apostlen Andreas' Baad og en Kam af Peters Nøgle.

Der hersker stor Sygdom i Vatikanet. Doktoren er lige ved at dø, og Paven har allerede givet ham sin Velsignelse.

*

Sidste Telegram.

Da Paven i Morges læste sin Avis, var der et Sted, der greb ham saa stærkt, at han glemte at trække Vejret. —

De endnu levende Kardinaler er blevne indkede inde i Konklavet, og de kommer ikke ud igen, før de er blevne enige om, hvem af dem, der skal være Pave. Ti Læger slaas om Leo XIII. Lig.

Impertinent.

Tjeneren: Skræderinden er der med Regningen, Frue.

Fruen: Sig hende, at jeg kan ikke tale med hende. Sig, jeg er gaaet ud, blevet syg, jeg sover eller har Herrebesøg — hvad de vil.

Tjeneren: Saa vil jeg helst sige det om *Herrebesøg*, det tror hun snarest!

Ufejlbarlig udødelig.

Mel.: Kejseren af Kinesiens Land.

PAVEN, den gamle og aflægs Fyr
kan dog forvolde et rædsomt Styr.
Han giver Aflad og sætter i Ban
— Alle af „Straalen" rammes kan.
Og han er altid forfærdelig gnaven
naar han har bare lidt ondt i Maven.
— Naa, hans Alder er høj,
saa man maa finde sig i hans Støj

Længe han laa og var dødelig sy'
— døde han, saa sku' der vælges en ny.
Lægerne vaaged' ved Nat og ved Da',
vilde hans Sjæl med Tængerne ta'.
Og for at holde den gamle ilive,
skar de i Sulet med mange Slags Knive.
— Paven aldrig var fejg;
gjorde drilagtig sig morderlig sejg.

Og da man troede, at han fik nok,
saa tog til Rom en ugudelig Flok
mest Kardinaler, kan man forstaa
som vilde gi' den med Krumstav paa.
Finere Selskab vel sjældent set er.
— Alle saa bad de til Sancte Peter:
„Tag den Gamle til Dig,
saa bli'r der Plads i Stolen til mig!

Peter, han slaar paa sit Nøglebundt,
si'r til de Fromme: „Det gør mig s'gu ondt —
Pladsen heroppe er ringe endda —
Fanden sku' saa den Gamle ta'.
Bli'r det end svært for hans Efterkom're
helt at faa Bugt med de Gammel-Rom"'re,
som de har i Behold,
ta'r jeg dog ikke den gamle Trold!"

Pine det maatte enhver Kardinal,
én begik Selvmord, en anden blev gal,
atter en tredje blev helt katolsk
tænk, og en fjerde lever paa „polsk".
Ærgrelsen fylder nu helt Vatikanet,
Paven har levet langt mere end anet.
Endnu æder han Mad,
drikker dertil og er frygtelig glad.

— Kisten er tømret og har faaet Lak,
standset er al højrøstet Snak.
Alle sig lister paa Tæer omkring,
lytter, men hører dog ingenting,
— intet udover det gamle, at Paven
endnu kan krumme sin Haand om Staven.
— Lad ham leve med Gud
indtil der kommer et sikrere Bud!

Den gamle Manér.

Mel.: Jeg har været til Middagsmad.

VENSTRE hersker paa Danmarks Øer,
Venstre er væsentligst Bønder,
Venstre sværmer for Svin og Køer,
Venstre har Hartkorn i Tønder,
Venstre slap af Lovløsheds Sump,
Venstre er en Regeringsklump
:,: men ellers gaar det s'gu ganske paa den gamle Manér. :,:

Vor Konsejlspræsident er rar,
hver Dag til Hove han kommer,
Kongen byder ham en Cigar,
„'Sessen" ham skænker en Rommer,
Kronprinsen synes, han har Humør,
glad han svarer, naar Prinsen spø'r:
:,: det gaar jo godt, Deres Højhed, paa den gamle Manér. :,:

Folk, som sidder i mindre Kaar
venter paa større Reformer,
hundred' Love vi daglig faar,
alle til Statskassen stormer,
Bonden tager dog først sin Part,
sku' han ej tage det, mens han har 't?
:,: det gaar jo strygende, Kære, paa den gamle Manér. :,:

Højre herhjemme er ganske nyt,
aa, De sku' se hvilke Knægte!
Højre gaar paa, det er ikke forknyt,
og deres Frisur er ægte,
kunde en Højreregering vi faa,
Byernes Velstand, etcetera — aah!
:,: Ja, Kære, saa gik det s'gu atter paa den gamle Manèr :

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmank **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Juli 1903.
Tilslut vil jeg gerne bringe Hr. Philipsen en Tak for det Spark, han har givet os. Mærket af hans Støvlesaal kan tydelig ses paa vore Frakkeskøder endnu, og vi vil ganske rolig lade det sidde.
Chr. H. Møller.
Marts 1905.
Aar 1905 skal vi sige Tak til Hr. Philipsen. Da skal 6000 kommunale Arbejdere møde og stemme imod ham.
Kom. Funktionærers Fællesmøde.

Nr. 30.

Ravnen

Søndag d. 26. Juli

1903

En tvivlsom Anbefaling.

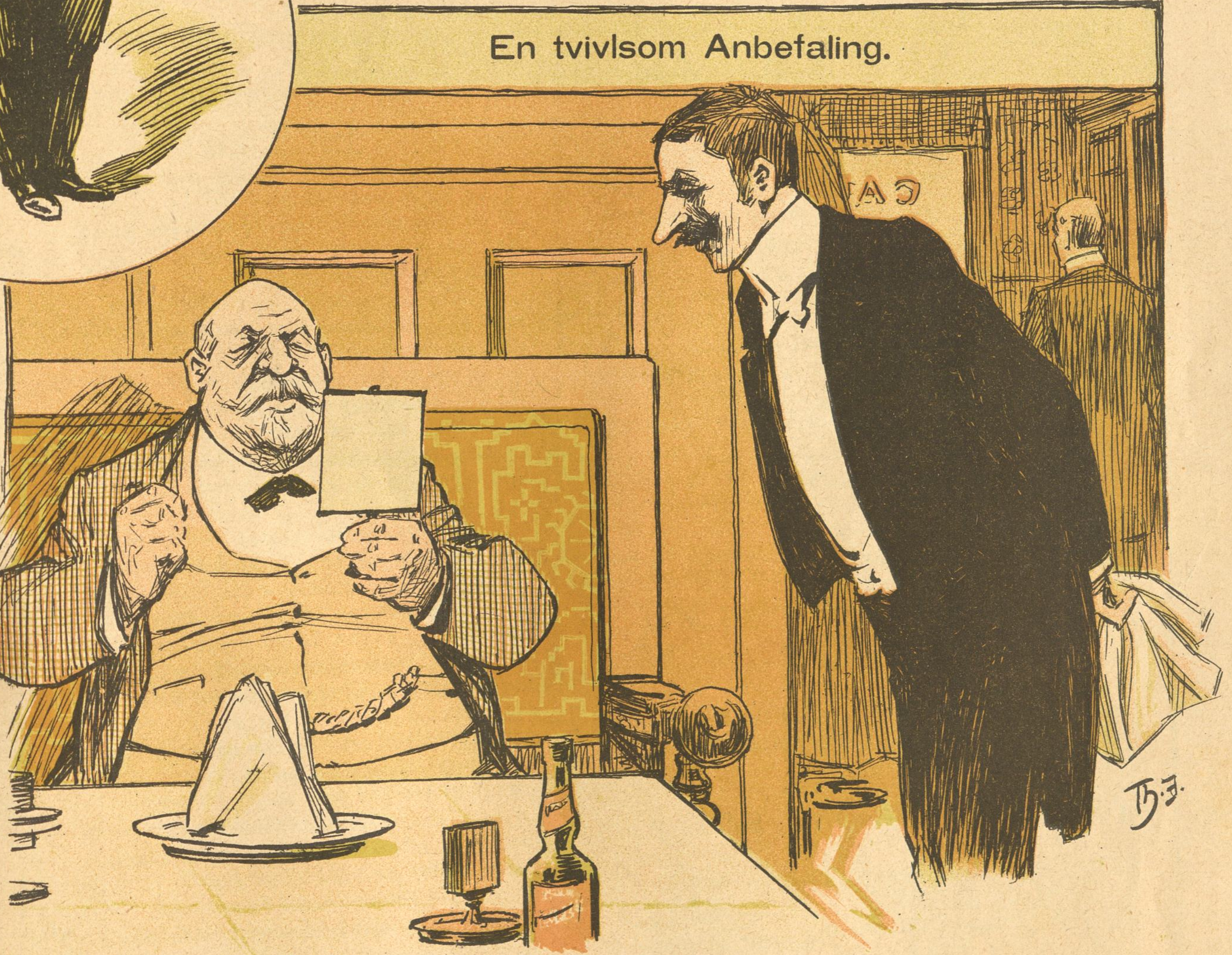

Gæsten: Østers? Hm, Østers skal ikke være rigtig gode i denne Maaned!

Kellneren: Meget rigtigt, Herre, meget rigtigt — men vore Østers er ogsaa fra forrige Maaned!

Synderne modtages.

Kaptajn *Olsen* og Løjtnant *Wolffhagen* fra Ingolf er idømt 1 Maaneds Fæstningsarrest — at udsone paa Kronborg.

Ugen der gik!

Mel.: Paa igen, Julle.

MADSEN var til Skyttefest
hist paa Fyn, den fede,
talte som han nu kan bedst
og drog Sværd af Skede.
Aa, den Skyttesag var god,
højre ret, Gevær ved Fod!
Madsen taler som en Bjørn,
hør nu, kære Børn.
Paa,en igen, Madsen,
paa'en igen, Du!
Danmark ist dock nicht verloren endnu.
Paa'en igen Madsen,
vis, Du er en Helt,
og dit Ry skal genlyde snart fra Belt og til Belt.

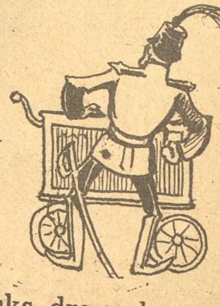

Sablen og den bløde Hat,
det er Madsens Lære,
har i Forsvarssagen fat,
holder den i Ære.
Madsen vil som Liremand
spille i det ganske Land,
fynske Piger lytter til
Madsens falske Spil.
Paa'en igen, Madsen,
paa'en igen,
nu bør til Sjælland Du fluks drage hen.

Paa'en igen, Madsen,
Du er en Knop,
Forsvarssagen den trænger til et morderligt Skub.

Madsen drog til Sjællands Ø
med sin Lirekasse,
Venstrefolket stod i Kø,
Talen skulde gasse,
men en rigtig Venstremand
var for Talen ikke glad,
spildt var Millionerne
til Kanonerne.
Paa'en igen, Madsen
lige straks gik,
Landets Selvstændighed, Højremusik.
ned med Dig, Madsen,
Venstremand! føj!
For Hr. Madsen han gaar i Bahnsons aflagte Tøj.

En Tanke.

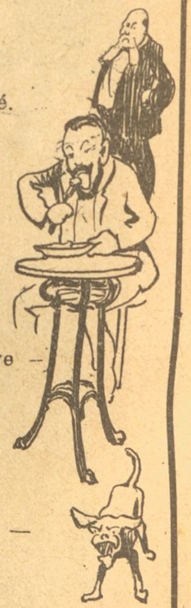

I en herværende Kafé
en destingveret Herre gjorde sin Entré.
Han Hat og Frakke fra sig lagde,
og til Kaféens Kellner sagde:
„Giv mig en Bøf med Løg,
men ej af et udlevet gammelt Øg."
„Ja, gærne", svared' Kellneren galant,
— og straks derpaa forsvandt,
Nu sad der ved et andet Bord
en Gavtyv, som bemærked disse Ord.
„Ak" — tænkte han, som havde sulten Mave —
„gid ogsaa jeg en Bøf mig kunde „lave"."
Som sagt,
den Bøf blev Herren bragt;
men først han sig forinden lidt betænkte;
den Gavtyv saa, at han ad Bøffen vrængte.
„Puh" — sagde han, som havde sulten Vom —
hvad Fanden er det for en Stank her kom?
Sig mig —. vedblev han — tror De ikke,
den Bøf, de fik, er af en gammel Krikke;
den lugter jo som bare Fanden,
at man omtrent gaar fra Forstanden."
Den Herre rejste sig i samme Nu
betragtede sin Bøf med rædsom Gru.
Alt hvad af Udskældsord han kendte,
han straks i Hovedet paa Kelln'ren sendte,
betalte Bøffen og vilde til at gaa,
da man paa Skuepladsen Værten saa.
Den ene Part, som mødte nu forstærket,
fik Kontraparten snart paa Gaden verfet.
Den Gavtyv sagde ham: „Det var en Skam,
om saadan dejlig Mad sku' ryge ned i ham:
Jeg tror, om Bøffen De mig skænked'
med bedre Tak jeg Dem betænked'."
„Ja — sagde Værten i Harme næsten kvalt —
æd De kun den, den er mig jo betalt."
Den Bøf med Løg
straks i den Gavtyv fløj.

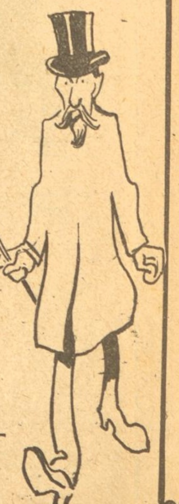

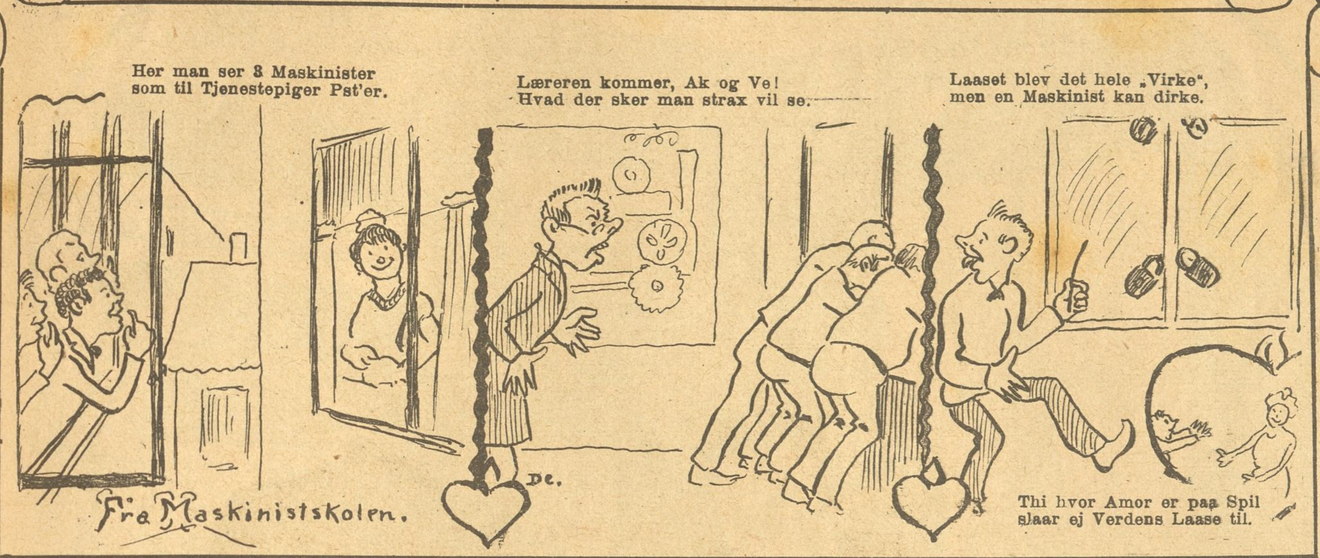

Thyra Danebods List.

Komedie i to Akter.

Personerne: Moderen,
Jens, Smededreng,
Anna, Skolepige,
Lærerinden.

FØRSTE AKT.

I Hjemmet.

Anna: Mo'er, Jens vil ikke høre mig i min Historie!

Moderen: Hjælp hende nu lidt Jens, saa er Du god!

Jens (gnaven): Naa, hvad har Du saa for! Lad det gaa lidt rask.

Anna: Da Gorm den Gamles kære Søn Knud var død, var der ingen, der turde sige det til Kongen.

Jens: Ja — det er rigtigt! Da Gorm den Gamle og Thyra Danebod var blevne ældre, var de bleven Forældre til to voksne Sønner, Knud og Harald, der var ude at sejle. Gorm elskede Knud saa højt, at han sagde, at den, der kom og fortalte ham, at hans Søn var død, vilde faa en paa Pæren?

Anna (lidt forundret): En paa Pæren?

Jens: Ja — et Øksehug i Panden, saa han døde af det. Gaa saa videre!

Anna: Saa fandt Thyra paa en List; hun beklædte Bjælkehallens Vægge med sort Tøj og lod sine Svende og Jomfruer klæde sig i Sorg.

Jens: Ja, det er rigtigt! Saa hængte de Vandbrædtet ud . . .

Anna (forundret): Vandbrædtet?

Jens: Ja — de lod Taarekilden springe og tudede.

Anna: Da Gorm den Gamle saa det, sagde han: „Min Søn Knud er forvist død."

Jens: Ja, det var netop, hvad han sagde.

Anna: Hvorpaa Thyra Danebod svarede: „Det siger I Herre og ikke jeg."

Jens: Det er rigtigt. Og Gorm den Gamle sørgede saa stærkt over Knuds Død, at han døde mange Aar efter. Den Lektie kan Du meget godt!

ANDEN AKT.

I Skolen.

Anna: Gorm den Gamle og Thyra Danebod havde to Sønner Knud og Harald. Gorm elskede Knud højt, og den, der fortalte ham, at Knud var død, vilde faa en paa Pæren . . .

Lærerinden (forundret): En paa Pæren, lille Anna?

Anna: Ja — et Øksehug i Hovedet, saa han døde af det. Saa fandt Thyra Danebod paa en List, hun behængte Bjælkehallens Vægge med sort, gav Svende og Jomfruer Sørgetøj paa og lod dem hænge Vandbrædtet ud . . .

Lærerinden (forundret) Vandbrædtet?

Anna: Ja, de lod Taarekilden springe og tudede. Da Gorm saa det, sagde han: „Min Søn Knud er forvist død." Hvorpaa Thyra Danebod svarede: „Det siger I Herre og ikke jeg!" Og Gorm den Gamle sørgede saa stærkt over sin Søns Død, at han døde mange Aar efter.

Lærerinden: Det er bedst, Du sidder en Time over, lille Anna, for at lære din Historie lidt bedre.

Anna (græder).

Andre Skolepiger: Hun hænger Vandbrædtet ud Frøken!

Lærerinden (barsk): Hvis I ikke er stille, faar I en paa Pæren!

En lille Forskel.

— Hvorledes gaar det med Foreningen „Alkoholens Fjender", der stiftedes i Fjor?

— Det gaar udmærket — den er i glimrende Fremgang — men nu hedder den forresten „Alkoholens Venner!"

— Det havde jeg ikke troet om dig — Far! — —
— J-jeg — h-heller ikke (Hik) — min Dreng — (Hik) — næh — jeg vilde ha' forsvoret, at jeg ikke kunde taale den Smule! —

La bella Italia.
Italiens skønne Land du ser,
Wein und Weib Gesang med mer,
ser den ranke Pinje gro
bag ved Bech paa Vesterbro.
Her Du ser et Osteri
uden Spor af Ost deri.
Italiens Industri er ækle,
thi man lærer Mænd at „hækle".
Bella Donna, Petra Moor
danser som en „Koh-i-Nor".
Folk gaa ikke ind til Bech,
Magnus grunder i sit Skæg.
Solen skinner — Maanen med,
Ach, det er et herligt Sted,
alt er lyst og skønt at se,
Magnus faar en grim Idè. —
Lumskelig den grumme Bech
klipper Sol og Maane væk.
Derfor Du, Læser, kan nok forstaa,
i Mørke er alle Italienere graa.

Paa Ferierejse.

Sent paa Aftenen ankom jeg træt og mødig efter en hel Dags Rejse til den lille fredelige X-by, hvor jeg agtede at tilbringe mine Feriedage for at udhvile mine trætte Lemmer i Fred og Ro.

Jeg begav mig til Byens eneste Hotel, en gammel brøstfældig Bygning, men bekendt for at være et rigtigt godt Madsted, hvad jeg i høj Grad sætter Pris paa.

Efter at have indtaget en fortrinlig Aftensmad, blev jeg af Hotellets elskværdige Vært vist op paa mit Værelse.

Søvnig som jeg var, skyndte jeg mig i Seng, det var en af disse Træsenge, godt udstyret med et Væld af Dyner, og snart laa jeg blødt og behageligt, for at styrke mig i Søvnens Arme.

Jeg havde dog ikke ligget længe, før jeg mærkede en underlig Stikken og Kløen paa Kroppen, jeg vendte og drejede mig, men kunde ikke falde i Søvn, tilsidst blev jeg ked af den Historie, stod op og tændte Lys for at komme til Kundskab om hvad Grunden kunde være. Man kan tænke sig min Skræk, da jeg opdagede et ækelt stort Væggedyr i Sengen, jeg fik Bæstet slaaet ihjel og skulde til at krybe i Seng igen, da jeg fik Øje paa en Kammerat af den nys Afdøde, siddende paa Tapetet over min Seng, hurtig fik jeg ogsaa den ekspederet over i den anden Verden og da jeg ikke kunde se flere, vilde jeg atter lægge mig til Ro. For en Sikkerheds Skyld trak jeg dog først Sengen et Stykke ud fra Væggen. Det lykkedes mig virkelig ved dette Eksperiment at falde i Søvn, men tidlig paa Morgenen var jeg vaagen og forbidt over hele Kroppen. Jeg stod op, klædte mig paa og spekulerede over hvordan disse Plageaander var kommet i Sengen, da jeg dog havde trukket den ud fra Væggen; men hvad maatte jeg se; disse kloge Udyr marcherede fra Væggen henad Gulvet og opad Sengebenene for at naa deres Bytte.

Her var gode Raad dyre, der var som sagt kun dette ene Hotel i Byen og nødig vilde jeg støde den flinke Vært for Hovedet, og fattede da en Beslutning. Om Aftenen fik jeg Karlen til at bringe fire Spande Vand op paa Værelset, jeg anbragte et Sengeben i hver sin Spand; jeg regnede nemlig ud, at paa den Maade vilde disse blodtørstige Skabninger omkomme i Vandet og jeg blev fri for dem i Sengen.

Paafølgende Nat gik ogsaa ganske godt, men det var dog næppe Dag, før jeg atter vaagnede, forbidt som den foregaaende Nat.

Hvordan i al Verden kunde det nu være gaaet til? — Jeg kiggede i Spandene — nej, der var ikke et eneste Dyr at finde. Som jeg saa bedst ligger og grunder over dette gaadefulde Tilfælde, faar jeg Øje paa et ækelt gammelt Racedyr, som entrede sidelængs henad Loftet fra Væggen. Hvert Øjeblik gjorde den Holdt, skævede ned efter Sengen, entrede derpaa videre, og saadan blev den ved, indtil den kunde se, at den havde Sengen lige under sig, saa slap den sit Tag og lod sig dumpe lige ned i Sengen til mig. Efter den kom en anden, saa en tredie og saadan blev det ved.

Nu blev det mig dog for galt.

I en Fart pakkede jeg mine Sager for at rejse til en anden By. I milde Udtryk lod jeg Værten forstaa at jeg ikke kunde blive boende hos ham og lade mig æde op af hans forsultne Væggedyr, men min Forbavselse naaede Højdepunktet, da jeg aabnede Fremmedbogen for at indføre min Afrejse, der laa nemlig en fæl durkdreven Krabat med store udspilede Øjne. — Tænk engang, at et Væggedyr kan være saa udspekuleret, at den ligefrem lægger sig paa Lur i Bogen for at mærke sig hvor jeg rejser hen, blot for at kunde forfølge mig til mit nye Opholdssted.

Jeg har svoret paa, at jeg aldrig mere vil gæste den lille X-by med sine kloge Væggedyr.

Louise Christiansen.

Tjenestepigen, der druknede sit Barn i Eskebæk Mose.

Hvem gjaldt Besøget.

A. kommer til Taastrup Kro. Han er tørstig og begærer et Glas Øl.

B. er Vært i Kroen og kommer selv med Kruset. „Hvor skal Du hen," siger han.

„Jeg skal til Vridsløse paa Besøg," svarer A.

„Hvem er det, Du skal besøge?" spørger B. videre.

„Ja, ser Du, den jeg skal besøge, hans Fa'er er min Fa'ers eneste Søn.

— Ja, lille Frits, min Moder vil jo saa ledsage os paa Bryllupsrejsen.

— Hvad for noget?! Det gaar jeg aldrig ind paa!

— Jamen, Fritsemand, Du maa jo være glad ved at Du overhovedet kommer med.

Fæstningsarrest.

Farce i en Akt, bestemt til at afløse „Kassernearrest" i Tivolis Glassal.

Personerne: Kapt. Olsen, Chef paa „Ingolf",
Løjtn. Wolffhagen, Næstkommanderende.

Kaptajnen og Løjtnanten sidder paa Kronborg Vold og stirrer ud i Øresund.

Løjtnanten: Det havde vi ikke drømt om, at vi skulde komme til at sidde her og kukkelure en Maaned.

Kaptajnen (arrig): Hr. Løjtnant! For syvende Gang forbyder jeg Dem at tale til mig!

L.: Vel, Hr. Kaptajn!

K.: Har De i Sinde at plage mig med Deres Snak saa jeg bliver lige saa ked af det som Bagersmaten og springer i Vandet?

L.: Nej, Hr. Kaptajn!

K.: Det er Deres Skyld, at jeg sidder her!

L.: Vel, Hr. Kaptajn! Det var mig, der ikke forbød mig selv at lade Bageren hugge til Plukfisk, og det var mig, der sendte den gale Rapport til Marineministeren.

K. (hidsig): Hr. Løjtnant, for tyvende Gang forbyder jeg Dem at tale til mig!

L.: Vel, Hr. Kaptajn! — Undskyld, Kaptajnen holder vel ikke af at spille „Skrabenæse"? Hvis vi ikke skulde betale Hindenburg de 40 Kr. i Sagsomkostninger, kunde vi maaske have haft Raad til at købe et Gnavespil.

K.: Maa jeg være fri for Deres Gnav! Jeg er gnaven nok i Forvejen!

L.: Vel, Hr. Kaptajn! (Kilder med Pegefingeren Kaptajnen mellem Sidebenene, fortroligt og indsmigrende): Hør, Kaptajn, fortæl mig lidt om den Ballade, Kaptajnen lavede paa Gaden den 11te Februar 1888, og som kostede Kaptajnen 14 Dages Kvartérarrest. Kom De fra Maskerade?

K. (bliver varm ved Erindringen): Aa, det var en storartet Aften, og De skulde bare set smukke . . . (skifter pludselig Tone): Hr. Løjtnant, for halvfemsindstyvende Gang forbyder jeg Dem at tale til mig!

L.: Vel, Hr. Kaptajn! — Hør, Kaptajn! Henne paa Marienlyst spiller Poul Friis Selskab Kommedie, det er et rask Selskab med smukke Damer. Lad os invitere hele Selskabet her ud og give en Ueberbretll-Forestilling! Enhver af Selskabet kan nok give et Numer tilbedste, Kaptajnen spinder den Ende færdig, der begyndte saa godt, om en storartet Aften, og jeg synger den gamle Sømandssang:

Min Kaptajn er mange Penge værd, Penge værd,
han er ikke god at komme nær . . .

K. (farer op og springer i Vandet).

L. (kaster et Redningsbælte ud til ham).

K. (griber Bæltet og svømmer i Land).

L.: Naar Kaptajnen en anden Gang vil gaa i Vandet, bør De tage Deres Støvler og Uniform af.

K.: Hr. Løjtnant, for sidste Gang forbyder jeg Dem at snakke til mig!

L.: Vel, Hr. Kaptajn!

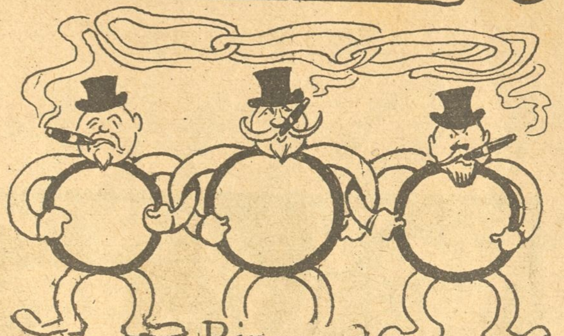

Ringene.

Mel.: Der er Glæde nu hos alle brave Røde.

Det er sløjt og sølle for hver Arbejdsgiver,
meget vanskeligt de kan faa Sul paa Brød;
den, der faar det, faar det kun i tynde Skiver,
og sin fordums Ærlighed han haardt fortrød.
Nødig gider han til dagligt Slid sig oppe,
meget nemmere man hjemme kan sig loppe.
— Hvorfor skal man efter Arbejd' være springende,
naar man faar sit sikre Overskud fra „Ringene".

Ork, i gamle Dage Mestrene var kære,
i sit Ansigts Sved man asede og sled,
men nu er man blevne døsige og tvære
— mest med Portvinsflasken véd man nu Besked.
Ja, det er da skrevet før i Højres Blade,
derfor har især nu „Dannebrog" Ballade
med i denne Sag at være sandheds-bringende
— „Dannebrog" vil skjule Reglerne for „Ringene".

Aa, men Malere og Vognmænd véd saa saare
godt at Stillingen er bleven extra snavs;
hvem skal man saa til at føre Forsvar kaare?
— det er vistnok bedst at at holde sig lidt tavs.
Og i Stilhed man fremdeles vil probere
under „Ringens" gyldne Aag at „licitere",
saa at Mønten stadig bliver livlig springende
til de lykkelige Dansere i „Ringene".

Ja, men Byens Borgerskab skal ha' at vide
at de glade Mestre alle handler slig;
Vor Hans Jensen og From Petersen i Tide
nu har revet Dækket fra de Herrers Svig.
Det er aabent sagt til Folket fra Tribunen,
og hvis nogen stadig malke kan Komunen
er ej Skylden vor, thi vores Røst er klingende
ren og klar, naar vi opmærksom gør paa „Ringene".

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

De er sure — —

Det kommunale Arbejderforbund er eu stor Misforstaaelse —

Gustav Philipsen i Politiken.

Nr. 31.

Ravnen

Søndag d. 2. August
1903

Stukket.

— En af mine Dame-Bekendte fik i Gaar hos Neiendam en ægte Perle i en Østers. —

— Pyt! En af mine Veninder fik forleden hos Wivel en Diamantbrosche af en Torsk! —

Det nye Monument

Kort sagt en glimrende Idé.

paa en anden Maade.

Ugen der gik!

Mel.: Har Du aldrig set en Abolitionist?

HVORDAN gaar det med din Sædelighedsattest?
er den ren i Kanterne?
Se, hvis Du vil være med at vælge Præst
li'som alle Tanterne
og Dydsdragoner, Bedesøstre og de fromme
Faar,
saa hent din Formular og din Attest, Du nok
forstaar,
at Du skal være fri
for al Slags Griseri,
det finder *I. C. Christensen* sig ikke i.

Du maa ikke have haft en Kæfert paa,
dersom Kæferten er set,
den kan kun passere, hvis — kan Du forstaa —
den bli'r kørt i en Kareth,
Du maa'nte have været i Besøg paa et Hotel
og haft en Dikkedulle med Dig, eller paa Bordel,
nej, Herren vel os fri
for den Slags Griseri,
det finder *I. C. Christensen* sig ikke i.

Er Du Kvinde paa en femogtyve Aar,
fin og sød og nysselig,
med to skælmske Øjne og et dejligt Haar,
lige rentud nysselig,
og Du vil stemme med til Raadet for vor
Menighed,
saa skal Du bare op med den Attest, som
Du nok ved,
og den skal Præsten gi',
ja, det kan han s'gu li',
og tænk, det finder *I. C. Christensen* sig i!

Gud bevares, hvor Din Præst vil rode op
for at finde noget »føj«,
selv er han saa ren af baade Sjæl og Krop —
aah, jeg syn's, De sa'e, jeg løj!
Det nytter ikke med den Valgret uden For-
mular
og tvende Mænd, som vil bekræfte, naada,
hva'behar,
at Du har holdt Dig fri
for Grissebasseri,
for det kan *I. C. Christensen* s'gu ikke li'.

I Grønningen.

— Hvem mon Laura venter paa?

— Hvor skal jeg vide det, det ved hun ikke endnu selv! —

En Udvej.

Chefen: Det kedelige er, at De er gift, thi, ærlig talt, jeg vil hellere give Pladsen til en ugift.

Den Søgende: Jamen, Hr. Grosserer, jeg kan jo lade mig skille fra min Kone!

Tidsbillede.

Landsbyens Modehandlerinde: God Dag, Fru Sognefoged! Her bringer jeg Frøknernes Vinterhatte.

Bondekonen: Det har vi ikke Tid til i Dag. Vi skal køre Gødning ud.

Modehandlerinden: Snak, om en Ting! Frøken Maren og Frøken Mette, kom nu bare ind og prøv Jeres Hatte!

Vore vestindiske Søstre.

— Sikken nydelig Dragt, Du har paa. Er det Din Baldragt?

— Nej, til Bal er jeg decolleteret!

Den bekendte Filantrop Dr. Lambse har faaet Patent paa en transportabel Sommervilla. „Nu kan selv den fattigste Mand have sin egen Sommerbolig.“

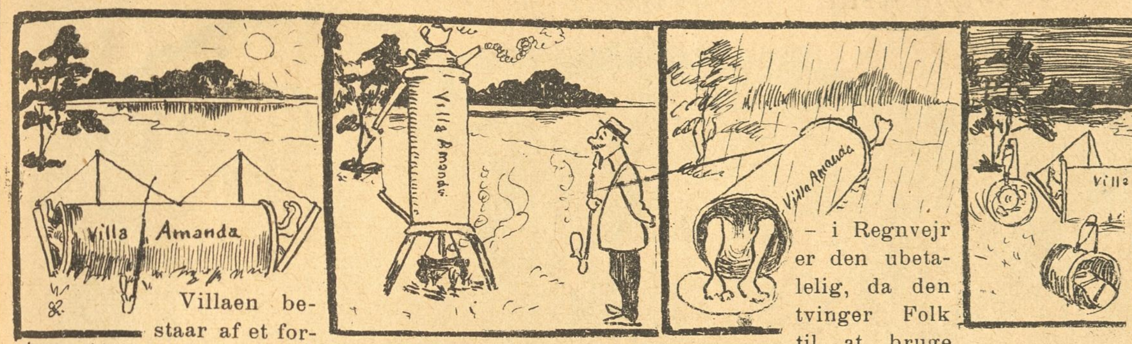

Villaen bestaar af et fortrinligt Soveværelse med og uden Gennemtræk,

et glimrende røgfrit, lyst Køkken,

— i Regnvejr er den ubetalelig, da den tvinger Folk til at bruge Professor Kneipps berømte Vandkur,

og har den Fordel, naar blot Kloa krøret er langt nok, at man kan hugge et Stykke af og benytte som Vugge, hvis Familien formerer sig.

Altervinen.

Naar man har en Globus og kigger lidt paa den nordlige Halvkugle, saa vil man, ved nøjere Eftersøgen med en Kikkert, muligvis opdage en lille Klat, et Land, som, selv om det er meget lille, dog fører en storsnudet Tilværelse.

I denne Klat Land regerer der blandt andre en Mand, som hedder Minister Christensen, og da han er født og opdraget i Sokkelund Herred, saa lader han sig kalde for Minister Christensen von Sokkelund. Denne Minister er en ren Landeplage for Sortkjolerne. Den ene Dag nedsætter han en Provsteret, som skal undersøge og dømme en halsstarrig Præstemand, og den anden Dag — ja, det var det, jeg nu skulde fortælle. Minister Christensens Vadskekone trængte til Syndernes Forladelse. Hun meldte sig derfor hos Præsten, og Dagen derpaa fik baade hun og de andre Kurgæster Alterens Sakramente. Men hvor forarget blev Minister Christensens Vaskerkone ikke ved at skulle drikke af samme Bæger, som hendes Sidemand, en af al mulig Daarligdom fyldt Person, havde drukket af. „Jeg ska' Sago mele mig nok melde dette hersens til Ministeren“, tordnede Madammen, og hun meldte det ogsaa ganske rigtig en Dag, da hun stod og vaskede Minister Christensens Skjorte. „Ha, ha, tak skal De ha', lille Madam; her er s'gu udmærket Stof til en udmærket Reform“, svarede han, og Minister Christensen von Sokkelund gik ind i sit Arbejdsværelse, lavede en Rundskrivelse, som han i disse Dage har sendt rundt til Sortkjolerne.

Den lyder omtrent saaledes:

„Da det er kommen mig for Øre, at Bægeret med Altervinen gaar paa Omgang i enhver Kirke her i Landet, samt at den almindelige Fare for Smitte fra en Person til en anden i høj Grad befordres, saa befaler jeg herved, at enhver af jer Præstemænd til enhver Tid og paa ethvert Sted, at iagttage følgende Regler:

1. Inden Vinen udskænkes, aftørres Vinflaskens Hals med Præstens Lommetørklæde.
2. Under Uddelingen af Vinen drejer Alterbægeret sig om sin egen Akse, saaledes at hver Altergæst ikke direkte optager den Foregaaendes Bakciller. Er en hel Omdrejning fuldendt, kommer Præstens Lommetørklæde atter til Anvendelse paa Bægerets Rand, hvorefter et nyt Hold kan drikke.

   Propper og andet Snavs maa ikke som tilforn tages op af Bægeret med Præstens Fingre, men skulle fjærnes af en i samme Øjemed altid forhaandenværende Person med renvaskede Hænder.
3. Oblater med Skimmelpletter bør kun benyttes til ikkebetalende Altergæster.
4. Umiddelbart efter Altergangen sendes den tiloversblevne Vin ind til Undersøgelse paa Professor Steins Laboratorium, og modtages det atter med blaat Stempel, skal den igen hældes paa Flasken.
5. Efter Altergangen vasker Præsten omhyggeligt sine Hænder.“

Hvorefter enhver af Eder haver sig at rette.

Fra Billarstuen.

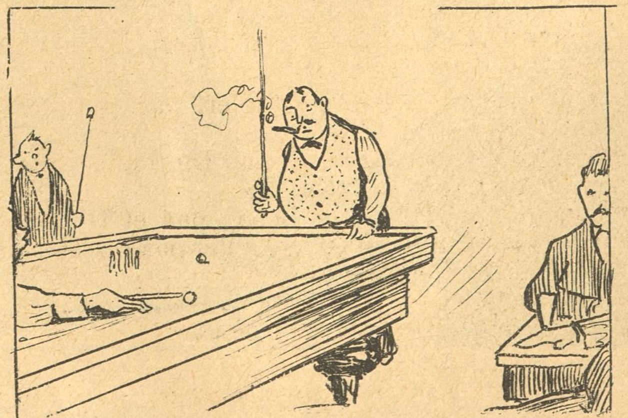

— Hvad er den Herre der — som spiller saa godt?
— Han er Udsmider i en Dansesalon.
— Naa — saa kan jeg s'gu forstaa, at han kan *„ta' dem i Nakken“*.

Paris Dom.

Impertinent.

— Naa, De er den nye Kokkepige? Min Kone har s.gu haft en udmærket Smag, da hun tog Dem. —

— Men det har hun ikke haft, da hun tog Dem!

Baadfarten paa Søerne.

Mel.: Sät Machinen i Gång.

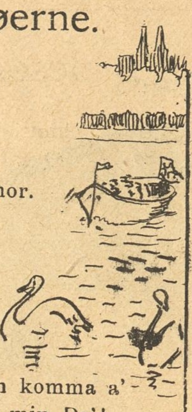

:,: SÄT Machinen i Gang,
Hr. Kaptein! :,,
Båden skal styra ifrån Bolagets Bro
ut öfver Sjöen blandt Måger och Svanor.
:,: Afsted, afsted!
paa den långsomme Færd! :,:
Hør,. hvor Stemplerne knærrer
— o, grufulde Støj!
Se, hvor Tangen os spærrer
— nej, den er s'gu høj!
— Jag render hjem, hvis jag blot kan komma a'
— her kan jag da, för Fa'n, ej spilde min Da'!
Ak, nu sidder vi ved Hjørnet fast
— Bagbord med Roret! — Naa, flyt Dem, Fru Svane!
Hvem kan en Udvej for os ane
:,: — vi, som havde vældig Hast?! :,:

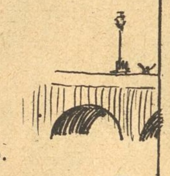

:,: Sät Machinen i Gång.
Hr. Kaptein! :,:
Ut gennom Broens kølige Hvælv,
ut paa de Bølger med blaagrønne Toppe.
:,: — Det gaar, det gaar
i en susenda Fart. :,:
Aa, den Susen, den skærer i Sjælen
mig, Du!
— Vrøvl, vi ligger jo stadig ved Pælen
endnu!
Men nu han fløjter til Afgang, hør!
og om et godt Kvarter vi sikkert kør'.
— Siden, naar Søen sig skummende slaar
op over Ræling og slikker paa Dækket,
da bli'r Du først til Live vækket —
:,: Søen Du da først forstaar! :,:

Der var ikke mere.

Paa en varm Sommerdag gik to Landstrygere paa Vejen mellem Viborg og Skive. De var især meget tørstige, men betegnende for dem begge havde ingen af dem en Øre i Lommen. De spekulerede over, hvorledes de gratis kunde komme til en Bajer, og den ene af dem fremkom ogsaa med Ideer, som imidlertid straks forkastedes af den anden. Netop paa et Tidspunkt, hvor de befandt sig i Nærheden af en Landsbykro, fik den ene en raffineret Ide, som den anden, da han hørte den, med et veltilfreds Grin akcepterede.

De bestilte straks to Bajere, som Værten, der var ene i Kroen, serverede dem, og lidt efter var baade Glas og Flasker tomme, og den ene udbrød med klagende Stemme: „Her er ikke mer". Den anden Gavtyv var i Kølvandet og gentog: „Her er ikke mer". Værten, som hørte den bedrøvelige Tone, ynkedes over deres Tørst, og hjærtensgod som han var, tilbød han hver af dem en gratis Bajer, hvis den ene i en halv Time vilde gentage sine Klageord — „Her er ikke mer". Fyren gik gladelig ind herpaa, og i en halv Time gentog han de samme Ord: „Her er ikke mer, her er ikke mer!" De to gratis Bajere blev vundne, men samtidig erklærede han, som havde præsteret Kunststykket, at Værten ikke kunde gentage Ordene i ti Minutter. Følgen blev et Væddemaal, da han mente med Lethed at kunde fremsige Ordene en hel Time. Den ene Gavtyv var ædelmodid nok til at lade Værten slippe med de ti Minutter, hvorpaa Værten med sejrsstolt Mine begyndte: „Her er ikke mer, her er ikke mer!" Efter tre Minutters Forløb rejste den ene sig og gik hen til Disken og tømte Pengeskuffen for dens Indhold, medens den anden omhyggelig holdt Værten til Ilden, og da dette Kup var gjort, listede de begge bort. Værten, som anede Uraad, holdt op med sit Foredrag og løb til Døren; men da var Gavtyvene allerede forsvundne. Hans næste Gang gjaldt Pengeskuffen, og ved at kige deri fortsatte han med Graad i Øjet sin Klagemelodi: „Her er ikke mer"; thi der var ikke mere.

Saadan kan det gaa, naar man ikke er tilstrækkelig durkdreven.

Skaal — Hurra!

Hurra for Kongen af England, Hurra for Minister Christensen, Hurra for Sanginspektør Nebelong — og saa det lange — Hurra—a—a—a!

Minister Christensen har hørt det gamle Hurra saa tit, at han er bleven ked af det, og har derfor ladet Sanginspektøren lave to nye Hurra, et for Konge og Fædrelandet, der bestaaar af ni Hurra, nemlig 2 lange, 6 korte og 1 langt, og et, der kun bestaar af 6 Hurra, nemlig 2 lange, 3 korte og 1 langt, for Christians Mo'er, for Systemskiftet, for Magistraten og for alle andre Ting, der skal raabes Hurra for.

Paa samme Tid har Kongen af England tilladt, at man maa drikke hans Skaal i Vand, og Minister Christensen har skyndt sig at gribe Idéen i Flugten og tilladt, at man her hjemme maa drikke alle Ministrenes Skaal i Vand, baade samlede og enkeltvis, paa samme Tid, som man raaber det nye seksfoldige Hurra.

Det er dog endnu tilladt ved enkelte Lejligheder at raabe Hurra paa den gamle Maade. Man gør for Eksempel sammen med sin Moder en Ferierejse over Peblinge- og Sortedamssøen. Paa Grund af Kompassets Misvisning kommer Baaden ud af Kursen og støder mod et skjult Skær, eller Maskineriet faar en Skrue løs og gør Skrue, eller Fartøjet løber paa Grund. De Rejsende bliver urolige, en Dame springer overbord og svømmer i Land — det er den unge Mands Moder. I dette Tilfælde har den unge Mand Lov til at raabe det gamle: „Hurra, min Mo'er kan svømme!"

Gaar man gennem det skønne, men urolige Italien ved Frihedsstøtten og leder efter Frank Philipsen, for at laane en 25-Øre af ham til to Spidser, og der pludselig bliver mørkt, fordi Bech-Olsen klipper den elektriske Strøm over, saa er det passende kun at raabe et kort Hurra.

Drenge, som endnu ikke har lært det nye Hurra, har Lov til, naar de løber gennem Gaderne efter Sprøjten, at raabe lige saa mange Hurra de vil.

Og Drenge og Piger, der foran Pantomimeteatret raaber Hurra for Pjerrot, maa gærne raabe til de bliver hæse.

En kedelig Trykfejl.

Juli.

Mel.: Hov Vægter, hvor skal Slaget staa.

Du kære Juli, blid og smuk
saa maatte Du drage Dit sidste Suk
Du var saa sar, saa fin og prud,
men Dyrehavstiden Du holdt dog ud.
Juli ja — Juli ja,
Du var slet ikke saa gal endda
Juli ja — Juli ja,
Du var skam ganske bra!

Saa livsglad kaster Du Dit Svøb
og started' Erimitageløb,
og Peter Vilh' Du gav en ny
grinagtig og morderlig kvik Revy.
Juli ja — Juli ja,
Du forstod, hvad vi vilde ha',
Juli ja — Juli ja,
Morskab holder vi a'!

Du gav os prægtigt Badevejr,
Poul Petersen gik Du dog livlig nær,
ind i hans kyske Jomfrubur
Du listed' et Mandfolk i bar Figur
Juli ja — Juli ja,
kvor ku' Du saadan klæ' et Mandfolk a'?
Juli ja — Juli ja,
Du sku' ha' haft Dada!

Du var paa Spil i Aarhus-By
Bech-Olsen han mistede helt sit Ry.
Du slemme Juli, Du faar Skyld;
under Din Regering han fik sin Byld.
Juli ja - Juli ja,
Bech Olsen ej glemmer den Julida'
Juli ja — Juli ja,
Du skulde rigtignok ha'!

„Italien" var Du haard imod,
Du tømte jo helt dets Hjærteblod,
med Døden Du det mærkede
og selve Paven — Du kværkede.
Juli ja — Juli ja,
hvor fik Du dog alle de Kræfter fra?
Juli ja — Juli ja,
selv krassede Du a'!

Tiltrods for al Din kaade Spas
paa Søerne skaffed' Du os Sejlads,
nu sejler Du Din egen Sø —
naa — engang skal vi jo alle dø —
Juli ja — Juli ja,
i Fredagsnat gik Du bort herfra
Juli ja — Juli ja,
Farvel — Tak skal Du ha'!

Besøg Zoologisk Have.

Hr. Schiøtt er ganske morsom, thi nu er han paa Hat
med vistnok alle Byens Droskeheste —
ihvert Fald da med dem, som jeg til daglig Brug faar fat —
— naa, ja, men det er gudskelov de bedste.

Besynderligt, at denne lille Mand saa højt kan naa,
at Pynt paa Hesteho'der han kan lave.
Han pynter dem med Hatte, og paa disse ses der staa:
„Besøg nu Alle „Zoologisk Have"!"

— Ja, hvem forstaar Reklamens Kunst saa godt som Hr. cand. Schiøtt?
— man ser hans Værk, hvorhen man end vil vandre.
Man kunde sikkert sige, uden at han bliver stødt,
at han er „et Hestehoved foran" Andre.

Uforsigtighed.

— Det er dog ræddsom uforsigtigt, at de Mennesker gaar uden Hat i denne Varme?

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmank **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Der skal anlægges en Bane fra Lygten til Slangerup, og Alberti ejer store Byggegrunde nogle Mil derfra.

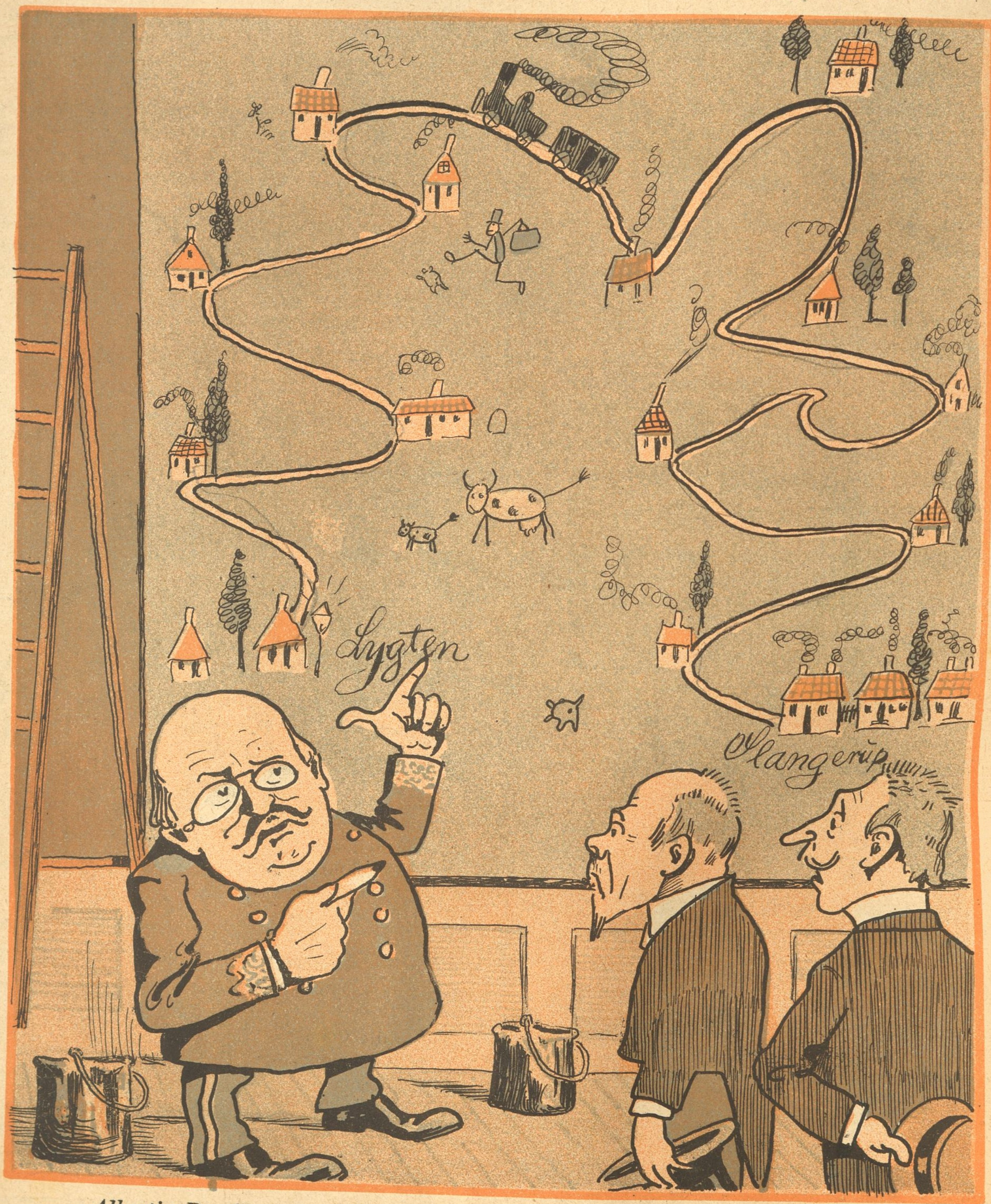

Alberti: De forstaar nok, mine Herrer, at skal den Bane betale sig, maa vi omkring til de beboede Steder. Saadan omtrent vil en regulær „Slange"rup Bane tage sig ud.

Nr. 32.

Ravnen

Søndag d. 9. August

1903

Tydeligt nok.

— Kellner! Der kommer om lidt en ung Dame og spørger efter en høj, statelig Herre. — — — Det er mig!

Den ny Pave.

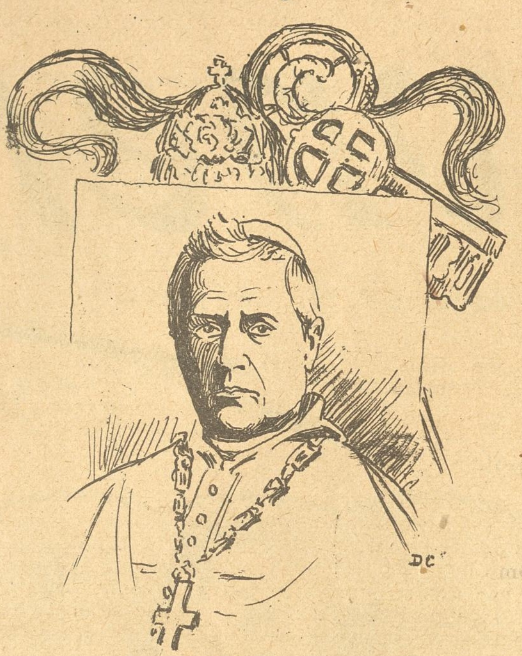

GIUSEPPE SARTO.
* 2. Juni 1835.
Patriark af Venedig.

Pavevalgsludder.

Saa Du Røgen?

Det synes, som om der er lige saa stor Vanskelighed ved at faa valgt en ny Pave, som der var ved at faa den forrige til at krepere. Kardinalerne er endelig traadt sammen for at tage en Beslutning; men de synes ikke at ville forhaste sig. Naa, de fleste af dem er ogsaa nogle Brushoveder, som det er vanskeligt at holde i Tømme, saaledes kom forleden Dag en Pige ind i Vatikanet, og tre Kardinaler sloges straks for at erobre Skønheden; men Camerlengoen Oreglia forstaar at klare Skærene, han optræder med en Myndighed, som meget hurtigt stiller Gemytterne i Ro. Forleden Dag steg den bekendte Røg op af Skorstenen, de to Tusinde Mennesker, som havde samlet sig paa Peterspladsen, brød ud i vilde Hyl over Valget af den ny Pave; men Røgen havde bedraget Folk, den hidrørte fra en almindelig Hestebøf, som Rampolla havde stegt til sig. Apropos: Rampolla havde en Dag de bedste Chancer som Pavekandidat; men saa opdagede Camerlengoen, at han ikke bestilte andet end spille Seksogtreds, og dermed røg hans Kandidatur, eller idetmindste slappedes en Del. Mange af Kardinalerne bliver ret farlig syge. Cretoni var nær i sin Glubskhed bleven kvalt i et Stykke Kød, Perraud har faaet en akut Mavepine, som truer ham med Tab af Tyktarmen, og Herrero har pludselig opdaget, at han lider af en Hjærtefejl, som vil blive hans Død; han har allerede faaet den sidste Olje.

At blive dødssyg i Vatikanet er maaske en Næringsvej. Og Røgen, som skal forkynde at en ny Pave er valgt, stiger 27 Gange om Dagen op ad Skorstenen fra Kardinalernes Kødgryder; mens Folk i Klynger staar som forstenede, kun engang imellem er der en Spasmager, der raaber ind i Klyngen: Saa Du Røgen —?

Ugen der gik!

Mel.: I det bare Sengehalm.

DEN gamle Gnavepotte
Hr. Pave *Leo* maatte
da væk fra Vatikanet,
hvor Folket stod og glaned',
hans Endeligt man aned',
og der var en fæl Halløj.
Men saa begyndte Kvalerne,
for alle Kardinalerne,
ny Pave skulde vælges.
Vatikanets Skorsten røg.

En Vogn, fuld af Katøfler,
og Snese Høns med Trøfler
man allerførst lod køre
til Vatikanets Døre,
det var et grueligt Føre,
saa det var s'gu ingen Spøg.
De spiste, og drak Stjærneøl,
en Krone for et Fingerbøl,
ved saadan en Affære
Pavens Skorsten altid røg.

Og Folket stod dernede,
Regn skiftede med Hede,
og Folket var saa bange,
det røg jo flere Gange
hvem skulde Sejren fange
og klæ'es paa med Pavens Tøj?
Halloh, nu ryger der paany!
Man kiggede mod Himlens Sky,
mon det var for *Rampolla*
Vatikanets Skorsten røg?

Da Provianten slutted,
hver Kardinal sig skutted',
saa heller vælge Pave
end gaa med sulten Mave,
saa sang de først et Ave,
og saa blev der s'gu Halløj,
Pius, Pius den Tiende!
det lød og lød befriende,
og Folket raabte Hurra,
medens Pavens Skorsten røg.

Hvad vi har talt om.

Mel.: Rundt om i Landet er en Sorg saa stor

„SCALA“ har lukket op — det gik min Tro,
Thomas Lorezen fik en Aabning go' —
Sang, Musik og Akrobat,
Rejer, Beuf og god Salat,
Øl fra Fad til al den Mad og saa en Mokka delikat!
Hvad kan man saa forlange mer' — man faar dog foruden
Cyklisterne i Kassen — jo, man sku' ha, paa Snuden,
hvis ej man var tilfreds og ga'
Lorenzen, hvad han skulde ha'.
— Naa ja, det samme kan jo ses ved Siden a'.

Nu er de nye Takster traadt i Kraft;
sikken en Hurlumhej at de' har skaft.
Ska' det gaa med Ildtogsfart
maa man rubbe sig lidt snart
og man kør' paa to Billetter — jo, det fremmer, det er klart!
Saa ka' man gi' det dobbelte, i hvert Fald for den ene,
— Jo, Banelegemet udvikler sig, sku' je' mene.
Og lukt er hvert Billetkontor,
for nu da Prisen er saa stor,
Billetterne bli'r solgt hvor Apothek'ren bo'r.

Brødrene Poulsen — stakkels unge Mænd!
Nu skulde Politiet skam ha' Skænd —
saadan klapse Jer, naar blot
I har villet gøre godt,
dèr hvor Politiet ellers helt har vist sig bankerot.
Den „Middagspost“ fik daarlig Kost' men Adam Todtenschlæger
og Bro'er Johannes skulde ikke spille Samfundslæger.
I fordrer Frihed for jer selv,
yp derfor ej med andre Kævl;
Prosit! — naar I har gnasket Jeres „Brum-Bær“ selv.

Gui, sikket Vejr — omtrent som Efteraar,
Regnvandet højt i Rendestenen staar.
„Tivoli“ blev et Morads,
Postbud-Festen den blev hvas,
og „Italien“ blev skyllet ned omtrent til Højbroplads.
For mangen Gæst er Stads og Fest nok løbet i Sandet
— desværre har Vorherre nok ej kunnet holde Vandet
fra Jorden; men som ofte før
vil den vel atter blive tør,
saa vi den fugte maa, som det sig hør og bør.

Medfølelse.

Baronen (strængt): Baronessen saa i Dag tilfældig, at Du drak af min Kognak . . .

Tjeneren (forskrækket): Død og Pine! Hr. Baronen fik da vel ikke Skænd?!

I Regnetimen.

Læreren: Hør nu, Peter! Naar Din Fader lader Dig købe fire bajerske Pølser, og Du spiser dem alle fire — *hvad* har Du saa til Rest?

Peter: *Skindet,* Hr. Lere!

Ved Stjærne-Bajeren.

— Har Du hørt, at Glarmester P. er gaaet fallit?

— Nej, hvordan kan det være?

— Aa, han „kittede“ for meget!

— Hvad er bedre ved en Jærnbaneulykke end Aandsnærværelse?

— ? ? ?

— Legemsfraværelse!

Morderen fra Amager.

Siden Minister *Hage* har lært os at spare ved af forhøje Jærnbanetaksterne og Brevposten, skriver jeg aldrig til et Menneske og rejser aldrig paa Jærnbane; men for mine Sparepenge har jeg lejet en lille Kolonihave og købt en gammel Omnibus, som jeg bruger til Lysthus. I den lever vi om Dagen, i den sover vi om Natten, hele Familien, Mutter, jeg og vore fire Drenge. Men i den rigtige Sommertid, naar andre fine Folk hvidter deres Ruder og flytter paa Landet, saa sætter jeg Hjulene paa min Omnibus og kører ud paa Landet, jeg ligger inden i den paa Chaiselonguen og ryger paa min lange Pibe. Mutter sidder og stopper Drengenes Strømper og Drengene selv løber uden for og trækker det rullende Lysthus, medens de af og til istemmer:

„Hæng i, hæng i, hæng bare i!“

eller en anden lystig Fædrelandssang. Naar vi saa har fundet et smukt Sted med Skov og Sø, tager jeg Hjulene af mit Lysthus, og vi slaar os til Ro for længere Tid.

Vor sidste Sommerlejlighed havde vi slaaet op ved Store Vejleaa i Nærheden af Thorstrup Valby.

Forleden Dag, da jeg sad og fiskede Skaller, kom der en lille mager Mand hen og gav sig i Snak med mig. Først talte han om Skaller, saa om stuvede Kaalrabi, og tilsidst vilde han laane ti Kroner af mig mod at give mig en Sparekassebog paa 500 Kr. i Pant. Han sagde, at han tjente hos Husmanden paa Høje Thorstrup Mark. Men jeg vilde ikke, jeg var bange for, der skulde være nogle Gavtyvestreger med i Spillet, og heri gav Mutter mig da ogsaa Ret, da jeg kom ind og fortalte hende Historien og afleverede min Fangst, en Karudse tre Aborrer og to Skaller, lige en Fisk til hver af Familien til Middag.

„Det var godt, Du ikke tog imod Sparekassebogen,“ sagde hun. „Her løber saa mange Mordere og Tyveknægte omkring; han har maaske været en af dem.“

Jeg kom til at tænke paa Mordet paa Amager og den efterlyste Morder med Sparekassebogen paa de 500 Kr. Jeg gik hen i Kroen, og studerede hans Signalement i Aviserne, gik derefter ind til Huset paa Marken og studerede i al Hemmelighed Fyren nærmere, og da jeg var bleven enig med mig selv om, at han ikke kunde være nogen anden end Morderen fra Amager, gik jeg hjem til mit Lysthus, satte Hjulene paa, spændte Drengene for og rullede ind til Søndre Birks Kontor.

„Vil De købe en Morder?“ spurgte jeg.

„Er det Dem selv?“ spurgte Birkedommer Askov.

„Nej — det er ham fra Amager; han tjener hos en Husmand paa Høje Thorstrup Mark — jeg har selv set Sparekassebogen.“

„Stik et Par Pistoler i Lommen, Krabbe,“ sagde Birkedommeren til Fuldmægtigen, „tag tre Betjente med og lad os i en Fart komme ud at nappe Morderen.“

Og saa nappede de ham. Det kunde jo ikke nytte han nægtede, da Sparekassebogen røbede ham. Han sidder nu godt forvaret i Arresten.

Jeg ved endnu ikke, hvor meget jeg faar for ham.

— Jeg ser i Bladene, at der er flere end mig, der har opdaget Morderen. Saadan noget maa ærgre Politiet.

Et lille Vink.

— Lille Grete! Er De vred, fordi jeg ikke kalder Dem Frøken, men blot Grete!

— Nej, jeg synes selv, at jeg er træt af at kaldes Frøken. —

Forfatteren: Det Publikum er jo ganske uopdragent. Sidder de ikke der og taler ganske højt medens mit ny Stykke gaar.

Direktøren: Ja, og det værste er, at de taler i Søvne.

Fra Skolen.

— Egenskabsord kan i enkelte Tilfælde bruges som Hovedord, f. Eks. Karl den *Store*. Kan nogen nævne mig et andet Eksempel?

— Cohn den Lille! —

Fatter Rasks Gravøl.

Naa, det var jo altsaa den Historie jeg skulde fortælle Jer om Fatter Rasks Gravøl.

Først maa jeg da fortælle Jer, at Fatter Rask var en rigtig lystig Fætter, som aldrig gik afvejen for noget; han havde samlet sig en hel Del gode Venner og Bekendte, desformedelst hans gode Humør og pudsige Indfald —.

Ved Begravelser var han ligefrem en skattet Person, ved Gravøllet forstod han altid at bringe den rette Stemning op i Følget — men nu skal I høre.

Fatter Rask gik hen og blev syg; han saa svært blegnæbet ud, og han trak sig pø om pø i en forholdsvis Gesvindtighed tilbage til Privatlivets stille Fred.

Der gik vel saadan ungefær et Aars Tid, saa læste jeg en skønne Dag i Dødelisten at Fatter Rask var krasset af. Herregud, tænkte jeg og kiggede et Par Dage efter Begravelseslisten igennem og fandt ganske rigtigt, at han skulde begraves om Søndagen ude paa Vestre.

Man har ikke saa overdrevent mange Fornøjelser her i Livet, hvorfor skulde man saa ikke tage de faa Adspredelser med, der tilbyder sig.

Min høje Kasket fik en regulær Afstrygning og jeg stillede derude paa Klokkeslet.

Præsten afleverede sin Tale og vi hankede op i vor salige Ven, og fik ham forresten ogsaa pænt i Jorden.

Da det var ekspederet, blev en Del af os enige om, at det i Grunden var Synd, at han skulde ligge saa tørt. Vi besluttede derfor at gaa ind i Jægerhytten og knuse en Taare.

Vi forlanger os en Omgang Stjærneøl, og Talen faldt som naturligt er paa den Afdøde. —

„Tja," siger en af Selskabet, „er det ikke pudseløjerligt at tænke sig, at den glade, gemytlige Fatter Rask, som vi saa ofte har siddet sammen med for bestandig er væk." — „Det er lige hvad det er, siger jeg, men saadan er nu engang Tingenes Orden, saa det er der jo ikke noget at stille op med, men ved I hvad der undrer mig mere, det er at Fatter Rask ikke blev brændt. I kan jo nok huske, at han selv havde lavet et Vers, der skulde synges ved hans Askebæger, som han kaldte det. Hvordan Pokker var det nu?"

Idet samme hører vi inde fra den tilstødende Stue det gamle, kendte Vers lyde:

„Venner, naar engang mig Døden kalder
til mit allersidste Hvilested,
skaan mig endelig for Præsteskvalder,
brænd mig og lad Asken staa i Fred.
Paa min arme Sjæl I ej skal tænke,
glem mig blot i samme Øjeblik.
Paa den første Snask der skal I stænke,
„salig" bli'er hver Sjæl, som ynder Drik."

Vi blev alle som forstenede, det var jo Fatter Rasks Stemme der lød. Var det en Røst fra Graven?

Endnu større blev vor Forundring, da en Skikkelse viser sig i Døraabningen, smilende over hele Ansigtet og nikkende gemytligt til os. — — — Der stod Fatter Rask lyslevende iblandt os. „Naa," siger han, her sidder I og drikker mit Gravøl — Skaal Kammerater! —"

Vi spørger ham, hvordan det gik til, at han kunde være her, eftersom vi lige havde været ude og puttet ham ned paa Vestre?

„Jo, ser I Kammerater," siger han, „Jeg læste i Bladene, at der var en Rask, som var død, og jeg fik at vide, at mange mente, at det var mig, fordi jeg i saa lang Tid havde været alvorlig syg. Saa fandt jeg paa, at gaa her ud i Jægerhytten, hvor jeg nok kunde tænke at træffe mine Bekendte, og nu er jeg her."

Derpaa forlangte han nok en Omgang Stjærneøl, og saadan gik det til, at Fatter Rask var med til at drikke Fatter Rasks Gravøl.

Læreren: „Hvoraf skabte Gud Verden?"

Drengen: „Af intet."

Læreren: „Hvad er intet?"

Drengen tier.

Læreren: „I andre! Hvad er intet?"

En Pige: „Intet — — intet . . ."

Læreren: „Naa, hvad bliver det til?"

Pigen: „Intet er saa dejligt som en Maaneskinstur."

P. E.

*

A. (deltagende): „Det er da en haardnakket Forkølelse, du har faaet."

B.: „Aa ja, jeg faar en lille Forkølelse af og til. Det er det eneste, som nogensinde fejler mig."

A.: „Men det er slet ikke rart. Jeg er aldrig forkølet, og det vilde du heller ikke blive, hvis du brugte de samme Sundhedsregler som mig."

„For Eksempel?"

„Jeg tager et tyrkisk Bad hver Uge — jeg synes, det er saa udmærket for min Rheumatisme — og to Gange om Ugen Massage for Søvnløshed. Jeg sover nemlig sjælden mere end tre Timer om Natten. Og saa en kold Afrivning, med det samme jeg staar op om Morgenen, for Lungerne, og en Times rask Spaseretur. Jeg spiser sjælden Frokost — det er galt for Kardialgi har jeg mærket. I Dagens Løb drikker jeg omtrent en Liter varmt Vand for min Levers Skyld, og om Aftenen tager jeg en nærvestyrkende Medicin. Og det siger jeg dig, at hvis du vil følge mit Eksempel —"

A.: „Tusind Tak, men — hm — jeg tror, jeg foretrækker Forkølelsen."

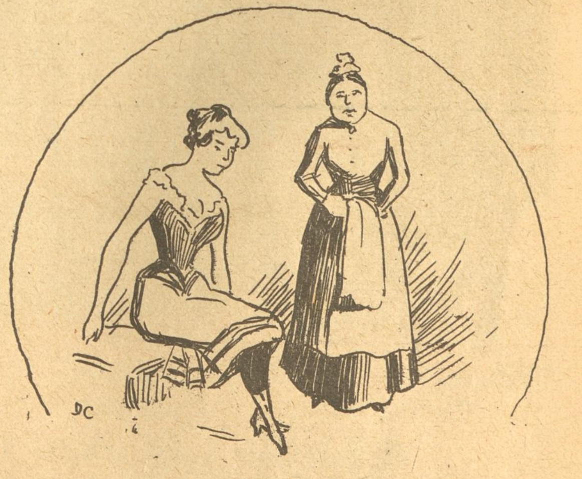

En styg Drøm.

Moderen: I Nat havde jeg en styg Drøm. Du var i Selskab, dansede og faldt saa lang Du var — —

Datteren: Kunde man se, at jeg havde mine nye Rosa-Silkestrømper paa?

Dødsridtet i Cirkus Beketow.

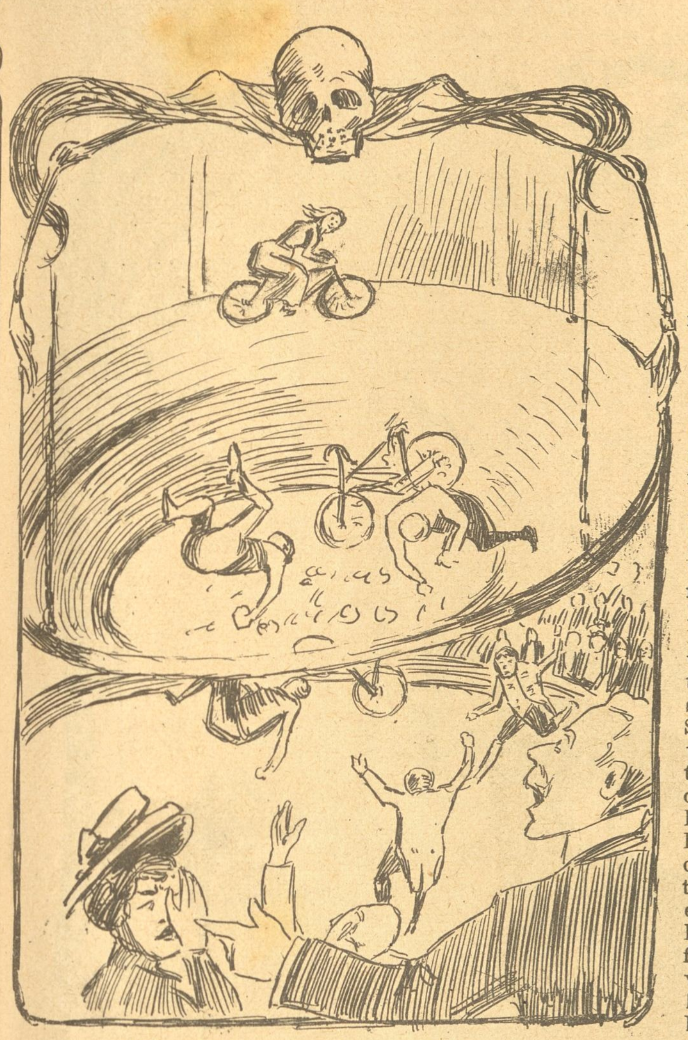

Da Ringen gik i Stykker.

Læreren: Hør nu, Peter! Naar Din Fader lader Dig købe fire bajerske Pølser, og Du spiser dem alle fire — *hvad* har Du saa til Rest?

Peter: *Skindet,* Hr. Lere!

— Har Du hørt, at Glarmester P. er gaaet fallit?
— Nej, hvordan kan det være?
— Aa, han „kittede" for meget!

— Hvad er bedre ved en Jærnbaneulykke end Aandsnærværelse?
— ? ? ?
— Legemsfraværelse!

Af Erfaring.

— De havde Selskab i Gaar, kære Frue?

— Ja — og jeg ærgrede mig frygteligt over Deres Ven, Baronen. Han er umaadelig fræk, en skrækkelig Slughals, endog *Tandstikkeren* tog han med sig!

— Ja, saadan gaar det. Man begynder med *Tandstikkeren* og ender med — *Husets Frue!*

En Skovtur tilvands.

Tidlig Mandag Morgen — Klokken kunde vel være henimod tolv — traf jeg min Ven Petersen. Bukserne slog ham om Benene, som et forskræmt Barbérskilt, hans høje Hat gjorde nærmest Indtryk som en Kat, der rejser Børster, og hans ellers velplejede Overskæg dannede to hængende Nedløbsrender for en ubestemt Vædske.

Jeg tog ham under Armen, ledede ham kærligt hen til den nærmeste Beværding og slog en Kognak i Halsen paa ham. Hans matte Øjne fik et let Anstrøg af Intelligens. Saa talte jeg til ham, blidt og medlidende:

— Ven Petersen, Du ser nedtrykt ud. Tag dit Regnebrædt og skriv op Nattens Synder, at jeg kan give Dig Absolution.

Petersen sukkede.

— Mit Regnebrædt. Som om jeg ikke sidder her for Dig som et levende Regnebrædt, dyngvaad og dødtræt. Og jeg begyndte dog saa ædelt. Tog i Skoven med Clotilde tidlig paa Eftermiddagen. Har Du nogensinde været i Skoven i Regnvejr? (Petersen talte sig op til Pathos.) Vi rodede i Dyrehaven som pjuskede Raadyr. Hvert Træ betragtede det som sin hellige Opgave at give os gratis Styrtebad. Clotildes fyldige runde Barm forvandledes til en klam, fugtig Masse. Humøret slog Klik. Trøst maatte jeg søge, og jeg fandt den i Taarbæk Kros lille hyggelige regnfulde Have. — Ved den 31 Byge og den 11te Bajer slog Clotilde op med mig, svor paa, at hun var ked af Livet og enten vilde drukne sig eller tage til København med første Tog. Hun gik for at udføre sit frygtelige Forsæt, mens jeg sønderknust slugte en Sorgens Kognak og fem Trøstebajere. — I en ubeskrivelig Sinds- og Legemstilstand ravede jeg endelig tilbage til vor kære By. Hvad skulde jeg tage mig til. Skæbnen og Vinden i Forening førte mig ud til „Vodrofflund", hvor Postbudene havde arrangeret Vandpantomine. Jeg har altid holdt meget af „de røde", men i Dag forekom de mig alle saa afblegede, at de godt kunde have været trofaste Medlemmer af Højres Arbejder- og Vælgerforening for den Sags Skyld. Men maaske var det Fugtigheden, der gjorde det. I et Hjørne i „Posthaven" henfaldt jeg i en dvalelignende Tilstand, der kun afbrødes ved smaa Pavser med tilhørende Stimulans af Whisky. Den nødvendige Tilsætning af Vand fik jeg ved at lægge Hovedet tilbage og aabne Munden. Det var saa nemt, syntes jeg. — Og nu ser Du mig her, sluttede Petersen, og hans Hoved sank træk ned paa Bordet, til han fik den næste Kognak.

— Du er et godt Menneske, Petersen, sagde jeg, og Du har et blødt, let paavirkeligt Sind. Men det vilde være blodig Synd at kalde Dig „utilregnelig."

Saa fulgte jeg Petersen hjem.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partibladets Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmank **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Direktør Brandt ved D. F. D. S. har efter Forlydende haft Ørken-Kuller, saa fik han Lock-out-Kuller, og nu er han stærkt angreben af Fragt-Kuller.

[illegible]agspressen.

Brandt: Maskinmester! Ohøj! Smid endnu et Par Aars Udbytte under Maskinen. Jeg skal dog vise de tyske Snøbler, at vi kan komme frem som gode, danske Mænd.

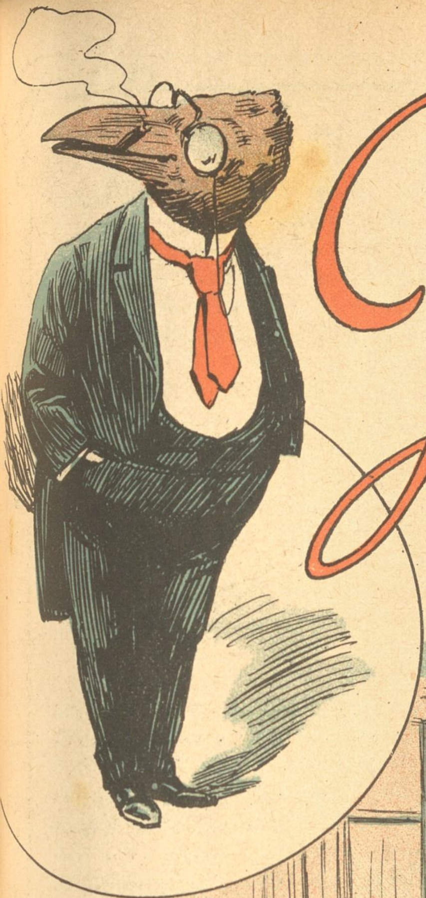

Ravnen

Nr. 33.

Søndag d. 16. August

1903

En god Stilling.

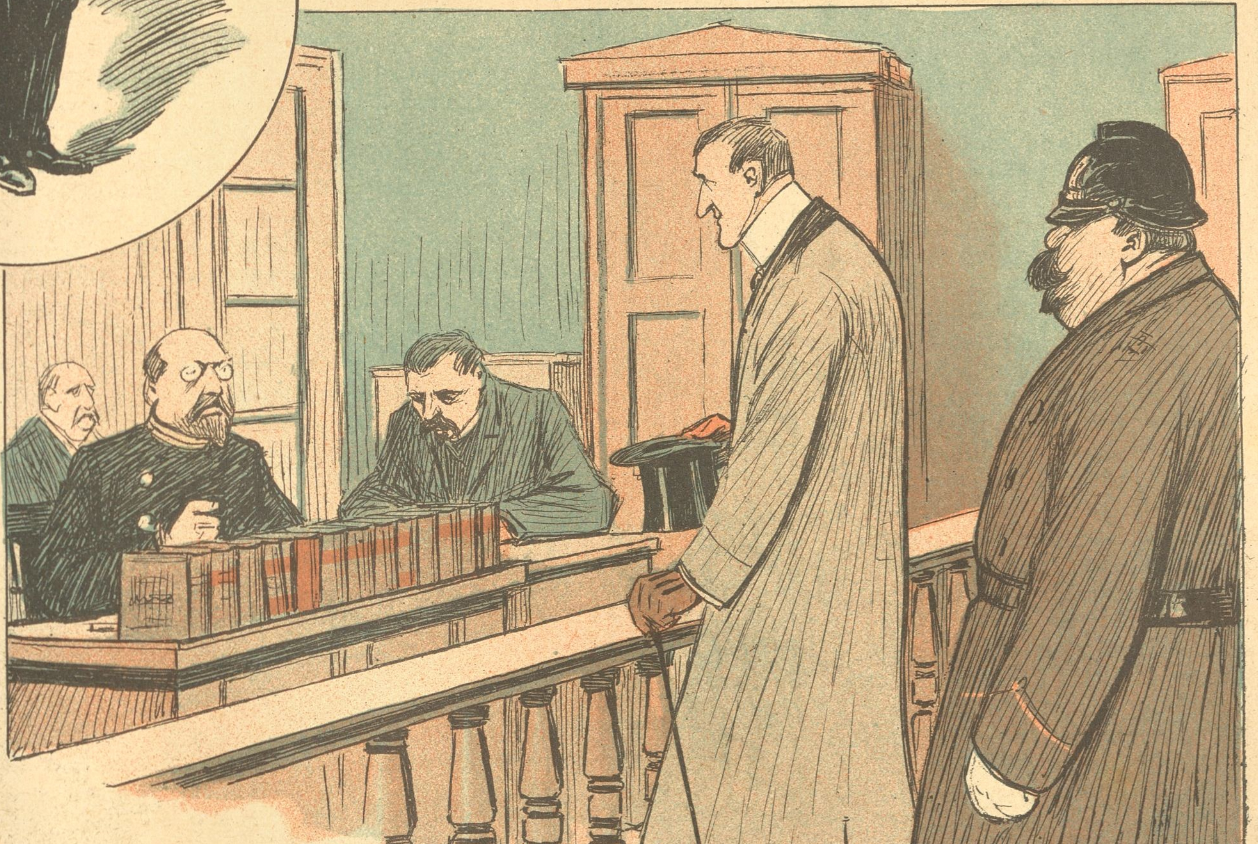

Assessoren: De har været beruset og lavet Spektakler paa Gaden. Deres Navn?

Tiltalte: Aage Schmidt.

Assessoren: Søn af Grosserer Schmidt. Hvad er Deres Stilling?

Tiltalte: Junior!

Ugen der gik!

Mel.: Komme hvo som komme kan.

Nu er Ferien forbi,
den har varet længe,
atter skal vi hænge i
Piger smaa og Drenge.
skønt der er paa Landet rart
elsker vi dog, det er klart,
København den glade
med vor egen Gade.

Ferien var rigtig rar,
vi fra først os gassed',
Solen skinned' varm og klar,
mens vi, som det passed'
gik og saa paa Mark og Skov,
aad og drak og laved Sjov,
og af Bondemaden
fik godt Sul paa Raden.

Men om Cirkus har vi læst,
det er det, der driller,
uh, der er saa stort, et Bæst
blandt de Krokodiller.
Bare nu at Beketow
laver Fest, saa vi faar Lov
til for et Par Skilling
at faa Forestilling.

Nu i Bogen tar vi fat,
Kundskab op skal friskes,
men De kan nok fatte, at
der i Krogen hviskes,
»Husker Du det gule Øg?«
»Jeg har væ't paa Elverhøj!«
»Men jeg var paa Skagen
baded' hele Dagen!«

Unge Numer gaa saa an,
læs i Balslevs lille,
saa vort kære Fædreland
kan sig foran stille
i Nationens Væddekamp,
Christian stod i Røg og Damp,
vi er danske Gutter,
dermed Visen slutter.

Abonniner i Tivoli.

Formiddag i Tivoli ved Glassalen.

Præsteenken: Jeg glæder mig til Stiftelsesfesten, den vil vække mange Minder om gamle Lumby og Volkersen. Naar vi bare maatte faa godt Vejr. Men det ser da ud til det. Vi sad her inde i Glassalen i Mandags under den vældige Skylle, men saa kom der et Tordenskrald og rensede Luften, det skal nok hjælpe til paa Lørdag. Nu er Himlen klar, og sikken en pæn Sky, der er paa.

Slagtermadamen: Opvarter, to Stykker med Steg og Sky! (Læser i en Avis).

Frøkenen: Mon det er vores Løjtnant Poulsen, der har faaet de to Ugers Vagtarrest?

Sangerinden: Hvad har han gjort?

Frøkenen: Han har kildet en Soldat i Brystet.

Sangerinden: En Soldat! Nej, det ligner ikke vores Løjtnant. Men det kunde han da heller ikke faa Vagtarrest for.

Frøkenen: Jo, for han kilrede ham med en Sabel — og der gik Hul.

Sangerinden: Jo — saa kan det nok være vores Løjtnant. — Er der ellers noget nyt i Avisen?

Slagtermadamen: Der er en ækvivok Historie om en Abekat.

Ung Pige fra Provinsen (fornøjet): Aa, maa vi høre den? —

Slagtermadamen: Den har været paa Daudi og trænger til at komme lidt ud paa Vestre.

Sangerinden: Fy!

Præsteenken: Men den Abekat boer jo slet ikke her i Byen, men i Paris. Har De ikke læst det der hjemme i Aarhus?

Ung Pige: Nej — der er kommen en Kurre paa Telegraftraaden mellem Aarhus Stiftidende og Ritzaus Bureau, derfor faar vi aldrig saadanne Historier der ovre.

Slagtermadamen: Og saa er der en køn Historie om Lakajen, der reddede Prinsessen fra at drukne.

Ung Pige (glad): Ja, den er sød, den har jeg læst to Gange! Den lykkelige Lakaj! Men jeg havde dog synes bedre om, at det havde været en Svinedreng, der reddede Prinsessen!

Nu lysner det.

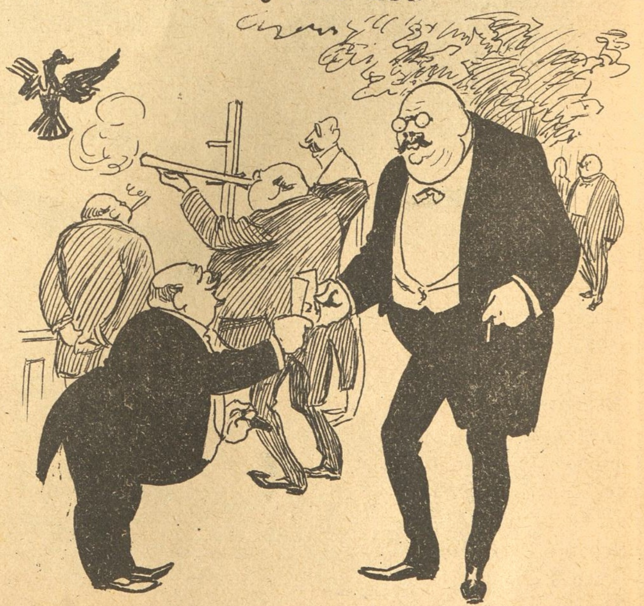

I Onsdags har Alberti, tiltrods for at han faktisk har daarlig Raad til det, „givet Sølv" paa Skydebanen. Dette betegner et „Systemskifte" indenfor Ministeriet, forsaavidt som det er første Gang, der gives Sølv til Bybefolkningen — hidtil har Agrarerne faaet det hele!

Hos Spaakonen.

Har De nogensinde været hos en Spaakone? — Ikke, naa ja saa skal jeg fortælle Dem lidt om hvordan det gik mig, da jeg var hos en Kone for at blive spaaet.

Ser De, det var engang i Vinter, jeg læste i et af Bladene et Avertissement, hvori der blev tilbudt Kortoplægning, for hvem der ønskede at se sin Fremtid.

Jeg maa nu først fortælle, at jeg ikke er Spor af overtroisk, men det var min bedre Trefjerdedel, som ønskede, at jeg skulde gaa til Spaakonen, for hun er nemlig, mellem os sagt, ikke saa lidt overtroisk. Hun tør saaledes ikke tage en Naal op fra Gulvet en Mandag, hun forærer aldrig en god Veninde en spids Genstand, for ikke at stikke Venskabet ud, hun gaar aldrig tilbage, naar hun har glemt et og andet, for saa faar hun ikke Held med det hun skal gaa efter o. s. v.

Men for at komme tilbage til Sagen; jeg begav mig altsaa paa Vej til Spaakonen, hun boede i et pænt Hus paa 1ste Sal, hendes Navn og Modtagelsestid var anbragt paa Dørpladen. Med bankende Hjærte ringer jeg paa og venter at se en gammel, krogrygget Morlille med Hornbriller tage imod mig. Døren gaar op og istedet for en gammel Heks, ser jeg en pæn aldrende Mand. Værs'go, siger han — træd indenfor og tag Plads. Jeg kommer ind i et Venteværelse, hvor der sidder en hel Del gamle Jomfruer og venter med deres Hækletøj i Haanden, ligesom Abonninerne udenfor Tivolis Koncertsal.

Jeg ventede og ventede, omsider blev det da min Tur til at komme ind i det allerhelligste. Jeg traadte ind. Ved et lille Bord sad Spaakvinden, en rigtig tækkelig Kone, som mindst af alt lignede en Heks. En Skælm spillede i hvert Øje og et udmærket „Talegav" havde hun.

Hun bød mig en Stol og lagde Kortene op for mig, idet hun mønstrede mig med et prøvende Blik. Ja, siger hun, det ser jo ganske lyst ud for Dem; der ligger først en Lotterigevinst til Dem og De vil faa stor Glæde af Deres Børn. — Deres Søn er en kvik Dreng med Omløb i Hovedet, han vil komme i Kammagerlære, og Deres Datter, ja, til hende ligger der meget godt, Træerne vil ikke blive grønne, før hun har en blank Ring paa sin Finger, men her kommer en lille Smule sort, Deres Kone vil miste en af sine Forældre i en nær Fremtid. For Dem selv ligger kun Lykke og Glæde. — Kortene viser, at De var lidt betynget, da De kom, men ved Deres Bortgang vil De føle Dem noget lettet. — -- Nu skal De ikke øse mere op til mig, sagde jeg, trykkede hende en Krone i Haanden og forsvandt ud af Døren.

Nu skal De høre Resultatet af hendes Spaadom. — Angaaende Lotterigevinsten, da spiller jeg slet ikke i Lotteriet — Drengen med Omløb i Hovedet, eksisterer kun i hendes Fantasi, jeg har nemlig ingen Søn, saa var der de Pokkers Træer, de blev saagu alligevel grønne tiltrods for, at min Datter ingen Ring fik paa Fingeren. — Min Kone, der skulde miste en af sine Forældre — jo Go'morgen saa Du Røgen, de er begge døde for flere Aar siden. — Alt hvad hun spaaede, viste sig selvfølgelig at være det rene Opspind, det eneste der slog til, var det sidste, at jeg vilde føle mig noget lettere naar jeg gik, end da jeg kom. — Det havde hun saagu Ret i, og det var endda en hel Krone lettere!

Fra Gaden.

— Som De her ser mig Frøken, undgik jeg i Dag med Nød og Næppe at blive maset af en elektrisk Sporvogn. Paa et hængende Haar havde jeg maattet præsentere mig for Dem som Lig.

— Det havde jeg ikke overlevet. Det havde været for meget paa en Dag. Min søde, lille Hund er nemlig ogsaa kreperet i Dag! —

Han: Aa, Du er jo overhovedet ikke i Stand til at holde Mund med noget!

Hun: Saa? Har jeg maaske fortalt nogen, hvordan Dine Klæder saa ud før vort Bryllup!?

Albertus von Adler.

Mel.: Napoleon var en tapper Kriger.

ALBERTUS er en vældig Kriger,
hvad vistnok ikke alle ved,
hør derfor, hvad man sagte siger
om Adler og hans Tapperhed:
Han ta'r sig tidt et lille Hip
og elsker lidt Champagnepip,
Cham—pim—pam—pagnepip
— Champagnepip!

Saa mangt et Slag ved Køge Bugter
er slaaet af vor Helt saa bold,
men før han høster Sejrens Frugter,
hans Kæmper styrkes ved et Sold.
Der gaar det til med Hep og Hip
og ender med Champagnepip,
Cham—pim—pam—pagnepip
— Champagnepip!

Albertus elsker Danekvinder
— de priser ham for mangen Daad —
hos ham de altid Hjælpen finder,
han staar dem bi med Trøst og Raad.
En Audiens er kun et Svip,
og saa et Stænk Champagnepip,
Cham—pim—pam—pagnepip
— Champagnepip!

Paa Skydebanen Helten kriger,
mens „Broderlavet" lunt ser til.
En Dag Albertus lystig siger:
„Nu ind i „Lavet" jeg s'gu vil!"
Og „Brødrene" sa': „Top og Tip!
Hvis Du gi'r „Sølv"-Champagnepip,
Cham—pim—pam—pagnepip
— Champagnepip!

En Ting endnu vor Rider savner
— et Adelsskjold med Glans og Guld;
men den Dag han i „Standen" havner,
er Ønskeposen ogsaa fuld.
Von Adler — Adelsmand med Snip —
gi'r atter da Champagnepip,
Cham—pim—pam—pagnepip
— Champagnepip!

Naa saaledes.

— Hvor har Du været henne med den Frakke?
— Jo — den — den faldt i Rendestenen i Aftes.
— Hvorfor holder du ikke ordentlig fast paa din Frakke?
— Jo, lille Sofie, ser du — jeg havde den jo paa!

Adler Alberti adler.

Efter at Justitsministeren har optaget to Familier i den danske Adel, sker der daglig talrige Henvendelser fra kendte Personer, som mener at kunne bevise deres Ret til at blive optaget i Adelstanden.

Nyt Adelskab.

Mel.: Ja Gøgleri er en nobel Kunst.

„BARON“ og „Greve„ er Titler, som
forlængst ere gaaed' af Kurs herhjemme.
Selv Adelsmærket er nu vendt om,
saa hver, der bærer det, skjult maa det gemme;
og Adelskabs-Breve
en „Saga blot“ bleve
— ej mere der gaves Patent som Greve
:,: i Højres Tid. :,:

Men nu da Venstre til Magten kom,
Systemet viser, at om der sadles.
Albertis Venner faar Lægedom
for Højhedsvanvid — kort sagt: *der adles.*
og „von“ og „van“er
et Led nu danner
i de „Reformer“, som vi forbander
:,: fra Venstres Tid. :,:

Men lad os kun faa den om igen
den idiotiske, gamle Komedje —
gaa kun til Alberti, hver gammel Ven,
som blaaner i Blodet — han hjælper Jer, ved je'.
Bank paa Idioter,
Patent-Patrioter,
og alle — jeg ser Jer i Aanden glo der
:,: ved Døren spændt. :,:

Hr. „Traver-Valde“ vil hedde „von“,
og Andersen-Bang gør sig ogsaa lækker.
Witzansky hænger med Næbet — mon
et Adelskjold ham tiltrækkelig dækker.
Aa, Hr. Alberti,
gør ham først færdi' —
han længes svært og er skam saa værdi'
:,: som Venstremand. :,:

For Tur staar ogsaa „den Syv'ndes Søn“,
hans Bryst er prydet med mangen Medalje,
og „Tidfordriv“, denne Jomfru skøn
med Fryndser og Blonder og smækker Talje,
og Frederik Hansen
— en Perle i Krandsen —
kan trænge til Oplakering af Glandsen
:,: fra fordums Tid. :,:

Ork, ja! Der er mange, som gærne vil,
og nævne alle, ej kunde let je'.
Dog én jeg giver min Stjærne til,
det er Hr. Direktør, Bager Gætje.
Han er i Tonen
som født Baronen
— lad ham blive Gætje *van* Makronen,
:,: p. p. Briods. :,:

— Ja, ja, det Systemskifte hjalp jo stort!
Se, vi faar Reformer, der noget batter.
Hvem skulde vel tro, at der blev gjort
saa meget for at gøre Danmark til — Latter.
Hav Tak, Hr. Minister,
hvis aandfulde Gnister
fik rodet det danske „Venstre“ til Klister.
:,: — Vi elsker Dig! :,:

Paa Langelinie.

— Hvorfor ser Deres Frøken Datter saa genert ud?
— Jo, for jeg sa'e, at hun ligner min Kone — og det kan hun s'gu ikke li'e!

Forsigtig.

Fruen: Sig mig engang. Du gaar jo saa ofte i Øl-Hallen. Er det meget Drikkeri virkelig saa stor en Nydelse?

Manden: Det vil jeg virkelig ikke give Dig Besked paa, ellers vil Du ogsaa vænne Dig til at drikke.

Ved Kaffen.

Hun: Se engang Fa'er, nu drikker Adolf sort Kaffe, saa kan han igen ikke sove hele Natten!

Svigerfaderen: Men Barn, det kan man jo heller ikke forlange af en ung Ægtemand!

I Kontoret.

Chefen (til Skriveren, som *fanger Fluer)*: Det vil jeg sige Dem Møller, jeg taaler ikke, at De i Kontortiden hengiver Dem til nogen Slags *Sport!*

Gennemskuet.

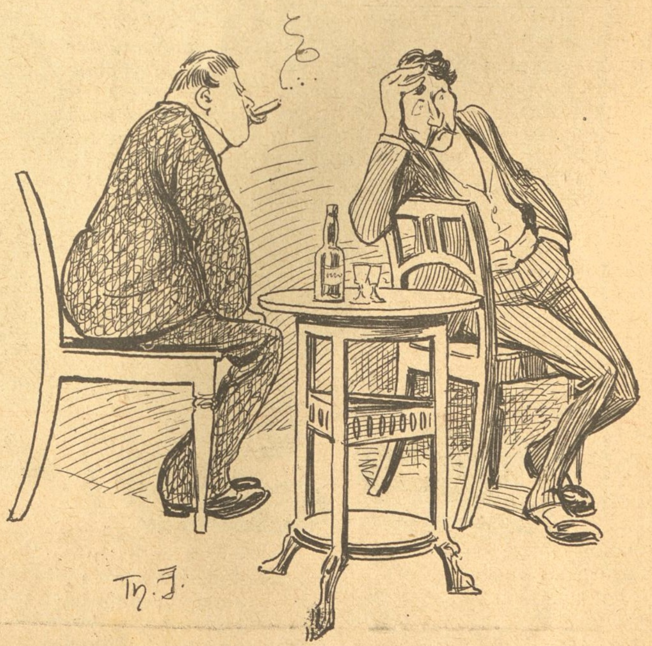

— Hvor uendelig trist ikke at have en eneste Ven i hele den vide Verden!

— Aha, Du har været ude og forsøgt at laane Penge, kan jeg høre!

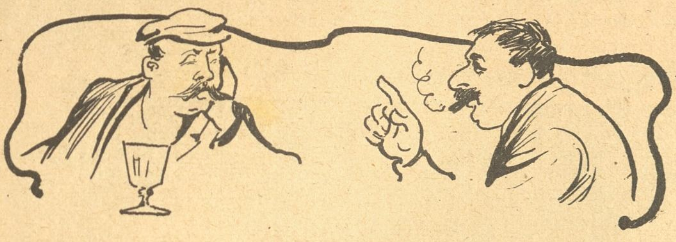

Værtshuspassiar.

Josephsen: Du ved je' har en Datter, Kressesen.
Kristensen: De' ved je', Jose'sen.

J.: Du ved, de' æ en køn Pi'e, Kressesen.

K.: De' ved je', Jose'sen.

J.: Du ved osse, de' æ en rar og go' og døgti' Pi'e, Kressesen.

K.: De' æ 'et kraftlyneme — de' sku' vi ejentli' forresten ha' vos to Sorte paa, Jose'sen.

J.: Javel, la' vi de'. — Men naar Du nu ved saa mejet, saa ved Du vel osse, a' je' søjer en go Plads te hinner, nu hun er kommen til Sjæls Aar og Alder, som man siger. Hva' Kressesen, de' ved Du vel med?

K.: Na—j, knække min Brandstok. om je' har hørt de' før end Du lige nu sæl sitter og siger det. — Men je' ve'nte gaa Dig for nær i no'en Maader, je' tror Dig paa Dit Ord, Jose'sen, uden Bevisligheder — saatten ganske lige hovedkulds, ja.

J.: Tak for de', Kressesen — Skaal! — Vi æ Venner.

K.: I Liv og Dø', Jose'sen — sku' vi 'nte ta' vos en lille Lungeskyller po de'?

J.: Jo — nej, bi lidt. je' ska' spøtte først. — Urrr ptøj! — Ja, hva' va' de' saa, vi kom fra? — Naa, — ja vel, nu ved je'et. Du ved, je' har en Datter, Kressesen, Jaassefine, hedder hun.

K.: De' ved je', Jose'sen.

J.: Hva' Fa'en — ved Du osse de'? — Du sku' ellersens inte ta' Dig for mange Frihe'er overfor andres Affærer og Anliggender, om jeg maa gi' Dig et godt Raad, — je' tror inte de' æ ri'ti' sundt for Din Kongstretion, ska' je' sige Dig. — Men ved Du hva' Du æ, Kressesen? Du æ en sleven Rad, æ Du — en Skvatsnude, som inte ka' holde tæt med en anden Ens Hem'li'heder, og deffer er min Mund (han slaar sig paa Munden) lukket og beseglet hva' Dig anbelanger. — Æ Du med po den? — Skaal!

K.: Skaal Jose'sen — javel ja — men se deffer ka' vi jo nok være lige go'e Venner, mener je'.

J.: Gu' ka' vi saa, Kressesen, de va' et sandt Ord, som je' osse sa'e te min Kone forleden. Stine, sa'e je' — min Kone hedder nemlig Stine, ved Du — —

K.: Javel Jose'sen, de' ved je'.

J.: Hva' Satan — hvor kender Du min Kone fra? De ku' je' da ellers nok li' at spørre om.

K.: Du sa'e de' jo lige sæl, Josesen.

J. (arrig): Hva' sa'e je'?

K.: Sa'e Du 'nte a' Din Kone hun hed Stine, hva'? Sa'e Du inte de'?

J.: Naa ja, hva' saa? — Sku' hun ka'skese' spørre Dig om hva' hun ve hedde? Har Du maaske holdt hinner over Doben, at Du vil spille Bedstefa'r for hinner? Næ, ser Du, Kressesen, de' æ Du nu mejet for ong te, etter Din Alder, og den Slags Ængstemeteter bryder vi os inte om a' en fremmed Udenforstaaendes, der inte engang er er Medlem a' Familien. Æ Du mokken paa de', Kressesen?

K.: Ja ja — la' vos nu bare inte gaa hen og bi'e essige, Jose'sen, nu taler vi inte mere om den Sav.

J.: Den Sav? — Inte de'? — Jo, gu ska' vi netop tale mere om den Sav. Tror Du, at en Mand, der er en Mand, og som har sittet her og betalt sine Skatter og Avgifter te Guj og Alverden i ungefær 31 samfulde Aar og Maaneder, vil la' mig sige, om je' ska' behandle en Sav eller ej? Du tror, at Du ka' komme her ner og overfuse mig i Beværtningens Nærværelse, bare forde at Du er faglært Svend og jaj inte uden som Arbejdsmand. — Men Du har spillet dine Tyve lidt fortidlig ud, har Du, for je' enjererer Dig, forstaar Du — je simpelthen enjererer Dig, dit — Hokkespokus.

K.: Hva' — hva' si'er Du? — Hva' va'et Du sa'e Jose'sen? — Aa, ta' og sig det Ord om igen — ska' Du ha' Tak?

J. (overlegent): Je'nte Præst, og je' genta'er inte mine Ord; men hva' der æ sagt, de' æ sagt, det staar vidnefast etter Kresjans den Fjæres kongelig prillevigerede danske Lovpallegraf. Forstaar Du de' min Ven, og kom Du saa te mej igen. — Hæ, hæ, hæ, hæ! — Men Du ka' s'gu inte, ser Du, — Du er morderli' bremset, Kressesen.

K. (afdæmpet gnaven): Je'nte med po all' de Lovfortolkningsparegraffer, og alt de' Skidt — øh!

J. (med en hoverende Latter): Na—j, — de' æ Du s'gu 'nte, Kressesen — de' gi'r je' Dig majet Ret paa. Men se jej har nu nemligen stoderet desse herre Pallegraffer, forstaar Du, hver en evigste en, — Pumtum etter Pumtum, de' ve sige i mine onge Da'e natyrlig, og se saatten Belæring det gi'er En li'egodt det som Bladene og de større Polletekkere med et fælles Navn kalder for — „Slavferti'he i Debatten". — Bevært! — La' vos faa to te!

Værten: Der skænkes ikke mere i Aften. Klokken er over 12, og Betjenten er udenfor.

J.: Betjenten — Ski . . . . naa ligemejet. — Men skammeligt er 'et at to gamle Venner inte maa faa Lov aa sitte i al Uforstyrreli'he' a' Politi og Beværtning tesammels ve' en Genstand og drøfte dereses æ — ældre Ongdomsminder og — ja — Erindringer fra Barndommen a'. — De' kalder je' li'gegodt me' et mildt Ord for en Skandale i et frit Land —, gø' je'. — — — Kom saa Kressesen, saa sparker vi a' og væk. Vi ve'nte sitte her og spilde di Herrers Tid med at sidde dem ivejen, vi ka' saa godt bi'e a' me' vores Ører paa et andet Sted. — Go'nat heringe! — Sov vel, og drøm behaveli't.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **I Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

„Naar Nøden er størst, er — Kongens Foged nærmest!“

Arbejderen: — — — — i tolv Uger har jeg været arbejdsløs, Hr. Pastor.

Præsten: Javist, javist, min gode Mand, — det er haardt, — det indrømmer jeg, men tab ikke Modet, — hold ud! — og husk paa, at naar Nøden er størst, saa er Hjælpen ogsaa nærmest.“

Arbejderen: De ta'r fejl, Hr. Pastor, — der er dog det, der er endnu nærmere.

Nr. 34.

Ravnen

Søndag d. 23. August 1903

Først da —!

— Kendte Du din Kone længe, før I blev gift?
— Nej, desværre — først længe efter.

Paa Studierejse.

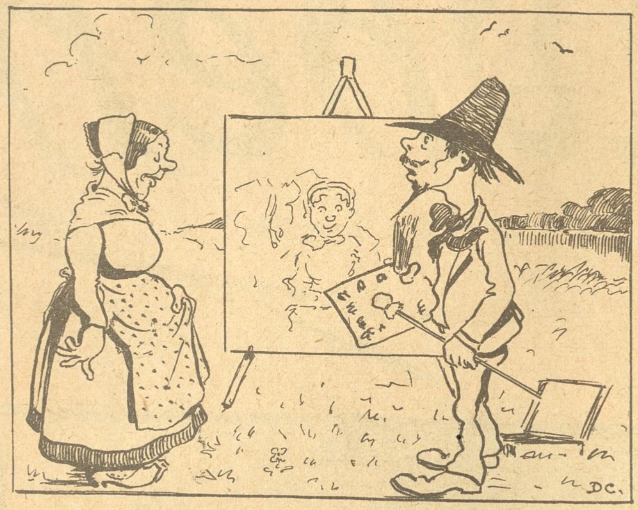

Maleren: Se saa, nu kan De hvile dem lidt, imidlertid vil jeg male Baggrunden.

Bondekonen (undselig): Ja, saa kommer a da wol te aa vende mæ om?

Ugen der gik!

Mel.: Klapfinale.

HR. *Madsen* her,
Hr. *Madsen* der,
Hr. *Madsen* Skytterne har kær,
de lærer jo i Flygtighed
en Smule Skydedygtighed,
og *Madsen* om den bløde Hat
nu drømmer hver en Sommernat,
men snart ej kender Forskel paa
de Skytter og de Jenser graa.

Hr. *Enevold,*
en snurrig Trold,
for Valgret løfter højt sit Skjold;
som Regel tilstaas den hver Mand
i Venstres rare Fædreland.
Men Reglen bli'r, at mange Smaa
kan ikke deres Valgret faa.
den Passus er en Yndighed
for mangen Ligningsmyndighed.

Skønt det gik slet,
hvem nægter det,
at *Ette* har paa »Berren« væ't,
Spitzbergen, Kære, der er Is,
men Pilsner ej, naturligvis!
Saa det maa dog forundre Børn,
at *Ette* li'godt fik en Bjørn,
man at han paa sin Koksmat skød
kom af den megen Øllebrød.

Ja, det er sandt,
vi er paa Kant
med vores egen *Jakob Brandt,*
men *Glückstadt* han er lige glad,
og *Larsen* ligger ved et Bad,
og Tysken løber af med Fragt,
snart gaar rabundus Brandt'ses Magt,
nu for usødet faar han raat,
og det er li'godt meget godt.

Husholdersken.

Komisk Pantomine i en Akt.

Personerne:

Kassander, Kommisionær . . . . Hr. Sandberg,
Kolumbine, hans Husholderske . . . . Frk. Johansen,
Pjerrot . . . . Hr. Jensen,
Byfogden,
En Lirendrejer,
En Murer,
Glade Folk af begge Køn.

Mens Musikerne spiller „Saa bister som den vrede Bjørn" gaar Kassander med lange Skridt hen ad Gaden for at hente Byfogden, der skal sætte Kolumbine ud af Huset. Han vender sig endnu en Gang om og truer ad Kolumbine, der sidder ved det aabne Vindue og ler ad ham. —

Da Kassander er borte, hopper Kolumbine let hen ad Gaden, fulgt af Pjerrot.

En Lirendrejer kommer og spiller „Hvis I kender Kærlighedens Flamme". Gadens Børn danser.

Columbine kommer tilbage, fulgt af Pjerrot, der bærer en vældig Hængelaas og en stærk Sikkerhedskæde.

Da Døren er laaset med Laas og Lænke, kommer Kassander med Byfogden og hans Svende. Musikerne spiller: „Ser I, hvem der kommer her?" Kassander gør forgæves Forsøg paa at komme ind ad Døren. Kolumbine viser ham et Kosteskaft og en vaad Gulvklud. Kassander flytter en Stige hen til Vinduet og kryber op paa den, mens Musiken spiller: „Skøn Jomfru, luk dit Vindue op, her er din Hjærtenskær." Kolumbine aabner Vinduet og kaster Kassander en Spand Vand over Hovedet. Han falder ned ad Stien. Kolumbine trækker Stigen op i Stuen.

Kassander henter en anden Stige og vil krybe op ad den. En Murer kommer og giver ham to Lussinger, tager Stigen fra og gaar bort med den.

Pjerrot stiller sig op ad Muren, Kassander kryber op paa hans Skuldre, Kolumbine slaar ham med et Kosteskaft, han falder ned og kommer til at ride Hest paa Pjerrots Skuldre. Pjerrot rider rundt med ham i Gaarden. Musikerne spiller: „Der kommer en Bondemand ridende alt paa sin hvide Mær!" Ungdommen jubler og galoperer efter ham.

Fogden og hans Svende gaar.

Klokken paa Raadhustaarnet slaar fire. Fogden lukker sit Kontor. Kolumbine tager Laas og Kæde fra Døren og byder smilende Kassander træde indenfor, mens Musiken spillede: „Vær saa artig, Her er Døren!" Kolumbine giver Kassander rent paa, og Arm i Arm vandrer de kærligt hen ad Gaden, mens Musiken spiller: „Det er saa yndigt at følges ad for to, som gærne vil sammen være!"

Ja saa.

— Det var svært, saa Du var kærlig mod Din Ægtemand i Gaar!

— Ha, Din Nar! Jeg vilde jo kun *gøre min Tilbeder skinsyg!*

Ved Sæsonskiftet.

Mel.: Se til Molberg, Dansemester.

SNART har Som'rens lyse Dage
spillet ud sin Rolle,
kun en Rest vi har tilbage,
alt bli'r trist igen.
Ovnen staar med slunken Mave,
Lampen kræver „Olle“.
Blomster smaa i Mark og Have
snart vil sygne hen.
Kornrige Vang
for Leens Angreb falder,
Jagthornets Klang
igennem Skoven gjalder.
Snart vil Efteraarets stærke
Storme sætte Mærke,
spille Boldt med Skovens Løv,
forvandle det til Støv.

Matadoren paa sin Villa
henad Aften fryser.
Næsen bliver blaa og lilla
af den svale Vind.
Frøk'nen og den lille Frue
i Forening nyser,
begge har de faaet Snue,
de smaa søde Skind.
Som'ren sin Vej
for denne Gang vil drage,
Skade at ej
den købes kan tilbage,
men det har dog for den rige
ikke stort at sige,
han med Som'ren rejse kan
til Sydens varme Land.

Beketow sin Kuffert pakker,
snart han os forlader,
hans Geschæft blev ganske vakker
her i København.
Tivoli hvem Tiden graaned'
som en Bedstefader,
lukker Porten næste Maaned,
det bli'r os et Savn.
Men saa maa vi
paa anden Vis os glæde,
naar Tivoli
vi ikke kan betræde.
Snart Teatrene faar Aabning,
vi vil med Forhaabning
vente, at vi rigtig faar
en god Sæson i Aar.

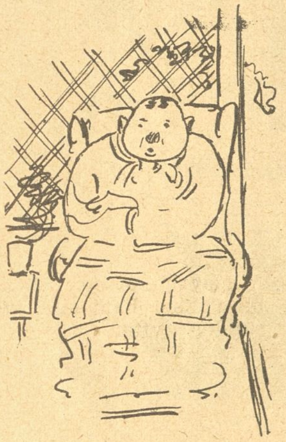

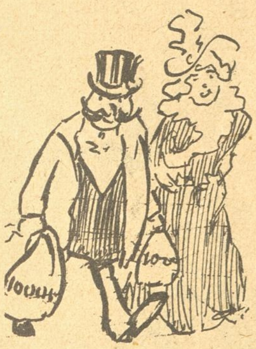

Bekendtgørelse fra Jærnbaneadministrationen.

Vi gør herved Publikum opmærksomme paa den forbedrede, simplicerede Jærnbaneadministrations nyeste Reform — den at man „bumler“ paa *en* Billet og jager afsted (ala „The three Devils“) paa *to*. Der er antaget nyt Mandskab til at betjene de nyopfundne Klippemaskiner, da Haandklipningen under det forøgede Arbejde viste sig uoverkommelig. Til at kontrollere Billetter kan endnu antages nogle udad-skelende Konduktører, da de antagelig maa kunne se to Billetter ad Gangen. Konduktører der se „dobbelt“, kan ikke bruges. Der maa renonceres paa Fridage.

Passagererne putter selv Billetterne i Klippemaskinen. Skulde der af en Fejltagelse gaa et Par Fingre i Løbet under Klipningen henvises til de reserverede Pladser i den ethvert Tog paahæftede Forbindings- og Ambulancevogn. Statsbanerne paatager sig intet Ansvar for eventuel Forbytning af afklippede Fingre ligesom der ikke udredes Erstatning for bortkomne. Klippes kun Neglene, erlægger vedk. Passager 10 Øre for Klipningen.

Passagerer, der ønsker at give Administrationen „Næser“, bedes adressere disse til Hage. Admnstr.

Du sku' ha' la't være.

Mel.: Min Amanda var fra Kerteminde.

ETTE junior tog op i Isen
for at friske sig og saa sin Trop;
men han kom skam ikke hjem med Prisen,
da han ingenting fik daget-op.
Ak, den bare Jagen efter Ære
gi'r jo ikke altid Resultat.
:,: Kære Ette, *Du sku' ha' la't være*
— hjemme ku' Du væ't en pæn Soldat. :,:

Randers har Skandalen nu med *Kruse*
— han for mange slemme Ting faar Skyld.
Man kan nok gaa rundt i „bedre“ Huse
og kurrere for en større „Byld“,
men „geheimt“ man maa sin Viden bære,
ellers blir man af Justitsen klemt.
:,: — Kære Kruse, *Du sku' ha' la't være,*
for nu vanker der vist noget slemt. :,:

En Lakaj, der var i Kongens Køkken,
havde samlet sig en lille Sum.
Da han døde, vilde just Ulykken,
at han om den havde været stum.
Længe havde han haft Lyster sære,
og Familjen mumler: „Din Galan
:,: — ku' Du ikke osse *ha' la't være*
med at gaa til Tapetserer *Jahn!*“ :,:

Sandberg ha'de levet, aa saa længe
med sin Anna — Anna holdt hans Hus,
hån holdt Anna — hun holdt af hans Penge
og de elskede, og de drak Dus.
Men da Sandberg saa sa'e til den Kære:
„Anna, det er bedst Du tridser a'!“
:,: saa sa' Anna: „*Du sku' ha' la't være* —
mig man ikke saadan spidser a'!“ :,:

Købmand *Sand* i Bjerringbro fik Kunder
ved at være venlig mod enhver,
og for Folk der ham sin Søgning under
var Betalingstiden aldrig nær.
La' man Penge, sa' han: „Lad den skære,
I kan li'saa gærne staa i Gæld!“
:,: og nu jamrer Folk: „*Vi sku' la't være*
for det havde været til vort Held!“ :,:

Hjalmar Christofersen
Tivolis 60 Aars

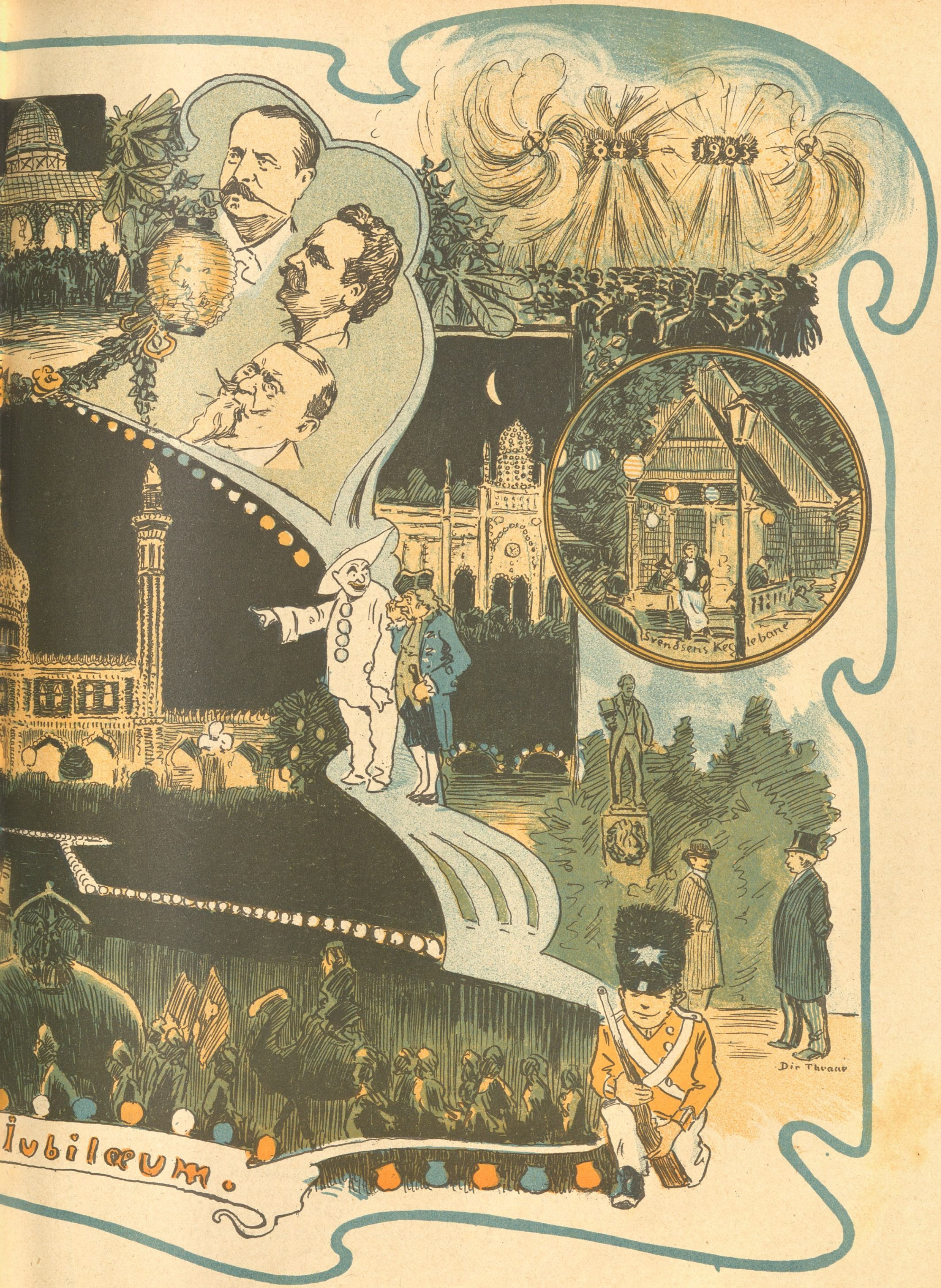
843 — 1903
Svendsens Keglebane
Dir Thrane
Iubilæum.

Kantate

der *kunde* være afsunget, da Alberti blev kgl. Skydebröder.

Skydebrødrene (Ensom og mørk.):

Herlig at skue staar Du for vort Øje,
mandig og stor,
ydmygt i Støvet vi vor Nakke bøje
for Dig, vor Bro'r.
Daad har Du øvet, Dingeldangel falde
lod Du med Vægt,
éngang i Tiden adler Du os alle,
Slægt efter Slægt.

Kor af Malkekøer (Længe var Norden.):

Lødeko hilser, Lødeko nejer,
Lødeko har kun Krybbe med Hø.
Tak skal Du ha' for Smørret, Du vejer;
Lødeko gi'r Dig rungende Bø—øh!

Slangerupbanens Røst (Abcdefg.):

Tak, fordi Du holdt af mig,
viste mig ind paa den rette Vej;
hvad sku' jeg ved Søborghus?
saa fik Du jo ingen „Krus";
nu skal jeg ved Dyssegaard
daglig kyse dine Faar.

Kor af Revyforfattere (Min Søn, om Du vil.):

Du tog os i Favnen, den Gang vi var smaa —
hav Tak!
og Du har Forstand paa at føre den blaa —
Tik, Tak!
ja' hver Gang vi skejer lidt ud paa Viften,
saa er Du der lige straks med Stiften
og si'er: Lad mig se'en
og napper Succes'en — jo, Tak!

Sparekassens Aand (vort Fødeland.):

Saa længe Sjællands Bondestand
i Sparekassen gemmer.
saa længe og en fattig Mand
som Dig vi aldrig glemmer.
Ja, synger hver en Høj-Agrar:
Alberti og hans gamle Fa'r
til Sparekassen altid var
i meget nær Familje.

Kor af Storbønder (Amanda sad med.):

Du hundred' Gange slog om i Tiden,
Du Venstre var — det er længe siden,
nu er Du Højre, men — ak hvor trist —
til næste Aar maaske Socialist.

Skydebrødrene:

Hil Dig, vor Broder! Længe skal dit Minde
grundmuret staa;
Teglet, Du stryger, skal paa Tag og Tinde
aldrig forgaa!
Tak for dit Sølvtøj, Tak for din Devise:
Gud, Konge, Land!
„Skum" til Din Ære! evigt vi Dig prise,
„Dannebrog"smand!

Nummer 16.

Den unge Baron Pæreørn skulde indgaa Ægteskab med den unge, smukke, adelige Frk. Skildpaddeskjold.

Vielsen skulde foregaa i den lille Pærekøping Kirke, og baade Brudgom og Brud, Brudesvende og Brudepiger var ankomne til Pærekøping By.

Brylluppet skulde først være næste Dag, og hele Pibetøjet blev derfor indkvarteret paa Byens Hotel om Natten.

Den næste Dag oprandt med udmærket Solskinsvejr. Flagene smældede i den friske Vind, alle var paa Benene. Kareter kørte omkring i Gaderne, og hist og her saas gallaklædte Officerer, hvis Sabler og andet Rasletøj lynede i Solens Straaler.

Kors bevares sikken Herlighed.

Vognene holdt allerede for Hotellets Dør. Først kom Brudgommen i sin Karet, dernæst Bruden i en anden Karet, som forsvandt i samme Retning som den foregaaende, og til Slut kom Fyldet; Brudesvende og Brudepiger, Brudegæster og Brudeofficerer og Gud ved hvad, og snart befandt alle sig i Landsbyens Kirke. Ansigt til Ansigt med den glædestraalende Præst. Første Handling af Vielsen foregik efter Ceremonielet, men o Ve, da Parret skulde modtage Velsignelsen og lagde sig paa Knæ, stod der med Kridt paa Begges Støvlesaaler:

Nr. 16.

En almindelig længe vedholdende Lattersalve lød fra Tilskuerne gennem hele Kirken. Brudeparret vidste hverken ud eller ind.

Historien opklaredes dog snart; Hotellets Skopudser havde mærket Fodtøjet, da han tog det udenfor Døren for ikke at forveksle det, og derved blev det aabenbart for alle, at det unge adelige Par havde taget et lille Forskud paa den ægteskabelige Lyksalighed.

En høflig Mand.

To Mænd sidder i en Sporvogn og fortæller hinanden lystige Historier. Midt imellem dem sidder en tredie Herre, der omsider udbryder: Tillader De mig — skønt ubekendt — at le med?

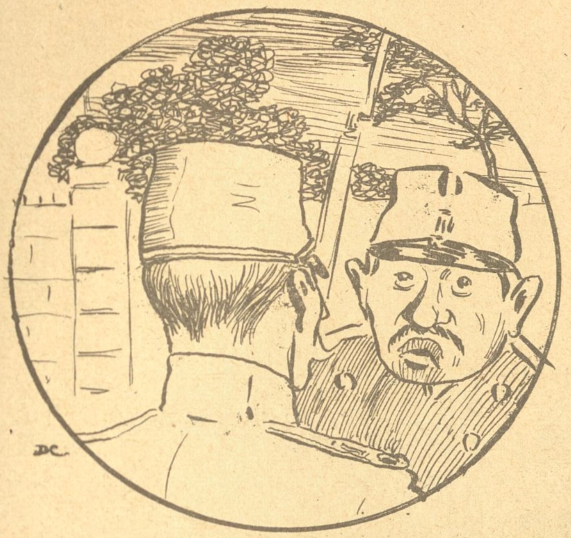

Fra Kasernegaarden.

Sergenten: For alt hvad De gør 69, gift Dem aldrig, ellers faar vi ka'ske om en Snes Aar igen en lige saa stor Idiot til Kompagniet.

En slem Overraskelse.

B.: Har Du hørt, at Grosserer X er gaaet fallit tiltrods for sin store Formue?

A.: Død og Pine! Det er jo Leutnant Ys Svigerfader. Han vil blive slemt overrasket, naar han faar at vide, at han har giftet sig af Kærlighed.

En klog Mand.

— Hvorledes har Du faaet Din Kone til at være saa sparsommelig? Jeg tror endogsaa, at hun syr sine Kjoler selv.

— Ja, ser Du, jeg forelskede mig altid i hendes Syjomfruer, og det kunde hun ikke lide.

Min Sommerferie.

Ja, jeg har virkelig haft Sommerferie i Aar. Det Firma, som har været saa naadig paa ubestemt Tid at tage mig i sit Brød, har skænket mig 3 Dages Ferie med Udbetaling af halv Ugeløn. Saa tog jeg de andre 3 Dage paa egen Regning og med begge Søndagene fik jeg altsaa lige otte Dage ud af det.

Der er lidt af en Turist i mig, og jeg har altid interesseret mig svært for Topografi, af hvis Aarsag jeg ogsaa kender mit Indlands Edderkoppenæt ud og ind. Jeg ved, at der er dejligt i Vejle og at Himmelbjærget er 470 Fod højt og har et Børnehjem. at Skagen er befolket af Fiskere og er et Asyl for mer eller mindre menneskesky Verdensberømtheder, der har maattet slaa sig ned her, fordi de ikke kunde komme længere ud i Ørkenen; jeg ved ogsaa, at Bornholm er et helt lille Turistland for Tyskere og Svenskere, og at der er saa skønt, og at det er en Klippeø med Granit og Stenhuggerstrejke, eller at Fanø Nordsøbad er det friskeste Vand i Verden — alt det ved jeg og mere til; jeg har rigtignok aldrig været paa nogen af disse Steder, men jeg har læst og hørt det saa tit, at jeg kender det som min egen Dagligstue, og derfor vilde jeg heller ikke hverken til Vejle eller Himmelbjærget eller Skagen eller Fanø Strand eller Bornholm i min Sommerferie.

For selvfølgelig skulde jeg rejse i Sommerferien. Jeg havde forud samlet en Del Materiale og saaledes faaet at vide, at enhver somhelst By, enhver somhelst lille Plet netop var den skønneste i Danmark, og da jeg, Aftenen før min Ferie begyndte, læste i et Blad, at Herning var en saadan Idyl, pakkede jeg min Kuffert og skrev Herning uden paa, og næste Morgen var jeg paa Vej dertil, paa Vejen sagde jeg, for jeg kom der nemlig aldrig — desværre; jeg er vis paa, at Herning havde været et sandt Paradis i Forhold til det Sted, hvor jeg omsider landede.

Sagen er nemlig den, at da jeg kom over paa de jydske Baner, fik jeg Rejseselskab af en lille, svær, rødhaaret og rødøjet Herre, der, da han hørte, hvorhen Rejsen gjaldt, paa det indstændigste fraraadede mig at rejse til Herning — for min egen Skyld, naturligvis; det var et Hul, en Udørken, et Hedeland, ingen Mad, kun Lyngtoppe og Marehalm og rar Gedemælk; nej, han var fra Ravnerød, en særdeles smuk Egn: Skov, Sø, Kilder — han vilde anbefale mig Sommerhotellet der. Jeg lod mig overtale, og henad Aften rullede jeg i den gule Deligence ind i Ravnerød By. Det kneb jo lidt med at finde Sommerhotellet, men en indfødt 12-Aars Purk var da vis paa, at det maatte være Kroen, og den fandt vi ogsaa. Prisen var særdeles billig, 5 Kr. pr. Dag for fuld Pension, og jeg fik straks serveret min The med jydsk Sigtebrød og anvist mit Værelse; det var paa første Sal (jeg holder nu mest af at kalde det Loftet) men der var ingen Vinduer i, kun en Lem oppe i Taget, men det var jo kun til at sove i, som der blev sagt.

Jeg var tidlig oppe næste Morgen, jeg havde bestemt mig til at gaa en lang Tur i Skoven, men da jeg ikke straks kunde finde den, maatte jeg have fat i Værten, der til min ikke ringe Overraskelse var min Rejsefælle fra i Gaar. Naa, Gensynets Glæde var jo fælles, men Skoven, maatte han erklære, var rigtignok ikke lige herved, men vi kunde leje et Køretøj hos Vognmanden, saa kunde vi godt foretage Rejsen paa en Dag, der var en cirka fire Mil dertil, og det kostede 16 Kr. Saa maatte jeg opgive den Fornøjelse og beslutted at tage et Bad i Søen, og den fandt jeg da ogsaa temmelig nær derved; den saa rigtignok noget lille ud, jeg havde omtrent forestillet mig en Mergelgrav saaledes, og en Mængde besynderlig sorte Fisk var der ogsaa i Søen, men i Bad kom jeg, og det endda dobbelt, for da jeg kom hjem maatte jeg tage en Ballie med Vand ind i Laden og vaske mig ren, jeg var nemlig i betænkelig Grad kommen til at ligne en Neger. Herefter havde jeg en glubende Appetit til Suppen, men det skulde jeg ikke have haft, for den var kogt paa en selvdød Kalv; jeg blev syg og maatte gaa til Sengs, og jeg naaede netop at komme op igen paa min sidste Feriedag. — —

Næste Aar har jeg bestemt, at jeg skal til Ringkøbing, men jeg lader mig pinedød ikke under Vejs lokke til at tage noget andet Steds hen.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmank **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Bagefter.

Trafikminister *C. Hage:* Jeg ser, til min Forbavselse, at De, mine Herrer ved Statsbanerne, allerede har organiseret Dem. Det var ellers lige det, jeg kom for at give Dem Tilladelse til.

Ravnen

Nr. 35.

Søndag d. 30. August

1903

— Det var som Pokker! — — Det faar jeg s'gu aldrig min Kone til at tro, — — at Gaden er spærret nu, lige som jeg skal hjem. —

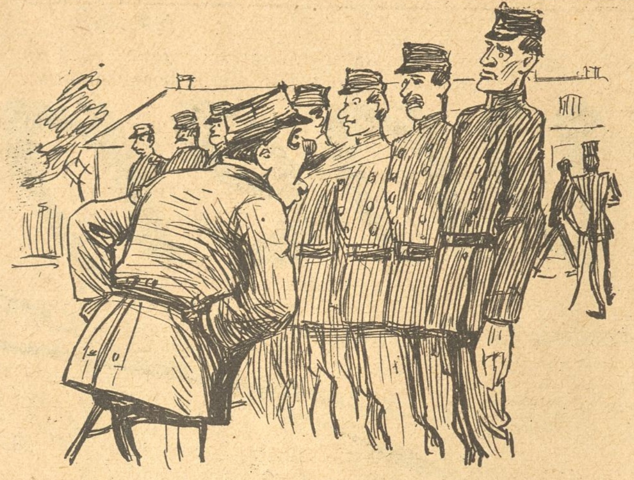

Sergenten (til en mager Rekrut): 87, De ser Saft suse mig ud som en Afrivningskalender den 31. Decbr.

Ugen der gik!

(Digt.)

Borup er død og *Oktavius* død,
Højre og Venstre fra Pladserne gik,
nu skal vi vælge, vor Fane er rød,
Frihed og Lighed vor Politik.
Der, hvor de Store paa Frihedssæde
i vor Forfatning med Vælde sig brede,
dér, hvor et Navn vejer mere end Vid,
hvor man ej agter det daglige Slid,
Grevernes Kammer, Baronernes Ting,
som kører Demokratiet i Ring,
dér vil vi have en Plads for de smaa,
Pladsen er vor, og vi Sejr kan naa.

Husker i alt, hvad de Estrupske Mænd
voved at byde vort Folk og vort Land!
Junkerens Kaarde ham dasked paa Lænd,
vigtig og opblæst han var af sin Stand.
Se ham med Sporehæl sparke til Loven,
lægge de Forter ved Stranden og Skoven,
kneble vor Presse og haane vor Sag,
hovmesterere os Dag efter Dag,
dømme ved Klassedom og løbe Storm
mod hver en Arbejdets Grundlovsreform,
paa Privilegiets Valgret kun staa,
dèr skal vi kæmpe, og Sejr kan vi naa!

Alle I Venner fra Kamptidens Gry,
som drog imod Reaktionen i Strid,
vis, I kan hævde jert ærlige Ry,
snart til Eder vi vil sætte vort Lid.
Muren maa sprænges, som værner de rige,
Folket maa fremad, de Store maa vige,
Kampen den gælder dit Barn og dit Hjem,
og vor Parole var stadig kun frem!
lad os da ruste og være parat,
brug nu din Stemme paany, Kammerat,
modig og samlet i Kampen vi gaa,
Valgurnen kalder, og Sejr skal vi naa!

En passant.

„Tid er Penge!" sagde Ellegaard — han kom 1/10 Sekund før Arend og fik 1000 Frcs. derfor.

*

„Op og ned er Verdens Gang!" sagde Frender — han hang i sin „Looping the Loop" med Hovedet nedad.

*

„Det kommer igen!" sagde Alberti — han gav sine gode Venner — Adelspatenter.

*

„Hensigten helliger Midlet!" sagde Dyekær — han bandede „Social-Demokraten" da den ikke vilde være med til at bede om Regnvejr.

Kejserøen.

Mel.: En Selskabspapegøje.

En Kejser sad paa Tronen
og han rystede paa Kronen,
for han var i slet Humør —
der var mange Folk i Landet,
som han havde højt forbandet,
— han var ved at blive skør.
De slemme Socialister
— det var skam en værre Klister —
gik paa Klingen af hans Stab;
da de kæmpede som Løver
sa'e han: »Pst, jeg tror jeg prøver
paa et Værn mod større Tab.
Et Slot, det er der
paa »Pichelswerder«,
der kan jeg være tryg i Ro
og med Familjen sætte Bo;
og blandt de Venner
jeg nøjest kender
jeg vælger Selskab paa min øde Ø!«

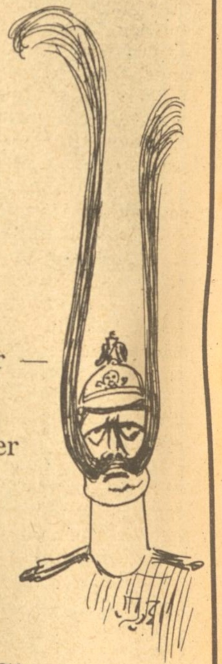

Som sagt det blev, men stille
sku' det gaa, da ej han vilde
vække Opsigt med sit Slot;
men ak, de ækle Blade
laved' ham en fæl Ballade
»Vorwärts« undte ham det godt.
Det skrev, og Kejs'ren fnyste,
men paa samme Tid han gyste
— det var som et Varsel stygt
det, at Alle skulde kende
hvad der var hans Livs Elende,
og nu lo man af ham tykt.
— Han og en hal' Snes
sku' danne Val'kreds,
saa dog der var et lille Sted,
hvor Monarkiet var i Fred.
Vi kan os fryde
— i sorten Gryde
kom Kejser Wilhelm og hans øde Ø.

Plads søges.

„Halløj, Hansen! — Sat'n som Du har travlt i Dag."

„Naada, travlt, ja, det ka' Du godt faa Lov og gi'e to Stjærnebajere paa. — Naar man som jeg har et voksent Pi'ebarn og ska' ha' sat i Vej og Livsstilling, saa ka' man s'gu sagtens ha' mere end travlt nok. — Og saa er det inte engang mit eget — Pigebarnet mener jeg, men bare min Søsters. — Hun er nu navnlig li'som b'e'en opdravet lidt finere — Zable, forstaar Du — med Fransk og Paatteflanomosek, og — og Dektat, og al den Slujer, og dér kniver det morderli' at faa Plads til hele den Masse Dyder og Gebrækligheder. — — — —

Ser Du Krestoffersen, min Søster — ja, Du husker s'gu da nok min ældste Søster Terése — hinner der var saa køn i Ansigtet og blev gift med den rige Grossér deringe i Kattesundet. — Naa ja, fint sku' det jo være, desformedelst at de kun havde den samme Smule Tøseunge, og hun ble' fjongset op baade for og bag, og lærte Videnskav og Reli'on og alle den Slags teoretiske Konskaver. Men skidt ble' Resultatet s'gu i Praksis, for den revnede tesidst med en lang Flænge. — Han, Grosseren gore Fallit, og dronede a' sig sæl i en Baad ude i Øresund, mens min Søster, hanses Kone, døde pø om pø hjemme i sin egen Seng i Kattesundet. —

Saa kom Skifteretten begriveligvis, men der var inte saa mejet som en Grønært at pille op efter dem. — Heldigvis var Datteren lige ble'en komfermeret, saa den kujo ha' væt være end som den var, for nu ku' hun jo straks komme ud og tjene en Bi' te' Brødet, hvad der maatte være en forbandet let Sag — tænkte jeg — etter hendes Kvallefeseringer. — Derfor var Mutter og jeg ilot paa'et — man ved jo da Gudskelov hvad man skylder sig sæl og sin Familie — vi bød hinner hjem te vort saalænge, og jeg lovede, jeg sku' skaffe hinner en Plads. — En god Plads sku' det natyrlig være — saadan hos en Slags Grevinde, eller Kammerjægerinde, som Selskabsdame eller Governante, ja ka'ske endda det ku' flaske sig saa galt, at der ble' Plads hos selve di Kongelige. — I Førstningen tog man den jo'nte saa grusom heftig med at søge: „La' hinner nu brøle a' først etter Forældrene," sa'e je' te Mutter, og naar hun saa igen kan ligge tør om Natten, saa sætter jeg mig straks i Bevejelse. —

Naa, der gik en otte Da'es Tid, ja, der gik kanske osse ni, og hver Maaren mærkede jeg i al Stilhed paa hinner Pude, og da jeg saa ble' klog a' at Pumpen var løven tør, saa tog jeg fat. — De' Arbejde skal snart være besørret, tænkte jeg. — Jo, Go'moren Frederik! der fik jeg s'gu noget andet at vide. — Je' forespur'te mig her, og je' forespur'te mig der, je' løv s'gu baade te Herodes og te Pilatus, men der var ingen, der ha'de den allermindste Brug for Kvallefesjonerne, langtmindre for selve Pigebarnet som hun stod og gik. — Ja, jeg strakte mig endda saavidt, at jeg forhørte mig hos en Arbejdsmand, som jeg forresten ikke kendte videre til, andet som at han engang ha'de været Husar, og lagt ude hos de Kongelige paa Jægersborg. Men ikke engang ham var det muligt at skaffe Plads te Tøsen.

Saa begynde je' s'gu at røste og klø mig i Nakken, for hvem vilde Forsørgelsesbyrden falde paa andre end os, naar hun ingen Plads fik?

Nu var det Mutter og mig, der inte kunde ligge tør om Natten, og det var da heller inte saa sært, naar man betænker, at vi selv ha'de en tre fire smaa Rollinger foruden hinner den store — Søsterbarnet. —

Mutter græd og jeg bandede, for Tiden gik hen og Lønnen ble' inte større for det.

Jeg averterede i alle de Blade, der tænkes kunde, men nej — det var bogstaveligt li'som det var forhekset — Pi'ebarnet var lige løs og ledig paa Torret, og immervæk blev hun jo ved at gaa og dandere den hjemme til vort. — Ta en Haand med i Huset og Vaskeballen, se det kunde nu aldrig falde hinner ind, dertil var hun mejet for fint opdravet, men pynte sig og læse Romaner, se det Fag var hun satans ferm i. —

Nu er hun pø om pø og suksomsive ble'en henved di 22, og faar jeg hende nu inte snart anbragt, saa bli'er det vel heller næppe i denne Kongens Tid. —

I Gaar Aftes stod jeg nere i Gadedøren og slujrede med en Flæskekusk, som kommer møjet ud a' Østre te', og ved ham fik jeg s'gu opspur't en 'Ta'sraadinde ude paa Østerbro, som nylig ska' ha' mestet sin Selskavsdame formedelst at hun uforvarendes er kommen til og ska' ha' Smaa, og der vil jeg nu stejle ud i Dag. Ka' hænde at je' denne Gang rammer midt i Pletten, og vel var'et s'gu, om je gjorde. — Naa ja, Farvel Du, Krestoffersen, og tak for Øllet, je' ka'nte opholde mig længere, for jeg har morderlig travlt."

Provisorisk.

— Jeg hører, at Din ny Forlovede er Provisor. Det er slemt nedad Rangstigen. Din første Forlovede var jo Professor, og Din anden var Doktor — —

— Ja, og den tredie Forlovelse er jo kun provisorisk. —

A: Jeg gaar til Grunde her i København. Jeg kan ikke taale det nordlige Klima.

B: Hvor er De da fra.

A: Fra Vordingborg.

Professor B. ved Universitetet i Edinburgh bleb for nylig udnævnt til Liblæge hos den engelske Dronning. Han anbragte straks følgende Meddelelse paa Universitetets Opslags-Tavle:

„Professor B. underretter herved de Herrer Studenter om, at han er bleven udnævnt til Hendes Majestæt Dronningens Liblæge."

Kort efter havde en af Studenterne med Blyant skrevet nedenunder:

„Gud bevare Dronningen!"

De fire Temperamenter.

Blandt vore Overfrakker repræsenteres:

det sangvinske
af Sommerfrakken,

det flegmatiske
af Vinterfrakken,

det koleriske
af Slængkappen,

og **det melankolske**
af — Laanesedlen!

Fra Cyklesportens Overdrev.

Til Cykleløb der bruges maas
kun „Ben“ og ikke Næverne —
dog jo — et Mesterskab kan faas
ved flittig Brug — af Kæverne.

For „Verdensmester-Cykleløb“
vor Interesse ej vil tabe sig. —
Man lærer jo i samme Køb
at „Verdensmester-skabe“ sig!

Den 16de September.

Mel.: O Ægtestand, o kære Ægtestand.

Om 16 Dage har vi Valg paany
i vor By,
Parolen lyder: „Vælgere træd an
alle Mand!“
Naar Valgsignalet kalder til Gevær,
hver især
paa Pletten møder for at slaa et Slag
for vor Sag.

Læg Høvlen bort, hæng Saven paa sin Knag
for en Dag,
Læg Hammer og det andet Værktøj hen
raske Svend,
Maskinens raske Hjul Du standse maa
for at gaa
fra Trædemøllens Skorstensrøg og Damp
ud til Kamp.

Om hvad der staar paa Spil, vi alle ved
god Besked,
mod Højes gamle Fæstning vil vi gaa
for at slaa
en Revne i den gamle Mur, at vi
frank og fri
kan trænge indenfor og ret tilpas
ta' en Plads.

Den gamle Højrerede med sit Sjov
har Behov
at blive renset ud med Skruppe, Klud,
Sodalud.
Den pestopfyldte, indeklemte Luft,
mugne Duft
skal vige Pladsen, naar den friske Vind
trænger ind.

Vi, for at naa den sekstende probat
Resultat,
maa møde kampberedte en og hver
i vor Hær.
Enhver, som vil, at Sejren vi skal naa,
møde maa,
og vi paa Reaktionens gamle Tag
hejser Flag!

Splinter.

Klaret.

Frøkenen: Der kan De se, mine Fregner er dog komne igen, efter at jeg har brugt Deres Eliksir. Og De paastod at de ikke kom igen!

Parfumehandleren: Undskyld, jeg sagde: *De* kommer ikke igen.

A: Tænk Dig — i Gaar sagde Direktøren, at mit Stykke var brilliant, hvis dèt blot var én Akt kortere.

B: Naa — det er altsaa et Enakts-Stykke.

Til Verdensmesteren.

Længe leve Land og Rige,
Thorvald atter Sejer vandt,
lad vor Hyldest mod Dig stige,
for Din Sved, der for os randt.

Hver en Draabe, grim og snavset,
der fra Panden langsomt drev,
straks for os — vær ej forbavset -
til en Sejersrose blev.

Se Dig Sejersrunden trille
fylder os med ædel Lyst
intet mægter da at atille
Jubelhylet fra vor Bryst.

Du har reddet Danmarks Ære;
Dine stærke Muskel-Knæ
paa et Hjul skal altid være
vort Symbol — Hurræ, Hurræ!

Konsekvent.

Hr. Hansen er en saa lidenskabelig Røger, at han i Dag har meldt sig ind i Ligbrændingsforeningen for ogsaa at kunde røge efter sin Død.

*

A: Danser Du godt f. Eks. Vals?

B: Aa ja, men det er altid som Damen er *ivejen* for mig.

*

Den rige Onkel i Amerika faar Besøg af en forarmet Nevø fra Evropa.

Nevøen: God Dag, Onkel! Du lovede, naar jeg kom herover, at Du vilde hjælpe mig lidt?

Onklen: Naa ja, hvad er Dit Fag

Nevøen: Jeg er Barbér.

Onklen: Naa, saa kom kun hver Søndag og barbér mig. —

Adelsgale Borgere.

Personerne: Ministeren,
En gammel Frøken,
En Løjtnant,
En Studepranger.

Ministerens Arbejdsværelse.

En gammel Frøken: Jeg kommer for at bede Deres Ekscellence, om jeg maatte blive adelig?

Ministeren: Hvorfor vil De være adelig?

Frøkenen: Jo, saa kan jeg komme ind i et adeligt Jomfrukloster og faa det lidt godt paa mine gamle Dage.

Ministeren: Ja, naturligvis, naar det er nødvendigt for Dem at blive adelig, saa er der ingenting i Vejen. Hvad er Deres Navn og Adresse?

Frøkenen: Kordula Tipperup, Store Strandstræde 28.

Ministeren: Hvad synes De om at blive Komtesse — Komtesse Tipperup — det lyder jo meget kønt.

Frøkenen: Ja, mange Tak, Deres Ekscellence.

Ministeren: Saa skal Adelsdiplomet blive sendt ned til Dem i Løbet af et Par Dage.

Frøkenen: Mange Tak, Deres Ekscellence. (Nejer dybt og gaar.)

En Løjtnant: Deres Ekscellence, jeg har en lille Bøn! —

Ministeren: Det vil jeg gærne tro.

Løjtnanten: Jeg vilde gærne være Baron.

Ministeren: Naa — ikke andet! Og hvorfor!

Løjtnanten: Naar jeg bliver Baron, kan jeg blive gift med en rig Pige.

Ministeren: Er hun adelig?

Løjtnanten: Nej — hendes Fader er Kræmmer — Grosserer — men han er en af dem, der staar først i Skattelisten. Den unge Dame er meget rig, men hun maa kun blive gift med en Adelsmand.

Ministeren: Ja — naar det er saa tvingende nødvendigt, at De bliver Baron, saa skal De faa Deres Ønske opfyldt.

Løjtnanten: Mange Tak, Deres Ekscellence. (Træder af.)

En Studepranger: Da', Minister! (kaster sig ned paa en Stol). Jeg læser i Aviserne, at De har begyndt at gøre Folk adelige. Det er s'gu en meget go' Idé; for kan man blive adelige her hjemme, saa skulde Fanden gaa til Portugal og købe en Barontitel. Hør, Minister, ka' jeg ikke bli'e Greve?

Ministeren: Det synes jeg er lidt rigeligt!

Prangeren: Aa skidt, for Dem er det vel ikke andet end et Pennestrøg. Men saa la' mig blive Baron, naar det ikke kan være andet. Det vil alligevel gøre sig, naar jeg skal være Dommer ved et Dyrskue — Dommer: Baron Mikkelsen.

Ministeren: Har De nogen Gavn af at blive adelig?

Prangeren: Ja, det har De nok Ret i! Jeg har en Datter — Gunde — Adelgunde! — Tror De ikke, det vilde være godt for hende, om hun blev Grevedatter?

Ministeren: Ja — jeg skal tænke over det. De ser nok, jeg har saa travlt — jeg skal have gjort en hel Mængde Tyskere til Riddere.

Prangeren: Ja, jeg har s'gu tidt tænkt over, hvorledes De kan hitte Rede i alle disse Riddere. Hør Minister, bli'er jeg saa Baron — for Adelgundes Skyld?

Ministeren: Ja — De skal nok blive Baron.

Prangeren: Tak ska' De ha'! Adjøs!

Allehaande.

— Kvinder udholder som Regel Pinsler bedre end Mænd.

— Hvilken Læge har sagt det?

— Det var ikke en Læge, som sagde det. Det var en Skomager.

*

Sædeligheds-Attest

for Jomfru Nielsen, Vælger til Menighedsraadet.

Mel.: Makkedelle, makkedulle, makkedej.

Jeg vil ikke overdrive,
men tør dristig underskrive,
makkedelle, makkedulle, makkedej.
paa at Jomfru Nielsens Ære
er omtrent som den skal være,
makkedelle, makkedulle, makkedej.
Jeg var hendes Ven,
og hun var igen,
makkedelle, makkedulle, makkedej,
mig til Gengæld som en Søster
denne Tanke mig forlyster,
makkedelle, makkedulle, makkedej.

Ja, vi havde vores sammen,
gik paa Livet ofte, sammen
makkedelle, makkedulle, makkedej,
Naar vi var alene hjemme,
ku' vi ogsaa Sorger glemme,
makkedelle, makkedulle, makkedej,
Dag og Nat iflæng
rėdtes Søsterseng
makkedelle, makkedulle, makkedej,
Hun paa Salmer stærkt var opsat
og som Barn var hun nok kopsat,
makkedelle, makkedulle, makkedej.

Hun har ingen Børn tilhuse
for hun kender Doktor Kruse,
makkedelle, makkedulle, makkedej,
saa endskønt hun er med Fart i,
er hun ikke svært uartig,
makkedelle, makkedulle, makkedej,
Da jeg ud og ind
kender Sjæl og Sind,
makkedelle, makkeulle, makkedej,
paa den pæne unge Pige,
kan jeg godt for hende sige
makkedelle, makkedulle, makkedej.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Fra Forsvarskommissionen.

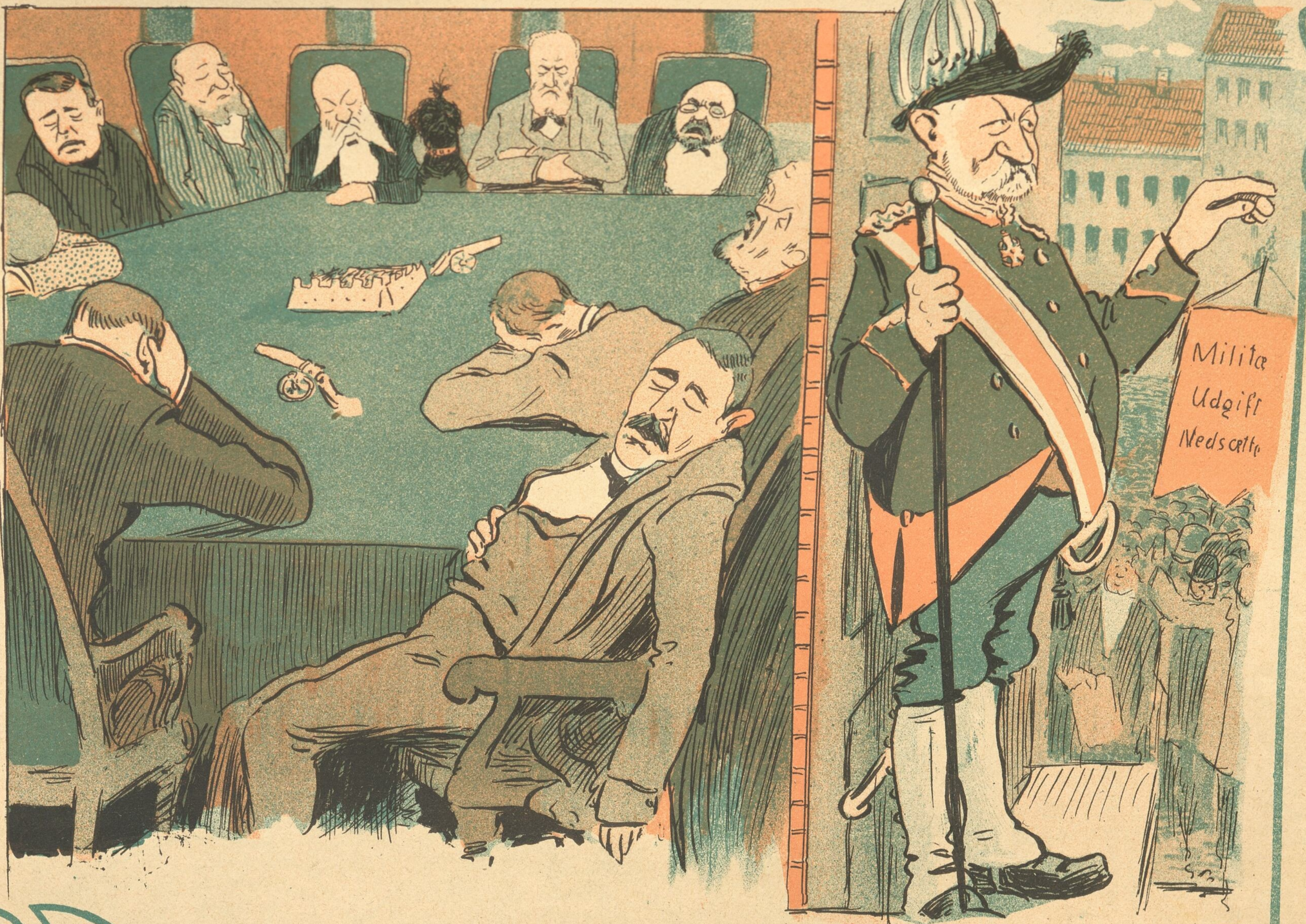

Minister Madsen: Stille, mine Herrer, medens Retten sidder!

Nr. 36.

Ravnen

Søndag d. 6. September
1903

Livsfilosofi.

— Ved du hvad, Jensen. Naar Arbejde er ens største Fornøjelse, og man holder meget af kogte Kartofler, kan man s'gu ha' mange glade Dage her paa Jorden!

Ugen der gik!

Mel.: Du søde, fortryllende Kirsten.

DET brændende Spørgsmaal i Staden
er: hvor skal man faa sine Koks?
Grossereren griner, gør Raden,
og Banken maa fylde hans Boks.
Jo mere at Graderne daler,
des høj're gaar Koksenes Pris,
hvis blot Magistraten befaler —
aa Gud, hvor sku' *Windfeld* ha' Ris.

Det brændende i Politiken
er: mon vi kan ta' et Mandat
trods Højre- og Venstremusiken?
Se, *Rode* er vist Renegat,
han spørger forsigtigt om *Bagger*,
det lyder nok som Ironi,
men de Liberale de lakker
s'gu snart til vort Højreparti.

Det brændende ude i Verden
er Balkan, for der er den go',
thi se: Makedonernes Færden
har rokket fælt ved status quo,
nu Russeren sidder og lurer
saa listelig, han vil ha' sit,
til Slut han nok Sultanen furer,
og Frankrig gi'er ekstra Kredit.

Det brændende her i mit Hjærte
er Frihedens hellige Sag,
den, som i min Ungdom mig lærte
at vente en solbestraalt Dag.
Jeg skuer mod Skyernes Rande,
som kantes med guldgylden Glans,
den Arbejder ser over Lande,
thi Dagen, den store, er hans.

Regnelæreren: Naar en Moder har fem Børn, men kun fire Kartofler, hvorledes skal hun da kunne dele dem lige mellem Børnene?

Lang Tavshed. Endelig rækker en lille opvakt Knægt Fingeren i Vejret:

— Ja, hvis Kartoflerne er store, kommer hun vel til at lave Kartoffelmos af dem.

I Selskab.

Obersten: Ordonnans, Døren maa staa aaben, det trækker paa mit venstre Ben!

Ordonnansen: Døren er lukket, Hr. Oberst!

Oberst: Det trækker endnu, se til Vinduerne!

Ordonnans: Ogsaa lukkede: Hr. Oberst!

Oberst: For Pokker, hvor kommer da den Træk fra?

Kaptejnen: Undskyld, men Hr. Obersten sidder jo *med Benet i Vinkøleren!*

AAH! HR. STORK – SIG MIG – ER DET VIRKELIG DEM SOM HAR BRAGT MIG TIL MAMA?

Hr. Madsen.

Mel.: Naar man faar lidt godt at drikke.

VORES Krigsminister Madsen
kan skam rigtig fylde Pladsen;
Leveregler for Soldater
sendes ud trykt paa Plakater.
— Sidst det lød: „Nu er forbudt
Sprudt i Jeres Makketut!
Der vil vanke vældig Klaps,
hvis jeg bare ser en Snaps!"

Hele Hæren tav og sukked'
— ikke èn man hørte mukked';
troligt saas de ud marschere,
springe, løbe, exercere,
hoppe op i strakte Knæ
og naar man i Ny og Næ
saa Hr. Madsen, tog man net
Haanden op til sin Kasket.

Tja, man kæmped' jo for Landet;
men alligevel forbandet
at man saadan skulde tørste,
tænkte sikkert mangen „Børste".
Men naar Ekscellencen sel'
aldrig drikker sig en Pæl,
saa maa jo hver Menigmand
holde sig saa godt han kan.

— Ak, men Sprutten vandt dog Sejren
thi da Madsen var i Lejren
han de Underofficerer
paa en Bolle inviterer.
be'r dem drikke ud til Bunds
hanses Skaal i hanses Punsch!
— Madsen han er konsekvent!
— Ork med ham er vi skam tjent!

August.

Mel.: Hil dig, du gamle Borger.

AUGUST, du var en værre
rebelsk og obsternasig Fyr.
Uha, uha, uha og singsalia.
Du var en brøsig Herre,
som lavede et fælt Postyr.
Uha, uha, uha og singsalia.
Du stadigvæk lod Regnen strømme spandevis
fra Sky,
det kosted' mig en ny
Familie-Paraply,
og udenfor en Dør et Skridt man næppe
kunde gaa,
naar ej man var forsynet med Galocher paa.

Den Bondemand paa Landet
har daglig i sit stille Sind,
uha, uha, uha og singsalia,
den slemme Regn forbandet,
thi Sæden kan han ej faa ind.
Uha, uha, uha og singsalia.
Paa Marken ligger den og bliver ganske
gennemvaad,
trods Bondens Suk og Graad
der gives intet Raad.
Og Frugten, som for Solen fælt du snød, ej
moden blev,
og tilmed du fra Træerne med Storm den rev.

Du lavede Ballade
hos den bekendte Russer-Brandt.
Uha, uha, uha og singsalia.
Han kommer tidt til Skade
og stadigvæk med Folk paa Kant.
Uha, uha, uha og singsalia.
Han burde sendes, naar han gør sig utilbens igen,
op til Sibirien
som andre Russermænd.
Af saadan Tur han vilde sikkert ingen Skade ta',
hans varme Blod kan trænge til at køles a'.

Paa Cyklebanen vendte
du umanerlig op og ned,
uha, uha, uha og singsalia,
trods Dommerne de skændte;
det var en voldsom Red'lighed.
Uha, uha, uha og singsalia.
Med dig, August, vi rentud sagt var mis-
fornøjede,
med dig vi døjede,
du Pris forhøjede
paa Koksene, og Banetaksterne i Vejret gik.
Jo, det var godt, August, at du en Ende fik.

Verdens Gang.

Lææreren: — — men efter denne Karolingers Død hang Tysklands Enhed i en Traad. Denne Traad var — Karl den tykke.

Søndagsjægeren (der stadig fejler Harerne): De fordømte Bæster!

Skytten: Skæld De dem bare ud — *de føler sig dog ikke trufne.*

Fruen (til Manden, da han kommer hjem): Tænk Dig, for en Time siden var Departementschefen her og vilde tale med Dig. Jeg sendte Bud til alle de Kafféer, hvor Du plejer at komme, men ingen Steder var Du!

Manden: Nej, naturligvis, jeg var paa Kontoret!

Frven: Ja, men hvem kunde nu ogsaa falde paa det

Hos Skomageren.

— Jeg vil raade Baronen til at tage Sælhundelæder.

— Men er det rigtig vandtæt?

— Ork ja, ellers vilde Sælhundene jo løbe fulde af Vand!

— Ja vist! — De har Ret; det tænkte jeg jo slet ikke paa. —

Selverkendelse.

Læreren: Nu har I nævnet saa mange Husdyr, baade Hest, Ko, Faar, Hund og Kat, men der er endnu et. Kan I da ikke komme paa det? Det har strittende Haar, er smudsigt, vælter sig i Snavset og driver omkring i Naboens Gaard — —.

Frits (undselig): Aa, Hr. Lerer, det er mig!

Altid den samme.

Læreren (kommer i Skoven forbi nogle Bævreaspe): — Rolig!

— Aah, Du skulde bare have hørt Robert, da han friede! — det var himmelsk!

— Ja, jeg ved det! *Jeg har selv hørt det!*

— Tilgiv mig Frøken! Kom jeg til at træde Dem haardt?

— Aa nej, kun ubetydeligt!

— *Det gør mig ondt!*

Pastor Bavelse taler.

— — Kære Venner, hvor stort tror I, Jerusalems Tempel var? — — Tror I, det var saa stort som dette Tempel? — Ingenlunde! — Tror I, det var saa stort som Roskilde Domkirke? — Ingenlunde! — Og nu ville I vel spørge: hvor stort var det da? — Og jeg vil svare Eder: det kommer ikke Eder ved i mindste Maade eller i nogen Henseende. —·— —

Volapük.

Læreren: I behøw'er itt' aa sku' ku' mer'end I ska' ka' — men de' I ska' ku', — ska' I ka'! —

Neden om.

Mel.: Ligegladvisen.

Hr. smekkersen i Oksekrop har Filial,
Butik i Stuen og Privat paa første Sal,
Kontrollen bli'r vel ikke altid overholdt til Punkt,
og Kødet er vel heller ikke altid lige ungt,
men blot Kuløren holder sig,
til det bli'r købt af Dig og mig,
kan Slagtertampen glæde sig,
en anden en kan æde sig
en Bøf i Dag, i Morgen gaar vi neden om.

Den store tyske Kejser med sin Knebelsbart,
han hader alle røde Mænd af Bebels Art,
paa „Kejser-Øen" skal der bygges a la Kirsten Pil
en Pavillon med Thesalon og mer' i samme Stil,
hvor alle Kejserbørnene
kan gaa og slaas med Ørnene,
hvor han kan leve ubeskaar'n
imellem Krudt- og Kirketaarn
med Middelgrund og Skilderbuse neden om.

Jeg sværmer Dag og Nat for Thorvald Ellegaard,
jeg skal i Morgen, jeg var ogsaa med i Gaar,
for Thorvald han er Kærnepunktet i vor Nassion,
han dyrker Cyklesporten som en lønnet Passion
naar ikke han kan jolle mer',
kan Danmark ikke holde mer',
saa er den gal for begge os,
for Thorvald og for Bech og os,
ja, alle vore store Mænd gaar neden om. —

Gu' er der Sommerliv omkring den danske Kyst
fra Vestervig og Agger til Marienlyst,
den danske Sommer er jo baade vidt og bredt berømt,
men at den just var saadan, havde ingen Tysker drømt;
hvis ikke vi til næste Aar
en anden Sort af Sommer faar,
saa gaar de Fanden prygle me'
en anden Vej med Sylene,
og vor Turistforening den gaar neden om.

Naar jeg bli'r rig, saa vil jeg være Jærndirektør,
og saa bekender jeg s'gu lige straks Kulør:
Fabriken, Politiken, alle Vegne bruser vi,
og hvis en Svend i Horsens rejser, saa lock-outer vi;
men ude paa Villaerne
der røger vi Cigarerne
og spiser vores Frokkekost
med Kaviar og Roche-Ost —
ja, uden os gik Industrien neden om.

*

— Jeg troede, at Du hadede Karl Jensen, og nu hører jeg, Du har forlovet Dig med ham.

— Ja vist hadede jeg ham, og det gør jeg endnu; men ser Du, han friede til mig under en Paraply og truede med at ville slaa den ned saa Regnen kunde ødelægge min nye Hat, hvis jeg ikke sagde ja.

En Rævestreg.

John holdt umaadeligt meget af at vædde, han væddede om alt mellem Himmel og Jord og vandt altid; han traf aldrig en ny Bekendt, uden at han blankede ham af for en Daler eller en Whisky med eller uden Vand — helst uden — John var nemlig morderlig fiffig, og kunde han ikke finde paa noget i en Fart, havde han altid en eller anden Specialitet, hvormed han sikkert kunde slaa sin Opponent.

Saaledes havde John vundet sig et stort Navn i Flækken og Omegn; men ak! hvorlænge var Adam i Paradiset?

En Dag møder John Jim, som ikke før havde været i den Gade: „Hallo! velkommen! — how do you do? — hva'? — Sig mig har Du nogensinde set saadan en stor Frø? John trækker et mægtigt Eksemplar af en Frø op af Lommen, en af den Slags, som kan faa en Franskmands forlorne Tænder til at løbe i Vand blot ved Tanken om at bide i dens hvide Inderlaar.

Denne herlige Skabning var af John dresseret i Frihed til at kunne springe tre Alen i Længden, og han havde alt vundet flere Væddemaal paa den. —

„Jeg tør vædde en Daler, at min Frø kan springe længere end nogen Frø i Landet."

„Det tvivler jeg aldeles ikke paa."

„Har Du da ikke Lyst til at vædde med mig?"

„Næ—h!"

„Nu er Du jo blot bange for at tabe Din Daler."

„Ja, saamænd; men hvis det kan more Dig, saa kan vi jo godt faa en Kamp i Stand, men jeg har jo ingen Frø at stille op mod Din!"

„Det kan Du sagtens faa, i Dammen her ved Siden af er der nok."

„Tak skal Du ha'! tror Du jeg gider løbe her og fange Frøer for at Du kan vinde en Daler, nej, løb Du selv hen og hent en, saa skal jeg gerne holde Din saalænge."

Saasnart John havde vendt Jim Ryggen, tog denne en Haandfuld smaa Hagl op af Lommen og begyndte ganske rolig at trille det ene Hagl ned gennem Halsen paa Johns Frø efter det andet, indtil dette Johns Holdepunkt blev over et Pund tungere i Maven, end det burde være.

John kommer nu tilbage med en Springer til Jim, og Idrætsprøven begynder: Jim giver sin Frø et gemytligt Slag paa Bagen, saa den uden at nyse hopper to Alen hen ad Vejen og videre ind i det nærmeste Buskads. — Johns Frø derimod ser ud som om den pludselig har faaet Fordøjelsesbesværligheder og kan ikke røre sig af Pletten, den giver paa gentagne mindre blide Opfordringer fra Johns Side kun nogle Spjat paa Stedet og opgiver derefter det hele. —

John indsaa nu, at der var blevet spillet ham et Puds, og da ingen Protest nyttede, maatte han erklære sig for overvunden. Jim fik saa sin Daler og forlod hurtigt Stedet ledsagede af de Omstaaendes Bifald og Johns rasende Blikke.

Kokesfordyrerne.

Personerne: Chefen for Belysningsvæsenet,
Ordføreren for Kulgrossererne,
Postbudet.

I Chefen for Belysningsvæsenet, Windfeld-Hansens Kontor.

Postbudet (banker paa Døren): Til Bestyrelsen for Kokesprisernes Forhøjelse.

Chefen (ler højt, idet han tager imod Brevet): Det var en vittig Udskrift! Bestyrelsen for Kokesprisernes Forhøjelse! Ja, det er mig! Det vil more Øllgaard! Og De vidste straks, hvor De skulde gaa hen med Brevet? De er fiffig! De skal have 2 Kr. i Ekstragratiale til Nytaar! — — Nej, hvad er det, jeg staar og siger! Gu ska' De ej! De skal slet ingen Gratiale ha'e! Det er jo en Fornærmelse at give mig et saadant Brev! Gøre Grin med Magistraten! Kalde mig Bestyrer for Kokesprisernes Forhøjelse! Hvad kommer det Publikum ved, hvem det er, der forhøjer Kokespriserne? Nu har man faaet at vide, at det er Øllgaard og mig! — Hvis der kommer flere Breve med den Slags Udskrifter, saa vil jeg ikke have dem, forstaar De det!

Postbudet: Ja vel! (Gaar.)

Fem Kulgrosserere træder ind,

Ordføreren: Hr. Direktør . . .

Chefen: Undskyld mig et Øjeblik, mine Herrer! Jeg har haft en lille Ærgrelse! Behag at tage Plads, jeg skal straks være hos Dem! (Gaar ind i det lille Sideværelse, drikker et Glas Vin, børster sit Haar og kæmmer sit Skæg): Det hjalp! (Gaar tilbage til Grossererne): Nu er jeg til Tjeneste, mine Herrer!

Ordføreren: Vi kommer for at takke Direktøren, fordi vi har faaet de 150,000 Tdr. Kokes saa billigt.

Chefen: Ja, Bladene har allerede regnet ud, at De mine Herrer, vil tjene 100,000 Kr. paa de Kokes jeg har solgt Dem, og at Kommunen er bleven 75,000 Kr. fattigere, fordi jeg ikke har solgt til Smaafolk.

Ordføreren: Ja, vi ved, Hr, Direktøren maa høre meget for den Venlighed, De viser os!

Chefen: Det maa jeg, mine Herrer, det maa jeg!

Ordføreren: Og vi vilde derfor gærne spørge, om vi maa invitere Direktøren til en bedre Middag paa Skydebanen, og muligvis ogsaa Hr. Borgmester Øllgaard.

Chefen: Hvor gærne jeg end vilde være sammen med Dem, mine Herrer, tror jeg dog, jeg maa sige nej til denne smigrende Indbydelse. Men jeg skal alligevel være Dem ligesaa bevaagen som hidtil.

Ordføreren: Det stoler vi ogsaa paa, Hr. Direktør!

— Det er ikke pænt af Dig, Jørgensen, at Du ikke vil laane mig de ti Kroner. Der staar jo i Skriften, at den ene altid bør hjælpe den anden.

— Ja, Tak skal Du s'gu ha'e, men hvorfor skal Du altid være den anden?

I Frelsens Hær.

Soldaten (der aflægger Vidnesbyrd): Jeg har tjent Satan i 40 Aar . . .

Tilhøreren: Saa maa Du jo være pensionsberettiget.

Den danske Snaps!

Ved Festen i Ry Gæstgiveri spurgte Justitsministeren, om der ikke var Brændevin paa Bordet, og da man svarede benægtende, kaldte han paa Værten og sagde: „Vil De bringe mig Snapseflasken! Ved en dansk Nationalfest skal man drikke en dansk Snaps!“ Selvfølgelig skete Justitsministerens Ønske øjeblikkelig Fyldest, og flere af de højere Embedsmænd fulgte Eksemplet og tog sig en Dram. Dagspressen.

Mel.: København, du er rar.

AAH, en god Akkevit
ka' man ønske sig tit,
naar man spiser sin Mad
af et Smørrebrødsfad.
men især dog ved Fest
smager Snapsen os bedst
— Chefen for vor Justits
bruger denne Vits:
„Først og fremmest vort Land
for den da—anske Mand!
Skal man sige det tit?
Kom med den Akkevit!“
:,: Kom, kom lille Snaps! Uden dig er vor Mad
som en indtørret Sø, hvor man ej kan ta' Bad! :,:

Hr. Alberti var kry
da han rejste til Ry
men han blev lidt gener't
da der var ble'et server't
for der manglede Sprut
(det har Madsen forbudt)
men Alberti slog an,
som Ministre kun kan:
„Først og fremmest vort Land
for den danskeste Mand!
Skal man sige det tit?
Kom med den Akkevit!
:,: Kom, kom lille Snaps! Uden dig er vor Mad
som en indtørret Sø, hvor man ej kan ta' Bad! :,:

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Krukken gaar saa længe . . .

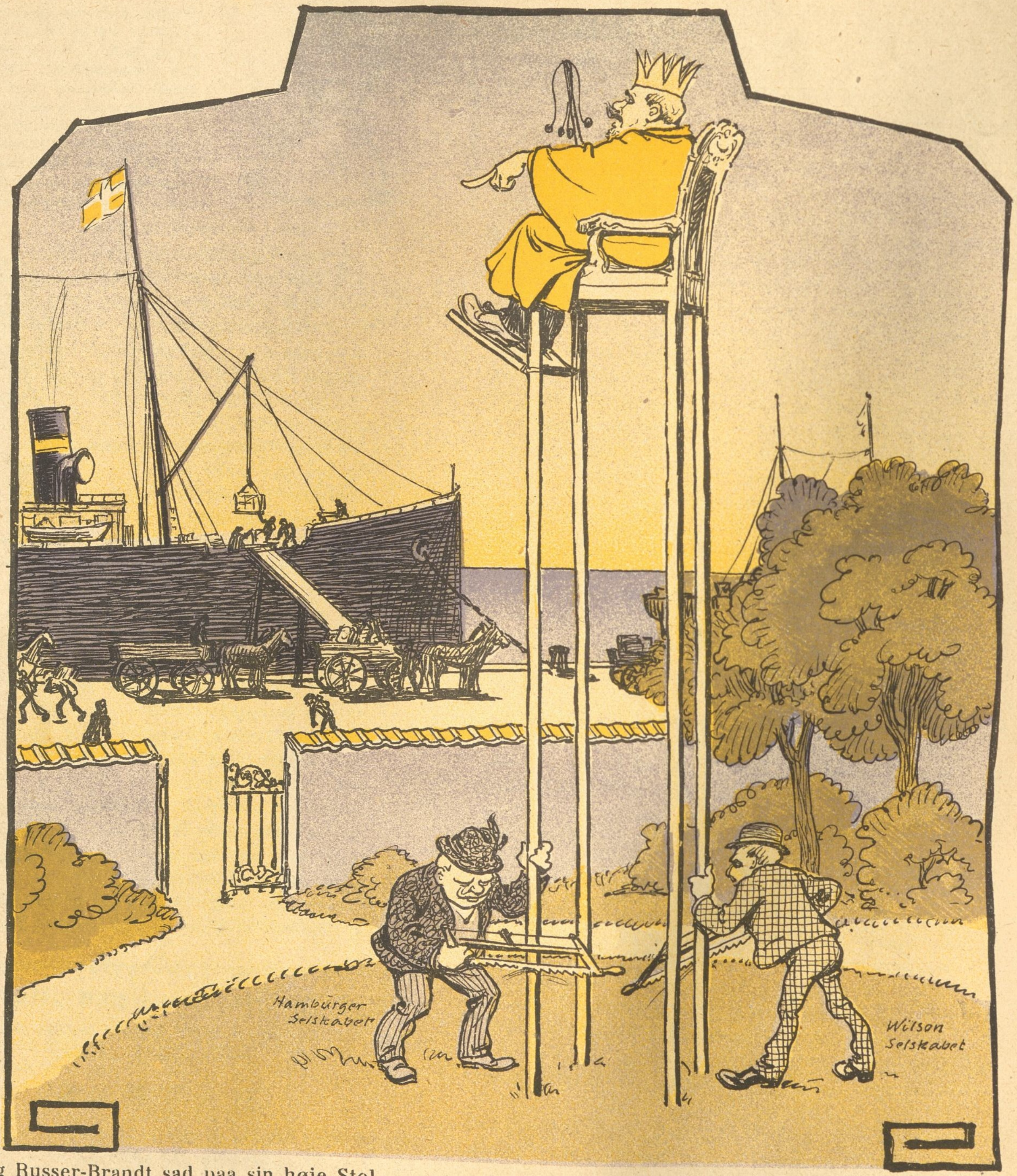

Kong Russer-Brandt sad paa sin høje Stol
og troed' sig Hersker fra Pol til Pol.
— Men vogt dig, oh Russer-Brandt, »Borte« han ser dig.

Hver Havnearbejder han knutskede strængt.
Iøvrigt han allerhelst »Rakket« saa hængt.

Flinkt han passer paa, saa tro som en Smed,
at Lønnen — kun langsomt, men sikkert — gaar ned.

— Saa sikkert, han mente, at Tronstolen stod.
Han ser ej, der saves saa lumsk paa dens Fod.
— Men vogt dig, oh Russer-Brandt, »Borte« han ser dig.

Vi andre ser til — og venter den Dag,
der næppe er fjern, — da han gaar paa sin Bag.
— Farvel da, oh Russer-Brandt, »Borte« han ta'r dig.

Nr 37.

Ravnen

Søndag d. 13. September

1903

Løjtnanten: Er Kreditorerne derude, Jens?
Oppasseren: Javel, Hr. Løjtnant. Skal jeg lade 1. Sektion træde an?

Atter til Valg nu samles skal
Byens enorme Vælgertal:
Smaafolk vil gaa i Skarevis
ud for at ta' den rene Pris —
inde i Landstinget vil de hole
en af de fine Lænestole. —
Derfor paa'en, paa'n igen
alle I brave Frihedsmænd!

Frederik *Hansen,* sølle Mand,
mener, at Højre skylle kan
alt, hvad der hedder Frihed, væk
— Fred'rik er meget stærk og kæk!
Men vi har før sat til Vægs den tykke,
nu ikke heller os svigter vor Lykke,
naar vi blot gaar paa'en igen,
samlede og som Frihedsmænd!

Brandes han sidder kønt deri
med alt sit Luskepeteri,
han vilde gaa i Højres Spænd
ved dette Valg af Landstingsmænd;
men han i Tide blev taget ved Totterne,
da han begyndte at samle Rotterne.
Paa dem, paa dem, paa dem igen!
Brandes er ingen Frihedsven.

Det vilde være Synd og Skam,
om vi ej fulgte vort Program:
altid beredt at slaa et Slag
mod Reaktionens lyssky Sag,
altid parat at slaa til Jorden
den, som er ulden og forloren.
Derfor paa'en, paa'en igen,
stem paa de ægte Frihedsmænd!

Slutter jer sammen Mand ved Mand!
Det, som vi vil, vi magte kan,
bare enhver nu gør sin Pligt —
møder og stemmer redeligt.
Da skal i Godsejertingets Sale
to Socialister for Frihed tale.
Derfor paa'en, paa'en, paa'en igen,
stem paa de ægte Frihedsmænd!

Hos min Barbér.

Som sædvanlig havde jeg Hastværk, da jeg i Gaar kom op til min Barbér. Det første jeg derfor sagde, da jeg var traadt indenfor og havde sat mig til Rette i den ene af hans Lænestole, var:

„Kære Hansen! Jeg er tilfreds med Komunevalgene i Provinserne, jeg kender det fulde Omfang af Ulykken paa den underjordiske Bane i Paris, jeg misbilliger Trafikministerens Optræden i Kalundborgtoget, jeg kender i alle Enkeltheder Branden paa Amager, jeg tror ikke, at jeg vinder noget i Lotteriet denne Gang heller, og jeg er enig med Dem i, at det er et rædsomt skidt Vejr, vi har — — — gør mig saa den Tjeneste, at barbére mig lidt hurtigt!"

— Hansen kiggede lidt paa mig, da han stak Servietten for. Saa sæbede han ind uden at give en Lyd fra sig. Men Læberne bevægede sig et Par Gange, som vilde han sige noget. Han undertrykte dog med Vold sin Snakkelyst og stirrede op mod Loftet. Resultatet var, at min Næse blev sæbet ind, og at jeg nøs, saa at to store Skumklatter fløj hen paa Døren.

Saa strøg Hansen sin Kniv af paa Remmem bag ved Døren. — Det var som havde jeg en Morder i Nærheden. Han listede hen imod mig, og jeg syntes, at hans onde Blik slog Glimt mod Ruden. Han begyndte med Kniven. Jeg hørte kun den skrabende Lyd af hans Værktøj paa min Kind og Hage. Der var stille, underligt stille. Men pludselig sprang jeg op og saa mig i Spejlet. — Jeg udstødte et Brøl! — Han havde skaaret mig i Mundvigen, saa at jeg bogstavelig talt lignede en Cirkus-Krokodille.

„Infame Morder – Mozart — Slagter! Hvodden Fa'n er'et De staar og glor? Ubehøvlede Trafikidiot! Kokesfordyrer!"

Jeg styrtede ud af Døren. Hansen saa med et mildt bebrejdende Blik efter mig.

— — Jeg glæder mig til at faa Fuldskæg.

Paa Redaktionskontoret.

Den Besøgende (forbitret): Jeg vil ønske Deres raadne Blad Fa'en i Vold!

Redaktøren: Naa, hvad er der da i Vejen?

Den Besøgende: De skrev i Forgaars, at en Tyv brød ind hos mig og stjal alle de røde Penge, der laa i Skrivebordsskuffen, men at han heldigvis ikke havde bemærket et Gulduhr, der plejede at ligge i den anden Skuffe!

Redaktøren: Forholdt det sig da ikke rigtigt?

Den Besøgende: Rigtigt! Jo, gu gjor'e det saa! Men nu kom den Flab i Gaar *og stjal Gulduhret.*

Du kan tro, at vi har haft Heldet med os sidste Nyaarsaften! Min Kone faldt ned ad Trappen og forvred sin Arm — hvor let kunde hun ikke have brækket Halsen! Jeg kom i Forskrækkelsen til at vælte et Lys og mit Møblement brændte — hvor let kunde ikke hele Huset have gaaet i Løbet! Og min Svigermoder mistede Mælet af Skræk! — *Naadigere* kunde vi ikke være sluppet fra eet.

Misforstaaet.

Provinsianeren: Hvorledes er det med Maaltiderne her paa Hotellet?

Kellneren: Frokost fra 8—11, anden Frokost fra 11—3, Middag fra 3—8, og Afteu fra 8—12!

Provinsianeren: Ih Du Forbarmende! Saa faar jeg jo slet ikke Tid til at se noget her i Byen.

Artilleriet rykker ud.

Artilleristen fortæller:

Lige siden de gode gamle Dage, da de gamle Borgere samledes i Grønningen og med Musik i Spidsen marscherede gennem Byens Gader helt ud til Nørrefælled, hvor Fatter eksercerede, skød med løst Krudt og dansede med Mutter, har Københavnerne ikke set nogen militær Udrykning. Det er galt! De glemte helt, at de boede i en Garnisonsby! Heldigvis opdagede Krigsminister Madsen denne Fare, og nu lader han Artilleriet drage gennem Byens Gader med klingende Spil og tungt rullende Kanoner. Det er et stolt Syn! Københavnerne standser paa Fortovet og raaber tavs et af de nye Hurraer for de nye Kanoner.

Naar vi drager gennem de snævre Gader med vore Heste og Kanoner, er der nok en hel Del, der bander os, fordi vi spærrer Gaden for Færdslen, vælter Folk, kører dem over og træder dem ned — hvad har det at sige? Man læggger Mærke til os, det er Hovedsagen.

Hidtil har vi ladet de Faldne og Saarede blive liggende paa Gaden og ladet Politiet samle dem op, naar vi var borte; men nu er det Meningen, at vi selv skal følges af en Ambulancevogn med Læger, saa vi selv kan tage vore Faldne og Saarede med til Lazaretet.

Og vi skal netop gennem de Gader, hvor man endnu aldrig har set et Regiment Soldater med fuld Musik. Derfor vil vi lade foretage en Opmaalning af Didrik Badskærsgangs Bredde. Viser det sig, at vi uden at komme i Klemme kan komme gennem Didrik Badskersgang med vore Kanoner, saa skal hele Styrken drage gennem denne rare lille Gade og paa Hjemvejen lægge Vejen gennem Asylgade, Hummergade og Laxegade, Regimentsmusiken skal spille „Kommer hid, I Piger smaa", Gadens smukke Piger vil styrte til Vinduerne og kaste Blomster og Kranse ned paa Krigerne, dejlige grønne Kranse til tre for to Øre.

Rentieren (til Barbéren, der som sædvanlig møder om Morgenen for at barbére ham): Hvad skal det betyde? Hvorfor kommer min sædvanlige Barbér ikke?

Barbéren: Jo, ser De! Jeg havde i Aftes et ualmindeligt Held, da jeg sad og spillede „66" i Beværtningen. Vi spillede om vore Kunder, og jeg vandt næsten hele Tiden; saa nu har jeg *vundet Dem i fjorten Dage!*

A: Jeg vilde aldrig gifte mig med en Pige, der er ældre end jeg!

B: Aah, den Slags Ting jævner sig med Tiden. Min Kone var 10 Aar ældre end jeg, da vi giftede os. Nu er vi lige gamle, hvad man kan se af Mandtalslisterne.

Overtro.

Hun: For Guds Skyld! Du har givet mig *tretten* Kys — Skynd Dig nu at give mig det fjortende.

Generalen (efter en Strid med sin Kone): Der staar jeg nu med al min Strategi!

Lille Hans: Fa'r, er Storken et nyttigt eller skadeligt Dyr?

Faderen (eftertænksomt): Hm, ja, det kommer an paa — den er vel nærmest et skadeligt Dyr.

A: Jeg finder, at Livet er skønt!

B: Det kan kun den sige, som ikke kender noget bedre.

Fru Madsen er saa proper at hun har kommanderet sin Mand til hver Gang de om Sommeren tager i Skoven at medtage et Askebæger, en Spyttebakke og en Gulvmaatte for ikke at smudske Grønsværet.

Amerikansk.

Englænderen: Vore Jærnbaner er de hurtigste i Verden! Jeg har en Gang tilbagelagt Vejen mellem London og Liverpol i Løbet af 1 Time og 3 Minutter!

Amerikaneren: Aah, hvad er det! Jeg skulde en Gang køre fra New-York og til en Station, der laa 17 Mil borte. Netop som Toget skulde til at gaa, kom jeg i Skænderi med Stationsforstanderen og i Hidsighed hævede jeg Haanden for at give ham en Ørefigen — da satte Toget sig i Bevægelse — og klask! Det var Stationsforstanderen paa den 17 Mil borte liggende Station, der fik Lussingen.

Af Peters Stil.

— — — der gives dog ogsaa Hunde, der lever i Havet, saasom *Sælhunden* og *Rollmopsen.*

Den største —

Emmy: Mo'er! Hvilken af Kamelerne er Faderen, og hvilken er Moderen?
Moderen: Den største Kamel er altid Faderen.

Tryksager.

— Denne Pakke vilde jeg gerne have sendt afsted som Tryksager.
— Det synes at være et Par Sko. Sko er ikke Tryksager.
— Saa skulde De bare prøve at have dem paa!

Da Peter fik Blykolik.

Peter Jansen var en doven Knægt, men fiffig paa sin Maade og dette tog hans Forældre for Begavelse. Da han var konfirmeret blev han derfor sat i Lære som Typograf.

Peter yndede ikke den paa Sætteriet herskende stræænge Diciplin. Hans Overordnede vare ham for drevne. selv naar han stimulerede syg blev han opdaget, Typograferne vare ikke Folk, der bed paa en Løgn to Gange, og blev han nappet, saa vankede der paa Go'da'en. — Og saa skulde der tilmed passes saa godt paa hvert eneste Minut paa Dagen, ellers gik det hele i Fisk, og saa var den der igen. — Se alt dette kunde Peter inte li' — og han syntes, at det var en forbandet væmmelig Lære, han der var dumpet ned i. —

Nu havde han hørt, at der var noget, der hed Blykolik, en Sygdom, hvorunder mangen Typograf udstod store Lidelser, og han besluttede straks at anskaffe sig en saadan Sygdom for at have den at stikke ud, naar han ønskede sig en Fridag eller en Lettelse i Arbejdet.

Hvordan skulde han nu bedst gribe Sagen an? — Han kendte lige Sygdommens Navn' og havde ogsaa hørt, at der fulgte Mavesmærter, Kvalme og Opkastninger med den, men udover det vidste han intet. — Blykolik — Blykolik — ja det var godt nok — men hvor Fa'en kom det Bly fra? — Hvordan man saadan lige i en Snup kunde gaa hen og rave sig en regulær Blykolik til, se det krævede moden Overvejelse. —

Naa ja, Kvalme og Bræk, det kunde han nu sagtens faa, den Del af Festen kendte han særdeles godt fra de stille Stunder, hvori han havde helliget sig Nydelsen af en funden Cigarstump, og en lille Omgang Kolik og Mavesmærter plejede han altid at faa med i Tilgift. — Men Blyet! — hvor Fa'en kom Blyet fra?

Ja ja, tænkte han i sit stille Sind, en klog Mand hjælper sig med, hvad der er forhaanden. — Og da han en Dag atter fik et Anfald af Friluftslængsel, trak han sig en Kort Stund tilbage paa W. C. og dampede gyseligt paa et Antal smaa Cigarstumper, som han havde opbevaret med dette Formaal for Øje.

Virkningen udeblev heller ikke. Efter kort Tids Forløb blegnede han, den kolde Sved sprang ud af hans Pande, og han følte en manende Trang til at vende sit Kallun.

Saaledes præpareret meldte han sig hos Faktoren og bad om at maatte gaa hjem, han var meget syg. —

Hvis nu Peter ikke havde været saa godt kendt, saa havde Historien magelig kunnet skære; men desværre blev hans Historier, hvor sandsynlige de end lød, altid optagne med et vist Forbehold. Hans cigarduftende Aande røbede ham, og Faktoren var straks med paa Noderne, Desuagtet beholdt hans Ansigt det sædvanlige godtroende Udtryk.

„Hvad er det, Du fejler, min Dreng?" sagde Faktoren med deltagende Stemme.

„Uh je' æ saa dolig, je' har faaet saatten morderlig Blykolik," svarede han klynkende.

„Blykolik? — Herregud da, det er en slem Sygdom — hvordan har Du faaet den?"

„Je' ve' inte — men je' har saatten en Kvalme og Brækning, og saa — æ — Kolikpine i Maven."

„Javel, javel! Den Satans Blykolik. Men saa er Du vel kommen til at sluge noget Bly, eller maaske et Par Typer — de skal være meget farlige, særlig et F og et Æ."

Nu var Peter med. — „Aha!" tænkte han, „naa deraf kommer det. Der har vi s'gu Blyet. De æder det, og det er det, der forvolder Sygdommen." — Men de andre Typografer i Sætterstuen var ogsaa med, de kendte deres Faktor, og de forstod, at nu blev der Løjer. De skruppgrinede indvendig, men var gravalvorlige foruden. — Peter var desuden en slem Knægt, som lavede dem mange Ballader, saa han havde godt af at faa sig en lille Ters. —

„Javel Hr. Faktor," sagde denne klynkende, „je' var saa uheldig før at komme til at synke et Par Skrifter, som jeg stod med i Munden, og siden har je' væ't saa grusom doli' over det hele. — Je' æ majet sy', Hr. Faktor" — maa je'nte gaa hjem og lægge maj?"

„Ikke for alt i Verden, min søde Dreng. — Hvor tør vi jage Skræk i dine stakkels Forældre? Faren en rigt'nok stor, men der er Gudskelov Raad for den Sygdom. Vi har immer Medicinen staaende parat, om nogen skulde faa et Angreb. — Aa Hansen, hør her! Tag Peter her i Kur og Pleje og slip ham ikke, før han atter er frisk og rask." —

„Javel Faktor," sagde Hansen grinende, „Jeg skal forpleje ham, saa han bli'er spillevende som en Urang-Utang. — Kom saa her med mig Sønnike." —

Med disse Ord trak han Peter ind i det Rum bag Sætterstuen, hvor der opbevaredes Krukker med Bogtrykkersværte, Olie til Maskinerne og lignende Sager. Peter begyndte at ane Uraad, men Hansens Haand laa saa trofast paa hans Skulder, at der hjalp ingen Nølen. Hansen greb en Træspartel, der stod i en Dunk med sort Sværte, rørte et Par Gange rundt og tog saa en rigelig Klat paa den.

„Gab," sagde han, og gav samtidig Peter et fast Tryk i Nakken, saa Munden fløj op som en Gadedør med Patentlaas. —

„Orrr," gispede han, rev sig løs med et Ryk, og vendte øjeblikkelig sit Kallun opad Væggen. —

„Ka' Du sæl' se, min Dreng, øjeblikkelig og kraftig Virkning. Vi Typografer forstaar os s'gu paa Blykolik. Det er saadan et gammelt Husraad, skal jeg sige Dig, men det sla'r aldrig fejl. Ve Du ha' mer'?"

„Ne—nej Tak sukkede Peter og spyttede atter. „Nej, nej — je' er hel rask nu.

„Naa, ja ja da — Du skal ha' Din Vilje, men Du skal ellers ikke være bange for at sætte os i Forlegenhed, for vi har Medicin nok — saa dersom Din Blykolik endnu ikke er helt borte, saa — —"

„Ok jo, jeg fejler ikke en Smule mere, lad mig blot være fri. — Kæreste Hr. Hansen — ikke — mere — Medicin. —

„Ja, vil Du saa se, Du skrupper til dit Arbejde, din Løjsert, og gaa ikke her og spil Abekat. Skulde Du senere faa et Anfald af din Blykolik, saa kom til mig igen, jeg skal ikke være uvillig."

Men Peter kom aldrig igen. Saa klog var han, at han indsaa, han havde gjort i Nælderne, og var bleven til Grin for hele Trykkeriet.

Lidt efter løb han af Læren, og gik over til et andet Fag, Typograferne vare ham altfor duelige.

Værtinden (til den Logerende): Det vil jeg sige Dem Hansen, De flytter ikke ud af Huset her, før De har betalt Deres Leje.

Hansen (rørt): Aa, Tak, Tak, Madam Jørgensen! Et Sted hvor jeg kan blive boende alle mit Livs Dage, det har stadig været mine Drømmes skønneste Maal!

Faderen: Naa viser Du Dig nu endelig, Drivert. Vi er for længe siden færdig med Frokosten. Kan Du ikke komme tidligere ud af Fjererne?

Sønnen: Lutter Sparsommelighed, lille Far. Saa snart man staar op, begynder straks Udgifterne.

Damen: Nej, som sagt, min Herre, De er kun *Luft* for mig.

Herren: Det er netop det jeg ønsker at være — Luften er jo det mest uundværlige.

Hvad er Trafik?

„'Da Petter!"
„'Da Valde!"
„Det var ligefrem et heldigt Træf, at je' sku' træffe Dig Petter, jeg har nemlig et Spørgsmaal, forstaar Du, som Du med Dine videnskavelige Begrever er Mand for at klare."
„La' mig høre, va der ligger Dig paa Hjærtet Valde."
„Jo, ser Du, forstaar Du Petter, i Forgaars ble' jeg hjemme fra mit Arbejde, grundet paa indtrufne Stændomdigheder, som jeg nærmere ska' sætte Dig ind i. Ser Du, forstaar Du Petter, er Du med? Jeg har kun et Par Støvler og de trængte svært til et grundigt Eftersyn over det hele. Jeg sender dem altsaa til Skomageren og jeg fik den Besked, at jeg ikke kunde faa dem før sent paa Afteningen, jeg maatte altsaa blive hjemme til de var færdie, er Du med? Saa i Gaar møder jeg jo paa Arbejdet, men Du store Kineser, sikken Halløj Mester lavede, fordi jeg var blevet borte fra Arbejdet. Jeg forklarede ham, at det eneste Par Støvler jeg ejede var til Skomageren, men det gjorde blot galt værre, er Du med?" —
„Jamen sig mig, ha'de Du ingen Slæver Valde, Du ku' ha' ta'et paa?"
„Begriveligvis hade jeg ikke det, men som sagt jeg prøvede jo paa at sætte Mester ing i Situvasjanen, men ved Du saa va han sa', han sa' — „det var en løjerlig Trafik den". — Nu vil jeg spøre Dig Petter, hva' er en Trafik for en Tingest."
„Trafik — ja, Trafik, ser Du Valde, det ka' nu ta'es paa forskellig Manèr, saadan fra et rent videnskaveligt Standpunkt ka' det nu inte nytte at definere det Spørgsmaal for Dig, det ka' Du nemlig inte faa ing i Din tykke Pande. Er Du med Valde?"
„Vist saa ja, det har jeg inte no'et imod, det er givet, men va jeg vilde sige og inte lyve, kan Du inte stikke mig et Par Lignemanger li'e ud a' Landevejen?"
„Jo, ser Du Valde — en Trafik ka' nu baade være go' og skidt. Jeg vil nu sige, a' Krigsministeren la'r sine Tollerister rulle med Kanoner ner a' Strøget, det sjikanerer begriveligvis, det man i daglig Tale kalder Trafikken og Krigsministerens Trafik bli'er derved en skidt Trafik, men nu vil jeg derimod sige, at Gartnerne og Blomsterhandlerne laver et Vogntog den samme Vej gennem Byen — det sætter lidt Liv i den daglige trivielle Trafik, ka' Du faa det ing i Din Valde-Nød?"
„Næ Petter, jeg er s'gu inte rigtig med paa Sjoskerne endnu."
„Aal-Rejer, som Engelskmanden si'er, saa fanger vi an paa en ny Facon, ikkesandt, vabbhar va! — La' vos nu sige, a' Du er en meget fin Dame Valde, der skal med Toget til Kallundborg. Du sitter Dig ing i en første Klasses Damekupé, for Du ka' inte taale Røg."
„Gu ka' jeg taale Røg!"
„Herregud Valde, det er jo bare saadan et Lignemang, altsaa Du sitter Dig ing, saa kommer der en fin veludhalet Kavaler og sitter sig ing i samme Kupè. Du be'r ham paa en pæn Maade om at skruppe ud a' Damekupéen, og da det inte hjælper, saa kalder Du paa Konduktøren, han be'r saa Kavalleren om a holde inge med sine Hummelejstreger og forlanger a' han ska' stige ud, men ligemejet hjælper det, Kavalleren hager sig fast og vil inte ud, saa kommer der en af de høje Herrer med Tresse om Kasketten og læser ham Teksten, men va gør paatrængende Herre, han napper sit Visitkort op af Lommen og stikker det i Synet paa Banemanden. — Nu ka, det nok være a' Piben faar en anden Lyd. Banemanden bukker og svøver forsigtigt sine Ord ing i Silkepapir, Skiltet over Døren med Damekupé bli'er flyttet og Enden bli'er, a' Du som Dame maa kryve ud, for a' den fine Herre ka' faa sin Villie. — Ikkesandt, vabbehar va, er Du med paa den Valde?"
„Sig mig Petter, ka' di saadan uden videre flytte Skiltet naar en fin Herre forlanger det?"
„Va raver det Dig Valde — det er nu been Trafik forstaar Du.
„Stop Petter, nu ska' Du inte øse mere op til mig!"
„Tror Du mig inte Valde, saa gaa Du op til Trafikministeren, han ka' nok bedre forklare Dig va der er Trafik. — Døs Valde!

Naa naa!

— Du kan tænke Dig, Louise, i hvilken Sindsbevægelse jeg var da Henrik friede til mig. Mit Hjærte *bankede* saa højt at han midt i Kærlighedserklæringen forskrækket vendte sig om og raabte: *„Kom ind!"*

En gammel Levemand: Med faa Ord, Frøken: Jeg elsker Dem! Og hvad Aldersforskellen angaar, saa kan den ikke være nogen Hindring. Jeg føler mig i dette Øjeblik *som nyfødt.*

Damen: Jamen saa er De skam *altfor ung* for mig!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmank **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Norsk.

Dansk Venstremand: Ja, Venstre her i København led jo et stort Nederlag ved sidste Valg.

Norsk Venstremand: Stort Nederlag — Ha! Næ — saa s'gu De ha'e set et Nederlag, vi led ved Storthingsvalgene i Norge. Det var stort det, Fa'er min, stort som Fjeldene.

Nr. 38.

Ravnen

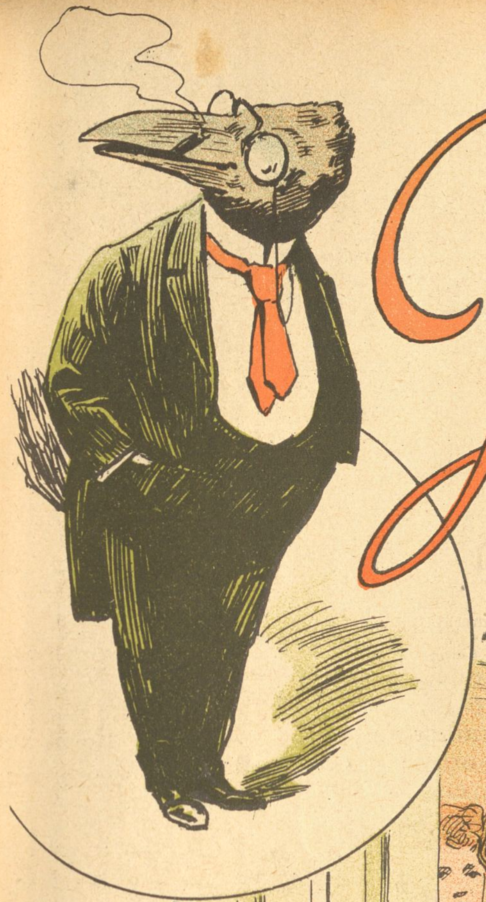

Søndag d. 20. September

1903

Herren: Hvad, lytter De ved Døren? Skammer De Dem ikke?
Pigen: Men Gud, — skulde *jeg* skamme mig, fordi *De* kysser Deres Svigerinde?

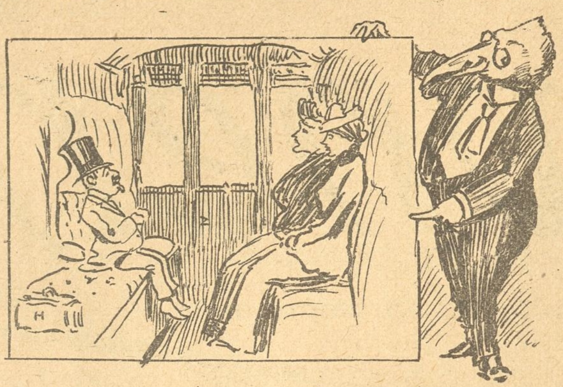

I Damekupèen.

Personerne: Fruen.
Frøkenen.
Herren.
Konduktøren.

(En 1ste Kl. Damekupè. Toget holder stille, parat til Afgang. Fruen og Frøkenen sidder ved Siden af hinanden.)

Fruen: Hvornaar kører vi?

Frøkenen: Om to Minuter.

En Herre (stiger ind i Kupèen og tager Plads ved Vinduet.)

Fruen: Undskyld min Herre, dette er en Damekupè.

Herren: Det er ikke min Skyld!

Frøkenen (hvisker til Moderen): Det er vist en Minister.

Fruen: Ja — det har du Ret i.

Kunduktøren (kommer for at lukke Døren): Undskyld, dette er en Damekupè.

Herren (arrig): Det har jeg hørt en Gang før!

En anden Konduktør (hvisker til sin Kammerat): Det er vist en Minister!

Konduktøren: Død og Pine! Saa maa man være forsigtig. (Tager Skiltet »Damekupè« bort fra Kupèen og hænger det hen paa en Kreaturvogn.)

Toget sættes i Gang.

Frøkenen (hvisker): Kan du se, det var en Minister.

Fruen: Ja! (højt): Ønsker Deres Excellence, at min Datter og jeg skal gaa ind i en anden Kupè, naar Toget standser?

Herren: De generer mig ikke.

Fruen (sagte til Datteren): Han er meget omgængelig.

Frøkenen (byder ham en Pose Bolscher): Ønsker Deres Excellence?

Herren (tager en Haandfuld Bolcher, putter et i Munden og puster det ud gennem Kupèvinduet og fortsætter hermed, til han har pustet alle Bolscherne ud gennem Vinduet, vender sig om og ser efter Posen): Har De flere?

Frøkenen rækker ham Posen med Resten af Bolscherne.

Herren (fortsætter som før, til Posen er tom, puster derefter Posen ud og knalder den itu paa sit Knæ): De har vel ikke flere?

Frøkenen: Nej — ellers skulde de med Fornøjelse være til Excellencens Tjeneste.

Fruen: Har Deres Excellence hørt, at Direktør Beketows Elefant løb fra sin Vogter midt paa Gaden?

Herren: Ja, den skulde jo i Gaarden!

Frøkenen (sagte til Moderen): Jeg synes, han er uartig?

Fruen: Det er bedst at lade, som vi ikke forstaar det! —

Toget standser ved en Mellemstation. Herren rejser sig.

Fruen: Skal Deres Excellence ud her?

Herren: Ja!

Fruen: Det var kedeligt! Vi vil savne Deres Excellence paa Resten af Vejen.

Herren: Har Damerne ikke Lyst til at prøve de nye Briketter til Kulstrygejern? De varmer som bare Fanden og lugter ikke en Snus.

Fruen: Interesserer Deres Excellence sig for dem?

Herren: Ja, vældigt! Jeg er Handelsrejsende, Agent for de nye Briketter. (Nikker og gaar.)

Fruen: Hvilken Uforskammethed! Det er Følgen af, at Ministrene rejser i Damekupè! Nu sætter den første den bedste Handelsagent sig ind hos os og optræder som Minister!

Frøkenen: Man tror, man er i Selskab med en Minister, og saa er det en simpel Probenrøjter.

Toget kører til Roskilde.

I Kantonnement.

Mel: Komme hvo, der komme kan.

TROMMENS Bulder, Hornets Klang
over Landet lyder;
venter gamle Dannevang,
at en Krig udbryder?
Danmarks Sønner, unge Mænd,
spænder Dyrendal ved Lænd. —
Noget er i Gære,
Men hvad kan det være?

Mangen flittig Haandværkssvend
maa for flere Dage
lægge alt sit Værktøj hen,
bort fra Hjemmet drage.
Han maa stille til Gevær,
pynte sig med »Kongens Klæ'er«.
Krig Hr. Madsen leger;
sikke Narrestreger.

Fremad, med Gevær i Hvil,
maa de Jenser brave
fuldt belæsset mange Mil
ud i Landet trave.
Over Gærder, over Krat
gaar det fremad Dag og Nat;
selv om nogle segner,
man for intet regner.

Ingen lille, kærlig Mo'r
Visselullen reder,
ud paa kold og fugtig Jord
Kapperne man breder.
Mange sig en Sygdom faar
som de aldrig overstaar,
men for Fædrelandet
glemmer man alt andet.

Danmark er en Moder god
mod de kække Sønner,
som vil ofre Liv og Blod;
hun dem smukt belønner.
Moder Danmark er splendid,
bli'er en Stakkel Invalid.
kan en Lirekasse
som Belønning passe!

Et kedeligt Navn.

Vi var ikke mindre end tre Hansen'er paa det Kontor, hvor jeg er ansat.

For at forhindre ubehagelige Fejltagelser blev G. Hansen kaldt for lange Hansen, E. Hansen for lille Hansen, og jeg titulertes den skævbenede Hansen paa Grund af en Omstændighed, jeg ikke skal gaa nærmere ind paa Alle tre er vi gifte, og jeg lykkeligt.

Saa kommer der en Dag en Kioskdreng med et Brev, der er stilet til Hr. Hansen, Firma Børgesen & Co. København. Stor Generalforsamling: Hvem skal aabne det? Lange Hansen paastaar, det maa blive ham i Kraft af hans Længde, lille Hansen protesterer energisk med hele sin lille Person, og jeg mener selvfølgeligt at være nærmest til det, da jeg faktisk er den mest skævbenede. — Vel, saa trækker vi Lod! Lange, lykkelige Hansen, han er s'gu altid heldig!

Næppe har han læst Brevet igennem, for en konvulsivisk Skælven ryster hele den lange Krop. Han bøjer sig ned og hvisker lille Hansen, som er hans fortrolige Ven, noget, som jeg ikke kan opfange, i Øret. Saa stejlede han ind i Chefens private Kontor, kom to Minutter efter ud igen, snappede Hat og Stok og et Øjeblik efter tog han Trappen i tre Spring.

„Hva' Fa'en gik der af Manden?“ tænkte jeg og gav mig i al Stilhed til at studere lille Hansens Fysiognomi. Halløj, hvad Pokker var der nu i Vejen med ham? Først lo han aldeles sindsvagt, men lidt efter lidt gik Latteren over i et stillestaaende, fjollet Grin. Saa lagde han med en meget betænksom Mine Fingeren paa Næsen, saa beslutsomt paa sit Uhr under Suk, der blev hentet langt nede fra — og sluttelig piler han minsanden ogsaa ind til Chefen. Ti Minutter gik, saa kom han farende ud, højrød i Hovedet og skal netop til at stikke af, da jeg lykkeligvis faar fat i Kraven paa ham.

„Menneskebarn,“ sagde jeg strængt, er De bleven gal.“ —

„Vil De la' mig slippe forbi, De — De Idiot!“ hvæsede han.

„Nej,“ svarede jeg roligt, „ikke før De siger mig, hvad der stod i Brevet!

„Godt, saa hør da, der stod: „Deres Kone er i dette Øjeblik flygtet med en Løjtnant af Artilleriet!“

Ja, saa maatte jeg s'gu slippe ham for at kunne komme til at grine ud, Ha, ha, ha, ja saa forstod jeg, de fik travlt. Ha, ha, ha, aa, du milde Gud, dette her var dog altfor grinagtigt. Aa ja, aa ja, hi, hi, hi, — — ja, Brevet var jo ganske vist kun adresseret Hansen, saa — sikke nu noget Sludder, min Amalie elsker mig, hun er saa tro som Guld — jo, men, man kan aldrig vide, disse Kvindfolk — —

Resultatet af mine Overvejelser blev, at jeg stilfærdig listede mig ind i Løvens Hule. Jeg var ikke videre glad ved det, thi denne Løve er af et meget iltert Temperament, og jeg havde da ogsaa næppe i al Beskedenhed fremført min Anmodning, før han for op som en rasende, hagede sig fast til den øverste af mine Vesteknapper og overøste mig med saa mange intime Spørgsmaal, at jeg kunde have brugt Resten af Dagen til at besvare dem,

„Hvis jeg blot kunde faa Lov til at gaa et Øjeblik.“

„Gaa ad Helvede til!“ brølede han og slap mig saa pludseligt, at jeg nær havde slaaet en Koldbøtte. Jeg var naturligvis ikke sen til at benytte den endog særdeles udstrakte Tilladelse. — —

Naa, hvad skal jeg mere fortælle? *Selvfølgelig* var der ikke noget ivejen med min Amalie. Som jeg vist nok allerede har fortalt Dem: *Hun elsker mig* og er tro som Guld! Og hvad de andre angaar, ja, jeg synes ikke jeg vil spørge, men det *forekommer* mig, at lange Hansen er bleven noget længere — i Ansigtet.

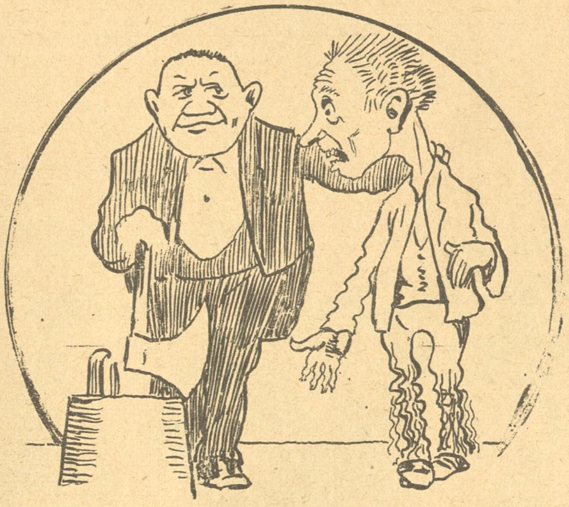

Delikventen (til Skarpretteren): Aah, Hr. Skarpretter, jeg er saa bange.

Skarpretteren: Mod, unge Mand! Det gælder bare om *ikke at tabe Hovedet!*

Læreren: Selvbeherskelse er altsaa — — I har jo ladet Døren staa aaben! — Selvbeherskelse er altsaa — — men for Pokker! luk dog den Dør i! — Selvbeherskelse er, siger jeg, den Ro i Sindet — — jeg tror Fanden plager jer, vil da ingen af jer Slyngler lukke den forbandede Dør.

Søndagsrytteren: Der narrede De mig rigtignok! De fortalte, at Hesten var from, og saa kastede den mig af paa Strandvejen.

Vognmanden: Ja, netop! Den er saa from, at den vil have Fred om Søndagen!

— Nej Laura, hvilken Lykke for mig! Den rige Menageriejer Petersen, der ejer det store Menageri ved Boulevarden har skrevet og friet til mig. Han forsikrer, at det eneste han mangler, det er mig.

Faderen: Saa Karl, i Dag har Du faaet en lille Broder!

Karl: Ja, jeg ved det allerede.

Faderen: Hvorledes det?

Karl: Jo, jeg hørte, at Du sagde til Storken, da den gik: „Vil De ikke laane en Paraply, det øsregner jo?“

— Hvordan Satan er det, I retter den Kanon. Den staar jo ad Helvede til — lige op i Himlen!

Det lange —

— Aah, hvor det var henrivende, da Edvard gjorde mig en Kærligheds-erklæring!

— Jamen, han stammer jo!

— *Netop* derfor blev dette: »Jeg el-el-el-ske-sker dig!« — saa henrivende langt! —

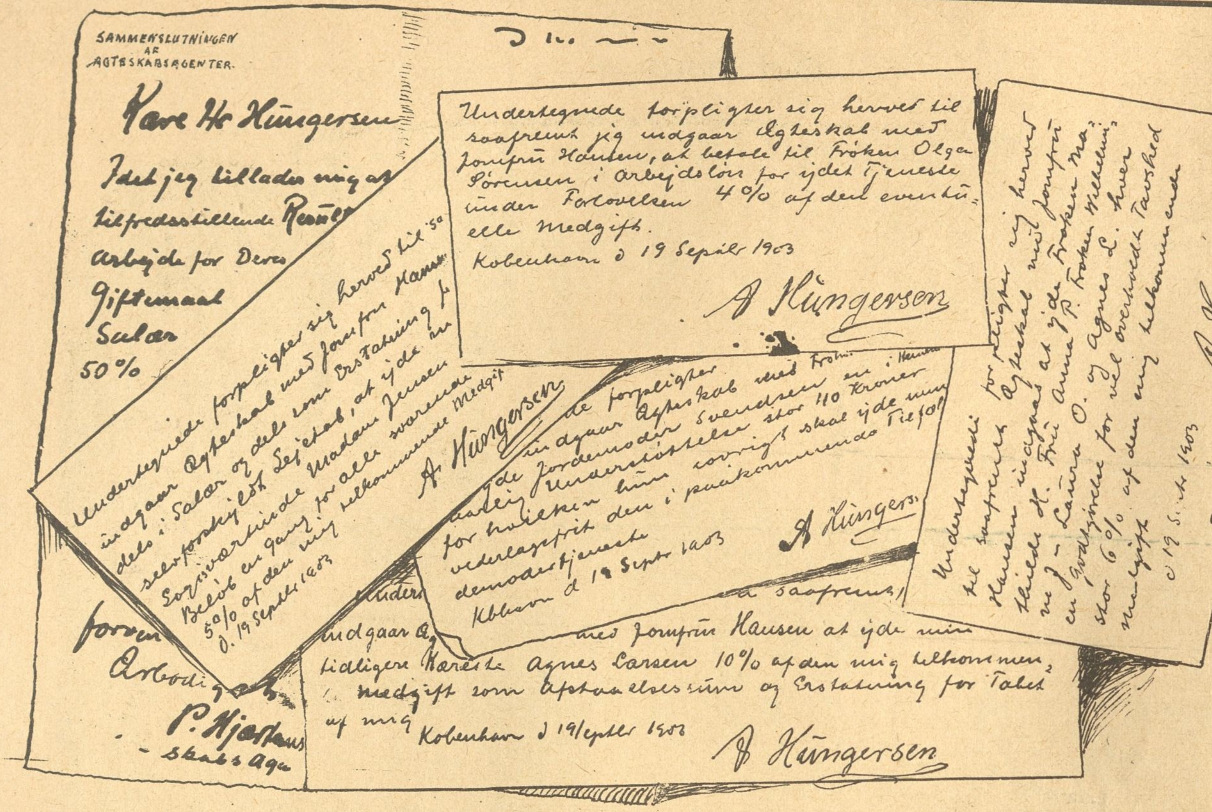

Farvel, Beketow!

Nu rejser Beketow herfra med møntet Guld i Baner,
men næste Gang han kommer, tror vi, at han ej os maner.
Nu tør vi tro ham, naar han lover Guld og grønne Skove.
Vi ved, at *selv vi* ydet har, den Indsats, han skal vove.

I Landsbykroen en Sommersøndag.

Damen: Der er jo Fluer bagt ind i Kagen.

Værtinden: Ja, men ved De hvad — *det meste* er dog Rosiner.

Blad-Reklamens Betydning.

1. I Kartoffel-Avlens Interesse udsætter vi en Præmie, stor 10 Dollars for den største Kartoffel som sendes os.

Ærb. „Minnst. Herald"s Redaktion.

2. Kartoffelpræmie-Konkurrencen er endt. Præmien for den største Kartoffel tilfaldt Farmer Tecas, Ohio.

Fire Vognladninger Kartofler (udsøgte Kæmpekartofler er billigt til Salg straks.

„Minnst. Herald"s Redaktion.

Hun: Hvor forfærdeligt! Ikke en Gang en Vinterkaabe kan jeg købe mig. — Det er skrækkeligt at være saa fattig.

Han: Hvad skal jeg saa sige. Jeg er endnu fattigere! —

Hun: Saa, det vidste jeg ikke.

Han: Jo selvfølgelig. *Du* har dog mig, men jeg har *kun* Dig.

Hvem der havde Smerten!

Lassen: G'da Nikkelsen! — Men — hva' æ de' me' daj Gamle? — Je' sønnes, at Du har 'et med Melangkolik i Fyssenemiet. — Æ Din Svi'ermo'r gaaen hen og lagt sig til at dø?

Nikkelsen: Gid hun ha'de, Lassen. — Saa var en anden En da b'e'en fri for Fruentømmervrævl.

L.: De' æ svært hørt, Kammerat. — Men sig mig, hvad staar den da egentlig paa, at Du saadan gaar om og æ saa gnaven i Ansigtet."

N.: Aa — de' æ s'gu Tænderne, æ 'et.

L.: Tænderne? — Av fo' Satan! — Naa saa Du har Tandpine, Nikkelsen?

N.: Gu har je' ikke nej, men Dekkemand, han har 'et vel nok for vos begge.

L.: Faalov — hvem æ han, Dekkemand, som Du taler om?

N.: Naada, kender Du'nte Dekkemand? — De' æ jo Charles, vorreses yngste.

L.: Aalerejt, min Ven — nu æ je' s'gu helt med. — Naa saa Dekkemand har ondt for Tænder, og saa ka' Fa'r inte sove om Natten, fordi han vræler? — Jo Tak, den kender vi.

N.: Vræler? — Naa—aa — de' æ nu et møjet mildt lille Ord om det Støkke Arbe'de, som han leverer etter Sengetid. — Næ, han skraaler — tuder Fanneme — saa Taagehornet nere i Havnen maa skamme sig og loske a' som en vaad Hund. — Naar Charles henad Midnat faar Knevene og ta'r den i de højere Skalaer, saa dirrer Kraftstejleme hele Huset, saa et Mumledyr vilde vaagne op i Forfærdelse og spørre om det allerede var b'e'en Foraar.

L.: Føj fo' Satan — æ 'en saa gal?

N.: Gal? Gaa væk Lassen, den æ ligefrem giftig.

L.: Javel — det ka' man jo ogsaa godt kalde den. Men — hvad je' vilde sige — han vil altsaa nødig ha' dem — Charles? — Je' mener Tænderne.

N.: Ha' dem? — Han vilde gi' hele sit Arvegods — alt hvad han ejer og har, for at blive fri — Sjorten med, Saft suseme — om je' da ellers kender Drengen ret. —

L.: Naa, og saa Din Kone, Nikkelsen — hva' hun?

N.: Min Kone? — Ja, hun vil s'gu gerne ha' dem.

L. (forbavset): Drengens Tænder?

N.: Slujer! De' æ' jo inte kommen te Verden endnu. — Nej, none andre Tænder vil hun ha' — et nyt Gebis, forstaar Du.

L.: Naa saadan, hm, har hun da slet ingen Tænder mere at tygge Sulet med?

N.: Ikke et Øje. — Hun æ li'saa nøgen indeni Munden, som en anden En er i — imellem Fingrene.

L.: Hæ, hæ! — Det var majet.

N.: Naa—aa, je' kalder 'et ellers temmelig lidt, for hun er knap de 30 endnu, men bedrøveligt æ 'et s'gu at høre dem begge to vræle op om Tænder, den ene om Da'en, fordi hun absolut vilde ha' dem, og den anden om Natten, fordi han absolut inte vil ha' dem. Se, den Vekselsang b'i'er man s'gu ked a' i Længden.

L.: Og hva' si'r Du saa til de'?

N.: Ja, hva' si'er je'? — Til Ungen si'er je' natyrligvis: „Høld Kæft Labant!" og det kan ogsaa somme Sider linne lidt i Gummerne. For Knægten har en morderlig Respekt for hanses Fa'r. Men med Madammen æ 'et en anden Sag. — Fruentømmerne ka'nte opfatte og forstaa en kærlig Paamindelse, og holde op itide. De b'i'er immer ved med deres og kæver op, til den enten falder i Stav, eller man gi'er sig.

L.: Ja, saa maatte Du vel ta' og gi' Dig te sidst, Nikkelsen?

N.: Gu maatte je' de', ja. — Ingen Fa'en kunde jo blive ved at holde det ud Nat og Dag.

L.: Sig mig, hvad blev saa Resultatet paa den Tandkomedie?

N.: Resultatet? Ja, det ska' je' s'gu nemt sige Dig. De fik natyrligvis deres Vilje. — Ungen kom te Doktor, og Madammen til Tanddoktor — den ene fik Tænder igennem den naturlige Vej og den anden ad Kunstens. — Hvad ellers?

L.: Hm — men ligegodt Du — Du kan s'gu egentlig være evi'glad, fordi det inte var Dine Gummer, det gik ud over. Den Tanke maa, lisom indeholde en Slags Trøst.

N.: Trøst? — Det ka' je' dov inte indse. — Hvem tror Du da, der skal betale hele den Re'lighed? — Næ, næ, lille Lassen — kom inte med den! Det var dem, der fik Tænderne — men det var s'gu mig, der ha'de Smærten. —

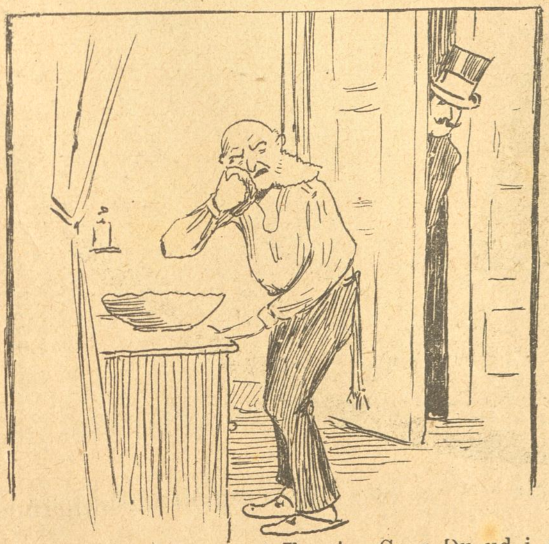

Kusken spørger i en dæmpet Tone! „Gaar Du ud i Aften?" —

— Hvad, frække Karl, siger han du til mig?

— Undskyld Herre, jeg troede, det var Fruen.

Schiøtts Giraf.

Mel.: Peter Schiøtt o. s. v.

Schiøtt han gik i Edens Have
mellem store Dyr og smaa,
klapped' dem paa Ryg og Mave
eftersom han kunde naa;
tænkte mindst at Døden traf
skaanselløs paa hans Giraf.

„Mimi" hørte til de slanke
— sikke Ben og sikken Hals,
sikken fin og bølget Manke
— billig var den ej tilfals.
Schiøtt sig glæded som et Barn,
da han fik den i sit Garn.

Og af Hensyn til Reklamen
vilde mange klæ' den paa;
Kjeldsen først med Buxer; jamen
„Mimi" ku' ej stille staa.
Selv „den hvide Flip" gav slip
paa Levering af en Flip.

Smukke „Mimi" rendte bare
om i Buret og var glad,
troed ej paa nogen Fare,
skønt den tit var varet ad.
Og i stadig Rend den stak
— Publikum den vældig trak.

Laurbærkrans man til den fletted'
for at vise Havens Tak.
Ak, men den med Benet spjætted'
ud en Dag — og Benet knak.
det var Synd — den var saa sød.
Dagen efter var den død!

Nu vil Halm og Blaar og Klude
blive stoppet i dens Skind;
dermed er dens Vise ude
og dens Saga gaaet ind.
— Vil I glæde Schiøtt saa skaf
atter ham en smuk Giraf.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

En sort Landsthingsmand.

— Jacob Scavenius har ladet sig male —, og han tager sig pragtfuld ud — **som Landsthingsmand** for St. Jan.

Nr. 39.

Ravnen

Søndag d. 27. September

1903

(Lille Frits skal rejse til Aarhus med sin Moder.)

— Ja — men Frits, hvad vilde du gøre, hvis Skibet gik under?

— — — S-saa vilde jeg kalde paa min Mo'r.

— Æh — det vilde jeg ikke — jeg vilde løbe ind paa »Dass« — der kommer Vandet ikke, før man trækker i Haandtaget! — —

Septemberkrig.

HR. MADSEN ligger og drømmer
om Ufred og Krig i Landet,
om vajende Fjerbuske, blinkende Staal,
Krudtrøg og meget andet.
Han ser hvordan Fjenderne strømmer
til Landet — en mægtig Skare —
da rejser han sig og kender sit Maal,
thi nu er Landet i Fare.

Han samler de Krigens Helte
de talløse Troppemasser.
— ved København, Vordingborg og Skelskør
øves de første Strabadser.
Og ud over Markernes Ældte
(heldigvis at Bonden har høstet)
drager Hr. *Madsen* i Krigshumør
og med Ridderkorset paa Brystet.

Bag ham et prægtigt Følge
af Mars'es tapreste Sønner,
Skægget til Narrestreger er sat
med Omhu, saavidt man det skønner;
Brystet, hvalt som en Bølge,
med Kvindebarm kan sig maale
og Skuldrene brede (et Kunstværk i Vat),
hvorpaa Epauletterne straale.

Derpaa de Meniges Masser,
rækkevis følger efter,
med fuld Oppakning — hundrede Pund —
der kræver Bech-Olsens Kræfter;
om nogle lidt utilpas er
de stimuleres da atter
ved et: For Satan, fald ikke i Blund!
I Krøblinge, tror I det Nat er!

Kampen staar for; men forinden
Hærførerne skal dinere,
thi sulten Løjtnant er slet ikke god
til Hæren at kommandere. —
Saa gaar det løs paa Fjenden,
Officererne kaster Cigarerne,
og med flyvende Faner, i ubændigt Mod
de styrter sig ind i Farerne.

Det suser mod fjærne Skove,
det blinker mod Solens Lue,
det drøner med Skud fra Gry til Kvæld.
saa Krysteren maa sig grue.
Støvskyer staar fra Hestenes Hove,
hvor skumdækte frem de jager —
Artilleriet har afgjort Held
i Kampen paa Bondens Ager.

Men Sejren ej synes helt sikker,
til Trods for de nye Kanoner,
til Trods for den Madsenske Krigsteknik
og Venstres Krigsmillioner.
Om Fæstningen gør Gavn, hvor den ligger,
derom ej Sagen sig drejer,
thi i det afgørende Øjeblik
den Jordvold kun lidet vejer.

Nej, kun det gælder at paase,
at Fjendens Tal ej er knusende,
at deres Løjtnanter ej er fler
end vore halvandettusinde.

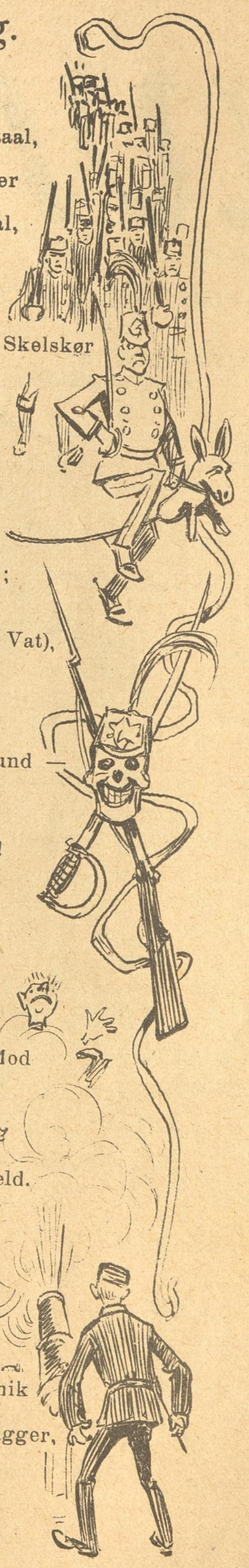

Nu er Styrkerne ens — ja maaske
er *vor* Styrke lidt overmægtig
i Mandskab, Kanoner og meget mer,
saa et Nederlag var nederdrægtig.

Naa, kender vi Slagets Konturer,
vil *Madsen* nok Sejren os bringe,
saa alle Fjenderne en efter en
maa over hans Klinge springe.
Han er af de stærke Naturer,
der aldrig kender til Vigen,
og derfor vil Sejrens Palmegren
kranse Septemberkrigen.

Paa Keglebanen.

Iversen: A' Banen! Nu kommer der en Kugle, der kan løbe omkap med Ellegaard og spille Fodbold med Forhjørnet! Av for Fanden, der traadte jeg forkert paa det ene Ben!

Siversen: Ja, det er rigtigt! Bær Du Dig bare ad som den russiske Bryder Hackenschmidt! Da han skulde kaste Beck-Olsen kom han pludselig til at huske paa, at han en Gang havde traadt fejl paa Foden! Og naar Din Kugle nu skejer ud, gaar forkert i Byen og gør Forsøg paa at smutte ind i en Damekupé, saa skal det straks have en Aarsag: Du traadte forkert paa Foden, Du blev pludselig platfodet! Ku' Du li' at hænge Din Hat paa den Hage?

Keglerejseren: En skæv!

Siversen: Det var ikke meget! Lad os nu se, hvor meget Peter Nagel slaar! — Gud bevares, sikken en Kugle! Den gaar ligesaa langsomt som Retten, der var tre Aar om at dømme Forretningsfører Th. Larsen til Bøde, Erstatning og Omkostninger fordi han selv spiller Foged og sætter sine Lejere paa Gaden. Men saadan skal de have det, de Smørtyve. Der skal Du se, Peter, vi kunde magelig gaa ind ved Siden a' og faa en falsk Hobro-Akvavit, inden Din Kugle naar op til Keglerne.

Keglerejseren: Tre lange!

Siversen: Ja, Du ka' tro, jeg skal lange Dig en din Rad! Der faldt jo ikke mer end to!

Keglerejseren: Baghjørnet staar og ryster endnu . . . nu faldt det!

Siversen: Sikken et Svin! Næ, nu skal i se, hvordan man skal behandle en Kugle! Den danser, hva' heha'r! Looping the Loop!

Keglerejseren: Alle ni!

Iversen: Ja, Du er inte billig, Siversen, den Egenskab har Du sammmen med Magistratens Koks!

Siversen: Vil Du ha' syv i Højre for en Stjærnebajer?

Iversen: Ku' Du li' at ta' Kegler paa den? Næ, skal vi endelig solde som Præsterne, da de forleden indviede Hjallerup Kirke, saa vil jeg ha' en til Peter med, og saa ka' Du for min Skyld gærne sla, baade til Højre og til Venstre, for der er s'gu ikke meget Forskæl paa dem.

Siversen (slaar fem skæve og bestiller Øllet).

Ved Daggry

banker en ung Mand i munter Stemning paa en Bagers Dør:

Bageren: Hvad vil De paa denne Tid?

Ung Mand: Jeg vilde gærne købe to Rundstykker!

Bageren: For to Rundstykker aabner jeg ikke Døren. —

Ung Mand: Naa, saa lang mig dem ud *gennem Nøglehullet.*

En Venstremands Betragtninger efter Valget.

Mel.: Min Amanda er fra Kærteminde.

Gu' bevar's hvor jeg er gal i Skrallen,
at jeg Dumrian blev Liberal.
Jeg er næsten bange for at Gallen
flyder over — aa, jeg er saa gal.
Jeg ku' gærne mase de Krabater
som har lokket mig med Hykleri.
:,: De konservative Demokrater
er saagu et nydeligt Parti. :,:

Jeg paa Venstremøderne blev lokket
af saa mange kønne Frihedsord,
men min Tillid blev desværre rokket
straks, da Venstre kom til Statens Ror.
Hvad de priste før i høje Toner
gad de ikke mere tænke paa;
:,: nej, nu tænkte de kun paa Kanoner
og paa Udstyr til Prinsesser smaa, :,:

Venstres Kærlighed jeg fik at smage,
da de først for Alvor ret tog fat.
For min Pengepung det blev en Plage
da jeg fik Forhøjelse paa Skat —
Vil en Tur med Banen jeg spendere,
eller købe Mærke til et Brev
:,: faar jeg mærke, at det koster mere —
— Lotteriet selv fordyret blev. :,:

Men nu er jeg bleven klog af Skaden,
jeg gaar ikke mer' paa den Galej.
Venstres lille Klat i Hovedstaden
estimerer vor Regering ej.
Grunden simpelthen sig selv forklarer,
vor Regering vil kun gøre Gavn
:,: for de mange søde smaa Agrarer,
og saa blæser de paa København :,:

Venstre holdt den 16de sig hjemme,
tog ej Del i Valget i vor By,
jeg var helt afskaaret fra at stemme,
sligt Parti jeg derfor helt vil sky.
Naar der næste Gang til Valg skal stilles
vil jeg sige Venstre Tak for sidst.
:,: Jeg skal ikke me'r paa Næsen spilles
thi nu stemmer jeg som Socialist, :,:

Galant.

Tre Damer kommer ind i en overfyldt Sporvogn. En Herre rejser sig galant og siger: „Mine Damer, jeg overlader, min Plads til den *ældste* af dem!" — Han fik Lov til at beholde sin Plads.

Komissen: I Dag har jeg lige været 25 Aar hos Dem, Hr. Grosserer!

Principalen (betænkelig): Ja, Hansen, jeg mærker nok, at De bliver gammel!

Svar paa Tiltale.

Lægen: De maa da indrømme, at Deres Bestilling ikke gør Menneskene til Engle!

Juristen: Det har De Ret i! Paa det Omraade kan vi langt fra maale os med De Herrer Læger.

Værten: I Fjor skrev De, at Deres Mand var *Musiker*, i Aar at han er *Drejer*. Hvorledes hænger det sammen?

Konen: Han er begge Dele — han er nemlig *Lirendrejer*, —

Damen: Er det her De søger en ung Dame med behageligt Ydre?

Forretningsmanden: Ja Frøken, men De kommer desværre *10* Aar for sent.

Landlig Uskyldighed (?) i Kantonnementstiden.

Løjtnanten (til en Malkepige): Hør, min Skat, har De ikke set *Fjenden?*

Malkepigen (undselig): Fjenden — nej, de der red her forbi før var alle sammen saa *venlige* mod mig.

Enken efter en Plantageejer sørgede i saa høj Grad over sin Mands Død, at hun, for at gøre sin Sørgedragt komplet, giftede sig med en *Neger*.

— Naa, kære Kusine! Har Du i den lange Tid jeg har været borte følt en Smule Længsel efter mig?

— Jo, nu og da. Hver Gang jeg *kedede* mig, tænkte jeg paa Dig.

Damen: Se en Gang den Lille. Han vil bestandig hen til Klaveret, naar jeg spiller. Et musikalsk Barn — ikke sandt.

Herren: Ja, jeg tror, at han *vil puste Klaverlysene ud!*

Skildvagten: Hvis De vil *ryge her*, maa De tage Cigaren ud af Munden, eller gaa et andet Sted hen.

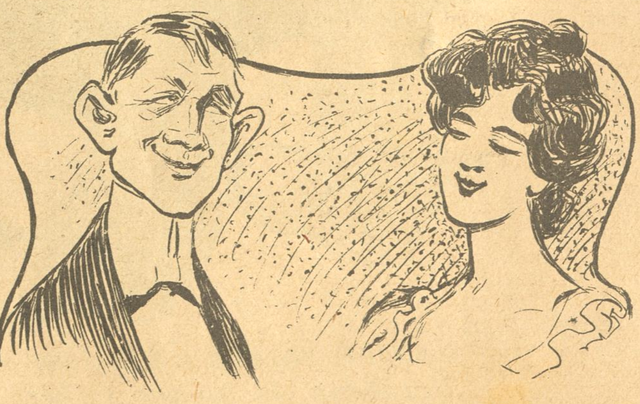

Tror De Frøken, at jeg ogsaa bliver en Engel, naar jeg kommer i Himlen? —

„Nej, det tror jeg ikke, at De egner Dem til, Deres Vinger sidder altfor højt oppe!"

Studenten: Sig mig, tror De paa et Liv efter dette?
Skrædderen: Ja, det gør jeg fuldt og fast!
Studenten: Hvorfor Satan har De da saadant et Hastværk med at faa de
Par Skilling, jeg skylder Dem?

I Pensionatet.

— Det skulde vel ikke være lidt syltede Grisetæer, Hr. Fuldmægtig?
— Nej Tak, Frue. Jeg spiser ikke *brugt Fodtøj*.

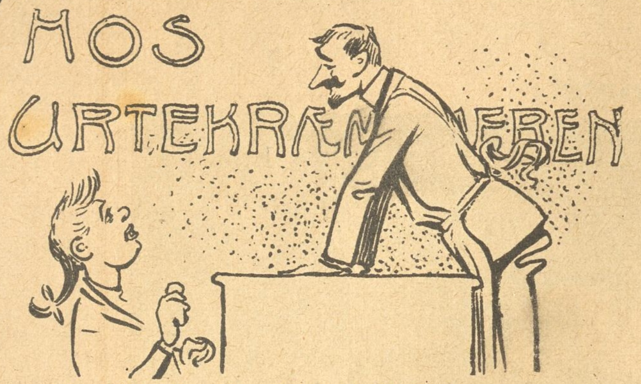

Den lille Pige: Jeg sku' ha' et hal't Pund Schweitzerost, men Mo'r sa', at De maatte ikke veje Hullerne med.

Hvorledes Stedbetegnelser kan anvendes.

Dette, at vort Parti d. 16. ds. med *middel Fart* arbejdede sit Stemmetal ivejret har gjort Hr. *Helsing ør.* Han vil atter til Foraaret gøre os til *Skive* for sine antisocialistiske Angreb. Fra alle *Lejre* vil han samle sine Tropper paany i *Aar. Hus* efter Hus skal ransages for at søge fjærnet fra Københavnernes Øjne de socialistiske *Skæl. Skør* maa han jo være; thi alle hans Fiks-*fakse*-rier vil intet hjælpe. København vil vedblive at være en *rød By. Thi Sted*et for Helsings Virksomhed er slet valgt. *Vejle*de Borgerne gør han kun daarligt. Derimod er han, uden at give ham *Ros, Kilde* til mange Vildfarelser.

Hans Chancer er ingenlunde *Ringe.* Saa meget mere maa vi stramme os op for at komme paa den grønne *Gren. Aa,* jeg kunde faa Lyst til at slaa hele den antisocialistiske Bevægelse ned i hans *Kallun. Borg* mig for at dette sker. *Næst ved* de ivrigste skal jeg staa under Kampen, og jeg vil lade mig *stege* om ikke vi kan vinde. *Var de* vaagne sidst, saa skal *vi borge* for, at vi vil være det denne Gang. Er jeg end til *Aars,* skal jeg ikke *knibe* ud.

Vælger.

Kampen.

Mel.: Træskovalsen (af Molboerne).

Ud til Traverbanen sidste Søndag snildt jeg kom,
hilste paa Justitsraad Blom
mens jeg gik og saa mig om.
— Hackenschmidt og Bech nu rask Tribunen entrede
saa den næsten kæntrede.
Sikken Spænding! — De tog fat.
— Sveden gjorde Huden glat
— aa, jeg drømte om det Syn den hele næste Nat.

Hvor de klemte, da de først hinanden Haanden bød,
av! jeg ved hvad det betød,
Vandet henad Gulvet flød
og de tog paa Sulet, som var det et Bjerg der stod
og slet ikke Kød og Blod.
Bech, han oppede sig lidt
og han loppede nok -schmidt,
saa at begge Kæmperne de blev om Nakken svedt!

Længe kæmped' de med Nelson og med Armfaldsgreb
— bag ved Kredsens trukne Reb
saa vi alle, at det kneb —
det gik stundom meget morsomt til med Pirouèt,
som de begge klared' net.
Men tilsidst den stakkels Mand,
Hackenschmidt ej holde kan
— ak, han glider under Skrig udover Gulvets Rand.

-schmidt var træt af Legen, gav fortabt med Taarers Fyld.
— Bech ej havde nogen Skyld,
ikke heller hanses Byld —
men det endte, Gu'skelov da, som det skulde helst,
og paany var Danmark frelst
— Magnus Bech er i sit Es!
Atter klared' han et Læs
— jamen, maa vi se Dig slaas med vores egen Jess!

I Sikkerhed.

A: Du er skam en sjælden Svigersøn! Der udsætter Du i Avertissementet en Findeløn af 100 Kroner for Din Svigermoders skrækkelige Køter!

B.: Tys, Du! Jeg har jo selv druknet Bæstet!

Manden: Nu har Du igen købt Pølser, og Du ved jo dog, at jeg ikke kan lide dem — der kan jo være Trikiner i dem.

Ung Husmoder: Hvor kan Du dog være saa enfoldig, lille Mand? Hvordan skulde der komme Trikiner i en Pølse, *der er lukket i begge Ender.*

Gennemskuet.

Herren (i Hastværk): Hurtig til Jærnbanestationen Kusk! Hvis ikke jeg naar Toget — — —!

Kusken: — Saa kommer De nok til at vente et Par Aar, Hr. Kasserer! Ikke?

„Geschæft!“

(To Handelsrejsende sidder i Kupéen sammen og passiarer.)

— Fruentimmer — og saa Forretningssager — næ Tak! — de to Ting rimer Fanden tude mig ikke absolut bedst sammen. — Jeg skal levere Dig et Eksempel, saa er Du straks med paa 'en:

Se det var i Fjor — Kæft!- jeg lyver — det var referenter talt Aaret i forvejen, da jeg førte et lille Parti danske ekstrafin Konjak, udsøgt Vare — Uhm! — som jeg havde i Angterprise og skulde se at faa smækket i Halsen paa de mer bemidlede Gaardmænder og mindre dito Knaldproprietærier. — Naa ja — unter uns gesagt, lieber Freund — noget rent forbandet Skidt, men proppet paa Flasker, dybt nedringede med lys lilla Lak, og en Etikette, trykt i Guld og fire Kulører. — Ork! — ligefrem lifligt at se til — det havde sgu kostet Manden en hel lille Formue — Udstyrelsen forstaar sig. —

Bong! — Saa ligger jeg en Dag over — hm — Ja, om det nu skulde gælde min ganske Reputage, saa er jeg i disse Momanger ikke i Stand til at kunne erindre hvad det var for et Rottehul af en Provinsby, jeg laa over i dengang, men ogsaa ligemeget med dasj. — Justemens som jeg og et Par andre Kollegusser sidder og havde nydt vor Taffeldø plut en halv Lafitte pr. Kuvert, kommer Kellneren pludselig hen til vort Bord, bukker dybt og serverede mig et Telegram paa en nypletteret Sølvbakke. — De andre gloede og var nysgerrige, mens jeg drejer og vender Telegrammet for at drage den ud og spænde dem paa Pinebænken.

„Hva' æ den a'?“ tænkte jeg ved mig selv. og gestinktsmæssigen formodede jeg, at det var fra min Chef. — Jeg aabner Kuverten — med synlig Selvfølelse begribeligvis — for jeg ventede saa smaat et Par anerkendende Ord til mig fra Firmaet for udvist nidkær Virksomhed. — Jo, Tak som byder! — Saa er det, Skæbnen forsørge mig fra min egen Svigermo'r, der til daglig sidder i et rart lille Gjordemoder-Embede ovre paa Endelave, men som for nærværende var i Besøg hjemme hos os, begrundet paa min Kones interessante Omstændigheder, som man jo kalder det i Salonsproget. — Jeg læser Telegrammet: „Nedkommen Datter — Befinder sig efter Omstændighederne vel — Gratulerer — Hilsen og Underskrift.“ — Det stod der, og ikke et Ord mere. Det var jo en rar Nyhed den, men just saa paatrængende var den da ikke, at hun skulde blamere den ud i et Telegram, der kommer just som man sidder ved Kaffèen med nysgærrige, og langhalsede Kollegusser rundt omkring sig. — Og hvad stod der saa? — Nu da Omstændighederne var borte, befandt min Kone sig atter vel. — det vidste jeg s'gu iforvejen. Man har jo dog lidt Erfaring, som ældre Ægtefælle betragtet. Men det der havde størst Krav pa Interesse — hvor disse interessante Omstændigheder var bleven af, eller hvad de vare faldne ud til — om de var levende eller døde, hvordan de saa ud, deres Antal, Køn, Vægt o. s. v., derom stod der ikke en Stavelse,— — „Der var jo ikke Plads til mere,“ svarede Svigermama, da jeg senere bebrejdede hende hendes Opførsel. — Nej, begribeligv's var der ikke det, men havde der været den mindste Gnist af sund Forretningssans i hele hendes fede Korpus, havde hun sendt mig en ordentlig Faktura over det Ankomne, specificeret og med nøjagtig Angivelse af hvormange Colli, Forsendelsen indeholdt. — Her stod jeg arme Forretningsmand i en fremmed By, og var ikke engang à jour med mit, eget Lagers øjeblikkelige Størrelse og Værdi, kendte hverken Kvalitet eller Kvantiteten af den sidstankomne Forsendelse. — Kan sligt ikke ærke en virkelig Forretningsmand, der er Forretningsmand lige ud til Neglemansjetterne? — Hva'ba? — Naa hvad jeg gjorde? — Tja, jeg tog mig sammen, og handlede saa i den Aand, der nu i snart et halvt Aarhundrede har svævet over vort gamle, velrenommerede Firma. Jeg svarede prompte med omgaaende Post: „Modtaget telegrafisk Advis, men maa forbeholde mig al lovlig Ret til at reklamere paa Grund af Forsendelsens mangelfulde Fakturering.“

B-Ringen.

Mel.: Op i gæve Sønner!

Nu er Malerlavet bleven sat i Knæ
— tænk det stakkels Kræ,
har Afdeling Bæ
— naa, nej *B* den hedder — vistnok mest i Skjul,
indtil nys Hr. Juul
gav den Mul.
Nu er der skam Sorg i hvert et Mesterlav
mangen Malermester blev et rigtigt Gnav
da han læste Dommen — mon det er en Spøg
mon det hele røg
med et Strøg?!

Stakkels »Samfund« er saa trist og syg og tavs,
det er skidt med Lavs,
uh, det gik saa snavs.
Ogsaa Pokkers med at Dommen man ska' ta'
netop da man la,
godt med A.
»Dannebrog« hnr ogsaa kunnet snakke højt
— efter Dommen har det ikke sagt en Døjt!
— Kære Blade! I sa' A; maa vi nu se
tør I ej maaske
sige B!?

For destingveret.

En gammel Bondekone skulde for første Gang i sit Liv med Toget til Købstaden. Da hun skulde stige ind i Kupéen tog hun Træskoene af og lod dem staa paa Perronen. Ankommen til Købstadens Station, der laa paa den anden Side af Banelinien, blev Kupédøren aabnet af Kunduktøren.

Næj, næj, bette Ven! sagde Konen; A sku' a' ve' den aan Sieh, for der staa mi' Træsko!

Toppunktet af Skinsyge.

— Hvorfor i Alverden traveu Du om i Skoven og kigger paa alle Træerne?

— Jeg vil blot undersøge, om ikke min Forlovedes Navn skulde være indridset paa et af dem.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Samfundslære.

Ser De, Jensen, at vi med vore 12000 St. faar to Landsthingsmænd, medens I slet ingen faar, skønt I mønstrede 18000 St., maa dog være Bevis nok for, at vi Højremænd vejer noget mere rent samfundsmæssigt.

Nr. 40.

Ravnen

Søndag d. 4. Oktober 1903

Indviklede Familieforhold.

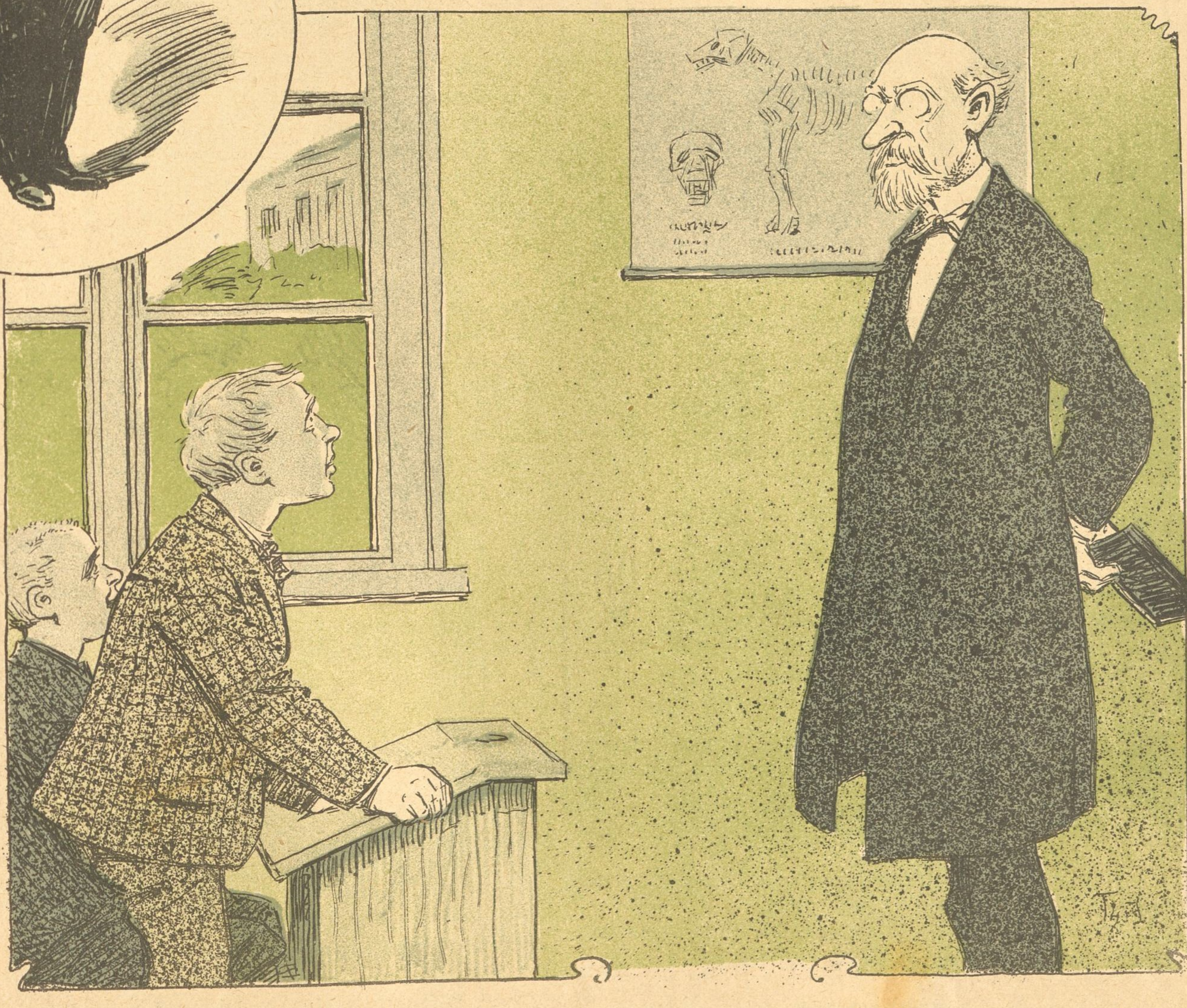

— Kan du, August, sige mig, hvad Mulæslet er for et Dyr?

— Mulæslet er et Dyr, som har en Hest til Fa'er og en Mo'er til Æsel — nej, en Fa'er til Hest og en Æsel til Mo'er — nej, jeg mener: en Fa'er til Mo'er og en Æsel — — — (han tier og sluger Resten).

Ugen der gik!

Mel.: En svensk Konstabel.

De kender jo alle *Alberti*,
vort Fædrelands Stolthed og Held,
De ved som bekendt, han er Vært i
Reformvenstres nye Hotel.

Oprindelig saadan privatum
han ikke er stræng af Moral,
den er af en nyere Datum,
for Præsterne voldte ham Kval.

De kunde ej lide, at *Knudsen*
med *Gabriel* havde gjort Sjov,
de vil ha' ham fat i Kabudsen,
Alberti sku' gi' dem Forlov.

Han tænkte i Uger og Dage
paa Lov og paa Blasfemi,
han tænkte først frem, saa tilbage,
helst vilde han haft bedt sig fri.

For Gabriel, hvem ku' det være?
Alberti hos Stadil har spur't,
Og Stadil han saa i sin Lære-
bog, hvad han saa tit havde gjort.

Men der stod om Gabriel ikke
et eneste, eneste Kvæk!
i Salmonsens maatte de kigge,
der fandt de ham begge, o Skræk!

Tænk, Gabriel, det var en Erke,
og det er Alberti jo med
nu skulde s'gu *Knudsen* faa mærke,
at ham skal man lade i Fred.

Alberti er ligegodt Manden,
som værger os mod Blasfemi,
Defensor for Englestanden
og Fører for Venstres Parti.

Professoren (i Færd med at nyde en Kop Kaffe): Kaffe er dog en herlig Drik. Tænk Dig, nu er det 240 Aar siden, at den blev indført til Evropa!

Fruen: Virkelig! — Ja, hvor Tiden dog gaar!

A.: Jeg forsikrer Dem, at saadan et lille Barn bringer Lys og Liv ind i et Hjem!

B.: Ja, det er sandt! Siden vi har faaet vor Førstefødte har vi haft Lampen tændt hele Natten!

Misforstaaet.

Frieren: Jeg kommer for at anholde om Deres Datters *Haand!*

Faderen (der har flere Døtre): Hvilken af dem?

Frieren: Den *højre!*

Min Ven fra Køge.

Mel.: Fruen fra Køge.

Jeg har en Ven fra Køge, (fra Køge?) ja Køge!
og han heder Peter I — A — — —?
nej, han hedder Peter A. med mer',
Justitsens strenge Vogter her,
og han er Rigsdagsmand fra Køge,
for den gamle Køge Kreds.

Da Peter han var lille (var lille?) ja lille!
da leged' han med Di — Da — — —?
nej Dukker saa store som Rundetaarn,
og derfor blev han saa højvelbaar'n —
og hans Lærer var fra Køge,
fra den gamle Køge By.

Fra Peter laa i Vuggen (i Vuggen?) ja Vuggen!
han været har fordri — dra — — —.
for dreven til at staa i en Smørbutik,
han vilde lære Politik —
og saa fik han Kig paa Køge,
paa den gamle Køge Kreds.

Og fra han var stor som saadan (som saadan?) ja saadan!
han siddet har paa Pi — Pa — — —
nej Piedestalen ved De hvad
og sikken han kan pægle glad,
den Skydebro'r fra Køge,
naar han gi'r Køgesølv.

Han har vel Snese Dyder (har Dyder?) ja Dyder!
han er politisk Sni — Sna — — —
nej Snubfigur med Krummer i,
han ta'er for Himlen glad Parti,
for Aviser, selv de røde,
bliver læst i Køge By.

Hvis Peter en Gang sku' dumpe (sku' dumpe?) ja dumpe!
saa har han en dejlig Ri — Ra — — —?
ja, og naar Enden er god er alting godt,
for Peter kommer paa Kongens Slot
som Repræsentant for Køge,
for de gamle Køge Høns.

Se nu er Visen færdig (er færdig?) ja færdig!
den handler om A-B — ba — — —
nej, al Betjenterdyds Regent,
og derfor Hatten a' lidt pænt
for min gamle Ven fra Køge,
Peter A. fra Køge Kreds.

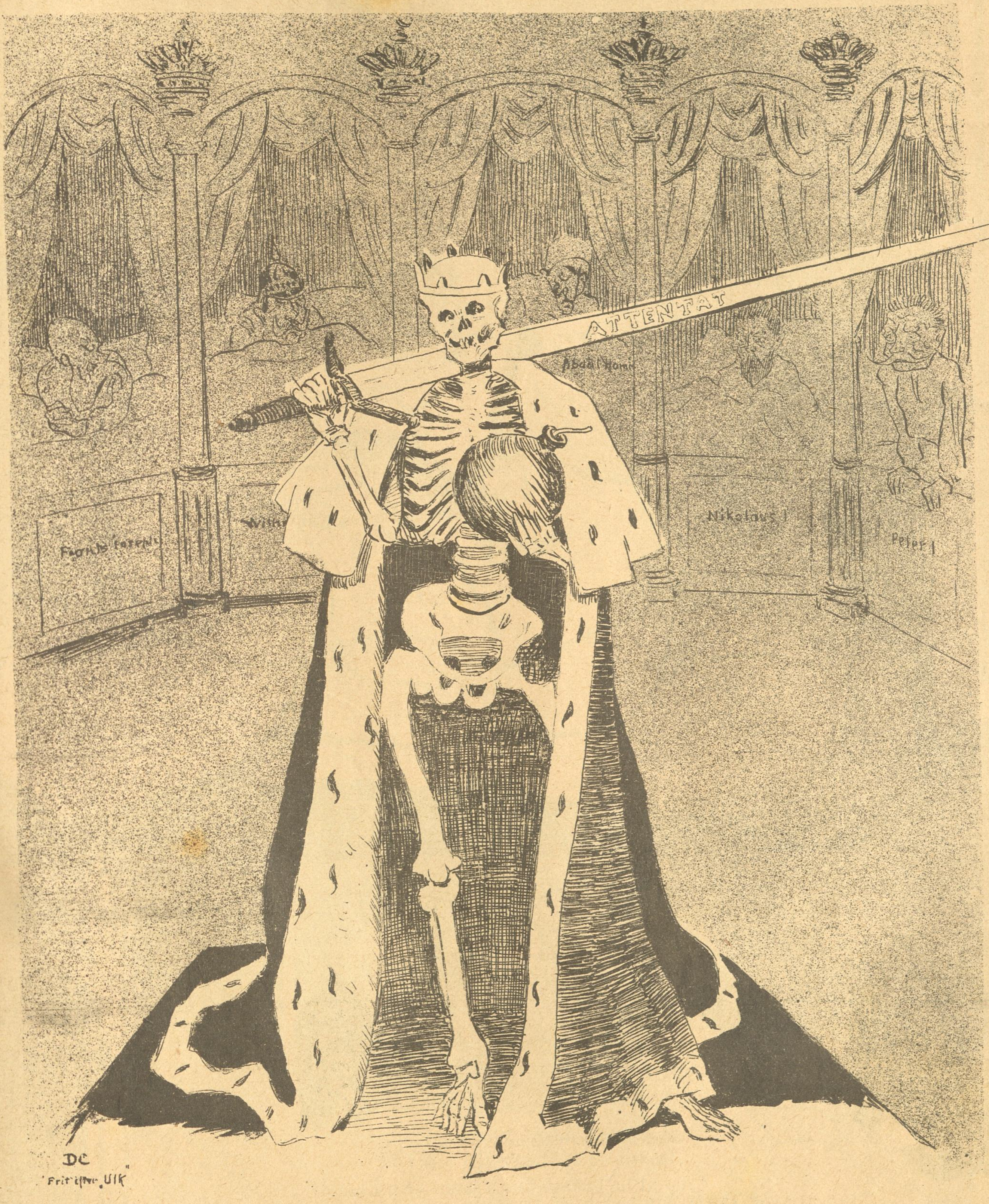

Kejsernes Kejser.

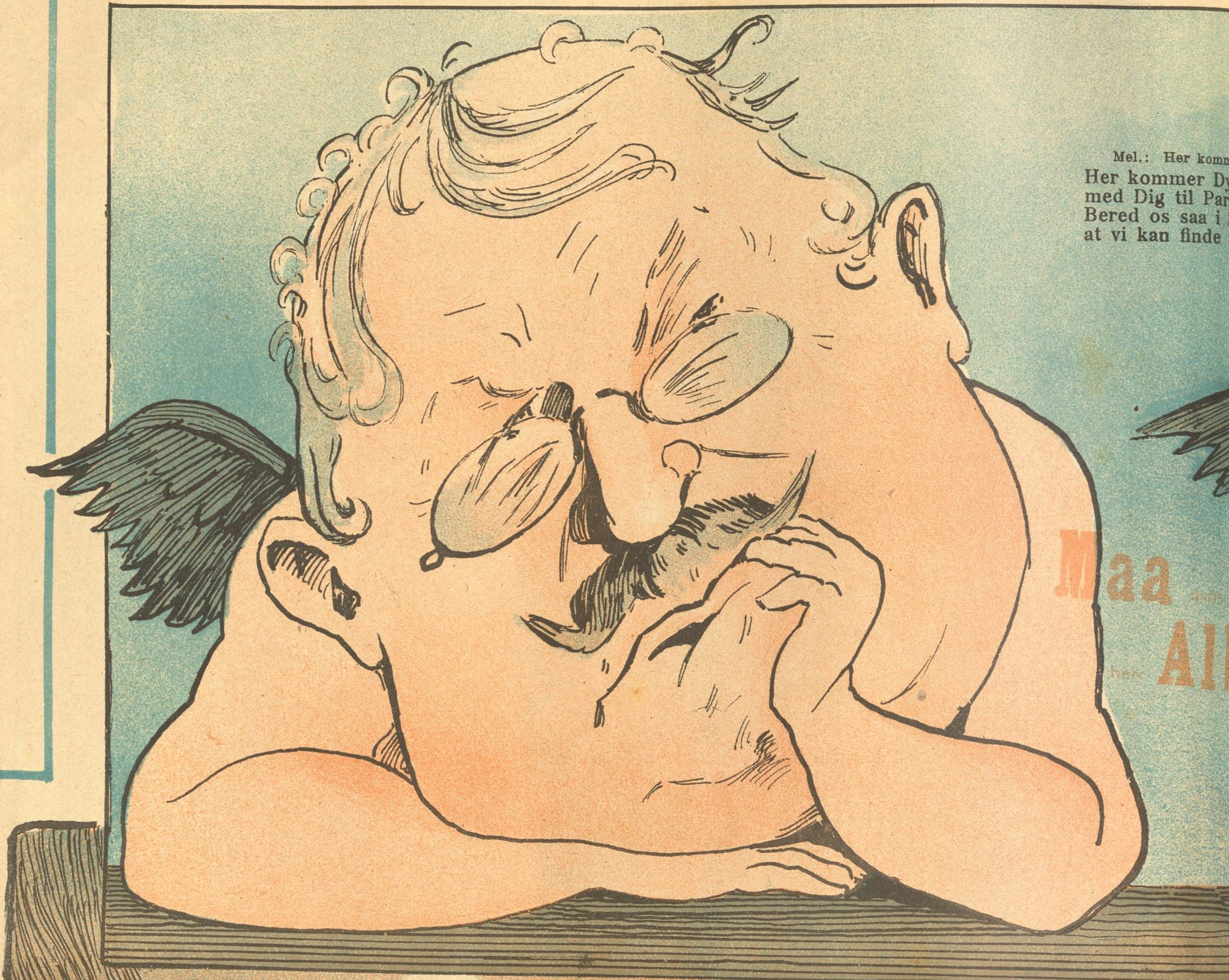

Mel.: Her komn

Her kommer Dy
med Dig til Par
Bered os saa i
at vi kan finde

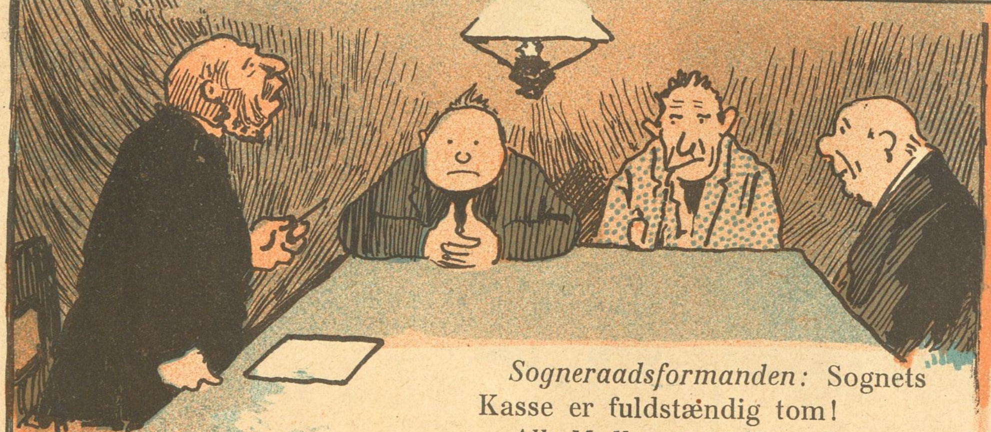

Sogneraadsformanden: Sognets Kasse er fuldstændig tom!
Alle Medlemmer i Kor: Saa maa vi forbyde Cyklisterne et Par Veje endnu!

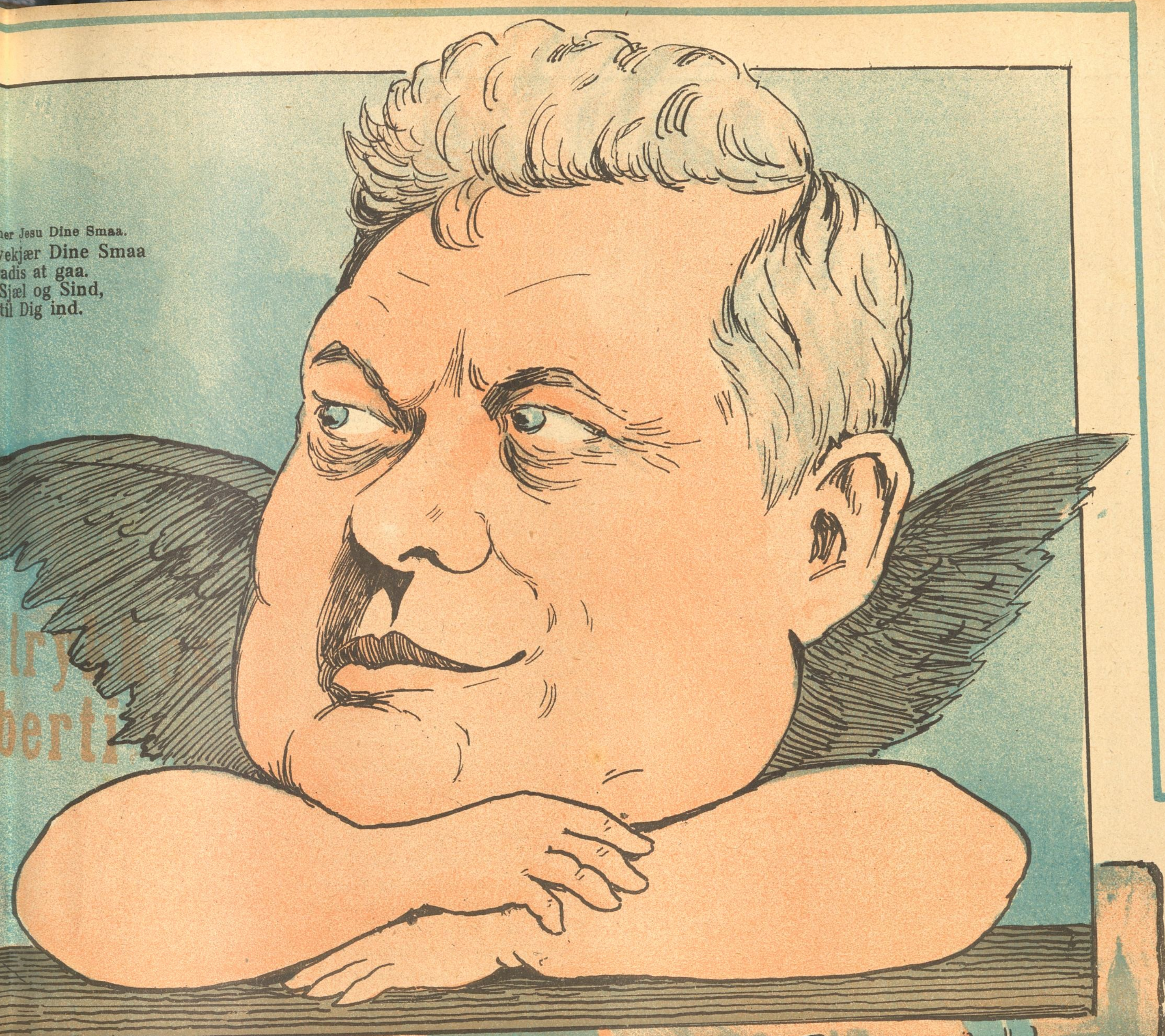

A.: Er De endnu forlovet med Frøken N.

B.: Nej!

A.: Saa gratulerer jeg! De kan være glad ved at være hende kvit! — Hvorledes blev Forlovelsen ellers hævet?

B.: Vi giftede os!

Sergenten: Hvo'den Fa'n er'et han hænger med Ho'det, 87! I Vejret med *Dumhedsdepotet!*

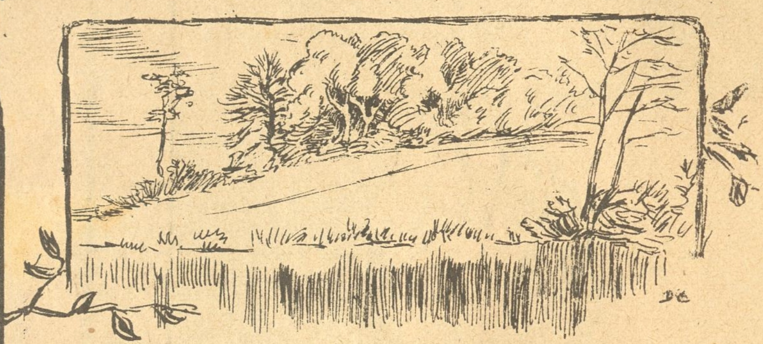

September.

Mel.: Du er rig, du er dejlig, o Syd.

DA min Ven, Du er gaaet Din Vej,
skal jeg give Dig dit Skudsmaal September:
Ved Din Fødsel Du ligned' November,
ved Din Bortgang Du minded' om Maj.
Du til Verden med Kølighed kom,
og vi følte os slet ikke glade;
:,: dog, Du vilde os ikke forlade,
før Du var bleven artig og from. :,:

Du blev født som en halstarrig Knægt,
egensindig og voldsom forvoven;
Du brød Regler og trodsede Loven,
ja for intet Du havde Respekt.
Naar paa „Smukt“ Barometeret stod,
lod drilagtig Du Solen forsvinde
:,: og trods ellers ret gunstige Vinde,
Regnen spandevis strømme Du lod. :,:

Du ved Valget os viste, at *vi*
København med vort Stemmetal ejer,
thi at Guldet i Vægtskaalen vejer
kan Du sige for Skylden Dig fri.
Ja, Du viste os tydeligt at,
Venstre har faaet mærke vor Brydning,
:,: i vor By har det ingen Betydning,
Venstre er kun en sløj lille Klat. :,:

Venstres Frisind afslørede Du,
vi fik Kendskab til Venstres Ministre;
Højres var nogle fæle „Filistre“,
Venstres, de er dog værre endnu,
En Artikel i vor Demokrat
har besudlet (hvor pudsigt det klinger)
:,: de Albertiske smaa Englevinger,
nu er Knippel-Justitsen parat. :,:

Hvil September nu sødt i Din Døs,
ej vi mindes Din Adfærd med Harme;
Du i Norden os skænkede Varme
mens i Syden af Kulde de gøs.
Gid Oktober, Din Eftermand maa
blive mild, saa vi sparer vort Brændsel,
:,: thi de Priser paa Kok's er en Skrændsel,
vore Penge kan ikke forslaa. :,:

Blasfemi.

Mel.: Min Amanda var fra Kerteminde.

SIKKEN ækel Skræk, jeg fik i Livet,
da forleden Morgenstund jeg saa,
at *Alberti* havde overgivet
Raadmand *Knudsen* til for Dom at staa.
Jeg blev bange, da jeg saa, at Talen
drejed' sig om noget Skriveri'
som har staaet trykt i „*Socialen*“
og som nu man kalder *Blasfemi.*

Og jeg spekulered' meget længe
over Sagen, thi jeg frygtede,
at hvis Dommerne var meget strænge,
var det bedre, at jeg flyttede:
for jeg var jo selv med i Kabalen
og vil kunde sættes fast, fordi
at det Himmelbrev i „*Socialen*“
har jeg læst — skønt det var *Blasfemi.*

Jeg var ved at gaa fra Snøvs og Sansen,
saadan som jeg der var gi'et til Pris,
men saa saa jeg, selve Fred'rik *Hansen*
trykke Brevet op i sin Avis.
Bli'r *han* ikke maalt med samme Alen,
er der Fred og ingen Fare; thi
saa er det jo bare „*Socialen*“
der kan blive dømt for *Blasfemi.*

Saadan tænkte jeg, og mine Tanker
yder mig lidt Lise og lidt Trøst,
atter følte jeg, jeg fri og frank er
og kan gaa hvorhen jeg finder Lyst;
uden at ha' Politi i Halen
og med Loven at ha' Maskepi,
kan jeg daglig købe „*Socialen*“
og studere Bladets *Blasfemi.*

Naa, saa er min Skræk da gaaet over,
jeg er atter ved et godt Hrmør;
og nu ved jeg da hvad Ret og Lov er,
for det vidste jeg skam aldrig før.
Lov og Ret er Ord, man har i Talen
i Forbindrlse med Politi(k).
Derfor er det Bladet „*Socialen*“
nu skal have Straf for *Blasfemi.*

Ondskabsfuldt.

Kritikeren (til en debuterende Digter): Ikke sandt — De digter jo kun for *Deres* Fornøjelses Skyld?

— Jeg begriber ikke, at det kan være sundt at sove for aabne Vinduer. Jeg gjorde det forleden, og saa var der en Laban, der stak Haanden ind og stjal baade mit Uhr og min Portemonnæ!

Sergenten: Men det siger jeg Jer — i Geleddet maa der ikke tales — selv naar der falder Jer Aandrigheder ind, maa I undertrykke dem. Det maa selv jeg!

Forsvindingstid.

Mel.: Har De ikke set den lille Cora?

SKØNT meget bliver borte her
saa kan man ej sig gemme mer',
forsvinde gør man kun saa kort
og aldrig helt man svinder bort.
Som nu vor egen Jyde, Jess,
der har med Bryderi sit Læs.
Han vilde brydes med vor Bech
men blev saa pludseligen væk.
:,: Har De ikke set den stærke Jess?
nu da Bech er rigtig i sit Es.
Hachenschmidt blev tumlet
— Jess har stadig mumlet
om Mesterskabets Knæk
og nu er Fyren væk! :,:

Hr. Rex til hele „Folkets" Pris
pænt klipper ud til sin Avis.
Det gaar lidt smaat med hans Papir,
men pludselig et Spjæt han gi'r,
nu har han faaet en Idé
som kan betale sig maaske.
Skønt meget af hans — Hm! — forsvandt
han paa et dristigt Middel fandt:
:,: Har De ikke set en Journalist?
Tys, De maa forsigtigt liste! Pst!
Hundred' Kroner vundet
hvis han bliver fundet!
Jeg maler her med Pen og Blæk
hvor han blev væk!" :,:

Og „Verdensspejlet" sad og skrev
fra Spanjen til sig selv et Brev
om mange Penge og dem maa
enhver der leder gærne faa.
Men først skal man dog finde det,
— det bliver ikke ganske let,
for Fælleden er meget stor,
og der er rædsom meget Jord.
:,: Har De ikke set den store Arv,
gravet ned til Verdensspejlets Tarv?
— Hvorfor staa og snakke,
grib Din Skovl og Hakke
og grav med Iver kæk
fra Skatten Jorden væk! :,:

Et Arbejdsgiverblad kun smaat
naar frem at blive agtet blot
og Starten koster mange „Gryn"
det er et ganske gruligt Syn.
— Og se i Bladets Regnskabs-Bog
hvor Tallene i spydigt Sprog
fortæller om de mange „Spir",
der er begravet i Papir:
:,: Aa, det halve af en Milion!
— er det ikke blevet set af no'n?
Pengene forsvundne!
de bli'r aldrig fundne!
helt frækt at spille kæk
naar man har faa't sit Knæk! :,:

De maa vente, Kære!

Nogle skælmske Agenter fandt paa at narre nogle Møllere; de kom med Prøver paa Kunstgødning i smaa bitte Poser; men Møllerne kunde faa mere, og naar de solgte den Gødning til Landmændene, vilde Markerne bugne af Korn, Møllerne vilde faa nok at male og Bagerne kunde mele deres Kage. Og Agenterne fik Møllerne til at skrive paa Bestillingssedler, som ikke vare lette at forstaa. Agenterne sendte dem Gødning i vældige Sække, som Bønderne ikke vilde købe, Fabrikanterne vilde have Penge for dem, og det nyttede ikke, Møllerne sagde til Fabrikanterne: „De maa vente, Kære!"

Saa maate Politiet tale med Fabrikanterne og de skælmske Agenter. Og da det viste sig, efter at Gødningen var undersøgt, at det ikke var rent Brød de havde i Poserne, sagde Dommeren til dem: „De maa vente, Kære! Sæt Dem ud i Vestre Fængsels Ventesal!"

— — —

„Tung og tornefuld er den Vej
Kunstneren her maa vandre!"

Og da Sangerinden skulde have en ny Kjole, fordi hun skulde rejse, havde hun ingen Penge. „De maa vente, Kære!" sagde hun til Dameskræderinden, og saa rejste hun. —

Men da Sangerinden kom hjem igen fra sin Kunstrejse, havde hun heller ingen Penge. Dameskræderinden gav hende da Kost og Logi i Gældsfængslet og sagde i sin ømmeste Tone: „Her maa De vente, Kære, til en Gang De faar Engagement!"

— — —

Højre havde lovet Frederik Hansen, at han skulde blive Landsthingsmand; men da det kom til Stykket, foretrak det en Murermester og sagde til den misfornøjede Redaktør: „Om tre Aar bliver der Valg igen; De maa vente, Kære!"

— — —

Lige før Juveltyven Andreasen skulde rejse til Forbedringshuset, anmodede Fogden ham om at betale de 80 Kr., han var kommen til at skylde sin Anklager og sin Forsvarer.

„Gud, det vil jeg saa inderlig gærne," svarede Hr. Andreasen; men De maa vente, Kære!"

— — —

Den vordende Hersker over alle Russer, Storfyrst Michael, kom her til med sin Lystjagt, for at gaa i Land ved Helsingør og derfra til Fredensborg, men Taagen lagde sig i Vejen for ham, saa han ikke kunde finde ind, den opholdt ham i to Dage. „Du maa vente, Kære!" sagde Taagen. Storfyrsten blev gal i Hovedet; men hvad brød Taagen sig om det.

I Selskabet.

A: Her er voldsomt kedeligt i Aften!
B. (peger paa en Dør): Ja, endogsaa Døren *gaber!*

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Indkaldelse.

Naar Rigsdagen paa Mandag atter samles i Fredericiagade, vil den finde meget forandret.

Dagspressen.

Nr. 41.

Ravnen

Søndag d. 11. Oktober

1903

Fruen: Har Du virkelig saa travlt lille Mand. Du kan ikke en Gang give Dig Tid til at drikke Din Kaffe i Ro. Læs dog i det mindste Aviserne her hjemme.

Manden: Du taler, som Du har Forstand til! Hvad skulde jeg saa bestille paa Kontoret?

Ugen der gik!

Mel.: Naar mit Øje er lukt.

»RAVNEN« sad saa tilfreds
i et Træ, den Gang *Jess*
og *Bech Olsen* hinanden sku' vende,
Gud bevares, sikke't Smæk,
da vor egen Kong *Bech*
la' sig ned paa sin vældige Ende!

Alt en Ende skal ha'e,
som en Vitzmager sa'e,
da Finansloven han fik i Hænde,
for der traf han W. C.,
tyve Tusind, o Vè,
men det faar nok en kongelig Ende.

Falske Tikroner, Tak,
sikke *Brasch*, sikke Rak,
for hvem Pokker kan Tallene kende?
Dette Falskmøntneri
Skræder *Hansson* ku' li',
men det fik en bedrøvelig Ende.

Snart de Thingmænd ta'er fat,
der bli'r vældig Debat,
paa *Alberti* vil *Borgbjerg* nok brænde.
Ved den her Blasfemi
har *Albertis* Parti
lavet Ris til sin højstegne Ende.

Madsens Krig blev da slut',
ingen rigtig blev skudt,
men dog hører man Krigs-Madsen skænde,
Fæstningsporten, uha!
var nok ej lukket a',
og saa fik vor Selvstændighed Ende.

»Ravnen« meget har set,
den har grædt, den har lèt,
slukket Ild, slukket Ild, lad't det brænde,
for i Dag dog den vil
slutte af med sit Spil,
for det maa s'gu dog have en

Faderen (paa Besøg hos Sønnen): Hvad Tid plejer Du at staa op?

Studenten: I Reglen Klokken 5, undertiden ogsaa Klokken 4.

Værtinden: Aah! det sker da ogsaa, at De staar endnu tidligere op til Tider endogsaa om Formiddagen!

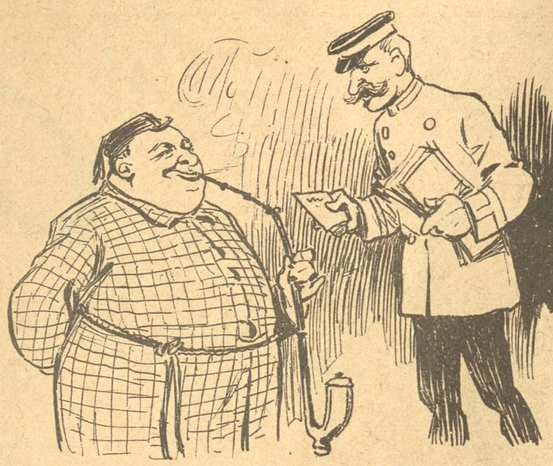

En Menneskeven.

Postbudet (til Husværten): Vil De ikke forberede Digteren deroppe paa Kvisten paa, at jeg har en Postanvisning paa to Kroner til ham, for at han ikke skal blive *ramt af et Slagtilfælde!*

Blameret sig.

Ældre Frøken (til en Veninde): Tænk Dig, i Gaar Aftes blev jeg forfulgt af et ækelt Mandfolk lige til min Gadedør; men saa vendte jeg mig om og saa paa ham — og saa kan Du tro, at han forsvandt!

Leg ikke med Ilden.

Hun (spøgende): Lad os antage, at De vilde fri til en ung Dame — hvad vilde De saa sige?

Han: Intet er simplere. Jeg vilde sige: Frøken vil De være min? — Men hvad vilde De i saa Fald svare?

Hun: *Ja*, Elskede!

Spaakonen: Her ligger en lille mager Herre til Dem.

Den unge Dame (skuffet): Lille og mager! Hvorfor netop det?

Spaakonen: Jamen, kære Frøken, De kan da ikke forlange saa meget for de 50 Øre, De har givet mig!

— Karoline, De forlader øjeblikkelig Pladsen!

— Men hvorfor, Frue?

— De tillod i Gaar *min Søn* at kysse Dem paa Trappen!

— Saah! Og forleden vilde De sige mig op, fordi jeg kyssede en *vild fremmed! Dem kan man da umuligt gøre tilpas.*

Langt Skridt.

En ung Pige lod sig bortføre af sin Elskede. Fra Amerika skrev hun til sine Forældre:

Kære Forældre! Jeg er nu ankommen til Amerika. Tilgiv mig dette Skridt.

Skræderen: Nu spørger jeg Dem for sidste Gang, hvornaar har De i sinde at betale mig?

Skyldneren: Naa, Gud være lovet, saa er det da endelig forbi med den dumme Spørgen!

Efter Konfirmationen.

Brev fra Peter Københavner til Fætter Hans i Tokkerup.

Kære Fætter Hans!

Tak for Lykønskningen til min Konfirmation. Du kan bide Dig i Øjnene paa, at der var Fest i Gaden i Søndags.

Da jeg godt og vel var sluppen ud af Kirken rullede vi i Æske hjem og henad Aften kom Gratulanterne og Presenterne, som var det bedste. Nu skal Du høre.

Af Onkel Emil fik jeg en Kasse Cigarer, af Onkel Johannes et dejligt Ravrør, af Onkel Oskar et Cigarfuderal, af Onkel Valdemar, et flot Tændstiketui og af Onkel Viggo en Vise, som han selv havde digtet; den gik paa den Melodi „Kong Kristian stod i Røg og Damp", saa Du kan forstaa at „Pivetøjet" var i Orden.

Ved Bordet talte Onkel Valdemar, Du ved, han kan levere en ordentlig Basseralle og det kan nok være, at den skar lidt villig. Han sagde blandt andet, at nu var jeg ikke noget Barn mere, nu var jeg traadt ind i de voksnes Rækker og det kan nok være, at jeg følte mig. Onkel Emil kneb polisk det ene Øje til og sagde: Du kan jo nok høre Peter, hvor den skal hen, Du kommer til at stikke ham En af Din egen Kasse. Det lod jeg mig ikke sige mere end en Gang; jeg bød Cigarer om og røg begribeligvis selv med, for nu var jeg jo Voksen, men mellem os sagt, jeg maatte to Gange ud og brække mig, men der var heldigvis ingen der saa det, for det vilde have været en flov Historie.

Senere kom Punschen paa Bordet og nu begyndte den først rigtig at blive livlig. Der blev drukket Skaaler, og det begyndte saa smaat at rende rundt for mig, men jeg maatte jo stramme mig op, for at ingen af de andre Voksne skulde le mig ud. Da vi var rigtig paa Kogepunktet blev der igen omdelt Sange; det var en, som Tante Mine havde digtet, Du ved, hende der er Løjtnant i Frelsens Hær. Sangen gik paa Melodien: „Tænk, naar engang den Taage er forsvunden." Da vi havde sunget den, sagde de allesammen, at den var nydelig, jeg synes nu, at den var rædsom kedelig, Onkel Valdemar sad ogsaa og græd, for han er saadan et Følelsesmenneske, men Onkel Johannes grinte over hele Ansigtet og sagde, at det var bare Sprut, der rendte ud af Øjnene paa ham. Nu blev der en Fnisen over hele Linien. Onkel Emil skruttede Ryg som en gammel Hankat, Onkel Valdemar gav sig til at synge noget om Amagerrad, det skulde vist være en Finte til, at mit Ravrør var købt ude paa Amager, Onkel Oskar smaalo og trak sig i Overskægget, men sagde ellers ikke noget, men Tante Mine følte sig fornærmet og mente, at de gjorde Nar af hendes Sang. Saa klappede Onkel Viggo hende paa Skulderen og sagde: „Tag Dem ikke det saa nær, lille Løjtnant. Deres Vise var saagu meget grinagtig, det var bare det Tudeapparat, der tog den alvorlig.

Nu blev Tante Mine for Alvor gnaven og vilde gaa; da Klokken imidlertid var mange, gik de allesammen, og saa var det Bal forbi.

I Mandags var jeg oppe paa Skolen for at sige Farvel til Lærerne, og Drengene maatte jo lette Halen fra Bænken, da der kom en Herre ind i Klassen. De fem øverste gav jeg en Belønning hver — jeg havde jo været saa fornuftig, at veksle en Femøre i Smaapenge, for at Smerterne ikke skulde blive for store.

Forleden var jeg i det Kongelige og saa „Prinsessen paa Ærten", men det synes jeg ikke om, det kan være et godt Stykke for Børn, men det passer ligegodt ikke for voksne Menesker.

Jeg skal hilse Dig fra Frøken Hansen, Du ved hende, der bor ved Siden af os, og som blev konfirmeret forrige Gang. Vi var inde hos Ditteren og delte en Napoleonskage. Straks sagde vi jo „De" til hinanden, men da vi havde vrøvlet lidt sammen blev vi enige om at sige „Du" eftersom vi har kendt hinanden fra Børn.

Nu ved jeg ikke mere at fortælle, men Du kan glæde Dig, Hans, til Sommer, naar Du kommer til København, saa kan Du følge gratis med mig ind i Cirkus. Børn har nemlig gratis Adgang, naar de om Søndagen er i Følge med en Voksen. Venlig Hilsen, Din Fætter

Peter.

Løjtnanten: Jeg kommer for at anholde om Deres Datters Haand!

Grossereren: Hr. Løjtnant! Jeg kender nøje Deres Forhold. For at betale Deres Gæld maatte jeg mindst give Dem *to* af mine Døtre!

Sergenten: Hvad forstaar man ved Strategi?

Rekrutten: Strategi er det, naar man ikke har mere Munition, og dog bliver ved at fyre paa Fjenden, saa at han ikke mærker det!

Hovmesteren (til Prinsen der har begaaet flere orthografiske Bommerter i sin Stil): Deres Højhed skulde ikke gøre sig saa megen Umage med at indføre *nye Retskrivningsmethoder!*

Den unge Frue (efter den første Strid): Kære Viggo! for at saadan noget ikke skal passere oftere, foreslaar jeg følgende Ordning. Naar vi er *enige*, saa har *Du* Ret, og naar vi er *uenige*, saa har *jeg* Ret!

Damen: Sig mig en Gang oprigtigt, Hr. Løjtnant, er jeg i Grunden lille, eller kan jeg betragtes som middelhøj?

Løjtnanten: De undervurderer virkelig Dem selv i altfor høj Grad, Frøken, De er den *mest middelhøje* Dame, jeg nogensinde har set.

Læreren: Naa, Børn, kan I saa sige mig hvad Gud skabte paa den sjette Dag?

— (Almindelig Tavshed).

Læreren: Hvem er da den fornemste Skabning?

Lille Hans (springer op): Borgmesteren!

Frøken Anna (der paa Hjemvejen forfølges af en Herre): Nej, det er for galt! Det er dog *for* generende for en anstændig Pige! — Naar det saa endda havde været en Løjtnant!

Amerikansk.

Mr. *Brown* fortæller: — — Jo, ser De, jeg friede *telefonisk* til min Hustru. vi giftede os *telegrafisk* og nu leverer hun mig *fonografiske* Gardinprædikener!

Stor-Templar.

– Mit Navn er *Thomsen!* Maa jeg tillade mig at byde Dem en Snaps!

Karriére.

— Ak Gus ja! de søde Børn
— gid det maa gaa dem godt.
Min Dreng tog først *Artium*
— siden fik han *Dilerium*.

Splinter.

— Men kære Ven! Det er jo tredje Gang i Dag at Du spiser til Middag.

— Ja, jeg skal sige Dig — min Mave har en meget daarlig Hukommelse.

A.: Tror Du, at Doktor Hansen kender noget til Lægekunsten?

B.: Ork ja — saa meget at han kunde fylde en hel Kirkegaard!

Professoren (paa Landbohøjskolen): Hvad Vægt har De saa konstateret hos Svinet?

Kandidaten: 220 Pund!

Professoren: Før eller efter Maaltidet?

Kandidaten: Efter Formiddagskaffen, Hr. Professor!

Rentier Sørensen har udenfor sin Dør ladet anbringe en Avtomat med følgende tydelige Paaskrift:

„Naar man kaster sit Visitkort i Aabningen for oven afleverer Avtomaten et af mine Kort, hvorved Besøg og Genbesøg betragtes som afgjorte!“

Moderen: Du har jo trods Din Hæshed sunget igen.

Datteren: Nej, Mama, det har jeg ikke.

Moderen: Nægt det ikke! Herrerne ere jo alle gaaede ind i det andet Værelse.

Lille Hans Tante, jeg tror at Hr. Møller er forelsket i Dig!

Tanten (smigret): Hvoraf slutter Du det, lille Hans?

Lille Hans: Jo, han sagde i Gaar, at Du saa saa smuk ud — bagfra!

Hun: Hvis Du paastaar, at Du aldrig i Livet har begaaet en Dumhed, saa lyver Du!

Han: Naa, naa, Du behøver da heller ikke bestandig at bebrejde mig, at jeg har giftet mig med Dig!

Kontordamen: Med Gagen her skal man ikke gøre *store Spring.*

Chefen: Jeg har heller ikke engageret Dem som *Balletdanserinde!*

Sergenten: Sig mig 17, hvad er Terræn?

17 (tier og ser sig spørgende om).

Sergenten: *De løber hele Dagen rundt i det,* og ved dog ikke hvad Terræn er?

17 (glad): *Et Par Støvler!*

Af en nyforlovet Piges Dagbog.

— — Atter og atter søgte vore Læber hinanden i det *første* Kys — —!

Revanche.

Han: For en Uge siden afslog De at blive min Kone!

Hun: Ja!

Han: Nu kan jeg meddele Dem, at om fire Uger bliver De min Datter — jeg gifter mig nemlig med Deres Moder.

I Tanker.

A. (taler med B. i Telefonen): Naa, hvorledes er det bekommet Dem at være paa Landet?

B.: Udmærket — Tak!

A.: Ja, De ser virkelig ogsaa rigtig rask ud?

I Heden.

— Min Herre! De er i mine Øjne en komplet *Slyngel,* forstaar De? . . . Dersom De er en *Hædersmand,* saa ved De nu, hvad De har at gøre!

Han: Hvad vilde De gøre ved mig, Frøken, hvis jeg var Deres Slave?

Hun: Jeg vilde øjeblikkelig skænke Dem Friheden og lade Dem løbe!

Slaaende Replik.

Hun: Min Herre! Hvert Ord af Deres Mund er en *Løgn!*

Han: De har Ret, *skønne* Frøken!

Videnskaben først og fremmest!

— Elsker nu Din Mand, Professoren, Dig?

— Ja, ork ja! — jeg rangerer lige efter hans Naturalie-Samling!

Den Berusede: Sa'n en Kæfert ka' gi' En Anseelse! *De fineste Folk gaar af Vejen for En!*

Han: Jeg bruger nu et aldeles nyt Skægfremkaldelsesmiddel, Amalie!

Hun: Men Karl, kan det saa ikke ogsaa ske *at jeg faar Skæg?*

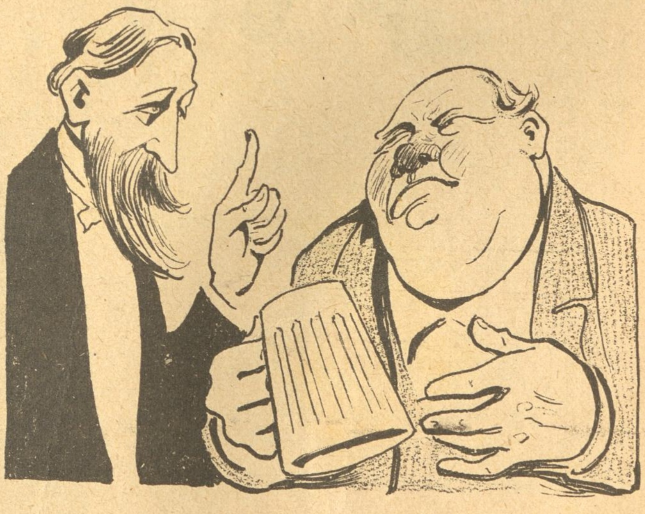

Dog en Begyndelse.

Patienten: Maa jeg nu igen drikke et Glas Øl?

Lægen: Foreløbig kun *Vand* af et *Ølglas!*

Tanten: Du besøger mig nok kun naar Du trænger til Penge?

Nevøen: Men kære Tante, *oftere* kan jeg jo dog ikke godt komme!

Nr. 42.

Ravnen

Søndag d. 18. Oktober

1903

En Hallucination.

— Det — det kan du, — hik — selv være!

Ugen der gik!

Mel.: Hr. Madsen, Hr. Madsen.

HR. *Madsen,* Hr. *Madsen,*
:,: i Folketinget stod, :,:
han læste en Tale, og daarlig var Talen,
saa Venstre sig vred og vendte i Salen,
:,: man maa s'gu,
man maa s'gu
beundre Madsens Mod. :,:

:,: *Alberti, Alberti*
har Talen korrigert. :,:
»*Det* gaar Du let henover, dèr maa Du tie,
skidt sidder Du i'et, og det vil jeg si'e,
:,: det Krigssjov,
det Krigssjov
os meget har spolert. :,:

:,: Hr. *Anders,* Hr. *Anders*
til Hjælp Hr. Madsen kom, :,:
han pusted' sig op som en Frø og var bister
mod disse generende Socialister,
:,: som altid,
som altid
paa Nakken Venstre kom. :,:

:,: Hr. Anders, Hr. Anders
fra Løve er en Mand, :,:
med Haanden i Lommen og Næsen i Vejret
han føler sin Værdighed, og snakker fra
Læ'ret,
:,: og Anders
og Anders
gør det saa godt han kan. :,:

:,: Men Krudtet, men Krudtet
Alberti han holdt tørt, :,:
thi ramler han sammen med *Sabroe* og
Klavsen
og *Borgbjerg,* og saa bli'r Ministeren gnaven,
:,: saa skær'en,
saa skær'en,
lad skære, det er hørt! :,:

Et Provinsblad meddeler: Vore Læsere vil med Beklagelse erfare at Grosserer Petersen i Gaar er overfaldet uden dog at være bleven dræbt!"

Første Læge: Jeg har kun Grund til være tilfreds med mine Patienter. Til Dato har ingen af dem besværet sig over mig.

Anden Læge: Det tror jeg gærne — for De stopper jo Munden paa dem med — Jord!

A.: Hvem var den Herre, Du hilste paa?
B.: Det var en stor *Opfinder.*
A.: Altsaa en *Ingeniør?*
B.: Nej, han er *Reporter* ved et Dagblad!

Flyttesjov.

Mel.: Naar man faar lidt godt at drikke.

ATTER har vi Fyttedagen — —
Sengetøjet i et Lagen
Møblerne bli'r sammenpresset,
stablet op paa Flyttelæsset. —
Være Hest — er Fatters Sag,
Mutter hun maa skyde bag,
Ungerne har Skolelov —
Hurra, det er Flyttesjov!

Gennem Byens Larm og Bulder
man med alt sit Skrammel ruller.
hvis fra Læsset noget dratter
kommer Mutter efter Fatter.
„Hvis Du lyde vil mit Raad
bind saa aldrig med en Traad,
vid, at et forsvarligt Tov
hører med til Flytttesjov."

Er man saa til Maalet naaet
og man Møblerne har faaet
op paa Trappen — tit det hænder,
man maa fjærne dens Gelænder.
Trappegangen er for smal,
og til Kvisten op man skal,
Møblementet faar en grov
Medfart af det Flyttesjov.

Naar saa alt man har i Huse,
ser man Kopper, Kander, Kruse,
Glas og Vaser molesteret,
Borde, Stole ramponeret. —
Af det fine „Postelin"
er til Rest kun en Ruin.
Alting blevet er et Rov
for det fæle Flyttesjov.

Efterhaanden man opdager
mange Sorger, mange Plager.
Hurtigt man fortryder Byttet,
ønsker at man ej var flyttet.
Man tog bort fra Væggetøj;
kom til Rotter, Mus og Røg.
— Ærlig talt, man bli'er lidt flov
ved et saadant Flyttesjov.

Fra Kasernegaarden.

Sergenten: 87! De kender Saft suse mig ikke Forskæl paa et Kommandoraab og en Kærlighedserklæring! Jeg skal exercere med Dem, saa at Ærterne fra Middag skal komme til at *koge* i Deres Mave!

Kun Ro.

Snakkesalig Dame: Bedste Hr. Doktor! Jeg tror, jeg er meget syg. Hvad kan jeg dog fejle?

Lægen: De trænger kun til Ro, Frue!

Fruen: Men saa se dog min Tunge, hvor belagt den er!

Lægen: Den trænger ogsaa til Ro.

De Børn.

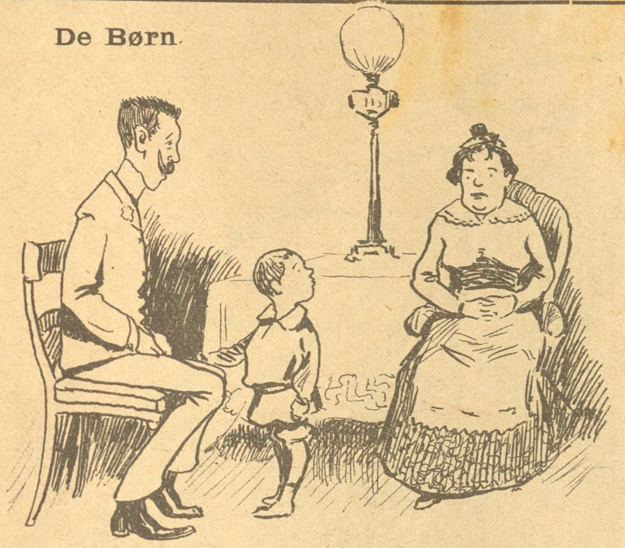

Lille Viggo: Hr. Kandidat — Lavra siger, at De har saadan et smukt Overskæg!

Moderen: Din dumme Dreng! Du skal ikke straks fortælle, hvad din Søster siger!

Lille Viggo: Jamen Mor, Lavra gav mig 10 Øre for at sige det!

Skildvagten.

Episode fra Oktoberkrigen.

Det regner. En Krigskorrespondent fra et amerikansk Verdensblad farer paa sin Cykle hen til „Brødrehøj" og ringer paa. Fru Carit Etlar titter ud gennem Nøglehullet og spørger modigt: „Hvem ringer?" — „En Kollega fra Amerika," svarer Krigskorrespondenten. „Jeg skal sende en Korrespondance fra Krigsskuepladsen til min Avis, og vilde gærne laane en Pen."

„Med største Fornøjelse! De ved, jeg arvede min Mands Talent og alle hans Penne. Her er den han skrev Gøngehøvdingen med; den er lidt slidt — den sprutter; men kan De bruge „Tordenskjold i Dynekile-Pennen" saa er den til Tjeneste."

„Mange Tak!" Korrespondenten laaner Pennen og skriver:

Natten var mørk som Ministerens Krigshumør, da han maatte opgive Revyen.

De Danske sov i Fæstningen, der ikke kunde indtages. De sov trygt, thi uden for stod en Skildvagt og passede paa; han var gal i Hovedet, fordi han ikke kunde faa at vide, hvad Landsmand Fjenden var; men han kunde ingen Ting se.

Pludselig blev han omringet af Fjenden,

„Overgiv Dig og hold Mund!"

„Er I Fjenden?" spurgte Skildvagten forskrækket.

„Javel!"

„Saa skulde da den Unde . . ."

„Hold Mund, ellers bliver Du hugget ned."

„Ja — men ikke for Alvor?" sagde den kloge Skildvagt. —

„Nej — for Soldaterløjer! — Før ham hen bag et Træ!"

To Fjender førte ham hen bag et Træ.

Fjenden stormede ind i Fæstningen. „Overgiv Jer, Fæstningen er taget!"

„Er I tossede! Fæstningen kan slet ikke tages!" raabte Danskerne og huggede den elektriske Ledning over, saa det blev ravnesort i Fæstningen.

„Hvis I ikke gaar med udenfor i Morgen tidlig, naar det bliver lyst, saa bliver I sultet ud."

„Saa kommer I heller ikke ud!"

„Vel, saa dør vi allesammen Heltedøden! raabte Danskerne.

„Slumrer sødt!" raabte Fjenden.

„Tak, i lige Maade!"

De sultede allesammen ihjæl i Fæstningen.

Derefter gik de ud og rystede Halmen af sig.

„Hvor er Skildvagten?" raabte Danskerne.

To Fjender kom med Skildvagten.

„Nu skal Du i Krigsforhør!" raabte Danskerne til Skildvagten.

Han kom i Forhør og blev dømt.

„Du er dømt til at skydes!" sagde Avditøren.

„Men ikke for Alvor?" spurgte Skildvagten.

„Nej — der er ingen Alvor i denne Krig. Du bliver skudt med løst Krudt, og naar Du hører Knaldet fra Bøsserne, falder Du om og er død. Derefter følger Du med til Dit Kvarter."

„Ja vel, Hr. Kaptejn!"

— — —

„Mange Tak for Laan for Pennen, Frue!"

„Var den ikke god?"

„Udmærket!"

Vi Soldater.

Mel.: O Ægtestand, o kære Ægtestand, faldera.

Saa drog vi ud med Pakning og Gevær
rask afsted
de mange tunge Sager kvikt vi bær'
stadig med.
Vi skulde ud at slaas mod Fjende-Magt
i vort Land,
og vi gik ogsaa paa med Dødsforagt
alle Mand.

Det var jo værst for Koner og for Børn,
at vi gik,
men ellers tog hver især den Tørn,
som vi fik.
Vi gik i Regn og Slud og Storm ved Dag
og ved Nat
og ælted' Snavset op i tykke Lag,
saa det skvat.

Den Mad, vi fik, var aldrig rigtig kogt,
den var raa,
og derfor ofte sulten vi paa Togt
maatte gaa.
Det Natteleje, som vi fik, var tyndt,
og vi laa,
(som Folk maa gøre, naar de mangler Mønt)
paa et Straa.

Og hver en Officer, ja sikket Hus,
den var go',
han var i Strategi saa helt konfus
som en Ko.
Hvis Krigen ej var Leg men Alvor — Tak!
— som en Visk
var hele Hæren bleven uden Snak
Plukkefisk.

— Slet ingen af os har til Væs'net Lid,
men er fuld
af Harme over at vi spilde Tid
og vort Huld;
Og hvis man spørger os en skønne Da',
vi vel ga'
det Svar, at Gøglet vil vi snarest ha'
skaffet a'.

— De stirrer saa vist paa mig. Minder jeg Dem maaske om en bestemt Person? —

— Ja vist saa. — Nu, da De siger det. De ligner min Svigermoder, men hun havde større Overskæg.

En Velhaver

— Ser Du den lille Tyksak, der gaar. Han skal eje det meste af Inventariet i d'Angleterre. —

— Ja, det er rigtig nok. Han ejer alle Hullerne i Rørsæderne! —

„I Farens Stund.“

Mel.: Træskovalsen.

De kan bande paa, at jeg har været med i Krig'n —
det var nu'nte vid're Grin,
for vi leved' li'som Svin;
vi blev drevet frem i Sølen baade Nat og Dag,
naar der skulde staa et Slag;
og vi gik og leged' Krig
over Mark og over Sti —
der var dem, der kaldte Stien for en Svinesti.

Vi har sjasket, vi har trasket, saa det kan forslaa,
og med Susebukser paa
gik vi over Suseaa,
og det hændte sommetider, at vi stod i Vand
til midt paa Christian.
Maden fik vi kun i Smug,
og vi fik den af et Trug —
der var dem, der kaldte Truget for et Svinetrug.

Maketender var der ogsaa, men Gud ved hvorfor?
for var vi ved Køgegaard,
saa var han ved Kallundborg,
og naar vi en Gang hver fjort'nde Dag sku' ha' et Fo'er,
var han otte Mil mod Nord.
Naar vi midt om Natten sad
og aad Ærter nok saa glad,
var der dem, der kaldte Ærterne for Svinemad.

Officererne holdt Gilde paa en større Gaard,
der var ingen Skydeskaar,
nej, men fede Lammelaar,
og mens selve Generalen drak til bredfuldt Maal
Konfirmandindens Skaal,
laa vi andre i et Hus,
i et meget lille Hus,
der var dem, der kaldte Huset for et Svinehus.

Naa, paa Krykker og paa Bærebør en Morgengry
kom vi ind til Ringsted By,
vi sku' stille til Revy;
der var Flag i hver Urtepotte, ja, men ak!
hans Højhed han sa' „Tak!“
da han saa vort Rytteri,
hvod'n det havde leget Krig; —
den „Revy“ den kalder Ringsted noget Svineri.

Jeg er langtfra den, der kan ha' mest at klage paa,
for jeg mangler kun en Taa
og et Hjærte, der kan slaa
for det Fædreland, der er saa rædsomt radikalt,
hvis der hænder noget galt.
jeg er arrig som en Hund,
jeg er tirret som en Hund, —
der er dem, der kalder Madsen for en — køn Soldat!

Gæsten: Skal *det* være Kødsuppe? — Den har aldrig Kød!

Kellneren: Nej, sikkert ikke! Thi saa maatte den jo ha' „*Øjne*“.

Ugens Refrain.

Mel.: Der er Glæde nu hos alle brave Røde.

Sikken Kulde vi nu pludselig har faaet —
man ku' netop bruge Vinterfrakken nu,
hvis man ej forlængst hos Onkel havde slaaet
et Par Skilling paa den — thi det har jeg s'gu!
Den var mig en Trøst i sidste Vinters Kulde,
men da Som'ren kom, jeg Tørsten slukke skulde.
— Saadan leve Livet med en god Fordøjelse,
det er, ærlig talt, min *eneste Fornøjelse!*

Pastor Ifversen om ikke mange Dage
af „den Højeste“ vil faa sin sikre Dom,
og saa har den Stakkel ikke mer' tilbage
end sin brødefulde Gang at vende om.
Saa skal ingen længer' paa sit Bryllup bie,
pænt han maa den Brud til Murersvenden vie,
ikke mer' han bli'r sit Sogn til grim Bemøjelse
og det var dog Præstens *eneste Fornøjelse!*

Nu er Øvelserne Gu'skelov til Ende,
Folket atter givet fri til Fredens Daad.
Denne „Legen Krig“ var ogsaa en Elende,
et Spektakkel, hvortil ej vi havde Raad.
Og naar Øvelserne saa lod aabenbare,
at Soldaten selv i Fredstid er i Fare,
saa er Krigsbudgettet hindret i Forhøjelse,
— og det var dog Madsens *eneste Fornøjelse!*

Falske Pengesedler lavet helt perfekte
har en dristig Litograf i Omløb sat;
de er kønne men ej gode som de ægte,
derfor Politiet tog i Fyren fat.
Og nu er han trods sin noble Kunst leveret,
han faar Fangekost som Arbejdsløn se'veret,
og imens han nyder Vand og Brøds Fordøjelse,
vil han tænke paa sin *eneste Fornøjelse!*

Overvundet Standpunkt.

Læreren i Kemi: Vandet er en klar, gennemsigtig Vædske, som tidligere tjente Menneskene som Drik!

Tre Sprogmænd.

Det var en varm Søndag Eftermiddag, at Stoffer Lassen og hans gode Ven Mikkelsen drev ned af Nyhavn til for at se dem om efter lidt Sjus. Begge var temmelig knibsede i Kammen efter en Del smaa Sorte, men dog ikke mere, end at de kunde bevare Anstanden.

Henne bag en Stabel Landgangsplanker sad en lille Mand med et aandsfraværende Udtryk i Ansigtet. Hans Klædedragt var af et fremmed, eller rettere gammeldags Snit, der gav ham et noget afstikkende Udseende, og Stoffer fik da ogsaa straks Øje paa ham.

Stoffer: Du Mikkelsen — hva' mon de' æ fo'en Svend — han der?

Mikkelsen: Ved'et s'gu'nte,

S.: Han ser mig ellersens no'et udenlandsk ud — gør han, Fyren.

M.: Ja saagu. — De' æ nok en Tysker — saadan en Pølsetysker, som dem der plejer aa sitte nere paa To'valtsens Trappesten.

S.: La' vos gaa hen te' ham — ka'ske han gi'er en Svingning, naar vi be'er han om 'et po 'en pæn Maade.

M.: Jamen, ka' Du tale Tysk, Stoffer?

S.: Tysk? — Je' ka' tale alle Sprov.

M.: De' va' Satans. — Hvor har Du lært det, me' Forlov?

S.: Naada — ved Du 'nte de? — Je' har rejst min Fa'r — baade til Hamburg og Malmø og Afrika. — Ja, helt forbi Polen og saa langt sydpaa, som man ka' komme for Løver, Krukkediljer og Fedtgæs. — Jo, je' ka' alle Sprov — forstaar sig med Undtagelse af Vollepyk — for der kom je' inte igennem paa Udrejsen og glemte det paa Tilbageturen."

M.: Ja, saa maa Du da sagtens ku' bakse saatten en Svend.

S.: Bakse? — Gaa væk! — Je' ska' snakke han sønner og sammen i alle di Tungemaal, der eksesterer paa Kloden. — De' æ s'oret, æ'et.

M.: Tag nu ligegodt først og giv ham en Omgang paa Tysk.

S.: De ska' je'. — (Han lægger Haanden paa den Fremmedes Skulder og raaber ham lige ind i Ansigtet): „Guten Taag! Du alte Snoskaboks, — was befass?"

(Den Fremmede farer forbløffet op, Stoffer trykker ham tilbage igen.)

M.: Han forstod det s'gu'nte. — Han er heller ingen Tysker, skal Du se.

S.: Saa ta'r vi den paa en Engelsk: „How do de ju sæh, for the plankwærk hæ!"

(Den Fremmede ti'er stadig, og misser endnu mere uroligt med Øjnene.)

M.: Han forstod s'gu heller ikke Engelsken.

S.: Ne—j — de' g'ore han inte. — Og ved Du hvorfor de' æ' Mikkelsen? — De' æ fordi han er en Rysser. — Hør nu efter, saa ska' Du se: „Ufsky, snufsky, pomtamberutsky, volyvumbasjø."

M.: Var de' Russisk, Stoffer?

S.: Ægte Russisk, Mikkelsen — saa reælt som det kan opdrives.

M.: Ja, saa er han heller ingen Ryssmand, for han forstod ikke et Kvidder.

S.: Giv Tid — Giv Tid — det kommer nok, dette herre var kun Smaating. Bi Du bare til jeg ta'r den i de højere Grader, saa ska' Du bare se, hvor han vender Øjne. Nu ta'r vi os allerførst et lille Svejtrit paa Italiensk: „Cara mia Napoli Madonna di makaronni." Ka' Du heller inte forstaa dass, Din Zulukaffer.

M.: Nej — Zulukaffer, de' æ han s'gu'nte, og Keneser heller inte, de ka' je' sæl se med et halvt Øje, og hvis at Du'ente kan Dine Sprov bedre, saa ka' Du lisaa godt gaa hjem og lægge Dig.

S.: Halløj! — Nu har je'et. — Mon han inte sku' være en Døvstummer? Han ku' s'gu godt ligne etter'et.

M.: Ja, de' ka' godt være — men ka' Du da det Sprov?

S.: Fingersprovet? — Ne—j, det ka' je' s'gu'nte,

M.: Naa — men saa bli'er det nok ligerveller mig, der maa klare den Botek, for jeg kan netop tale Fingersprov, begrundet paa, at min ældste Bro'r han var født døvstum. (Han taler paa Fingrene til Manden, denne griner over hele Ansigtet, og svarer ham paa samme Maade.)

S. (flov): Hva' siger han saa, Raden?

M.: Han spørger bare, hvad Du æ for en Kraftidiot.

Højeste Grad af Mistro.

— Der er ikke mere mistroiske Mennesker til end Levy og Cohn. Den ene tror ikke den anden. Selv naar de skilles og siger hinanden Farvel, *saa tæller de begge deres Fingre efter.*

Selvbevidst.

Løjtnanten: Nej, havde jeg vidst, Frøken, at De vilde le saaledes over Stykket, saa havde *jeg* ved Gud *selv* skrevet det!

Søndagsjægeren: Jeg skød imorges en Hare, en Vildand og en Agerhøne — — —

Tilhøreren: Det er uhørt! Nu i Fredningstiden — — traf de da ikke Skovfogden?

Søndagsjægeren: Jo vel gjorde jeg det — i Benet.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Kongerevyen ved Ringsted.

4de Kompagni defilerer forbi.

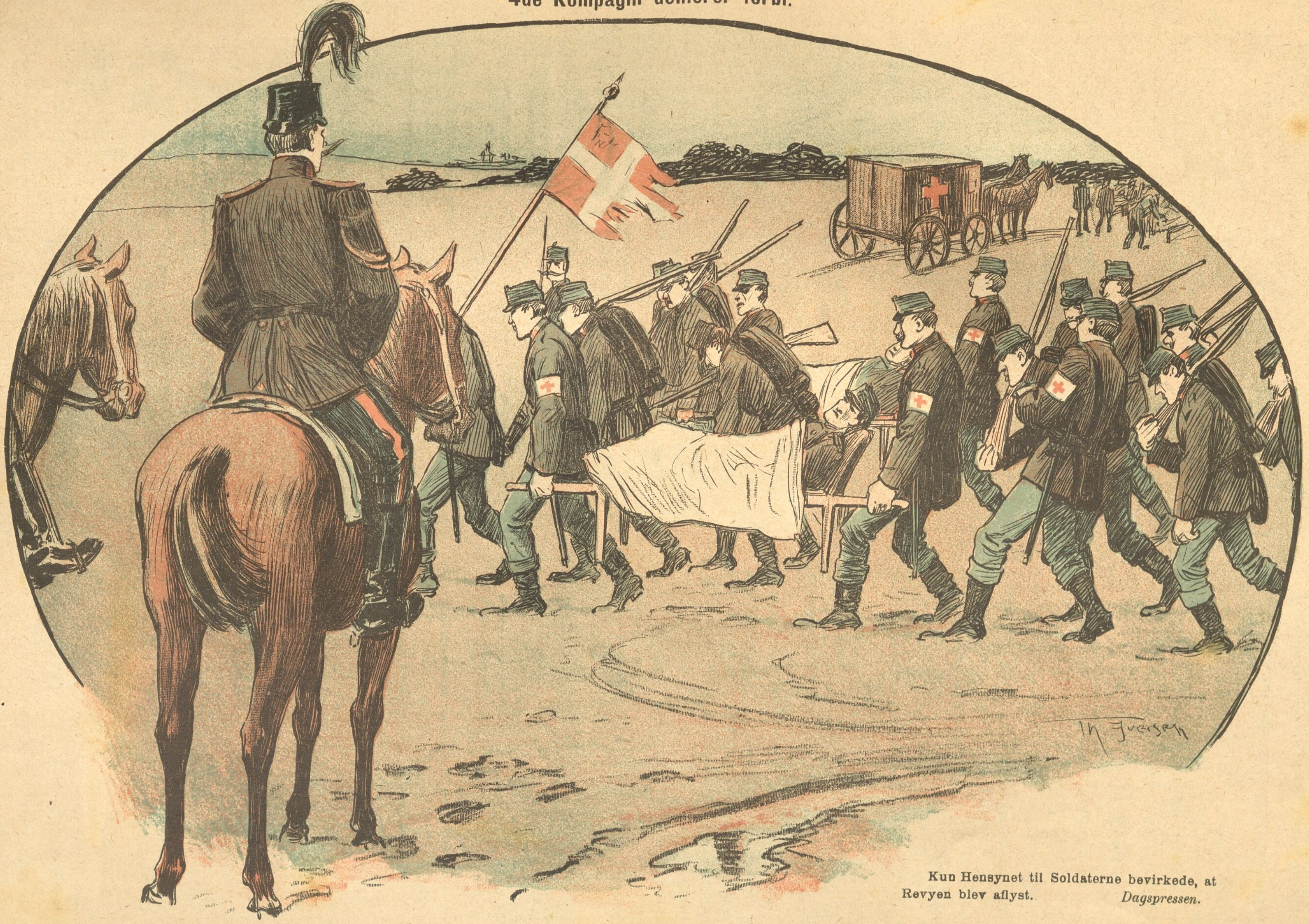

Kun Hensynet til Soldaterne bevirkede, at Revyen blev aflyst. *Dagspressen.*

Nr. 43.

Ravnen

Søndag d. 25. Oktober

1903

— Sig mig en Gang, var De meget *forlegen* da De friede?

— Om jeg var? Jeg ejede ikke en Øre, og havde 5000 Kroners Gæld.

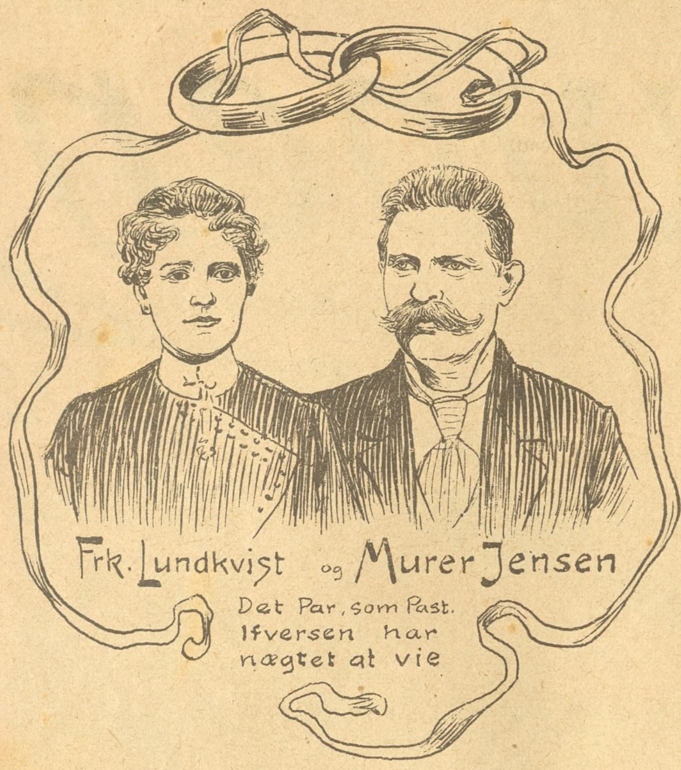

Ifversen.

Mel.: Visen om Dronning Draga.

IFVERSEN, han var en fattig Stymper
som hadede Guds varme Sol.
Ved at se os glade, han sig krymper,
og derfor blev han stud. theol.
— Længe præked' han om Syndens Sold for os
og straffede os systematisk.
Det, som længe for sig selv han havde holdt,
det gav han os og blev fanatisk.
:,: Ork ja, sikken Ifver, at han den Gang gav Beviser paa,
— Ifver-, lille Ifversen, han hørte den Gang til de Smaa. :,:

Naa, saa voksed' han sig stadig større
men spægede sit Huld og Skind.
Han var vist den eneste paa Nørre,
som titted' durk i Himlen ind.
Naar han sad en sildig Aftenstund og sled
sin Bibel, kom han i Ekstase,
ja, man om hans Nidkærhed adskilligt ved,
— en Hedning ku' han gærne mase.
:,: Ifver- vi begrifver ej om Du har Din Forstand tilrest,
Ifver-, naa ja Ifver-, der skal ikke meget til en Præst! :,:

Naar vi bar til Graven vore Døde
og hædred' dem med vort Symbol,
vilde han i Ifver altid nøde
os Fanen fra — den Sortekjol'.
Og som Fanden selv han rased', naar en Død
hans Næse gik forbi! — Det hændte!
Hellig Kors! hvor ku' han bli' i Skallen rød,
-- han bandte gyseligt og skændte.
:,: Ifver, lutter Ifver for at tjene Gud og et Par Skill'ng,
— Ifver-, lille Ifversen, han ha'de jo sit Sogns Bevill'ng. :,:

Og han ifvrede imod at brænde
de Lig, som havde ønsket det.
Det var no'et (det maatte Præsten kende)
som selv Vorherre tog sig let.
— Ifversen han havde mange Sorger med
de Børn, som Andre fik, og Tabet
ved at gi' dem Føden kom ham jo ej ved,
naar selv han hindred' Ægteskabet.
:,: Ifver-, Mørkets Ifversen, Du fik det rette Præstesving,
Ifver-, stakkels Ifversen med Næsen i de Andres Ting. :,:

Nu har Mureren og saa hans Pige
forlangt, at de vil kirke-vis.
Kongen bød, at Præsten skulde sige
de Ord, som ved et Bryllup gi's.
— Ifversen, han haaner Kongens Dom og Bud
og vover frækt sin Hjælp at nægte,
trodser derved baade Øvrighed og Gud.
— Gud ved om den Moral er ægte.
:,: — Ifver- stands din Ifver imod Ægteskaber blandt de Smaa.
Ifver-, Pastor Ifversen maa heller' uden Krave gaa. :,:

Et godt Raad.

Hansen satte sig lige indenfor Døren og saa bønligt paa mig. Det slog mig straks, hvilken Forandring der var foregaaet med ham i de sidste 24 Timer. Han rystede ·stille paa Hovedet, rettede paa Slipset og sagde saa med skælvende Stemme: „Ved Du ikke noget, der er godt for Rotter?“

Det gav et Shok i mig — *det* skulde altsaa blive Enden paa Hansens letsindige Omgang med Fadbajere og Romtoddyer!

„Hvor har Du set de Rotter, lille Hansen?“ spurgte jeg blidt.

„Gaarden er fuld af dem,“ svarede han hæst, „de graver Gange, de underminerer Kælderen, de sidder og glor paa En, naar man gaar paa W. C. — — Svar mig, hvad er godt for Rotter?“

Han blev pludselig urolig, gik hen til Døren og lukkede den op. Jeg lod som om jeg intet bemærkede, skønt det trak nederdrægtigt, men med dyb Medfølelse betragtede jeg det tomme, glædesløse Præg, der lagde sig over hans Ansigt. Jeg fandt det raadeligst at gaa ind paa hans Idé.

„Hør nu her, Hansen,“ sagde jeg indtrængende, „naar Du nu kommer hjem, skal Du købe en Krukke Phosphorfedt og lægge ud for Bæsterne. Du skal se, det hjælper nok.“

„Dræber det dem?“ spurgte han spændt.

„Ja, det er der ingen Tvivl om?“ svarede jeg med dyb Overbevisning.

„Ja, men saa,“ sagde han og trak foragteligt paa Skuldrene, „er det jo ikke godt for dem, Din Kraftidiot“

Han *slap* ud, det Asen, men Hatten glemte han. Jeg masede den og hev den ud af Vinduet.

Helvedesmaskinen.

Peter Jokumsens Nevø Carl skulde konfirmeres i den lille Kirke i Benløse. Selvfølgelig var Jokumsen indbudt til Festligheden af Carls Fader, og han modtog da ogsaa Indbydelsen.

Nevø Carl maatte altsaa have en pæn lille Konfirmationsgave, og da Onkel Jokumsen altid havde Ord for at være en i slige Tilfælde galant Mand, saa købte han et dejligt Lommeur til sin Nevø.

Jokumsen kom altsaa til Jernbanestationen for at køre med Toget til Benløse. Han entrede en Kupe, i hvilken der lige var Plads til ham. Nu havde Jokumsen for at vække Sensation anbragt det fikse Lommeur i en Hatæske, og denne anbragte han paa Hylden over sig i Kupeen.

Fra Hovedstationen og til Benløse var der en 3 Timers Kørsel, og denne lange Tid var Skyld i at Jokumsen maatte forrette sin Nødtørft paa en Mellemstation. Han lod sin Hatæske, med det dikkende Ur, blive staaende paa Hylden, medens han skyndsomt forsvandt i Stationsbygningen. Toget satte sig imidlertid i Bevægelse, og da Jokumsen opdagede dette, kom han snart i vild Flugt springende, medens hans Paaklædning i Skyndingen krænkede den almene Blufærdighed.

Der var ikke Tid til at tænke paa Kupeen med Hatæsken, derfor sprang han ind i den første den bedste Kupe, hvor han med bange Anelser for sit Ur, tilbragte en kvalfuld Time.

Imedens foregik der i den Kupe, hvor han først havde siddet, en Scene, som Jokumsen senere maatte begræde.

De Medrejsende lagde Mærke til den underlige Dikken i Hatæsken.

„En Nihilist!“ udbrød en.

„En Socialist!“ stønnede en anden.

„Nej, en Anarkist,“ sagde en tredje med Overbevisning. Denne var en ældre Mand, der, som han sagde, havde rejst meget og nøje havde studeret de Forhold, under hvilke Anarkister arbejder. „Ser De mine Herrer,“ sagde han i en alvorlig Tone; „Beviserne er tydelig nok. Anarkisten har anbragt sin Helvedesmaskine her for at springe os alle i Luften, om faa Minutter vil det ske, se selv, han vidste det, derfor forsvandt Fyren i yderste Øjeblik.“ — — Der var en Pavse, hvor alle med forskræmte Ansigter stirrede paa hinanden. Derpaa fulgte en Raadslagning med Efterfølgende Lodtrækning, hvem der skulde hive Uhyret ud ad Vinduet. Loddet faldt paa en ung Knøs, og omend modstræbende, udførte han dog det farefulde Hverv, og kastede den rædselsfulde Helvedesmaskine ud gennem Kupevinduet. Alle drog et Lettelsens Suk, og da Toget holdt ved næste Station var Anarkist Jokumken der straks for at hente sit Ur i Hatæsken, men o Skræk, da han hørte Sammenhængen, stod Taarerne ham i Øjnene; han foretog et hastigt Forhør, som endte med at Ophavsmanden ikke fandtes; men Jokumsens Nevø Carl fik i hvert Tilfælde intet Konfirmationsur den Dag.

— Ja, Hr. Løjtnant, jeg har saamæn uddelt saa mange Kurve!

— Saa! — Naa ja, Frøkenen har jo ogsaa *haft Tid* til det!

Grosserer Levys Frue kommer ved Middagen til at sidde ved Siden af Hs. Excellence Minister von Holck. I Samtalens Løb bliver Fruen mere og mere fotrolig. Medens hun i Begyndelsen har tituleret Ministeren: „Deres Excellence“, tiltaler hun ham senere som „Hr. von Holck“ eller endogsaa som „kære Hr. von Holck“. Da hun tilsidst endogsaa siger „kære Holck“ til ham, afbryder Hs. Excellence hende og siger med et lille Buk:

„Mit Fornavn er *Julius*, Frue!“

Serenade.

Lad andre prise alt hvad tænkes kan,
jeg vil dem give Ret i mangt og meget,
jeg ved, om Ungdom, Skønhed og Forstand,
om Sorg og Glæde, smukke Ting er skrevet.
Ja! det er smukt hvad tolket blev,
om dette, hint og meget andet,
men én Ting ved jeg dog, man ej beskrev,
og den fordunkler alt — som Vinen Vandet.

Du spørger nu: Hvad mon det være kan,
som Digterne har glemt i deres Virken,
de skrev jo dog om alt, om Hav, om Land,
om Kærlighed, om Helvede og Kirken.
Saa hør da nu: Det som de ej beskrev,
var det, som ingen af dem kendte,
det som jeg gærne ofrede mit Liv,
og alt dets Glæde frejdigt Ryggen vendte,
thi intet kan opveje dette Minde
— en Stund hos Dig min sødeste Veninde.

Splinter.

Blad-Feuilleton.

— — Taarerne sitrede i Amandas Øjne; hun kyssede sin elskede Teodors Portrait og udbrød i en bebrejdende Tone: Fortsættelsen følger.

Et Tryllekabinet.

— Hvad, dette Værelse kalder De for Deres Kones Tryllekabinet?

— Ja, for naar hun kommer ud derfra er hun saa *forvandlet* at *jeg* daarligt kan kende hende igen!

Tankeløs.

Lægen: Deres Frue har stærk Feber, Hede afvekslende med Kuldegysninger. Hendes Temperatur er 40 Grader.

Manden: *Kulde,* Hr. Doktor?

Mellem Soldater.

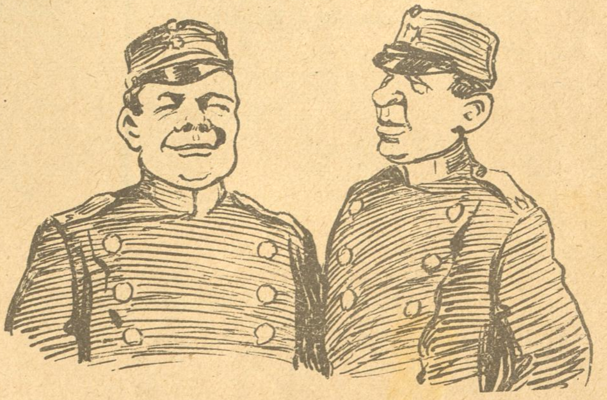

37: Du er nok forlovet med Grosererens Kokkepige?

85: Nej, endnu ikke; foreløbig spiser jeg kun paa Prøve.

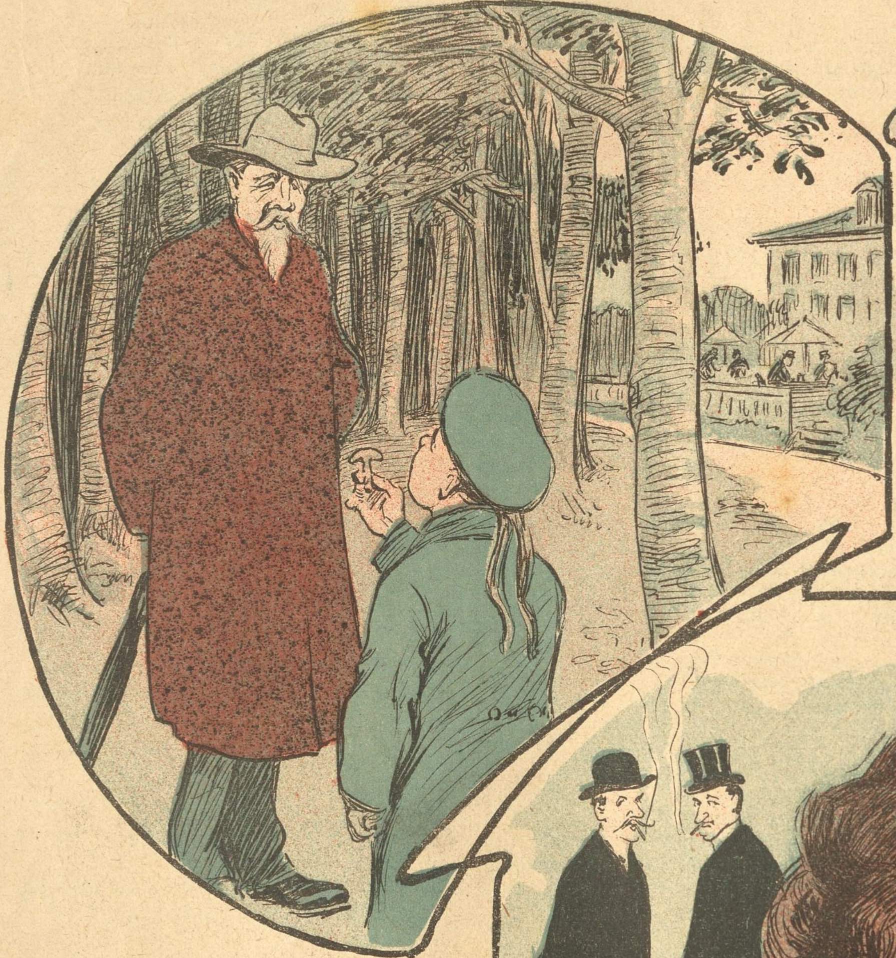

En lille Filosof.

Papa, er Svampene formede som Paraplyer, fordi de altid vokser paa fugtige Steder?

Malitiøs.

— Hvorfor sang Frøken Grøn ikke ved Soireen i Gaar?

— Hendes Læge har forbudt hende det.

— Bor han da i Nærheden af hende?

Faderlig Omsorg.

— Drik nu ikke saa meget, at Du igen gaar og glemmer din Krykke!

— Sikke Piger der er paa dette Bal! De har altid deres Fødder, hvor jeg skal sætte mine Ben.

Den store Fjende.

Vorherre kom engang paa en af sine Morgenture til et Sted, der hidtil havde været temmelig uberørt af Civilicationen, og hvor man endnu levede uden strænge Love og som Følge deraf ogsaa uden mange Sagførere og meget Politi. Han stak Fingeren i Jorden, og da han mærkede, der var Grøde i den, besluttede han at danne et Samfund der, organisere Menneskene, saa at de kom til at virke sammen som Hjulene i en Maskine til fælles Gavn og til fælles Lykke. Og til dette Formaal bad han enhver især yde sit Bidrag efter Evne, thi det skulde være en Stat, hvor der kun gaves noget for noget, og hvori enhver havde sin Andel.

Først kom Præsterne med en mægtig Kirke og anbragte den midt i Cirklen; plask! der laa den; den havde Taarne, der ragede højt mod Sky og et prægtigt luefor-gyldt Kors over Indgangsportalen, og der var indhugget Skriftsteder paa hver Sten i Muren. Saa kom Juristerne med Doms- og Arresthuse og besatte dem med Politi baade forudden og forinden og baade i Uniform og uden Uniform, og Købmændene kom med en vældig Børsbygning, hvor der var Plads baade til Kursnoteringer og Champagnekurve. Og udenom det hele lagde Officererne en milelang Fæstning med Voldgrave og Forter, med Krudttaarne og Skydeskaar og Kaserner fulde af Soldater i Ungdommens bedste Kraft. Endelig kom Arbejderne — tomhændede; man skelede jo lidt til dem og spurgte, hvad de bragte; men de viste kun de tomme Hænder frem og sagde: disse, hvorefter man naadig tog imod dem — og saa var alt, som det skulde være i et velordnet Samfund, Maskinen kunde sætte sig i Gang.

Nu begyndte Præsterne at tordne i Kirkerne Arresthusene blev overfyldte, Aktier og Fond steg og dalede paa Børsen, og ude paa Forterne saluterede de nyeste Krigsinstrumenter, medens Landets Sønner øvede sig i Vaabenleg. Og Agrene blev opdyrkede med Spade og Plov og bar mangefold Grøde, i Fabrikerne arbejdede man Dag og Nat, Magasinerne overfyldtes, Dampskibe byggedes og Jærnbaner anlagdes, og der blev stor Velstand i Landet. — Men en Dag gik det hele i Stykker. For dem, der høstede Kornet og passede Kvæget, fik ikke saa meget til egen Part at de kunde mættes; dem, der vævede det fine Klæde, maatte selv gaa i grove Dragter, og dem, der byggede Jernbanerne, maatte gaa paa deres Ben fra Sted til Sted; saa gjorde de Mudder og forlangte mere, men det vilde han ikke give dem. Og Vorherre kom til Stede, saa mismodig paa det hele og forsøgte at tale Parterne til rette, men man vilde intet høre.

Saa bød Vorherre dem at ophæve Samfundet og tage hver sin Part. Og nu tror man vel at Præsterne tog sin Kirke, Politiet sine Arrester, Købmændene sin Børs og Officererne sin Fæstning. Nej, tro det, hvem der vil! Disse Samfundsklasser havde skaffet sig priviligeret Valgret, i Kraft af hvilken de havde Ret til at tage først, og nu tømte de Magasinerne, tog Forraadsartiklerne og Klædevarerne osv., læssede det paa Skibe og Jernbaner og drog af Sted med det, og da Turen kom til Arbejderne, stod der kun de tomme nøgne Mure tilbage.

Da sukkede Vorherre, thi nu først kendte han den store Fjende: Kapitalismen.

Løbeseddel fra et Middagsblad:

Læs „Bysprøjten"! Stor Falskneraffære! Falske Tikronesedler i Omløb! Næste Oplag udkommer Kl. 4!

Moderne Huslejlighed.

— Nu har jeg endelig efter lang Søgen fundet en Tjenestepige, som jeg synes om!

— Saa tag hende!

— Nej, desværre, det kan jeg jo ikke. Hun er altfor stor til vort Pigekammer.

Anna: Du, Karl har svoret, at jeg kan *bygge* paa hans Troskab!

Marie: Aah, de Byggesvindlere!

A.: Hvornaar har Dr. Henriksen Konsulationstid?
B.: Om Eftermiddagen fra Kl. 3—6!
A.: Hvad, hele tre Timer?
B.: Naa ja, han er jo *Kvinde*læge!

Klaverspilleren (til en Gæst, der byder ham et Glas Øl): Hvad er Deres Mening? Vil De have, at jeg skal blive ved at spille, eller at jeg skal holde op?!

En dristig Sammenligning.

Fru A.: Min Mand er et rent Tællelys!
Fru B.: Hvorledes det?
Fru A.: Jo, han ryger altid, naar han gaar ud?

Læreren: Er der nogen af jer, der har læst Indskriften paa det damle Taarn?

Peter: Det har jeg, Hr. Lerer!

Læreren: Godt, min Dreng! Hvorledes lyder den saa?

Peter: Den lyder saaledes: „Nøglen til Taarnet faas i Portnerboligen!"

Gensidigt Abonnement.

Lægen: Naa Mester, hvad skylder jeg Dem saa fordi De har opbevaret min Pels?

Bundtmageren: Lad De det være godt, Hr. Doktor! Det er ikke værd at tale om.

Lægen: Jo, min Sandten skal det betales, kære Mester! Enhver Arbejder er jo dog sin Løn værd.

Bundtmageren: Naa, ja ja, naar det absolut skal være saadan, Hr. Doktor, saa kan vi jo sige, at jeg har en lille Nervefeber tilgode for mig eller min Kone.

Spaakonens Klagesang.

Mel.: Nu kan man blive giftet.

Jeg længe leved' ærligt
og godt af Holmblads Salmebog,
men nu bli'er det besværligt
for mig, jeg gamle Skrog,
thi nu vil Potitiet,
ti—ta—tiet,
ej mer' sig finde i'et,
og leve skal jeg dog!

Det blev saa rart moderne,
at selv de fine Damer kom
til mig og fik en „Stjerne“,
jo, der var Rift derom.
De stillede paa Rade,
ri—ra—Rade,
og sprang saa sjæleglade
ind i min Helligdom.

Jeg lagde en „Kabale“
og gjorde aldrig lang Proces,
jeg drejed' snildt min Tale,
til Kunden blev tilfreds.
Jeg Lykken skønt udmalte,
mi—ma—malte,
og naar man godt betalte,
var jeg just i mit Es.

Jeg disked' op med Smiger,
det holdt de fleste meget a',
jeg loved' unge Piger
den, som de vilde ha' —
Men Modgang, Sorg og Skade,
ski—ska—Skade,
jeg kun tilovers ha'de
for dem, der intet ga'.

Men ingen ved sig sikker;
forleden Dag kom en Betjent,
i Kortene han kigger,
og saa var Glæden endt.
Hvad nytter det at klage,
kli—kla—klage,
var det i gamle Dage,
blev som en Heks jeg brændt.

Nu kaldes det retfærdigt,
om jeg en Pengebøde faar,
men det er højst mærkværdigt,
som det i Verden gaar. —
At kloge Folk skal bøde,
bi—ba—bøde,
fordi der findes „Bløde“,
det jeg ej ret forstaar.

I Omnibus.

En lystig Præst (til Konduktøren): Stop lidt, Hr Konduktør! Der kommer Pastor Ifversen løbende i fuld Ornat! Han vil med ud i Højesteret!

Ifversen (træder ind.)

Præsten: God Morgen, Bro'er Pibekrave! Vi er nok begge kommen op i Dag før Fanden fik Sko paa! Du skal ud i Højesteret og ha'e dine Klø, og jeg skal med for at høre paa den Komedie — den lover jeg mig meget af! Men hvorfor møder Du i Ornat? Du kommer saagu ikke til at prædike i Dag! Jeg har spekuleret en Del paa din Teori om de forskellige Samvittigheder; der er tre Slags: den fine Samvittighed, Mellemslagsen og den grove Samvittighed. Din Samvittighed hører til Mellemslagsen. Du tror nok, Du har saadan en fin Samvittighed, der ikke kan taale at gøre sig delagtig i den Synd, Ministeren har begaaet ved at give Mureren Lov til at gifte sig; men det er Løgn min Bro'er! Du har ikke noget imod at en Kollega med en grovere Samvittighed, f. Eks. jeg, vier dem.

Ifversen: Av! — der knækkede Ægget!

Præsten: Har Du Æg i Lommen?

Ifversen (rejser sig op).

Præsten: Skal jeg hjælpe Dig? Det er ikke rart at gaa med Røræg i sin Kjolelomme. (Haler et Stykke Papir, der er gaaet i Stykker, op af Ifversens Lomme). Ægget kan ikke reddes — det er knust af din syndige Krop! Fire Stykker Smørrebrød, som ingen Skade har taget — og en røget Sild, som bare har knækket Halsen, Det er en dejlig dyb Lomme, der er i den Præstekjole! Der er mere i endnu! — Ah, „Social-Demokraten“ for i Dag! Dit Livorgan!

Ifversen: Jeg fik ikke Tid til at læse den i Morges! Jeg faar den hver Morgen paa Sengen sammen med min Te og mit Kaffebrød.

Præsten: Men „Kristeligt Dagblad?“

Ifversen: Keder mig! Af det læser jeg kun, hvad jeg selv skriver.

Præsten: Har Du nu ikke mere i Lommen? — Jo — en Halvflaske! — Det er vel Rødvin? — Nej, hvad ser jeg! En Stjærne-Pilsner! — Du ved nok, hvad der er godt! Jeg spiser Frokost sammen med Dig, naar vi kommer ud i Højesteret! Vi dækker Bord i Budstuen. Portnerkonen kan vi nok faa til at lave en Frikadelle til os i Stedet for det knuste Æg.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmank **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Denne lille Minister vasker sig kun, naar han skal i Damekupe.

Denne lille Pige er glad, fordi hun har faaet sine Øren vasket.

Nr. 44.

Ravnen

Søndag d. 1. November 1903

Sergenten: Ja, Folkens, I kan være glade og lykkelige fordi I er blevne Soldater. Der gives Mennesker som aldrig har haft en Instruktionstime. Disse *Ulykkelige* maa hele deres Liv igjennem vandre i *aandeligt* Mørke.

Ifversens Laurbær.

Mel.: Amanda sad med en Krans i Haaret.

Spørg hele Byen, især paa Nørre,
og hver som helst, end De saa vil spør'e,
vil vise Dem alt mærkværdigt, men
dog allerførst Pastor Ifversen.

Thi denne Præst er saa ren i Sjælen
— paa Slangens Hoved han sætter Hælen,
og alt hvad syndigt er paa denne Jord
fordømmer han med uartigt Ord.

Som Martyr staar han for svage Hjærner
— vi Andre ser helst, at man ham fjærner —
og til hans børn-rige Præstegaard
nu strømmer Hyrdens de fromme Faar.

Da Ifversen nys tren ind i Kirken,
saa blev han hædret for ivrig Virken.
Med Laurbærkrans om sit stridne Haar;
af Glæde han sig paa Laar'ne slaar.

Ej jeg til dem hør', der Præsten priste,
men de ga' Krans — jeg gi'r glad'lig Kiste.
Lad andre synes om Ifv'sens Værk,
for mig er han dog som Præst for stærk.

— Da ej jeg kan tænke mig en værre,
saa fristes jeg til at be' Vorherre
om at ta' Ifversen til sig hjem
og sende en, som er knapt saa slem.

Konen: Vildthandleren har sendt en Hare herhen.
Søndagsjægeren (harmfuld): Hvad er det dog for en Forretningsgang? Det er jo først i Morgen, jeg gaar paa Jagt!

Underofficeren (til en Rekrudt, der stadig glider bag ud paa Hesten): 87! Sid dog ikke der og gør Udflugter paa Hesteryggen!

Ung Pige: Min Forlovede er virkelig sød, men han er en frygtelig Smigrer!
Veninden: Vær Du bare rolig, det fortager sig nok, naar I bliver gifte!

Ondskabsfuld.

Forfatteren: Du aner ikke hvor megen Udgift jeg har til Porto for mine Manuskriptforsendelser!
Vennen: Hm, ja — i Grunden burde der jo ogsaa for Manuskripter gives — *Rundrejse*billetter.

— Hvad, er Grossereren ikke hjemme? Og jeg saa ham sidde ved Vinduet!
— Saa lyver han skam! Til mig sagde han, at han var gaaet ud for en Time siden.

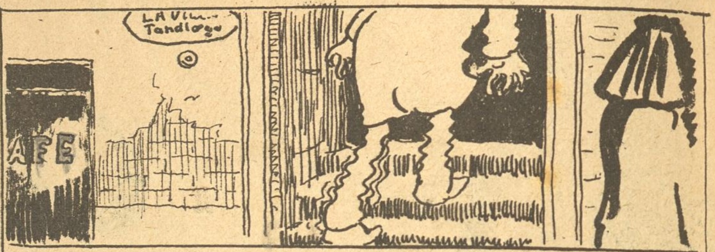

Smertefrit.

„Tænder udtrækkes smærtefrit" stod der paa en Tandlæges Skilt. — Da Møller netop havde en daarlig Tand gik han derop og spurgte Tandlægen, om han nu ogsaa var i Stand til at foretage en smertefri Tandudtrækning. — Ja, svarede Lægen. Min Methode er absolut smertefri. Vær saa god at tage Plads, saa skal jeg forklare Dem det.

Derpaa tog han en Tang og rykkede i Tanden, saa Møller troede, at han skulde miste baade Syn og Hørelse.

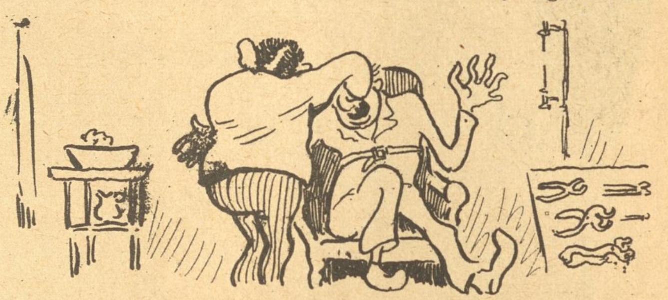

— „Ser De", sagde Tandlægen, „saaledes rykkede man tidligere Tænder ud." — Saa gav han igen et Ryk, saa at Patienten skreg i vilden Sky af Smerte.

— „Og saaledes bærer min Konkurrent her lige overfor sig ad; men saaledes," vedblev han, idet han nu

tog den fuldstændig løse Tand ud med Fingrene, „bærer jeg mig ad. Og det gør sikkert ikke ondt!"

Nervøs.

Herren: Hvorfor gør De saadan et Sidespring hver Gang der bliver ringet paa Dørklokken?
Tjeneren: Jo Herre, jeg er engang bleven kørt over af en Cyklist — og derfor farer jeg sammen, hver Gang jeg hører en Klokke ringe!

A.: Hvem var de Mennesker, som De hilste saa høfligt paa?
B.: Jeg er Huslæge hos dem. Manden har Gigt, Konen er nervøs og Datteren lider af et Hjærteonde — en overordentlig behagelig Familie.

Handelsfolk.

Fordel og Tilsætning.

Det er Fordel at købe sin Kaffe i Bønnegaards Kaffeforretning. Enhver, der køber et Pund af den ægte fine Javakaffe, faar gratis et halvt Pund af den bedste Tilsætning. Det betaler sig derfor at komme langvejs fra og købe Kaffe hos Chr. Bønnegaard.

*

For at modarbejde den usunde Konkurrence giver jeg ikke Tilsætning i Tilgift; men enhver, der hos mig køber et Pund ren, uforfalsket Javakaffe, faar gratis et Par Porcellænskopper, en Sukkerskaal og en Flødekande, et halvt Pund hugget Melis og en Pægl god Fløde.
Glem derfor ikke at købe Deres Kaffe hos
Peter Bønnesen.

*

Enhver, der hos mig køber et Pund Javakaffe, faar gratis et Sovekammermøblement, bestaaende af to Senge og en Hængevugge, to Stole med Rørsæder, en Servante med Marmorbord og Spejlopsats samt et Servantestel, bestaaende af fem Genstande, alle med forgyldt Kant, Torneroser og Efev.
Ærb.
Sofus Bønnemann.

*

Hos Undertegnede kan man hver Fredag og Lørdag fra Kl. 7—7 gratis afhente et Pd. Javakaffe, men det bemærkes, at jeg ingen Tilgift giver,
Med megen Agtelse
Thorvald Bønnerup.

*

Enhver, der hos mig køber et Pd. Margarine, faar gratis en Smørkande eller en Osteklokke efter eget Valg.
Jens Ostegaard.

*

Den fordømmelige og for andre Handlende skadelige Skik at give Glas, Porcellæn og Sølvtøj i Tilgift til Margarine, vil jeg ikke være med til; men enhver, der hos mig køber et Pund Margarine, faar gratis et halvt Pund Herregaardssmør, et halvt Rugbrød og en Appetitost.
Ærb.
Niels Valle.

*

Kom til mig i Sølevejr og Blæst! Enhver, der køber et Pund Margarine, giver jeg gratis tre Hattenaale med Nysølvshoveder og et Par Gummigaloscher.
Carl Ostermann.

*

Det kunde aldrig falde mig ind at give Hattenaale i Tilgift paa Margarine, da man kan stikke Øjnene ud af Hovedet paa sig ved at komme en Dame for nær; men enhver, der i Sommertiden hver Uge køber et Pund Margarine hos mig, faar gratis en Villa med 5 Værelser og Adgang til Søbade.
Varerne bringes overalt.
Ærb.
Klaus Osterup.

A.: Hvor kan det være, at De og Deres Ven Maleren altid kommer i Totterne paa hinanden?

B.: Aa, det er ganske simpelt. Hver Gang han viser mig et Billede og spørger om min Mening, forlanger jeg først at faa at vide, *hvad* det forestiller, og saa gaar det løs!

Peter: Saa, nu leger vi Betjent. Vi slaas og Karl er Politibetjent!

Karl: Jamen, hvor skal jeg saa gemme mig mens I andre slaas?

Penge.

„Verdensspejlet“ fik en „Arv“
— den var rigt'nok ganske lille,
eftergjort den var ej ilde,
tjente vel sin Finders Tarv.

Men „Hver ott'ne Dag“ os gi'r
Pengesed'l med Billedfeldter,
saa at hele Byen ælter
i en Mængde falskt Papir.

Ak, pas paa! I Sporvogn ej
Du en saadan Sedd'l skal bytte,
thi det vil Dig intet nytte,
Konduktøren siger: „Nej!“

— Hvorfra skal man Penge faa?
Selv man ikke maa dem lave,
Andres vil man ikke have.
— Ak, jeg kan det ej forstaa!

Hans bedste Ko.

En Mælkemand blev midt om Natten vækket af en Spasmager, der fortalte, at hans bedste Ko var ved at kvæles. — Han sprang ud af Sengen for at hjælpe Dyret, men fandt det i bedste Velgaaende. Derimod havde *Vandposten* en Roe i Tuden.

Herren: Har De ikke fundet en Tokrone i min Vestelomme da De børstede Tøjet i Morges?
Tjeneren: Nej — men der er et Hul i Lommen!
Herren: Jamen, det er ikke stort!
Tjeneren: En Tokrone kan lige akkurat gaa igennem det — jeg har prøvet.

Kritikeren: Jeg vil raade Dig til, kære Ven, at ændre lidt paa Din 5-Akts-Tragedie. Du bør sammendrage den til *èn Akt*, gøre *Pointet* saa *kort* som muligt og saa — indsende den som *Vits* til et humoristisk Ugeblad.

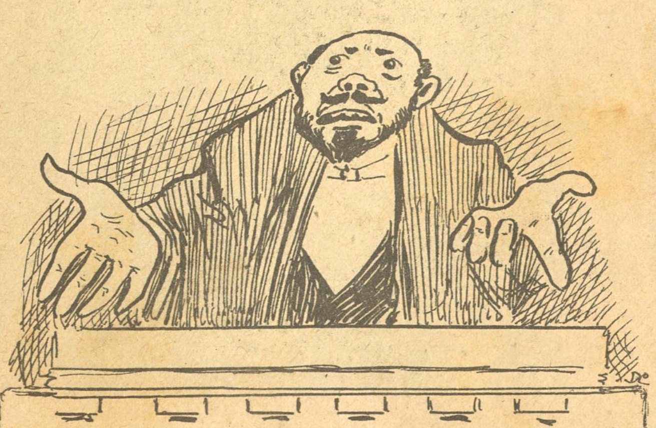

Defensoren: — — — sandt nok har den Anklagede allerede 8 Gange været straffet for Overfald, men han har dog i det mindste *slaaet* sig ærlig gennem Livet.

En lille Fejltagelse.

Professoren: De har givet mig en fejl Seng, Vært!
Værten: Hvorledes det?
Professoren: Jo, jeg er Botaniker — og slet ikke Zoolog!

Hun: Hvilken Poesi ligger der dog ikke i Ilden!
Han (ung Digter): Jo — hm — min for Eksempel —

En lille „Kulørt“.

Knallesen er Handelsrejsende, en virkelig dygtig Rejsende, som forstaar at behandle sine Kunder paa rette Vis. Foruden denne gode Egenskab, der jo er den vigtigste for en Rejsende, er han i Besiddelse af et udmærket godt Humør, og er altid parat med en Brander, eller en lille lystig Historie.

Forleden Dag skulde Knallesen til Sorø. Blandt sine Kunder i Sorø, kan han ogsaa tælle Købmand Petersen. Denne Petersen er en prægtig Mand, kun har han en Fejl, og det er en kedelig Fejl, det mener Knallesen da, og den bestaar i, at han sjældent køber noget af ham. Derimod vil han gærne høre en af Knallesens smaa „Kulørte“ — som Knaldesen sædvanligvis kalder sine lystige Historier. — Knallesen ankom altsaa til Sorø, og for at naa op til Hotellet passerede han Hovedgaden, i hvilken Købmand Petersen har sin Butik. Købmanden stod i sin Dør, og da han saa Knallesen, kaldte han ham ind i Butiken, under det Paaskud, at han havde en stor Ordre til ham. Men Knallesen er et fint Hoved, han vidste godt, at Købmand Petersen kun vilde høre en „Kulørt“, og han bad derfor om først at faa Ordren, men da Købmanden holdt fast ved — først at høre Historien, og højtideligt lovede, en god Ordre, saa gav Knallesen endelig efter.

Men Knallesen spekulerede paa en frygtelig „Kulørt“ for han vidste godt, at Købmanden alligevel ikke købte noget. Han begyndte altsaa sin Historie:

„Jo, ser De kære Petersen, jeg havde en nederdrægtig Drøm i Nat. Jeg drømte, at jeg var død og var kommen i Himlen. Men ligesom jeg sad deroppe paa de dejlige blaa Skyer, saa følte jeg pludselig Trang til at forrette min Nødtørft. Men da jeg endnu ikke var rigtig kendt med Forholdene deroppe, og derfor ikke vidste, om de benyttede V. C. eller almindeligt „Hus“, saa gik jeg hen til St. Peder, for at søge Underretning. Efter at have faaet den fornødne Besked, ilede jeg hen til et lille Hus med Hjærter i Dørene. Jeg havde imidlertid ikke siddet der inde ret længe, før jeg hørte en ynkelig Hulken, som kom nede fra Tønden. Forskrækket ilede jeg hen til St. Peder og forklarede ham det.“ — Men, kære Petersen, ved De hvad St. Peder svarede mig?“ indskød Knallesen, og lidt efter fortsatte han med det mest knusende Blik i sine Øjne. „Jo, han svarede: „Aa, lille Knallesen, bryd Dig dog ikke om det, det er bare Købmand Petersen fra Sorø, som ligger dernede, ham kan Du godt *„blæse et Stykke“*, for han køber s'gu ikke noget alligevel. — —“

Syntes De ikke, at den var „Kulørt“ hva'?“

— — —

Knallesen fik ingen Ordre den Dag.

Misforstaaelse.

En Bonde banker paa en Dør, paa hvilken der staar at læse *Doktor theol.* Da han bliver lukket ind, beder han om at blive kureret for Værk i Benet. Theologen ved ingen bedre Maade at klare Fejltagelsen paa end ved at sige: Min gode Mand, jeg er kun Doktor *i det højere!*

— Det var kedeligt, svarede Bonden, for det er s'gu i det *venstre,* jeg har Værken,

A.: De er Jyde, formoder jeg?
B.: Nej.
A.: Saa er De en Fynbo?
B.: Nej, jeg er ikke.
A.: Sjællænder da?
B.: Heller ikke.
A.: Maaske er De da Lollænder?
B.: Ja, det er jeg!
A.; Naa ja, *det tænkte jeg mig straks.*

Oktober.

Mel.: Og køre Vatten.

GALOSKEFØRE i Regn og Rusk
mens Solen gemmer sig bag Skyer,
Gulvisne Blade paa Træ og Busk
og mange vendte Paraplyer.
Jagt henad Gaden efter Hovedtøj,
som ugenert for alle Vinde fløj.
— en vindig Gæst,
som gjorde Blæst,
— det var i et og alt Oktober!

Vi længe savned lidt Politik,
i Maaneder den laa i Dvale,
men Gu'skelov, vi den atter fik,
nu gaar det løs i Thingets Sale.
Ministrene, de stillede til Klø,
i Synden faar de ikke Lov at dø.
De ønske vil
ad Bloksbjærg til
— den første Mandag i Oktober.

Den lille Jens maatte lege Krig
og lod af Regn sig gennembløde.
Han spilled' „Saaret“, og han laa „Lig“,
indtil af Sult han næsten døde.
Jeg vædder paa, at alle Jenserne
ser ikke mildt til Ekscellenserne,
thi det er klart,
at ej saa snart
de glemmer „Krigen“ i Oktober.

Et Kongebrev skal, som alle ved,
man underdanigst respektere,
men at en Præstesamvittighed,
man ogsaa ved, betyder mere.
Hr. Ifversen med Pavemine staar,
man let ved Tanken Mavepine faar.
Man giftes bedst
foruden Præst,
— det viste Dommen i Oktober.

Af Mod Jess Pedersen luede,
Bech-Olsen faldt — o, hvilken Jammer,
og tænk, en „Kortslutning“ truede
de københavnske Spaamadammer.
— Oktober nu er al Din Gerning endt
og bort til Dine Fædre blev Du sendt,
saa skal Du da
til Afsked ha'
vor bedste Tak! — Farvel Oktober!

I London saa man i forrige Uge en Irlænder der var saa høj, at han maatte lægge sig paa Knæ, naar han vilde klø sig i Hovedet!

Hun: Sig mig oprigtigt, *hvem* er den mest henrivende Skønhed her paa Ballet?

Han: Jeg beder Dem, Frøken, fritag mig for at svare paa det Spørgsmaal — De sætter mig i en pinlig Forlegenhed.

Hun: Aah! — De Smigrer!

Med Fa'r i Byen.

Mel.: Bøf med Løg.

Ærligheden hos Jurister
troed' Hørup ikke paa — Gud sikken Snegl —
Hørup var en slem Filister,
og — naturligvis — det var jo Hørups Fejl.
Jeg siger: Gudskelov for Høj'steretten,
den har ofte skærpet mit snævre Syn,
jeg har lært at elske dem alle tretten,
fra da jeg var Dreng og gik med Fa'r i By'n.

Deuntzer — Chef i Kancelliet —
nylig gik en lille Tur paa egen Haand,
der blev Røre i Partiet,
for han kom til Skade med sit Trillebaand.
Hage tog Deuntzer pænt ved Armen,
medens han rynked' de strænge Bryn:
kom, lille Dengse, bliv pænt i Varmen,
saa skal Du faa Lov at gaa med Fa'r i By'n.

Hist og her i Rigsdagssalen
sidder jo saa mangen en politisk Dverg,
tung i Kødet, tung i Talen,
jeg ku' nævne flere: der er Sigurd Berg;
han er nu ellers en Knop for Resten,
og han kan skrive, ja, som et Lyn —
han har væ't flink, da han gik til Præsten,
men han har gaaet alt for lidt med Fa'r i By'n.

Jeg ku' til lidt Sedler trænge —
rager ikke mig, hvor Sedlen stammer fra —
jeg kan godt li' Sedlepenge,
baade dem fra Bratsh og fra „Hver ottende Da'";
Synd var det, Bratsh i Kasjot blev puttet
bare for saad'n et Par falske Gryn,
nu sidder han der og har fortrudt det —
at han ikke gik med Svigerfa'r i By'n.

Til min Frokost drak jeg tit Øl,
og jeg troed', det var baade sundt og godt,
men nu ved jeg jo, at Hvidtøl,
det er bare Muddervand og Hundesnot.
Nu har jo Carlsberg Direktøren
sagt — og det lød som en Røst fra Sky'n —:
Gu' maa I ej brygge Hvidtøl, Børen,
hvis I vil ha' Lov at gaa med Fa'r i By'n.

A.: Har Du hørt, at Sørensens Kone kun har været *skindød?*

B.: Det forundrer mig slet ikke. Hun havde jo længe været *skinsyg!*

Afholdsmanden: Snapsen er Aarsag til megen Ulykke her i Verden.

Drankeren: Ja, saamænd! Jeg føler mig ogsaa altid saa ulykkelig, naar jeg ikke kan faa en.

N. I. O. G. T.

Mel.: En lille Nisse rejste.

Carl Thomsen kom fra Stege
helt brødetyngt — det ku' man se.
Til Regnskab kaldtes han, o vé,
i N. I. O. G. T.

Han havde skænket Snapse,
og den Slags Ting maa aldrig ske,
— han burde holdt sit Løfte højt
i N. I. O. G. T.

Der holdtes store Møder —
det skulde han sig nok frabe';
han kosted' ud de stejleste
af N. I. O. G. T.

— Nu er det hele revnet;
ja, skal man græde eller le? —
Helst le! „Verdandi" voksed' jo
af N. I. O. G. T.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmank **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Lidt Kirkehistorie.

Nr. 45.

Ravnen

Søndag d. 8. November
1903

I Forligelseskommissionen.

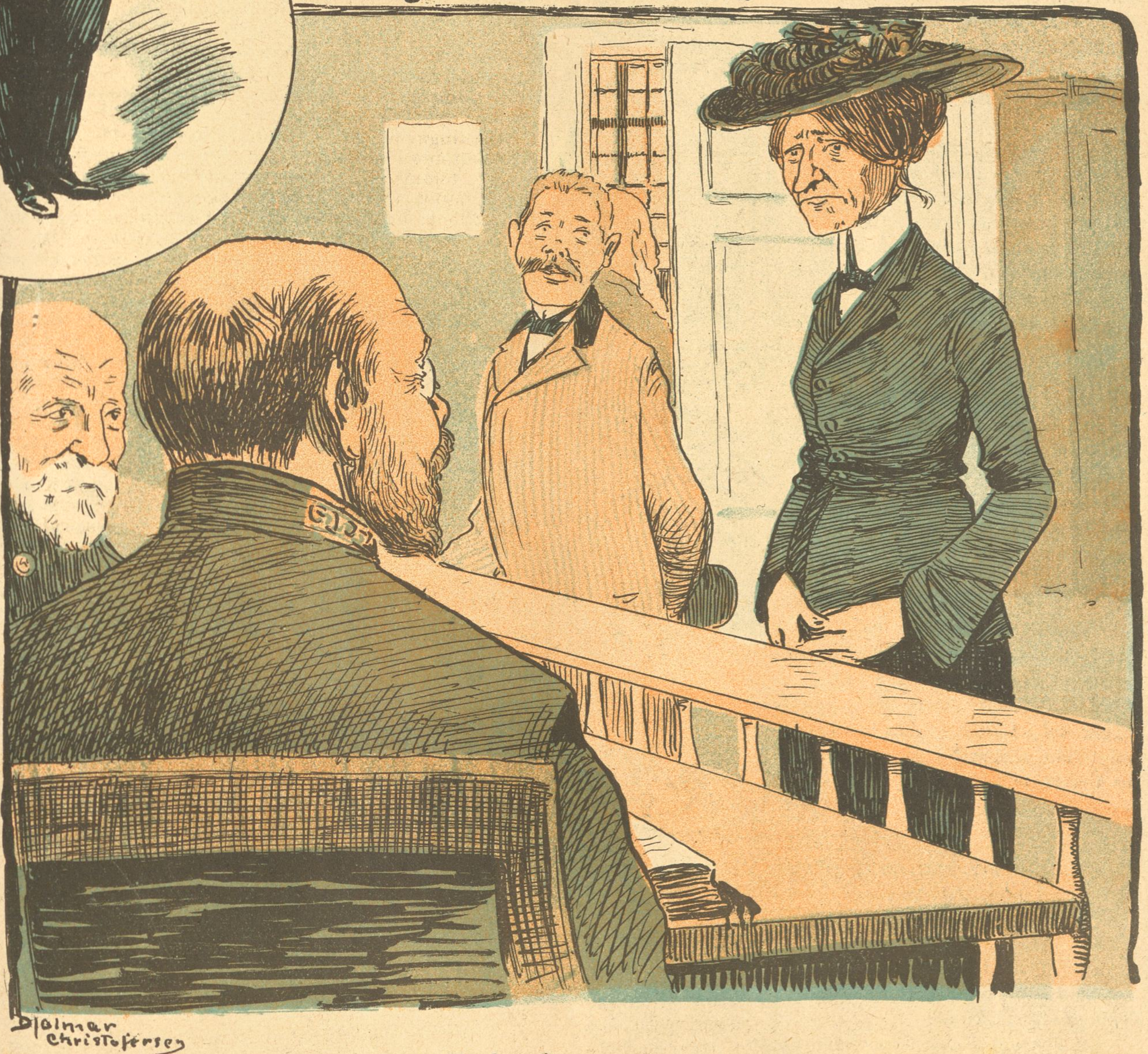

— Hvor gammel er De, Frøken?
— Jeg tæller to og tyve Somre!
— Naa — ja, vi har jo ingen Sommer haft i den sidste halve Snes Aar!

Luftkasteller.

Mel.: Napoleon var en tapper Kriger.

Bestandig til Kristiansborgs Ruiner
med bange Anelser man ser,
de gabende Vindushuller griner
paa ægte Spøgelsemaner.
Den hele fordums Herlighed
os truer med at styrte ned;
den gamle Kongeborg
er Landets Sorg.

Det er dog saa ganske i sin Orden
at man en rask Beslutning ta'er
og jævner den gamle Borg med Jorden,
den Ting er da saa soleklar.
Et Forslag her jeg stille vil,
hvad Grunden kan benyttes til,
for nu ser det ved Gud
saa brandtomt ud.

Først mener jeg, Stadil her bør have
en Kirke hvori giftes kan
Folk som Helligkors berømte Pave
saa hjælpeløst har lyst i Ban. —
Alberti, som en Snaps kan li'e,
maa ha' sit eget Brænderi,
Symbol paa vor Ruin —
„Dansk Brændevin!"

En flot lille Banegaard vil tage
sig prægtig ud for alles Blik,
og her vil den lille fikse Hage
ret kunde drive sin „Trafik".
Han skal ha' Lov at køre frit
i Damernes Kupé saa tit,
han føler Lyst dertil,
og naar han vil.

Hr. Madsen, bekendt for sine Krige,
bør absolut en Fæstning ha'
med Sikkerhedskæde og deslige,
at ingen Fjender skal den ta'e.
Hans Krudttaarn ogsaa Plads kan faa,
ryger det i Luften, — naa hvad saa —
min Plan alligevel
er Luftkastel!

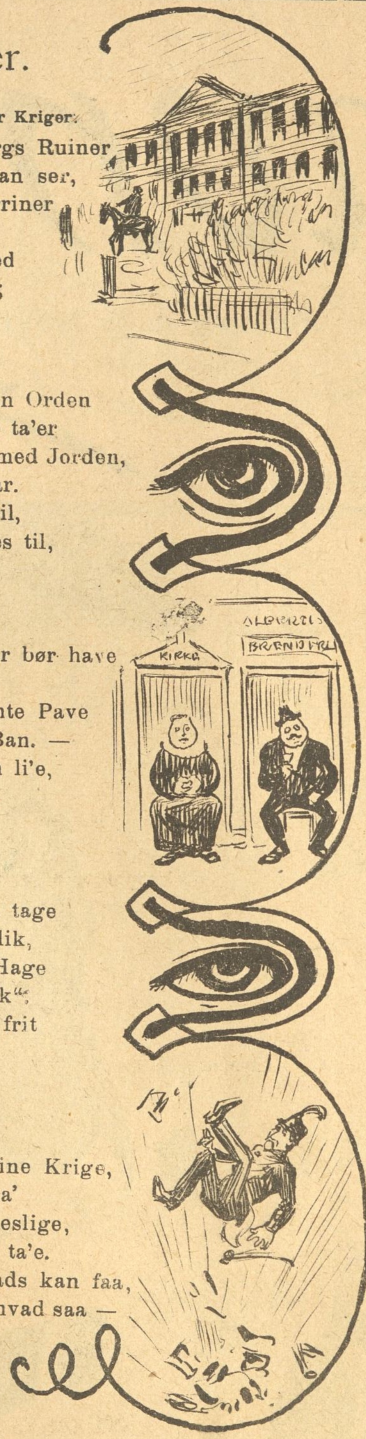

Ved den borgerlige Vielse.

A.: De er ganske bleg!
B.: Ja, og jeg er dog kun Forlover.

Mærkværdigheder.

Amerikanske Blade fortæller følgende mærkelige Tegn paa Distraktion:

En Forpagter fra Texas, der skulde køre til Markedet, løftede sin Hest op paa Vognen, spændte sig selv for og mærkede ikke sin Fejltagelse før han begyndte at vrinske! — —

Flytningen.

Et *Æventyr.*

Det var Flyttedag, og hele Byen var i Feber. Gaderne bævede og sitrede af Trang til at komme bort — de vidste ikke hvorhen, kun bort, bort — —. Vognene rullede, Heste asede, Mennesker svedte — Alt stræbte efter at komme afsted. Man syntes, at ane en overhængende Fare, en tilstundende, frygtelig Ulykke, som kunde ramme baade den ene og den anden, hvemsomhelst, hvorsomhelst! Der var intet allarmerende Tegn, men det rastløse var gaaet Byen i Blodet, som ventede man et vulkansk Udbrud eller en Explocion, Og naar to Mennesker standsede (de standsede kun ganske kort) var det kun for sagte at hviske hinanden i Øret: *„Krudttaarnene!"*

— Ude ved Langebro gik der en grinagtig Mand med Portefølje under Armen og Sabel i Gehæng om Livet. Og da Feberen var paa det højeste, pegede han paa sine Krudttaarne, og Befolkningen holdt sig rædselsslagen for Ansigterne. „Jeg flytter dem!" sagde den grinagtige Mand — og saa tog han fat.

Men netop det, som Ingen ønskede, vilde han helst. Han vilde nemlig have monteret sin Legetøjs-Fæstning, og saa byggede han i al Hemmelighed Krudtmagasiner i Fæstningsvoldene — bombesikre, for at alt det døde Stads kunde blive bedre egnet til at sprede Dødens uhyggelige, tomme Stilhed over Landet. Og derhen flyttede han Krudtet. Og da Befolkningen opdagede hans Træskhed stillede han sig op midt i Fæstningen, lo af dem og sagde, at de *havde* jo netop ønsket dette — han lo, og hans Gefrejtere lo med, lo saa det klukkede i dem af Glæde over, at de havde faaet deres Vilje.

Men Folk stimlede sammen om dem — tættere og tættere. Man truede ad dem med knyttede Hænder og raabte til dem, at det var den skidneste Streg de havde begaaet endnu — først raabte én enkelt Stemme, saa flere og flere, indtil det gav Genlyd over hele Landet:

„Dette er Jeres skidneste Streg!"

Og de skamløse Personer ængstedes for Raabene og skjulte sig dybere og dybere i Krudtet. Men Mængdens Blikke fulgte dem, truende og gnistrende, saa at Krudtet fængede, og — Bum! — lød der et bragende Knald, der rystede hele Landet. — Den lille grinagtige Mand med Sablen var gaaet tilvejrs. Man saa hans Sabel glimte som et Lyn i Røgskyen,

— Der stod en gammel Venstremand i Mængden. Han kiggede en Stund tilvejrs efter Røgen. Saa spyttede han en hul Tand ud, vendte sig om til sin Sidemand og sagde:

„Du, jeg tror s'gu, at Anders røg med!"

„Daarlig" Lærdom.

Svend Høgsbro vil gøre det vægtigste til
at redde en Mand fra en svær Dom
og pukker saa (som de Mægtigste vil)
paa den „socialistiske Lærdom".

Men ikke fornøjet med dette sit Skridt,
som nu er bekendt for os *Alle*,
saa vover han flot paa sit Tankeflugts-Ridt
den Lærdom for *„daarlig"* at kalde!

— Svend Høgsbro! den *„daarligste Lærdom"* har gjort,
at *Du* hæver Røsten paa Tinge!
Dit Navn kun *ved vore* Stemmer blev stort
— lad det Dig for Ørene klinge!

En Seksogtreds.

Jensen: Nu er det saa længe siden, jeg har spillet Seksogtreds med Dig, Kristoffer, at jeg næsten helt har glemt det.

Kristoffer: Ja, det var den Gang, som Hørup sagde til Krigsministeren, men mente en anden Gang. Hvad spiller vi om?

Jensen: Noget, der ikke er for dyrt,

Kristoffer: Du har maaske lært af Finantsministeren at være sparsommelig, for at der kan være lidt rigeligt til Krigsministeren. Du kunde alligevel gærne betro Opvarteren, hvad Du vil ha'e.

Jensen: Hvad skal du selv ha'?

Kristoffer: Noget at drikke — ligemeget hvad det er — bare det ikke er Sevenbom, for det faar man ti Dages Vand og Brød bare for at smage paa.

Jensen: Læg Mærke til mine Ord, Kristoffer! Naar Du er Mandfolk, har Du Lov til at tylle lige saa meget Sevenbom i Dig, som Du vil, men naar Du er Dame, bliver Du straffet for det.

Kristoffer: Det er maaske det, man kalder Lighed for Loven?

Jensen: Nej, det kommer af, at naar Damerne ta'er sig saadan en Snaps, er det paa Grund af falsk Undseelse, og Du ved nok, der er Straf for Falsk.

Kristoffer: Ja, det har Du Ret i! Mens vi taler om Falsk — Du skulde vel ikke have et Par falske Tikronesedler at ville sælge mig. Falske Tikronesedler er jo bleven svært moderne i den sidste Tid. Jeg vil give Dig 12 Øre for Stykket af „Hver ottende Dag“s.

Jensen: Har Du regnet den ud? Du har maaske lært at regne efter Anders Nielsens Regnebog! Nej, kom bare ikke her og flyt Krudttaarne!

Kristoffer,: Naa, naa, godt Ord igen! Jeg er jo villig til at tage mine Ord tilbage lige som Brygger Jacobsen, da han fornærmede Hvidtølbryggerne.

Jensen: Ja, det har Du nok ogsaa bedst af, Kristoffer, ellers kunde det let gaa Dig, som det gik Grev Reventlow i Højres Gruppe: Du bliver sat udenfor! — Hør, Opvarter, maa vi saa faa et Spil Kort, der ikke er altfor brugte, og to Stjærnebajere!

Ung Forretningsmand.

Herren: Du, Peter! giv Din Søster dette Brev, saa skal Du faa en 2-Øre.

Peter: Det koster *fem* Øre; billigere gør Postvæsnet det heller ikke!

Forretningsvennen: Hjemme paa mit Kontor er vi saa skrækkeligt plagede af Fluer, og her er ikke en eneste.

Chefen: Ja, min Bogholder er et flittigt Menneske!

„Livet er en Kamp,“ sagde Vagabonden — han begav sig ud for at „fægte“.

Til hvikken Side —!

GREV REVENTLOV, den Nakskovit,
for Politik har Appetit.

Han var en ivrig Højremand,
men nu er Højre bare Vand,

Og derfor han i Venstres Lejr
vil være med til Kamp og Sejr.

Men gaa til *begge* Sider, nej,
det er en saare farlig Vej!

— Da Højre midt i sin Ruin
vil fylde sig og sit Dusin,

saa bli'r man netop Greven var
— han skal herut! Den Sag er klar.

Rasmusen propper Lollands Jon
paa Hovedet i en Kanon.

Og medens Skuddet gør Allarm,
ry'r Greven ov'r i Stadils Arm.

— Du, den Dyretæmmer, der har arbejdet sig op fra en ringe Begyndelse til sin nuværende Stilling!

— Saah, hvad var han da tidligere?

— Han begyndte som *Frisør*, blev derefter *Kammerjæger* og nu tæmmer han *Løver og Tigre.*

Ondskabsfuldt.

Patienten: Hr. Doktor, jeg har saadan en *Trækken i Fødderne!*

Lægen: Saa—aa! Er De maaske *Kasserer?*

Paradox.

Jo *stivere* Selskab, des *dybere* Buk.

En god Idé.

A.: Tja, her i Verden kommer det blot an paa at faa en god Idé, saa kommer Resten af sig selv. Som nu min tidligere Ven, Schmidt, ham Mekanikeren De ved — én eneste god Idé har gjort ham velhavende!

B.: Saah, og hvori bestod den gode Idé?

A.: Han giftede sig med en rig Enke.

Til en syg Læge.

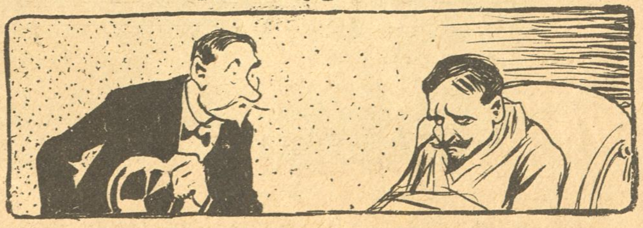

— Vil De da ikke tilkalde en Læge?

Lægen (krænket): Nej, jeg behandler mig selv!

— Men, Gud forbarme sig, De vil da ikke begaa *Selvmord!*

Noget for noget.

Lille Hans: Du, Papa, regn min Skoleopgave for mig, saa skal jeg sige Dig, hvor Mama har gemt dine Støvler.

— Hvor langt kom unge Bertelsen egentlig paa sin Automobil-Bryllupsrejse?

— Han naaede kun til München — dér slap *Kærligheden*, *Rejsepengene* og *Benzinen* op!

Ekspres.

Pigen: De maa straks over til Naboens, Hr. Doktor!
Lægen: Haster det saa stærkt?
Pigen: Ja, den Lille har slugt en Tyvekrone, og — Folkene skal betale Husleje!

Støvlet-Kathrine.

En Vise fra vor Oldefaders Tid.

Mel.: Ja, I kan tro, Folk, at jeg har sejlet.

Støvlet-Kathrine er født paa Kvisten,
— jeg ka'tte sige Dem hvor og naar —
hun kom til Syne paa Mandtalslisten
en kold Novembermorgen paa Pjaltenborg;
paa Listen stod der: „udlagt Fader . . .
og fraskilt Kone den og den" —
og den Slags Alliance skader,
— de kan jo spørge Ifversen —
for den Gang, hun blev stor og gik i Byen,
saa hvisked' Herrerne: „Gud, sikket Syn,
der skal I, Død og Pine,
se Støvlet Katrine,
hun er Fanden ta' mig fiks!"

Støvlet-Katrine saa i Spejlet
en Dag, da hun knap var seksten Aar,
at hun var smuk, — det har aldrig fejlet,
hun havde Lokker af krøllet Haar,
om Dagen syed' hun Støvletter,
saa Sveden ud af Panden sprang,
og sværmed' i de lyse Nætter
i Christianborgses Buegang;
naar Kongen med sit ømme Øje paa
saa Pigen med en Søndagstrøje paa,
kaldte han paa "Line",
„se Støvlet-Katrine,
det er s'gu da en Tøs med Fut!"

Støvlet-Kathrine blev Kongens Kær'ste,
fik Hjærterum og lidt mer endda,
for hun fik Husrum, det fik de fær'ste,
hun fik en Gaard et Par Skridt derfra.
Naar Struense sa': „Kom Karoline,
ska' vi'nte gaa en Tur i Bad?"
sa' Kongen: „Kom, Støvlet-Kathrine,
for nu skal vi to følges ad!"
Og saa tog de sig begge to en Skraa,
og gik i Byen med Sømandsbukser paa,
og naar vor Marine
saa Støvlet-Kathrine,
sa'e de: „Skuden, hun er læk!"

Støvlet-Kathrine fik Kammerpiger,
og de var Dyder som hende selv,
hun kom ved Hoffet og spandt Intriger,
hun kyssed' Kristian og stifted' Gæld. —
Naa, Tiden gik, og hun maa Du tro,
kom sjældnere paa Kristiansborg,
for Kongen, han blev hende utro,
og hun fik Anæmi af Sorg;
men sagtens syntes hun, at det var Synd
at kaste sig i Absalonses Brønd
for lidt Mavepine — — —
ak, Støvlel-Kathrine,
hun blev aldrig Jomfru mer'.

Støvlet-Kathrine og hendes Saga
de er forlængst gaaet paa Pension,
men mange andre, som Dronning Draga
har æret hende saa godt som no'en,
for hun blev aldrig Demimonde
i den Forstand, som vi har lært,
hun blev kun Majestæts-Remonte,
og det kan ogsaa være svært, —
de danske Kvinder er der Krummer i,
men hendes Ende, den var kummerlig; —
dog Støvlet-Kathrine,
hun var — Død og Pine — — —
læs den nyeste Lit'ratur.

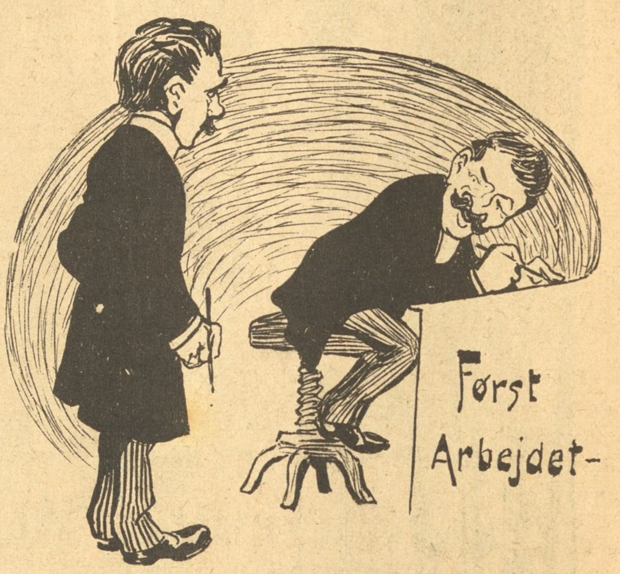

A.: Hvad, skal Du ikke med til Din Svigermoders Begravelse?

B.: Nej, jeg har ikke Tid — og mit Valgsprog er altid: Først Forretninger, siden *Fornøjelse!*

I Skolegaarden.

Hans: Du Peter, hvorfor beder man om dagligt Brød, og ikke om ugentligt eller maanedligt?

Peter: Kan Du ikke begribe det? Det er selvfølgeligt for at det ikke skal blive muggent!

De Børn.

Barbereren: Naa, lille Hans, hvorledes vil Du saa have det Haar klippet?

Hans: Ligesom Fa'r, med en lille Rundkreds i Midten.

Ganske simpelt.

— Ser Du min Søn, Du skal nu ikke tro, at det er saa vanskeligt at lære Fransk. I Stedet for *Flaske* siger man simpelthen *Boutillje* — og saadan er det ogsaa med de andre Ord!

Herren (til et nyforlovet Par, der i Theatret taler lovlig højt med hinanden): Men jeg be'r Dem — man kan jo slet ingen Ting høre!

Han: De behøver heller ikke høre, *hvad vi siger!*

Tvetydigt.

Fruen (efter en huslig Scene): Behandler min Mand mig ikke, som om jeg var hans Tjenestepige?

Pigen (smilende): Aa nej, det kan jeg just ikke sige!

Snedigt.

I en Klub var det blevet forbudt at spille Hasard, men saa opfandt Medlemmerne et nyt Spil. Hver af Medlemmerne fik en Tallerken hvorpaa der blev anbragt en Edderkop, og den hvis Edderkop først forlod Tallerkenen havde vundet.

Besynderligt nok vandt en ung Englænder uafladeligt, og i lang Tid kunde ingen begribe hvorledes det gik til, indtil det en Aften blev opklaret, at han havde bestukket Klubtjeneren, for at denne bestandig skulde give ham en *varm* Tallerken.

Ung Kone (ved Middagsbordet): Jeg har rent glemt at fortælle Dig, Adolf, at *jeg selv* har lavet Maden i Dag!

Manden: Nej, virkelig! — Saa har jeg altsaa i mit stille Sind gjort den stakkels Marie Uret.

I Kampens Hede.

— Men saa tag dog imod Fornuft!

— En kongelig Embedsmand tager aldrig imod noget!

Damen: Hvorfor skal der skrives ny Tekst til „Don Juan"?

Kapelmesteren: For at forbedre den!

Damen: Det er næppe nødvendigt — en ægte Don Juan er jo *uforbederlig!*

Af en Roman.

— — Greven brød Tavsheden med et stumt Nik — —

Digteren: De mener altsaa, at mine Digte ikke ere *zarte* nok?

Forlæggeren: Tværtimod, de er efter min Mening saa zarte, at de *ikke kan taale at trykkes.*

Paradox.

Svømmekunsten er den eneste Kunst, som ved *overfladisk* Øvelse kan læres grundigt.

Beroligende.

— De taler bestandig om en Æsel — de mener dog vel ikke mig?

— Hvor kan De tro det — der gives dog vel flere Æsler end Dem!

Naiv.

En ung Bondepige (i Muséet foran en Statue uden Arme): Ak, den stakkels Model, der har siddet til den!

Bevis ved Haanden.

Lejeren: Jeg haaber da, at Lejligheden ikke er *fugtig?*

Husværten: Aldeles ikke! Se paa de Folk der bor her — det er jo *vindtørre* Mennesker alle sammen.

Alle Kneb —.

Konen (grædende): At Du ikke skammer Dig! — vi har kun været gift i 3 Uger, og Du begynder allerede at være øm overfor de unge Piger!

Urtekræmmeren: Men bedste Kone, hvor kan Du sige saadan noget?

Konen (rasende): Aah, saa jeg ikke med disse mine egne Øjne at Du i Dag i Forretningen kneb Doktorens Stuepige i Kinderne!

Urtekræmmeren: Aah, det skal Du ikke bryde Dig om, min Engel, det var jo kun *Forretnings*kneb!

A.: Efter min Mening burde Pryglestraffen absolut afskaffes!

B.: Det var jo at stille al *menneskelig Følelse* i Skygge!

B.: Ih nej! Ved Pryglestraffen er den jo netop Hovedsagen!

— Hvorfor vil Du skifte, Marie?

— Jo, min Kæreste holder nemlig ikke saa meget af mig, siden Fruen selv er begyndt at lave Maden!

Chefen: Hvorlænge har De nu egentlig været hos mig, Petersen?

Bogholderen: Snart i fire Aar!

Chefen: Se, se! knapt fire Aar! Aah jeg vilde bare sige til Dem, at De ikke maa glemme at huske mig paa, naar De har været her i fem og tyve Aar. De ved jo nok, at jeg gør noget særligt ved saadanne Lejligheder.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Han blev smidt ud.

P. Rasmusen: Se saa! Nu er vi kun 11 — — ellers tror Folk minsandten ogsaa at der gaar 12 saadanne Karle som os paa et Dusin.

Nr. 46.

Ravnen

Søndag d. 15. November

1903

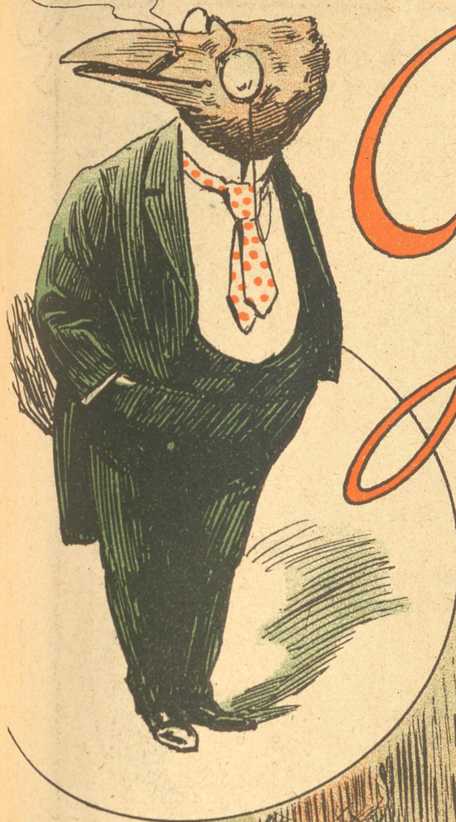

— Naar nu blot min Mand vilde komme. Jeg kan min Gardinpræken udenad, og Tordenvejret vilde forhøje Virkningen.

Sagsanlæg.

Mel: Aa Mathies.

Krigsminister *Madsen* sad
ved sin Frokost-Morgen-Mad
nok saa glad.
tænktè paa den store Krig,
som han sku' sig more i —
morderlig —
da med ét, han
bliver svedt, han
nemlig ser i en Avis,
at hans Folk er gi't til Pris
ved det tredje Kompanis
Excercits,
— skidt Melits.

„Povelsen", der stod med skudt
Korpus, „lugter altid Krudt
— en Rekrut
stak en Dag han med sit Sværd
saadan, at Rekruten nær
misted' Vejr.
Kære *Madsen!*
en paa Kassen
skulde De den Løjtnant gi';
tror han, at vi lever i
Russerrigets Barbari,
nej, maa vi
være fri."

Ogsaa en Kaptajn *W. C.*
Rosen meget omtalt ble',
rosende —
mens Hr. *Rømer*, en Person
fra den samme Batallon,
fik paa Chakot'n.
„*Rosen, Rømer!*
mon jeg drøm'er?"
tænkte *Madsen*, med et Nik.
„Skal det lille Sabelstik.
som den sølle „Krut" han fik,
fælde fler'
Officer'."

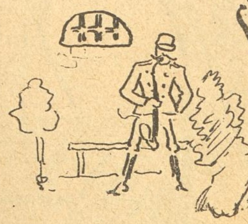

— Dage gik og Dage kom,
Povelsen, han fik sin Dom,
— Daarligdom.
Vagtarrest i 14 Døgn
baade Helligdag og Søgn,
kosted' Spøg'n.
Men de tvende
andre Svende,
Rosen, Rømer, var imens
kommander't — det kan nok hænds —
oppe til Ministerens,
Audiens-
Residens.

Her Hr. *Madsen* talte saa:
„Kære, vi os hævne maa,
stævne maa
dette Blad, som kort og godt
kritiserer, os til Spot,
tænk jer blot:
Rosen roses,
Rømer skoses,
kan I være det bekendt?
For Jer begge to omtrent
er det ganske ufortjent —
skynd Jer, hent
en Betjent!

— Trende Maaneder gik hen.
da tren ind to Stævningsmænd
til *Knudsen*.
Knudsen lo: „Det var da rart,
at vi Sagen nu lidt snart
kan faa klar't.
Jeg med Glæde
er til Stede
i Landsover-Hof-Stadsret.
Bataillonens Regnebrædt
har en lille, dunkel Plet,
en komplet
dunkel Plet".

Fruen: Naa, Deres Kæreste er nok bleven Dem utro?

Kokkepigen: Ja, nu vil jeg se Tiden an til de første Asparges kommer, for det er hans Livret. *Kommer han saa ikke*, saa ser jeg ham aldrig mere.

A.: De skal nok flytte!

B.: Ja, min Kone vil absolut anlægge en højere Frisure, og dertil er Dørene i vor nuværende Lejlighed *for lave*.

Fruen: Jeg vilde gærne have en Hat, men efter *sidste* Mode!

Kommissen: Vil Fruen ikke vente blot et Par Minutter, Moden er just ved at skifte.

En Menneskeven.

Hos den for sit gode Hjærte bekendte Fru S. melder sig en elegant Herre, der efter nogle indledende Bemærkninger fremkommer med sit Ærinde. „Det drejer sig om en meget ulykkelig Familie, Frue. Faderen er svag og gammel, Moderen syg og fem smaa Børn skriger paa Brød. Staklerne vil snart komme til at ligge paa Gaden med deres faa Ejendele, i Fald der ikke findes nogen, der vil betale 30 Kr. som Familien skylder i Husleje!"

Uden at betænke sig gaar Fru S. ind og henter Pengene, „Men nu," ytrer hun, „vilde jeg ogsaa gærne vide hvem De er, min Herre, der saa uegennyttig tager Dem af de fattige?"

— *Jeg er Husværten*, Frue!

Helt anderledes.

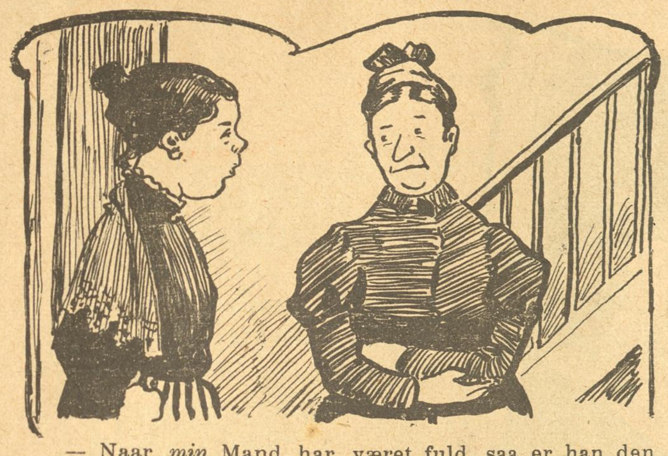

— Naar *min* Mand har været fuld, saa er han den næste Dag, som om han var mørbanket.

— Aah ja, saa kan De sagtens, Madam Svendsen; nej, naar *min* Mand har været fuld, saa er *jeg* den næste Dag ganske mørbanket.

Hvorledes Pallesen fik Vinterfrakke.

„Hør Mutter,“ sagde Pallesen en Dag til sin Kone, „jeg maa s'gu i Aar have mig en ny Vinterfrakke.“ Deri indvilgede Mutter Pallesen gærne; thi Fatter maatte jo ikke fryse om Vinteren.

„Ser Du,“ vedblev han, „det er jo ikke saadan lige at løbe til en Vinterfrakke, man skal ha' Penge til en Vinterfrakke, og det har vi ikke.“ Fatter Pallesen er imidlertid en resolut Mand, og tillige meget idèrig. Han foreslog derfor sin Kone, at de i 3 Uger levede paa Fedteklemmer. Mutter slog til, det gjaldt jo om at skaffe Manden Vinterfrakke, uden at faa den paa Afbetaling, hvilket de begge hadede, og saa begyndte Fedtebrødskuren.

Med en Energi, som trodser enhver Biskrivelse holdt begge sig til den foreskrevne Menu i den første Uge, og se, Resultatet for de 8 Dage viste sig at være ren Netto 15 blanke Krus, som repræsenterede den 1ste Trediedel af den projekterede Vinterfrakkes fulde Værdi. Glade i Sind og fuld af Fortrøstning for Fremtiden gik de ind i det næste Afsnit af Kuren, og i Tankerne saa Madammen allerede sin kære Mand strunk spadserende med ny Frakke samt med kvitteret Regning derpaa i Lommen.

Som der staar i Biblen, at efter 7 fede Aar, kom 7 magre Aar, saadan kom det ogsaa til at gaa Familien Pallesen. blot med dnn Forandring, at her var det ikke 7 Aar, men 7 Dage; thi allerede efter 1ste Uges Forløb var Pallesen saare uheldig. Han havde mødt en god Ven paa Gaden, og denne, der havde vundet sig et Par Hundrede Kroner i Lotteriet, foreslog Pallesen at gaa med paa en lille Turné, hvor Pallesens kontante Frakkeformue dog ikke berørtes af den mægtige Bjørn, han efter Soldet trillede hjem med. Han var meget glad over at have vundet et Slag uden selv at bringe noget Offer, og disse Betragtninger i Forbindelse med en glad Bevidsthed om at have faaet Vommen fyldt var sikkert Aarsagen til, at Pallesen tog fejl af Stedets Gadedør og Bagerens store Butiksrude, som bogstavelig knustes.

Skrædderregningen fik ikke den Ordlyd, som forventet, den lød saaledes:

1 Butiksrude 15 Kr., Bøde for Gadeuorden og Kæfert 12 Kr, ialt 27 Kr. hvilket Beløb Pallesen modstræbende betalte. Frakken fik han dog, men — — paa Afbetaling. og en Generaloverhaling i Tilgift af Madammen. Men da Pallesen vaagnede af sin Bevidstløshed, forbandede han de otte Dage, hvor han levede paa Vand og Brød.

Et „Overfald“.

Endskønt Tøffelhelt Hansen kun har været gift i ganske kort Tid, har han dog gennem praktisk Erfaring allerede erhvervet sig et saa godt Kendskab til sin Kone, at han frygter hende som Satan selv. Louise, saaledes hedder Konen, viser sig som en tro Kopi af Zantippe, og tyranniserer sin Mand paa det ubarmhjærtigste.

Selvfølgelig har Hansen ogsaa Fejl, og en af de værste er, at han engang imellem tager sig en lille Taar over Tørsten. Forleden Dag var Hansen imidlertid kommet i godt Selskab blandt nogle gode Venner, og havde derfor faaet sig en lille Gnist.

Da Tiden nærmede sig, at Selskabet skulde bryde op, kunde han hverken samle eller sandse, endsige staa paa sine Ben. Vennerne vidste nu, hvad der ventede ham, naar han kom hjem. Enten maatte han tage imod den regelmenterede „Skarnbøtte,“ eller tilbringe Natten i sit Lysthus. De raadslog derfor om, hvad der var at gøre, for at hjælpe deres fælles Ven ud af den kedelige Situation.

Efter at have drøftet Sagen i nogen Tid, var der endelig en, som kom med en lys Idè, der vandt alles Bifald.

Hansen skulde spille den „Overfaldnes“ Rolle. Vennerne fik hurtigt anlagt en Forbinding paa Hansens Hoved, og pr. Droske gik det saa i strakt Galop hjem til den ventende „bedre Halvdel“, som sikkert havde forsynet sig med de, til et regulært Bombardement nødvendige Rekvisiter, saasom: Gulvskruppe, Karklud, Støvleknægt, Tøjbanker etc. Imidlertid havde Vognen naaet Hansens Bopæl, og nu stiger to af Vennerne ud bærende den Overfaldne ved Hoved og Ben.

Fru Hansen, som fra Vinduet har opserveret det sørgelige Optog lukker med bange Anelse Døren op, hvorefter Vennerne med de mest rørende Ord forklarer hende Sagens Sammenhæng. Hansen er bleven overfaldet paa Vejen til sit Hjem af nogle Bøller, som med en Stok har bearbejdet hans Hoved saa grundigt, at en tilkaldt Læge fandt det raadeligst at anlægge en Forbinding, og faa ham transporteret hjem og i Seng, — Denne sørgelige Forklaring fandt virkelig Adgang til Fruens ellers saa forstenede Hjærte. Med mange Taksigelser for udvist Venlighed, byder hun Vennerne „God Nat“ og begiver sig ind til sin „syge“ Mand, som snart efter slumrer ind med et lykkeligt Smil paa Læben.

Men næste Dag blev Hansen Afholdsmand.

Andragende til Rigsdagen.

Den høje Rigsdag bedes snarest tilvejebringe en Lov mod *Misbrug* af spirituøse Drikke. Særlig anmodes Rigsdagen om at have Opmærksomheden henvendt paa at forhindre at Spiritus anvendes ved *Parfumefabrikationen* eller til *Belysning*, da særdeles meget af det ædle Stof, som ellers kunde være benyttet som *Drikkevarer, gaar tabt* paa denne Maade.

I det Haab, at den høje Ridsdag vil tage dette vort Andragende under nøje Overvejelse, tegner vi os

ærbødigst

Medemmerne af Foreningen
til Bekæmpelse af *Misbrug* af spirituøse Drikke.

Importeret Luft.

— Det undrer mig, at der er saa god Luft i denne elendige Rede!

— Det kommer af den megen Schwejzerost, der nydes her!

— Hvorledes det?

— Jo, tænk dog paa hvilke umaadelige Kvantiteter *Schwejzerluft*, der aarlig bliver indført hos os magasineret i Ostenes Porer.

En slem Forlegenhed.

— Hør Petersen! Du er jo Husejer, Du maa kunde laane —

— Beklager meget, men jeg har i Øjeblikket — —

— Sludder! det er ikke Penge, men jeg skal flytte, og efter Kontrakten aflevere Lejligheden i den Stand, jeg har modtaget den. Jeg mangler i den Anledning 5 levende Mus, 11 Rotter og 214 Stykker Væggetøj —

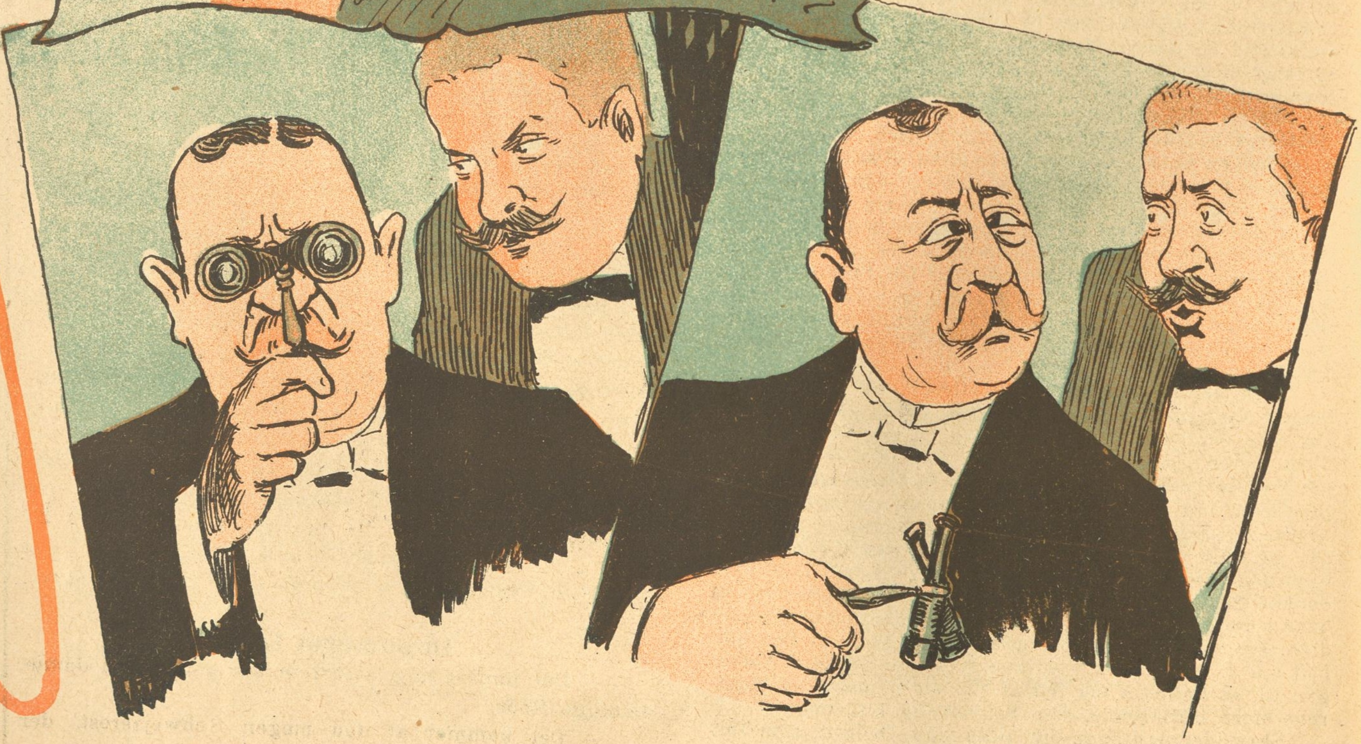

— Tillader De, at jeg laaner Deres Kikkert?

En Opgørelse

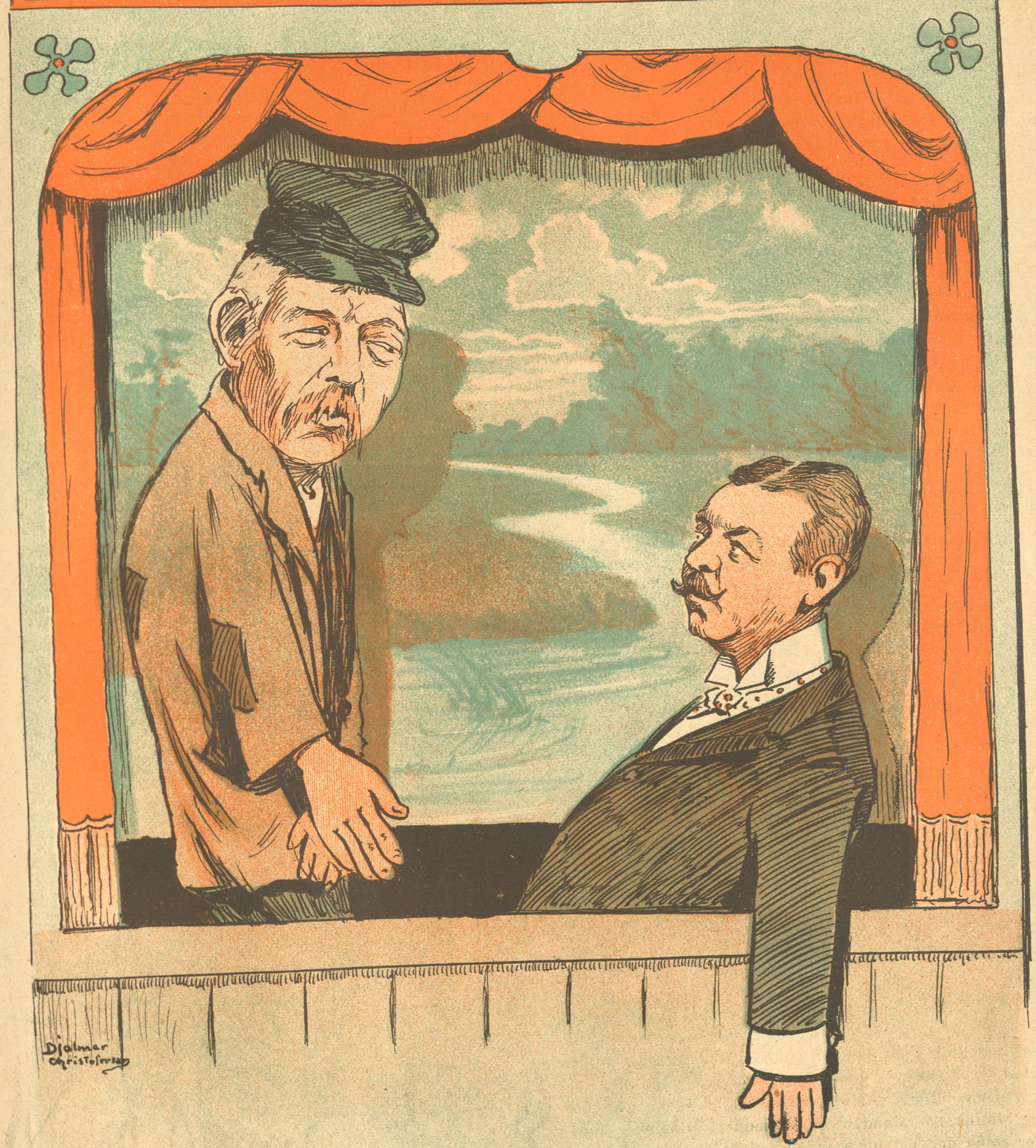

— — Ho, ho, Hr. Greve! Hø! Er Du Greve? Ja, greven ud af Luften maaske — —

Sevenbom.

Haven stod i sin fejreste Pragt,
Solstraaler prydede Linden;
Smaablomsten klædt i sommerlig Dragt
bøjed' sig kælent for Vinden.
Midt paa en Plæne badet i Sol
blomstred' i Fryd og i Gammen
Uskylds og Kærlighedens Symbol,
Lillie og Rose tilsammen, —
Side om Side og nær deres Rod,
ret som en Slange i Paradis, stod
en Sevenbom.

Ud i Haven en Pigelil tren,
let over Plænen hun ilte.
Barnlig glad, og jomfruelig ren
hun til de Smaablomster smilte,
bøjed sig kærligt mod Lillien ned,
afbrød dens Stængel ved Roden.
Rosen bæved' af Rædsel derved,
følte til Døden sig moden. —
Saa blussende rød, som aldrig tilforn
ud den stak sin skarpeste Torn.
— — —

Pigelil kom i Haven igen,
Aftenens Timer var sene,
stille hun listed' til Rosen hen,
men hun var ikke alene.
Tavs hun sig bøjed', Rosen hun brød
gav den til ham, som hun fulgte;
Øjet fortalte med Elskovs Glød
alt det, som Læberne dulgte —
Hjærterne mødtes mens Natten faldt paa,
ingen de Elskendes Kærlighed saa. —
— — —

* * *

Løvet gulnes, Blomsterne dø,
Pigelil ene maa vandre,
hun er ej mer' den livsglade Mø;
Tiden kan meget forandre.
Elskeren svigted' — hun er forladt,
ene hun Sorgen maa bære,
skamfuld og tavs hun mindes den Nat,
da Rosen hun brød til den Kære.
— Skælvende, som om en Synd hun bedrev,
taarekvalt hun nogle Smaablade rev
af Sevenbom.

Kvindesnuhed.

(Midnat.) Herren i Huset er som sædvanlig bleven siddende lovlig længe paa Kaféen og har ladet sin trøstesløse lille Kone sidde alene hjemme. Han forsøger nu at aabne Entrédøren med sin Nøgle. Da lyder den lille Kones Stemme hvidskende gennem Nøglehullet: „Er det Dig, Julius?! — Manden — han hedder Vilhelm — kommer siden den Tid hjem, inden Gadedøren bliver lukket.

Misforstaaet.

Køberen: Er Insektpulver ogsaa godt for *Mus?*
Den Handlende: Hvis de har Utøj, ja!

Den daarlige Hukommelse.

Godsejer Bjørn, til Bjørnsminde, har en Kusk, som har tjent ham i mange Aar, og han har ogsaa al Grund til at være tilfreds med ham, da han stedse har udført sin Gerning med stor Nidkærhed. Dog alligevel er der et lille „men" ved Klaus, som grundet paa sin fremrykkede Alder, ej længere er i Besiddelse af sin Hukommelse, hvilket følgende udviser.

Godsejeren, som i en længere Tid har været paa Rejse, vender atter hjem og afhentes paa Banegaarden af sit Køretøj.

„Naa Klaus," siger Godsejeren til Kusken, „hvad nyt er der saa sket hjemme paa Gaarden, siden jeg afrejste?"

„Inte Spor, Hr. Godsejer," lyder det bestemte Svar fra Klaus.

Men Godsejer Bjørn kender meget godt Klaus's Skrøbelighed og fortsætter derfor i en venlig Tone: „Tænk Dig nu rigtig om, lille Klaus, det skulde da være meget mærkværdigt, om der, i den lange Tid jeg har været borte, ikke er hændt noget udover det daglige derhjemme."

Da Klaus ogsaa denne Gang giver et benægtende Svar; giver Godsejeren Ordre til at køre. Da de godt og vel har tilbagelagt Halvvejen, finder Godsejeren det underligt, at „Caro", hans store islandske Hund, mod Sædvane ikke har givet Møde ved Banegaarden for at modtage sin Herre, hvilket han bemærkede til Klaus.

Nu maa der være gaaet en Praas op for Klaus, som sætter et forundret Ansigt op, og udbryder: „I Gud, det er jo sandt, jeg har jo rent glemt at fortælle Godsejeren, at Caro er død."

Godsejeren beklager Tabet af sin kostbare Hund og spørger om Dødsaarsagen, og efter at Klaus har oplyst ham om, at Hunden er død af noget brændt Hestekød, spørger han ham, hvorledes det er gaaet til, at den har faaet brændt Hestekød.

Paa dette Spørgsmaal maa der atter være gaaet en Praas op for Klaus, som nu udbryder i følgende Væld af Ord:

„Jo, det er skam sandt, der er endnu en Ting, som jeg har glemt at fortælle Godsejeren. Gaarden derhjemme er brændt. Det var forleden Aften, da Godsejerens Fru Moder tilfældigt kom op paa Fruens Soveværelse, at hun foruden Fruen ogsaa fandt Forvalter Eriksen deroppe, og saa var det, at hun af bar Forskrækkelse tabte Lampen, som hun holdt i sin Haand. Nu gik der Ild i Stuehuset, hvilken hurtigt forplantede sig over til Stalden, hvorved alle Hestene indebrændte og — — — paa den Maade var det at „Caro" fik fat paa noget forkullet Hestekød, hvoraf han kort efter døde. —

— Hvad synes Du om Fru A.s Stemme?
— Den fylder ikke nok i den store Sal!
— Naa, nej; hun er jo ogsaa kun *Kammer*sangerinde!

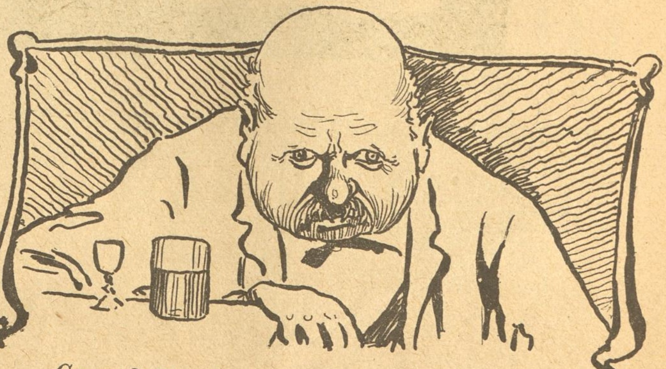

Gammel Dranker: Hvad hjalp det i Grunden Phønicierne, at de opfandt *Glasset*, naar de ikke ejede en eneste *Snaps?*

Kejser-Bylden.

Kejser Wilhelm har en Byld,
som længe drilsk har vaaren.
Det skal være Byldens Skyld,
at han er bleven skaaren.

Og for slig en Væm'lighed
vi Læserne har sparet
— det har væ't en Hem'lighed,
indtil den nu er klaret.

Kejseren af denne Grund
maa tie — Fanden gale
mig, han holde skal sin Mund,
— han maa slet ikke tale.

Det er rigt'nok Synd for ham
— vi andre kan os godte.
Vi har synt's, det var en Skam,
at han saa ofte maatte.

A,: Hvorledes gaar det med Dit Bryllup?
B.: I Overmorgen bliver jeg *transporteret* til Kirken.

De falske Tikronesedler.

Jens Kjeldsen fortæller:

Jeg fik 'en af de smaa Tilsigelser, der underrettede mig om, at Politiet gærne vilde tale med mig. Naa, det er bedst jeg gaar derhen og faar mig en Sludder med dem, sagde jeg til min Fuldmægtig og mine Komisser, og skulde jeg ikke komme hjem igen, saa kan I nok klare Butikken. Og saa gik jeg.

„Naa, er det Jens Kjeldsen?" sa'e Manden paa Politikontoret. — „Nej," sa'e jeg. — „Saa? Hvem er De da?" — „Mit Navn er *Hr.* Kjeldsen!" sa'e jeg. — „Om Forladelse!" sa'e han. — „Ingen Forseelse!" svarede jeg. — „Der var ogsaa en anden Hr. Kjeldsen," sa'e han. — „Ja, han var Dragon, og blev skudt af en tysk Husar," svarede jeg. — „Det er rigtigt," sagde han. „Det havde været bedre, om *han* havde været Hosekræmmer og De havde været Dragon og var bleven skudt, saa havde man været fri for alt det Vrøvl med Dem!" — „Naa, paa den Manér!" sa'e jeg og tog min Hat. „Er det Meningen, at vi skal sige hinanden Komplimenter, saa gaar jeg!" — „Nej, vendt nu lidt, Hr. Kjeldsen!" sa'e han. „For at tale om noget andet. De maa tage de falske Tikronesedler ned af Deres Vindue og lade være at give dem gratis til Deres Kunder." — „Det kan jeg ikke tro!" sa'e jeg. — „De *skal* tro det, naar jeg si'er det!" sa'e han og blev gal i Ho'det! — „I hvad for en Lovparagraf staar det?„ spurgte jeg. — „I den om Eftertryk af Pengesedler." — Men nu blev *jeg* gal i Ho'det og slog i Bordet. „Hvorfor har Bladet da faaet Lov til at trykke Sedlen og til at sælge den i massevis? Det er en Fadajse!" sa'e jeg. — „Fadæse," rettede han. -- „Naa, ja, jeg kalder det en Fadajse, og det ene kan være lige saa godt som det andet." — „De maa ta'e de falske Tikronesedler ned af Deres Vindue!" sa'e han. — „Det gør jeg ikke!" svarede jeg. „Vil De have dem ned, saa kan De lade Fogden komme og tage dem ned!" — „Vil De skrive," sa'e han til sin Skriver og dikterede: „Komparenten . . ." — „Hvad for en Smed?" spurgte jeg. — „Komparenten," sa'e han. — „Skal det være mig?" spurgte jeg. — „Naturligvis! Skriv saa: Komparenten var mødt." -- „Nej, skriv saa heller: Grosserer Jens Kjeldsen var mødt, for det forstaar Folk meget bedre!" — „Nu tier De stille!" sa'e han og dikterede for femte Gang: Komparenten var mødt og nægtede at nedtage de falske Tikronesedler." — „Ja, det er rigtigt!" sa'e jeg og gik hen til Skriveren. „Vil De saa ogsaa skrive, at jeg . . ." Nu blev den anden igen gal i Ho'edet: „De har ikke noget med at diktere til denne Protokol!" sa'e han. — „Naa, ikke det!" svarede jeg. „Saa kan jeg gaa hjem og hente en af mine egne Protokoller; men skrives skal det, saa kan det være mig ligemeget hvor det kommer til at staa, Farvel!"

Saa tog jeg min Hat og gik.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Fra Deuntzers Pandekagehus.

— Men da Rødhætte saa Ulv-Enevolds røde Tunge, vidste hun, at han havde ædt Bedstemoderen, og hun skyndte sig derfor hjem for at redde den dejlige Steg, hun havde i Kurven.

Ravnen

Nr. 47.

Søndag d. 22. November

1903

Husværten: Hvad er det dog for et Spektakel, De holder her?
Lejeren: Vil De herut! Respekterer De ikke Privatlivets Fred —

Sprængningen.

Mel.: Til min gamle Væltepeter.

I de liberale Sale
er der sket en Eksplosion,
hvorved flere Radikale
misted' deres Position.
Det var Overhofsnob *Secher*,
der var Skyld i deres Fald,
for naar Secher gør sig lækker,
gaar det aldrig som det skal.
Gamle Skrog,
med det vamle Sprog,
ind i *Politiken* vil han blande *Dannebrog*.
Den er gruelig gal,
rent umulig — *Al-
bertis Secher* sikkert er en Kende for loyal.

Ved hans Side stod den lille
Redaktør af *København*,
som saa meget gerne vilde
i de Liberales Favn.
Men *Witzansky's* Hosesokker
er for kendt i denne Lejr,
naar han viser sig, ta'r Pokker
ved de Mænd, som noget vej'r
— Enighed,
saa Parolen hed,
i den lille, sammenspiste Venstremenighed;
Menighed gør svag,
svag're Dag for Dag —
tiltræd *Secher's* og *Witzansky's* »Enighedsforslag«.

Der blev talt og spekuleret
i de Liberales Kreds,
Det blev grundigt debatteret,
men man blev dog ej tilfreds; —
det blev endevendt og drejet,
men man naa'de ligevidt,
for det smagte lidt for meget
af et Luskepeter-Skridt.
Enden blev,
at det Frierbrev,
som de tvende Svende til den Liberale skrev,
blev tilbagesendt
med et Svar, omtrent
lydende som saa: *Det vi ej være kan bekendt!*

Dem, der misted' Positionen
og som nu er »Døden« vis,
det var dem, der Reaktionen
rakte deres Fingerspids.
Nu de sidder vist og græder
over deres Luskeri,
for nu er der ingen Steder.
hvor de kan »Partiet« gi'.
*Philipsen,
Alfred Christensen*
og syv, otte andre liberale *Hædersmænd*,
Husk dem, naar vi skal
atter nd til Valg:
De er Sammenrotningsmænd i demokratisk Skal.

Hvad Fatter gør —!

Fatter Jansen har en Svoger, som hedder Karl, og denne Svoger havde købt sig et Akvarium med to Guldfisk. Nu havde Svoger Karl købt disse fabelagtig billigt, og da Jansen en Dag kom hjem hos ham og saa hele Herligheden, saa fik han ogsaa Lyst til et Glas med Fisk. Lørdag er det Medaljedag for Jansen, og da han havde faaet sine Frikadeller, hvad der i Parantes bemærket ikke just er hans Livret, saa kyssede han sin Kone til Afsked; idet han stillede hende i Udsigt de dejligste Guldfisk, hun kunde forestille sig.

Jansen rullede pr. Elektricitet for en 10-Øre til Byen og naaede ogsaa Manden, som solgte Fisk. Han besa a længe disse, og fandt ogsaa nogle efter sin Smag.

Glad over det fordelagtige Indkøb; mente Fatter Jansen, at der nok kunde blive til en Bajer, og nu vilde Skæbnen, at han paa Vejen hjem traf Postbud Sørensen, en god gammel Ven, hvem han ikke havde set i mange Aar. Det glædelige Møde var omtrent gensidig. De læste tydelig hinandens Tanker, og snart sad de i Snak om svundne Dage, bænkede ved et Bord, hver med sit Krus Øl. Hvem skulde tro, at det blev til Tourne. Bundskikkelig som Fatter Jansen er, under han gerne enhver lidt Fortjeneste, og Følgen blev da ogsaa, at Guldfiskene fik set Livet fra en Side, som deres Kammerater, om de vidste det, sikkert havde misundt.

Det efterfølgende kan vi overspringe. Men da Jansen vaagnede opad Formiddagen spurgte Mutter Jansen efter Guldfiskene. Han var dog ikke sèn til at replicere: „De er sat i Pleje," sagde han.

„De har været dyre," gentog Mutter, „Du havde 12 Kr. i Lommen, da Du gik i Aftes, og der er nu 7 Øre tilbage."

„Du har Ret," svarede han, „men det er ogsaa extrafine Guldfisk, direkte ankommen for faa Dage siden fra den kinesiske Havbugt, og Du ved nok," vedblev han, „at hvad Fatter gør, er altig det rigtige."

Men Fatter Jansen holdt krampagtig begge Hænder om Panden.

Med en Bjørn.

Portneren (Efter en vedholdende Ringen): Hvad vil De? —

Fuld Mand: Jeg vil bjem!

Portneren: De bor jo slet ikke her — De bor jo i Nr. 8?

Fuld Mand: Naa, den er ikke daarlig! — Først lader De mig staa og ringe en halv Time, og naar De saa endelig lukker op, saa bor jeg her ikke en Gang.

Hvad Folk kan hitte paa!

Mel: Lott ist todt.

De mærkeligste Ting man faar
til Stadighed at høre,
et Held, at snart igen de gaar
ud af det andet Øre.
Saa heldig er enhver dog ej,
man siger, at Merode
kun har — ja, Gud forlade mig
et Øre paa sit Ho'de.
:,: Ja tænk :,: hvor galt det dog kan gaa,
er det saa ej forskrækkeligt, hvad Folk kan hitte paa.

Til alle Damers Sorg og Skræk
og stille Sorg og Klage
Hr. Herold skulde rejse væk,
langt bort han skulde drage.
Da »»Æsken« skulde rulle a',
de gav sig til at »feste«,
de vilde spænde Krikken fra
og selv agere Heste.
,; Ja tænk :,: og det var Damer smaa,
er det saa ej forskrækkeligt, saa Folk kan hitte paa?

Dampsprøjter rullede afsted,
med Banen blev de sendte.
Folk fik en rædsom Travlhed med
at gætte, hvor det brændte.
Enhver sin egen Mening har,
men Rygtet snart fortæller
med Sikkerhed, at Ilden var
i Holger Danskes Kælder.
:,: Ja, tænk :,: hvor Sludderen kan gaa;
ja, det er dog forskrækkeligt, hvad Folk kan hitte paa.

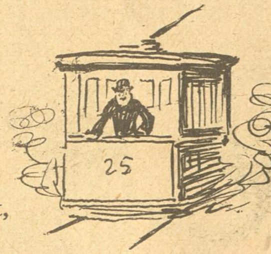

En ellers pæn og sober Mand
formeget faar at nyde
af det fordømte Dinglevand,
hans Ben ej vilde lyde.
En flks Idé han fik dog snart,
en Sporvogn stjal han listigt;
afsted det gik med Lynets Fart,
ved Styret stod han dristigt.
:,: Ja tænk :,: at den Slags Ting kan gaa;
ja, det er dog forskrækkeligt, hvad Folk kan hitte paa!

Det Par Dage.

Ministeren: Som jeg har sagt Dem — saalænge jeg er Minister, faar De ikke Pladsen!

Ansøgeren: Naa, ja, det Par Dage kan jeg jo nok vente —.

Den Fremmede: Deres Datter spiller nydeligt. Hun er aabenbart i Besiddelse sf et slumrende Talent!

Faderen: For Himlens Skyld, tys! lad hende ikke høre Det! De kunde nemt vække det!

Hun: Tro mig om De vil, men jeg hader og afskyr alle Mænd!

Han: Ligeledes med mig — jeg befinder mig ogsaa bedst i Dameselskab!

I Provinstheatret.

Direktøren (idet han ængstelig kigger ud paa Tilskuerpladsen): Men hvor er dog Publikum henne?

Regissøren: *Han* er lige gaaet ud for at drikke en Bajer!

En kærlig Veninde.

Han: Til hvem skal vi sende Forlovelseskort, elskede Klara?

Hun: Først og fremmest til min Veninde Ella — hende vil det *ærgre mest!*

Dristig Sammenligning.

— Du Emmy — naar Du klapper Skildpadden, saa er det ganske det samme, som om Du vilde klappe Kuglen paa Observatoriet for at gøre Direktøren en Fornøjelse. —

Bandittten: Giv mig en Daler, Herre. De redder et Menneskes Liv derved!

Herren: Deres Liv er næppe en Daler værd!

Banditten: Nej, men Deres!

Da capo.

Manden: Se lille Kone, her har Du en Hundred'kroneseddel, som jeg hsr sparet sammen af mine Lommepenge. Fortjener det ikke Bifald?

Konen: Jo, søde Mand! Det fortjener virkelig et *„Da capo!“*

Den Fremmede: Tør jeg spørge, er Grossereren tilstede?

Tjeneren: Ja, hvis De vil være saa god, at lukke den Dør op, saa faar De det straks at vide. Flyver der Dem en eller anden tung Genstand i Hovedet, saa er han derinde.

En Mand klagede til en Ven over, at han skulde udbetale 2000 Kroner som Medgift, og han saa ingen Udvej til at skaffe det ene Tusind.

Vennen: Aah, det er ikke noget at tage sig saa nær. Din Svigersøn er næppe saa nøjeregnende, han eftergiver Dig nok det ene Tusind.

Manden: Ja, det gør jeg ogsaa Regning paa; men det er netop det andet, jeg ikke kan skaffe.

Nøjsom.

A.: Jeg vilde ønske, at jeg havde den Million, som Grossereren der oppe paa første Sal har efterladt sig!

B,: Og jeg vilde være tilfreds, om jeg blot havde det, der mangler mig i Millionen.

Barnlig Logik.

Faderen (ved Bordet): I Børn vil ogsaa have noget af al Ting. — Da jeg var lille, fik jeg ikke andet end tørt Brød at spise!

Den lille Alfred: Saa er Du vel rigtig glad, Fa'r, at Du er kommet til os!

A.: Hvem var den smukke Dame, som De hilste saa høfligt paa?

B.: Det er min tilkommende Kone.

A.: Nej, hvad siger De! — Og det ved jeg ikke noget om!

B.: Nej, *hun* véd heller ikke noget om det.

Et Amphibium.

Efter at det ny Vandværk ved Nordvestvej er færdig, er Hovedstadens Vandtilførsel saa rigelig, at der er en Tønde Vand daglig til hvert Menneske. Dagspressen.

— Undskyld, Hr. Borgmester! Jeg ser i Bladene, at der er beregnet en Tønde Vand daglig til hvert Menneske i København og nu vilde jeg barestens sige Hr. Borgmesteren, at hvis der var en eller anden, der kunde trænge til lidt mere, saa er jeg ikke utilbøjelig til at afstaa min — —

En Gardinprædiken.

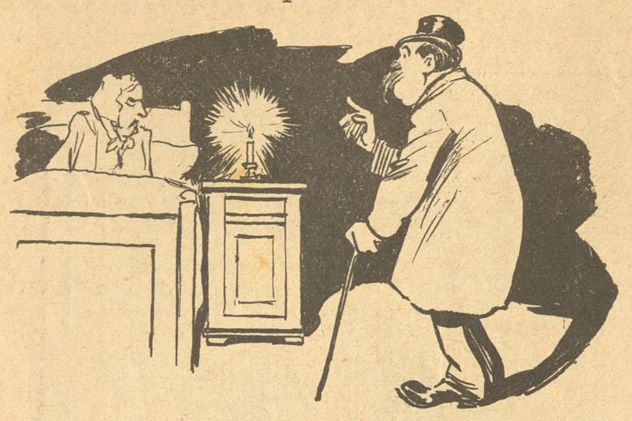

Hr. Sørensen køber Jubilæums-Tokroner.

Fru Sørensen (rejser sig halvt op i Sengen): Det er saamænd ogsaa en Tid at komme hjem paa! Halvto — og Du gik i Morges Klokken ti! Du har været seksten Timer om at købe en Jubilæums-Tokrone — tænk Dig, seksten Timer! Havde jeg vidst, Du skulde være saa længe om det, saa havde jeg hellere givet en Dreng 25 Øre for at hente en til mig. Og saa kan jeg lugte, Du har været paa Vinkælderen! Du kan tro, det skal være sidste Gang, jeg skal bede Dig om at hente mig en Jubilæums-Tokrone — Giv mig den saa!

Hr. Sørensen: Gi'e Dig den, Mutter — ja, det kan jeg ikke saa godt! Jeg har den ikke hos mig! Hvis Du bare vil give mig Ordet tor en kort Bemærkning, saa skal jeg med faa velvalgte Ord forklare Dig hele Sagen. Ser Du, den Gang jeg kom ned til Mønten, saa var der saadan en lang Hale udenfor af Mennesker, der stod og ventede paa at slippe ind, og saa mødte jeg min gamle Ven Etatsraaden — hvad Fanden er det nu han hedder? — han har saadant et sjældent Navn — naa, Hansen! — ja, Etatsraad Hansen! Saa siger han: Lad os ikke stile os op her ude paa Gaden i et saadant Vejr, som om vi skulde købe Billet til Herolds Afskedsforestilling! Lad os gaa hen i Lille Kongensgade og faa et Glas Portvin, og det gjorde vi, og det er maaske det, Du kan lugte. Da vi saa kom hen til Mønten igen, saa var hele Halen sluppen indenfor, og efter at jeg havde staaet fire Timer derinde, saa lykkedes det mig virkelig at faa en rigtig pæn Jubilæums-Tokrone med Danmark paa den ene Side og Kongens Portræt paa den anden. Men da jeg kom udenfor, stod der saa mange, som vilde købe Jubilæums-Tokroner, og der var ogsaa en pæn gammel Herre, som jeg kendte — hvad Fanden er det han hedder? — han har saadant et grinagtigt Navn — Jokumsen — ja, ham var det, Justitsraad Jokumsen! Han spurgte, om jeg ikke for gammelt Venskabs Skyld vilde sælge ham min Jubilæums-Tokrone for tre Kroner, saa vilde han gi'e et Glas Portvin i Lille Kongensgade. Saa solgte jeg ham min Jubilæumskrone for gammelt Venskab og tre Kroner, og saa gik vi hen i Lille Kongensgade og drak et Glas Portvin. Det er maaske det, Du kan lugte, naar Du siger, jeg har været paa Vinkælderen. Da jeg saa igen kom hen i Mønten for at købe en ny Jubilæums-Tokrone til Dig, saa var Mønten lukket. Jeg blev hed om Ørerne. Men saa saa jeg, at der lidt længere henne i Gaden stod en Billetsjover og solgte ud til 5 Kr. Stykket. Af ham købte jeg en, og af Glæde over, at det var lykkedes mig at faa en ny Jubilæums-Tokrone til Dig for lumpne 5 Kroner, gik jeg hen i Lille Kongensgade og drak et Glas Portvin med mig selv. Det vil sige, der kom efterhaanden en hel Del Bekendte, som vilde drikke med — der var Iversen og Messerschmidt og Møllerup og Tjæreby — og da vi skulde gaa, stod der seks Portvinsflasker paa Bordet — tomme allesammen — men Tjæreby var fuld — og saa opdagede jeg, at jeg af en Fejltagelse var kommen til at gi'e Din Jubilæums-Tokrone ud for en almindelig Tokrone — og det er derfor, jeg ikke kan gi'e Dig den lige med det samme.

Fru Sørensen: Du — Du — jeg vil ikke sige Dig, hvad Du er! Men det skal være sidste Gang jeg skal bede Dig om at hente en Jubilæums-Tokrone! — Aah — det skulde jeg have vidst for otte og tyve Aar siden!

Paa Bedstefaders Tid

Mel.: Peter Olden er fiks.

PAA Bedstefa'rs Tid
da ejed' man mere af Haandkraft end Vid,
naar to blev uenige, drog de i Kamp,
i Skolen, der brugte hver Lærer sin Tamp.
ja, den Gang var det dejligt at leve og dø,
for man fik s'gu saa mange, saa rædsomme Klø.

Paa Bedstefa's Tid
drak Præsten sin Toddy og slagted' sit Kid;
om Pigen var ugift, den Tid hun ga' „Pa“,
se det tog man ingen Forargelse a',
men nu skal med Sædelighedsbreve hver Mø
s'gu stille før Bryllup hos Præsten til Klø.

Paa Bedstefa'rs Tid
blev Pryglestraf anvendt ved Lov og med Flid,
naar Synderen mødte og fik sine Prygl,
nød Dom'ren til Frokost de skingrende Hyl —
omtrent som et Kobbel af Hunde, der gø,
det lød, naar de fik tilforordnede Klø.

Paa Bedstefa'rs Tid
da dyrked' man Raahed, der blev sat paa Spid,
men Tiden, der bedrer saa meget og mangt,
har vel et humanere Livssyn forlangt. —
God Morgen, Madam Dik! Du kan sejle Din Sø,
nu skal vi ha' Klø, ja Albertiske Klø.

Paa Bedstefa'rs Tid
Vor Bøllelov den var nok slet ikke blid;
dog ingen, som Chefen for vores Justits,
forstaar at turnere sin sjællandske Vits:
Man skal ikke Perler for Svinene strø,
for de skal ha' Klø, ganske læsterlig Klø.

Paa Bedstefa'rs Tid
en Tyendelov fik vi, og den var solid,
den passer saa svært i vort Kram — Gudskelov,
og har ingen ny Paragrafer behov:
om Natten et Leje af Halm eller Hø,
om Dagen kun Slid — hvis de mukker, saa Klø.

Paa Bedstefa'rs Tid
da kendte man ej den politiske Strid,
Witzansky og Secher og Fæstemand Mads,
de havde endnu ikke fundet sin Plads;
selv Philipsens Ridehest var kun et Frø —
nu faar den til højre de daglige Klø.

I Modeforretningen.

Expeditricen: Frøken, den hvide Fjer paa denne Hat gør Dem 10 Aar yngre!

Ældre Frøken: Virkelig — saa sæt en paa til.

Sporvognene.

FØR var Vognene indvendig fyldt
med Kvinder i ivrig Snakken,
og udenfor blev Vognen beskyldt
for at slæbe os Mænd med Tobakken.

Men kun hvis Vejret var daarligt; thi blot
naar Solen var fremme en Smule,
saa vilde en Dame, hvis Hat var flot,
sig ikke i Sporvognen skjule.

Nej, saa tog hun Plads ganske ugenert,
saa at ofte man klemte Knæerne.
Ja, jeg har saagar et Par Gange prøbért
at bære en Dame paa Tæerne.

— Nu er der dog sket en Forandring heri,
og hvem tør vel sige: „Desværre!“?
— Bivognen skramler afsted! Deri
sig breder *den rygende Herre!*

— Et Spørgsmaal (Pardon!) privat jeg dog gør,
jeg tror det for mange vil passe:
„En fattig Stodder forvente vel tør
Cigarer af Selskabets Kasse?“

Grevinden (til den nye Kusk): Og hvad hedder De?

Kusken: Nikodemus!

Grevinden: Ih, Du milde Himmel, det var dog et skrækkeligt langt Navn! — Det er meget ubekvemt, naar jeg vil kalde paa dem!

Kusken: Grevinden behøver jo ikke at kalde mig ved Navn! Stik blot Fingrene i Munden og *pift* i dem, saa kommer jeg!

En levende Magnet.

Peter Sørensen, er Navnet paa en gammel Søulk, som har faret Jorden rundt adskillige Snese Gange, og derfor altid har noget at fortælle om sine Oplevelser paa sine lange Rejser. Forleden Dag var det hans Fødselsdag, og han havde af den Grund indbudt sin Familie og sine Bekendte til en lille Festlighed i sit Hjem, og det skal straks bemærkes, at der blandt disse ogsaa fandtes hans lille Barnebarn, den femaarige Kristian. Efter den reglementerede Bid Brød kom Punchen paa Bordet, og alle syntes at befinde sig vel, undtagen Kristian, som klagede over sin sædvanlige Hovedpine. Lille Kristians Moder trøstede ham, saa godt hun kunde, og lovede at gaa til Doktoren med ham den næste Dag, for det kunde jo ikke gaa an, at han saadan Dag ud og Dag ind plages af disse forfærdelige Smerter i Hovedet.

Peter Sørensen hørte denne Samtale, og da han ikke er nogen Ynder af Lægerne, satte han straks Kristians Hovedpine i Forbindelse med en af sine Oplevelser, og holdt følgende Foredrag for sin Datter:

„Jeg siger Dig Ludovika, det gaar Fanden sejle mig sønder og sammen med lille Kræsian, som det gik en Skibsdreng, jeg engang har sejlet sammen med paa en Rejse til Amerika. Denne Skibsdreng var, ligesom lille Kræsian, en Pibesk . ., som hylede for enhver Bagatel, og da han nu engang havde faaet den Idè, at han havde Hovedpine, gik han, da vi var ankommen til Callifornien, op til en af disse hersens moderne Mennesker, som kalder sig „Doktor“. Naa, denne Doktortamp forklarede ham nu, at han led af Blodmangel, og gav ham derfor en ugudelig Mængde Jernmedicin og en ordentlig Omgang Magnetisme, eller Massage, hvad det nu er det Skab hedder. Naa, Skibsdrengen betalte „hvad han var skyldig“ og gik ombord i Skuden, og da det netop var ved Køjetid, lagde han sig til at sove med det samme. Siden var der ingen, som saa ham mere i levende Tilstand, for da vi vaagnede den næste Morgen, fandt vi ham liggende i sin Køje, fuldstændig tildækket med Værktøj, Skruer, Søm og en hel Mængne andre Metalgenstande, og da vi trak ham frem, var han kvalt af den uhyre Vægt. Hvem havde Skylden? Doktoren naturligvis! Det Fjols havde først givet ham en Bunke Jernmedicin, og bagefter saa megen Massage, at han var bleven en levende Magnet! — Der ser Du Følgerne af at løbe til Lægen for enhver Bagatel.

Huslig Strid.

Hun: Hvor Tiderne forandrer sig! Nu skændes Du bestandig med mig og tidligere sagde Du, at Du hellere vilde være *med mig* i Helvede end *uden mig* i Paradis!

Han: Ja, desværre — og saadan blev det!

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Fra Kirke=Livets Dal.

Præsten: Skal vi to ta'e en Svingom, gamle Jordemoder Christensen? Jeg har løbet rundt med Dig før i Dag.

Nr. 48.

Ravnen

Søndag d. 29. November

1903

— Du, Doktor, jeg har et Stykke Arbejde for, som fordrer, at jeg sidder i absolut Ro et Par Dage. — — Kan du ikke laane mig dit Venteværelse?

Jesper-Jesperseneriet.

Mel.: Skærslibervisen.

Hr. *Bahnson* var en tapper Kriger
samt Ejermand til *Thaarupgaard* —
men har Du hørt, hvad man nu siger,
at *Thaarupgaard* i Forfalden staar.
Det ikke gaar med slige Gaarde,
naar ej de bliver styret godt,
og det var ej, hvad *Bahnson* gjorde —
han passede sin *Fæstning* blot.
Se, derfor gik det, ej som det skulde,
Pengene maatte rulle
for *Jesper Jespersen*.

Men *Jesper Bahnson*, hør nu bare,
han er en Mand af praktisk Aand,
han sagde: Der er ingen Fare,
jeg har mit *Invalidefond*,
og der er Penge jo i Masse
— og det var vistnok ogsaa sandt,
saa laante han af denne Kasse
og stilled' *Thaarupgaard* i Pant,
— de Penge ej fandt tilbage Vejen; —
hvad mon der var i Vejen?
Spørg *Jesper Jespersen*.

Der snakkes om, at Gaardens Agre
var ikke mange Daler værd,
at Studene var altfor magre,
at fældede var Parkens Træer.
Hr. *Jesper*, han var jo'nte Landmand,
derfor det monne saadaan gaa;
men Pengene er væk, det kan man
s'gu bide sig i Næsen paa.
kan man fortænke de indvalide
i, at de ej kan lide
Ex-Krigsministeren.

Til Christiansborg Slots Genopførelse
er samlet ind en Bunke Mønt,
men der er ingen Redegørelse,
saa Resultatet det er tyndt.
Har *Ellinger* ej Regnskab faaet?
han vil ej sige os, hvordan
at det med Slottets „Krus" er gaaet, —
mon ikke *Jesper Bahnson* kan?
Halvtredsindstyve Tusind Kroner
— kender De disse Kroner,
Hr. *Jesper Jespersen?*

— Ja, *Bahnson* var som Imperatör
uovertruffen her til Lands,
item som klog Administrator
har han vist ualmindelig Sans.
Han har forstaaet at laane Penge,
en Kunst, som ej er Hvermands Sag,
og det maa være rart, saalænge
det ikke kommer for en Dag.
Thi straks da farer de Socialister,
selv mod en Ex-Minister,
og vil ha' ren Besked.

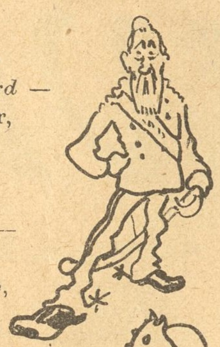

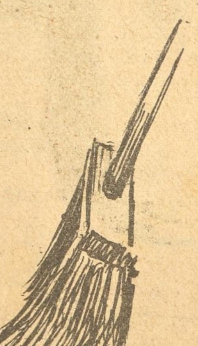

Chrysanthemum.

Naar Skoven er bladløs og Marken er bar,
naar Stormen og Kulden sig melder,
naar Vinteren synes til Indtog klar
med Snefog og raslende Bjælder,
saa staar der en pragtfuld Blomsterbusk
med spændstige Stængler — trods Stormens Rusk
den aldrig med Hovedet hælder:
Chrysanthemum!

Den løber tilvejrs med sin grønne Top
fra uanselige Blade,
den ranker sin Stængel mod Lyset op,
hvor tusinde Livshaab er glade.
Den spreder sin Krone i Glædens Rus
og staar i sit bløde sitrende Brus —
— den fryder os, det maa man lade,
Chrysanthemum!

Baronens Ropiger.

Personerne: Baronen.
Kammertjeneren.

Baronen: Sig mig Johan, var der ikke syv nye polske Ropiger, der løb her paa Godset?

Tjeneren: Jo, i Forgaars, Hr. Baron!

B.: Jeg synes det nok! Det er jo en Bagatel, jeg glemmer i samme Øjeblik, som jeg hører dem. Det ligger saa dybt under min Værdighed, at lade mine Tanker befatte sig med syv Ropiger.

T.: Hr. Baronen staar saa himlende, svimlende højt over syv Ropiger.

B.: Naturligvis, Johan, naturligvis! Hvorfor løb de Slaver?

T.: De vilde bare have deres Penge og rejse hjem til Polen.

B.: De fik da ikke deres Penge?

T.: Ikke alle — en lille Smule af dem, omtrent saa mange som Jærubanebilletten kostede. Men vi var nødt til at give dem saa meget, at de kunde komme hjem, ellers var de bleven sendt hjem paa Fattigvæsenets Regning, og det vilde have været en endnu større Skandale for Hr. Baronen. Pigerne løb jo til Aarhus og klagede til Politiet, og gode Mennesker tog sig af dem og gav dem Mad og Penge.

B.: Ti stille lidt, Johan, mens jeg drikker et Glas Madeira! Jeg vil sige Dig, Johan, at det irriterer mig, at disse Ropiger bringer mig i Folkemunde.

T.: Hr. Baronen er ogsaa kommen i Aviserne.

B.: Det er en Skandale, Johan! Der skal lægges Sag an mod alle de Redaktioner, der har trykt et eneste ondt Ord om mig.

T.: Det er heller ikke for meget, Hr. Baron!

B.: At saadanne importerede Slaver stiller Fordringer!

T.: Det er uforskammet! Naar Polakkerne ogsaa begynder at stille Fordringer, saa véd jeg ikke, hvor vi skal faa billig Arbejdskraft fra. Kineserne skal være for dovne, siger man, og Transporten hertil bliver vel ogsaa for dyr.

B.: Der er Tendenser oppe, Johan, der gaar i den rigtige Retning. Lad os nu først faa Prygleloven vedtaget, saa kommer bagefter Træhesten, og saa skal vi nok holde Styr paa Bønderne. Det er mig en Pest at skulde tænke paa noget, der staar saa langt under min Værdighéd. Jeg synes, der er Røre nede i Gaarden?

T.: Ja, Hr. Baron! Det er en Deputation af Arbejdere fra Aahus; de har indsamlet en mindre Sum — 45 Øre siger de — som de vil bede Hr. Baronen modtage som Hjælp til Arbejdsløn til de polske Arbejdere.

B.: Johan, tror Du, det skal være en Haan?

T.: Jeg er bange for det, Hr. Baron!

B. (stikker Tjeneren en Lussing).: Jeg maa lade min Harme gaa ud over nogen. Nu har jeg det bedre! Skænk mig et Glas Madeira. Gaa saa ned og jag Deputationen ud.

T.: Ja vel, Hr. Baron! Jeg vil bare gøre Hr. Baronen opmærksom paa, at endnu er Prygleloven ikke vedtaget. (Skynder sig ud).

Betænksom.

Det hændte en rig Mand, at hans Kone rømte fra ham. Dagen efter, da hans gamle Tjener kom ind med Kaffen sagde Tjeneren: „Jeg haaber, at Herren er tilfreds med Anretningen? Efter af Fruen er borte har jeg købt Rundstykker istedet for *Horn*..

Og det kan man ikke fortænke dem i!

Mel.: Af Sommerrevyen.

Ovre i Aalborg har Mestrene Ring
— B-Ring, som her vi den kender —
og med Alverden man kører omkring
— man er da heldigvis Venner.
Tusind' til hver den som har en Bedrift,
tjenes ved Skilt over Døren,
— Arbejde unyttigt — blot Underskrift
— Povl skal gi'e Penge til Søren. —
Nu er det røbet og Harmen er stor,
blokke Kommunen, sin Ven og sin Bro'r —
:,: det kalder Folkene der Snyderi,
og — det kan man ikke fortænke dem i! :,:

Knudsen han var Redaktør i en Tid,
da Wiinblad var lovlig forhindret.
Da stod der en Opsats halvt blandet med Vid
— Alberti, han saa den og splintred'.
Med Dyekjær og Ifversen i Halen for
han op hvor han leder Justitsen,
der ledte han rundt paa det hele Kontor,
og fandt ham der straffer for Vitsen.
Saa lagde de Raad op og anlagde Sag,
og nu kom saa Dommen forleden en Dag.
:,: — Knudsen fik Bøde for sin Blasfemi,
og — det kan man ikke fortænke dem i! :,:

Stakkels Alberti, han er i Bekneb
— han ved, at vi' vil ha Reformer.
Og daglig han slider — han er i Begreb,
med Forslags mangfoldige Former.
Vi havde os ventet en stor Sensation,
ja, vi havde tigget og tryglet,
saa kom det! Nu kan vi paa hver en Station
helt frit blive læsterlig pryglet.
— Alt Folket er rasende! — Ingen er glad!
man nærer til Adler et knusende Had!
:,: *Hvis* den bli'r Lov, han for Prygl ej gaar fri
og — det kan man ikke fortænke dem i! :,:

Mit Jubilæum.

Undertegnede Specialist i Margarine-Smør og Kaffetilsætning holdt i Gaar firedobbelt Jubilæum. For det første var det lige et halvt Aar siden, min farligste Konkurrent gik fallit. Dernæst var det $8^3/_5$ Maaned siden, jeg aabnede min velassorterede Forretning med ægte Javablanding til 35 Øre Pundet og fri Læge og Medicin samt en enestaaende fin Taffel-Margarine til Dagens billigste Notering og 4 Pund gratis ved Køb af 1 Pund og yderligere fri Spurvognskørsel og 100 Kr. i Begravelseshjælp. Tillige var det i Gaar akkurat 9 Aar 5 Uger og 4 Dage siden mit første Værk udkom, det var en dejlig lyslokket Dreng paa 11 Pund, som siden er bleven efterfulgt af en Masse andre ypperlige Værker; og endelig var det omtrent et Aar siden, jeg gjorde mig fortjent til den Orden, som jeg ikke havde faaet endnu, af hvilken Grund jeg til stor Sorg for Familien og til Savn for kommende Generationer, heller ikke kom med i Bogen om „de kongelige danske Ridderordener", som enhver dansk Mand bør eje. — Jeg havde forud sagt til min udstrakte Familie- og Bekendtskabskreds, at jeg ønskede Dagen fejret i Stilhed, for at være sikker paa, at den ikke skulde gaa upaaagtet hen; jeg havde i Dagens Anledning ladet fabrikere en Masse Jubilæumsstøvler med mit Billede i Hælen, de uddeltes gratis til enhver Kunde i Forretningen, og jeg havde skænket 100 Kroner til Foreningen for forfalskede Næringsmidlers Alderdomshjem; jeg havde staaet i Timevis foran Spejlet og øvet mig i at være nedladende med Andstand; jeg havde udarbejdet og lært udenad mit Svar til det stenografiske Interview, som jeg vilde blive Genstand for fra samtlige Byens Journalister; jeg havde anmodet vor Enepige til 10 Kroner om Maaneden, som kan ligge hjemme, om at købe alle de Blade, der udkom paa Jubilæumsdagen, og beordret hende til at anbringe alle indløbne Telegrammer og Blomster i Dagligstuen, hvor jeg vilde opholde mig, og først naar den var overfyldt, maatte de andre Værelser tages i Brug.

Saaledes forberedt anbragte jeg mig i Gaar ved Nitiden paa min Chaiselongue med et Par Puder bag Ryggen og med Benene kastet to—tre Gange over hinanden og saa meget affekteret ud — akkurat ligesom Herman Bang. Jeg sad og lejede med en Proptrækker, mens jeg ventede, men da den første Time var gaaet, uden at der havde meldt sig nogen Deputation, blev jeg ked af det, og nu knaldede den første Flaske; saa ventede jeg igen en Timestid og for saa ud og skældte paa Pigen, fordi hun ikke havde bragt Telegrammerne ind efter Ordre, men ak, Du sorte Himmel, der var ingen, sagde hun. Nu røg den anden Flaske. Ved Tolvtiden kom jeg i Tanker om Aviserne og udbad mig dem; ikke Skygge af mit Fjæs, ikke en Linje om mig stod der. Nu gik den tredje. Saa stillede jeg mig paa Lur ved Døren og lyttede, akkurat som en Tiger, der staar paa Spring efter Byttet. Endelig ved Ettiden hørte jeg Døren til Hovedtrappen gaa; jeg sprang ud i Entréen, det var den 11-aarige Udgave, der kom fra Skolen. „Til Lykke, Fa'r!" sagde han. „Til Helved med Lykken", svarede jeg, kommer der nogen, har Du ingen set?" — „Nej — jo, der var et Bud fra Ministeriet og spurgte efter Grosserer Sørensen." — „Grosserer — Kvægpande," raabte jeg, kan Du ikke forstaa, at det er mig, der er blevet Grosserer, ligesom andre bliver Professorer." Idet samme ringede det; det var Budet, han skulde hilse fra Alberti og sige værs'go' — han fik den næste Flaske. —

Jeg opnaaede altsaa at blive Dannebrogsmand i Gaar, men jeg hørte siden, at jeg var bleven det alligevel, selv om jeg ikke havde haft Jubilæum. *H. V. Sørensen,*
en gros & en detail,

Hyggeligt Samliv.

Konen: Det er skrækkeligt, saa den Stol knirker, naar *jeg* sidder i den!

Manden: Ja, det er akkurat, som om den var *besat af en Djævel!*

En skrækkelig Historie
om to Drenge, som vilde være Sømænd.

DC.

Gemytlig.

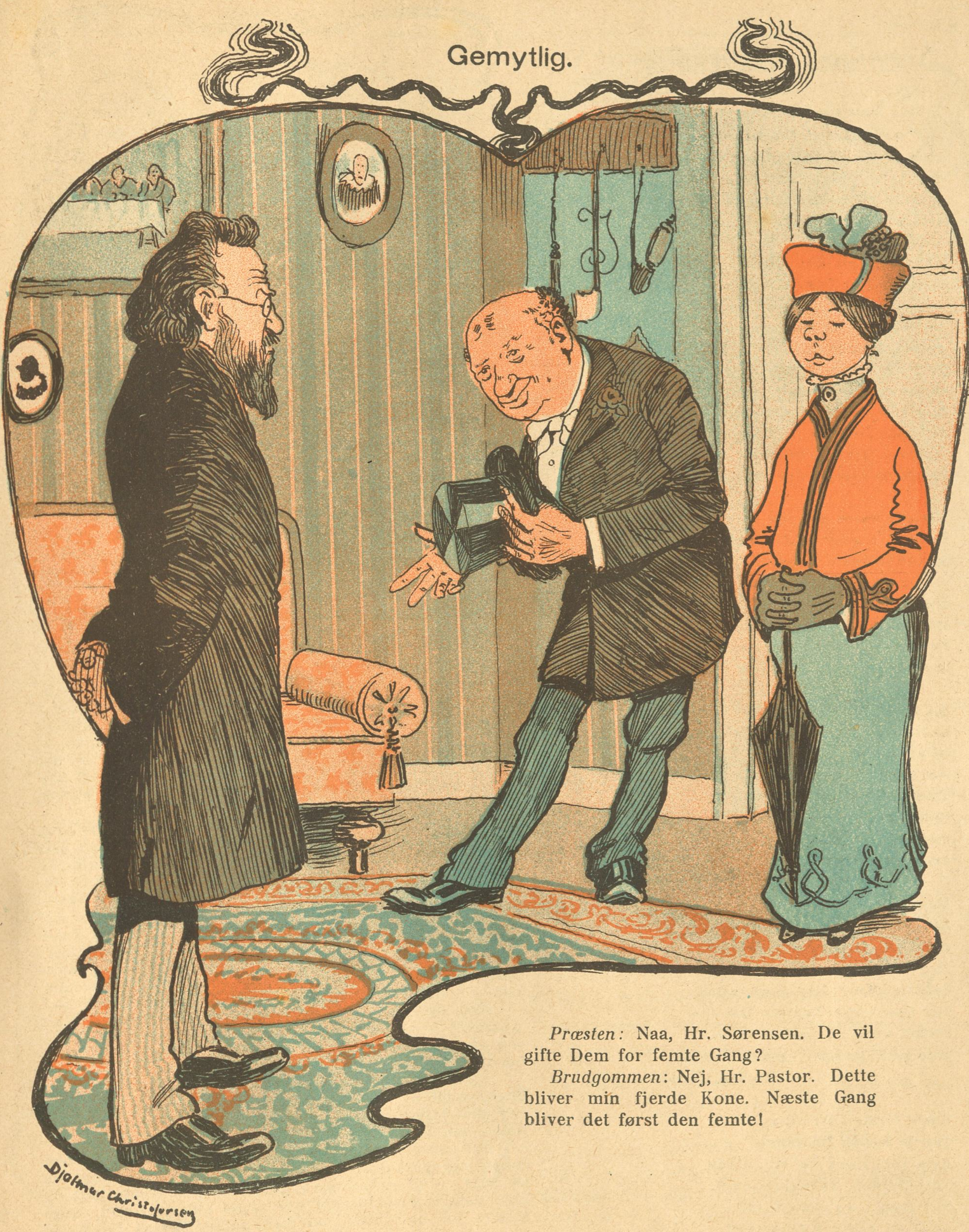

Præsten: Naa, Hr. Sørensen. De vil gifte Dem for femte Gang?
Brudgommen: Nej, Hr. Pastor. Dette bliver min fjerde Kone. Næste Gang bliver det først den femte!

Nicolines Klagesang.

Mel.: Naar man faar lidt godt at drikke.

Kære „Ravn“ Du vil nok tage
Dig lidt venligt af min Klage;
Herrerne er saa infame
overfor en stakkels Dame.
Du, min Ven er derimod
altid ridderlig og god,
Du vil lægge Din Cigar,
lytte til min Pasiar.

Ser Du vel, vi Damer sparer
ej paa Mønten, men vi farer
Dag og Aften, Vinter Sommer
rundt med Sporvogn, hvor vi kommer.
Som'ren staar vi udenpaa;
ind maa hver en Herre gaa.
Vint'ren gaar vi indeni,
Herrerne staar i det Fri.

Alt gik saare godt og dejligt,
hvad vi Damer fandt belejligt
kunde ugenert vi gøre,
vi tog Forret til at køre.
Herrerne i Regn og Rusk,
stod hos Konduktør og Kusk;
Solskinsvejr var os tilpas,
saa tog udenpaa vi Plads.

Men vor Ret man nu forkvakler,
tænk, nu kan vi arme Stakler
ej en Bivogn dominere,
der skal Herrerne regere.
Tænk, det ugalante Pak,
inde ryger sin Tobak,
mens vi stakkels Damer smaa
staar og fryser udenpaa.

Dette bør i Tide rettes;
Bremse for den Bivogn sættes —
eller, vil man, at den fæle
Røg det svage Køn skal kvæle.
Saadan „Køn“-Røg snart betød
alle Sporvogns-Damers Død; —
derfor, kom nu med et Raad
mod den Bivogns slemme Braad!

Frøken *Nicoline.*

*

Kære Frøken Nicoline,
(burde hedde Nicotine)
hvis vort Raad De vil adlyde,
skal De selv Tobakken nyde.
Sæt Dem i en Bivogn ind,
tænd en rigtig Kvalmepind,
straks hver Herre, som har Smag,
iler ud i største Jag!

Red.

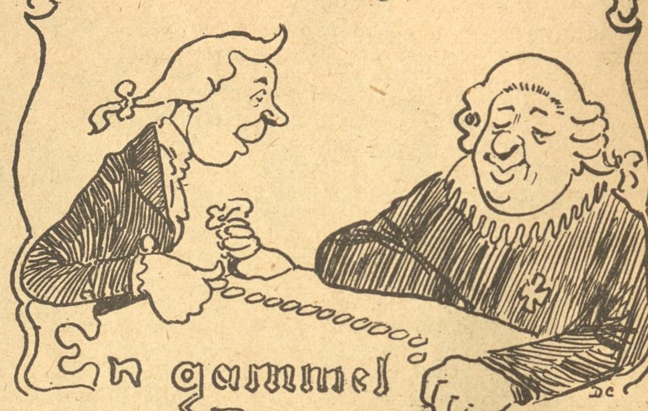

En gammel Præstehistorie.

Engang i længst forsvundne Dage levede der en Bisp, som nærede stor Kærlighed for Penge, og som — hvad mere er — ypperlig forstod, at faa denne sin Kærlighed tilfredsstillet. —

Om hans Pengepung kunde man med Rette sige „Præstesækken bliver aldrig fuld“, thi om der end strømmede rige Midler ind til ham fra alle Kanter, saavel i Form af faste Embedsindtægter, som uvisse Sportler, saa var dette ham dog langtfra nok, og han spekulerede stadig paa, at udfinde nye Baner ad hvilke det ham saa kære Guld kunde finde Vej til hans altopslugende Pengeskrin. —

Hans Valgsprog var „Noget for noget, om Venskab skal holdes“, og han var sikkerlig heller ikke den Mand, der gav et Æble bort uden mindst at faa en Pære i Stedet.

Derfor ærgrede han sig altid, naar han havde et Præstekald at bortgive i sit Stift, thi her vankede der intet Gebyr, skønt han tit og ofte nok havde grundet over, hvorledes han skulde bære sig ad med at opkræve et saadant, uden at vække Forargelse. — Rent ud at sælge Embedet til den Højestbydende lod sig af mange Grunde ikke praktisere, og at faa disse, som oftest ludfattige Ansøgere til godvilligt at rykke ud med Mønten, det var mindst ligesaa vanskeligt. —

Den gode Bisp tænkte og grublede saa Sveden sprang og omsider troede han da ogsaa at have fundet en Udvej til at sætte fremtidige Embedssøgere en Klemme paa Halen, som de skulde være glad ved at løse med passelige Kontanter, og uden at dette dog kunde komme ham, Bispen, til Skade paa gode Navn og Rygte.

Det var nemlig Skik og Brug i de Tider, at Ansøgerne til et ledigt Præstekald fremstillede sig personligt for Stiftets Bisp, for at denne, ved at stille dem en Række Spørgsmaal (underkaste dem en Slags Eksamination) kunde udfinde den der var mest kvalificeret til Embedet.

Ved det næste vakante Præstekald stillede der tre Ansøgere hos Biskoppen, og det traf sig saaledes, at den ene af dem var Jyde, medens de to andre vare fødte henholdsvis paa Fyen og Sjælland. —

Biskoppen forelagde dem først en Række af bibelske Spørgsmaal, og da disse vare besvarede, mere eller mindre godt, sluttede han med følgende: „Hvor lang var Halen paa Tobiases Hund?“

Forbavsede og forvirrede stirrede de paa Bispen, men denne sad gravalvorlig og ventede øjensynlig kun paa sit Svar. — De grov i deres Hukommelse, baade højt og lavt, men intetsteds stod der noget om en Hund, langt mindre om dens Hale. — Den gamle Tobias havde de jo nok læst om, men det havde aldrig interesseret dem, om han holdt Hund eller ej, og nu stod de der i denne Knibe. —

Ingen af dem svarede, og Biskoppen begyndte at blive synlig utaalmodig. —

Endelig vovede Sjællænderen sig til et Svar — Lykken staar jo den kække bi, og han vilde prøve at slumpe sig til det: „Hm!“ — han rømmede sig hæst — „Hm! — æ — ja — Tobiases Hund, ja — dens Hale var en halv Alen — æ — mindre end som en Tomme.“ —

„Saa har De sikkerlig aldrig kendt Tobiases Hund,“ sagde Biskoppen med et koldt Blik og en Haandbevægelse der tydelig viste, at hans Sag var tabt. —

„Tobi'ses Hunj,“ begyndte Fynboen rask paa sit syngende Maal — Tobi'ses Hunj, den ha'd slet ingen Hali — den var stumphali.“ — Han havde nemlig ogsaa gættet, og — gættet fejl.

„Saa—aa — virkelig.“ sagde Biskoppen spydigt. Deri tager De dog fejl. — Tobiases Hund havde tvertimod en sjælden smuk og lang Halê.“ — — Den stakkels Fynbo trak sig skamfuld tilbage.

„Nu De,“ sagde Bispen til Jyden. — „Men De ved maaske heller ikke hvor lang Halen var paa Tobiases Hund?“

Men Jyden kendte lidt til Biskoppen, derfor prøvede han paa at sætte sig ind i dennes Tankegang, og overvejede hvad han vilde have gjort i hans Sted. Ganske rolig trak han sin Pung op af Lommen og begyndte at lægge Daler ved Daler i en lang Række paa Bordet. „Saa lang var den, Deres Højærværdighed,“ sagde han tilsidst og pegede paa Pengerækken.

Da smilede Bispen for første Gang og sagde venligt: „Ja, sandelig tror jeg, at De har Ret, der har vi visselig Længden paa Hundens Hale. — Skønt, jeg synes alligevel — Havde den ikke en lille Krølle paa Enden?“

„Aa jo, det havde den nok ogsaa,“ svarede Jyden roligt og lagde endnu tre Dalere til, de sidste han ejede, „men det var da ellers kun en lille en, og nu er den komplet.“ —

„Rigtig!“ raabte Bispen fornøjet, idet han med et rask Tag strøg Pengene til sig og stak dem i Lommen. „Svaret er rigtigt, og — Embedet er Deres. — Tillad mig at gratulere.“ —

Men naar der siden hen blev et Embede ledigt, og Ansøgerne meldte sig hos Bispen til Examination, saa vidste de alle paa en Prik hvor lang Halen var paa Tobiases Hund, og den, som kunde faa den trukket længst ud, fik ogsaa Embedet.

Reaumur og Celcius.

Lille Hans: Se, Fa'r! Paa højre Side af Thermometret er der varmere end paa venstre!

En Trompeter maa have gode Lunger. Han lever og *aander* for at *blæse*, og naar han ikke blæser saa puster han. —

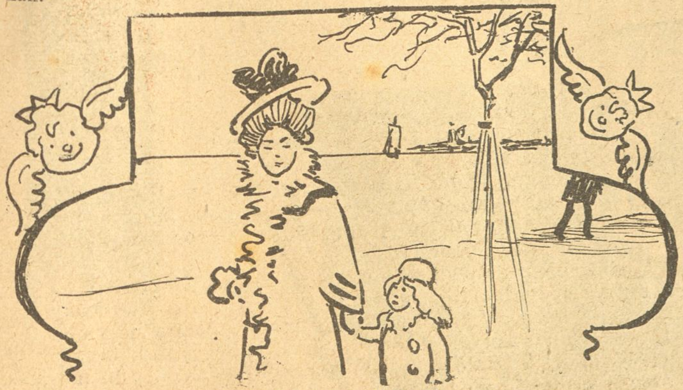

Adelsstolthed.

Den lille Komtesse: Mama! Naar et Menneske dør, saa kommer han i Himlen, ikke sandt? Og naar et Barn dør, saa kommer det ogsaa i Himlen — — —

Baronessen (fortsætter): — ja, og saa kaldes det en Engel!

Den lille Komtesse: Men, Mamma! Naar en *af Vore* dør, saa kommer hun jo til at hedde *von Engel*, ikke?

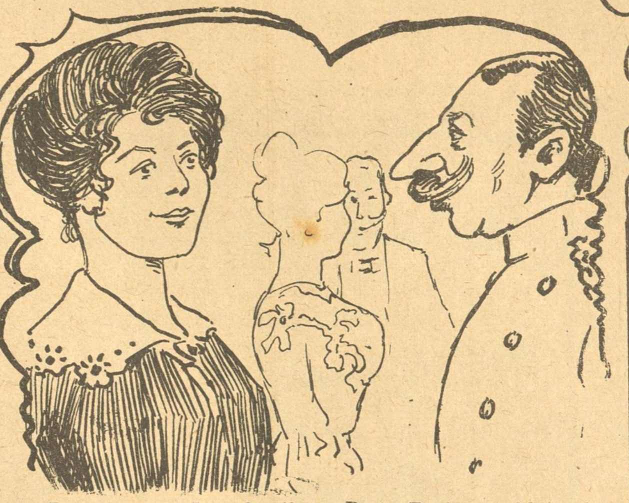

Løjtnanten: Jeg forsikrer Dem Frøken, aldrig før er Ordet „Kærlighed“ kommen over mine Læber!

Frøknen: Tror det gærne — De taler jo gennem Næsen!

Afbetalingsvilkaar.

Studenten: Altsaa, kontant koster Dragten — —?

Skræderen: 50 Kr.

Studenten: Og paa Afbetaling?

Skræderen: 100 Kr. Men saa maa De betale *Halvdelen straks.*

Gensvar.

En Indbrudstyv med stort sort Fuldskæg træder frem for Dommeren.

Dommeren: Efter alt at dømme er Deres Samvittighed ligesaa sort som Deres Skæg!

Den Anklagede: Naar Assessoren maaler Samvittigheden efter Skægget, saa har De selv ingen Samvittighed! —

Interessant Lekture.

Redaktøren: Aa, vent et lille Øjeblik, jeg skal absolut have dette skrevet færdigt; men vil De ikke læse *Papirkurven* imens!

Søndagsjægeren (der sigter paa en Hare og træffer en Ko): Næste Gang sigter jeg paa en Ko!

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Fra den „Liberale“.

Edvard Brandes: »Secher! Witzansky! Philipsen! Skynd jer herhen — Mælken skiller ad!

Nr. 49.

Ravnen

Søndag d. 6. December
1903

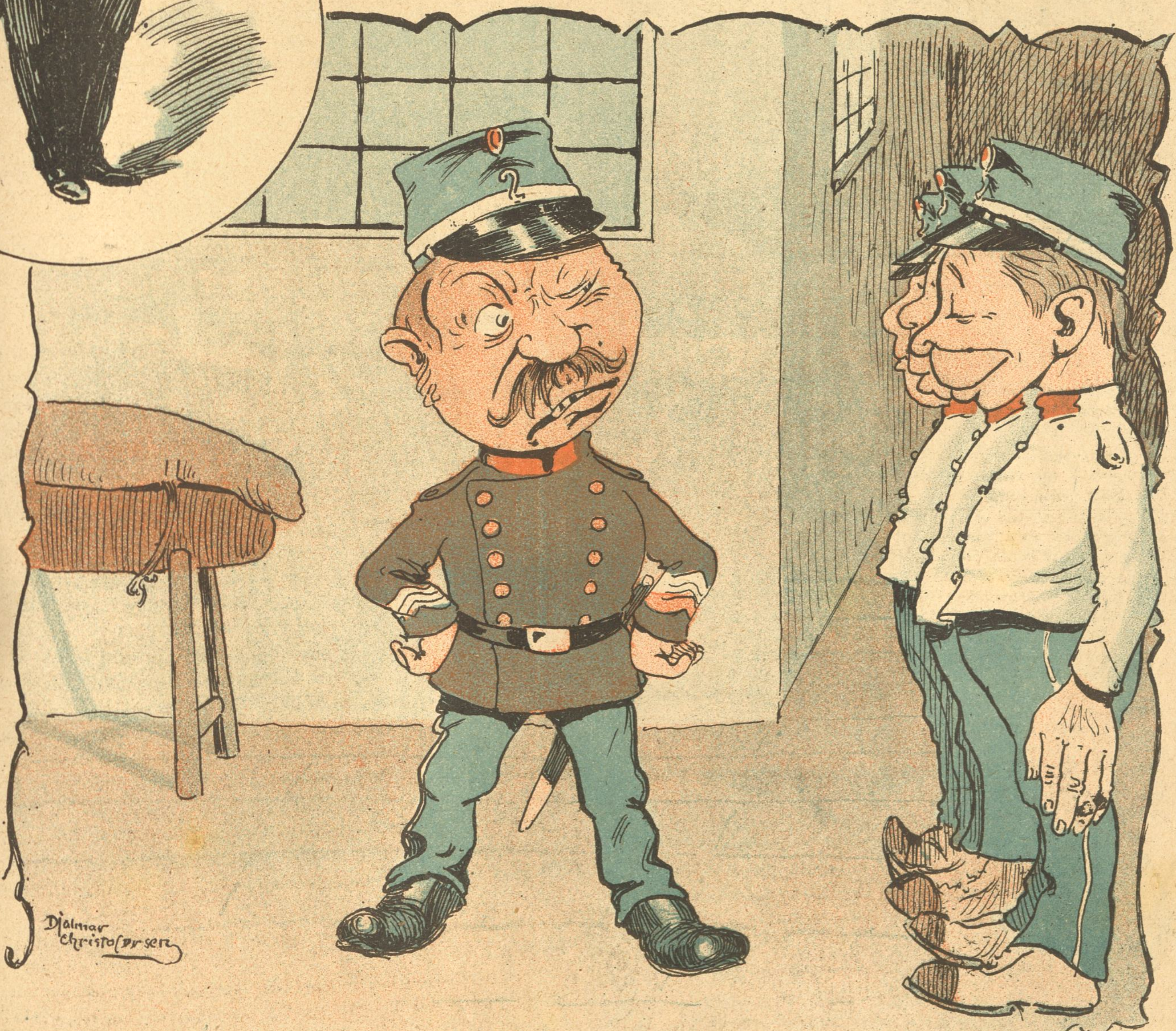

Underofficeren: 87! Husk endelig, at De ikke mere er *civil* — nu er det forbi med al *Civilisation!*

Paa Klapjagten. (Simplicissimus)

— Hvis en Hare forstyrrer mig nu, er jeg i Stand til at skyde den ned!

I Rabatsystemets Tid.

En Kaffehandler, som er en ivrig Tilhænger af Rabat Systemet, har i sin Butik anbragt en Plakat, med følgende Indhold:

Hør, hvad man her ved Køb af Kaffe
sig selv og andre gratis kan forskaffe.
„Med Guld belagte Kopper og et Servantestel
og dertil rettet af hver skæve Støvlehæl.
Dog ikke nok hermed, men De faar meget mer'
end netop hvad De i Butiken ser.
To Flasker Druevine, en dito god Likør,
i Tilgift Støvlehæle, som jeg jo nævned' før,
Tallerkner, Skeer, Gafler, foruden Saks og Kniv.
Af Klæder, tvende Kaaber, et Silkedameliv.
Fordele af den Slags man ikke møder tit.
Dog et, det gi'r jeg ikke, og dette er Kredit."

(En Spasmager havde uden Kaffehandlerens Vidende tilføjet følgende Linje):

— og selv foruden den, gaar jeg s'gu nok fallit.

Peter Olden.

Peter Olden opfindsom virker med Kraft
— han skulde sig holde paa Maatten!
Han sidste er: Vin af Rødbedesaft
-- Rødvin til 5 Øre Potten!

Nu er han atter forsørget en Tid
og vil fra de højst geniale
dale, og finde som Løn for sin Flid,
en Førsterangsplads blandt de Gale!

Rejsen til Kiel.

Komedie i en Akt.

Personerne: Propritær Bjerre, Folkethingsmand.
Minister Hage.
Ministerens Pige.
Opsynsmanden i den Underjordiske.

Bjerre (ringer paa hos Ministeren): Er Ministeren hjemme? Jeg er Folkethingsmand Bjerre. Jeg vilde tale med Ministeren om min Rejse til Kiel.

Pigen: Jeg skal melde Dem.

B. (træder ind).

P. (kommer tilbage): Ministeren har ikke Tid,

B.: Jeg heller ikke. Ser De, jeg gjorde forleden en Rejse til Kiel og besøgte mine gode Venner, og om Natten fulgte de mig ned paa Skibet og tømte et Afskedsbæger med mig. Der kom jeg i Krambolage med en Opvarter, en Avisstok, en Svensker, et Trappegelænder, Kaptejnen, Styrmanden, og saa . . .

P.: Jeg har ikke Tid! De kan fortælle Resten til min Kat!

B.: Ja, men Ministeren?

P.: Han er gaaet!

B. (vred): Og De lader mig staa her og snakke! (løber ned ad Trappen).

*

B. (faar Øje paa Ministeren paa Amagertorv og løber efter ham): Hr. Minister!

Ministeren (flygter ned i den Underjordiske og ind i et Kabinet.)

B. (følger efter ham og smutter ind i Kabinettet ved Sidn af.): Det var godt, jeg traf Dem, Hr. Minister! Jeg har en Klage at fremføre. Jeg gjorde forleden en Rejse til Kiel og besøgte mine gode Venner, og om Natten fulgte de mig ned paa Skibet og tømte et Afskedsbæger med mig. Der kom jeg i Krambolage med en Opvarter en Avisstok, en Svensker, et Trappegelænder, Kaptejnen og Styrmanden, og saa . . .

Opsynsmanden (afbryder ham, da han har siddet og fortalt i en halv Time): Er De ikke snart færdig, Herre?

B.: Nej — forstyr mig ikke! Jeg taler med Ministeren!

O.: Ministeren er gaaet for en halv Time siden.

B. (farer ud): Og De lader mig sidde her og snakke! (Iler op paa Gaden, ser Ministeren gaa over Højbro, farer efter ham, indhenter ham paa Slotspladsen og griber fat i hans Frakkeknap): Det var godt, jeg traf Dem, Hr. Minister. Jeg gjorde forleden en Rejse til Kiel og besøgte mine gode Venner, og om Natten fulgte de mig ned paa Skibet og tømte et Afskedsbæger med dem, Der kom jeg i Krambolage med en Opvarter, en Avisstok, en Svensker, et Trappegelænder, Kaptejnen og Styrmanden, og saa . . .

M. (river sig løs og smutter ind i Ministerialbygningen.)

B. (betragter tankefuldt Ministerens Frakkeknap, som han beholdt i Haanden, da Ministeren rev sig løs, svøber den ind i Papir og putter den i Lommen. Derpaa gaar han tilbage mod Højbro, idet han for sig selv gentager Begyndelsen paa Historien): Jeg gjorde forleden en Rejse til Kiel.

Mommesens Forlovelse.

Jeg følte mig noget utilpas forleden Aften og gik af den Grund noget tidligere i Seng end sædvanligt. Jeg faldt straks hen i en blid Slummer og drømte om to store Modsætninger, nemlig Guds Engle smaa, og min Værtinde Fru Svendsens gule Ærter, som altid udmærker sig ved, eller rettere sagt, altid har den kedelige Fejl, at de er djævelsk salte. -- Nu maa jeg først fortælle, at jeg — i Grunden er et eget godt Menneske — en Gang imellem lader Hidsigheden og Ubetænksomheden løbe af med mig, og at det naturligvis er særligt slemt, naar nogen forsøger at vække mig, naar jeg sover. Naa pludseligt, som jeg laa der i min bløde Seng og havde Hovedet fuldt af Engle og gule Ærter, hørte jeg min Værtinde banke paa Døren og jeg raabte hende et kraftigt „Kom ind" imøde.

Fru Svendsen kom nu ind og fortalte mig, at min Ven Mommesen ønskede at tale med mig. Jeg var noget irriteret over, at hun havde vækket mig, og da jeg tænkte, at Mommesen kun var kommen for at trække mig med paa Daarligdom, som han saa ofte før havde gjort, ønskede jeg i mit stille Sind baade ham og Fru Svendsen hensat paa Bloksbjærg, hvilket jeg ogsaa gav til kende ved nogle drøje Eder. Fru Svendsen mærkede min Fortrydelighed, og bønfaldt mig om at lade Mommesen komme ind, for der maatte absolut være hændet ham noget ubehageligt, han saa saa forvirret ud. — Naa i Strid med Kvindfolk har jeg altid maattet trække det korteste Straa og gjorde det selvfølgelig ogsaa denne Gang, hvorfor jeg gav Tilladelse til at lade Mommesen komme ind· Mommesen saa virkelig ogsaa forpint ud, da han traadte ind, og begyndte sin forvirrede Tale. „Go' Aften, kære Ven," sagde han, „ja Du maa und— Du maa undskylde, at jeg forstyrrer Dig, men jeg er kommen i en skrækkelig Forlegenhed, og Du maa endelig -- ja — ja — jeg maa jo egentligt først for— — fortælle Dig, at jeg er bleven for— for— — ja, jeg ved godt, at Du vil grine af mig, men jeg er nu alligevel bleven for— for— —"

Dette var virkeligt formeget for min Taalmodighed, og jeg afbrød ham og sagde:

„Hvad Fanden er det for noget *for for*, Du er bleven? Er Du *for*styrret, eller er Du *for*fulgt af Politiet, er Du bleven *For*bryder, har nogen *for*ledet Dig til at begaa en *For*brydelse, eller er Du maaske kun kommen her *for* at *for*drive Tiden med at lave Sjov med mig?"

„Nej, nej," svarede Mommesen noget mere fattet, „det maa Du ikke tro om mig, men jeg er i en saadan underlig Sindsstemning, for jeg er bleven forlovet, og er nu det lykkeligste Menneske paa hele Jorden. Kun mangler jeg én Ting, nemlig Penge til Forlovelsesringene, og det er dem, som jeg er kommen for at bede Dig laane mig, og det maa Du endelig gøre, for min Kæreste vil absolut have, at vi endnu i Morgen køber Ringene."

„Til Lykke, gamle Dreng, til Lykke!" sagde jeg. „Det glæder mig virkeligt, at Du har forlovet Dig. Hvor mange „blanke" ønsker Du? Tredive Kroner, værs'go!"

„Tak skal Du ha' kære Ven," sagde Mommesen, og forsvandt.

BJERRE.

Mel.: Skærsliberviseen.

»Freja« skulde netop til at kile
sin Tur fra Kiel og til Korsør,
da en Herre saas ombord at ile
— han var i særlig godt Humør.
Et Selskab ham til Skibet fulgte;
man havde gerne raabt Hurra,
men snart man Lystigheden dulgte,
da der for »Sprut« var vinket a'.
— »Jeg er en Herre,
der hedder *Bjerre*«,
— hørte man Herren knærre
»og jeg er Rigsdagsmand!«

Men Kaptejnen lod sig ej dupere
af Bjerres høje Skryderi
— ak, han havde lavet mange flere
end Skibets Fører Bryderi.
Det hele Selskab var mod Natten
saa larmende og fuldt af Støj
— En Svensker skældte ud paa Klatten,
men rasende i Vejret fløj
den pæne Herre,
der hed *P. Bjerre.*
— «Tro mig, det skal bli' værre,
for jeg er Rigsdagsmand!«

Andre Mennesker til Bjerre taler
og vil ham bringe til Fornuft,
men han tydelig for dem udmaler,
at de for ham er lutter Luft!
Og harmfuld nu han om sig griber,
han fægter med, hvad han faar fat —
— og aldrig har af slig Kaliber
Kaptejnen sine Gæster ha't.
Han vil ham spærre,
saa siger *Bjerre:*
»Kender Du denneherre
Kno paa en Rigsdagsmand!«

Skibets Fører har nu sendt en Klage
til højen Ministerium,
og nu bli'r der undersøgt af Hage,
om Bjerre har Dilerium.
— Hvordan det ender eller ikke —
èn Ting vil Bjerre have lært,
at som man reder, maa man ligge,
om ogsaa det kan falde svært.
Og saa maa *Bjerre*
vel nok, desværre,
søge at blive Herre
over sin Rigsdagsmand,

Lutter Søvn.

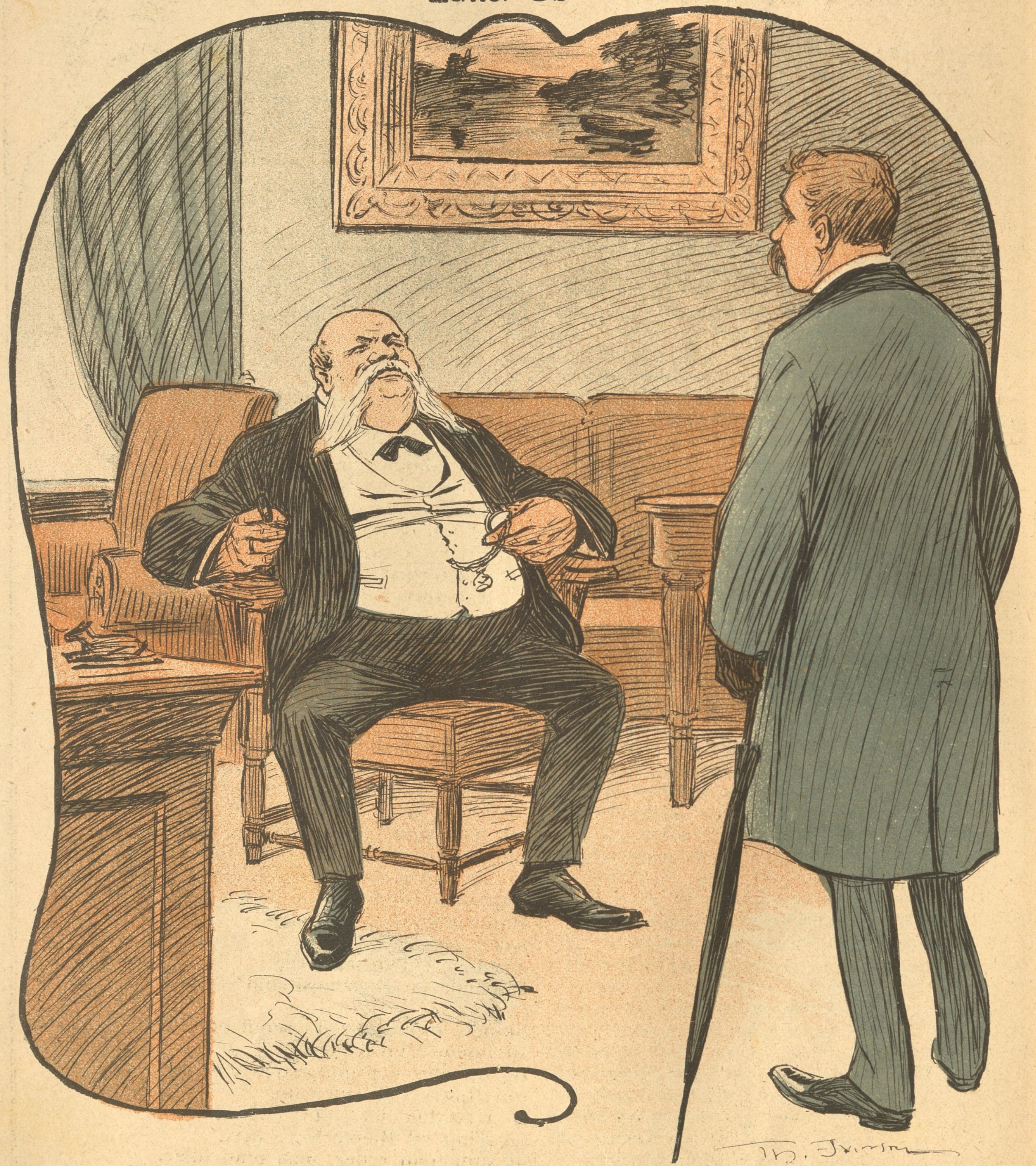

Bogholderen: Jeg maa bede Dem undskylde, Hr. Grosserer, jeg sov i Dag undtagelsesvis over mig!

Chefen: Hvad! — sover De *ogsaa hjemme?*

Efter Ordre.

Sogneraaadsformanden: Skriv saa, Lærer Sørensen: Betalt til Enken efter en Mand, der druknede efter Ordre af Fattigforstanderen — — — 20 Kr.

Gravvers.

Løjtnant Ipsen-Bolt
her gjorde Holdt.

*

Herunder ligger forhen Brygger Meyer.
Stor var han født, men endte som Plebejer.

*

(En Kone om sin Mand).
Herunder denne Pil, hvor Vinden vifter rolig
der slumrer blidt min Mand i Gravens mørke Bolig.
Han var saa god og kærlig og øm i Ægtestand.
Det Savn af ham mig tvinger at faa en anden Mand.

*

Om Madam Bach
gik megen Snak.
God var hun, ak,
man faar kun Skam for Tak.
Af Sorg saa Madam Bach
til Flasken stak,
ihjæl sig drak.

Hvis jeg var Minister.

Mel.: Der er Glælde nu blandt alle brave Røde.

Hvis jeg var Minister, sku' der reformeres,
Triers Klokke skulde kime Nat og Da';
alle Skruebrækkere sku' pensioneres,
og for Resten sku vi tvungen Voldgift ha';
en Statu' af Brandt sku' stilles op ved Havnen,
og der sku' Forbud mod at sætte ham i Ravnen,
Kirkeskatter sku' betales fjerdingaarlig,
og man sku' tvinges til at ta' Jens Busk alvorlig.

Hvis jeg var Minister, skulde køre gratis
vore maaske Prinsebørn i eg'n Kupé,
og Soldaterne hver Dag ved Trinitatis
sku' marchere, saa enhver fik Leg'n at se;
Højesteret sku' Præmier ha' for Underværker
og Præst Ifversen ha' flere Sognekirker,
Dyekær skulde hjælpes ind i Folketinget
i Stedet for som nu at staa paa Springet.

Hvis jeg var Minister, skulle alle Baner
rigtignok gi' en hel Del mere Kapital,
og de Herrer Funktionærers flotte Vaner
skuldc vænnes af — jeg tror, at De er gal!
For at køre frit er ikke Spor nødvendig,
naar man har en Løn, der ellers er anstændig,
saadan seks til otte hundred' Kroner aarlig,
kan man da'nte kalde for at lønnes daarlig.

Hvis jeg var Minister, skulde Banegaarden
blive liggende endnu i hundred Aar,
medens straks et Kongeslot paa Kristiansborgen
skulde rejses der, hvor nu Ruinen staar;
der, hvor Struense og Støvlet-Kathrine mødtes
og vor folkekære Sjette-Fred'rik fødtes,
skal Paladset bygges, Mønten har vi næsten, —
bli'er der Overskud, vi laaner Bahnson Resten.

Hvis jeg var Minister, skulde Clauson-Kaas'en
nævnes blandt de store i vort lille Land,
skønt der er jo ingen Maade med hans Fraadsen,
naar han bæller sig med Septic-Spildevand,
for han paastaar med en Smule Hjærtebanken,
at der er, ved Gud, en hel Del sundt i Tanken,
saad'n et lille Glas til Frokost og til Aften,
det er noet, han føler, øger Manddomskraften.

Hvis jeg var Minister, hver human Assessor
i vor Politiret skulde Afsked ta';
Anders Nielsen saa i Jura blev Professor,
og Svend Høgsbro sku' en Dommertitel ha';
den sku' overrækkes ham af Ordonansen
med ærbødig Tak fra mig og Ole Hansen,
medens Madsen skulde hædre Hørups Minde
med det allerværste Vaas, han kunde finde.

Vanen.

En Missionær var indbudt til Middag hos en Familie, hvor Husets Døtre mødte stærkt nedringede. Husets Herre mente at burde undskylde sig hos den hellige Mand, idet han henviste til Modens Fordringer.

„Aah!" svarede Missionæren, „mig generer det ikke, jeg er jo vant til det. Som De ved, har jeg været 10 Aar blandt de Vilde!"

Et passende og nemt Kostume.

En meget høj og mager Herre, der skal til Maskerade, raadspørger en Ven om, hvilket Kostume han skal vælge. Svaret lyder: *Kridt Hovedet* og gaa som *Billiard-Kø!*

November.

Mel.: Komme hvo, som komme kan.

Godt begyndt er halvt fuldent,
tænkte jeg den Første; —
hele Huset endevendt,
Fut i Kost og Børste,
Fart i Skruppe og i Klud,
Sæbevand og Sodalud; —
jeg skal nemlig sige,
vi sku' skifte Pige.

Kongens Jubilæumsfest
druknede i Pløret.
Snesjap, Isslag, Regn og Blæst
kvalte Festhumøret.
Illuminationen — føj,
røg i Lyset — den var sløj. —
I den lune Stue
plejed' man sin Snue.

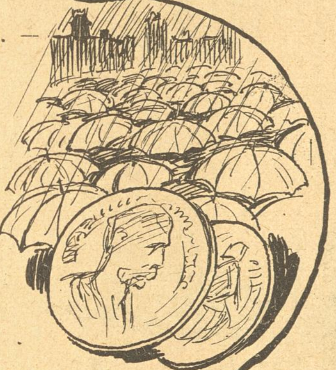

Alt sin gode Side har,
som en Del forsoner
Festens gode Side var
Jubilæums-Kroner. —
Var man blot saa heldig, at
faa i et Par Stykker fat,
ku' man, sku' jeg mene,
godt en Dagløn tjene.

Overalt med tændt Cigar
man i Bivogn kører,
og af Tin vi faaet har
Femogtyve-Øre,
men det allerværste Sjov
er Albertis Pryglelov. —
Blot nu ikke Adler
rider før han sadler.

Bispebjærgets Kirkegaard
fik vi jo indviet —
Sprit af Tørvejord man faar;
blot man nu kan li'et. — — —
Tit November var lidt raa,
men det faar vel ogsaa gaa,
bli'r blot ej December
værre end November,

En fiffig Udvej.

Kontorist Petersen havde naadigst af sin Principal faaet tilstedet en Sommerferie paa fire Dage.

Vild af Glæde — thi var der noget, Grossereren ikke ødslede med (ja, det skulde da være Gagen) saa var det Ferier — ilede Petersen hjem, beskikkede sit Hus, hvad der ikke voldte ham noget særligt Besvær, eftersom hans Lejlighed bestod af et Værelse, pakkede sin Kuffert og tog med Nattoget til Skanderborg, hvor han i Forvejen havde meldt sin Svoger sin Ankomst.

De tre Dage gik som en Røg, Petersen morede sig af Hjærtens Lyst, og længtes paa ingen Maade efter at komme tilbage. Om Tirsdagen, netop den Dag, han maatte rejse tor at komme tidsnok hjem, var det netop Svogerens Lhombreaften, og en gemytlig Aften vilde det blive, det vidste Petersen fra gammel Tid. Det var da ogsaa Pokkers, at han ikke kunde blive den Nat med. Petersen grundede og grundede, og tilsidst opklaredes hans Ansigt af et frydefuldt Grin. Han havde faaet en Idé! Sporenstregs ilede han til Telegrafkontoret, og et Øjeblik efter fløj følgende Telegram af Sted til hans elskværdige Principal:

„Er det tilladt at forlænge Ferien med en Dag? Hvis ikke — telegrafer!

Saa gned Petersen sig henrykt i Hænderne og ventede paa Svar. Den ene Time gik efter den anden, intet Svar. Ja, saa var det jo tydelig, han havde Lov til at feriere endnu en Dag.

Det blev den dejligste, gladeste, prægtigste Aften, Petersen i lang Tid havde tilbragt, og han gik i Seng fuld af Glæde og god Rom. Men i Drømme grinede Grossererens Ansigt, fortrukket af Raseri, fra alle Kroge.

Hvordan det nu gik eller ikke, Torsdag Morgen mødte Petersen paa Kontoret, bleg men fattet. Han behøvede ikke at vente længe, før Grosseren viste sig, og Uvejret brød løs.

„— — Hvordan Satan i hele Helvede kan det falde Dem ind at blive i 5 Dage, naar De kun har faaet Lov til at blive borte i 4?"

sJamen, Hr. Grosserer, jeg sendte Dem jo mit Telegram, og da Grossereren ikke svarede, troede jeg — —"

„— Telegram, hæ, ja," her eksploderede Grosseren, „men hvorfor Fanden stod der ikke, hvor jeg skulde telegrafere til, hvad, hæ?"

Det vidste Petersen nu meget godt, men han skulde nok vogte sig for at fortælle det.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Fra Pryglestraffens Historie.

Der burde tages alvorligt fat fra Statens Side paa Børnenes Opdragelse, men det kostede jo nogle Penge, og da det ikke var til Svineopdrætning, men til Opdragelse af Mennesker, disse Penge behøvedes, saa var Pengekassen lukket. — (Her rejser en halv Snes Landbo-Rigsdagsmænd sig med Høgsbro og Anders Nielsen i Spidsen og forlader fornærmede Salen.

Assessor *Ussing*
paa Kriminalistmødet,

Naar Bonden skoses af Kriminalister,
som omtaler haanligt en Prygleminister,
han ganske sin vanlige Ligevægt mister,
bli'er gnaven i »Sværen« og morderlig bister,
og bort fra »Frisinds«-Forsamlingen lister.
— Det er virkelig sandt, om end det lidt trist er.

Nr. 50.

Ravnen

Søndag d. 13. December

1903

— Gud! Nathalie, ryger Du Cigaretter?

— Ja, Du maa undskylde lille Tante. Det gør jeg ellers ikke, men min lange Pibe er til Reparation.

Højres Delegeretmøde.

Mel.: Naar man faar lidt godt at drikke.

Højres Delegeretmøde
samles — Salen synes øde,
Kammerherre Hage triner
frem paa Scenen — Birch han griner.
Snavs er Udsigt og Humør,
Hage sig paa Næsen klør:
Fædreland og Konge, ja,
ska' skam ha' sig et Hurra!

Dernæst samme Kammerherre
taler saa: „Der er desværre
ikke meget Haab for Højre
førend Tiden bliver sløjre.
Og det haaber vi den ej
bli'r — for saa den gale Vej
gaar det med vor hele Klunds
— vi er ved at gaa tilbunds!

Disse stakkels Liberale
over Ingen kan befale.
Nogle bliver radikale
andre bliver vores Hale.
Højre øse skal sin Kraft
af den Styrke de har haft.
— Hvis en enkelt snyder — pst!
bli'r han Anti-Socialist.

Skattelovene er drøjre
og i Samklang just med Højre;
de har vores fulde Støtte
og vi holder pænt vor Bøtte.
Os de ikke volder Mén
— men de gi'er jo Venstre „Ben".
Skidt, lad dem til Venstre gaa
nu da de er ovenpaa!

Lovlig dyr bli'r Retsreformen
hvis vi helt gir Plads for Stormen.
Pryglestraffen kan jeg bill'ge —
bru'r den selv i min Familje.
Valgrets-Forslag — kommunalt —
som nu formet er s'gu galt!
— Hvordan da?! — Det ved jeg ej,
jeg vil bare ta' paa Vej!

Disse Frikonservative
ønsker jeg med os maa blive
til et stærkt og enigt Højre,
knyttet inderligt og nøjre.
Vi skal vist i mange Slav
slaas med alt Slags Djævelskav.
Hermed leve — alle Mand! —
Konge, Gud og Fædreland!"

A.: Har Du læst hvad Oberstløjtnant Flindt fortæller om „Marianes Dreng"?

B.: Det maa jo være Schnack!

Tydeligt Vink.

Skuespillerinden: Farvel, kære Baron! Mor Dem nu godt i Ostende og send mig et Par Linier, for at jeg kan vide, at De lykkelig og vel er ankommen dertil — blot et Par Ord paa Bagsiden af en Postanvisnings-Kupon!

En Seksogtreds.

Jensen: Her er vi igen, Madam, Kristoffer og jeg, for at faa os en lille Seksogtreds mens Gaden tørres. Det er længe siden, vi har været her. De var vel lige ved at tro, at det var gaaet os som Officererne, der glemte at forsvare Gladsakse-Fortet — de blev forflyttede — væk fra Byen med dem! Saa kan man dog se, at det er Alvor! Jeg havde ellers troet, at naar de førte Krig for Spøg, saa maatte de ogsaa straffes for Spøg. Jeg skal egentlig sige Dem, vi har gaaet og været husvilde, ligesom Justerkammeret, der hverken maa være i det gamle Raadhus eller i det nye. Vi har ogsaa været lidt ude paa Kristianshavn for at se, om den gamle By virkelig var saa slem, som den fik Skyld for paa Grundejermødet. De vil have Volden væk, men Frelserens Kirke maa vi lade staa, som Fogden sagde, da han brændte sig paa Snedkerens varme Limovn, som han skulde gøre Udpantning i. — Vil De saa gi'e os et Spil Kort, Madam, men ikke af de værste! — Tak! — Jeg blander — Du ta'r a' — jeg gi'er — Du spiller ud — og saaledes er alt i den skønneste Orden! — Hvad Fanden! Lukker Du paa bart Bord? Saa ser det nok sort ud for mig, som for Grossererne paa Børsen, da det elektriske Lys gik ud.

Kristoffer: Trumf Es!

Jensen: Naa, den har Du ogsaa! Ja, Du kan se, jeg under Dig det godt, som Læge Hammerich sa'e til Slomann — han gav ham en Stemme til Borgmester!

Martinius.

Martinius Nielsen: Kasino! — Før—r—r—ste — anden og tr—r—r—redie Gang! — — — Er—r—r der Ingen, der vil byde? — Naa — saa vil jeg ikke sælge!! —

Hvorledes Anders Persen fik Korset.

Man sagde om Anders Persen, at han var Sognets rigeste, men ogsaa mest hovne og opblæste Storbonde. Ja, man sagde mere endnu, nemlig, at han var slem baade mod sine Karle og Piger — forstaar sig, mod hver paa sin Vis. I alt Fald kunde han ingen Folk holde. Men ude — særlig naar han kom blandt Højerestaaende — var han Blidheden og Sødheden selv, talte fedt om Gud, Konge og Fædreland, og ventede med Længsel paa at se disse sine Fortjenester paaskønnede i Form af lidt Knaphulspynt. —

En Dag, som han sad i sin mekkabetrukne Lænestol og memorerede en Tale, han agtede at holde i næste Landbrugsmøde, kom Landpostbudet ind og leverede ham et Brev i en stor blaa Konvolut.

Anders Persen vendte og drejede det mellem Fingrene. besvarede ikke Postbudets høflige „Farvel“ — han havde set, at der bagpaa Konvoluten stod et ovalt Stempel med Ordene: „Viborg By- og Herreds-Kontor.“

Da han havde stavet sig igennem Indholdet, for han hen imod Døren og raabte ud i Køkkenet: „Ann' Stin'! — Ann' Stin'! — Hvor Fanden er nu min Kohn' hen'? — Aldrig er hun tilsted' naar en . . . Naa, der er Du da endelig,“ sluttede han i det samme Konen traadte ind ad den modsatte Dør. — „Se her, Ann' Stin'“ — han viste hende triumferende Brevet — „hvad tror Do det er? — Det er Brev fra Viborg By- og Herreds-Kontor, fra Herredsfowden sjæl, som herved privat — hører Do „prevat“ anmoder mig om at komme derind angaaende en Sag af Betødenhed. — Det er Korset — forstoer Do — Dannebrogskorset, der skal skænkes mig paa Grund af — æh — paa Grund af mine Fortjenester imod Land og — æh — Rige.“ —

„Slydder Aners — Do æ jo towli. — Ska' Do no igen til aa rend' til Narrifas, li'som sidst, da Do vild' hold' Tale for Amtmanden, men gik hen og forsnabelsered' Dig og slydred' om ægte Swynraser, saa Amtmanden maat' trow, at det var ham Do mint.“

„Ti still', Ann' Stin' — Do kender itt' Forholdene. — Læg min' Stadsklæ'er frem i Sovkammeret og sig til Jens, at han skal spænde for den lille Jagtvogn, — Om en halv Time ta'er jæ til Staden, og i Aften skal Do se mig komme hjem som en dekkereret Mand i min fulde Glans. Jæ ta'er et Par Flasker Gammel fransk Vin med mig fra Bøjen, om der skulde komme Grattelationer og Lykønskninger til mig fra di bedre Mænd her i Sognet, — hvad Sandsønligheden taler for.“

Til Karlen, der lidt senere rakte ham Tømmen, sagde han nedladende: „Jæ ta'er til Staden Jens, og hvis Nogen skulde spørre efter mig, kan Do bare sige, at det er ifølge en prevat egenhændig Invettesjon fra Herre'sfowden. Det drejer sig navnligen om en Dekkeresjon af Dannebrogen for mine Fortjenester af Land og Rige og — æh — Smaafolk anbelangendes — hvad griner Do a' Din Flab?“ —

„Jøsses Haasbon — a grin itt'. — Det var kuns en bette Myg, der fløw ind i min jen Nehshul.“

„Saa giv mig Pisken, dit Høwed, og staa ikke der og glo.“ — Han snappede Pisken ud af Karlens Haand, slog et dundrende Skrald og jollede af i skarpt Trav, — flot!

„Høwed! — De ka' Do sjæl wæhr, Din Krænger,“ mumlede Karlen og lukkede Porten efter ham. —

En god Times Tid senere stod Anders Persen foran Herredsfogden i dennes Kontor. Han følte sig lidt genert og ilde tilpas, en ond Anelse listede sig ind i hans Bryst, thi Herredsfogdens Blik hvilede koldt og fremmed paa ham, og han blev ikke engang buden at sidde ned. —

„Ja, De kan vel tænke Dem Grunden. hvorfor jeg har ladet Dem kalde?“ begyndte Herredsfogden.

„Jou — aah jou, Hr. Herre'sfow — de' æ — det er vel — Korset, kan jeg tænke.“

„Korset?“ gentog Herredsfogden forbavset. — „Aa ja, saamænd — det kan man jo ogsaa kalde det,“ fortsatte han, hurtigt opfattende Situationen. — „Den svenske Pige, Meta, De ved, hende som De engang i Sommer jagede bort i Utide, hun er nu fornylig nedkommen med Tvillinger, og hun udlægger Dem som Barnefar. – Det kan jo være Kors nok, hvis det er det, De mener.“

— — —

Hvordan Anders Persen kom hjem med sit velfortjente Kors, og hvorledes han blev modtaget af sin Kone og Gratulanterne, behøver vel ikke nærmere at udmales.

— Ak, kære Doktor, Livet er dog kun *en Kamp!*

— Ja, vist! Men man kan endda være tilfreds, Frue, naar man kommer derfra med saadan et Par *blaa Øjne* som De!

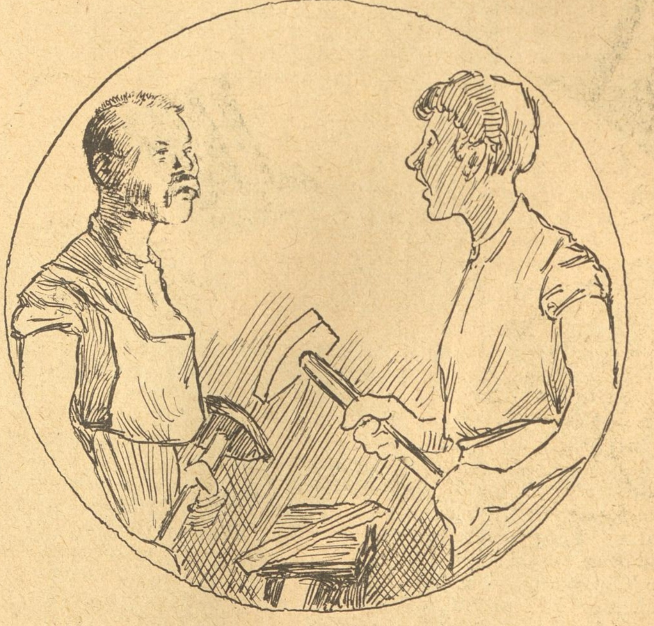

To Smede. De stammer begge. Jærnet er glødende.

— S—s—s-laa til — — hur—hur—hurtigt!

— Hvo—o—or — — s—s—skal — — jeg s—s—slaa?

— Det — det kan være det s—s—samme — for nu er det k—k—koldt igen!

To Sjæle — én Tanke.

Skrædderen: Jeg gad nok vide hvornaar De egentlig har Penge!

Studenten: Jeg ogsaa!

Skovfogdens Bøsse.

I en Landsbykro sidder den gamle Skovfoged „Søren Lund“ eller „Skovsøren“, som han kaldes til dagligdags, sammen med tre ældre Bønder: „Hans Pust, Bette-Laves og Jens Tommelfinger. —

Den sidste har engang faaet Tommmelfingeren knust i et Valseværk, der er groet vildt Kød ud paa den til alle Sider, saa den ligner en stor knudret Kartoffel — deraf hans Tilnavn. —

De har allerede nydt brav mange Kaffe-Punser, saa Stemningen er høj og særlig Skovsøren er bleven veltalende. Han fortæller om sin Bøsse, som han har lagt frem paa Bordet til Beskuelse, og udruster den med de mest mageløse Egenskaber. —

Skovsøren: Brokken skal bid' mig, om der egsisterer saad'n en Bøss i hele syv Kongeriger. Det Vildt den har fældet, af baade Ræv og Har', det kan it fragtes a' all' dem Lokumitiver, der gaar po di danske Statsbaner — nej. — Og Minnisker — ok du Sorgens Dav — der kan belægges en hel Kjærregoer med all dem Minnisker den Bøss har dræft. — Min Farfar, som var med ham Kejser Nampolibum Bunnipaarti i Krigen, baade mod Rysmanden og Tryntyrken, han har faat'n a' hans ejen Haand te' Gaves. — „Ta'en,“ sa'e Bunnipaarti, „Do er en tapper Svend, der kan hold' Skidtet fra Dig. — Ta'en' og slid 'en med Helsen,“ — Se saad'n lød Bunnipaartis Ord til min Farfar, og det var enda hans ejen Livgebøss, som han ha't arret efter sin Farfar igjen. — Den er møj — møj over to hunner Aar gammel. — Væsgu og si po'en Folkens — den bidder it.

Bette-Laves (piber med sin Fistelstemme): Je' tøkkes helsen te Skævtet sier noget nymodens ud — det ka' da it po langt nær vær' 200 Aar gammel.“

Skovsøren: Skæftet? — Nej vist it — Skæftet det er it nær saa gammel, for det danned' je' sæl til a' en Bøgekævl forgangen Aar. — Men di andre Del' — di er ældgammel.“ —

Hans Pust (stønner, han har Astma, og puster ved hvert Ord): De' æ — puh — Dævlen han rihmæ — puh — Løvn i Din — puh — Halser, for Træskosmeden fortalte her i Kroen forgangen Dav, at Du skyldt ham endnu for en ny Hane og Laas, som han for over to Aar siden ha'd sat paa Din Bøss — og Du ejer jo it mere end som den samme — Din Faggeløjser. — Puh!“ —

Skovsøren: Hva'? — Hva'? — Sa' han det? — Naa ja — hva' saa? — Ka' Bøssen derfor it være lige gammel? — Ja, med Laas og Hane har det sin Rigtighed — dem har Træskosmeden fabrikeret, og noget forbandet Skidt var 'et, saa skuld' han it gaa og ræb a'. Men en allerkraftens goe Gebøss er'et nu alligevel, baade til at slaa og dræb', og di Dele, der er tilbage a'en, dem regned Bunnipaarti til nogen a' di fineste, der er bleven lavet i alle Verdens Lænde. — Sikken et Løb — rund og forsant i alle Ender og Kanter, og med en blank Messingknap paa, til Sigtekorn. — Skuld' en nu set Magen? — Ja, se kuu paa'et Folkens, det koster ingen Penge, og lad mig saa vide hva' I tøkkes om Sagerne. Og se kuns en Lad'stok — seig som en Øhl — Bannes-Kram, tør én nok sige. — Den Slags Boniteter laver de ikke nutildags.

Jens Tommelfinger: Ja, ved Do no hva' bette Skovsøren — no lyver Do s'gu igjen. — For den Lad'stok stod Do jo forgangen Dav og skar af en Hesselkjæp ud' i Ellemosen, den Gang vi sidst traf sammen, og Købmandens Karl han fortalte ind' i Botikken, at Do og han, I ha'd byttet Løb paa jeres Bøsser, og at Do hovte gi'et et Ræv'skind og en Flask' Bræn'vin til Bytte. — Æ de' maaske Løvn, Skovfoged?

Skovsøren (forlegen): Løvn? — Hvo'for sku' de' vær' Løvn? Men derfor kan min Bøss vel nok vær' ligh go'e? Det er da it det hele, det kommer an paa, heldigvis — det gælder bare om, at de erkelte Dele er i Orden, og **udaf den ægte Sort.** —

De andre Tre (i Munden paa hinanden): Ægte! — Ægte! — Der er jo it det mindste ægte ved den hele Bøss mere — det er jo fornyet altsammen. — Eller hvad skuld' det være?“

Skovsøren (med Højhed): *Hvad det skuld' være? — Fænghullet,* for Satan! — Og Brakken skal skyd' mig, om det ikke er det ægte gamle oprindelige Fænghul. — For det har jeg svoret en ukristelig Ed paa, aldrig i mine Levedage at skille mig a' med. —

I dobbelt Betydning.

Fruen: Nu kan jeg igen ikke finde mine Tænder, og Haaret har jeg ogsaa forlagt!

Manden: Men kære Kone, vær dog ikke *saa adspredt!*

— Men Karl dog! Du har ladet Køkkendøren staa aaben, saa at Gennemtrækken har vendt Bladene i min Kogebog! — Nu ved jeg ikke engang, hvad jeg har lavet!

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Affodring.

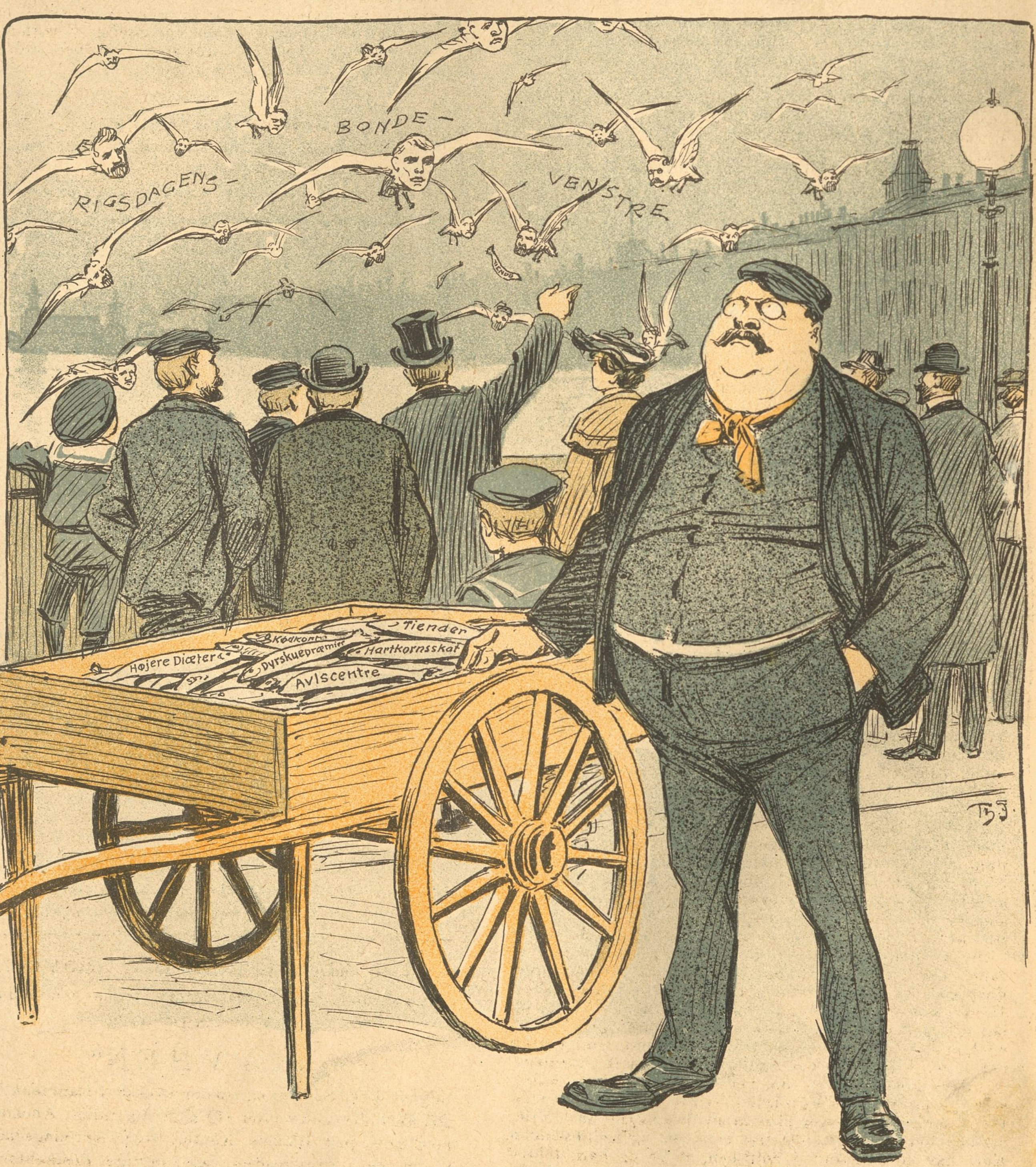

Vinterdag i Hovedstaden 1903.

Nr. 51.

Ravnen

Søndag d. 20. December

1903

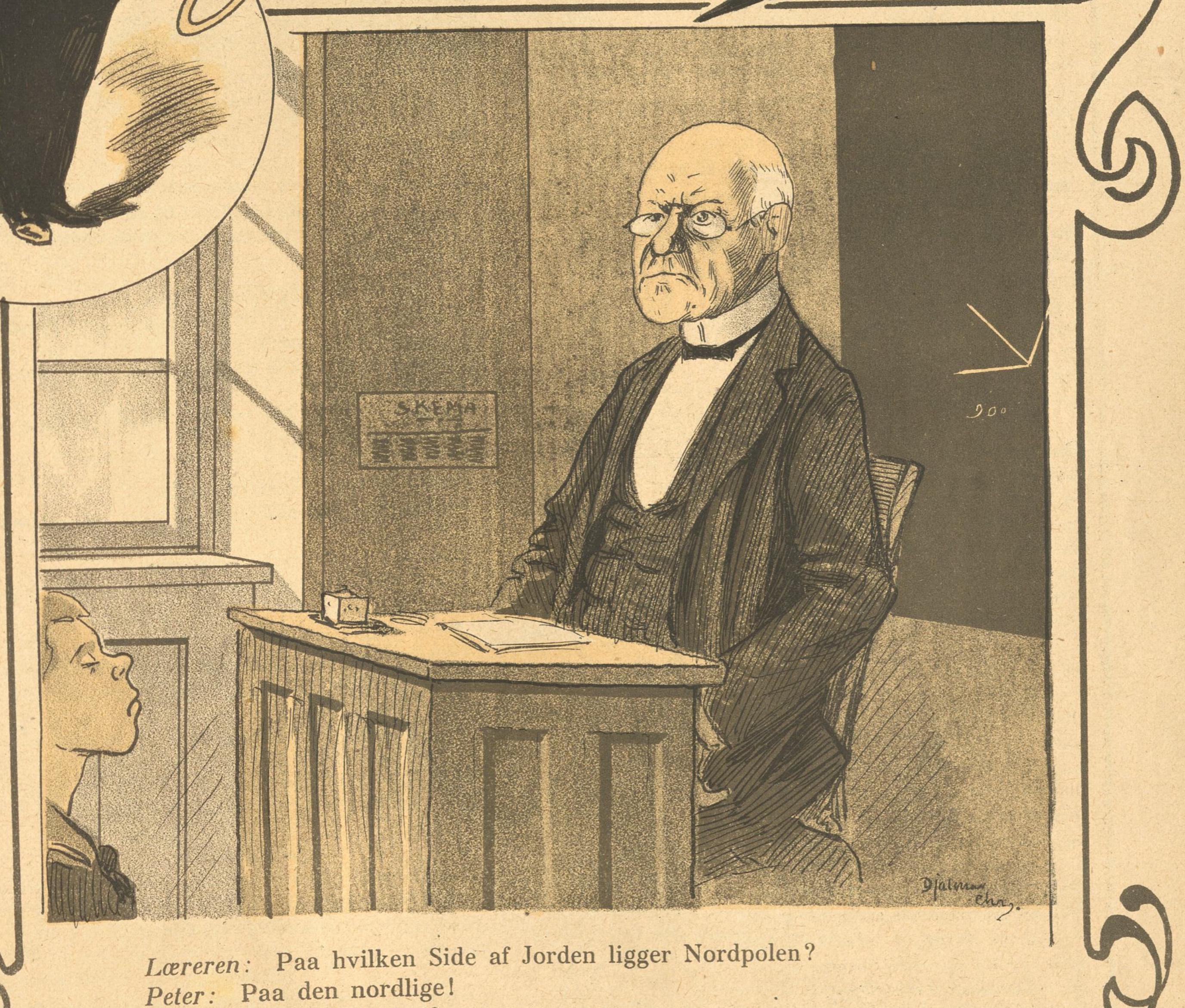

Læreren: Paa hvilken Side af Jorden ligger Nordpolen?
Peter: Paa den nordlige!
Læreren: Og Sydpolen?
Peter: Paa den sydlige!
Læreren: Og paa hvilken Side af Jorden bor de fleste Mennesker?
(Almindelig Tavshed.)
Hans: Hr. Lerer, maa jeg?
Læreren: Naa, Hans, saa Du da!?
Hans: Paa *den udvendige!*

Ude og hjemme.

Mel.: Ditlomdeja.

Jeg holder ikke af Hyl og Jammer,
og hører ej til Filistrene,
jeg tror paa Ritzaus Telegrammer
saa sikkert som paa Ministrene.
Jeg tror, hvad „Samfundet skriver, sandt er,
paa Dannebrog og paa gamle Tanter,
paa Antimænd og paa gamle Tanter,
jeg tror, hvad Fanden at de vil ha'.

Jeg tror, at Madsen gør Underværker,
hvis Madsen bare faar Raad dertil,
at Danmarks Skytter de faar Bersærker-
gang li'saa ofte, som Madsen vil;
han spørger ikke: „Hvad kan det nytte?“
men kalder kækt paa hver Skiveskytte,
for Madsens Tro den kan Krudttaarn flytte —
saa er det andet kun Legeværk.

Kan man forlange, de smaa Prinsesser,
der aldrig lærte, hvad Manden er,
skal kende Elskovens smaa Finesser
og stadigvæk ha' Manden kær?
Nej, jeg er vis paa, den smaa Alice
er saa uskyldig som en Novice,
der tror, at Kærlighed kan man spise,
at Storken kommer med hendes smaa.

Kan Phroso nyse, kan Phroso tale,
kan Phroso leve, kan Phroso dø,
og er det Hund, eller er det Hale,
og kan det gale, og kan det gø? —
Er Videnskaben da Undermaaler,
da Folket Uvidenskaben taaler,
kan man da ikke med Røntgenstraaler
faa klaret dette Mysterium.

Nu er der Uro omkring Sultanen
— det syge Mandfolk ved Bosporos —
han styrker Sindet og fugter Ganen,
imens han kynisk la'r Folket slaas;
thi finde Naade for Tyrkens Øjne,
det kan kun Kvinder, naar de er nøgne, —
men Folkets Drømme — ja de er fløjne,
og Makedonerne hvæsser Sværd.

En Præstemand har skam gode Dage,
men at han misforstaas, er for groft,
vi skal ha' Prygl, og vi skal forsage,
hvis vi vil blive som Nordentoft, —
for i Natanaels Præstebolig,
der bor en Præst, som der er saa rolig
og tolerant — aa, saa rent utrolig —
han skriver Fanden et Øre af.

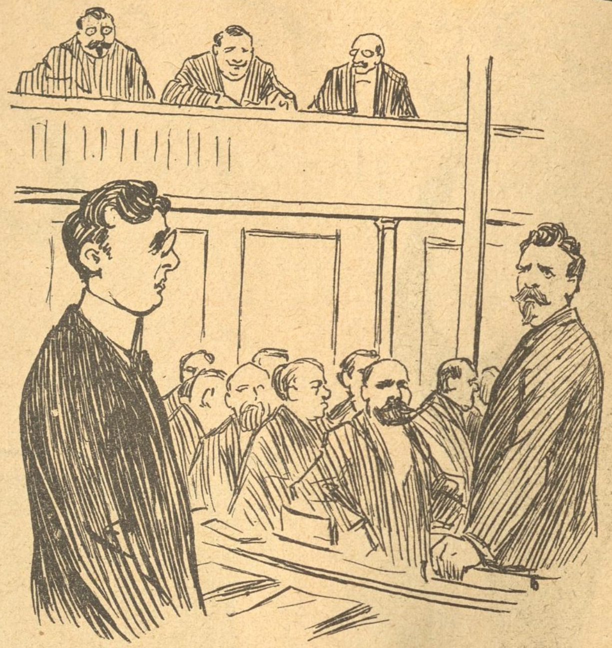

Marott: Unge Birck maatte ønske, at han havde noget af det nævnte Medlems Erfaring og Kundskaber . . .

En Tilhører: Hvorfor siger De ikke Snotnæse, naar De mener det?

Lige for lige.

Bageren (der paa en Beværtning lægger Mærke til, at Værten har en daarlig Finger): Ah ha—a! Du er nok kommet til at stikke Fingeren ned i en af Dine egne Toddyer?!

Værten: Aa, nej! Jeg har bare faaet et af Dine Rundstykker op under Neglen!

Tilfældigvis.

Handlende: Paa hvilket Navn maa jeg notere Summen?

Kunden: Mit Navn er Stenberg!

Handlende: De er altsaa en Slægtning af Doktor Stenberg?

Kunden: Nej, jeg er slet ikke i Familie med ham:

Handlende: Ikke? Naa, saa hedder De altsaa *ganske tilfældig* Stenberg?

A.: Er Du først kommet ud af Dynerne nu? Ved Du ikke, at „Morgenstund har Guld i Mund?“

B.: Jo, det ved jeg! Men jeg bryder mig ikke om det, som Andre allerede har haft i Munden!

Selvbevidst.

Løjtnanten: Pokkers saa Damerne er forstemte i Aften straks ved min Ankomst! — Mon de allerede skulde vide, at jeg blev forlovet i Formiddags?!

Orden.

Peter: Aah Mo'r, Du skulde bare vide, hvilket Sjov vi holder, naar Læreren ikke er i Klassen!

Moderen: Men hvorledes kan I dog det? Er der da ingen til at holde Orden?

Peter: Jo, der er! Der staar En ved Døren for at passe paa, naar Læreren kommer.

Fandens Fødselsdag.

Hansen (i Søvne): 137 Stk. à 100 Kr. à $3^1/_2$ %, ja, det var jo altid en Begyndelse, jeg fik gjort, men — puh, puh — sikken et Arbejde jeg har tilbage: 307 Stk. à 1000 Kr. à $4^1/_2$ % — puh — den er drøj at gaa paa. Og saa siger de tossede Mennesker, at vi Rentier'er ikke bestiller noget, jeg gad nok se den Mand, der kunde udholde at sidde her og klippe Kuponer fra Morgen til Aften og dog ingen Ende se paa Herlighederne!

Næh, det er s'gu en trist Tilværelse at være Rentier! Men Gudskelov, man faar da ogsaa sin Belønning derfor, i Morgen er det den første Terminsdag, og saa vælter Rentepengene ind i massevis.

Lad mig en Gang se, 137 Stk. à 100 Kr. pr. Stk., til $3^1/_2$ %, det giver 479 Kr. og 50 Øre i Rente, og saa kommer do andre 307 Stk. à 1000 Kr. til $4^1/_2$ %, det vil sige det samme som 13,815 Kr., det bliver en Totalsum af Fjorten Tusind to Huudrede og firehalvfems Kroner og 50 Øre. Næh, Død og Pine, jeg skal jo kun have Renter for et halvt Aar, det bliver altsaa kun Halvdelen af denne Sum, men det er nu alligevel dejlige Penge de Rentepenge!

Jeg tror næsten, at jeg kan faa Raad til at købe mig en Bajer, (han raaber højt til sin Kone): Aa, hør lille Kone, spring ned og køb mig en Bajer.

Fru Hansen (kommer til, vækker ham og siger): Tys, tys lille Mand, hvad er det dog Du ligger og vaaser om, Du maa ikke være saa højrøstet for Viceværten staar ude paa Gangen og venter paa den sidste Maaneds Husleje, Du ved nok, at det er den 11te i Morgen og saa skal Pengene være betalte, ellers bliver vi sat paa Gaden.

Hansen: Aa—aa, det var altsaa kun en Drøm! Gid Fanden havde det forbandede Drømmeri og den forbistrede Husleje, som jeg umulig kan skaffe til i Morgen.

D. F. D. S.

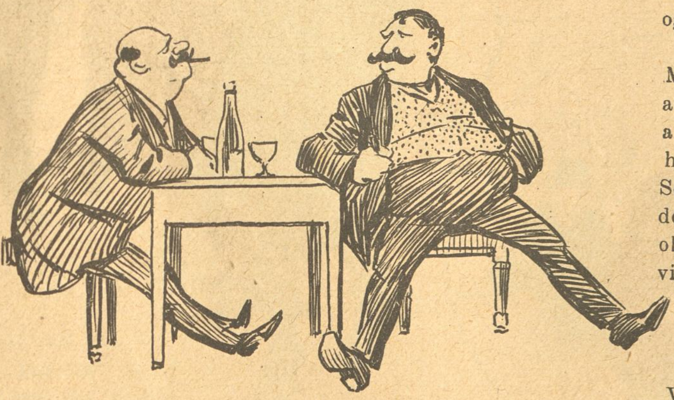

Den Handelsrejsende: De kan ikke gøre Dem nogen Forestilling om hvor stor vor Forretning er. Tænk Dem, ved sidste Opgørelse blev det først opdaget, at vi manglede 2 Kasserere!

Ondskabsfuldt.

Værten (til en jødisk Vinagent): Nej, jeg tager kun Vin fra *kristne* Firmaer!

Agenten: Ja, man kan godt mærke, at Deres Vine ere *døbte!*

Krigs-Madsen.

Mel.: Og det var i Aaret 1807.

OG DET VAR i Aaret 1901,
at Oberst *Madsen* han blev Krigsminister.
Hvorfor han blev det — naa, det kan jo være ligefedt,
nu vi kun nødig Ekscellencen mister.
Han er saa dejlig folkelig, saa pæn og saa honnet,
med Høflighed vil han ha'e kommanderet „Rør" og „Ret",
og af at reformere kan han ikke blive træt,
for han vil Hæren popularisere.

Straks fik han ny Kanoner og en Forsvarskommission,
saa bad han om at holde Brodden rede,
saa oversteg han sit Budget med knap en Million,
skønt hans Budget er ikke af de fede.
Saa lod han Træerne i Dyrehaven hugge om,
for de genered' Fæstningen, naar Tyskerne de kom,
derpaa forbød han Nydelsen af Brændevin og Rom,
thi Maadehold skal hans Soldater lære.

Imidlertid han gjorde *Bahnsons* Fæstningsværk i Stand,
med store bombesikre Kassematter,
saa vi ej nogensinde mere overvindes kan,
selv om vi kun en meget lille Klat er.
Han Hæren har forsynet — for at den kan kæmpe kækt —
med Negle-, Haar-, Tandbørster, Skohorn, ja, og Støvleknægt,
de fleste lægger maaske ej paa den Slags Smaating Vægt,
men det gør hans Soldater populære.

Hans Efteraarsmanøvrer var en rigtig Legen-Krig,
det kan nok hænds at Jenserne de ased';
det hele Skuespil det tog sig ud, grangivelig
som dengang vi paa Skolepladsen mased'.
Revuen den blev aflyst — det var ikke Vejr dertil;
saa drog man hjem til Sygehusene med Sang og Spil,
de fleste var jo Saarede, for det sig hører til,
og det gør *Madsens* Jenser populære.

Men har De hørt den sidste ny Idé, som han har faa't,
at lave nogle særlige Rekrutter
af dem, der i et Skyttekorps i nogen Tid har gaa't,
hvad eller i de høj're Instituter,
Se, de maa ikke være sammen med de andre, thi
de danne skal Hs. Ekscellences Æreskompagni —
oh, det bliver stolt at se dem, og jeg bander paa, at de
vil vistnok blive særligt populære.

Imitation.

Herren: De har solgt mig dette Piberør som ægte Weichelrør, og nu viser det sig, at det er det slet ikke!

Kunstdrejeren: Herren kan være ganske rolig; det er i det mindste stærkt *forveichslet!*

Streng Ordre.

Kaptejnen: Hr. Løjtnant, i Nat Kl. 2 har De at foretage en Runde!

Løjtnanten: Med Fornøjelse, Hr. Kaptejn!

Kaptejnen: Nej, De har at gøre det *uden Fornøjelse,* Hr. Løjtnant.

— En lille Afskeds-Svingning, Hansen.

— Kellner, vi ska-skal straks ringe og sige Dem Besked — hik! —

— Værten har givet Ordre til, at der ikke maa serveres for d'Hrr.

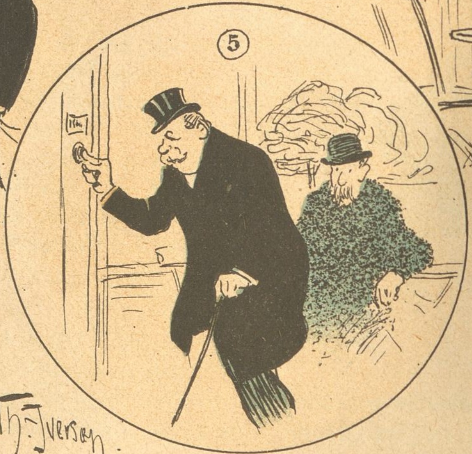

Th. Iversen

— Jeg har jo sagt Dem, at der ikke bliver serveret for Dem.

— Ja, men vi — vi vil heller ikke ha-ha noget!

— De ringede jo.

— Det ska' De ik — hik — ikke bryde Dem om — det var A-a-Afringning.

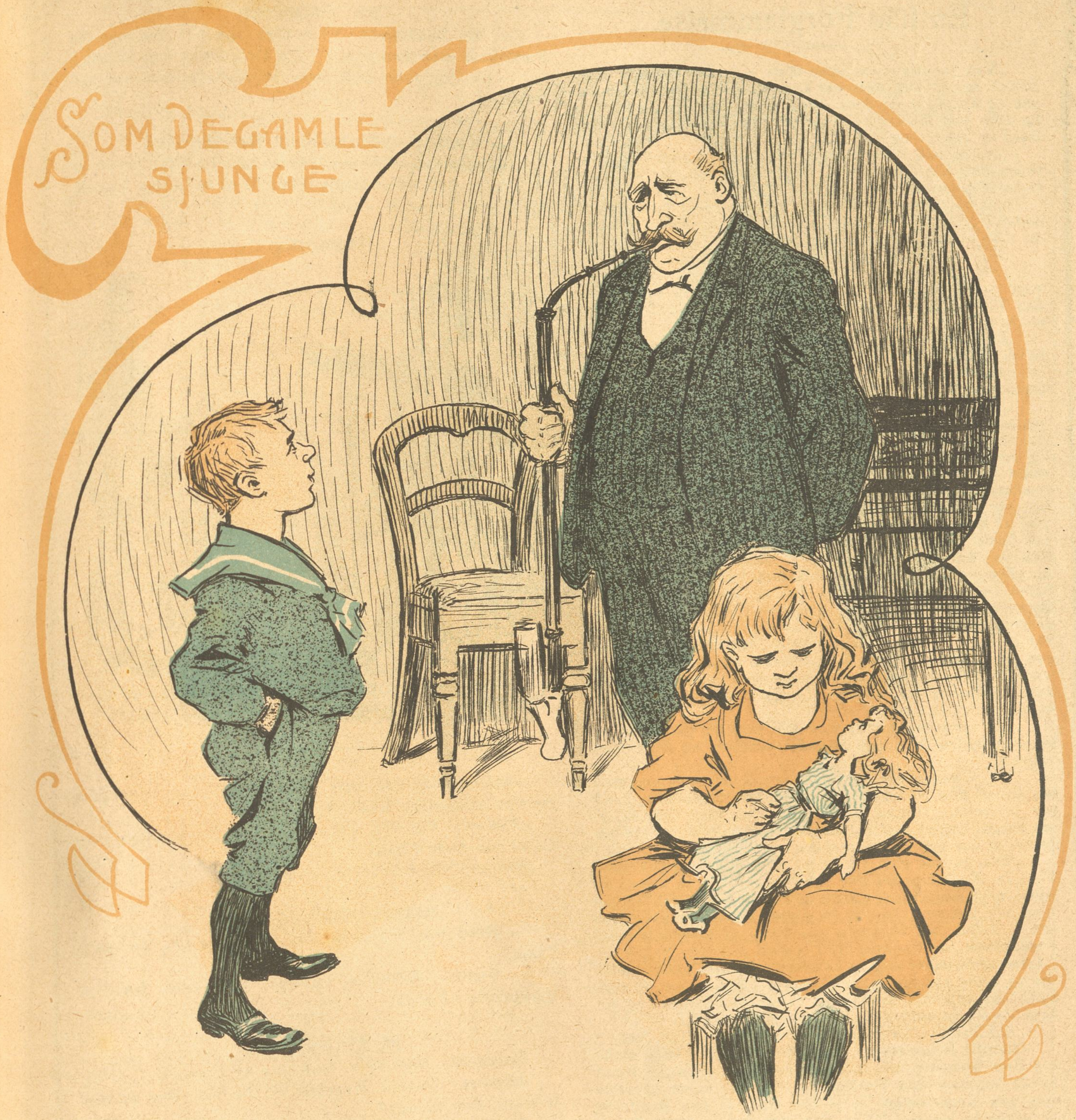

Faderen: Du skulde skamme dig ved at tale saa stygt til din Søster.
Lille Frits: Jamen Papa, vi leger jo Fa'r og Mo'er, og hun vilde have Penge til en ny Hat!

En lille Forglemmelse.

„Kan jeg tro mine egne Øjne — er det virkelig Dig Nalle? og jeg som ikke var klogere, end at Du var baade død og hegravet for flere Dage siden. Er Du da virkelig ikke død, Nalle? — — Er det ikke Dit Genfærd, jeg staar og taler med?"

„Du er nok ikke klogere end alle de andre Tossehoveder. Nej, Knaspersen, gu' er jeg ikke død, det kan Du da for Fanden nok se."

„Jamen Du milde Kineser, det stod jo i Dødelisten. Rotte- og Røgfordriver — Leopold Bastian Nalle, det er da ikke til at ta' fejl af, sku' jeg mene."

„Nu har Du Ret igen — hva' var det Du sa,e? —"

„Jeg sa'e pinedød at det stod i Aviserne, ikke i en men i allesammen, at Du var kreperet, og det hører s'gu dog til Sjældenhederne, at de er saa enige om at servere en And."

„Det er ligemeget Knaspersen, la' os gaa ned og knibe os en Skive, saa skal Du faa hele Beskrivelsen."

„Nu bare ikke for mange Omsvøb Nalle, jeg er morderlig spændt."

„Jo, ser Du, forstaar Du — er Du med? Først maa jeg da fortælle Dig, at det ikke er mig, der er død, men min bedre Trefjerdedel — Opvarter giv os to Runde! Og ser Du Knaspersen, da hun immer var vant til at besørge de løbende Forretninger, saa har jeg aldrig haft synderlig Kendskab til de Dele og som en Følge deraf har jeg vel nok baaret mig lidt kejtet ad med Ordningen af Begravelsen og hvad dertil hører, tilmed da det var første Gang min Kone døde, Skaal Knaspersen — — Naa, jeg kommer jo altsaa op i denne hersens Skifteret og afleverer Recepten, som Doktoren havde skrevet paa Liget. — De kigger lidt paa den, og kaster op i nogle Bøger og saa flyer de mig Recepten tilbage, og jeg sjaskede af igen i den salige Tro, at nu var den salige Grav vel forvaret. Jo, Go'morgen Nalle, saa Du Røgen! Dagen derpaa studerer jeg Krepèrlisten, og det forholdt sig som Du ganske rigtig bemærkede før, der stod tydelig nok: Rotte- og Røgfordriver Leopol Bastian Nalle. — De havde glemt at sætte Hustru."

„Det var jo en nyde'ig Kop The, men Du gamle Rottejæger, gik Du ikke lige med det vims op og fik Fejlen rettet."

„Nej, Knaspersen, jeg havde jo nok at rende om, men saa tilbød min Nabokone, at ordne den Frikadelle, hvad jeg jo var meget glad for. Dagen efter stod det saa ogsaa meget rigtigt i alle Aviserne, saa enhver kunde begribe, at det var min Kone, der var død."

„Naa, ja, saa slap Du jo ud af den Forskrækkelse."

„Ja, det bilder Du Dig ind — ja, Du er da ikke klogere; nej Knaspersen, havde den ikke været gal før, saa blev den det nu. Jeg fik jo puttet Mutter meget regulert i Jorden og begyndte saa smaat at leve mig ind i Forholdene, saa kommer Gud hjælpe mig min Nabokone i Aftes og fortæller mig, at Skifterettens Folk havde været der og vilde snuppe mine Ejendele. Baade jeg og min Kone var anmeldte som døde, havde de forklaret og nu kom de for at skrive Rub og Stub."

„Saa har Din Nabokone løbet med halv Vind, Nalle."

„Truffet Knaspersen, hun har naturligvis bare stukket dem Recepten ud, uden at sige, at de Dagen forud havde begaaaet den Træffer, og slaa mig ihjæl og sætte mig paa Krepérlisten. — — Ser Du, paa den Maade er vi begge to kommet til at staa som døde i deres Bøger og derfor vil Skifteretten negle hvad der er, for vi har jo hverken Børn eller andet Paahæng. — — Skaal Knaspersen! Men det er ligegodt kreperligt at man skal være nødt til at gaa omkring mellem sine Medmennesker som et levende Liv, indtil man kan skaffe de lovformelige Beviser for at man ikke er død. — — Det var ogsaa det, jeg sa'e til min Nabokone: Der kan De se min gode Madam Kraft — saadan noget kan der komme ud af en lille Forglemmelse!

En Velgører.

— Hr. Etatsraad! Vi samler ind til „Trængendes Forsyning med Brændsel!" Vil De give et lille Bidrag?

— Ja, jeg giver Dem mine *varmeste* Ønsker med paa Vejen!

Varme fremkalder Bevægelse.

Rigtigheden af denne Theori blev forleden bevist af en Dreng, der uforvarende kom til at sætte sig paa en Kedel med kogende Vand.

Højmodig.

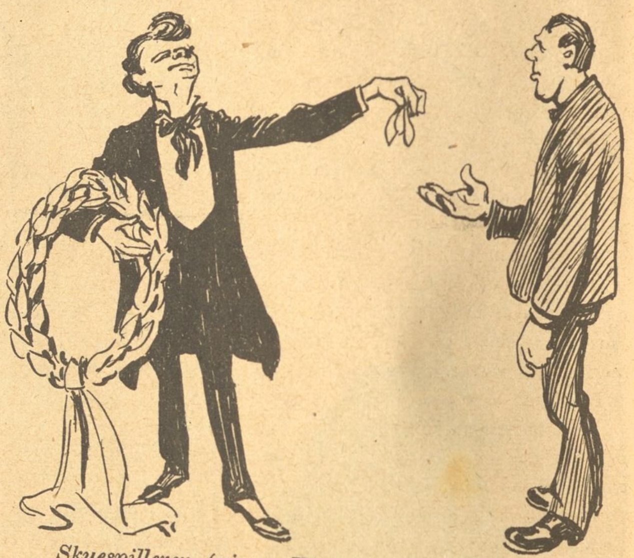

Skuespilleren (giver Klakøren nogle Blade af Laurbærkransen): Der, tag det! Det er Deres Andel.

Gæsten: Nej, hør, min gode Vært, Vinen er virkelig for dyr efter dens Kvalitet.

Værten: For dyr, siger De! Véd De hvad jeg sætter til paa hver Flaske?

Gæsten: Ja, mindst en Pægl Vand!

Stærk Beskadigelse.

— Hvor kan det være, Hr. Ritmester, at De halter i Dag?

— Været i Schweitz, besteget Montblanc, faaet en Bjærgspids i Foden!

Et Finansgeni.

Studenten: Hør Mo'r, laan mig en Krone?

Moderen: Laane? Hvordan vil Du bære Dig ad med at betale den tilbage?

Studenten: Jeg laaner to af Fa'r!

Ganske simpelt.

Student A.: Hvordan har Du nu allerede igen kunnet faa Penge sendt fra Din Gamle.

Student B.: Ganske simpelt: Jeg skrev til ham, at Universitetet skulde males og saa skulde hver af Studenterne betale 20 Kroner.

Julegaver.

Blade og Bogfortegnelser giver jævnlig Bidrag til vore berømte Mænds og Kvinders Karakteristik ved at lade dem besvare mere eller mindre nærgaaende Spørgsmaal, som f. Eks.: „Hvorledes tilbringer De Deres Juleaften?“ — „Hvor sover De bedst?“ — „Hvad hedder Deres Yndlingsblomst?“ — „Hvordan pudser De Deres Næse i Selskab?“ — „Hvad synes De selv om den sidste Bog, De har skrevet?“ — „Hvordan nyser De i Frostvejr?“

„Ravnen“ har nu fulgt denne moderne Journalistik og til alle berømte Mænd og Kvinder sendt følgende Spørgsmaal: „Paa hvem tænker De mest i denne Juletid, og hvad giver De Vedkommende i Julegave?“

Der er indkommet saa mange Svar, at de vilde fylde saa meget, som en Roman i syv Dele, hvis de alle skulde trykkes; vi maa derfor nøjes med at tage enkelte ud af Bunken.

Oberstløjtnant Kalkau, der blev forflyttet til Fredericia, fordi han ikke efter Sergentens Angiveri vilde straffe en Menig, svarer: „Jeg tænker mest paa Krigsminister Madsen og sender ham i Anledning af Julen: En Fæstning af Nyrnbergkram med Kassematter og Krudttaarne, en Flintesten og en kalkunsk Hane af Pap.“

Forfatterinden Fru Blicher-Clausen svarer: „Jeg tænker mest paa min Kritiker Hr. Poul Levin og sender ham alle mine Værker, en Forskærerkniv med Tvillingmærket, hvormed han kan partere dem, og et Glas med Spiritus, hvori han kan gemme de afrevne Arme og Ben.“

Witzansky har naturligvis misforstaaet Spørgsmaalet. Han skriver: „Jeg tænker mest paa Alberti og haaber, at han heller ikke glemmer mig, jeg synes, jeg for længe siden har gjort mig fortjent til noget.“

Det er for øvrigt mærkværdigt, hvor mange der tænker paa Hr. Alberti. Dette er saaledes ogsaa Tilfældet med en Herre, som vi slet ikke har skrevet til, men som ved en Fejltagelse fra Postvæsenet eller paa Grund af utydelig Adresse har faaet Spørgsmaalet i Hænde. Han skriver: „Jeg tænker mest paa Alberti og sender ham en Kløpind fra Lersøen med følgende kønne Devise:

Jeg sender Dig foruden Vrøvl
en Pind til læsterlige Høvl!“

Skraldelars.

Bahnson skriver: „Jeg tænker ikke paa noget Menneske — jeg tænker paa Christiansborg Slotsruin. Hvis Invaliderne vilde laane mig 2000 Kr., vilde jeg give 5 Kr. til Slottets Genoprejsning.

Skræk kan paa ganske kort Tid gøre et Menneske ældre; jeg kender adskillige, der *paa én Nat* er blevne Bedsteforældre.

Jagt hos Kammerjæger Prahlenberg.

Hvorledes var De fornøjet med Jagten i Gaar, Hr. Kammerjunker?

— Aa, den var ikke saa ilde; men De skulde en Gang se, hvorledes det gaar til hjemme hos mig; der optræder Harerne tidt i saadanne Masser, at man maa vidske dem af Geværløbet for at komme til at sigte.

Læreren: Sig mig, Thomas, hvilke Dyr hænger mest ved Menneskene?

Thomas (tier),

Peter: Maa jeg? — Iglerne!

Beroligende.

En meget økonomisk Læge havde den Vane at skrive sine Recepter paa Bagsiden af de Breve og Skrivelser, som han havde hos sig. Da han saaledes en Gang leverede en Patient, der var i høj Grad nervøs, en Recept paa et beroligende Middel' blev Patienten ligbleg og stirrede rædselsslagen paa Recepten.

Paa Bagsiden af den stod der nemlig understreget: *Begravelsen finder Sted Onsdag Kl. 12.*

En lille Overraskelse.

Fruen: Lad mig se det Brev!

Herren: Hvilket Brev?

Fruen: Det som Du lige lukkede op, jeg kunde se paa Haandskriften, at det var fra en Dame, og Du blev *bleg*, da Du havde læst det. — Jeg *vil* se det, giv mig det!

Herren: Her er det — det er Regningen fra Din Modehandlerinde.

Paa Lokalbanen.

Passageren: For Pokker, er Toget nu standset igen?

Konduktøren: Ja, Kullene er sluppet op, men nu gaar Fyrbøderen rundt til Passagererne for at indsamle Cigarstumper til at fyre med!

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmank **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

EN JULE GAADE

Mænd er ej, som de være skulle,
hvem finder Fa'ren til Mo'ers Tulle?

Nr. 52.

Ravnen

Søndag d. 27. December

1903

Det bødes der for

— — Der er da heller ingen Retfærdighed til! — Her læser jeg om en Doktor, der maa bøde 14 Dage for et brudt Ægteskabsløfte, og jeg — jeg har maattet døje i 14 Aar, fordi jeg har holdt mit.

Det kommunale Valg i Lyngby.

Før Valget.

L.: Vort Foreningsmærke klæder Dem Fabrikant, men tror De nu ogsaa Højre stemmer paa vor Liste?

B.: De kan s'gu være dumme nok til det.

Efter Valget.

Hjælp! Hjælp! Der faldt vi og Foreningsmærket faldt af! —

Ugen som gik!

Mel.: Sikken voldsom Trængsel og Alarm.

DEUNTZER havde indbudt Folk og Fæ
til et lille pyntet Juletræ,
Godterne paa Grenene var hængt
hver Minister blev med lidt betænkt,
kun *Alberti*, som er stærk og stor,
hjalp at ordne Chefens Julebord,
der var mange Ting, ja, jøsses dov,
vent nu Børn, saa skal I straks faa Lov,
Lov, Lov, Lov, Lov,
vent nu Børn, saa skal I straks faa Lov.

Saa gik Døren op, i Lys og Glans
straaled' Stuen, og der var jo Tjans,
Adler snupped' flest af Godterne,
Træet, det gik snart til Rotterne,
Hage, som er lille, ku' ej naa
Kræmmerhusene de røde, blaa,
to smaa Sorte, Deuntzer gav for Sjov
lille Hage Lov at ta' med Lov,
Lov, Lov, Lov, Lov,
lille Hage fik den lille Lov.

Ole Hansen fik et Hus med Jord
og en Ko, men den var ikke stor,
Stadil med civile Ægteskav
gav sig lige straks i Lav,
Madsen fik en pæn Kanon med Fut,
der sku' lades, tænk, med rigtigt Krudt,
men *Alberti* selv var meget grov,
for han snuppede en Pryglelov,
Lov, Lov, Lov, Lov,
for han snuppede en Pryglelov.

Saa tilsidst blev Træet væltet om,
al Slags Pynt og Bras paa Gulvet kom,
Enevold sig tog et Ridderkors,
Deuntzer smørret lo, det lange Hors,
Hage sad imidlertid og sov,
til at gaa i Seng han straks fik Lov,
Lov, Lov, Lov, Lov,
og saa laved' Adler Julesjov.

En Menneskefjende.

Menneskeæderen: Vi har fanget en Klavérlærer; skal han slagtes?

Høvdingen: Slagte en Klavérlærer! Nej Børn, det vilde glæde de Hvide altfor meget.

For Retten.

Dommeren: Vidne, Er De beslægtet med Anklagede?

Vidnet: Maaske.

Dommeren: Hvad skal det sige?

Vidnet: Jo — jeg er et *Hittebarn*!

Juleaften.

RAVNEN spredte Vinger ud
kyssede sin Mage,
fløj afsted i Storm og Slud
over Byens Tage.
Hver en Skorsten paa dens Vej
duftede af Gaasesteg,
Klejner, Julekager
og af andre Sager.

Kirketaarnets Klokker klang,
det var kønt at høre.
Menighedens Julesang
naa'de Ravnens Øre.
Præsten talte om den Smaa.
som i Stalden laa paa Straa
uden Vuggepude,
svøbt i simple Klude.

Kirken straalede af Pragt;
det kun passed ilde
med, hvad Præsten havde sagt
om den stakkels Lille.
Præsten havde Guldkors paa;
han var sikkert højt paa Straa,
ja, selv Kirkens Alter
var ej klædt i Pjalter.

Ravnen fløj saa skamfuld ned
fra den høje Tinde,
for, om muligt, andet Sted
Julefryd at finde.
Den med raske Vingebrus
styred' mod et Herskabshus.
Midt i Salen prægtigt
stod et Træ saa mægtigt.

Husets Børn i Gaver sad
op til begge Øre';
de forvænte Unger gad
ej ved Stadsen røre. — —
Ravnen lettede sin Krop,
tænkte, da den svang sig op:
»Her er Julens Glæde
sikkert ej tilstede!

Paa en Baghus-Kvist i Løn
Ravnen kasted' Øjet.
Ind sprang Enkens lille Søn,
straalende fornøjet;
han en Julepakke stor.
fik paa »Børnenes Kontor« —
i det lille Stræde
fandtes Juleglæde!

Af Kritikken over en Theaterforestilling: — — Hvem der frem for de andre udmærkede sig ved en klar og tydelig Udtale var *Suffløren!*

Fra Opfindelsernes Verden.

Politiassistenten: Jeg har hørt, Hr. Doktor, at der i Gaar blev stjaalet et Cigarfuteral fra Dem.

Doktoren: Nej, heldigvis var det ikke sandt!

Politiassistenten: Det er Skade — jeg er allerede paa Spor efter Tyven.

Godt underrettet.

Læreren: Naa, Peter, hvad ved Du om *Leveren?*

Peter: Leveren maa ikke forveksles med Lungen, der bestaar af 2 Halvdele, der staar i Forbindelse med hinanden ved Luftrøret, der benyttes til Aandedrætttet.

Ved et Aftenselskab

bliver en Herre forestillet for en anden som *Doktor.* De kommer til at sidde ved Siden af hinanden og konverserer ivrigt, men Herren kan ikke blive klog paa, om han i sin Sidemand har en Dr. med. eller en Dr. juris. Han rykker derfor Manden ind paa Livet med følgende nærgaaende Spørgsmaal: „Sig mig, hvad for en Slags Doktor er De — gør De *kort* eller *lang* Proces?"

Den Handelsrejsende (paa Gæstgivergaarden): Er der nogen der har Brug for Briller, Lorgnet eller Pincenez?

En Gæst: Lad se! (tager et af Glassene og betragter den Rejsende igennem det). Det var dog nogle mærkværdige Glas! Naar man ser igennem dem, ser man kun Kæltringer!

Den Handelsrejsende: Tillader De? (tager Glasset og ser igennem det paa Gæsten). Det var dog besynderligt! *De har virkelig Ret!*

Købmanden (til en Handelsrejsende): — — Jeg har ogsaa tidligere rejst, men jeg har aldrig taget mig den Frihed at besøge Kunderne med Cigar i Munden!

Den Handelsrejsende: Saa har De ogsaa haft finere Kunder end jeg har.

Korporalen: Altsaa 89, naar man staar paa Post og en Rangsperson kører forbi, gør man Honnør, saaledes! — Har han forstaaet. Pas nu paa — nu er jeg en kongelig Vogn og De staar paa Post — hvad har De saa at gøre?

(Rekrutten staar ubevægelig, mens den anden traver forbi Gang efter Gang.)

Korporalen: Naa! — Naa, for Satan! Jeg er altsaa den kongelige Vogn! — Hvorfor gør dit Fjols ikke Honnør?

89 (fiffigt smilende): Fordi der ingen er i den!

Fjernsynet.

— Sig mig engang, hvorfor har Du egentlig taget Dig en saa hæslig Kone?

-- Det skal jeg sige Dig — Menneskene forandrer sig jo med Tiden, og min Aurora kan *kun* forandre sig *til sin Fordel.*

Hos Tandlægen.

— Var det nu ogsaa den Dames Tur?
— Nej, men jeg kunde se, at Smerterne var ved at fortage sig.

ET LANDEVEJSÆVENTYR I 6 AFD

Jule-Neurupinere.

Ude i Rigsdagen Taler af Borgbjerg
har voldt Ministrene mange Sorger.

*

Højesteret nys sendte Mureren Hilsen
i Form af et nydeligt Kort: „Før Vielsen.“

*

Heinrich Bøtel sang — „Tryllefløjten;“
Cleo Merode gav den ogsaa i Højden.

*

Nu gaar der Færge til Warnemünde,
før gik der en gammel Skarntønde.

*

Bjerres Skandale paa Kielerruten
var nok en Følge af Kieler„sprutten“.

*

Johannes Petersen stjal fra Brandt til sig selv,
men han brugte hverken Bor eller Mejsel.

*

I Reformpartiet gør Statsrevisoren
sig fortjent til Udødelighed i Historien.

*

Nu skal Frederik Jensen til Amerika,
men det er der da forresten fler', der ska'.

*

Jesper von Bahnson vil gærne ha' Madro,
men det kan han ikke faa Lov til for Sabroe.

*

Stadil skulde hellere blevet paa sin Lærebane
end at stille sig op som politisk Vejrhane.

*

En alsidig Mand er Skærbæk-Præsten;
han deler sig mellem Himlen og saa Arresten.

*

Medens Enevold fortolker Skattelovene,
hugger Ole Skydeskaar i Statsskovene.

Beskeden.

A.: Det er vel en anselig Medgift, at Din Svigerfader giver Dig?

B.: Du tager fejl, han har kun med Nød og Næppe faaet mig overtalt til at modtage en *lille* Medgift!

A.: Utroligt! Hvorfor dog?

B.: Fordi jeg forlangte en *stor!*

Mellem Veninder.

Alma: Den unge Lund sagde i Aftes til mig, at jeg havde et *klassisk* Ansigt! — Hvad er egentlig *klassisk?*

Anna: Det er alt, hvad der er *gammelt!*

Farligt Middel.

A.: Er det da virkeligt saa farligt at farve sit Haar?

B.: Om det er? Det kan Du stole paa: For nylig prøvede min Onkel det, og tre Uger efter var han gift med en Enke med fire Børn.

Ærbødig.

Fuldmægtigen (til den nye Kontorchef, der nyser i sit Privatkontor): Prosit, Hr. Kontorchef, i hele Kontorpersonalets Navn!

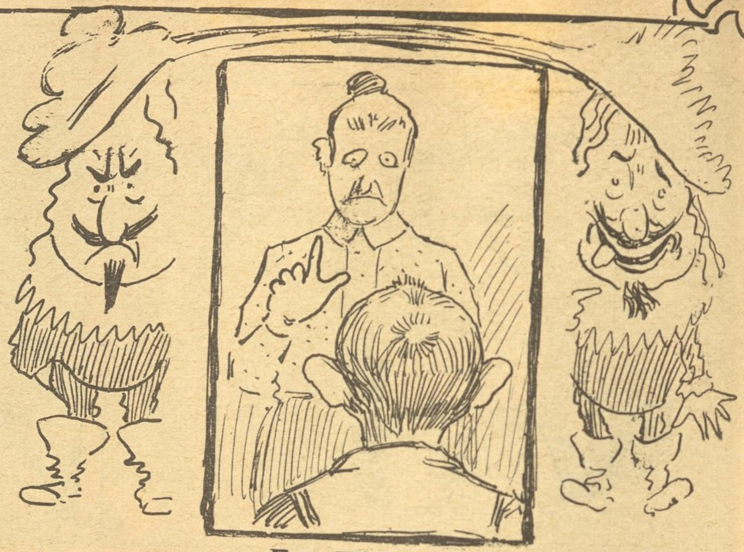

Fra Historietimen.

Lærerinden: — — fra den Dag af, da Henrik den Fjerde mistede sin Søn, lo han aldrig mere!

Lille Louise: Men hvad gjorde han da, naar man kildede ham?

Hans sidste Ønske.

Fængselspræsten: Inden Henrettelsen er der lovet Dem, at De skal faa opfyldt Deres sidste Ønske. Sig altsaa frem!

Den dødsdømte: Aah, jeg vilde saa gærne endnu en Gang se *en Solformørkelse!*

Hos Fotografen.

Fru Petersen: Jeg vilde gærne have vor lille Dreng fotograferet. Hvad koster det?

Fotografen: Seks Kroner Frue. Men i Dusinvis billigere! —

Fru Petersen (rødmende): Naa ja, men foreløbig har vi kun denne ene!

Hos Sagføreren.

Damen: For et eneste Spørgsmaal tager De vel ikke Betaling?

Sagføreren: Nej — kun for Svaret!

Naa saadan.

— Hvorfor kom De ikke i Morges? spurgte Principalen en af Kontoristerne.

— Fordi min Kone havde en meget svær Fødsel!

— Ja saa, det er noget andet, svarer Grossereren, der kender en Ægtemands og Faders Pligter, — To Maaneder senere udebliver Kontoristen atter og svarer paa Spørgsmaalet om Grunden for sin Udeblivelse:

— Fordi min Kone havde en svær Fødsel!

— Hvordan? udbryder Grossereren, kommer da Deres Kone ned hveranden Maaned?

— Nej, hun gør ikke, men hun er Jordemoder!

Gæsten: Sig mig, Oskar, hvorfor ser Du saa vredt til mig?

Oskar: Fordi Du altid spiser al Kagen, og dog ikke forlover Dig med nogen at mine Søstre.

— Jeg gratulerer, Hr. Kommerceraad! Igen en Orden, hvad vil dog Deres Misundere sige?

— Ja, det vilde jeg netop lige til at spørge Dem om, Hr. Doktor!

Et Julebud.

Højt oppe under de kolde Tegl,
hvor Taget skraaner, og Trappen ender,
der boede Enkemadam Pejl,
en Arbejdskvinde med grove Hænder,
med Kinden furet af drøje Kaar,
for hun var Enke paa tolvte Aar; —
en Gang saa smidig og slank om Taljen,
nu var hun bøjet ved Vaskebaljen.

Hun havde ejet Humør som ung,
saa lang som Dagen hun lo og spased',
men Sorgen meldte sig dyb og tung
den Dag, da Manden faldt fra Stilladset;
af Børn hun fødte ham hele fem —
nu var der stille i Enkens Hjem —
en Søn var ude, paa Bølger baaren,
og Resten hvilte paa Kirkegaarden.

De tre var nok faldet væk som smaa,
den fjerde, Laura, saa rød og buttet,
der havde af Sanser kun altfor faa,
nys døde paa Aandssvageinstituttet; — —
hun havde siddet ved Lauras Seng
hver Jul og talt om den kære Dreng,
om Bro'r — og Graad stod i hendes Blikke —
hun vidste, Laura forstod det ikke.

Nu var den kommen saa glad igen,
den Jul med Snefog og Is paa Taget,
med glade Hils'ner fra Ven til Ven
og frosne Pinde paa Dueslaget —
hun sad og saa mod den tavse Dør —
saa tom en Jul saa hun aldrig før.
»Hvad Nytte havde hun vel bedrevet?« —
da kom et Postbud med Julebrevet.

Det var fra Hjalmar — han tog herfra
som ganske ung, men med Mod paa Livet,
nu skrev han hjem fra Amerika
til Mor — og det var jo ganske givet,
han havde sejlet i otte Aar,
men nu kom han hjem til Eftervaar —
i Brevet stod det jo klart at læse — —
saa tørred' Enken sig om sin Næse.

Og hun fik travlt med at fyre op
og skabe Ly i den kolde Stue;
med Glød i Øjct og Liv i Krop
hun sad og pusted' til Ildens Lue;
hun skulde stræbe nu Dagen lang —
hun læste Skriften saa mangen Gang,
læste de kære Ord i Brevet,
dem havde jo han, hendes Hjalmar, skrevet.

Hos Borgmest'ren i en lille Købstad.

— Er De saa venlig, Hr. Borgmester, at udstede mig et Pas?

— Hvor vil De rejse hen, Hr. Hansen?

— Til Queensborough!

— Hvorhen?

— Til Queensborough!

— Men bedste Hr. Hansen, det Navn ved jeg virkelig ikke hvorledes jeg skal skrive! Kunde De ikke rejse et andet Sted hen?

I Tanker.

Grændsevagten: Har De Pas?

Rejsende: Ja, selvfølgelig!

Grændsevagten: Naa, saa vis mig det da!

Rejsende: Nej, der staar paa det, at jeg ikke behøver at vise det frem!

Grændsevagten: Saa kan De passere — —! Hm — er forresten aldrig hændet mig før.

Kunden (til Skrædderen): Her skal De se hvordan den Klædning ser ud, som jeg fik hos Dem for 6 Uger siden!

Skrædderen: Ja, det er ikke saa underligt, naar De klattrer ud af Vinduet, hver Gang jeg kommer med Regningen.

Kvindelogik.

Fruen: Jeg har i Dag købt en Flaske Medicin, som skal være særdeles fortrinlig mod Brystkatahr!

Manden: Ja, men der er jo ingen her, som lider af Brystkatahr!

Fruen: Det ved jeg nok; men tænk Dig, den har tidligere kostet 3 Kroner.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa samtlige Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmank **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Nørrefarrimagsgade 47. Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Negernes Menneskeret anerkendes.

Negerne vil fremtidig faa to Tilforordnede — en i hvert Ting, — der skal paahøre Debatterne om vestindiske Spørgsmaal.

Dagspressen.

ARBEIDERNES FÆLLES BAGERI.
ARBEIDERNES
FÆLLESBAGERI
RAADMANDSG.
Maskinhuset.
DEN FRI AKSEL
Loftet.
ÆLTERIET.
DET NYE BAGERI.
Sækkelapning.
Hjalmar Christofersen

Den første socialistiske Borgmester hyldes af Københavns Borgere.

8
FRIHED
LIGHED
BRODERSKAB.
N. Wiewel 1903.
8
MINDEBLAD FRA FOLKEFESTEN
DEN FEMTE JUNI 1903
8

FRA FOLKEFESTEN DEN 5TE JUNI 1903
DEN 16de JUNI FEIES AL REAKTION UD AF LANDET
FOR GUD KONGE OG SPAREGRIS
Typografiske
Borgelig ÆGTESKAB
ALM. KOMMUNAL VALGRET
PRINDSESSE UOSTVR ELSKET og SAVNET og BEGRÆDT.
MILITÆR UDGIFTERNES NEDSÆTTELSE SOV SØDT.
VENSTRE „REFORM" PARTIETS KIRKEGAARD.
Hjalmar Christofersen

1843
1903
Svendsens Keglebane
Hjalmar Christofersen
Dir Thrane
Tivolis 60 Aars Jubilæum.

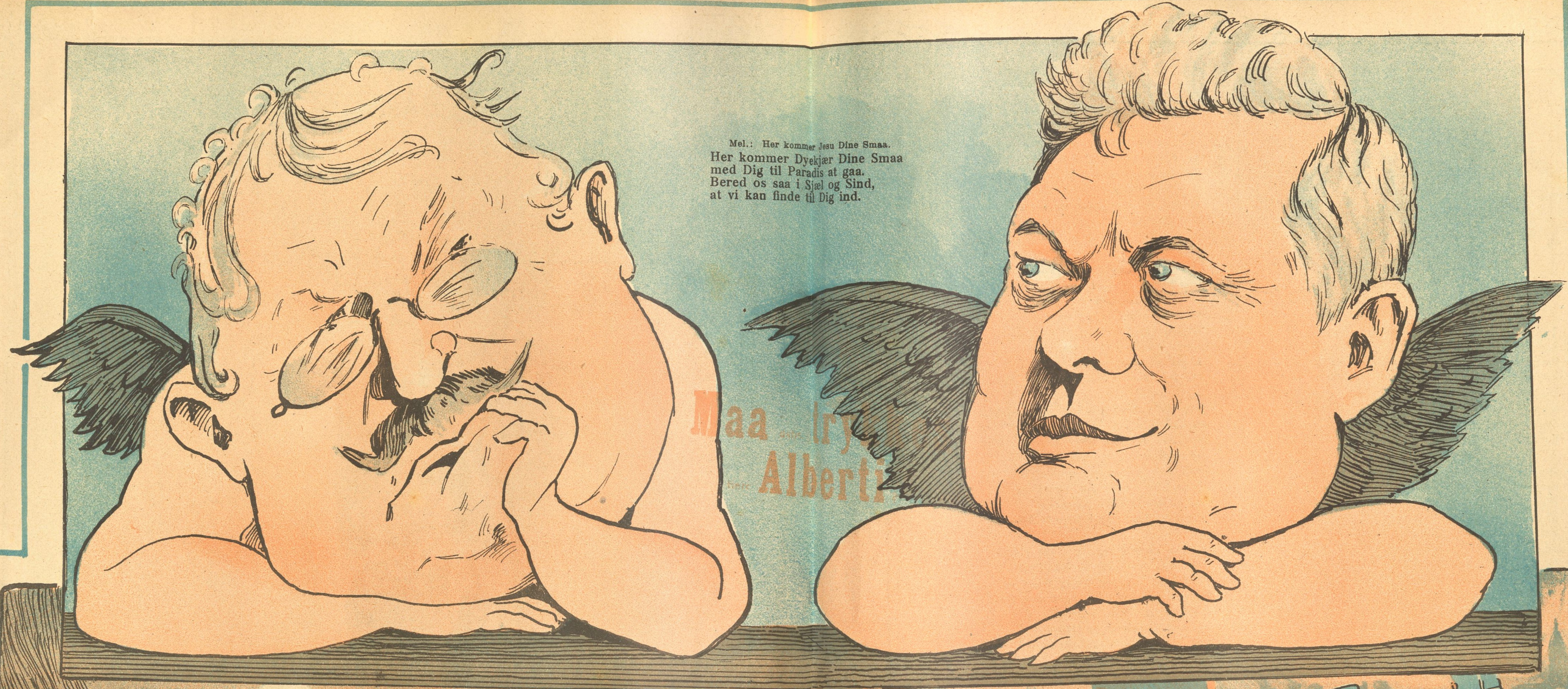

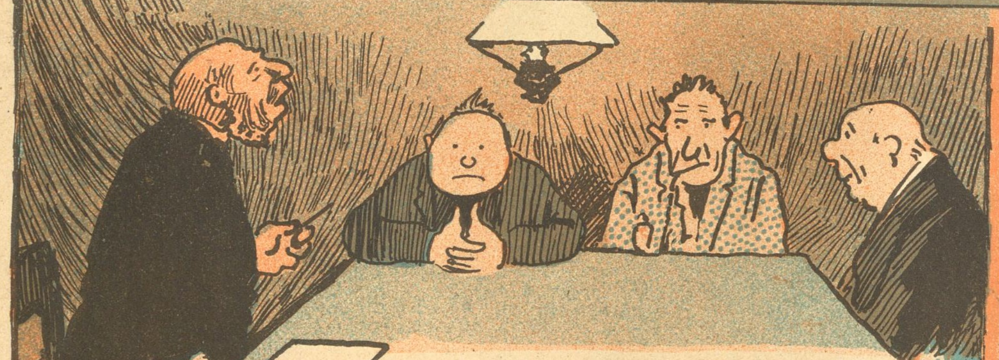

Sogneraadsformanden: Sognets Kasse er fuldstændig tom!
Alle Medlemmer i Kor: Saa maa vi forbyde Cyklisterne et Par Veje endnu!

A.: Er De endnu forlovet med Frøken N.
B.: Nej!
A.: Saa gratulerer jeg! De kan være glad ved at være hende kvit! — Hvorledes blev Forlovelsen ellers hævet?
B.: Vi giftede os!

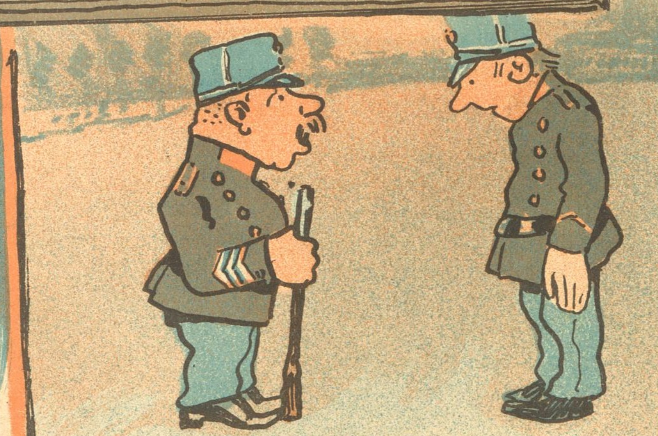

Sergenten: Hvo'den Fa'n er'et han hænger med Ho'det, 87! I Vejret med *Dumhedsdepotet!*